MIHAIL BICA

ZILE SCRISE

(JURNAL III)

MIHAIL BICA

•

ZILE SCRISE

(JURNAL III)

Mihail Bica

Debut editorial: 1.– **Clepsidra spartă** – haiku-uri (plachetă), Editura Ambasador, Târgu-Mureș, 1999.

Publică:

2.– **Rănile tăcerii** (haiku-uri și poeme în versuri albe), Editura Nigredo, Arad, 2007.
3.– **Nori în derivă** (proză scurtă), Editura Nigredo, Arad, 2009.
4.– **Jurnal silvestru în fărâme**, Editura Mark Hause, Gheorgheni, 2011.
5.– **Ierbar**, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2012.
6.– **Vara îngerului fără aripi**, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2013.
7.– **Zile scrise (Jurnal, vol. I),** Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2014.
8.– **Umbra fulgului de nea**, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2014.
9. – **Zile scrise (Jurnal, vol. II),** Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2017.
10. – **Și pietrele îmbătrânesc…,** Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2019.

Prezent în antologii:

– **Antologia de haiku**, Constanța, 2001.
– **Bucurii efemere**, Târgu-Mureș, 2002.
– **Aromă de nea**, Editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2003.
– **Salutându-l pe Basho: Cartea Festivalului Mondial de Haiku**, Mamaia, 2005, Editura Boldaș, Constanța.
– **Antologia de poezie și comentarii**, Valentina Becart, Editura Pan Europe, Iași, 2008.
– **Antologia vinovatelor plăceri (vol. I**), Asociația Culturală Maria Domina, București, 2010.

MIHAIL BICA

ZILE SCRISE

(JURNAL III)

Napoca Star
2024

Editura NAPOCA STAR
Str. Bucureşti, nr. 1
e-mail: contact@napocastar.ro
www.edituranapocastar.ro
tel./fax: 0264/432.547
mobil: 0740/167.461529
Director: Dinu Virgil Ureche

Fotografia copertei: ***Mihail Bica***

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BICA, MIHAIL
Zile scrise : (jurnal) / Mihail Bica. - Cluj-Napoca : Napoca Star, 2014-2024
4 vol.
Vol. 3. - 2024. - ISBN 978-606-062-790-6
821.135.1-94

*Fiicei mele, **Andreea,***

*precum și mamei sale **Ida**...*

Motto:

Orice om are câte o sminteală și fiecare dintre noi poartă cu el o piatră pe inimă. Ascultăm de gândurile noastre nebunești și facem totul ca să nu simțim greutatea pietrei care ne apasă.
(Felix Timmermans: Viața privată...)

Dacă ajung să fiu o carte, un exemplar din mine va supraviețui indiferent de ceea ce se va întâmpla cu celelalte.
*(*Amos Oz)

Eu sunt sclipirea de o clipă a ceva. (Tolstoi, Jurnal)

Nu mai trăiesc viața, o ciugulesc doar… (Anonim)

Nici cel mai mare explorator al acestui pământ nu face călătorii atât de vaste precum cel care coboară în adâncul sufletului său.
(Julien Green)

Cobor în mine și descopăr lumea…
(Novalis)

[Caietul întâi]

2017

<u>3 ian. 2017, marți:</u> Singurătatea albă a încremeniților arbori ai pădurilor din preajma casei mele. Apoi gerul persistent, de mai bine de trei săptămâni, obligând omul să prefere să se aciueze în căldura cuibului său decât să cutreiere prea mult pe-afară, deși peisajul este superb și provocator.

La televizor: banalități cretinoide îmbrăcate în senzațional; peste toate, reclame, pornografie și multe-multe lături politice.

În căldura patului meu caut refugii în lumea virtuală a unor cărți plăcute mie; mă concentrez anevoios în timpul lecturii.

Chiar dacă pe ici-colo e nițel sărac în fapte, chiar și în idei, acest jurnal al meu va trebui să continue, fără acest prieten al meu – care m-a ajutat de fiecare dată în momentele anevoioase ale vieții mele – fiindu-mi grea, insuportabilă chiar mergerea înainte.

Cunosc mulți oameni care mimează veselia, dar de sub această mască sare lesne în ochii privitorului atent fardul subțire al bunei-dispoziții afișate.

<u>4 ian. 2017, miercuri:</u> Asediat de gripă și de alte șubreziri (inerente vârstei?); ce pot face altceva decât să-mi port povara cu decență, cu demnitate.

Ora cinci dimineața. Citesc cel de-al șaselea volum al Jurnalului lui Constantin Mateescu (*Jurnal în libertate*). Însemnările acestui autor mi-au mângâiat insomniile și anxietățile lunilor noiembrie și decembrie, făcându-mi-le tolerabile, desigur alături de un pumn de alte leacuri alopate.

Mă gândesc, adeseori, dacă mai există pe pământ o ființă mai săracă în prieteni decât neînsemnata și bizara mea persoană? Jurnalele mele sunt o consecință a acestei absențe, ele luându-și seva din această stare de însingurare cronică.

Îmi revine în minte, mult prea adesea, imaginea Târnavei-Mici, așa cum mi-a fost dat să o revăd vara trecută: împuținată, murdărită de felurite dejecții provenite de la oameni inconștienți. În multe locuri, biata apă, rătăcită printre liane și hățișuri de sălcii, nici nu mai curge, doar băltește, oglindind în apa-i maronie niscaiva pâlnii alburii de flori de volbură urcate pe trestii și tulpini de anini…

5 ian. 2017, joi: Pentru o mai comodă recitire a manuscrisului Jurnalului II, l-am transferat pe tableta Idei. Am început, de ieri, în mod intens să-l corectez. Revizuind scrierea, sunt uimit de mulțimea greșelilor strecurate, în pofida grijii mele minuțioase de a le evita, de a le limita.

A nins abundent în cursul nopții. Având gripa aceasta în cârcă, nu cutez să mă apuc să curăț omătul din curte și din fața porții, așa încât chem un flăcău vecin care să mă ajute. Albul și liniștea de afară mi-au adus în suflet tihnă, o stare de bine care sper să-mi fie de bun augur.

După un șir de ani, viața devine în mod inevitabil mai puțin veselă, poverile care se ivesc fiind tot mai anevoios de purtat. Dar mergi înainte – duci povara, altă cale nu-i! Ca traiul omului în vârstă să poată fi suportabil, acesta are nevoie zilnic, clipă de clipă, pe lângă o stare de sănătate acceptabilă și de alte ajutoare, să le numim îndeletniciri, care să-i slujească în chip de colac de salvare pentru a putea traversa o zi și o noapte; apoi, o altă zi și o altă noapte pe această cale a mergerii înainte.

6 ian. 2017, vineri: Iureșul zilelor, apoi târâșul nopților. Frigul se menține. Omătul s-a mai îngroșat cu vreo șase centimetri, așa încât, decorul este tocmai cum îi stă mai bine lunii ghenar. Gripa se pare că mă lasă: mi-a ajuns o săptămână. Îmi car în continuare celelalte pacoste.

7 ian. 2017, sâmbătă: Surescitare și atacuri de panică pricinuite de epuizarea nervoasă și fizică, din motive vechi și noi. Caut să anihi-

lez această stare, cu ce altceva decât cu felurite tablete cu care nu am avut încă până acum de-a face…

8 ian. 2017, duminică: Zile și nopți geroase. După gripa care m-a (ne-a) vizitat, cu tot… fastul, nu mai am curajul să-mi fac plimbările cotidiene pe-afară, doar câteva minute, în curte – și-atât. Prin urmare, rămân ziulica întreagă în cameră, dimpreună cu gândurile și cărțile mele. Pe scurt: vremuri cam ostile mie…

Efectuez corectura a doua a Jurnalului, cu manuscrisul transpus pe tableta Idei pentru ca să nu mai trebuiască să stau prea mult în fața computerului. Transferată scrierea pe tabletă, lucrez în pat. Dar și tableta cu dezavantajele ei: mică, sensibilă la orice atingere, adesea mi se întâmplă să ating taste care îmi dau tot manuscrisul peste cap; cu toate astea însă nu renunț la această modalitate pentru a parcurge scrierea, în vederea corecturii aici, în pat… Așadar, cam căznită revizuirea aceasta a Jurnalului, dar trebuie să o termin.

A nu se uita: bolnavul are nevoie de afecțiune multă, sinceră și permanentă!

Am frecvente stări de agitație din cauza odihnei, adeseori tulburate, insuficiente, de peste noapte.

Afară – alb încremenit (-16 grade); liniște – mai puțin cea lăuntrică…

La tv. Pe mai toate canalele pot fi văzute mutrele dubioase ale politicienilor demagogi, *ajunși* la cârma țării, constituind banda numită: *noul guvern* (al lui Dragnea!).

De unde tot răsar aceste exemplare bizare, prin ce se remarcă, cine sunt ele?!

… Tot ce mi se întâmplă, ale mele sunt; cum se spune: îmi duc crucea!

9 ian. 2017, luni: Corectez în pat Jurnalul II; apoi, trec și în chilioară, la computer. Pe lângă alaiul de greșeli, de tot soiul, recitind consemnările rămân dezamăgit și de avalanșa de notații cu tentă mai mult decât sumbră, notații de care mă debarasez. Estimez ca până la finele Jurnalului să elimin mai bine de 60 de pagini A5 cuprinzând

astfel de însemnări neguroase, de-a dreptul sufocante. Stau și mă minunez, acum, în ce hal sufletesc mă aflam atunci când am putut nota astfel de gânduri mohorâte!

10 ian. 2017, marți: Dormit bine cu ajutorul somniferului. Trezit la ora șase. Lucrez la corectura Jurnalului II.

11 ian. 2017, miercuri: Ziua continuă ninsorile, noaptea – gerurile puternice. Stau mai mult în casă de teama gripei abia învinse.

Am transmis la Editură (Napoca-Star, din Cluj, manuscrisul (electronic) al *Jurnalului II (Zile scrise).* Vor urma retușările care se impun, o sumedenie de schimburi de mesaje (e-mailu-uri, convorbiri telefonice, sms-uri…) cu editorul (V.D.U., tip muncitor și serios), toate astea până când vom ajunge, de comun acord, la forma publicabilă a scrierii.

Poemele mele în versuri albe sunt scrise sub imperiul unei mari interiorizări, mai toate fiind așternute pe hârtie sub un puternic impuls de împărtășire a unor trăiri. Ulterior, când ies de sub această stare îmi este, adeseori, dificil să-mi recunosc versurile; și, cu atât mai anevoios îmi este, atunci sau altădată, să le... povestesc conținutul acestora unor curioși.

12 ian. 2017, joi: Tratative, negocieri cu editorul, implicit pe teme pecuniare.

Primit azi o scrisoare, în limba franceză, prin poșta tradițională, taman din Clinton (USA) de la cuscra Marjorie. Prin acest răvaș Marjorie ne relatează stări și fapte ale lor, de-acolo… de pe o altă planetă, dar, sigur sunt, având aceleași apăsări, necazuri și dureri. Când o să am oare dispoziția fizică și sufletească necesare pentru a-i răspunde acestei epistole (și încă în limba franceză!)?

13 ian. 2017, vineri: Goana zilelor și a nopților, prin geruri și nămeți…

Zile naționale și Imnuri… De câte imnuri și zile naționale o fi avut parte țara noastră în ultimii aproape 70 de ani? Desigur, multe – și

această instabilitate este o caracteristică a națiunilor insuficient coapte, instabile.

Din prea multă jale s-a întrupat al doilea volum al Jurnalului; la recitire, i-am amputat toate textele cuprinse de acest morb.

Ale bătrâneții necazuri, vin, te cotropesc, lipsindu-te cu neîndurare de: pasiuni, iubiri, plăceri. Sub implacabilul asediu, rămâi siderat de cele ce îți sunt date a ți se întâmpla.

14 ian. 2017, sâmbătă: O Românie sumbră, cu oameni bolnavi, sărăciți, cătrăniți. Peste tot cohorte de profitori pentru a mai jefui ce a mai rămas de valoare – hoți înrolați în bande politice, haiducii acestor vremuri.

15 ian. 2017, duminică: După-amiază, pentru dezmorțirea oaselor – o plimbare printre lacuri împreună cu Ida. Urcăm cu mașina până la Turnul Belvedere, de-acolo, pe jos, până la lacul Roșu, prin pădurea de fagi și carpeni; scurtăm drumul, pe o potecă înnămeţită și ajungem pe malul lacului Mierlei având o pojghiță de gheață la suprafață și nămeți în preajmă. Urcăm către mașină, apoi, pe un drum cu pantă mare, coborâm înapoi în oraș. A fost o plimbare agreabilă, de o oră, cu soare și omăt.

Acasă: între tv. și Net.

16 ian. 2017, luni: Deși gerul ne ține claustrați în casă, prin geamurile înghețate ale ferestrelor apar, când și când, raze de soare îmbietoare. Așa încât, pe la orele prânzului ne propunem să ieșim, împreună cu Ida, ca și ieri, pentru a ne ozona printr-o mică plimbare pe malul Târnavei, pe sub Bradul Mic: acolo sus, între cer și arbori – locul în care soarele se lasă în secret mângâiat, sărutat dacă te salți nițel în vârful picioarelor!

Vom combina această ieșire și cu niscaiva cumpărături de obiecte pentru una din băi.

Gerul iernii s-a pripășit de mai bine de o lună pe meleagurile noastre neavând intenții de a ceda. Firea toată e încremenită; doar prin hornuri se mai strecoară fuioare de fum din vetrele unor cămine care

încălzesc cu lemne. Hornurile cu gaz sunt mai discrete: prin ele se strecoară, abia vizibile, șuvițe străvezii de vapori…

17 ian. 2017, marți: Citesc puțin, scriu și mai puțin, trăiesc la flacără mică, pâlpâindă; mă întâlnesc cu puțini oameni (amici, cunoscuți), umblu prin pustietăți nădăjduind că, poate-poate, în felul acesta voi da de mine. Însă doar în unele zile senine îmi este dată bucuria revederii umbrei mele – însoțitoarea mea cea de vreme bună; în restul zilelor, hălăduiesc cu cel din mine: *mereu nemulțumitul,* bombănitorul. După ce o să-mi sară țandăra, am să-l las pe drumuri, fără sălaș: să umble teleleu în lumea largă, să vadă el atunci de îi va fi mai bine!

Timp am berechet. Îmi scot agenda să trec în revistă persoanele care îmi sunt dragi, inși pe care nu i-am văzut de mult; la litera A – nimic! La B, așijderi, la C apare o mâzgăleală indescifrabilă, dar nu de mine făcută; mai departe, filele lipsesc…

Și mi se mai întâmplă, ce-i drept arareori, ca să descind în poem pentru a umbla pe cărări întortocheate, cu nădejdea ca măcar aici nimeni să nu mă vadă. Însă adeseori din spatele unor majuscule îmi sare în cale câte-un cunoscut ori necunoscut. Mă fac că nu-i observ și îmi continui calea atent doar la potecă.

Oare cărui comandament răspunde nevoia mea de a scrie zilnic, în loc să trăiesc stropul de viață care îmi mai rămâne? În loc de a-l trăi simplu, cu bucurie și frumos, eu mă îndeletnicesc cu scrierea de poeme: în versuri albe sau haiku-uri, minieseuri, jurnale, ca și acum, de pildă – scriere pe care o corectez chiar acum, mai poleind-o nițel pe alocuri pentru a-i alunga mohoreala.

După-amiaza: împreună cu Ida prin canioanele de sare din Praid. Gerul a mai cedat. Sarea invidioasă pe albul pur al omătului. Fotografiez.

18 ian. 2017, miercuri: Zi însorită, însă foarte rece (– 8 grade). Urc cu mașina până la lacul Tivoli. Apoi, pe jos, colind singuratic prin pădurea de fag înnămețită. Fotografiez. Însă în pofida vremii superbe, simțind că am transpirat, îmi întrerup plăcerea preumblării mele silves-

tre, încercând să evit o răceală după o gripă de care abia am scăpat. Mă îndrept către mașină…

Seara, din nou la plimbare, de data aceasta cu Ida, în jurul Lacului Ursu.

19 ian. 2017, joi: Zi cu soare darnic, dar cu ger. Mă plimb cu Ida în primele ore ale după-amiezii pe Valea Sebeșului: un loc liniștit și luminos.

Acasă. Din nou corectez Jurnalul II. Seara, o nouă plimbare, scurtă, printre lacuri, de unul singur. După care, acasă pentru a-mi vedea de programul obișnuit.

20 ian. 2017, vineri: Programe tv. otrăvitoare. Lecturi. Apoi, încercări de completare a somnului.

Câte obiecte, lucruri, acțiuni fără nicio noimă pe acest pământ!

O nouă zi – încerc să o locuiesc și pe aceasta.

Ca și ieri, după-amiaza, pe Valea Sebeș, cu Ida, într-o plimbare de câteva zeci de minute. Soare și ger…

21 ian. 2017, sâmbătă: Plimbări, în două reprize, împreună cu Ida. Apoi, lucrat la corectarea Jurnalului II. Seara devreme în pat.

„Când schimbi felul în care vezi lucrurile, lucrurile pe care le vezi se vor schimba" ; demn de reținut. Da, cred, deoarece este vorba de puterea gândului, de uriașa forță a gândului pozitiv. Ce imensă eroare să gândești (să vezi) negativ: afirm asta din propriile-mi constatări, din experiențele mele de pe tărâmurile gândurilor negative. Caut să recuperez ce se mai poate: aceasta trebuind să fie unica mea cale de viețuire de-acum înainte.

22 ian. 2017, duminică: Zile cu Ida; mai multe decât în alte dăți. Printre altele, împreună ne plimbăm, de două ori pe zi, pe aceleași trasee: Valea Sebeș, ziua, apoi seara – prin stațiune. În seara aceasta am încheiat tratamentul cu P.

23 ian. 2017, luni: La ceasul când umbrele se alungesc, gândurile devin și ele adumbrite.

Frig. Aceleași cotidiene plimbări cu Ida, pe traseele pomenite deja.

24 ian. 2017, marți: Tare mă mai încearcă Dumnezeu cu mila Sa; să am răbdare, răbdare…

Zi înnegurată; frigul parcă a mai cedat.

25 ian. 2017, miercuri: Înapoindu-ne cu Ida din Tg.-Mureș, oprim la Sângeorgiu de Pădure cu dorința de a-mi recupera, în sfârșit, cufărul meu de militar în termen. Această lădiță zace de peste 43 de ani în podul casei mele părintești, gol pe dinăuntru, năpădit însă de praf și doldora de amintiri – pentru mine. O rog pe Ida să intre și să ceară de la actualul proprietar, cu care am vorbit deja telefonic despre doleanța mea, obiectul dorit. După puțină vreme văzând-o pe Ida ieșind pe poartă cu această ladă verde în mână, m-a cuprins o mare bucurie. Iată că peste patru decenii de uitare, în praful și în întunericul podului casei din Sângeorgiu, cufărul meu de cătană – care m-a însoțit timp de 532 de zile și nopți de militărie – revine în posesia mea îmbucurându-mă prin atâtea amintiri pe care mi le evocă…

26 ian. 2017, joi: Dimineața, în pat, lecturi și ticluiri de versuri. După ora 13: din nou oxigenare, pe Valea Sebeșului, ca de obicei în compania Idei.

27 ian. 2017, vineri: Vremuri de grabă neliniștită. Emoțiile așteptării rezultatelor unor investigații de laborator medical. Geruri mult prea îndelungate. Insomnii, vraiște în trup și în suflet.

Nevoia omului de vise care să îl elibereze de teroarea marilor gânduri. Dar dacă nici măcar somn nu e decât unul indus, mereu întrerupt și fals odihnitor?

28 ian. 2017, sâmbătă: Mă mișc puțin (lipsă de activitate fizică); în schimb mă aflu în vârtejul unei imense și continue frământări

istovitoare, noapte și zi. Unde, pe ce meleaguri se află ascunsă tihna, de ce se ferește de mine?!

29 ian. 2017, duminică: Aștept să mi se aducă, de la Cluj, Jurnalul II, editat și tipărit cu câteva zile mai înainte la Editura Napoca-Star…

După-amiază, plimbarea – devenită deja tabiet comun – pe Valea Sebeș, împreună cu Ida. Vremea este primăvăratică: zăpada a început să se lichefieze.

30 ian. 2017, luni: De ieri, de când mi-au fost aduse cărțile, dimineața și seara efectuez „lansare" de carte (Jurnal II), după care citesc fragmente auditorului care se compune din… Ida!

31 ian. 2017, marți: Voi merge la Tg.-Mureș pentru a mi se continua analizele medicale. (Mă însoțește și Ida).

O anume stare devine tot mai epuizantă. Trebuie să fac pașii cuveniți pentru a ieși din această situație greu tolerabilă.

1 febr. 2017, vineri: Lecturi în pat, seara și dimineața, alături de Ida căreia îi citesc din recent apărutul meu jurnal. Apoi, ziua, obișnuita promenadă de ozonare, cu Ida, pe Valea Sebeș; seara, de asemenea o scurtă preumblare, de obicei până la hotelul Aluniș și înapoi.

2 febr. 2017, joi: Dimineața. Citesc, pentru Ida, la cerea ei, din Jurnal II. Îmi menționează că multe consemnări sunt repetitive; îi răspund că însăși compoziția zilelor mele este aproape identică, de unde și repetarea unor activități, deci și a unor consemnări mult asemănătoare.

… Va trebui să renunțăm la lecturile de dimineață, din Jurnal, întrucât nu îmi mai rămâne timp pentru citirea altor scrieri și efectuarea de însemnări – fapt care îmi creează o stare de disconfort psihic. Va trebui să ne rezumăm doar la citirile de seară…

3 febr. 2017, vineri: Continui totuși și lecturile matinale, din Jurnal II, pentru Ida. Apoi, doar câteva minute, până la ora 11, mă cufund în lumea poemelor lui Kahlil Gibran.

Vremea s-a încălzit. Plouă mărunt; tufa de iasomie este îmbrăcată în mărgele de apă sclipitoare. Ceața înfofolește cei câțiva molizi din fața casei ca într-o năframă gri transparentă. „Pițigoii casei" se înfruptă cu nesaț din belșugul de semințe de floarea-soarelui puse de Ida pe bordura gardului. Pe iasomie, pe o bucată de scândură, o halcă bună de slănină asigură deliciul unei ciocănitori, dar și al unor mierle și gaițe. Atunci când păsările acestea mai mari uită să vină, mai cutează și pițigoiașii să vin să ciupească, în mare grabă, fărâme de grăsime.

4-5 febr. 2017: Vremea s-a încălzit; stratul de zăpadă destul de consistent încă, se subțiază. Continuăm cele două plimbări cotidiene, după amiaza și seara, împreună cu Ida, astăzi făptuindu-le în ciuda ploii dese, dar intermitente. După fiecare astfel de promenadă eu transpir intens.

La tv., brambureli politice. De vreo cinci zile, protestatari pe străzile țării, sute de mii, seară de seară, cerând abrogarea O.U.G. 13/2017, dar și demiterea guvernului.

Biată țara, biată românime!

6 febr. 2017, luni: De vineri – dureri dentare. Va trebui să încep azi un tratament pentru a pune capăt acestei stări. Apoi, mâine, o altă mare confruntare pe probleme de sănătate mai vechi, la Tg.-Mureș. Va urma să iau o decizie nu tocmai ușoară, oricum trebuie să pun punctul pe „i" , în halul acesta nemaiputând continua.

7 febr. 2017, marți: La Tg.-Mureș pentru investigații de laborator privind starea-mi de sănătate. Doamne, câtă boală în omenire! În orice clinică te duci sălile de așteptare gem de inși cu chipul vădit marcat de suferințe fizice și sufletești.

„Ce-s oamenii? Boabe ce atârnă din tărie
Sosesc, se duc și iarăși sosesc aici sub soare."
(Omar Khayyam)

8 febr. 2017, miercuri: Și azi vom merge, eu și cu Ida, la Tg.-Mureș; de data aceasta încercând a-mi rezolva niscaiva probleme dentare care nu mai suferă amânare. Îmi sorb deci și azi tainul de mâhnire sortită pe care destinul nu uită să mi-l servească cu râvnă multă.

9 febr. 2017, joi: Aniversare – al treizeci și nouălea an de împreunătrăire cu Ida…

10 febr. 2017, vineri: Pași către *marea decizie*…

La vecinul de peste drum, zbârnâit continuu de motoferăstrău în acompaniamentul asiduu a trei dulgheri zeloși care bat zeci de kilograme de cuie la balcoanele din lemn ale celor patru mansarde ridicate peste vechiul bloc al Ocolului Silvic. Mă disperă fiecare lovitură de ciocan de parcă ar bate cuie-n capul meu…

După-amiază cu soare: ozonare, cu Ida, în preajma Lacului Tineretului și în zona Tivoli.

11 febr. 2017, sâmbătă: … Am întâlnit un om, într-un cătun, un om cu trupu-i foarte obosit având durerea fizică și sufletească sculptate pe chip. Acel ins semăna izbitor cu cineva. Într-un târziu, mi-am reamintit că persoana aceea semăna cu mine!

Zi cu soare și cu minus trei grade. Împreună cu Ida ne pregătim pentru o promenadă în zona Tivoli, pe același traseu ca și ieri.

12 febr. 2017, duminică: Plimbarea cotidiană azi o vom face (cu Ida) pe valea Bucin, la reîntoarcerea de la izvor, unde vom merge să ne reîmprospătăm rezerva de apă proaspătă potabilă.

13 febr. 2017, luni: La Tg.-Mureș pentru tratament dentar; apoi, cumpărături (*Auchan*), în special legume și fructe. Sunt însoțit de Ida; mă doare cât de mult o împovărez cu necazurile mele – nu merită să treacă prin asemenea încercări, alături de mine care trec de ceva timp prin ceva coșmaresc.

… Și iată, se făcu seară; ne plimbăm până la *Aluniș* și înapoi. La ora 20 sunt în pat.

14 febr. 2017, miercuri: Scurte plimbări, ziua și seara. E frig. Cumpăniri, profunde și îndelungate pentru ca, finalmente, să pot lua o decizie corectă, deosebit de importantă în ceea ce mă privește.

15 febr. 2017, miercuri: Ora 10,30; îl sun pe prof. dr. R.B. pentru a-i comunica hotărârea mea (deși îmi propusesem să îl apelez doar la ora 11, iată că nu mai am răbdare și îi telefonez acum). Profesorul mă invită, la Tg.-Mureș, la discuții preliminare, marți, 21 februarie, la ora 15,10. Așadar, încă o săptămână de așteptări și mari emoții, însă după multele tergiversări pe parcursul anilor, o săptămână nu mai poate conta prea mult. Cu Dumnezeu înainte!...

16 febr. 2017, joi: Câteva ore pe Net, maximum două, după care plimbare, cu Ida, în zona Tivoli, aproximativ o oră; apoi, acasă: Net, tv. dejunul, apoi iar tv. sau Net; la ora 19 – promenada, scurtă, de seară, până la hotel Aluniș și înapoi; apoi, în pat…

17 febr. 2017, vineri: Dimineața și seara, lecturi în pat, pentru Ida, din Jurnal II. Ziua – plimbări mereu în aceeași zonă (Tivoli); o preferăm deoarece locul este apropiat, puțin circulat, acoperit de păduri bătrâne de fag și stejari.

18 febr. 2017, sâmbătă: Dimineața. Fragmente din consemnările Jurnalului II, în lectura autorului (!), pentru Ida. Ici-colo mă roagă să-i traduc, în maghiară, crâmpeie de notații mai întortocheate; pe alocuri mai și comentăm pe marginea textelor citite.

Ne consultăm privitor la alegerea traseului plimbării noastre de astăzi după-amiaza. Decidem să mergem către Atia, (între Ocna de Sus și Corund) pe un drum de țara, cu mașina, apoi pe jos.

19 febr. 2017, duminică. Aseară, descărcări nervoase reciproce, între mine și Ida, din pricina unor disensiuni, defulare ivită ca urmare a

încercărilor prin care trec. Regretăm amândoi momentul și, înțelegând-ne situația, ne iertăm reciproc, restabilind echilibrul sentimental foarte necesar traversării acestor momente.

Constatare: dacă vezi persoane în vârstă (cupluri) plimbându-se regulat împreună – după ce o viață întreagă nu i-ai văzut ieșite laolaltă în urbe, ei bine, atunci sigur una dintre ele se află la ananghie (așa cum e și cazul meu acum…).

20 febr. 2017, luni: Peste noapte, a nins. Albul acoperă, iarăși, timidele iviri primăvăratice ale zilelor trecute. Oricum, ziua crește, pe când albul cel rece trebui-va să descrească, topindu-se, mutându-se.

Ora 13,31: ne pregătim de plimbarea de după-amiază.

21 febr. 2017, luni: La Tg.-Mureș pentru un *dialog preparator* cu Prof. R.B. Primirea, convorbirea și îmbărbătarea – binefăcătoare. Ziua O încă nu este fixată; în schimb, de azi într-o săptămână sunt programat la niște investigații, apoi, în funcție de rezultate, va urma internarea. Așadar, iarăși o săptămână de tensiune pricinuită de așteptare.

22 febr. 2017, miercuri: Vremea în ușoară încălzire. Zăpada se transformă în moină. Ca să evităm să ne udăm la picioare, pentru plimbarea de azi alegem vechiul traseu: drumul de legătură cu Ilieşul, de pe Valea Sebeș (Stâna de Vale).

23 febr. 2017, joi: Vreme sumbră. Băltoace și moină oriunde pășești. Cerul sufletului meu – plumburiu. Mă doare că în zdrobirile mele, în hăurile de tristeți care mă bântuie, o târăsc și pe Ida: cea atât de tandră și mereu înțelegătoare. Să nu mai fac asta niciodată!

Acum, mâhnirile mele izvorăsc nu atât din trecut, ci din prezent și din viitor (!). Nu trăiesc în trecut, însă prezentul mă neliniștește, iar viitorul mă zguduie.

… În pofida ploii, plimbări cu Ida pe Valea Sebeș, aciuați fiind sub o umbrelă mare, multicoloră, lăsată de „americani” în trecerea lor meteorică prin Sovata în toamna trecută. Au apărut mâțișorii la salcie!

24 febr. 2017, vineri: Gânduri. Zile neliniștitoare. Săptămâna viitoare… Să uit, să uit – nu am nicio altă modalitate de ieșire din impas: să uit!

Ida și grija ei afectuoasă față de zilele și nopțile mele…

Plimbări: cea de zi, apoi cea de seară.

25 febr. 2017, sâmbătă: Dimineață cu omăt – o spoială efemeră, cum trecătoare-s toate…

În pat fiind încă, compun poemul pentru Ida: *Calul alb*…

26 febr. 2017, duminică: Afară, soare; în interiorul meu – ceață, negură multă. În chip inevitabil, mă apropii de necunoscut. Dar și *acesta* face parte din viață, din *contract*…

Mă străduiesc să-mi detensionez nervii întinși la maximum. Uneori reușesc, alteori nu. Acum sunt încă în pat – mi-e bine…

Sensibilitatea mea e la zenit. Vorbele din preajma „adevărului" îmi produc adevărate cataclisme în suflet: de aceea, evit subiectul, rostirea.

27 febr. 2017, luni: Mâine în zori, la Tg.-Mureș pentru reluarea investigațiilor medicale; și-apoi, tot așa, cine știe până când!..

28 febr. 2017, marți: Zi primăvăratică (16 grade!). La Tg.-Mureș. Din nou câteva (două) investigații, de specialități diferite. Rezultatele sunt mulțumitoare. „Marea confruntare": luni, 6 martie…

1 mart. 2017, miercuri: Caut locuri accesibile, fără să trebuiască să depun eforturi fizice pentru a mă bucura de singurătate și liniște. Nu le pot găsi doar acolo, în vechile și bine știutele mele locuri îndepărtate, devenite acum, mie, de neparcurs.

(Pentru mâine sunt chemat din nou la Tg.-Mureș, la investigații clinice, deoarece doctorul a uitat să-mi preleveze anumite probe (!).

2 mart. 2017, joi: Revenire, în trombă, la C.S. din Târgu-Mureș pentru o investigație pe care medicii… au uitat să mi-o facă ieri!

După-amiaza. Din cauza surescitării, atât eu cât și Ida, în timpul plimbării de după-amiază, pe o vreme splendidă, ne manifestăm în mod regretabil, stricând tot farmecul acestei ore petrecută în superba natură. Ce păcat că nicicând nu mi-am putut controla umorile.

3 mart. 2017, vineri: Gânduri. Gânduri. Plimbări, împreună cu Ida, prin pădurile din preajma turnului *Belvedere*, din Sovata. Fotografiez.

Caietele acestea ale mele transformă timpul trăirii în cuvinte gândite de-a lungul întregii mele hălăduiri printre oameni și în Natură.

4 mart. 2017, sâmbătă: Azi ne vom plimba din nou către Atia, pe acel drum asfaltat în plin câmp, acolo unde am mai fost și săptămâna trecută… Apoi vom dejuna la Praid.

Doamne, o fi specia puternică, însă individul este foarte nevolnic, repede pieritor. Indiferență față de viață, indiferență față de moarte. Oare?!

5 mart. 2017, sâmbătă: Lecturi în pat (Antimetafizica); apoi, după sculare, fixarea, din nou, a greșelilor ortografice și gramaticale din recentul apărut deja Jurnal II. Doamne, multe greșeli s-au strecurat, prea m-am grăbit să-i dau undă verde editorului – și atunci, ca și acum – presat fiind de o anume stare fizică neliniștitoare. Trag nădejde să o pot corecta, apoi să transmit la Editură lista intervențiilor necesare. Intenționez să mai scot un tiraj, foarte redus, fără aceste multe erori.

După-amiaza: pe o vreme primăvăratică, plimbare cu Ida pe aleea Tivoli.

… Mai aproape, foarte aproape, doar câteva ore mă mai despart de ziua O (zero!).

6-15 mart. 2017: Cea mai grea perioadă din viața mea cu care m-am confruntat până acum...

17 mart. 2017, vineri: Sunt externat de alaltăieri. Cu o proteză (deosebit de incomodă) asupra mea, caut să mă redresez psihic și fizic. Ajutoare: Dumnezeu și Ida.

La sugestia lui Sovar P. fac mai multă mișcare, în cursul zilei, alternând mișcarea cu șederea pe scaun, pe un burete specific, renunțând, așadar, la a mai sta preponderent culcat în pat, ca până acum.

M-a obosit, trupește și sufletește, acest efort prin care mi-a fost dat să trec.

18 mart. 2017, sâmbătă: Dimineața, după un somn *ajutat*, mă simt mai revigorat. Pe măsură ce înaintăm în zi, mi-e foarte anevoios să rezist la toate câte mă năpădesc (gânduri și incidente), așa încât, serile devin agitat. Ida, draga de ea: o tăvălesc prin toate „mocirlele" prin care trec, cu toate acestea ea rămânând aceeași ființă tandră, atașată și deosebit de empatică. Îi sunt recunoscător.

19 mart. 2017, duminică: Afară – furtună cu soare. Pădurea vuiește fără încetare. În pofida intemperiei și a stării mele generale slăbite, facem, cu Ida, o plimbare în curte (terasa din spate) de circa 30 de minute. Mai apoi, în casă, îmi continui preumblarea (parter, etaj, demisol). Mă culc la ora 21.

20 mart. 2017, luni: După ce i-am trimis Ed. Napoca Star lista corecturilor necesare, în apărutul deja Jurnal volum II, editorul, în chip rapid (nici două ore) îmi retrimite electronic varianta pdf corectată. La rându-mi, imediat după primirea pdf-ului am și verificat deja o parte din corecturi, circa 2/3. Restul îl las pentru mâine.

21 mart. 2017, marți: Lecturi în pat. Înghit pastile, apoi mănânc micul dejun, după care cobor în chilioară pentru a verifica corectura Jurnalului II.

Ziua fiind senină stau și în ogradă, ore bune, plimbându-mă ori șezând, la soare.

22 mart. 2017, miercuri: Dimineața, în pat, cam o oră de lecturi. Apoi, micul dejun. Mai târziu, cobor în chilioară pentru a-mi verifica e-mailul, site-ul de poezii și… Facebook-ul. Vremea fiind bună, mă pregătesc să ies la aer, în curte.

23 mart. 2017, joi: Scriind, sper să ajung la liniștea sufletească mult râvnită. Pentru asta am nevoie și de liniștea din preajma mea; abia atunci pot plămădi *cuvântul potrivit.* Ne pregătim pentru a merge la Tg.-Mureș pentru un control medical. Emoții. Oricum, sunt în mâna lui D-zeu. Și-atunci?!..

Vremea s-a încălzit abrupt (22 de grade C).

La control, rezultatele sunt bune. Trebuie să revin miercuri…

24 mart. 2017, vineri: Lecturi, între orele 8 și 9, apoi obișnuitul program de marș forțat (în curte), apoi stat la Net. În mod excepțional, azi, împreună cu Ida, am făcut toaletarea weigelelor din ogradă. Vremea e primăvăratică, pe boltă nici un nor.

25 mart. 2017, sâmbătă: Lecturi (în pat), până la ora zece. Apoi, plimbări prin curte, alternând cu statul la computer – singurele-mi îndeletnici, acum…

„Curajul, inima veselă și vorbele frumoase” îmi sunt trebuincioase acum mai mult ca niciodată. Vorbe spuse la vremea potrivită, ce bucurie: „… mere de aur în coșuri de argint.” (Pilde: 25; 11).

26 mart. 2017, duminică: Stres imens provocat de utilizarea s.u., uzură nervoasă maximă. Insomnii, în pofida *drogurilor.*

„Pentru ce ești mâhnit sufletul meu și pentru ce mă tulburi?” (Ps. 42; 6).

27 mart. 2017, luni: Având un somn mai bunicel în noaptea care a trecut, starea fizică și cea sufletească îmi sunt mai bune.

În situația în care mă aflu, calculatorul, care îmi ține mintea ocupată abătându-mi atenția de la ceea ce mi se întâmplă acum, nu îmi poate fi de mare folos…

Afară – frig și vânt; stau claustrat în casă, nici aici nefiind prea cald (din pricini pecuniare).

28 mart. 2017, marți: Zi senină cu vânticel tăios. Mă plimb în curte și-n livadă. Mă uit la bieții pomi care și anul acesta vor rămâne netoaletați. Mugurii au început deja să se umfle. Nu am reușit să găsesc niciun om (serios) care să-mi efectueze această lucrare, eu fiind copleșit de ale mele probleme de sănătate (mâine, în zori, din nou la control, la Tg.-Mureș).

29 mart. 2017, miercuri: După controlul medical: scap de s. u. – un pas uriaș! Senzație de mare despovărare fizică și psihică. Cu Dumnezeu înainte!

Probleme de sănătate și la M. Eva și Ida, îngrijorate.

30 mart. 2017, joi: Gânduri, crispări. Promenadă prin curte.

Andreea și cu Peet pornesc către noua lor țintă… existențială: Boston. Dumnezeu să-i ajute în tot ceea ce își propun și fac.

31 mart. 2017, vineri: Somn cu droguri; și multe transpirații. Mă lupt, în continuare, cu nopțile…

1 apr. 2017, sâmbătă: Zile însorite de primăvară. Împreună cu Ida și cu nepoatele ieșim la un ceai, la Ciuperca-Mică.

Andreea și Peet au ajuns la Mansfield (Illinois). Călătoria lor continuă…

2 apr. 2017, duminică: Citite și auzite: Boala te face să-ți cunoști limitele fiziologice: te smerește prin punere la încercare făcându-l pe om să se apropie de Dumnezeu.

Important: să-ți asumi boala, să nu cârtești; pentru ca boala să-ți treacă, iartă-i pe toți care ți-au greșit.

– Moartea: cel mai glorios moment al vieții omului.

– Să vrei, să crezi, suficient ca să te vindeci.

– *Pomul cunoașterii binelui și răului*. Omul devine muritor, prin decizie divină, asta pentru că Dumnezeu dacă l-ar fi lăsat, după săvârșirea păcatului, nemuritor pe Adam, păcatul intra și în viața veșnică (Gen.: 3; 22–24).

Vreme bună, senină, încă; nu aflu nici un muncitor care să-mi lucreze, în curte și-n livadă, niște treburi, derizorii de altfel, lucrări pe care eu acum nu le pot efectua.

Ce vremuri!

Dragostea și, câteodată, sila mea de viață se împletesc. Să nu mă izolez de lume, mai cu seamă acum, în postura în care mă aflu. Trebuie să-mi abandonez găoacea, să ies la lumină. Nevoia de contact cu natura, cu pădurea, pârâul, libertatea – îmi umple sufletul de dorință. Să nu-mi pierd această deprindere.

3 apr. 2017, luni: Deși alterat încă, somnul meu de noapte îmi este mai odihnitor decât până acum; faptul acesta mă bucură. Caut să-mi reiau activitățile obișnuite, dinainte de 6 martie; deocamdată însă am temeri să nu fac eforturi nepermise. Mă gândesc la șofat, la ieșiri în natură, la statul la computer.

Ziua fiind frumoasă, ne plimbăm, cu Ida, în jurul Lacului Ursu. Fotografiez. Seara plouă. Cu toate astea, îmi fac minipromenada până la hotel Aluniș.

4 apr. 2017, marți: Mai devreme ori mai târziu viața cu acest corp al nostru devine un veritabil infern, ce-i drept un infern de preferat totuși decât Nimic!

Andreea și Peet au ajuns la Boston – sper să le fie aceasta destinația lor stabilă!

După-amiaza, la Păstrăvăria Sovata, cu Ida, la un dejun cu specialitatea localului. După ce am mâncat, ne-am plimbat pe malul Sebeșului timp de o jumătatea de oră (am abandonat din pricina vremii: s-a înnorat, bate un vânt subțire…).

5 apr. 2017, miercuri: Prietenie, îndrăgostire, iubire…

Convorbire, pe Facebook, cu Andreea; mai întâi ne relatează, video, de pe străzile Bostonului, apoi ne continuăm dialogul, ea ajungând, între timp, în apartamentul lor.

Comand niște televizoare pentru camerele cu destinație turistică. Încurc numărul acestora, apoi anulez comanda; refac comanda, iar o încurc, după care mă agit cumplit!

Seara. Plec la aerisire în preajma Lacului Tineretului.

6 apr. 2017, joi: Vreme noroasă. Chem un zilier să-mi grebleze frunzele uscate din livadă, ploaia însă îl alungă la jumătatea zilei. Abia plecat, apare soarele zâmbind șăgalnic.

Mă plimb, circa o oră, pe malul pârâului Sebeș. Mă disperă aglomerația de la vilele și casele de vacanță cu gardul lor extins până la pârâu încât nu-i chip să mai umbli pe marginea apei. Câtă hămesire omenească și câtă nepăsare, mai cu seamă când vezi maldărele de gunoaie lepădate.

(Constat, mai nou, amețeli vecine cu leșinul, la sculările bruște din pat ori după ce stau mai mult timp aplecat…).

... Am cucerit, până nu demult, versanți, plaiuri, nu seducându-le, ci eu fiind cel subjugat de acele peisaje. Mă întorceam din aceste aventuri adeseori cu părul plin de frunze, ierburi și zgârieturi; mă integram fericit în acel mediu parfumat, stâncos și dur, totuși atât de plin de duioase frumuseți.

7 apr. 2017, vineri: Vreme rece, de iarnă. Sus, pe creste, s-a așezat iarăși omătul…

Mă plimb în jurul Lacului Ursu – doar eu și rațele sălbatice (cerșetoare!). Ajuns acasă, odată cu mine sosește și Fancurierul cu cele trei televizoare comandate alaltăieri.

Citindu-l pe Tagore descopăr minunatul poem: *Pe-a visului potecă*... Cu cât realism sfâșietor evocă această poezie o anume realitate, neiertătoare, a vieții: bătrânețea!

8 apr. 2017, sâmbătă: În pofida vântului și a temperaturii scăzute, mă aventurez într-o plimbare pe Valea Sebeș, firește pe malul

pârâului. Ieșirea a durat o oră și jumătate și am fotografiat desprimăvă-rarea încremenită.

9 apr. 2017, duminică (*Florii*): Schimbăm vechile tv. (mici), în trei camere; am cumpărat altele noi, plate. Lucrarea de montare a durat patru ore. Am obosit…

Tentativă de plimbare prin stațiune, ratată însă din cauza unui vânt rece care bate cu furie fără oprire.

10 apr. 2017, luni: Lecturi și scrieri matinale (în pat). După-amiaza, plimbare, cam o oră, pe vârful Becheci. Mai către seară, o altă scurtă preumblare, de data asta prin stațiune. Apoi, o jumătate de oră stau la computer. La 21, culcarea.

11 apr. 2017, marți: Un banc, auzit la tv: — Care e deosebirea dintre Ceaușescu și Iliescu?

Răspuns: — Ceaușescu era cizmar, pe când Iliescu este… șiret.

Cumpărături cu Ida: ne aprovizionăm de Paști. Mai apoi, fac un tur în jurul lacurilor Ursu și Aluniș; soare, apoi nori și vânt; transpir. Având mașina în parcare, vin acasă în grabă.

12 apr. 2017, miercuri: Frig. Înnorat. Lenevesc în pat fără să scriu ori să citesc, neuitându-mă nici la tv.

Azi m-am plimbat în pădurea din preajma Lacului Tineretului. Timid, timid natura se trezește. A înflorit măcrișul iepuresc; după ce fotografiez un pâlc de astfel de plăntuțe în straie de sărbătoare, mă apuc și mănânc frunzulițele câtorva, apoi îmi pare rău și plec de-acolo ca să curm ispita.

13 apr. 2017, joi: Vreme posomorâtă și rece. Cu toate acestea, după-amiaza îmi fac preumblarea pe malul Sebeșului (mai jos de Stâna de Vale). Fotografiez. Aduc apoi doi muncitori – un drujbist și un ajutor – care să-mi taie cinci chiparoși, trei ienuperi și doi scoruși, toți pe cale de uscare. Sunt foarte aproape de casă, de linia electrică și de

conducta de gaz. Îmi creează emoții extragerea acestor arbori. (Până la urmă totul s-a soldat cu bine…).

14 apr. 2017, vineri: Oameni neserioși (zilierii, nu și cei de ieri…): promit că vin, însă nu se țin de cuvânt.

Nervii mei sfârtecați. Caut repere, puncte de sprijini (amăgiri?).

15 apr. 2017, sâmbătă: Somn ceva mai ameliorat. Transpirații nocturne (în fond și diurne), deși eforturi fizice – ioc.

16 apr. 2017, duminică: Paștele. Trândăvesc în pat. Ida – la biserică. Mai târziu voi merge și eu în pădure, încă nu știu în ce direcție…

Plimbarea a avut loc pe Valea Sebeș, pe drumul forestier Tivoli, pe o vreme închisă, răcoroasă. Fotografiez cireșii sălbatici năpădiți de flori, nefiind însă ajutat de luminozitate. Ajung într-un parchet de exploatare din fosta pădure de protecție a stațiunii. Până la urmă regret că am ales acest traseu: mă revoltă ce văd. Revin la mașină transpirat.

Acasă: citesc și scriu, în pat, desigur.

Poemele mele, unele dintre ele, vor să fie meditații (profunde!) asupra propriei mele biografii, exprimări oarecum voalate ale stărilor mele sufletești.

Viața mea activă este jos, jos de tot, situația aceasta datorându-se, să zicem, ca să-mi fie mai simplu, vârstei…

Astfel încât, existența contemplativă rămâne în centrul preocupării mele, vrând-nevrând.

17 apr. 2017, luni: R. (din București) mă numește: *un diavol cu aripi de înger!* Așa mă simte, așa mă vede. Îmi place calificativul. În fond, chiar acesta este omul.

Fiind a doua zi de Paști, o duc pe Ida la Eva; îmi stropesc nepoatele, pe mama lor, mănânc câteva prăjituri, apoi ies în pădure (în zona Tivoli), preumblându-mă printre lacuri. Fotografiez imagini deja răsfotografiate de mine însumi…

18 apr. 2017, marți: La ora prânzului ne propunem să mergem, eu Ida și Nikita, la izvorul Bucin pentru a ne reface provizia de apă potabilă. După aceea, vom face niscaiva cumpărături.

Între orele 17,30 și 18,30: plimbare solitară în pădurea, pe cale de înverzire, din zona Tivoli și Lacul Tineretului. Firește, fotografiez (…aceleași peisaje pe care le-am pozat deja de zeci de ori, postându-le pe Facebook tot de atâtea ori) Sunt convins că lumea-i sătulă deja de priveliștile mele, așa că, pentru o vreme mă voi abține de la a mai încărca fotografii reprezentând peisajele pe unde cutreier.

19 apr. 2017, miercuri: Frig. Vânt rece. Renunț la plimbarea cotidiană astăzi făcând doar o scurtă ieșire la piață pentru a ne procura legume și fructe.

Mă „hodinesc”, apoi, în pat, citind mai bine de două ore. Poate totuși mai târziu voi cuteza să fac plimbarea…

Privire, scurtă, retrospectivă: … Am făcut multe în viața aceasta, însă nu am excelat în nimic! Nu am regrete.

(„Pe acest tărâm stingher de unde oamenii nu se mai întorc – Hamlet.”)

20 apr. 2017, joi: Frigul nu ne părăsește. Tentativă de revenire a iernii (ninge!). Mâine, drum la Tg.-Mureș…

Poemele (versurile) mele se situează între versul liber și proza lirică…

21 apr. 2017, vineri: La Tg.-Mureș. Întrunesc toate condițiile pentru a mă putea considera ca fiind ieșit din lungul tunel, rece și întunecat, pe care a trebuit să-l parcurg. Desigur, Dumnezeu m-a luat de mână scoțându-mă la liman. Îi sunt recunoscător, mulțumindu-i iar și iar.

22 apr. 2017, sâmbătă: Dimineața, până târziu în pat: printre cărți, caiete, smartphone și, puțin, tv. E timpul să mă scol.

„Aerisirea” de azi: pe marginea Târnavei-Mici, mai sus de Praid. Vreme frumoasă, dar cu vânt foarte tăios.

23 apr. 2017, duminică: Urâtă vreme de Sf. Gheorghe! E frig și e înnorat. Stau tolănit în pat, după un somn de noapte bunicel. Bâjbâi printre cărți și caiete – companioanele mele de pat, somn și vise…

Plimbarea de azi, cu Ida, pe o vreme capricioasă: soare, nori, vânt și fulguieli. După un tur de lac, stăm la un ceai, la Ciuperca Mică…

Citit sau auzit (?), redau aproximativ: În dialoguri să primești doar parfumuri și miresme, nu duhori și mizerie!"

Curajul de a-mi pune sentimentele în cuvinte, apoi cuvintele pe hârtie și online…

24 apr. 2017, luni: Recitesc *Geneza* cu o mare plăcere. Mă farmecă în totalitatea ei de fiecare dată când o revăd. Regăsesc aici chiar o nuanță familială, dacă pot spune așa, și anume: După ce Dumnezeu plămădi femeia din bărbat („iș" = bărbat în evreiește), o aduse în fața omului, acesta fiind cel care a denumit tot ce a creat Dumnezeu pe Pământ. Acesta (omul), zise: – Iată în sfârșit aceea care este din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi: femeie (în ebraică: Ișa) pentru că a fost luată din om! (Eu, pe linie maternă, mă numesc: Ișa!).

(Eva: viață; jertfă pentru păcat)

25 apr. 2017, marți: Aseară, ca și în alte seri, am prelungit excesiv convorbirea telefonică cu P. Obositoare – și vătămătoare – această îndeletnicire practicată fără măsură. E nevoie să mă ponderez.

Plimbare, scurtă, cu Ida, în zona Tivoli. Transpirații. Apoi, seara, tot împreună, până la hotel Aluniș…

26 apr. 2017, miercuri: La Gigi Becali, în palatul acestuia, totul fiind poleit cu aur, clădit din marmură strălucitoare, așternute pe jos covoare scumpe, dacă îți vine să scuipi, totu-i atât de prețios și grandios încât nu ai încotro: trebuie să-l scuipi pe stăpân!...

Un om afundat în tristețe, fie vorbește aiurea, fie se adâncește în tăcere (extras dintr-o scriere patristică).

Deși vremea e caldă, renunț a mai pleca de-acasă pentru a evita transpirația (care transpirație oricum se întâmplă, chiar acasă rămânând, deși fac doar câteva treburi derizorii).

27 apr. 2017, vineri: După micul dejun trândăvesc în pat. Voi merge, mai apoi, să plătesc facturile, apoi voi face mici dereticări în livadă. Ne pregătim să primim oaspeții de 1 Mai. Avem un grup de turiști programați până luni. Zi caldă cu temperaturi estivale. Trebăluiri în curte și în livadă (cu transpirații!); greul o duce însă Ida: și în casă, și în afara casei (livadă, curte).

28 apr. 2017, vineri: 1 Mai se contopește cu sfârșitul de săptămână, spre insatisfacția celor mulți. Vremea se anunță schimbătoare.

Nașterea – o întâmplare; „plecarea": fatalitate. Între cele două repere (fixe!) orice este posibil.

29 apr. 2017, sâmbătă: Grupul de turiști, de 1 Mai, se compune din copii de 20-22 de ani; acum joacă volei printre mașinile lor din curte și bietele flori (lalele) de pe margine care îi privesc cu… sufletul la gură!

Cu mica mea afacere: între ciocan și nicovală; va trebui să caut calea potrivită, nestorcătoare de nervi și pricinuitoare de multe alte disconforturi.

Vremea e în cumpănă: semne de ploaie.

30 apr. 2017, duminică: De-aseară vremea s-a răcit; a și plouat. Grupul de turiști s-a desfășurat pe două „fronturi": cei „curajoși" – în foișor, restul s-a aciuat în bucătărie. Ambele tabere s-au binedispus: s-a cântat, s-a dansat, până-n zori (ora 4!). (Ida, biata de ea: la ora șase trebuie să meargă la muncă).

Promenada de azi, de zi și de seară, în zona Tivoli (seara, cu Ida). Lume multă ieșită în sânul naturii, mai cu seamă în orele după-amiezii. Pădurea cu frunzele-i fragede gâlgâie de sevă: este ajunul de Armindeni. Cu peste o jumătate de… veac în urmă, aveam crengi înflorite de mălin așezate deasupra porții casei părintești, ceremonial

pe care-l executam cu mare plăcere cu prilejul fiecărui Arminden. Aveam mălinii „mei” pe dealul copilăriei de unde aduceam câte un mănunchi de ramuri înflorite, spre bucuria privitorilor, a mea și a mamei, ea fiind cea care cu o zi înainte deja îmi amintea să nu uit să merg să aduc ramurile înflorite…

1 Mai 2017, luni: Sfârșit de sejur pentru turiștii veniți cu prilejul celor trei zile libere (…din păcate, doar o zi este liberă, celelalte fiind, în fond, zile de sfârșit de săptămână). E trecut de ora zece, musafirii încep să se trezească după o noapte asemănătoare celei trecute.

Ida, la muncă și azi… Eu, în pat, cu cărțile și cu caietele mele: undeva, printre ele, pierdut și smartphonul adus recent din încărcător pentru a vedea… noutățile!

2 mai 2017, marți: Dis-de dimineață la Odorhei cu Ida, la cumpărături ș.a. Orășelul, precum am mai afirmat cu alte prilejuri, este plăcut, oamenii sunt respectuoși.

După-amiază, la reîntoarcere, zăpușeală greu suportabilă în mașina supraîncinsă de la soare – așa încât nădușim vârtos până acasă, eu nesuportând nici ventilația naturală, nici aerul condiționat.

(Antidot împotriva anxietății: *Dacă problema are soluție, nu are rost să mă îngrijorez. Dacă nu are nicio o soluție, iar nu e cazul să mă îngrijorez*)

3 mai 2017, miercuri: Neliniști (venite din tenebre!), transpirații abundente, diurne și nocturne. Autosugestia, vizavi de anxietățile mele, este cu efect relativ. (Caut practici care să mă facă să pot fi fericit, mai puternic, prin care să pot scăpa de temeri).

Ziua căldura fiind mare, amân plimbarea până după amurg. Verdele fraged al pădurii și concertul păsărilor seara și în zori: o încântare!

Mâine din nou la Odorhei, împreună cu Ida. Pornirea la ora 8.

4 mai 2017, joi: Între ora 8 și 12, la Odorhei. După-amiază: cumpărăm o parte din florile necesare în vara aceasta pentru pavoazarea casei.

Semne de ploaie, însă nu pică un strop…

5 mai 2017, vineri: Convalescență cu transpirații intense, mai cu seamă noaptea. În pat – ora 9 – scriu aceste consemnări, apoi îmi iau tensiunea: 117/72 (!), după care citesc… Arta fericirii (recomandări ale lui Dalai Lama). Conform acestuia, *contează nu atât condițiile absolute cu care ne confruntăm, ci, mai cu seamă, felul în care ne percepem situația!*

Cheia bucuriei, a fericirii: starea de spirit (activitatea mentală). *Starea de spirit să fie calmă și împăcată*, chiar dacă starea sănătății este mai șubredă. Cu cât ne este mintea mai calmă, cu atât mai împăcați vom fi, putându-ne bucura de o viață fericită. Pentru a se înfăptui acest deziderat este nevoie de o *disciplină interioară*.

6 mai 2017, sâmbătă: Voi merge, împreună cu Ida, la serele din Ghindari pentru a mai cumpăra flori care nu au fost de găsit la Sovata.

Câtiva turiști, oploșiți la noi, veniți taman din Ploiești ca să se plimbe cu mocănița!

Plimbare, de după-amiază, în preajma Lacului Tineretului. Voi mai merge o dată, pe înserat, pe aleea Tivoli.

… Seara, aversă; cu toate astea, după potolirea ploii, merg să-mi fac plimbarea.

7 mai 2017, duminică: Dacă până acum m-am luptat cu hipertensiunea arterială, în prezent mă confrunt cu… hipotensiunea și aritmia cardiacă.

Urâtul și temerile sufletului caut a mi le alunga prin rugăciuni…

8 mai 2017, luni: Ora 6,30, plecarea, cu Ida, la Odorhei unde urmează să rămână câteva zile pentru investigații. Mă reîntorc la Sovata la ora 8,30.

E primăvară – flori peste tot; în lumea lor, nu tu vaiet, nu tu strigăt – doar surâs și arome.

… Gelozii, invidii, uri, ipocrizii – mizerii omenești, manifestări ale omului cu suflet strâmb.

„Ce ți-am făcut, lume, ție
De mi-ai dat necazul mie?”

9 mai 2017, marți: Zile mohorâte și reci. Ida – la Odorhei; eu, acasă cu neliniștile și… transpirațiile mele. Azi voi merge la un internist.

10 mai 2017, miercuri: Mic dejun vegetal, azi mâncat în pat (kiwi, avocado, un măr). Voi merge, ceva mai târziu, la Odorhei, în vizită la Ida; voi porni după ora 11.

După-amiaza. Reîntors acasă învelesc florile din jardiniere și din ghivece cu cârpe pentru a le feri de înghețul, preconizat de meteorologi, pentru noaptea asta.

Mai apoi, fac plimbarea de seară (Tivoli).

11 mai 2017, joi: Bine că am acoperit florile aseară, deoarece peste noapte temperatura a coborât sub 0 grade.

Dis-de-dimineață, la medicul de familie pentru un bilet de trimitere necesar investigațiilor de mâine. Apoi, reîntors acasă, mă relaxez în pat scriind și citind.

Către seară, plimbări cu nădușeli; neliniști.

Mâine, așadar, la investigații, la ora 8.

Convorbiri telefonice, zilnice, cu Ida. Mă mustră conștiința pentru diferența de confort de care am beneficiat, cât am fost spitalizat, și condițiile modeste în care se află ea internată. A fost alegerea ei, dar sper să mă pot revanșa la toamnă când o va vizita pe Andreea,

12 mai 2017, vineri: Ora 8 – la investigații medicale. „Internarea de o zi” a durat… o jumătate de oră, nu știu ce aparate fiind defecte. Va trebui să revin luni la ora șapte.

Atitudinea mentală, cea care schimbă complet lucrurile – ei bine, aici trebuie să acționez urgent!

13 mai 2017, sâmbătă: Vreme îmbufnată; adineauri a plouat în rafale, acum a stat. Încă lenevesc în pat după un somn bunicel. În preajma orei prânzului voi merge în vizită la Ida aducându-i și câteva obiecte solicitate.

… Ora 15,30; m-am reîntors de la Odorhei aducându-i Idei cele trebuincioase. Din păcate însă, nu am putut rămâne cu ea decât doar câteva minute, afară, în curte (vânt și frig), deoarece am fost nevoit a mă reîntoarce degrabă la Sovata.

Seara. Plouă mocănește: o ploaie utilă însă, binefăcătoare.

14 mai 2017, duminică: Dimineața o sun pe Ida; mâine se externează. O voi mai suna în cursul zilei de azi.

Vreme închisă, răcoroasă; după un mic-dejun frugal, optez pentru lectură și scris în pat! Din când în când, mai bâjbâi și pe Net (smartphon). În preajmă, liniște. Se aud doar triluri vesele de păsări – mierle, pițigoi… În pofida vremii neprielnice, îmi voi face totuși, după ora 14, plimbarea pe aleea Tivoli. Până atunci, printre cărți: Camus, Dalai Lama…

(Notații din lecturi):

1) Să nu îngădui sentimentelor de îngrijorare să persiste.

2) Să evit retragerea în sine pentru a nu mă concentra numai asupra mea însumi.

3) Să nu-mi orientez vina spre interior *(„e ceva în neregulă cu mine, sunt victima unei boli!”)*, deoarece acest mod de rațiune accentuează suferința făcând-o să se perpetueze.

4) Suferința este o stare naturală normală (!), dar trebuie căutate cauzele acesteia, și ale nefericirii, și făcut totul pentru a le diminua.

„Nu dau loc *demonului celui viclean* ca să-mi stăpânească cu silnicie acest trup muritor.” (Din cartea de rugăciuni, găsită de mine cu peste cinci decenii în urmă în podul casei bunicilor materni…).

15 mai 2017, luni: La ora șapte, la investigații de laborator. La ora opt și jumătate revin acasă. Mănânc niște fructe și încerc să mă relaxez în vederea efectuării drumului la Odorhei. Aștept să mă sune Ida ca să-mi spună când să pornesc.

Afară – nori și răcoare.

16 mai 2017, marți: Dis-de-dimineață, la Tg.-Mureș pentru noi analize. Termin repede. Apoi particip (nu până la capăt) la slujba religioasă de la Catedrala Ortodoxă. În continuare mic dejun la un bistrou, plimbări prin centru, scotociri prin cărțile librăriei Hyperion din Piața Teatrului. Cumpăr, după aproximativ o oră de… șters praful de pe cărți, „Centrul calmului" de Steve Taylor. De la un aprozar mă aprovizionez cu fructe și legume. Ajuns la mașină, parcată pe platoul Bolyai, o găsesc încinsă de soarele dogorâtor. După ce o aerisesc vreo cinci minute, pornesc înapoi către Sovata.

Plimbarea de seară: pe drumul auto-forestier „Cireșel"; singur, în amurg, prin pădurea cotropită de sevă și de concertul de sfârșit de zi al păsărilor…

17 mai 2017, miercuri: În pat, lecturi. Mai târziu, după ora unsprezece, vom merge, cu Ida, la cumpărături.

Afară: soare, dar cam rece (după spusele Idei).

După-amiază: plimbare, scurtă, în preajma Lacului Tineretului.

18 mai 2017, joi: Așteptăm un grup din Basarabia (patru familii); vor veni pentru cinci nopți.

Neliniști din pricina birocrației privind modesta activitate a noastră turistică. Totul se complică în scopul jupuirii micilor întreprinzători; cei mari sunt intangibili, noi, cei mici, de lași ce suntem, suportăm toate mârșăviile lor!

Vremea, deocamdată este bună. Ascult finalul concertului matinal al păsărilor cerului.

A proiecta asupra unei persoane calități pe care nu le are, faptul acesta ne face să ne atașăm de respectivul om…

19 mai 2017, vineri: Ora 7,45. Trezit de un turist cu bătăi puternice în ușă; copilul lui (de cinci ani) a fost mușcat, ieri, de o căpușă și… înțepat de un țânțar. Mă întreabă de medicamente alergologice sau, dacă nu am, să-i explic unde e Spitalul. Mă îmbrac și îl duc cu mașina mea la farmacie, apoi îi arăt unde e Spitalul.

Acasă. Mișun între dormitorul meu și chilioară. Plec, pe la ora 14,30, cu mașina, la o promenadă în preajma Lacului Tineretului. Transpir, apoi mă reîntorc repejor acasă. Citesc în pat, cam o oră, apoi pe Net: Facebook ș.a.

În răcoarea serii, după ora 21, plimbare înceată, și scurtă, până la hotelul Aluniș și înapoi, suficient ca să mai transpir o dată… Mă spăl, apoi mă culc.

20 mai 2017, sâmbătă: Ora 7. Basarabenii se pregătesc de plecare la mină, la Praid. Eu – în pat, printre cărți și caiete; savurez aceste ore ale dimineții. Ora 10: trupa de turiști se află încă în pregătire pentru plecarea la salină. Nu se grăbesc, mănâncă micul-dejun în foișorul din curte, simțindu-se bine.

… Copil al unei lumi imperfecte, cum pot eu să fiu infailibil, fără de păcate? Așadar, să nu mă mai autoînvinuiesc pentru greșelile trecute, să le accept, apoi să încerc să-mi corijez purtarea în viitor.

Vreme în cumpănă: să plouă, să nu plouă! Bolta toată e un nor continuu, imens.

Seara: stare de slăbiciune fizică…

21 mai 2017, duminică: Laci Á. vine să-mi cosească iarba din livadă. I se defectează motocositorul pe la jumătatea suprafeței livezii, așa că trebuie să continue lucrarea cu tradiționala coasă manuală. Eu asist neputincios la toate; nici să ud florile nu am voie (!), ca efort. Dejun cu Ida la Ciuperca Mică. Apoi, plimbare pe aleea Tivoli.

Acasă turiștii basarabeni ne servesc cu păstrăvi acum scoși de pe grătar; îi lăsăm pe mâine.

22 mai 2017, luni: Dimineața, la Odorhei cu Ida. La dus, ora 8, fără probleme; la înapoiere, zăpușeală, în mașină temperatură de cup-

tor. Sosim în Sovata în jurul orei 11,30: dogoarea de-abia acum urmează…

Între 14,30 și 16,10 fac o plimbare pe malul Sebeșului; nu mai e liniște nici aici: cabane, vile, case de odihnă – oameni și câini! Nădușesc zdravăn (până când?). vin acasă. Vin acasă cu nervii zbârnâind.

Seara mă agit, sunt vraiște, o panichez și pe Ida. Ne plimbăm târziu, după ora 21,30 – doar până la hotelul Aluniș. Discutăm despre starea mea, stările noastre…

23 mai 2017, marți: Pleacă grupul basarabean. Brusc, pică liniștea în ograda noastră, peste noi. Deocamdată, alți turiști nu sunt anunțați. Căldura este mare. Plec cu mașina pe dealul Becheci, propunându-mi să fac o plimbare în *livada cea bătrână*. Ajuns aici, nu am noroc: proprietarul cosește (cu motocositorul!). Zarva fiind mare, încerc să-mi caut alt loc. Urc până la Releu străduindu-mă să găsesc un loc umbrit pentru a-mi adăposti mașina, totu-i în van însă. Întorc mașina revenind către Sărățeni. Găsesc, în fine, locul umbrit pentru a-mi feri mașina de căldura toropitoare. Plec, apoi, prin bălării cu floare broștească și fire de graminee foarte zvelte. Pe cerul albastru împestrițat cu câțiva nori cumulus, se profilează cinci salcâmi bătrâni cotropiți de flori albe, alături de călini și soc, înfloriți și ei. Un „mănunchi" de arome copleșitoare mă învăluie.

Mai către seară. Ida, Éva, Coca și cu mine ne reculegem la mormântul lui Ibi și Anti (un an de la trecerea în neființă a lui Ibi). În amurg. Mă plimb, de unul singur, pe aleea Tivoli. Transpir, apoi mă retrag în mașină și o zbughesc către casă.

24 mai 2017, miercuri: Îmi plac nopțile cu somn (chiar deranjat), apoi orele de trândăvie matinală în pat (lecturi, scris, conversații pe Net, prin mijlocirea smartphonului). Lenevia aceasta o împing cel mai adesea până în preajma orei 11, oră la care îmi iau micul dejun, după care îmi continui celelalte tabieturi: Net, plimbare combinată cu fotografieri.

Lupii vieții noastre:

Lupul 1 (răul): reprezintă frica, furia, invidia, resentimentele, mândria, lăcomia, aroganța.

Lupul 2 (binele): bucuria, pacea, iubirea, speranța, blândețea, bunătatea, generozitatea, adevărul și credința.

(De hrănit lupul 2!).

Dacă stai să te gândești, e multă monotonie în viața asta: în viața de zi de zi, în cărți…

Oare care ar putea fi acel sens al vieții pe care Moartea nu ni-l poate răpi?

Plimbări în zona Tivoli: singur, după-amiaza, apoi seara, cu Ida. După promenada de seară, ne relaxăm la Ciuperca Mică, la o ciocolată caldă. În seara asta mă culc mai devreme; fac prezentele consemnări, apoi încerc să citesc, însă fără spor.

25 mai 2017, joi: Peste noapte a plouat intens. Natura exultă. Vremea e închisă, răcoroasă. Mai întârzii în pat, doar e abia 10,20 (!). O să mă scol la 11. Apoi, voi înfrunta și eu cum am să pot ziua.

Cu Ida. După ce bem o ciocolată caldă la Praid, ne plimbăm pe drumul de legătură dintre Atia și Corund. Vremea este răcoroasă; e înnorat.

Plimbări (cu Ida), mai întâi, pe vreme ploioasă, pe aleea Tivoli; apoi, după ce dejunăm la Ciuperca Mică, facem turul Lacului Ursu. Acasă, după o scurtă convorbire telefonică cu Andreea, ascult muzică pe Net și fac prezentele consemnări…

Aștept ora 20 ca să-mi iau drogurile.

26 mai 2017, vineri: Iar se termină o săptămână; se termină… Vremea e răcoroasă și mohorâtă. Ca de fiecare dată, la sfârșit de săptămână, foarte multă lume din țara se îmbulzește la hotelurile cu fițe din localitate.

Plimbare cu Ida, mai întâi la Tivoli, pe alee, apoi după un dejun la Ciuperca Mică, facem un tur de lac…

Acasă, ascult muzică pe Net și fac prezentele consemnări.

27 mai 2017, sâmbătă: Stau în pat printre cărți, caiete și internet (smartphone). Vremea s-a răcit atât de mult încât a trebuit să pornesc din nou centrala termică.

De câteva zile încerc să-mi pun la punct corespondența cu E.L., întâmplată prin anii '97 – 2000, gândindu-mă la o eventuală editare a acestui schimb epistolar. Merge greoi treaba, mai cu seamă că nici nu sunt chiar convins că voi putea să dau la tipar o astfel de scriere cu prea multe trăsături intime.

Dup-amiază: grindină năprasnică, în două reprize; o parte dintre mușcate, petunii, begonii sunt puternic bătute. După ploaie mă plimb, circa 40 de minute, pe malul Sebeșului, evitând întâlnirea cu omul, cufundându-mă, ca de obicei, în natură.

Mă sună Andreea; convorbim scurt, punându-ne mereu cam aceleași întrebări, dându-ne mereu aceleași răspunsuri…

28 mai 2017, duminică: La sugestia Idei ne propunem să-i invităm la un grătar familia Evei și a lui Laci. Cu acest prilej invit și familia surorii mele. Spre bucuria noastră, a tuturor, soarele ne surâde și el de pe bolta senină aducându-și aportul la reușita reîntâlnirii noastre familiale.

Răul meu cel mare: analizez și prelucrez fiecare gând, orice mișcare lăuntrică a organismului meu.

Pe sora-mea și soțul ei îi duc la turnul Belvedere din localitate. Sunt încântați de panorama care ni se înfățișează, de aici din turn (29 de metri), scăldată de soarele după-amiezii.

Seara. Singur mă plimb, timp de 25 de minute, pe aleea liniștită care duce către Tivoli. Îmi cântă, și mă încântă, păsările pregătindu-se de noaptea care se apropie.

Mâine la Tg.-Mureș pentru alte investigații…

29 mai 2017, luni: Rezultatele analizelor: bune! Fiindcă mă sâcâie și un dinte de câteva zile, merg și la stomatologul care de obicei îmi tratează dantura. După o radiografie acesta decide că este necesară rezecția dintelui (aflat sub coroană). După tratament, înapoierea la

Sovata, cu mine la volan, devine de-a dreptul coşmărescă. La această stare mai trebuie adăugată și o căldură de cuptor încins în mașină.

Acasă. Calmante, antibiotice, comprese, clătiri… Slavă Domnului, m-am putut odihni.

30 mai 2017, marți: Dimineața, în partea dintelui bolnav s-a umflat vizibil; bine-i că nu mă doare. Încerc să citesc…

O zi caldă: plimbări, de zi și de seară, convorbire telefonică cu Andreea, apoi cu turiștii (încep să-și rezerve camere pentru vara care începe.

31 mai 2017, miercuri: Prea multe minivacanțe în țara asta! De pildă, de mâine începând sunt acordate cinci zile libere, adulții beneficiind inclusiv de Ziua copilului!).

Zi caldă. Mă plimb în zona Tivoli. Transpir vârtos. Acasă, pun în ordine răvașele corespondenței cu E.B. (anii: '97-2003), în total 117 epistole.

Seara. Plimbare cu Ida pe scările aleii Tivoli, în acompaniamentul concertului păsărilor pregătindu-se și ele de culcare.

1 iun. 2017, joi: De dimineață, nori pe boltă; apoi, o ploaie strașnică.

La ora zece va trebui să-l aduc pe nepotul Á. Laci ca să-mi taie un cireș uscat. Vremea însă fiind în cumpănă, mă gândesc să amânăm.

Dușmanul: excelent învățător pentru a ne cultiva răbdarea, toleranța. Nu există, zice-se, tărie mai mare ca răbdarea, nici nenorocire mai mare decât ura.

Respect cu strictețe cele două jumătăți de oră de plimbare pe zi, spre mirarea unora care mă tot văd pe același traseu!

2 iun. 2017, vineri: De dimineață, cu Ida la cumpărături. Manifest insuficientă răbdare cu ea, rostindu-i adesea cuvinte nepotrivite. După ce se întâmplă toate acestea, le regret până la lacrimi, remușcările acestea nefăcându-mi deloc bine nici mie prin emoțiile negative pe care mi le produc, atitudinile acestea ale mele, destul de frecvente,

epuizând-o în chip vădit. Unde sunt răbdarea și toleranța mea?! Niciunde…

Zilele libere din această săptămână au umplut stațiunea cu turiști ca în plin sezon estival.

Mâine Ida va pleca în pelerinaj la Șumuleu-Ciuc; rămân singur „paznic la turiști” și la gândurile mele…

3 iun. 2017, sâmbătă: În zori alerg după leacuri din plante, propuse de dr. A.P.

Se preconizează o zi frumoasă, așa că pelerinajul Idei va fi, cel puțin din punctul acesta de vedere, reușit.

Ora zece: mai trândăvesc încă în pat – scriu, citesc, apoi am să trec la computer.

Precepte tibetane:

1) Când ai de-a face cu alt om, pe tine să te vezi drept cel mai neînsemnat dintre toți, în timp ce pe celălalt să-l prețuiești mai presus decât pe orice de pe lumea asta.

2) Să dăruiești, direct și indirect, bine și fericire tuturor ființelor, să iei asupra ta, în secret, durerea și suferința tuturor ființelor.

3) Să-ți reduci furia și ura prin cultivarea răbdării și a toleranței.

Seara: stare de agitație. Sosește – într-un târziu – și Ida din pelerinajul de la Șumuleu. Adorm greu și târziu; somnul este superficial; încerc să mă debarasez de un drog… Apoi, va rămâne lupta cu eliminarea din existența mea a celuilalt leac…

4 iun. 2017, duminică: Dimineață senină. Ida plecată iar, de cu zori, de data asta în pelerinaj la hotarele fostului Imperiu austro-ungar, granițe spulberate după Pactul de la Trianon.

Încerc să îmi completez somnul, dar în van: zarva turistică începută de la ora șase și jumătate nu îmi permite. De altminteri, tot n-aș putea readormi. Pentru ca să reușesc, ar trebui să îmi recapăt anumite reflexe pierdute în timpul din urmă. Încerc a le redobândi…

Scriu în pat. Turiștii din două camere se pregătesc de plecare. Forfotă…

Ca să mă debarasez de Jurnal (vol. II), la plecare le dăruiesc, obligatoriu, fiecărui cuplu câte un exemplar. Am niscaiva remușcări pentru faptul că prima ediție a vol. II conține nepermis de multe greșeli (nu neapărat ortografice), greșeli care au fost trecute cu vederea din pricina credulității mele față de editor. În fine, erorile au fost corectate la a doua ediție.

Dialog, pe Facebook, cu Andreea despre anumite detalii privind starea-mi fizică și cea psihică actuală…

5 iun. 2017, luni: Somn bunicel în noaptea care a trecut. Se retrag turiștii cazați la noi în acest sfârșit de săptămână. Rămânem doar noi: Ida și cu mine. Începând de mâine vine pentru câteva zile nepotul Idei (Zsolt). Va veni împreună cu familia: Zsofika (soție) și Franciska – fiica lor de un an și câteva luni.

În promenada mea de după-amiază, pe malul Sebeș, brusc mă trezesc cu un pui de urs ivit în fața mea. Rămân stană de piatră, știind că undeva aproape este sigur și ursoaica. Mă deblochez doar după ce puiul o zbughește înapoi în hățiș. Cu pași repezi mă îndrept către mașină. Îmi revin doar după ce mă îndepărtez bine de locul întâlnirii noastre neprogramate!

6 iun. 2017, marți: De reținut: nu furie și ură, ci răbdare, toleranță și empatie. Totul pentru dobândirea liniștii sufletești și evitarea *îngrijorării excesive*.

„Cel mândru cuprinde fum. Smerenia e valea holdelor mănoase ce își sorb puterea din sfera infinitului. Mândria e stânca pleșuvă, bătută de crivățul nimicului care seacă viața.” (Ascetică și mistică creștină, D. Stăniloaie).

Rugăciunea curată: 1) alungarea oricărui gând în timpul rugăciunii, 2) împuținarea cuvintelor, 3) sporirea lacrimilor.

în septembrie
iarba-i încă verde –
frunze galbene

Zăpușeală: 30 de grade la umbră. Ca să evit transpirația, renunț la plimbarea cotidiană. Seara, după ora 20, împreună cu Ida și Niki, ne aprovizionăm cu apă de la izvorul din Bucin (de la km 15). După ce ne înapoiem, toată lumea așteaptă, (mai puțin eu!), Évi, Ida..., venirea nepotului Idei (Á. Zs), împreună cu soția acestuia, precum și noul vlăstar al acestora: Franciska. Mă culc...

7 iun. 2017, miercuri: Astăzi voi merge la Tg.-Mureș pentru verificarea evoluției r. dentare pe care am avut-o săptămâna trecută. Trag nădejde să nu fie și azi o vreme toropitoare precum a fost ieri.

… Am îmbătrânit brusc precum un peisaj de munte, târziu în toamnă, pierzându-și toate culorile.

La ora 16 revin de la Tg.-Mureș pe o dogoare de 29 de grade. Până să ajung acasă, schimb trei tricouri.

8 iun. 2017, joi: Sosiră ploile, deci și răcoarea. Natura exultă.

Convingerile religioase puternice conferă un înțeles, un scop al vieții, sunt leacuri contra suferinței. Religia adevărată este cea care îi face pe oameni mai calmi, mai fericiți, mai împăcați (… cred în Tine, Doamne, ajută necredinței mele!). Principiu pentru dobândirea disciplinei interioare: nu furiei, urii, lăcomiei! Da: compasiunii, toleranței, bunătății…

La medicul de familie pentru prescripția de rețetă. Sunt stresat de așteptare și de discuțiile care se poartă de către unii bolnavii, în special femei, în sala de așteptare.

Doamne, cum de nu reușesc să mă stăpânesc punând odată capăt acestor stării epuizante?!..

(Meditație pornind de la un eseu al lui Cioran): Prin muncă în loc să se realizeze, ajungând la o creștere interioară, omul realizează (dobândește) doar. El, omul, face din blestemul muncii o voluptate care, susținută și neîncetată, tâmpește…

9 iun. 2017, vineri: Obligativitatea procurării casei de marcat, dictată de către fisc, întru „contorizarea” activității de cazare, timp de două-trei luni pe an, mă nedumirește și mă stresează. Înțeleg să se im-

pună utilizarea acestui aparat dacă nu ar trebui oricum să plătim impozitul pe bază de normă de venit; așa însă?! Încerc să mă informez privitor la această impunere întrebând câteva persoane avizate în domeniu, însă nu reușesc să obțin răspunsuri ferme.

Dezinteresul material ne-ar mai putea potoli agitația inutilă în care se află omenirea toată, dar…

Dacă am ceva de scris înseamnă că și ceva de spus. Dar, oare, pe cine interesează asta?

… Ajută-mă, Doamne, să pot suporta cele ce mi se întâmplă. Suferințele dispar? Când? Bucuriile renasc? Când?

După-amiază: plimbare cu Ida pe Valea Sebeș; apoi, la Coca (nepoata ei) pentru a o felicita de ziua de naștere a acesteia, prilej cu care Mitu, tatăl sărbătoritei, ne surprinde în mod plăcut cu un picnic.

Seara. Mă plimb pe aleea Tivoli, după care vin acasă, postez, pe Facebook, pozele de azi, apoi mă culc.

Eveniment local: Zilele Sovatei (9-11 iun). Locul „îmbulzelii" : terenul de fotbal.

10 iun. 2017, sâmbătă: Ora nouă și… Sunt încă în pat, trândăvesc. Bâjbâi pe smartphone, după care încerc să ațipesc, tentativă eșuată însă. Pentru măcar o jumătate de oră bine ar fi să pot citi; să vedem.… Și iată că am reușit să citesc timp de aproape o oră, ce-i drept, nu prea atașat, captivat.

Seara: stare de agitație cu disconfort.

Ida: tot timpul alături de mine, ființa mea dragă, lipsită de viclenie, omul care nu cunoaște intriga.

11 iun. 2017, luni: Pleacă Zsolt și familia acestuia. Mai apoi, cu Ida, ne plimbăm în zonă Tivoli; seara: pe Valea Sebeș, tot cu Ida.

Ziua toată starea-mi de agitație persistă.

12 iun. 2017, luni: Convorbiri cotidiene cu Andreea. Tonalitatea vocii mele mă dă de gol că nu-i totul în ordine cu mine, fapt care o întristează, îmi pare rău. La dialogul de mâine va trebui să dreg cumva această impresie transmisă, fără voia mea, fiicei mele.

13 iun. 2017, marți: Trăirea în prezent – și doar în prezent! –, fără incursiuni în trecut și în viitor, aceasta ar fi soluția ieșirea din anxietate.

Anumite simptome mă determină să refac una din analizele efectuate cu o lună în urmă; pentru aceasta, voi merge la Tg-Mureș, fiind programat la un Centru medical, la ora 15,15. Așadar, drumuri, emoții, stres…

După-amiaza, cu Ida, pe valea Bucin, pe malul râului Târnava, în șuier de ape, plimbându-ne prin iarba înaltă, smălțuită cu flori de câmp la umbra cărora greierii concertează fără istov, în timp ce fluturi multicolori valsează sub bolta încinsă de soarele dogorâtor.

Seara. Pe aleea Tivoli, în răcoarea serii, însoțit de Ida, discutăm despre stările mele de frământare mult prea persistente și profunde.

14 iun. 2017, miercuri: Mă pregătesc să merg la Tg.-Mureș; mă însoțește și Ida. Ziua se anunță toridă, așa că a sta în „cutia metalică” va fi o veritabilă pedeapsă, dar doresc ca investigațiile care mi se vor face să poarte girul un medic specialist. Ajungem acasă seara. Rezultatele analizelor sunt iarăși bune. Și-atunci?!...

15 iun. 2017, joi: Să-mi caut, neapărat, ocupații pentru a-mi distrage atenția… (de la ce?!).

Plimbări, cu Ida (Tivoli, Valea Sebeș).

Seara. Pe balansoarul de lângă foișorul din curte, în dumnezeiasca aromă a florilor de caprifoi, noi doi, ne bem ceaiul de tei.

17 iun. 2017, sâmbătă: Vărul meu (M.E) trece în neființă, la doar 62 de ani… Dumnezeu să-l aibă în pază!

Ne vizitează sora-mea împreună cu soțul ei. Discutăm despre bătrânețe și neajunsurile acestei etape de viață.

Plouă. E răcoare. Din nou pornesc centrala termică.

18 iun. 2017, duminică: Îmi piere pofta de citit și de scris – îndeletniciri ale mele de o viață.

19-24 iun. 2017: Nopțile: insomnii și transpirații.

Mă gândesc la șubrezenia creaturii „om” și la cumplitele forme ale blestemului divin. Ce viață, Doamne! Oricum, speranță ne rămâne doar a Ta milă…

27 iun. 2017, marți: Încercări, eșuate, de a mă dezbăra de leacul numit: Z. Persistă transpirațiile, nocturne mai cu seamă.

Țintă: să nu fiu dur (violent), să mă împac cu mine însumi.

28-30 iun. 2017: Zile încinse, cu temperaturi sufocante. Afluența turiștilor, la noi, este moderată.

Zilnic efectuez două plimbări scurte, de circa 30 de minute, în zona Lacului Tineretului; în rest, pe-acasă, fără activități multe.

Convorbiri telefonice cu Andreea care își caută de lucru în Boston.

1 iul. 2017, sâmbătă: Am intrat, iată, în luna lui cuptor, la propriu și la figurat. Temperaturile atmosferice în cursul zilei ating peste 38 de grade C. Turiștii se ascund de zăpușeală fiecare cum poate: unii prin lacuri, alții prin salină sau prin păduri (printre aceștia din urmă numărându-mă și eu…).

2-9 iul. 2017: … Ce ar mai fi de notat? Pe scurt: îmbătrânire, oboseală, boli. Lipsă de chef – și de răbdare – într-ale cititului și scrisului. Cu ce mai rămân în afara acestor îndeletniciri, atât de mult plăcute mie dintotdeauna? Știu, însă nu vreau să o numesc.

Nopți și zile sleitoare.

Îmi vine în minte înhumarea unchiului Ștefan, din Gheorgheni. Aici am văzut pentru întâia dată „cuvertura antifonică” menită să anihileze zgomotul depunerii sicriului în groapă. Oare ca să nu auzim noi ori să nu audă… el?

Am avut ocazia, anul acesta mai mult decât oricând, să remarc expresia de biete jivine încolțite pe care o avem, noi pacienții, în sălile de așteptare a cabinetelor medicale. În fond, aerul acesta ar trebui să-l avem tot timpul, în toată viața noastră atât de amăgitoare, în care sun-

tem, fără deosebire, condamnați, de la bun început, la moarte (cei cu multă credință și devoțiune către Creator, *condamnați* fiind la viața veșnică).

… Necazurile și durerile pe care le au toți oamenii și la care nu gândim niciodată cu suficientă empatie.

10 iul. 2017, luni: Realități care te pot împinge la disperare; pentru a rezista, cauți remedieri (amăgiri?)…

Să fii conștient de ceea ce e omul (viața) și, cu toate astea, să mai fii și mândru: cocoșul pe grămada de bălegar! Apoi, să umbli printre oameni prefăcându-te că încă mai exiști. Pentru a putea merge „înainte”, refuzăm să acceptăm ceea ce suntem; pentru că… ce suntem?!

Pasiuni trecute, (voit) uitate, ucise; din când în când reînvie câte una: le curm însă în mare grabă.

11 iul. 2017, marți: Nopțile și zilele mele mă lasă mahmur de oboseală.

În urechi îmi cântă, vorba Idei, mii de greieri.

Căldura este toropitoare, totul este încins, în pragul inflamării (38 de grade, la umbră!).

12-13 iul. 2017: Soare, ploi, vijelii – și peste toate, neliniști, agitații. Cât de departe mă aflu de starea de echilibru necesară și benefică mersului înainte.

Nenorocirile acestei lumi: nebănuite și infinite… Să ajungi să fii hăituit de propria-ți minte: jalnică ipostază.

Consemnările mele – mici, neimportante, lucruri (fapte) luate la întâmplare din viața care se strecoară pe lângă mine: talmeș-balmeș…

De la pasiuni am trecut la compasiuni: față de alții, dar – mai cu seamă – față de mine.

Pacea din mănăstiri m-a tentat o viață întreagă, dar dacă ajungeam să fiu monah (!), oare zbuciumul sufletului meu își găsea tihna?

Acum, citesc și scriu din frica de a suferi, încerc să îmi înșel atenția mai bine zis. Tiranul cel mai mare pe care mi-a fost dat a-l întâlni în viață: propria-mi minte.

Zilele-mi țipă, nopțile-mi sunt răni…

14 iul. 2017, vineri: Un fag, din pădurea vecină, s-a prăbușit peste pomii livezii mele vătămând pe câțiva dintre ei, culcându-mi gardul pe câțiva metri buni. Nepotul Á.L. zbârnâie cu motoferăstrăul ziua toată, bucățind trunchiul gros al arborelui; nervi și cheltuieli…

Seara. Într-o discuție cu un grup de turiști mă afund prea mult în detalii despre vânat: simt că informațiile pe care le furnizez nu sunt sigure, așa că schimb subiectul.

15 iul. 2017, sâmbătă: Îmi propun să plec de-acasă, izgonit de zarva măcinătoare de nervi a unui motoferăstrău care „ronțăie" lemne de foc la vecinul de peste drum. Într-un târziu se termină (lemnele sau benzina?), așa că rămân acasă. Dar sunt terminat și eu.

16 iul. 2017, duminică: Vreme capricioasă: călduri de peste 40 de grade Celsius, apoi ploi și vijelii însoțite de grindină. În consecință, temperatura atmosferică scade accentuat. În această situație turiștii renunță la ștrand, optând pentru salina din Praid.

Zgomotele provenite de la vecinul nostru, cel harnic, nu mai contenesc (drujbe, flexuri, aparate de sudură); zarva aceasta mă disperă, mai cu seamă că se întâmplă zi de zi.

17 iul. 2017, luni: Șubreziri. Corpul a îmbătrânit și obosit. Evit întâlnirea cu oglinda.

18 iul. 2017, marți: O nouă zi. Stau în pat încercând să citesc. Mișcările din casă îmi distrag atenția. Mă străduiesc să mă concentrez asupra lecturii. Alternez scrisul (prezentele consemnări) cu cititul.

„Pacea prin muncă." Care muncă, de unde pace? Doar: uzură și măcinare continuă de nervi.

Să nu gândesc, să nu exprim ceea ce am în suflet, ei bine: asta nu pot.

Bine ar fi ca omul, bietul om, să nu trebuiască să se întristeze nicicând; dar asta nu se poate…

19 iul. 2017, miercuri: Citesc undeva că Tolstoi fiind în agonie scria în… aer. Puternic poate fi instinctul acesta al scrisului, nevoia de a scrie, la unele persoane.

Nopțile mele sunt precum un leșin sacadat.

Atunci când ești îmbătat (amăgit) de viață, traiul este lesnicios. Dar atunci când starea aceasta nu mai este posibilă, existența devine o povară.

Ofensele: nu le uit, nu le iert…

Moarte versus viața veșnică – repere mai mult decât misterioase.

Trăim vremuri în care oamenilor le lipsește exigența față de sine. Pe vremuri, această calitate era baza aristocrației; în prezent această autoexigență fiind rarisimă, societățile sunt amenințate cu pieirea.

Un gând care mi-a venit acum: – Vindeți totul și plecați care încotro; iată, eu plec primul! Apoi să „pleci”…

20 iul. 2017, joi: Trândăveala de dimineață în pat. Încerc să citesc, însă merge anevoios. Apoi, aștept apeluri telefonice de la turiști.

2017: un an istovitor pentru mine. Îmi concentrez energia fizică și sufletească mergerii înainte; în paralel, caut a mă elibera de tot ceea ce mă copleșește.

21 iul. 2017, vineri: Dimineți răcoroase și luminoase; apoi, prăbușirea dogorii, pe toată durat zilei, asupra firii. Bucuriile, plăcerile – apoi suferințele acestei vieți.

Firea mea… deșertică!

Bâjbâi prin câteva cărți despre budism (ateism devenit religie). Necaptivându-mă, pe moment, le abandonez.

După ce nu am văzut de atâta timp o rândunică, în sfârșit una… beată! De căldură s-o fi îmbătat ori o fi băut bere în loc de apă?

Remedii pentru angoasă: umilință și acceptare. Să le aplic.

Din pricina zăpușelii (36 de grade la umbră) renunț la promenada de zi. Stau ore bune pe balansoarul din curte citind din *Carnetele* lui Camus. Mă voi plimba mai mult, probabil, seara.

Și totuși: pentru mine jurnalul literar este un gen ca oricare altul…

22 iul. 2017, sâmbătă: Ziua de azi se anunță a fi cu cer senin, cu soarele lansându-și săgeți feroce.

Libertin până nu demult, am fost un sentimental întrucât orice relație pe care am avut-o mi-au fost pricini de emoție.

Dacă până acum orele îmi păreau a fi scurte și anii se scurgeau lent, acum situația s-a inversat: orele trec greu și anii rapid…

23 iul. 2017, duminică: Dacă ar fi rezum de două ori pe săptămână faptele importante, atunci scrierea aceasta nu s-ar mai putea numi jurnal…

Firea toată îmbătată (năucă?) de căldură. Dogoarea este la limita suportabilului; apoi, vin: aversele, vijeliile cu grindina cea nimicitoare de flori și frunze.

Singurătatea ca parte a veșniciei.

Simplitatea zilelor de altădată, alături de simplitatea obiectelor cu care se putea trăi pe atunci…

Irezistibila atracție a vechilor mori mai dăinuie încă în preajma sufletului meu: moara din Viforoasa, cea din Sărățeni, apoi cea din Sovata: ultimele două au fost cumpărate de străini, respectiv un austriac și un german, strămutate fiind, bucată cu bucată, în țara noilor proprietari.

… Căldura năucitoare (32 de grade C) mă determină să nu-mi fac plimbarea de zi. Voi compensa, dacă poate fi vorba de așa ceva, cu plimbarea de seară printre lacuri.

24-27 iul. 2017: Turism și zbucium – fără nicio legătură, *zbuciumul,* cu turismul, ci din pricina unor prea lungi traume fizice și sufletești.

Recitesc câteva consemnări anterioare: mi se par confuze și „speriate”.

La tot pasul, în viața-mi cotidiană, îmi este dat să întâlnesc prostia, minciuna, incompetența, necinstea: nu mă mir, doar constat…

28 iul. 2017, vineri: Toți cei care pleacă din România – cohorte de oameni, tineri mai cu seamă – își caută o altă țara, altă naționalitate.

Nimic mai trist; mi-ar plăcea ca în loc de abdicare, aceștia, dimpreună cu cei care rămân acasă, să scoată săbiile și să lupte, aici, în țara lor natală, pentru un trai mai bun.

George Macovescu (comunist, intelectual de vază) evocă vorbele lui Valter Roman: „La început, militanții socialiști clamau «Oameni, fiți comuniști!»… ” Puțin mai târziu, în anii negrei dictaturi, îndemnul trebuia schimbat într-o altă poruncă: „Comuniști, fiți oameni!”

29 iul. 2017, sâmbătă: Lucru mare să fii împăcat cu tine însuți. („Omul din om să devină stăpân pe sine însuși”). Această împăcare cu sinele este și una din problemele mele.

… Întrucât cel mai mare dușman al meu este mintea mea: ea „este propriul meu Cain care îl omoară pe propriul meu Abel.” Să fii slugă la doi stăpâni: cu trupul la diavol, iar cu sufletul la Dumnezeu.

Nu aș fi crezut nicicând să descopăr că cel mai mare dușman al meu… sunt eu!

Visul oricărui bărbat: să aibă o relație stabilă, cu toate acestea să-și păstreze întreaga-i libertate…

30 iul. 2017, duminică: Discuții, întărâtate, cu vecinii reghineni din cauza gardului pe care nu vor să-l refacă, deși le tot pomenesc faptul că s-ar cuveni să își facă partea lor de gard, bătându-i la cap de mai bine de cinci ani. Discuția de azi era mai bine dacă nu avea loc…

A revenit zăpușeala și împreună cu aceasta năvala turiștilor.

La umbra balansoarului din curte, lectură din jurnalul vol. II al lui I.D. Sârbu. Deși sunt un pasionat cititor de jurnale ale scriitorilor, români și străini, iată lectura acestui al doilea volum merge mai greoi, consemnările părându-mi-se prea seci cu tentă mult prea politică și socială (Însuși autorul subliniază faptul că acest jurnal se întitulează ca fiind un roman politic). Ici-acolo însă apar note mai sensibile, vibrante, nuanțele acestea reușind a-mi stârni interesul pentru continuarea lecturii.

Teroarea minții mai evidentă îmi este acum, după cele ce am trăit, după ce îmi este dat să trăiesc acum.

31 iul. 2017, luni: Simt un sentiment de victorie (și de răzbunare?) la gândul că există puteri uriașe care pot reduce într-o clipă tot ceea ce umanitatea a făurit cu atâta vanitate.

Doamne, ce zăpușeală iar! Încă puțin și se topesc... pietrele.

Îmi construiesc iadul, pe care îl merit, cu mijloace proprii și cu multă osârdie –, cu însăși mintea mea.

Nu mai vreau călătorii; în fond, nici nu am dorit nicicând așa ceva; nu vreau nici programe tv., nici filme. Nervii mei sunt epuizați, măcinați.

Întâlnire cu M.L. la piața de legume-fructe:

El: – Mă, de câte ori ți-am spus să-ți vopsești mustața aia de nea?

Eu: –… 'nea Mihai?

El: – Moș Mihai!

Eu: – L., sulemenirea mustății nu ar rezolva nimic, poate doar dacă aș reuși să-mi vopsesc sufletul.

După ce îmi zâmbi complice, plecăm în direcții opuse, fiecare purtând amprenta anilor, el, sprijinindu-se de un baston, având cu câteva toamne (două) mai multe decât mine.

1 aug. 2017, marți: În zori – la ora patru – mă înființez la autogară pentru a-mi aștepta turiștii din Basarabia. Mai târziu, ajuns acasă, încerc, degeaba, să-mi completez somnul: zgomotele dimineții nu mă mai lasă nici să ațipesc.

Citesc și preiau apeluri telefonice de la turiști. Ora 13,30: căldura de-afară devine sufocantă; nici azi nu o să-mi mai fac plimbarea de zi.

Slovele mele, împrăștiate în nouă cărți – o încercare de a-mi justifica prezent-trecutul…

2 aug. 2017, miercuri: *Trupul meu – fratele meu, porcul!* (afirmație preluată de la Noica, dicton la care subscriu cu ambele mâini; și cu… grăbire). Eu – unealta propriei mele nimicnicii, mă conving de acest fapt tot mai vârtos.

Aspectul deprimant al satelor noastre, mai cu seamă plictisul, oboseala și lehamitea oamenilor de aici; jalnic! Trist este că pentru tinerii de aici unica speranță rămâne plecarea în pribegie, slugi în țări străine. Pentru celelalte categorii de vârstă, raza de soare înseamnă… pensia, mizera pensie ori ajutorul social – două nimicuri care se varsă către farmacii și crâșme. Năzuințele tuturor, înfiripate după '89, s-au spulberat demult. Capitalismul putred e mai rău decât socialismul cel mult blamat. Adevăratul banditism se întâmplă acum sub ochii noștri, fără pic de milă.

… Nevoia de a mă manifesta într-un fel, iată motivul care mă determină să continui acest jurnal.

3 aug. 2017, joi: Continuă șirul zilelor cu adevărat de cuptor (35 de grade, la umbră). Ziua, stau acasă: citesc, dialoghez, din când în când, cu turiștii cazați la mine. Seara: plimbări printre lacuri.

4 aug. 2017, vineri: „… îmi detest neamul și Balcania asta mi se pare o scuipătoare a marilor puteri. Numai încrederea în Limbă, bunătate și jertfă nu le-am pierdut. Prin ele, ca un copil, refac în fiecare zi jucăria aceasta care se cheamă: SPERANȚĂ.” (Acestea sunt ultimele rânduri din volumul al II-lea al Jurnalului unui jurnalist fără jurnal al lui I.D. Sârbu; o afirmație care este valabilă, iată și după aproape 30 de ani de când a fost formulată)

6 aug. 2017, duminică: Arșițe neiertătoare, persistente; unic refugiu – camera, dar și aici temperatura urcă la peste 27 de grade Celsius.

Atât de greu pot să visez atunci când sunt treaz (!)…

Crizele mele de furie se declanșează lesne; și, în fond, acestea sunt stări semipermanente, firea mea, angoasată și veșnic nemulțumită, oferă un teren propice acestei manifestări mânioase.

7 aug. 2017, luni: De ieri, înnorări masive, urmate de ploi; vremea s-a mai răcorit.

De un timp, am renunțat la plimbarea de zi; pricina: temperaturile toride. Acum, deși e răcorită vremea, nu mă mai duc din comoditate; merg seara, nădușesc mult prea lesne, apoi mă întorc acasă, iute-iute.

8 aug. 2017, marți: Omul – ființă trecătoare – suferă, îmbătrânește, piere.

Instinctul meu de conservare este profund zdruncinat, șubrezit. Somnul, ca leac, este șubrezit și el, în cazul meu. Viața-i permisivă totuși: ea nu obligă pe nimeni ca să rămână, *plecarea* fiind: ultima datorie.

… Să auzi norii cum trec!

„Cușca” situației în care mă aflu: nu se vede, însă o simt permanent. Oboseala de a fi treaz, neodihna din cauza absenței somnului…

9 aug. 2017, miercuri: Dezamăgit, obosit și agitat – iată-mi starea.

Dacă am totuși ceva bun în mine, ei bine acesta provine din lecturi, pasiunea aceasta având la bază: empatia, sensibilitatea, curiozitatea existențială.

Când n-oi mai fi revoltat…, n-oi mai fi.

Serile: stări de epuizare.

10 aug. 2017, joi: În viața mea am citit suficient de mult, compensând astfel și lipsa de lectură a părinților și bunicilor mei. Ba, mai mult de-atât, am și scris, îndeletnicirea aceasta fiind o activitate totalmente nepracticată de nicio rudă de-a mea.

După toate aparențele, nu am știut, iată, să îmbătrânesc frumos; ori, poate, trag ponoasele tinereții?!

După Confucius, cică aș fi un om de… nimic! („Omul superior este întotdeauna fericit, iar omul de nimic este trist”).

Rezumativ: acreală, zbucium, scepticism și anxietate.

11 aug. 2017, vineri: Minivacanță (iarăși!); de astă dată, cu prilejul zilei de Sfânta Măria. Vremea fiind bună, năvala turistică este mare.

De reținut: „Nu suntem spectatorii neputincioși ai stărilor noastre sufletești, ci făuritori ai acestor stări”. Cred!

Viața ar trebui să fie: joc, relaxare, dar din păcate truda multă ucide partea ei luminoasă.

„De ani de zile, în fiecare zi, la sculare, iau calmante ca să-mi domolesc indignarea. Când ești nemulțumit din naștere, tuni și fulgeri împotriva a tot, bun sau rău, nu ca să îndrepți ceva, ci ca să să-ți cheltui rezerva zilnică de indignare.”

… Cât de bine îl înțeleg, mai cu seamă acum, pe Cioran și în această afirmație a lui.

Cert lucru: a suferi înseamnă a-ți otrăvi viața.

Civilizația (?) îmi devine tot mai hidoasă; aș fugi de ea, dar nici să fug nu mai pot.

Ai talent, poți izbuti și în România, mă refer la artiști; nu ai talent, trecând granița, faptul acesta nu înseamnă că vei dobândi musai și talentul.

12 aug. 2017, sâmbătă: Nopți neodihnitoare din pricini lăuntrice și exterioare.

Mizeriile care îmi însoțesc viața clipă de clipă, sleindu-mi-o, nu au capăt. Cusururile mele, pe care le-am avut dintotdeauna, s-au accentuat în timp (în afară de unul, două!…). Neputându-mi disimula aceste metehne, s-ar părea că anii care s-au așternut asupra-mi nu și-au făcut efectul din acest punct de vedere.

13 aug. 2017, duminică: Îndeletnicirea mea – să înfrunt trecerea orelor; ceea ce nu-i deloc lesne.

Trup = boală, mai cu seamă dacă ai parte și de o conștiință acută. Mă străduiesc a mă resemna în toate; nu-i ușor.

Din căderi în căderi, apoi în decăderi. Sunt curios până unde pot coborî – și uite-așa înaintez în vârstă. Subit, prea subit am îmbătrânit și neașteptat.

De la Cioran citire*: Compatrioții mei sunt niște escroci elegiaci*. Măcar de-ar fi doar atât, adaug eu… Dar să încerc să nu mă consum în zadar, ar fi deosebit de important.

Eul, eul, eul – mi s-a făcut lehamite de el: mă umilește zi de zi, clipă de clipă prin parada organelor în declin; și uite-așa, nu am scăpat de amprenta drastică a timpului.

Nicicând nu am simțit mai pregnant decât în aceste opt-nouă luni din urmă, faptul că în mine există *Cineva* care mă subjugă și vrea să mă scufunde în mocirlă. Mă lupt, cum pot cu inamicul acesta deloc de neglijat.

… Plouă, aerul se trezește din încremenirea-i fierbinte.

14 aug. 2017, luni: Turism și stres.

15 aug. 2017, marți: Zile libere cu ghiotura pentru români, doar așa… ca să se sature.

Lumea se năpustește asupra prăvăliilor golind rafturile. Câtă hămeseală! Și ca lumea suntem (și) noi: adică eu și Ida, umplând cu nesaț un cărucior cu tot soiul de alimente.

… Fac parte din categoria celor care nu pot uita lesne ce li se întâmplă lăuntric: și asta nu-i prea plăcut.

16 aug. 2017, miercuri: *Dacă nu ar fi existat, țiganul trebuia inventat; dacă există, el trebuie… evitat*, afirmă cineva.

17 aug. 2017, joi: *Isihia (liniștea) minții. Treptele desăvârșirii: neiubirea de arginți, neagonisirea, iubirea de tăcere, dragostea de Dumnezeu, lipsa de mânie, uitarea răului, neiubirea de slavă deșartă, lipsa de orgoliu, neiubirea de mângâieri, lupta cu patimile. Mai întâi, satisfacerea însetării duhului, apoi pe cele ale sufletului; și, în final, pe cele ale trupului.*

18 aug. 2017, vineri: Niciodată nu am știut când este cazul să mă resemnez în chip înțelept cu ceea ce îmi este dat să trăiesc, dar nici

când e nimerit să lupt cu acestea, în ciuda unor greutăți evidente, aproape insurmontabile; așa și acum…

Zice-se că scriem pentru sufletele noastre pereche: câte or fi oare în cazul meu? Oricum, mai întâi citind, apoi scriind, m-am *îmbogățit*, sufletește, – lucru cert.

19 aug. 2017, sâmbătă: Nu am curajul, încă, să reiau lectura scrierii lui Matei Călinescu: Ieșirea din timp – Un altfel de jurnal. (Am abandonat citirea acestuia în primăvara acestui an, întrucât prea îmi dubla starea fizică și cea psihică actuală).

20 aug. 2017, duminică: Cel mai adesea acest jurnal este o oglindă în care mă văd; și pentru că nu îmi place ceea ce văd, obișnuiesc să… aburesc luciul acestei oglinzi, dar nu și-atunci când încerc să-mi creionez aventura sufletului.

… Doamne, sunt secat de orice ambiție, de orice țintă clară, mobilizatoare. Adevărul ființei mele numai Dumnezeu îl știe, deoarece eu încă nu l-am aflat. Jurnalele mele, în fond toate scrierile semnate de mine, vor să înfățișeze omul interior, fiind – se vor a fi? – exhibiții ale sufletului meu.

21 aug. 2017, luni: Trândăvesc în pat, deși ora e… O măsea netratată îmi creează disconfort: va trebui să încep să o tratez.

Afară, răcoare, atmosferă de toamnă; turiștii se retrag.

Calamitățile vieții noastre: boala, politicianismul, moartea, niciuna nefiind evitabilă.

22-24 aug. 2017: Monotonii și angoase; până când, Doamne?!..

Prin intermediul acestor note îmi fixez trăiri, sentimente, dar îmi fixez și crâmpeie din viața-mi trecută.

… Avem parte de climă deșertică: noaptea șapte grade, ziua 36 de grade Celsius.

Consider că sinceritatea acestor notații conferă un licăr de talent (!) scriiturii mele, sper. (Deși una-i una, alta-i alta!

25 aug. 2017, vineri: Dogoarea devine insuportabilă: umbră și răbdare!

Emoțiile îmi sunt năvalnice, copleșitoare, la cel mai mic impuls. Dar inconvenientul cel mare constă în faptul că ele, emoțiile, nu mi le pot ostoi, acestea devenind până la urmă tulburări.

Mari elanuri ori bucurii nu am avut nicicând – dar, oare, le-am căutat acolo unde trebuia? –, mai cu seamă de la o vreme încoace.

Mă întreb în sinea mea: oare ce instincte ale temperamentului încerc a mi le amăgi?

Nouă cărți (opt și o plachetă), nicio ficțiune – și ce bine mă puteam piti îndărătul acesteia! –, doar consemnări cu nuanță personală, autentică, până și poemele pe care le-am ticluit poartă acest veșmânt: cel al autenticității.

Cu fiecare oră, minut, secundă… care trece, existența noastră se rostogolește, în chip implacabil, către neant; în tot acest timp, omul născocește povești dătătoare de speranțe, izbăvitoare.

26 aug. 2017, sâmbătă: Vârsta și uzura nervoasă își spun cuvântul în privința activității de cazare de peste vară, îndeletnicire pe care o practicăm, iată, de 20 de ani. Însă pricini pecuniare ne obligă să continuăm miniafacerea.

Scrisul, ca și vorbitul, mi-e tot mai crispat, ca de altfel, făptura-mi toată.

28 aug. 2017, luni: Vara se retrage; năvălește, în locul ei, toamna cu ale ei frunze galbene și vânturi reci mușcând tot mai mult din zile spre a le dărui nopții.

31 aug. 2017, joi: În căutarea liniștii și a umbrei, alerg cu mașina cincizeci de kilometri! În van însă, deoarece nu am aflat nici umbră, nici liniște: toate aceste locuri accesibile, râvnite, cotropite fiind de turiști. Mă întorc acasă stresat și... nădușit.

1 sept. 2017, vineri: Toamna a sosit furișându-se alene, răcind nopțile și diminețile. În materie de turism – ultimele veniri programate (la noi).

Să poți să scrii, nestingherit și pe îndelete, gândurile, fără să fii deranjat de boli și temeri: ce mană cerească!

Mă întreb adesea, oare izbutesc să reduc atât cât îmi doresc distanța între ceea ce scriu și ceea ce vreau să scriu? Răspunsul meu: arareori. Cel mai adesea, asamblările de cuvinte îmi sunt anevoioase și doar parțial reușite.

Admir pe acei oameni care în această lume, prea grăbită, se încăpățânează să trăiască doar încet. Asemenea oameni am văzut în cătune, în sate izolate. Aceste ființe îmi par a fi de pe alte planetă. Pe acești oameni mi-ar plăcea să-i pot copia, ca mod de viață.

Din prudență, pudoare ori nepăsare, strămoșii mei nu s-au exteriorizat prin scris. Numai eu am cutezat, iată, să mă manifest în acest mod, punând la o parte rețineri de felul celor anterior pomenite.

2 sept. 2017, sâmbătă: Dimineața trândăvesc în pat până târziu (internet, tv, lecturi. Aș sta și mai mult, dar mi-e jenă de Ida trezită fiind deja de la ora șase.

Natura, cea în care m-am cufundat și căreia m-am dăruit, ca silvicultor, mă mai recunoaște oare?... Ne știe, biata de ea, dacă nu atât ca prieteni, cât mai degrabă ca inamici ai ei.

3 sept. 2017, duminică: Peste noapte a plouat – alunecăm în toamnă sub un cer neurastenic.

Turiștii, câți mai sunt, rămân în casă și dau din colț în colț. O fetiță, de patru ani, tropăie fără întrerupere pe scara de lemn interioară, iar părinților nici că le pasă. Mă străduiesc să-mi potolesc nervii.

Să reușesc să cunosc adevărul – ei, da: asta m-ar putea face fericit (cred!).

4 sept. 2017, luni: Dimineața când mă scol, târziu-târziu, mi-e dor a mă culca (uita?) și a dormi mult-mult de tot…

8 sept. 2017, vineri: Turiști puțini, în schimb sosesc tot mai multe frunze galbene prin curți și pe alei. Dimineți și seri răcoroase; peste noapte a plouat: puțin și liniștit. Acum, dimineața, soarele se chinuie să zâmbească, însă câțiva nori rebeli imediat îi acoperă fața.

Recitesc, cu pasiune și mereu cu aceeași curiozitate, imprimări pe foi volante referitoare la Cioran. În paralel comand și cărți, găsite pe Net, în legătură cu acest scriitor mult apropiat sufletului meu.

Marea majoritate a informațiilor mele sunt preponderent cultural-artistice, fiind deci livrești; de aici și dificultatea mea de adaptare la lumea cea reală: tulbure și cel mai adesea, pestilențială.

Religia creștină: cea care ne poate alunga spaima morții absolute.

… În fine, fac și eu o excursie: intru pe Google Earth pentru a călca pe urmele lui Cioran; mai întâi 13 rue du Sommerard, hotel Marignon, Paris, mai apoi, în Cartierul Latin, rue de l'Odeon 21. Captivantă hălăduirea pe străzi pe unde a călcat scriitorul-filosof atât de plăcut mie.

9 sept. 2017, sâmbătă: Apune, iată, activitatea turistică pe acest an. Urmează instaurarea liniștei (exterioare!).

Vom avea de întreprins câteva lucrări, anume: văruirea odăilor, refacerea împrejmuirii pe flancul stâng și pe lizieră, vopsitorii la uși și la ferestre, restaurarea vitraliului de la ușa principală.

Jegul democrației actuale, mai cu seamă a celei românești, este infect și din pricina toleranței, a lipsei de exigență, a nesolidarizării marii mase a românilor. Iată că libertatea nelimitată a omului este de rău augur.

Este o zi mohorâtă, fără ploaie.

La doi dintre vecinii mei urlă, de ore bune, la unul o circulară, la altul – un motoferăstrău. Se bucățesc lemnele de foc pentru la iarnă. Încerc să mă desprind de aceste zgomote care îți sfâșie creierul.

… Cu mine însumi dacă nu mă înțeleg, atunci cu alții cum să pot?!

Singurătățile mele mă apără, constituie un scut în calea multor vicisitudini.

10 sept. 2017, duminică: Dacă mintea omului este în așa fel plămădită încât să uite, atunci jurnalul meu este… contra firii!

Omenirea hălăduiește pe calea desăvârșirii materiale uitând sau ignorând principala ei menire: aceea de a se împlini spiritual; de unde și multele noastre nefericiri.

Dacă gândirea zboară și cuvintele merg pe jos, atunci ale mele cuvinte se târăsc.

11 sept. 2017, luni: Omul – ființă ușuratică – are prea multe posibilități la îndemână pentru a rezista beției distrugerii mediului, deci și a propriei persoane; dar pare-se că nu mai e nimic de făcut.

Dăruiesc astăzi ultimul exemplar din *Zile scrise* (Jurnal, vol. II) tocmai unui… finlandez (o veche cunoștință cândva aciuată în Sovata, acum trăitoare în Țara lacurilor).

„Cuiburi mai multe-n
creste se văd.
Semn că-n coroane
dat-a prăpăd."

(*Pasărea U* de Lucian Blaga)

Cândva, am ticluit un haiku, fără să cunosc această poezie a lui Blaga, având ca temă aceeași imagine sugerată de poetul filosof:

octombrie –
de acum orice frunză
cu umbra ei

La vecini continuă urletele motoferăstraielor, a flexurilor și a circularelor. Mă retrag în pădurea din spatele livezii.

Apel telefonic de la Andreea. Tăifăsuim.

12 sept. 2017, marți: Vreme închisă. Se anunță averse, furtuni. Stau în pat. Lecturi diverse. Trebuie să-mi părăsesc culcușul pentru a merge la cumpărături…

13 sept. 2017, miercuri: Citesc volumul de poezii postume (ediția '84) ale lui Lucian Blaga. Majoritatea poeziilor sunt rimate, îndeobște mie plăcându-mi cele în versuri albe; stihurile prezentului volum îmi par a fi mai puțin profunde decât cele din antume.

Încerc (cutez?) să scriu un jurnal de introspecție cu dezvăluiri personale, notații subiective, dar sincere.

14 sept. 2017, joi: Dimineața trândăvesc în pat, ca de obicei, până târziu, după ora zece; citesc și scriu și bâjbâi pe Net, pe telefon. Afară deși e zi cu soare sunt abia opt grade.

Vine cândva și odihna
ce ispășire va fi
anilor, aprigei sete,
febrei de noapte și zi!

(L. Blaga – *Noapte la mare*)

De o bună bucată de vreme, îmi place să mă plimb, virtual, pe străzile Parisului – pe Google – prin intermediul Earth Pro, în special pe Rue de l'Odeon, strada pe care a locuit Cioran în ultimele decenii ale existenței sale pariziene.

Mereu la braț cu Luciditatea: ingrată companie, Doamne!

(*Cules de pe Net: – Un psiholog îi învață pe cursanții lui despre managementul stresului. A luat un pahar cu apă și s-a plimbat prin sală în liniște. Toată lumea se aștepta la o întrebare de genul: Este pe jumătate plin sau pe jumătate gol? La un moment dat s-a oprit, a ridicat paharul și a întrebat auditorii:*

– Cât de greu este acest pahar cu apă?

Mirați, cursanții au dat răspunsuri că ar fi între 250 – 500 ml, însă răspunsul psihologului a fost următorul:

– Greutatea absolută nu contează. Contează cât timp îl veți ține ridicat. Un minut, nicio problemă. O oră, o durere de braț. O zi – îți paralizează brațul. În fiecare din aceste trei cazuri greutatea paharului nu se schimbă, doar timpul; și cu cât e mai lung, cu atât mai greu este.

Stresul și grijile din viață sunt asemenea paharului cu apă. Dacă te gândești puțin la ele, nu se întâmplă mare lucru. Dacă însă te gândești mai mult la ele, începe să te doară sufletul. Dacă te gândești tot timpul la ele, îți paralizează mintea și nu mai poți face nimic. Nu lăsa stresul să-ți distrugă viața. Pune paharul jos!).

„Pune paharul jos” înseamnă să *dai toate frământările, grijile, problemele, absolut totul lui Dumnezeu?*

15 sept. 2017, vineri: Vreme în doi peri. Mai avem câțiva turiști aciuați pe la noi. Se termină sezonul…

Lecturi diverse, în pat, firește.

Lumea toată fuge de sine însuși. Eu caut să rămân cu mine însumi: și, iată, culeg roadele (că tot e toamnă!).

Sufletu-mi își caută liniștea, pe când trupul încă mai năzuiește către polul opus: sfârtecare?

Jurnalele mele: exhibiții ale sufletului și trupului meu, ambele înfățișări adeseori fiind necuviincioase. Dorințele mele – impure izvoare…

În natură fiind, tot ce simt, văd și aud: șuier de ape, tril de păsări, adieri de vânt, verdele ori galbenul frunzișului, albastrul cerului, toate îmi par a fi numai pentru mine, fiindcă sunt singurul care le văd, le aud în acele clipe.

Da: să nu-mi las sufletul să îmi spulbere mintea; ori invers: să nu-mi las mintea să-mi facă zob sufletul? Deoarece *toate grijile și problemele sunt în voia lui Dumnezeu.*

Oare puținul lucru pe care l-am bănuit a-l știi foarte bine, l-am știut cu adevărat? Acum, în amurgul toamnei vieții mele, mă îndoiesc tot mai mult.

Îmi amăgesc dorințele, le adorm, oricum însă am grijă a nu le ucide.

Lungile-mi tăceri devoratoare…

16 sept. 2017, sâmbătă: Dimineața stau în pat încercând să citesc, însă mișcările și turuielile turiștilor, în curte și în camere, mă împiedică să mă concentrez.

17 sept. 2017, duminică: Ieșiri în natură, urmate de transpirații abundente, cu toate că îmi aleg trasee ușoare. Faptul acesta îmi strică toată plăcerea savurării acestei îndeletniciri atât de dragi mie.

Seara – furtună scurtă; în țară, în vestul ei, victime umane și mari pagube materiale.

18 sept. 2017, luni: Fără turiști în casă; e liniște, prea mare liniște: nici așa nu e bine. Ida e plecată la Eva pentru a o ajuta să facă conserve necesare în sezonul rece. Stau în pat, citesc și scriu: iată două activități care nu îmi produc transpirații!

În scrisul meu spun prea mult ori prea puțin, ba alunec pe panta indiscreției pierzându-mă în confidențe pe care nimeni nu mi le cere, ba mă izolez în texte „uscățive”, în fraze concise.

Peste zece zile voi trece de 67 de ani; lumea mea a cam trecut. Mă simt tot mai singur și de prisos: un hârb printre hârburi.

Cât de iluzoriu este sentimentul de posesie și, cu toate astea, cât de mult ne poate amăgi. Toate ne sunt doar „împrumutate” pentru atât de scurtă vreme!…

19 sept. 2017, marți: Elanul de a citi și de a scrie îmi este tot mai diminuat. Însă nu vreau să mă las: măcar aceste pasiuni trebuie să mi le ocrotesc, să mi le mențin. Pentru tot ceea ce îmi refuză viața, încerc a mă consola prin cele două îndeletniciri mai sus amintite.

20 sept. 2017, miercuri: Din nou se anunță ploi și vijelii, urmate, desigur, de răcirea vremii.

Adevărul sufletului, alături de cel al trupului – cât sunt ele de diferite!..

Lecturi, reflecții, convorbiri telefonice: nu vreau să le rezum.

Seara. Ploaie, vijelie, apoi, vreme îndelungată, pană de curent. Bine că nu sunt turiști…

21 sept. 2017, joi: În Sovata, melancoliile mele și-au găsit întru totul cadrul „parfumat și frivol” după care tânjeam în vremuri de de-

mult. Am rămas, iată, fidel acestor plaiuri și, câteodată, nostalgic acelor timpuri.

22 sept. 2017, vineri: Vremuri bizare cu oameni bizari. Abia mai suport să particip la toată această tevatură, fiind nu obosit, ci plictisit; și nu plictisit, ci dezgustat.

23 sept. 2017, sâmbătă: Nopți și zile obositoare. Colac peste pupăză, doamna G., din Tg.-Mureș, mă anunță prin telefon că am niște ițe de descâlcit la Primăria din municipiu, chestiuni legate de apartamentul mătușii A., vândut cu opt ani în urmă, deficiențe pe care onorata instituție abia acum le constată. Problema aceasta îmi seacă puținii nervi pe care îi mai am.

24 sept. 2017, duminică: Stări fizice și sufletești variate, oricum deloc așa cum îmi doresc să fie.

25 sept. 2017, luni: La Tg.-Mureș pentru soluționarea problemei fostului apartament al mătușii A. S-a lămurit: delăsarea este a cumpărătorului.

26 sept. 2017, marți: Dimineață. Încercări de lectură, în pat; nu mă pot concentra.

Serile, între ora 21 și 23 și jumătate, mi le petrec la tv, obicei mai mult decât prost, inutil, nesănătos; și totuși… Ce mișelie cu programele acestea de televiziune! Trebuie să mă dezbar.

Ieri – la Tg.-Mureș. De câte ori îmi este dat să vin în reședința de județ, constat, iar și iar, uriașul disconfort al civilizației noastre tehnice: *infernul poleit*!

27 sept. 2017, miercuri: Dis de dimineață TNT Curier îmi aduce volumele de Reflecții (I-III) ale arhiepiscopului Iustinian, selecțiuni din sutele de caiete cu însemnări ale părintelui.

Mă gândesc la Mănăstirea Rohia, stărețită de Iustinian, loc în care am putut ajunge, în sfârșit, anul trecut. În curtea mănăstirii am ră-

mas stupefiat văzând uriașul șantier vârât taman în sufletul acestui loc de reculegere. Interesându-mă, aflu că se va înființa un Centru cultural (!?). Păcat!

28 sept. 2017, joi: O nouă aniversare, așadar încă o toamnă, a 67-a… Răbojul așteaptă să fie încrustat, apoi dus la pârâu (efemerul, ireversibilul) spre a fi așezat pe un anume bolovan (veșnicia). La ceas aniversar: realități și închipuiri care îmi ucid orice ambiție, dar nu am încotro: cu aceste poveri va trebui să merg înainte.

Dejun cu Ida la restaurantul „Gerendas”. Starea-mi fizică face ca dispoziția sufletească să nu fie tocmai potrivită cu momentul. Păcat…

Îmi doresc familiei mele și mie: sănătate și seninătate.

29 sept. 2017, vineri: Dimineața temperatura de afară a „cutezat” să coboare la două grade Celsius. Apare soarele, temperatura urcă încet-încet la trei, patru, apoi cinci, șase grade…

30 sept. 2017, sâmbătă: Temperatura în timpul nopții a coborât la minus două grade Celsius; nițel cam devreme.

De executat în perioada următoare:

– de refăcut gardul dinspre reghinean și dinspre pădure;

– de schimbat centrala termică;

– de reparat vitraliul de la ușa principală;

– de revopsit uși și ferestre;

– de cules merele, apoi de transportat la presa din Ocna de Sus. Desigur, pentru a le înfăptui, va trebui să apelez la feluriți meșteșugari. Vremea să fie bună, bani și nervi să am…

Sufletul și trupul – tot mai grele. Trebuie – musai! – să am pasiuni (nu vicii!), să fiu mereu ocupat, altfel nu-i a bine (!).

(Sfârșitul primului caiet)

[Caietul al doilea]

1 oct. 2017, duminică: Zile și nopți răcoroase; de altfel, zilele sunt însorite, dar rămân reci.

Dimineața – lecturi, îndeletnicire care rămâne unul din refugiile mele, de mare încredere, din calea tuturor relelor care mi se întâmplă. După-amiezile fac plimbări printre lacuri unde, mai cu seamă la sfârșit de săptămână, mai e destulă lume.

Scrisul, în ce mă privește, devine tot mai mult o necesitate, fie și pentru a simula o activitate. Citesc în diverse scrieri că anumite stări anormale (disperarea, boala, prăbușirea…) ar trebui îndrăgite, ele fiind fecunde (!). Personal cred că sunt fecunde în înrăire.

Ca om, personaj, mă pasionează viața lui Carol al II-lea; am început să „scotocesc” în scrieri despre viața acestuia.

Însemnările mele – o vagă activitate intelectuală, cam singură de altfel, în afară de lectura zilnică, în pat, dimineața. În privința acestor îndeletniciri, merită, cred, osteneala, dacă nu valoarea scriiturii în sine, în privința jurnalului, atunci măcar exercițiul notațiilor cotidiene.

Oare atât de mult să fi ales eu răul în toată viața mea, încât tot ceea ce mi se întâmplă acum să fie o consecință a trecutului meu greșit de a trăi?

… Zori, ziuă, amurg, noapte, zdrobire – dar viață.

2 oct. 2017, luni: Ieri am cules merele din livadă. Recolta e mică (cca 180 de kg) având în vedere numărul de meri. Oricum, le voi transporta la presă pentru a le transforma în suc.

În dimineața aceasta, în pat fiind încă, sunt apelat de vărul meu R. care mă anunță de prezența la Sângeorgiu de Pădure a unchiului Geo. În continuare, telefonez și eu la diverși meseriași: dulgheri, instalatori centrale termice, la presa de fructe, la vopsitori de tâmplării. Greu mai găsești astăzi meseriași!

Acum, urmează să merg la o spălătorie de covoare, apoi la Finanțe pentru plata impozitului pe turism…

3 oct. 2017, marți: Zile senine, dar reci (2º C la ora 9). Aștept mașina care să-mi transporte recolta de mere – 180 de kg – la presa din Ocna.

… Citesc undeva că emblema creștinismului este un instrument de tortură: crucea, obiect pe care o venerăm atât de mult încât o purtăm ca bijuterie, este simbolul unei schingiuiri înfiorătoare; se uită însă a se specifica faptul că această cruce este, în același timp și expresia unei dragoste supreme, mântuitoare pentru omenire.

„Rămas bun, stelelor, rămas bun lacurilor, rămas bun pădurilor" a fost strigătul reprezentanților unei vechi secte rusești; parcă-parcă și al meu…

4 oct. 2017, miercuri: Mi-am propus să postez pe Net (https://fr.scribd.com;https://archive.org;https://issuu.com/home/și http://en.calameo.com/account/book) opt dintre cele nouă cărți publicate până acum, mai puțin prima (o plachetă de haiku-uri: *Clepsidra spartă*).

5 oct. 2017, joi: Consemnările mele din aceste caiete vor să prezinte omul *interior*, în locul celui exterior: șters, sărac în fapte.

– Remarc, câteodată, în ochii unora tristeți înfricoșătoare; și într-ai mei… Și-atunci, fug de ei, de acești oameni – și de mine: atât cât pot și cum pot.

6 oct. 2017, vineri: Obsesiv, deci și excesiv, am devenit centrul preocupării ființei mele, ceea ce este mai mult decât sleitor.

Să nu-mi mai exploatez hăurile de tristețe: nici în gând, nici în aceste consemnări. „Un suflet de om este mai prețios decât tot Universul." (Iisus). Câte are de pătimit, doar aici, pe pământ și, cine știe, poate și dincolo…

Mă arunc în cărți ca în niște oceane care doresc să mă cuprindă și pe care năzuiesc să le absorb cu iuțeală.

7 oct. 2017, sâmbătă: După ce dau o raită printre dovlecii din stațiune, „reuniți” cu prilejul unui festival al lor, mă preumblu printre lacuri cu pădurile din preajmă înveșmântate în straie de toamnă.

Acasă. Stau la computer și citesc despre Cioran, printre altele și un interviu (ultimul?), în limba franceză, dat de Simone Boué.

Seara – din nou printre bostani. Lume puțină, poate și din cauza răcorii (7ºC). Vedetă a festivalului: dovleacul de 148 de kg! Acesta se bucură (!) de o protecție specială, învelit fiind în fiecare seară pentru a nu îngheța peste noapte.

8 oct. 2017, duminică: Un spirit bine zămislit are puterea de a sta liniștit într-un loc și de a zăbovi cu sine însuși. Pe când un spirit bolnav aleargă într-o parte și într-alta, zbuciumându-se tot timpul și schimbându-și locul…, remarcă un filozof antic.

Griji și temeri. Zdruncinări lăuntrice.

Neinițiind nici un dialog pe Facebook, cu așa-zișii „prieteni”, lipsa de comunicare virtuală este totală de mai bine de zece luni.

9 oct. 2017, luni: Cuvinte picurate în acest caiet – încercări de eliberare de mine însumi prin cuvinte, fugă de obsesii, de ale mele deznădejdi.

Lectura și prezentele notații: pretexte de a lenevi în pat!..

10 oct. 2017, marți: Ieri am cumpărat online cele patru volume de *Însemnări zilnice* ale lui Carol al II-lea. Încep astăzi lectura primului volum referitor la anii '37.

În altă ordine de idei: începem refacerea gardului pe flancul dinspre pădure (30 de metri). Îl vom face din plasă de sârmă, ca și pe latura din dreapta livezii. Nădăjduiesc să ne ajute și vremea.

Joi, Ida are de făcut un drum la Miercurea-Ciuc. Deși doresc să o duc eu cu mașina, mă refuză categoric întrucât, zice ea, prea mă agit la volan. Să-i dau dreptate, să nu-i dau!...

11 oct. 2017, joi: Meseriași neserioși… Promit, dar nu se țin de cuvânt. Cei buni sunt plecați în străinătate.

Mă toc. Leac: praful de mumie (!).

12 oct. 2017, joi: În continuare, aștept meseriași: dulgher, instalator centrale termice, vopsitori-tâmplării.

Este ora 11; instalatorul încă nu a apărut.

În iarba încă verde, împestrițată cu brândușe, cad ghinde și frunze roșii de arțar. În amurgul meu ascund atâtea dureri, ființe, întâmplări…

Azi s-a terminat refacerea gardului dinspre pădure.

După-amiaza – la Zagăr, în chestiunea competinței, apoi la Odorhei pentru a o aduce acasă pe Ida. Pentru aproximativ o oră, trecem și pe la sora-mea.

13 oct. 2017, vineri: La povara vârstei, a acelei vârste de la capătul oricărui entuziasm, se mai adaugă și greul – inerent și diferit – al fiecărei zile, toate acestea dând o anume stare de spirit, deloc fericită, oricărui om menit a le duce.

După-amiaza vieții: umbrele devin tot mai lungi…

14 oct. 2017, sâmbătă: Dimineață rece cu doar un grad Celsius. Bolta-i senină; dincolo de pădurea rărită de arbori și de frunze mijește soarele. Prin frunzișul căzut se-aude un zgomot, fără să se vadă ce e: ce o fi, ce o fi?!..

15 oct. 2017, duminică: Trândăvesc în pat pierzându-mi timpul cu smartphonul. Încerc să citesc, dar și în materie de lecturi trebuie să-mi fac ordine, întrucât am prea multe cărți începute, neterminate însă.

16 oct. 2017, luni: Lungit în pat, citesc gândesc și scriu cu mai multă ușurință parcă decât stând pe scaun. De aici și întârzierea mea până la ore târzii, în fiecare dimineață.

17 oct. 2017, marți: Ne pregătim de văruit, lucrare foarte incomodă mie, mai cu seamă că se va zugrăvi și în chilioară.

Trecând adesea prin Sângeorgiu de Pădure, în fața casei părintești am o mare strângere de inimă. Îmi pare că traversez o lume a epavelor (case, peisaje…), o lume în care eu însumi sunt o epavă.

Frământări de tot soiul, bună parte din cauze având motive închipuite, mă împresoară, măcinându-mă. Va trebui să ies din această horă amețitoare.

18 oct. 2017, miercuri: Văruim. Toată casa – cu susul în jos. Ida din nou, mai bine zis „în continuare”, robotește de dimineața până seara, încât mă mir că mai poate. Eu, spre regretul meu, nu o pot ajuta (!), doar îi sunt alături.

19 oct. 2017, joi: „Când fiecare celulă de sânge din noi/ devine o inimă/”atunci suntem bolnavi./

(Lucian Blaga: Începuturi).

Inimi, inimi, șirag de inimi: o inimă tot trupul…

Toamnă: uscăciune și moarte (colorată) peste tot.

20 oct. 2017, vineri: În trecere pe la noi unchiul G. din Timișoara, singurul supraviețuitor (82 de ani) dintre frații lui tata. În pofida vârstei, omul este încă în putere și suficient de agil.

21 oct. 2017, sâmbătă: Îmi propun ca astăzi să schimb cauciucurile de vară ale mașinii, apoi să mă duc cu Á.L. la Sângeorgiu de Pădure pentru a curăța de buruieni mormintele alor mei…

La Sângeorgiu: paragină în sat (oraș?), paragină, mare, în cimitirul ortodox. Senzație de sfâșiere și profundă amărăciune.

22 oct. 2017, duminică: Ora nouă. Trândăvesc în pat: vreau să citesc, să scriu, însă nu mă prinde niciuna dintre aceste activități. Peste o oră vor veni două ajutoare ca să remonteze dulapurile din camera de zi. Mă pregătesc să-i asist, deoarece a-i ajuta nici vorbă nu poate fi.

23 oct. 2017, luni: Caut să mă dezbar de norii care mă tot bântuie, încerc să nu mai fiu cârcotaș, irascibil; chiar diminuând numai câte ceva din aceste rele, tot bine ar fi.

Entuziasmele mele, atâtea câte erau, or mai fi rămas, oare, dintre ele? Ce neguri le-au înghițit, ținându-le în captivitate, de-atâta amar de vreme?

Cărțile bibliotecii mele fac parte integrantă din sufletul meu, de aceea nu le donez, eventuala lipsă a uneia dintre acestea mi-ar produce veritabile stări de neliniști.

… Sute de mii de oameni îmbulzindu-se la Mormântul Sfânt cu nădejdea dobândirii clemenței divine. În zilele acestea, printre cele multe mii și A.P.

Dorința de a mă *exprima* mă îmboldește să zgârii cu creionul, să mâzgălesc cu gândurile mele filele acestui caiet și nici într-un caz nu dorința de a mă face cunoscut ori lăudat.

La plimbarea de seară (ora (20,15), în jurul Lacului Ursu, mă întâlnesc din nou cu ursul, acesta tăindu-mi calea în apropierea lacului Aluniș. Văzându-l, rămân țintuit locului. Pe moment – și ursul, apoi o ia la goană în fața mea, pufăind. Mă întorc din drum, iuțindu-mi pașii, uitându-mă din când în când îndărăt, fără să fug (e recomandabil!).

24 oct. 2017, marți: Sperietură zdravănă, aseară. Pentru o vreme, îmi propun să nu mă mai plimb seara printre lacuri.

Vremea este sumbră. Frunzele zac învinse pe alei și pe drumuri. Arborii stau aproape dezgoliți de veșmântul vegetal, așteptând de-acum odăjdiile albe și reci.

La plimbarea de după-amiază (tot printre lacuri!), mă întâlnesc iarăși cu ursul. De astă dată îl fotografiez, este adevărat de la o distanță de circa 40 de m. Apărând și niște câini de pripas în preajma ursului, îmi iau tălpășița.

25 oct. 2017, miercuri: Ne propunem ca astăzi să mergem să facem luminația la mormintele apropiaților mei, trecuți la cele veșnice, din Sângeorgiu de Pădure.

Omul în vârstă – prin asta înțeleg insul peste 70 de ani – este o dărăpănătură, oricât de mult și de bine și-ar spoi fațada și ar gânguri că la el în ogradă este... primăvară!

După-amiaza, la Sângeorgiu, la luminație. Câtă paragină în oraș (?) și cimitir!

26 oct. 2017, joi: În pat, citesc: *Însemnările regelui Carol al II-lea*, apoi *Jurnal* de Julien Green. Mai și notez câteva gânduri fugare în caietul meu de consemnări. Îmi pun întrebarea: la ce bun oare să-mi fixez viața pe aceste file când, în fond, pe nimeni nu interesează? Oricum, pentru mine contează nespus de mult senzația de activitate pe care o am scriind acest jurnal; și asta nu-i puțin lucru.

De la o vreme, nu pasiuni, nu cine știe ce treburi, nu divertisment; în consecință, mă simt cam fără rost. Din adâncul sufletului meu ies la suprafață: plictiseli, tristeți, amărăciuni, ba chiar și deznădejdi.

În după-amiaza aceasta, din nou întâlnire cu ursul aciuat prin bălăriile de lângă aleea Lacului Ursu. Mă reîntorc rapid din promenadă, prevenindu-i, pe cei cu care mă întâlnesc printre lacuri, de prezența animalului.

27 oct. 2017, vineri: Am în bibliotecă un volum cu ultimele cuvinte rostite de către o sumedenie de personalități înainte de a trece Styxul. De recitit, chiar dacă majoritatea afirmaților sunt banale, unele dintre ele mi s-au părut, la prima citire, ca fiind demne de recitire și de meditare.

În lumea aceasta cel puțin bizară, tot mai populată, locul și rolul literaturii mi se pare tot mai derizoriu și anacronic. Omul nu se mai exprimă prin cuvinte, ci prin palate, mașini de lux și conturi bancare. Din păcate, devine tot mai superficial, despotic, foarte mulți ajung să fie nulități frumos ambalate.

28 oct. 2017, sâmbătă: … Doar pământul ne va ține veșnic îmbrățișat, doar pământul!

29 oct. 2017, duminică: Pe o vreme urâtă – vânt, ploaie, frig – la Tg.-Mureș, apoi la Dumbrăvioara, la luminație.

În noaptea trecută s-a trecut la ora de iarnă: o aiureală, o pricină de stres în plus.

30 oct. 2017, luni: Scrâșnetul unei betoniere la vecinul de peste drum, îmi dă peste cap lectura matinală: parcă mi-ar măcina mintea și inima hârbul acela de betonieră (!)

Afară, din când în când rafale de vânt puternice îmi mătură cu zgomot curtea de frunze uscate, căzute pe pavele.

31 oct. 2017, marți: Aseară a nins. Acoperișurile caselor sunt albe. Ne pregătim să schimbăm centrala termică, meseriașul tot amânându-ne de vreo două luni, motivându-și neseriozitatea cu afirmația că ar avea lucrări angajate și neterminate. Centrala cumpărată fiind de la firma acestuia, omul angajându-se, ferm, la achiziționarea produsului că îmi va executa și instalarea în mod rapid, găsesc că nu este potrivit să chem alt instalator.

… Betoniera hârâie din nou cu și mai multă jale ca până acum. Întrucât mașinăria zdrăngăne rău de tot, cei doi muncitori de lângă ea urlă încontinuu, pentru a se putea auzi. Așa că, adio lecturii mele de dimineață.

Sfârșitul plopului tremurător: fiindcă vara face umbră acolo unde nu trebuie, iar toamna umple ograda, oricum mizerabilă, de frunze galbene, tremurânde, astăzi omul cu al lui prieten („drujbă") i-a venit de hac.

… Bietele frunze, au știut de ce au tremurat o viață întreagă!

1 noi. 2017, miercuri: Somnul – misterul în care ne aruncăm cu atâta nesaț, seară de seară, unii cu ușurință, alții mai greoi.

Evenimentele mele existențiale sunt puține și sărace; de unde și cvasiabsența consemnărilor de acest gen în aceste caiete ale mele.

Afară-i soare: de toamnă, de iarnă?! După decor e soare de toamnă târzie, însă după temperatură – este soarele unei ierni timpurii.

2 noi. 2017, joi: Se instalează noua centrală termică de către un grup de instalatori din Târgu-Mureș, aparținând de aceeași firmă care mi-a instalat centrala veche, cu 21 de ani în urmă.

3 noi. 2017, vineri: Lecturi matinale, în pat. Cotrobăind pe Net și aflând cărți care mi se par a fi interesante, nu mă pot abține, să nu le comand, deși ar trebui să mă potolesc. Multe dintre aceste scrieri au variante online gratis. Deoarece lectura pe Net mă obosește, optez pentru cărțile pe suport de hârtie.

Tinerețea știe de moarte, dar nu crede în ea; apropiindu-ne de capătul hălăduirii noastre lumești, o vezi, o simți – o trăiești.

Nevoia de abolire a voinței și a conștiinței, seară de seară…

De cele mai multe ori bărbatul vede în femeie doar părți de trup, nicidecum un trup unit cu un suflet. Apoi, pornind de aici, se naște tot alaiul de neajunsuri.

Sărăcăcioasă activitatea mea de peste zi. Caut să „comit" măcar aceste consemnări, fie și pentru a-mi ține spiritul în stare de veghe.

4 noi. 2017, sâmbătă: M-am obișnuit să citesc și să scriu în formulări scurte, fragmentare. Abuzul de cuvinte, din cele mai multe scrieri (genuri) literare, mi se pare un act un act nedelicat la adresa cititorului.

Conștiința mea, a ta… nu face altceva decât să ne tot repete: – Păcătosule, vei muri! Și câtă dreptate are!

Nescriind bietele cuvinte în acest caiet, zilele mele mi s-ar părea doar umbre ale unor realități trăite. Acoperite prin aceste cuvinte, existența mea cotidiană îmi pare că devine mai bine conturată.

Zburdălniciile mele, atât de frecvente în volumul I al acestui Jurnal, cât de departe îmi par a fi acum! Iată încă o dovadă că viața, timpul, le potolește pe toate și pe toți.

5 noi. 2017, duminică: Mi-e sufletul uzat (obosit?); și nu numai el, ci tot ceea ce îmi compune fragila-mi făptură fizică.

Biserici: „semne de exclamare" aruncate către cer, lăcașuri în care lumea intră (mai mult) de frică, dorind să creadă. Intrăm, ascul-

tăm, apoi ieșim spășiți, fiindu-ne greu să credem. (A*jută, Doamne, necredinței mele!).*

Îmi place să pot vedea chipuri sufletești, în locul chipurilor fizice care, de multe ori, mă sperie: văd o seamă de mizerii îndărătul unui paravan care vrea să pară mai frumos decât este în realitate. Chiar dacă imaginea sufletească nu o pot decât intui, ea îmi rămâne mult mai demnă de încredere decât cea îndeobște vizibilă.

6 noi. 2017, luni: De când oare nu am mai scris o scrisoare clasică? Sunt ani mulți de atunci. Ticluirea acestor epistole (prin anii '90 purtam o intensă corespondență cu persoane din țara și din străinătate), așadar, compunerea acestor răvașe îmi lua destul de mult timp, obișnuind a le scrie în ciorne (așa m-a învățat mama, pe când eram copil!): le dichiseam mult, în faza de ciornă, apoi gafam, de cele mai multe ori la transcriere. Modalitatea aceasta de redactare a scrisorilor mi-a fost ulterior de folos, deoarece, păstrând aceste ciorne, le-am putut utiliza, mai târziu, în câteva din scrierile mele, mai cu seamă în *Vara îngerului fără aripi*.

… 22 noi. 1964: a fost ucis Kennedy (președinte al S.U.A). Vestea am aflat-o de la bunicul – întotdeauna bine informat, prin intermediul ziarelor și a radioului (difuzorului). Îmi amintesc de mirarea și îngrijorarea celor din preajma mea, neliniște care s-a transmis desigur și asupră-mi. (Peste exact două luni se „ducea” și bunicul, în împrejurări mai mult decât dramatice).

Afară cerul este cenușiu-albastru, cu șanse pentru albastru.

7 noi. 2017, marți: Omul, ființă trăitoare în trei timpi: prezent, trecut și viitor. De ce oare atâția timpi când, de cele mai multe ori și unul singur, să zicem prezentul, este mult prea mult?!

La Tg.-Mureș, cu Ida, pentru a transporta vitraliul ușii principale la Centrul de sticlă, la reparat. După ce predăm vitraliul, efectuăm diverse cumpărături; printre altele, cumpăr o pereche de cizme de cauciuc, trei sferturi, stăm apoi la o coadă imensă, la casierie. Ajungând, într-un târziu, să plătim, casierița nu poate determina prețul cizmelor. Face trei apeluri telefonice pentru a i se comunica prețul, apoi când să

achit, îmi dă o hârtie cu care să mă duc la… un robot pentru a plăti acolo. Îmi sare țandăra. Mă potolește un băiat care ajută persoanele nedibace la „dialogul” cu roboții.

… Ajungem acasă. Constat cu stupefacție că cizmele cumpărate sunt, amândouă, de dreapta (!)

8 noi. 2017, miercuri: Trăiesc, dar parcă nu exist. Sincer, nu știu dacă am să pot mulțumi vreodată destinului, care m-a copleșit cu încercări, cu ghiotura, grație cărora am putut *progresa.*

De când conștiința mea se supraveghează pe ea însăși, și-a complicat, rău de tot, existența.

9 noi. 2017, joi: Vreme posomorâtă; se duce toamna.

Ursul care bântuie prin Sovata este văzut, fotografiat – și de mine, prin felurite locuri. Organele locale afirmă că sunt legați de mâini și de picioare, legile nepermițându-le să întreprindă măsuri.

Citesc din scrierile lui Cioran. Îndeletnicirile și stările esențiale ale studentului Emil Cioran: beția, ateismul (însă cu preocupări față de mistică și creștinism, în general), bordeluri, insomnii, lecturi, multe lecturi.

Anul acesta se pare că este anul ursului! Urșii din România au luat-o brambura: bântuie prin locuri unde nu se cuvine, terorizând populația.

10 noi. 2017, vineri: Unii oameni renunță la a mai face copii preferând să exploreze, liberi, misterul vieții. Viața omului, existența acestuia, seamănă leit cu aspectul unui om: larg la bază, apoi îngustat la vârf.

Înnebunitoarea scurtime a vieții; pe lângă această realitate, suntem aici fără să știm precis ce vrem. Apoi, ne văicărim atunci când toate semnele indică terminarea șederii noastre pe-aici, dorindu-ne cu înfocare să ni se prelungească sejurul, fie și pentru puțină vreme.

Trăind oarecum izolat (retras?) de lume, mă aflu la adăpost de anumite ispite; însă fie și prin amintiri, lumea exterioară, prin anumite

atracții, caută să se reinstaleze în mine, totul părându-mi-se, însă, de o zădărnicie de neînțeles.

11 noi. 2017, sâmbătă: Lumea exterioară – tot mai coșmarească – tinde să invadeze „împărăția din noi”, invazia având uriașe sorți de izbândă.

12 noi. 2017, duminică: Am postat opt dintre cărțile mele, mai puțin *Clepsidra spartă* (plachetă), pe site-ul Scribd. Cei care vizitează acest site, optează pentru a răsfoi *Ierbar*, această carte având coperta mai luminoasă, mai veselă decât celelalte, deci mai atractivă.

Mă feresc cât pot de micul ecran, ca de un ucigaș. Din păcate, nu-l pot exclude totalmente din viața mea.

În universul infinit, planeta Pământ este un fir de praf; pe acest firicel de praf umila-mi persoană microscopică, alături de altele, peste șapte miliarde, aflate toate într-o fojgăială zadarnică.

13 noi. 2017, luni: Umblu o zi întreagă după colțari metalici pentru ferestre, fără a găsi. Cineva din Praid îmi promite că îmi va face rost poimâine. Să vedem…

14 noi 2017, marți: Mintea-mi năbădăioasă mă poate face să dau în clocot, în orice clipă (*Fericiți cei săraci cu duhul!*).

Ah, acele vremuri când puteam auzi scârțâitul peniței pe hârtie; acum, nimic! Totul e pe bile, alunecând vertiginos către neant.

15 noi. 2017, miercuri: Andreea împlinește 39 de ani. Să aibă parte de sănătate și bucurii!

Din nou despre tv: ecranul acestuia – fereastră pe unde necuratul pătrunde zilnic în sufletele noastre, cu acceptul fiecărui privitor. Culmea: mai și plătim pentru asta!

16 noi. 2017, joi: Ora 10 (a.m). Afară, prin ferestrele fără perdele, lumina toamnei târzii. Stau în pat și citesc, de fapt recitesc *Plăcerea de a te povesti ție însuți*, jurnal al lui Julien Green.

Șubreda ființă numită om visează să ajungă pe Marte sau mai știu eu unde pe care altă planetă. Ca și cum cu planeta Pământ ar fi problema și nu cu el, omul. Vrea, poate, un alt astru gata devastat, deșertic, aici, pe Pământ nemaipridindind cu masacrarea naturii. E adevărat, acum o jumătate de veac omul a ajuns pe Lună, ei și?! Cu ce ne-a ajutat faptul acesta? Deșertăciunea, deșertăciunilor: și fapta, și Luna.

17 noi. 2017, vineri: Zilnic, după-amiaza, singur sau cu Ida – plimbări printre lacuri. Pașii noștri fac zgomot de cascadă pe covorul de frunze. Seara, lumea nu mai cutează să se preumble pe aici, aleile devenind proprietatea ursului. Suntem puțin cutezători care ne mai aventurăm pe acest traseu: doar eu și câțiva turiști, care nu știu, probabil, de prezența ursului pasionat de Drumul sării. Pe oglinda Lacului Ursu, printre frunze căzute, rațele cerșetoare plutesc aproape de mal nădăjduind în mărinimia puținilor turiști. Pe arborii golași: mierle, gaițe, pițigoi și ciori tăcute, obosite, plictisite parcă.

Observ, iar și iar, tirania minții în fața unor realități uneori doar aparente.

18 noi. 2017, sâmbătă: Simetria, aproape perfectă, a zilelor mele; în rest, aproape toate sunt imperfecte.

19 noi. 2017, duminică: Jurnalul meu – un ciob de oglindă magică încercând să-mi redea sufletul.

… Și vine o vreme când viața devine visul cel mai trist visat vreodată.

Uneori în stânga ochiului stâng, văd o mică pată gri, năstrușnică, zburătoare. Câteodată dispare, atunci când nu o bag în seamă?

20 noi. 2017, luni: La Tg.-Mureș, cu Ida, pentru a ridica vitraliul restaurat. Colindăm apoi prin magazine; Auchan, Praktiker, Dedeman (Doamne, ce denumiri străine de noi!).

Acasă, doi meseriași în lucru: unul revopsește uși și ferestre, celălalt, deși e seară și frig, cu mine alături, fără să am mare rol, remontează vitraliul ușii principale.

21 noi. 2017, marți: Redau mai jos versurile unei romanțe care, sunt sigur, l-a mișcat și pe Cioran, deși nu a mărturisit niciodată preferința pentru acest gen de muzică; în schimb, afirmase de repetate ori pasiunea sa pentru muzica clasică și muzica populară maghiară (!):

În mansarda mea nopți la rând
Cerul îl privesc suspinând
Și mă prinde-un dor
De un sat în munți pitit
Unde am copilărit
Cu privirea aș vrea să-l dezmierd
Și în amintiri să mă pierd
Și în zori de zi sub un soare răsărit
Să mă simt iar fericit
Mi-e dor, de-acasă mi-e dor
Mi-e dor de tinda cu cireșul înflorit
Mi-e dor, de o fată mi-e dor
Mi-e dor de fata ce am iubit.
Stelele și luna
Mă-ndeamnă întruna
Să viu înapoi, să fiu iar cu voi
Mi-e dor, de-acasă mi-e dor
Mi-e dor de vremea când eram fericit.

Vizionez, pe Youtube, preț de câteva minute, niscaiva momente de *Stand up* (comedy?). Ce mârlănie, câtă mizerie! Din păcate și acest gen de așa-zisă comedie (!?) a ajuns să fie cu mare trecere la tineret. Închid cu lehamite programul. Mi-e milă de bieții copii care aud și văd astfel de emisiuni.

Lecturi spulberate: pe șantierul de peste drum zbârnâie de zor un motoferăstrău și asta zi de zi. Îmi tapează nervii: o să am ce asculta până în mai.

Supliciul telefoanelor mobile: ne-au cotropit, irevocabil, aceste mici drăcovenii.

Seninătatea vârstei bătrâneții – o balivernă care, atunci când mi se întâmplă să o aud, mă scoate din fire. Să-mi caut *lumini* în viitor – nu e cazul; ori în trecut? Păi de aici îmi vin necazurile toate. Prin urmare, molfăi prezentul, mai de voie, mai de nevoie.

Groaznicele, înfiorătoarele emisiuni tv.: otrăvuri, haznale. Ar trebui interzise prin lege; tot gunoiul omenesc se revarsă prin aceste canale fetide, sufocându-ne.

22 noi. 2017, miercuri: Zgomotul sculelor de pe șantierul de lângă noi îmi sfredelește creierii; de dimineață și până seara, trebuie să ascult zarva motoferăstrăului, apoi cea a bătutului cuielor. Să plec? Unde?!

A nins puțin, e frig, vreme închisă.

Or fi oare aceste însemnări înlocuitoare ale tăcerilor mele mute? Or fi, n-or fi, tăcerile rămân oricum tăcute pentru totdeauna.

23 noi. 2017, joi: Pană de curent, ore în șir, de la 8,30… Afară fiind o vreme întunecată, lumina naturală nu este suficientă pentru a putea citi în camera mea, așa că: citesc pe smartphon din Biblie. Recitesc Geneza. Odaia se răcește – mă înfofolesc și vin sub fereastră pentru a-mi continua lectura: *Jurnalul* lui Julien Green, apoi *Nimicirea de sine* de A.K. Coomaraswamy.

Din *Nimicirea de sine*: „Credința este consimțământul dat unei afirmații credibile…” Apoi: „Sufletul trebuie să se omoare (nimicească) pe sine însuși…” „Omul pentru a se elibera de sine, trebuie să se urască și să se lepede de sine”. Tot din această scriere: „Pentru a fi împăcat cu alții, trebuie să fii împăcat cu tine însuți.” Asta da, Mare adevăr!

24 noi. 2017, vineri: Urșii… urșii care ne vin în ogrăzi, în livezi, pe străzi – vin deoarece și omul a pătruns, cu brutalitate, sălbăticie, în mediul lor de viață: pădurea! Animalele sunt deranjate, alungate cu nepăsare de jeep-uri, atv-uri, exploatări forestiere abuzive, masive,

de vânătorii nesățioși. În plus, viețuitoarele codrului sunt atrase de resturile alimentare, lăsate cu abundență de turismul motorizat și neorganizat.

Îmi pierd timpul cu smartphonul și tv. Cărțile, tăcutele-mi cărți, mă așteaptă răbdătoare ca întotdeauna…

25 noi. 2017, sâmbătă: La piață; cumpăr, printre altele, semințe de floarea-soarelui pentru păsările cerului, îndeosebi pentru pițigoi. Aici, la piață, aflu de plecarea întru cele veșnice, cu o săptămână în urmă, a colegului meu de pădurărie Nagy Ernö din Ilieși. Omul acesta a fost unul dintre cei mai buni pădurari ai mei…

Să-l aibă Dumnezeu în pază!

26 noi. 2017, duminică: Îmi pierd timpul cu smartphonul și cu televizorul. Este ora zece și încă nu am citit nimic.

Îmi place această cameră – dormitorul – întrucât aici sunt împresurat de cărți, prietenele mele propagatoare de tăcere și plăcere sufletească.

27 noi. 2017, luni: Ceea ce ne deosebește pe noi, oamenii, este sufletul. Celelalte diferențe pe care le avem, și avem destule, le consider ca fiind superficiale, neesențiale.

28 noi. 2017, marți: Peste noapte a nins consistent: alb mult, acoperitor, pur și rece. De acum, sunetele de-afară se vor auzi, nădăjduiesc, mai atenuate.

Dimineața, în pat, cotropit de cărți – mai mult vechi, citite deja. Caut printre ele, nădăjduind că voi găsi una care să mă „prindă”.

Insul naiv, neștiutor, da, acela poate spera la fericire;
Recunosc: sunt un melancolic prin „decret divin.”

29 noi. 2017, miercuri: Vopsitorul de uși și ferestre își face traiul la noi. Este deja a treia săptămână de când lucrând câte două-trei ore pe zi (e angajat la o firmă), nu mai pridideşte să termine lucrarea,

fapt care îmi creează nervi și insomnii. Vreau să se termine balamucul în săptămâna aceasta, e prea mult deja!

Mă gândesc la eliberarea sufletului din prizonieratul materiei: apoi?!...

30 noi. 2017, joi: Liniștea exterioară și cea lăuntrică – dispărute. Prea ne îmbulzim să câștigăm cât mai mult, vrând să trăim bine; născocim o sumedenie de nevoi, bună parte dintre ele fiindu-ne dispensabile, ajungând robii civilizației.

… Scriu, ceea ce scriu, fie și pentru a-mi ține spiritul de veghe.

1 Decembrie 2017, vineri: A treia săptămână de când un singur meseriaș vopsește ușile și ferestrele, îndeobște după-amiezile. Azi și mâine va lucra ziua toată; la fel a lucrat și ieri, cele trei zile fiind libere. Nădăjduiesc să termine în aceste zile.

Ce s-ar întâmpla cu corpul nostru dacă toată existența noastră ar fi un …orgasm continuu? Ar rezista, oare, acestei neîntrerupte jubilări, firava creatură sortită, până la urmă, încasării de atâtea tristeți și lovituri?! Sigur, nu. Poate „dincolo" unde avea-vom parte de: pajiști verzi, nori pufoși, văzduh înmiresmat și triluri de ciocârlii – întrucât aici: *tout est foutu*!

2 dec. 2017, sâmbătă: Fericirea nu mi se pare o stare firească, nici comodă. Mult mai onorabilă, chiar dacă este nedorită, îmi pare nefericirea – aceasta fiind însăși viața.

În fața ferestrei chilioarei mele – tufa de iasomie dezgolită de frunziș, în prezent încărcată fiind de stropi de ploaie argintii. După ce sub iasomie aștern, în fiecare dimineață, tainul de semințe de floarea-soarelui, arbustul se populează subit de pițigoi năpustindu-se agitate asupra bobițelor de semințe, după care revin, grăbite, printre crengile golașe pentru a desface în tihnă semințele negre cu miezul dulce. Stropii de apă de pe tufă au căzut la prima năvală a zburătoarelor năvalnice. Au mai rămas doar câteva „nestemate" sus, în vârful crengilor nevizitate de păsărele, aceste mici sfere strălucitoare luminând agitația de sub arbust.

3 dec. 2017, duminică: De trei săptămâni se tot vopsesc ușile și ferestrele de la noi, de către un singuratic care nu își mai încheie lucrarea. Casa toată e răvășită, încă din septembrie, de la zugrăvire.

Marea decepție a vieții – ușor contrabalansată de iubirea fizică, de beția iubirii fizice ori prin alte modalități autoamăgitoare, în funcție de fantezia fiecăruia: fugă vană după agoniseli, excursii, credințe… Și cum pasiunile mele sunt drastic diminuate, rămân nefericirile mele perpetue.

… Atunci când iubirea se transformă în cenușă (de evitat!).

Omul se află în permanență în fața „plutonului de execuție”, dar fără să știe momentul în care *Comandantul* va rosti: foc!

Pentru că până la finele anului nu a mai rămas mult timp, am să fac un bilanț parțial: – Doamne, cât de mult mi-am torturat, în acest an, sufletul și trupul… eu, Doamne, ori Tu?!, prin mintea-mi năbădăioasă!

În lume nu mai e (a fost vreodată?): dragoste, milă, grijă de semeni și de mediul în care viețuim.

4 dec. 2017, luni: Cât de mic – și de neimportant! – sunt eu în acest spațiu numit Univers…

5 dec. 2017, marți: A nins, ieri și peste noapte, câte puțin, fără a se aduna prea mult omăt. Zăpada umedă abia dacă va apuca să-l întâmpine pe Moș Nicolae.

Ins frământat cum sunt, îmi par ciudate existențele limpezi, simple, nezdruncinate de implicarea scotocitoare, neliniștitoare, a conștiinței. Ei, dacă nu aș fi atât de conștient.

Ora 13: este anunțată moartea Regelui Mihai la reședința Sa din Elveția (Aubonne). Să-l odihnească Dumnezeu…

6 dec. 2017, miercuri: Cât a trăit, nimeni nu a avut mai nimic de spus despre Rege, exceptând, e adevărat, cei de la emisiunea: *Ora Regelui;* pe când acum, când nu mai e în viață, toată lumea îl preamărește, îl regretă, deplângând momentul 1990 când țara nu a optat pentru monarhie. Urmând ceremonialul funerar al Casei Regale, defunctul

rege Mihai I va fi înmormântat la Catedrala din Curtea de Argeș pe data de 16 decembrie.

Ocupat ca omul, mai rar ființă pe pământ. Suntem robii conștiinței, ai mentalității noastre de ființe „superioare”. În comparație cu omul, intensa pasivitate a unui melc îmi pare mai înțeleaptă (!)

Să-i găsești vieții un farmec – esențial pentru a o putea suporta. Evoluția, trezirea conștiinței dă naștere, iată, la animalul numit om, tot mai nemulțumit de sine și de înfăptuirile sale. Vrem povești, basme de adormit copiii, în locul realității sufocante, greu de mistuit. Oricum, vine o vreme când „pământul ne va cere mădularele” – iată finalul inevitabil și general valabil al oricărui basm numit viață. A-i da forme poetice, alintătoare, hăului, disperării, pentru a lingușii prăpădul: în van sunt toate. Temperarea asperităților existenței, rămâne doar o formă de amânare, dar nu și de anihilare a catastrofei.

7 dec. 2017, joi: Prea adeseori mă îndoiesc de liniștea mea, pentru că cel mai adesea sunt prea sigur, convins, de temerile (spaimele?) mele.

8 dec. 2017, vineri: În momentul în care te gândești prea mult („reflectezi”!) la viață și rosturile ei, intervine dorința, deruta, de a dezerta de pe acest… câmp de flori. „Luminișul” numit viață este, în fapt, o junglă feroce, plină de capcane. *Dezertarea* de aici se numește, îndeobște: Păcat capital!

Luciditatea îmi refuză o seamă de plăceri. A fost o vreme când naivitatea mă proteja cu succes, pentru a-mi putea trăi existența altfel decât acum.

9 dec. 2017, sâmbătă: Monotonia zilelor, la care se adaugă: oboseala, psihică, uzura nervoasă, anxietățile.

Ne apropiem de cea de-a 28-a aniversare a Revoluției române, eveniment care se va suprapune cu funeraliile Regelui Mihai I.

În viața mea nu au existat întâlniri hotărâtoare, formatoare, încât, tot ceea ce sunt din punct de vedere spiritual se datorează lecturilor mele, precum și anilor de viață în acest mediu în care viețuiesc.

10 dec. 2017, duminică: Iluzia că mă îndeletnicesc cu ceva – iată pricina pentru care (mai) consemnez în aceste caiete. Mă străduiesc ca fiecare cuvânt așternut pe hârtie să fie reprezentarea cât mai fidelă a propriei mele trăiri, încât prin aceste note să rezulte un portret lăuntric al meu. Este adevărat, multe dintre angoasele și suferințele mele sunt trecute cu vederea, abținându-mă de la înnegrirea conținutului slovelor acestei însemnări. Nu voi renunța la scrierea acestor jurnale care, cu mici întreruperi, vor însuma, în ianuarie 2018, cinci decenii de notații. Aceste exerciții zilnice de scriere îmi îngăduie să mă apropii de limba română, prin ea apoi să-mi prezint simțăminte, preocupări, obsesii.

… Trăiesc înlăuntrul meu, în singurătatea propriului meu sine.

Anul acesta este pe terminate. În anul care se încheie, evadările mele în natură au fost mai puține decât în cei anteriori; cele mai multe promenade ale mele s-au desfășurat printre lacuri. Mai bine de două luni am trăit, noi sovătenii, sub teroarea ursului pripășit printre oameni, printre hoteluri, restaurante. De câteva zile, Martinică nu mai e văzut, nu mai e auzit!

11 dec. 2017, luni: Răsfoiesc cărți de haiku-uri din biblioteca-mi proprie. Ca-n totdeauna și acum rămân plăcut impresionat de rigoarea și delicatețea acestor micropoeme.

12 dec. 207, marți: Omul – ființa care toată viața sa își caută plăceri și satisfacții, negăsindu-și nicicând pacea și fericirea, rari fiind cei care *scotocesc în natura lor profundă*. Mă consider unul dintre aceștia.

Tai paginile unei cărți de poezie. Volumașul – procurat de la un anticariat – a fost tipărit în 1966; așadar, cărticica a așteptat 32 de ani pentru ca un cititor să ajungă și la fila cu pricina: cea neîncepută!

13 dec. 2017, miercuri: Începând de azi și până sâmbătă – zile legate de ceremonia de înhumare a Regelui Mihai I. Azi la ora 11 corpul neînsuflețit va fi readus, pentru totdeauna, din Elveția în România. Citesc pe Net comentarii fel și fel legate de eveniment, majoritatea

acestor referințe fiind totalmente lipsite de bun-simț, revoltătoare de-a binelea. Ce lume, ce vremuri!

În singurătate, cu fața la Dumnezeu, omul poate plămădi opere care să dăinuie, afirmă Calinic Argeșeanul.

14 dec. 2017, joi: Trupul neînsuflețit al Regelui Mihai a ajuns ieri în București, adus fiind de la Lausanne; acum este purtat către Castelul Peleș unde va sta doar patru ore. Aici își vor lua adio numai „somitățile”, după care sicriul cu trupul Regelui va fi readus din nou în Capitală (la Palatul regal, în Sala tronului), abia aici vor putea să-și ia adio și oamenii simpli, gloata.

O afirmație a nu știu cui: *Toate cărțile din lume ar trebui să fie scrieri de consolare pentru a tămădui suferința care zbuciumă biata ființa omenească.* În fapt, scrisul ca îndeletnicire, menirea aceasta o are, precum și bună parte a scriiturilor. Însă câți reușesc cu adevărat?

În lume bântuie puhoaie de suflete uscate, năpădite de pustiul lăuntric, de frig și de întuneric.

15 dec. 2017, vineri: Doamne, cât de încâlcit sunt în propriul meu sine!..

Să-ți mori ție pentru a dormi în Dumnezeu – ce liniștire!

16 dec. 2017, sâmbătă: După unsprezece zile de la trecerea la cele veșnice, astăzi va avea loc ceremonialul de înmormântare a Regelui Mihai: un ritual greoi, complicat, îndelungat – pe care însă l-am urmărit toată ziua.

17 dec. 2017, duminică: Gânduri: Viața omului – o moară care în loc de apă este pusă în funcțiune de către speranță.

Ce minune ca un balon de săpun, care este viața, să poată trăi chiar și o sută de ani!

De rugile noastre se pare că Dumnezeu nu are nevoie, mai degrabă sufletul omului simte nevoia rugii, afirmă un scriitor maghiar. O fi, n-o fi sufletul omului o fărâmă de materie divină?

Viața – o neîncetată frământare, zbucium; apoi, *dincolo*, – o eternă liniște (?): nedumeriri, neliniști.

18 dec. 2017, luni: Scrisul de mână, pe hârtie, este mai aproape de suflet decât orice alte modalități de așternere a gândurilor, simțămintelor.

Referitor la ce a plămădit Dumnezeu în ziua a șaptea: oare chiar o fi fost terminată plămădirea ori dezamăgit, Creatorul și-a abandonat creația fără a o fi isprăvit?

Scrisul îi oferă un soi de bucurie izolării mele. Din păcate însă, pe zi ce trece îmi dau seama că scriitura mea va rămâne o inutilă mărturie a unei vanități.

19 dec. 2017, marți: Modul meu de viață – spălăcit. Totalmente lipsit, printre altele, de un minim de răsfăț al succesului, al recunoștinței de vreun fel. Cât despre cărțile mele, cele nouă, ele nu au interesat decât niscaiva persoane, feminine îndeosebi, curioase să afle aspecte indiscrete privind existența mea.

20 dec. 2017, miercuri: Valoarea unei scrieri este direct proporțională cu intensitatea ecoului stârnit în sufletul cititorului.

Evitarea, pe cât posibil, a contactului cu oamenii: modalitate, mai mult sau mai puțin conștientă, de autoapărare. Stau în pat și citesc. De-afară se aude o cioară cârâind, apoi o mierlă neagră cântându-și cu jale cântul. Deschid discret ușa: brusc mă izbește aerul înghețat al dimineții. Un strat subțire de zăpadă acoperă curtea de parcă în cursul nopții cineva ar fi așternut făină albă pretutindeni. Pițigoii stau zgribuliți și posomorâți pe tufa de iasomie, așteptându-mă să le aduc tainul de semințe de floarea-soarelui.

Cam pe la miezul zilei plec cu Ida la Odorhei pentru a face cumpărături, dar și de dragul unei mici excursii.

21 dec. 2017, joi: Dimineți cețoase și geroase. Mai târziu, înspre prânz, căldura razelor de soare înmoaie puțina zăpadă rămasă cenușie, zgrunțuroasă încă de la înghețul nopții. Omătul parcă se ridează, deve-

nind apoi buretos, căpătând o nuanță și mai gri. Sub îmbrățișarea soarelui care o va face să dispară, zăpada strălucește orbitor. Imaginea aceasta îmi evocă o alta, veche, din copilărie: Ograda bunicilor materni. Curtea este inundată de soare, având zdrențe de zăpadă pe alocuri. Bunicul deschide ușa grajdului de unde năvălesc doi viței bălțați săltând, zbenguindu-se, frecându-se unul de celălalt. În câteva minute curtea devine un amestec de alb și negru: glod și omăt. În mijlocul curții cei doi viței stau încremeniți, privindu-se acuzator parcă unul pe celălalt pentru curtea răvășită de hârjoana lor nestăvilită.

22 dec. 2017, vineri: Arar și târziu se întâmplă ca în aceste zile înnegurate să mai apară, timid, soarele – printre nori și ceață acesta pare a fi mai degrabă luna. Astăzi din ceața deasă o cioară nevăzută cârâie nervoasă, neștiind de e soarele sau luna astrul cel confuz.

23 dec. 2017, sâmbătă: Pe semințe de floarea-soarelui date păsărilor cerului, năvală mare: se îmbulzesc mai cu seamă pițigoii și vrăbiile. Atunci când se întâmplă să aterizeze vreo gaiță, mierlă sau cioară…, pițigoii virează subit, nemaivenind la tentantele semințe. Se opresc pe tufa de iasomie, pe gard, pe paltinul de pe marginea drumului. Stau aici, așteaptă. Adineauri a sosit o mierlă. Nu o interesau semințele: ea voia să vadă respectul, disciplina! În consecință, fără să ciugulească nici măcar o boabă se așeză cu spatele la ele; se uită cu atenție în preajmă, vrând să se convingă de… autoritatea pe care o impune. Stătu, pasărea, preț de câteva secunde bune, răstimp în care lacomii pițigoi au păstrat nerăbdători distanța, apoi mierla își luă zborul. După inspecția mierlei, satisfăcută desigur atenția cuvenită, năvala micilor înaripate asupra grămăjoarei de bobițe negre reîncepe: desigur, cu maximă prudență față de o viitoare posibilă vizită, fie și de nezburătoare.

24 dec. 2017, duminică: A nins! Televizoarele s-au umplut de colinde și de… hrușci (de la Hrușcă!).

Seară de Crăciun cu Ida. (Sunt unul dintre cei cărora le este anevoios să aleagă, mai cu seamă să și nimerească darurile)

Mâine vor veni nepoatele și nepoții (copiii surorii) Idei, împreună cu părinții acestora. Casa noastră se va anima, după atâta liniște din septembrie încoace.

25. dec. 2017, luni: Lecturile mele, oricum aș face, gravitează, mai toate, în jurul personalității lui Cioran-omul, abia după aceea Cioran-scriitorul, poetul, filozoful…

Așadar, Crăciunul. Invitații sunt toți prezenți. Atmosfera este plăcută, cu adevărat de Crăciun.

Către seară – convorbire, pe Net, cu Andreea.

26 dec. 2017, marți: – Ajută-mă, Doamne, să-mi asum totul și să spun mereu: asta a fost voia Ta, pentru a nu-mi mai încărca sufletul cu amărăciune și păreri de rău.

În contactul cu oamenii apreciez naturalețea, antipatici fiindu-mi cei care pozează în rolul în care se văd ei că ar fi ori și mai rău, în rolul în care cred că îi văd ceilalți.

… Gânduri săpând adânc în suflet pentru ca mai apoi să își facă cuib aici.

27 dec. 2017, miercuri: A-ți simți trupul în permanență: chinuitor, epuizant. Neuronii mei cei descumpăniți.

28 dec. 2017, joi: Cu mintea ridicată la tot ce-i „deșert și trecător”, îmi scrutez lăuntricul pentru a-mi afla locul inimii. Grea îndeletnicire. Umbrele deșirate de propriile mele gânduri năbădăioase devin tot mai cotropitoare.

Una din metehnele mele este că nu îmi exteriorizez emoții prin viu grai.

Recitesc scrisorile lui Cioran către Bucur Țincu: *Cât aș vrea să revăd străduță de străduță, colțișor de colțișor, acest blestemat, acest splendid Rășinari!*

De multe ori mi se întâmplă ca să mi se facă și mie dor să colind „străduță de străduță”, întru pomenirea lui Cioran, hoinărind prin Rășinari prin intermediul Google Earth.

Van Itterbeeck părăsește Belgia și se mută la Cisnădioara. Acesta afirmă, după ce ia contact cu strâmtorările materiale din zonă: „Sărăcia nu este neapărat degradantă. În sânul ei se poate duce o viață odihnitoare.” Sunt de acord, dacă ai pensia pe care a avut-o el de la țara-i de obârșie. Ca să duci o viață după modelul occidental (confortul să fie prim-plan), cel mai adesea ajungi să te înstrăinezi de tine însuți în goana de „a avea”.

29 dec. 2017, vineri: Dacă mintea ar putea să tacă… În toată această hărmălaie a ei, televiziunile și Netul sunt principalii factori manipulatori.

Afirmații ale lui Cioran:

– Mai bine iadul cu dumneavoastră decât binecuvântarea de unul singur (afirmație epistolară având ca destinatar pe Fr. Thoma)

– Sunt ateu. Nu cred în Dumnezeu, nici nu mă rog. Există în mine o dimensiune religioasă de nedefinit, dincolo de orice credință (afirmație cuprinsă într-unul din ultimele sale interviuri, cu mintea încă limpede).

… Cere, prin testament, înmormântare religioasă!

30 dec. 2017, sâmbătă: Suntem în așteptarea revelionarzilor. Vor urma trei zile și trei nopți de forfotă, ca să nu zic mai mult.

Zilele noastre – mai mult cu iz de „a avea” și mai puțin cu „a fi”. În consecință, tragem ponoasele.

31 dec. 2017, duminică: … Tăcerile mele strigătoare.

Singura cale de mântuire de cea mai mare boală (viața!) este numai prin creștinism (veșnicia!).

Petarde, zarvă, invazie de mașini ca de lăcuste. La cumpăna dintre ani: inerentele focuri de artificii.

Un scriitor este cu atât mai valoros cu cât cei care îl citesc nu pe el îl citesc, ci pe ei înșiși.
(N. Stănescu: Autoportret)

2018

1 ian. 2018, luni: Dimineața, liniște – deocamdată. Ies să văd cum arată foișorul după tam-tam-ul de aseară al oaspeților: vraiște și lumina rămasă aprinsă.

De departe, de pe strada Bradului, muzică de manele înfiorătoare însoțite de urletele asistenței. Ce vremuri!

2 ian. 2018, marți: Retragerea revelionarzilor – un grup liniștit, politicos.

Vremea este primăvăratică: raze de soare căldicele topesc peticele de zăpadă gri-albe.

În „ura grea" a lui Cioran față de Orientul european (față de România chiar), sclipește o iubire profundă, dar dezamăgită.

A fi bătrân, bolnav și trist, cu mâhniri multe și deznădejdi – iată ce se conturează la orizont!

… Cioran – conform afirmațiilor proprii – evită utilizarea limbii române, deoarece, afirmă el, i se pare de o asemenea frumusețe încât îi lipsește curajul de a se apropia de ea, simțind că l-ar subjuga și, astfel, ar pierde îndemânarea de a scrie în limba franceză, dexteritate pe care cu destulă greutate a câștigat-o.

Mai tot timpul tac, retras în neliniștile mele lăuntrice…

După 200 de ani de la exilarea pe coasta Mării Negre a poetului Ovidiu, pe teritoriul actual al României, municipalitatea din capitala Italiei a luat decizia să-i revoce ordinul de exil la Tomis.

3 ian. 2018, miercuri: Vreme închisă, cețoasă. Omătul: absent.

Apar basarabenii cu al lor „calendar defazat". O familie, cazată cândva la noi, acum aciuată la Danubius (patru stele!), vine să ne propună, de dragul amiciției, să le permitem ca într-una din zile să vină să

facă frigărui în foișor. Prin Ida le transmit că nu vom fi acasă în perioada următoare…

Pentru mine scrisul rămâne o nevoie a vieții de a mă exprima, trebuința de a scoate la lumină – sau mai aproape de lumină – *tresăririle* sufletului meu.

Plouă… Pe tufa de iasomie – potop de picuri argintii. Alai de pițigoi și vrăbii sosesc neîncetat la grămăjoara de semințe de floarea-soarelui. Unele dintre zburătoare, la venire sau la plecare, aterizează pe arbustul cu bobocii de argint; picurii se sting după ce mai lucesc o dată în cădere. Apoi, ploaia reîmpodobește iute tufa rămasă golașă.

4 ian. 2018, joi: Citesc doar dimineața, odată cu ivirea primelor raze de lumină în ferestrele din fața patului meu. Abia s-au ițit zorii că pe șantier au și început ciocăniturile, bocăniturile, sfredelirile, vâjâielile. Doar un singur meseriaș e prezent, însă face zgomot cât cinci.

E iarnă totuși. Mă gândesc la liniștea bobului de grâu din câmpul îndepărtat, acoperit cu huma protectoare și hrănitoare. Totul este învăluit în beznă și în tihna cea plămăditoare de viață.

Cică:
„A fost odată
un pitic
era prost
și-un pic peltic
…
Făcea pipi
într-o lulea
și locuia
într-o lalea…”

Apoi:
„… Semenii mei
Nu sunt zmei
O, sunt blegi,
să-i legi…”

(Versuri: Eugen Ionescu)

Să întâmpin viața pasiv: bine ar fi! Dacă nu ar fi conștiința, povara vieții, pasivitatea mea s-ar putea instaura; poate…

Cred însă că de cele mai multe ori coșmarul unei realități, chinul acesteia este de preferat abdicării.

5 ian. 2018, vineri: Omul – ființa stricătoare de peisaje, liniști, frumuseți. În schimb, animalul – acesta se încadrează într-o ordine cosmică, integrându-se în natură. Și-atunci, care e superior? Da, indubitabil: omul cel viclean. Omul, creatura preocupată mereu de sine, ca și cum ar fi buricul pământului. Omul…

Jurnalul. La foarte mulți autori, de proză sau versuri, trăirile, mai mult sau mai puțin abundente, se topesc în acel creuzet al formelor de scriere (genuri). La marea majoritate a oamenilor aceste trăiri se rezumă doar la câteva scrisori, trimise ici-acolo, pe tot parcursul vieții. Scrisori – comunicare rapidă, comodă și foarte rapidă prin Net sau telefon, ucigașe ale formei tradiționale de relatări interumane, de foarte multe ori cu reale tente literare.

Rapiditate, către ce?!, de ce? timpul râde de noi toți: și de mine care scriu, și de tine care construiești, și de tine care procreezi…

Noi, cei mereu grăbiți.

6 ian. 2018, sâmbătă: … Mi-e dor de Cioran!

Speranță, singurătate – stări proprii omului, situații când acesta devine mai vulnerabil și, de cele mai multe ori, dezamăgit.

Dacă în acest jurnal aș nota doar ceea ce mi se întâmplă – nu lăuntric! – în cursul unei zile, nu cred că aș avea mai mult de notat de două pagini pe ultimele șase luni. Lăuntric: bâjbâi în vechile-mi labirinturi tenebroase.

Pe Facebook și pe așa-zisele site-uri literare: avalanșe de inși agresivi, vanitoși și, prea adesea, inculți.

7 ian. 2018, duminică: Mă gândesc adeseori la enormul efort personal al fiecărui ins pentru a-și făuri o reprezentare, o viață proprie, interioară (limbaj), nemaivorbind de truda făuririi unei poziții soci-

al-familiale; apoi, încet sau abrupt, șandramaua începe să scârțâie, se clatină și se năruie. La ce bun, în definitiv, atâta efort zadarnic?!

Aseară am urmărit la tv circul așa-zișilor „fii nerecunoscuți" ai Regelui Mihai, circ în serial. Dumnezeule, incredibil de mare este Grădina Ta! Este de neînchipuit cum se ivesc din umbră ciori îmbulzindu-se la stârv. Toți acești pretendenți s-ar putea să aibă dreptate însă. Și-atunci, mizeria umană ar mai face încă un pas uriaș înainte. Tristețe și dezgust!

8 ian. 2018, luni: În loc de gerul Bobotezei, temperaturi de primăvară (11° C).

Îndeletnicirea mea cotidiană: lecturi, Net, plimbări – mai scurte decât în anii trecuți –, de două ori pe zi, după-amiaza și seara.

Aceleași zgomote, agasante, de motoferăstrău, ciocane, bormașină, flex… Nu-i chip de lectură.

…Era o vreme când lumea gândea în basme și vorbea în poezie; ce vremuri!

9 ian. 2018, marți: Citesc undeva că grafodependența ar avea la bază în majoritatea cazurilor o voință timorată, zguduită, sfâșiată. E prea mult spus, însă în unele cazuri este și adevărat.

Vreme incertă de ianuarie haotic cu temperaturi de peste 12 grade C. Ghioceii năuciți se lasă seduși scoțându-și căpșoarele imaculate înfofolite în verde.

Haznaua numită televizor. Aș fi curios să aflu cât încasează pe seară măscăricii invitați, foști sau actuali politicieni, vedete și alte marionete.

… Scriu căutându-mi, bâjbâind pentru aflarea propriei mele persoane care se tot pitește, dându-mi de furcă; și, cu toate că o văd, mă fac că nu o zăresc. Trec pe lângă ea doar pentru a putea continua jocul.

Se afirmă de către știutori (?) că Cioran seamănă cu cărțile pe care le-a scris, însă cu niciuna nu atât de mult precum cu cel din *Caiete*. Îmi place să-l știu așa…

10 ian. 2018, miercuri: În viul grai, intonația poate adăuga sensului cuvintelor noi și neașteptate nuanțe.

Vorbirea-mi monotonă este atât de săracă în expresivități…

Vecinul și zgomotele activității sale șuierătoare, zbârnâitoare. Mă resemnez, nu am încotro. Bine e că poate lucra orice, muncă fizică brută, dar și de specialitate: fierărie, dulgherie, zidărie… Eu și la baterea unui cui am ezitări, îndoieli în privința reușitei. Nu am dexterități de niciun fel.

Încerc de mai bine de o jumătate de secol ca, prin cuvânt să-mi lămuresc existența, mai precis: citesc și scriu, scriu și citesc. Dacă m-ar întreba cineva cam până unde am reușit să ajung pe această cale, i-aș răspunde fără ezitare: sunt abia la început de drum – umblu încă în pantaloni scurți!

11 ian. 2018, joi: Lumea aceasta – tot mai confuză și mai haotică (Turnul Babel?): scapă cine poate. Dar, oare, care este scăparea?

Aseară, abia aseară, scotocind pe Net pentru a găsi cine este păzitorul Pomului vieții, aflu că acesta este heruvim (ierarhie îngerească) și nicidecum un înger oarecare. Citind, pe Net, amănunțit despre gradele îngerești, grade care sunt în număr de patru, anume: înger simplu (ocrotitor), arhanghel, heruvim și, cel mai sus, ierarhic, serafim. Despre aceste patru ranguri îngerești știam desigur și până acum; ceea ce nu cunoscusem a fost ordinea lor ierarhică.

Mă gândesc adesea dacă cele nouă cărți, scrise de mine până acum, povestesc în suficientă măsură, mie și altora, despre mine însumi. Oricum, prezentele caiete vin și ele în completare.

Pe măsură ce citesc diverse scrieri, mă conving tot mai mult că absolut totul e spus (scris), nimic nu mai e nou sub soare. Colac peste pupăză, mai catadicsesc să scriu și eu!

A fi pe calea unei nădejdi, a-L, găsi: împlinirea unei vieți.

Lumea de azi trăiește fără rădăcini, fără interes și respect față de trecut. Pentru a fi cunoscute, percepute, stările caracteristice anumitor vârste trebuie trăite, altfel „le știi fără să le știi."

12 ian. 2018, vineri: Din miezul atâtor tăceri, viața mea are nevoie apăsătoare de a se exprima, de a surprinde măcar fărâme din ceea ce este trecător. Încerc, prin aceste confesiuni, să depășesc clipele mele de impas, luminându-mi un prezent adeseori impur. Cuvintele aici înșirate se vor a fi slove rostite cu voce tare. Scriind, mă joc – joc periculos! – de-a creația. Și este periculos acest joc fiindcă este un lux și ca orice lux, nu prea este permis oricui, poate doar geniilor. Este, jocul acesta, ca un mic fruct fermecat rostogolit din *livada* din care am fost cu toții izgoniți. Disperare și speranță atenuate pe calea căutării unui timp pur.

13 ian. 2018, sâmbătă: Anul 2008, vara: umilit, rău de tot, m-am închis în resentimente… Obosit de sine și deznădăjduit, am simțit și mai mult nevoia confesiunii. Prin aceste mărturisiri – cărțile mele în fond – am încercat să mă despovărez de supărări, însă tot ce am reușit, în acest mod a fost faptul că am perpetuat și chiar intensificat aceste stări. Caietele – jurnalele – mele: fugă de sine, mâhniri adânci, dar și speranțe întru apariția a ceva salutar. Melancoliile mele, cu rădăcinile adânc înfipte în copilărie încă, m-au determinat să-mi ies din sine și îndrăznesc să încep să scriu despre mine prin consemnări în primele mele jurnale.

… La câțiva pași de mine, dimineață de dimineață, zi de zi: șuiere de flex, ciocane necontenind să bată sute de cuie, poate mii, motoferăstrău zbârnâind în reprize scurte. Îmi este cu neputință să mă conectez la ale mele într-o astfel de hărmălaie.

Injustițiile din lume nu le-am înțeles, ele neliniștindu-mă profund – încă o pricină de nefericire perpetuă.

14 ian. 2018, duminică: Într-o lectură întâmplătoare dau de referințe la Iov (Vechiul Testament). Abordarea din această scriere, laică (Maria Zambrano: Confesiunea ca gen literar), îmi stârnește interesul de a reciti din Biblie capitole referitoare la Iov.

Am trăit (atâtea decenii!) risipit printre oameni… De la o vreme încoace, încerc să mă readun – reuși-voi oare!..

Iov. Prin tot ceea ce i s-a întâmplat, acesta a fost ispitit de diavol ca să-L blesteme pe Dumnezeu ori cel puțin să se îndepărteze de El. Iov însă nu a cedat. Așadar, bunăstare, fericire, apoi: necazuri, dureri – însă toate duse cu răbdare.

15 ian. 2018, luni: Multele nedreptăți, laolaltă cu oroarea morții, constituie elemente ale coșmarului vieții.

Din Sfântul Augustin citire: „Sufletul omenesc, orb și lânced, josnic și indecent, vrea să rămână ascuns, dar nimic să nu se ascundă lui."

Viața-mi curge în multă confuzie și risipire. Să-mi alung năzuințele, toate-toate.

… Vecinul cel harnic: bufnete, vâjâituri, țiuituri, zbârnâituri, pocnete – toate săvârșite cu satisfacția și pretenția celui care „face", precum și a nepăsării față de incomodarea celui din preajmă.

Să mă bucur de ceva? Nici vorbă!

16 ian. 2018, marți: Prin anii '97 acasă fiind la Sângeorgiu de Pădure, discutând cu mama despre cărți și lecturi, pomenindu-i de un autor (Cioran) ale cărui scrieri m-au marcat, maică-mea devenind curioasă m-a rugat să-i aduc și ei una dintre acele cărți ale scriitorului mult-lăudat. Pe drum și acasă m-am tot gândit ce carte a lui Cioran să aleg pentru ca aceasta să-i fie totuși accesibilă mamei. Nu puteam să-i aduc *Despre neajunsul de a te fi născut*, nici *Silogismele amărăciunii*… În final, am decis să-i propun să citească *Convorbiri cu Cioran,* ediția '93. La următoarea venire, i-am adus cartea aceasta, a frunzărit-o curioasă, apoi a așezat-o pe masa de bucătărie.

… Au trecut două-trei luni; o mai întrebam, la telefon ori fiind la ea în vizită, cum avansează cu lectura; mi-a răspuns că nu prea are timp, însă a reușit să citească câteva dialoguri și că i se par interesante, după care schimbam subiectul discuției. S-au mai scurs câteva săptămâni, apoi fiind din nou în vizită la ea, pregătindu-mă să revin la Sovata, mama îmi puse în mână o carte învelită în ziar, așa cum ne învelea cu hârtia albastră, dură, pe vremuri, toamna, la început de an școlar, cărțile și caietele de școală, ale mele și ale surorii mele. Întrebând-o

cum i s-a părut a fi cartea, ea mi-a răspuns simplu, evaziv: „Interesantă!” Aceasta a fost întâlnirea mamei, prima și ultima, cu filozofia lui Cioran. Ceea ce regret acum este că nu am păstrat învelitoarea din ziar a cărții, dovadă că, fie și parțial, aceste dialoguri au fost citite de mama și că i-au plăcut (pare-se!).

17 ian. 2018, miercuri: Incapacitatea mea de a putea avea iluzii, nici măcar atunci când… mi-ar prinde bine.

Un oarecare neastâmpăr intelectual, combinat cu ardoare (bine temperată) de cititor, îmi alimentează zilnic dorul de a merge înainte; fiindcă dacă nici lectura nu ar fi….

18 ian. 2018, joi: Trăiesc mai intens („… simt enorm și văz monstruos!”) decât foarte mulți alții. ar fi fost mai potrivit să-mi cruț nervii, să-mi potolesc neliniștile interioare spre a nu-mi tulbura și mai mult traiul oricum zdruncinat. Insuficiențele vieții, asperitățile ei, îmi sunt tot mai greu surmontabile. Din lirismul tristeții mi-am făcut o îndeletnicire: scriu poeme în versuri albe și haiku-uri. Faptul acesta mi-a adâncit și mai mult starea-mi pomenită. Era poate mai nimerit să mă fi apucat de confecționat… cozi de unelte, mături sau cărămizi spre a-mi învinge melancoliile. Aceste ipostaze sufletești mi-au fost – și îmi sunt și acum – determinate de cele fizice; iar dacă pricep mai mult decât alții, acest fapt se datorează, în chip evident, șubrezirii mele fizice.

19 ian. 2018, vineri: Ca și până acum în existența lui, poporul român nu poate face Istorie, o poate numai îndura (prea mult!), „fiecare membru al poporului fiind doar un *obiect*, nu și un subiect al istoriei”.

Aflu, acum, dintr-o lectură, că „șeful bețivilor” Dionysos (la greci) era de origine tracică. Păi asta explică multe! Și, venind în contemporaneitate, zice-se că tot cu rădăcini românești ar fi și Putin: cică străbunicul lui ar fi fost… Putină! Așa da. Altul la rând!

Peste noapte decorul de-afară a devenit alb, un alb apăsător, umed.

Meditând poetic asupra nefericirii omului se cheamă că filozofez?

20 ian. 2018, sâmbătă: Să povestești totul (…aproape) despre tine, iar cei care te ascultă să-ți spună totul despre sine: un vis neîmplinit.

La cele mai multe întrebări ale vieții nu există răspuns, taman de aceea, existența ar trebui privită pasiv.

Citindu-l pe Cioran sau despre el, mă întâlnesc cu mine.

21 ian. 2018, duminică: Credința în Dumnezeu – o nevoie resimțită intens de ființa umană. Această trebuință („certitudine răvășită”) este întotdeauna locuită și de clipe de îndoială, de angoasă. Căutarea religiosului, atât de specifică sufletului omenesc, este pasionantă, zbuciumul antrenant.

Pentru mine, zbaterea în sine rămâne singura țintă meritorie a existenței. Acceptarea neînțelesului vieții (absurdității ei?) ar însemna, oare, evitarea suferinței?

Citind și scriind, mă descotorosesc de câte ceva, fără să pot scăpa însă nicidecum pe de-a întregul de balasturi. Nu rezolv mare lucru, însă reușesc să mă debarasez, fie și pentru o vreme, de unele frământări.

22 ian. 2018, luni: Mă gândeam, aseară, la importanța covârșitoare a mediului, a localității unde omul – sau Dumnezeu? – decide să-și trăiască viața. Repere posibile în viața mea: cine știe unde, în care parte a țării aș fi ajuns dacă intram la Liceul militar ori, ca strungar, atunci când mă bătea gândul să abandonez liceul teoretic din Sângeorgiu de Pădure pentru a merge la „Metalotehnica” din Târgu-Mureș ori ca geolog prin munții patriei, dacă optam pentru Facultatea de geologie sau, ca silvicultor, ajungeam la amenajări, la Brașov, apoi, de aici, cu traista în spinare, prin toate pădurile României; sau dacă rămâneam în Praid, la Ocol, sigur aveam un alt parcurs familial și profesional. Am ales însă Sovata, apoi aici ajuns, am devenit robul ei…

Nici măcar bucuriile derizorii nu mai pot avea ecou în sufletul meu – un „senzor" s-a stricat ireparabil. Și, ce-i mai rău: nu mai pot purta lupte, încrâncenări cu existența; doar gândul la aceste eventuale confruntări îmi stârnește vertij și transpirații.

„Îmbălsămarea" disperărilor, precum și „radiografia lacrimilor", iată două preocupări care mă aduc atât de aproape de Cioran.

23 ian. 2018, marți: Pentru a-mi risipi îndoielile și îmbâcseala gândurilor gri, ies, în fiecare zi, după-amiaza și seara, la plimbare. Aceasta este una dintre activitățile mele cotidiene. Între aceste două promenade, bântui pe Net, pe diverse site-uri, îndeobște pe cele literare. Iată-mi, așadar, „activitatea" de pensionar în plină iarnă. Am devenit un trândav al propriilor mele condiții, fizice și psihice, care m-a cadorisit timpul prin Creator.

… De undeva, dintr-o scriere a lui Eminescu: … „Am fost, azi nu mai sunt, nici tânăr, nici zglobiu."

24 ian. 2018, miercuri: Toate scrierile mele sunt, în fapt, o lungă confesiune, sacadată, începută, iată, de mai bine de 50 de ani. Bun. Și cui folosește?

Dacă românilor le-a mers vestea că și-au făcut o virtute din faptul de a nu munci, atunci „chiulangiul șef" se pare că a fost însuși Emil Cioran: omul care a evitat munca; pitit, e adevărat, în spatele unei femei destoinice.

25 ian. 2018, joi: Tevatura formalităților (imprimate, taxe, aprobări, vize), legate de proiectata vizită a Idei și a Evei în SUA, la Andreea. Mi-e lehamite de birocrația aceasta cretină.

26 ian. 2018, vineri: „Indecența" unora de a trăi peste o sută de ani, așa, cu zâmbetul pe buze!

„A trăi cu răul care te ființează" – un capitol dintr-o carte pe care tocmai o frunzăresc.

27 ian. 2018, sâmbătă: Zile senine cu nopțile foarte reci.

Citesc – mai mult frunzăresc – „Manuscrise” ale lui Cioran, precum și „Trepte de jad” (poezii clasice chineze). Mă obosește liniaritatea și îngrijorătoarea simetrie a zilelor…

28 ian. 2018, duminică: În umbra pasivității și indolenței marii gloate românești, cocoțații, ajunșii acestor vremuri culeg roadele de mai bine de treizeci de ani, lăsând în urma lor pârjolul și sărăcia, așa cum nici imperiile asupritoare ale acestei țări nu s-au îndurat.

Plec peste câteva minute, cu Ida și Eva, la Sighișoara. De aici, ele vor merge cu trenul la București, la Ambasada SUA, pentru obținerea vizei necesare Evei, Ida având un pașaport maghiar. Eu voi rămâne la o vilă, așteptându-le să se reîntoarcă mâine.

29 ian. 2018, luni: Sighișoara – jerpelită, sumbră; atât Cetatea, cât și orașul. Colind prin Cetate, apoi mă scufund în singura librărie a orașului. Aici, după îndelungi scotociri, cumpăr două cărți: *Biblia după textul ebraic – Geneza* și *Între viață și vis, convorbiri între Eugen Ionesco și Claude Bonnefoy.* Pe aceasta din urmă o am în bibliotecă, am citit-o, dar fiindcă ediția prezentă este cu adăugiri, o cumpăr.

Prin telefon Ida îmi comunică faptul că Evei i-a fost respinsă cererea de viză (?!). Se reîntorc, în Sighișoara, la ora 18. Le aștept în gara sordidă în care bântuie mulțime de balaoacheși și alți sărmani, navetiști și alți călători de ocazie. În sala de așteptare și în restaurant zburdă porumbei alintați de dărnicia călătorilor, nărăviți: porumbei cerșetori. Într-un colț al sălii, sus, lângă plafon, pe un televizor extraplat defect și prăfuit, un porumbel pestriț dormitează indiferent față de forfota sălii.

Ies. Trec pe lângă autogară, cenușie și ea, rece, încremenită. În spatele unui geam văd o lucrătoare croșetând. Mă plimb în preajma fostei Fabrici de textile. Ajung într-un cartier de blocuri. În fața acestuia – Cimitirul eroilor ostașilor sovietici; spre surprinderea mea acesta este deosebit de bine întreținut. În mijlocul acestui loc de veci se află mormântul maiorului Isacov Konstantin Denisovici, născut în 1919, lângă Smolensk-ul lui Lenin. Maiorul a căzut în timpul eliberării orașului Sighișoara în confruntarea cu ocupanții fasciști. În jurul mormântului, mai zac încă alți vreo 70 de camarazi *neizvestnii gheroi* (eroi

necunoscuți), cu pietrele tombale mici, acoperite la bază de omătul murdar, apătos. Decid să mă întorc la gara cu porumbei…

30 ian. 2018, marți: Plimbările mele cotidiene, după-amiaza și seara, au devenit regulă; și, pe cât este posibil, o respect. Comentăm, împreună cu Ida, eșecul dobândirii vizei pentru Eva, precum și călătoria lor până la București și retur.

31 ian. 2018, miercuri: Lecturi, în pat, de pe foi volante, despre Cioran, scrieri scoase pe imprimantă de pe Net. Rețin afirmația: „Țara mea nu e o patrie, ci o suferință, o rană care nu se poate închide." Este o declarație șocantă, ca mai toate declarațiile cioraniene, având un conținut profund, sugestiv. Cioran își vede țara, neamul, ca fiind compus din mediocrii, total dezamăgiți, nulități, oameni de nimic, lipsiți de orice iluzii. Trăsătura lor esențială este: scepticismul lor vulgar.

Viața omului, a tuturor, fără deosebire: viața sufletelor acestora cu aripile pierdute.

1 febr. 2018, joi: Nu cred că oamenii merită libertatea. Pentru ceea ce este animalul-om, ca regim politic numai dictatura este potrivită; asta mai cu seamă în România, unde bântuie un lichelism aprig, nepereche. În țara numită România, părerea mea este că numărul – teribil de mare – de escroci este echivalent cu numărul de vicleni-deștepți, proștii fiind aceia care se miră și comentează ceea ce li se întâmplă.

Oare poeziile mele or fi: poeme prozastice ori proze poetice?!

2 febr. 2018, vineri: Deșertăciune, trufie, slavă deșartă; să mai scriu oare?

3 febr. 2018, sâmbătă: Munca face parte din condiția omului încă din Paradis. Ea devine trudnică (caznă, chin) după apariția păcatului în lume. Modul în care Adam și Eva își pasează responsabilitatea de la unul la altul, dovedește clar că bărbatul și femeia sunt imaturi, necopți, copilăroși; în fond, ei așa rămânând până în zilele noastre, în

pofida vremii scurse. De remarcat: în urma păcatului, singurul blestemat este doar șarpele („… pe pântece să umbli și țărână să mănânci în toate zilele vieții tale”). Omul – bărbatul și femeia, scapă neblestemați, fiind însă condamnați.

… Ceea ce m-a apropiat de natură, îndrăgostindu-mă ea în chip definitiv, este meschinăria fără de margini a omului.

4 febr. 2018, duminică: Astăzi omul este parcă mai atins decât oricând de blestemul divin: „Fugar și pribeag să fii pe pământ!”. (Dumnezeu blestemă prima dată un om, anume pe Cain, atunci când acesta își ucide fratele și nu atunci când Adam a încălcat porunca în Eden: atunci, consecință a faptelor sale, omul fiind condamnat la existență prin trudă, apoi la moarte).

5 febr. 2018, luni: Neamul omenesc este caracterizat prin multă imoralitate; așa încât, libertățile unei așa zise democrații îi sunt de rău augur.

Din lecturi: „După ce a pierdut paradisul primit de la Dumnezeu, omul încearcă să-și creeze prin tehnică propriul paradis terestru.” Șubredă și efemeră încropire!

Și: „Domnul a văzut că mare era răutatea omului pe pământ și că toată plăsmuirea gândurilor din inima lui era doar răutate toată ziua. Domnului i-a părut rău că l-a făcut pe om pe pământ și s-a mâhnit în inima Sa; și Domnul a zis: — Îl voi șterge, pe omul care l-am creat, de pe fața pământului, de la om, la dobitoace, la târâtoare și la pasărea cerului, căci rău îmi pare că i-am făcut”. Singurul Noe aflase bunăvoință în ochii Domnului...

6 febr. 2018, marți: … Atunci când pământul se umpluse de violență și nedreptate, Creatorul îl protejează pe Noe și ai săi: Sam, Ham și Jafet, dimpreună cu femeile lor și soția lui Noe. Aici, cred că s-a strecurat *răul* scăpând de potop.

A 40-a aniversare a împreunei-trăiri cu Ida. Celebrăm evenimentul laolaltă cu familia Evei, oferind o masă festivă, la vila *Ciocârlia*.

7 febr. 2018, miercuri: Să fiu atent la Timp: e foarte prețios! Să nu-l ucid! Și-n tot acest… timp, credința – prin vocație sau revelație – mă tot evită. Totuși, o minirevelație mi s-a întâmplat cândva, de mult, în podul casei bunicilor materni. Fără această *întâlnire* cred că aș fi mult mai departe de unele convingeri ori năzuiri întru cele creștine.

8 febr. 2018, joi: M-am legat la cap fără să mă doară: montăm contratrepte și închidem spațiul de sub scara principală din hol. Merge greu, nici băiatul nu-i suficient de iscusit. Am vrut să diminuez scârțâitul scării, acum mi-e teamă că îl vom stiliza, realizând o „cutie de rezonanță” pentru ea.

9 febr. 2018, vineri: Patru decenii cu Ida. Am îmbătrânit, amândoi, în această călătorie – lungă, scurtă? –, oricum drum de… viață, cu hârtoape.

Citesc un interviu cu Emil Brumaru luat de Iulian Comănescu. „Bătrânul” vrea să șocheze cu orice preț prin: alipiri de cuvinte, grafia cu litere mici și adoptarea lui *shi* în loc de *și*, *tz*, pentru *ț*…, prin revărsări de idei sexiste deșucheate. Admiratoarele, multe, afirmă că bătrânul are: *zvâc, bum-bum!*

10 febr. 2018, sâmbătă: Tâmplarul îmi lucrează ziua toată la închiderea scării din hol (contratrepte și închidere laterală). Ideea de a scoate câteva trepte la scara de la parter, pentru a putea folosi spațiul obturat – cu neputință de transpus în practică. Am lucrat împreună mai bine de trei ore degeaba.

11 febr. 2018, duminică: Tata! Paisprezece ani deja...

Lecturi în pat (*Geneza*, după textul ebraic), apoi, notații succinte în acest caiet; aceste îndeletniciri îmi conferă senzația că lucrez!

Fascinația mea de cuvinte, uneori de câte un cuvânt doar, îmi creează stări de bună dispoziție și plăceri estetice.

12 febr. 2018, luni: Lecturi pestrițe, mai toate „învârtindu-se” în jurul lui Cioran, omul și scriitorul. Apoi, Biblia (Geneza).

A fost o vreme când îmi căutam, zi de zi, în munți, un loc potrivit unde, departe de circul lumii, să pot citi în tihnă, precum odinioară pe dealul copilăriei. Unul dintre aceste refugii este Stânca-Mică, cea din mijlocul Târnavei-Mici; apoi, platoul stâncii Bradul-Mic. Încântătoare locuri, nebatjocorite (?) încă de omul cel nepăsător.

Ziua toată am scotocit pe Net după site-uri cu referire la Cioran. Într-un târziu, găsesc unul, acesta umplându-mi ziua toată.

13 febr. 2018, marți: Începe o nouă zi cu tot tipicul ei: lecturi, scris, mic dejun, scotociri pe Net, plimbarea de după-amiază, apoi iarăși Net, dejun, tv., promenada de seară; din nou activități pe computer, după care culcarea cu inerenta vizionare a câtorva mizerii la televizor și, în sfârșit, chemarea, ademenirea somnului…

Lumea aceasta este înrăită și nerușinată: se vede asta și din avion, și din tv.

Lucian Blaga afirmă despre Cioran că acesta are „amnezia ghilimelelor." În multe secvențe l-am bănuit de lipsă de originalitate în unele afirmații; oricum, stilul scrierii cioraniene este rarisim, cuceritor prin lirism și precizie.

14 febr. 2018, miercuri: Dumnezeu se uită spre pământ și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ. (Gen. 6:12).

Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie (Gen. 6:11).

„Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: – Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă am umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul (Gen. 6:13).

Sunt valabile aceste constatări divine și acum; și, după toate evidențele, vor fi întotdeauna.

Frământările mele, necontenitele zbateri, prisoselnice, creează mediul în care, mai apoi, mă zbat. Sfâșietoarea conștiință: trai fără „dreptul" la inconștiență.

M. tipul naivului, om fără nicio lectură: simplu, natural, credul și sincer (deși asupra acestui aspect nu mi-aș băga mâna în foc). Debara-

sat de probleme lăuntrice, pășește, e drept, acum șontâcăit, înainte, fără nicio înnegurare.

Oare animalele au probleme cu somnul?

15 febr. 2018, joi: Timpul – prieten și dușman, dar și asociat. Pe tot parcursul vieții sale omul tot cere – de la Dumnezeu – apoi își dă duhul, ajuns rob păcătos al realităților și himerelor. Din nefericire, nu reușește niciodată să ajungă prea departe pe calea desăvârșirii spirituale, lăuntrice.

Consemnările lui Cioran sunt mult asemănătoare haiku-ului: scurte, esențializate, sugestive. De aceea, ele par a fi simple de înfăptuit, în realitate ele nefiind chiar atât de lesne de realizat. Oricum, acest gen de notații au un mare impact psihic și intelectual.

Lumea de afară mă stimulează prea puțin, întrucât lăuntricul meu are suficiente „nuanțe” și meandre unde să pot hoinări îndeajuns. Așa încât, atunci când mi se întâmplă să mă întâlnesc cu mine însumi, devin foarte circumspect: mă cunosc!

16 febr. 2018, vineri: Pornind de la o idee a lui Cioran: Dacă ființa religioasă are calitatea supremă iubirea, creatura politică nu poate avea altă virtute decât ura, ticăloșia și crima. Cum altfel dacă te tocmești salahor la un popor, promițându-i că îi vei fi credincios, cinstit și bun muncitor, iar tu, după ce acesta te angajează, îl jefuiești, apoi îl ucizi?

Dintotdeauna mi-au plăcut culorile, fără însă a putea să pictez. Mi-ar fi plăcut să mă joc cu ele, cu aceste „suferințe ale luminii”. Nu am darul de a picta, am însă, spre bucuria mea, posibilitatea de a-mi satisface acest hatâr prin intermediul fotografiei și, mai apoi, a transpunerii acestuia pe computer.

Ce mi-a mai rămas să fac în această viață? Să mă tot mir, să mă revolt (degeaba!) pentru cele ce ni se întâmplă nouă ca popor; și să citesc, mult-mult, așa cum de o viață tot citesc pentru a-mi răsfăța sufletul, mintea, simțirea. Și pentru ca să uit…

Ultima și cea mai grea meserie: cea de a trăi ca pensionar. Este ultima batjocură a vieții!

Este iarnă: o iarnă blândă cu niscaiva omăt subțire, murdar; subțiindu-se încontinuu și puținul acesta, iese la iveală pe arii tot mai mari paragina toamnei trecute.

Udrea (Elena) – plecată (la fertilizare!) în Costa Rica. Să vedem ce o să mai nască și această… plecare. Băsescu unde va pleca oare (pentru virilizare!)? Probabil tot la Costa Rica.

17 febr. 2018, sâmbătă: Dacă truda noastră – vană – pentru cele lumești ar fi orientată înspre Dumnezeu și nu spre cele materiale, omenirea ar fi cu siguranță deja departe pe calea desăvârșirii spirituale, hăt departe.

Pajiști fără flori, femei fără zâmbete: văzute, trăite, simțite…

Vizită a nepotului K. împreună cu prietena lui, I. Discuții pestrițe, apoi scurtă plimbare prin stațiune.

18 febr. 2018, duminică: A trăi în frică înseamnă a nu trăi, afirmă Budha, deoarece frica deformează realitatea, împovărând-o. Așadar, înainte fără frică!

Gândindu-mă la anii tinereții: Am tot amânat, pe acele vremuri cu folos, admiterea la Facultatea de silvicultură; apoi, am abandonat ideea – poate tot cu folos.

Ucigași ai paradisului terestru: automobilul, radioul, avionul, televiziunile, telefoanele mobile, internetul. Ce mai urmează, oare!..

Mi-am plătit, cred, toate bucuriile, întrucât, oricum, ele au fost puține. Dar mai poți să știi cum e cu scadența. Oricum ar fi, ce mi-e dat să ispășesc, voi ispăși – altă cale nu-i.

19 febr. 2018, luni: Ce înseamnă Yahoo? De unde derivă această noțiune? Yahoo înseamnă exact ceea ce suntem, adică: umanoizi degenerați dintr-o imaginară țara a… cailor! Este un cuvânt inventat de Jonathan Swift în scrierea sa Călătoriile lui Gulliver. (Atunci când motorul de căutare a început să funcționeze, un lucrător de-acolo a scos acest țipăt tembel: Yahoo!). Denumirea de Google derivă de la 1 urmat de 100 de zero-uri, adică o infinitate de informații!

Menirea plimbărilor mele: mă liniștesc, cât de cât, mă gândesc mai puțin la mine însumi, zbaterile lăuntrice se estompează anihilate de activitatea exterioară din preajmă, de întâmplările exterioare, de schimbarea decorurilor.

Natura continuă să fie masacrată; apar puzderii de case, vile, pensiuni, hoteluri, cabane. Turismul să meargă!

Proteste, zilnic proteste: la București și în țara. Eu nu mai pot fi decât indignat față de aceste vremuri neguroase.

Oare chiar poate îmbogăți timiditatea zestrea lăuntrică în detrimentul vieții practice?

Zbucium, trudă. De ce oare?! Pentru ca să ajungi ce ai fost înainte de a fi?

Mă înnebunesc scrierile românești fără diacritice, comoditatea aceasta fiind crase dovezi de superficialitate și nepăsare față de limba română. Din păcate, chiar în presa online și în scrieri cu tentă literară modalitatea aceasta de scriere imbecilă se practică mult prea adesea.

20 febr. 2018, marți: … Nu mă mai amăgesc cu ieșirile în stațiune, nici cu călătorii, pe care de altfel nici până acum nu le-am agreat; rămân cu mine, cu hăurile mele arareori străpunse de câte o rază de lumină rătăcită.

Dumnezeu a vrut de la om un Templu de Iubire; acesta, omul, începu degrabă să adune pietre și apoi să-I zidească templul, templu ai cărui pereți mai apoi îi umple cu icoane făurite de fantezia-i exacerbată.

21 febr. 2018, miercuri: Plătind prețul dreptului la viața pe care am trăit-o, iată-ne că devenim cu adevărat liberi; a plăti și a fi liber...

Prima comuniune. Copilul care mușcă din ostie își întreabă mama mirat de ce nu i se umple gura de sânge!

22 febr. 2018, joi: În momentele de tristețe ori spaime, îmi aduc aminte de alte clipe de viață, mult mai nefericite și care nu și-au dovedit până la urmă temeinicia, fiind doar alarme false; și atunci îmi regă-

sesc parcă frânturi de seninătate și calm, suficiente mergerii înainte, ieșirii din stările de angoasă.

23 febr. 2018, vineri: Încercând să pătrund în intimitatea sufletului lui Cioran, pe lângă cărțile scrise de el, pe care le am în bibliotecă, am scotocit zile în șir pe internet, avid de a găsi noi informații despre el. Strădania mea nu a fost de prisos, deoarece am aflat câteva păreri ale unor personalități. Din păcate însă, nu pot să afirm că am dat de noutăți absolute; oricum, fie și numai recitirea unor referințe, despre omul și scriitorul Cioran, mi-au stârnit reale plăceri literare și documentare.

Citesc într-o revistă că N. ca să adoarmă, nu numără oi, ci amanți! (… adoarme, oricum, la ivirea zorilor!).

24 febr. 2018, sâmbătă: Litere, cuvinte, cifre, numere – încerc, cu disperare, să fixez timpul care zboară…

25 febr. 2018, duminică: A nins, nu mult, dar suficient ca razele de soare timide să se bucure de o primire imaculată, sărbătorească.

26 febr. 2018, luni: Cotidianul meu – privit din exterior – este mai mult decât banal și inexpresiv. În lăuntricul meu însă, este o continuă zbatere și sfâșiere – ziua și noaptea.

Anul trecut, cam pe vremea aceasta, mi-am recuperat, din Sângeorgiu de Pădure, cufărul care m-a însoțit pe durata serviciului militar – un an și șase luni –, acest obiect constituind, pe-atunci, pentru mine singura legătură cu părinții, cu meleagurile mele natale, excluzând puținele scrisori pe care le-am schimbat cu ai mei pe durata serviciului militar. *Cufărul meu* – depozitarul amintirilor, angoaselor și vremurilor trecute (unde?!). A stat acest cufăr, vreme de 44 de ani, „cuminte”, mereu în același loc, în podul casei părintești, așteptându-mă să-mi aduc aminte de el și să-mi fac timp pentru a veni la reîntâlnirea cu el. Și timpul acesta iată că a sosit: ne-am reîntâlnit, ne-am reunit. În prezent, cufărul este mai aproape de mine decât în deceniile trecute; el se află, acum, în podul casei mele din Sovata, adăpostind o parte din caie-

tele consemnărilor mele jurnaliere. Și faptul acesta, de a-mi fi alături, îmi creează o stare de bine.

Avalanșe de nimicuri ale vieții mi-au răpit timpul necesar apropierii de Dumnezeu. Măcar de-acum încolo…

27 febr. 2018, marți: Mă întreb, mirat, de ce oare avântul spiritului uman se exprimă în tehnică mai mult și nu în artă și literatură, aici fiind întotdeauna mai întârziate?

28 febr. 2018, miercuri: Dimineața – pierd timpul, peste o oră, cu bâjbâitul pe smartphon. Câte nimicuri pe acest aparat! Ce cutiuță de gunoi infect și această drăcovenie!

Mă grăbesc să mai apuc să citesc ceva și din cărțile care mă așteaptă răbdătoare. Dintre toate tentațiile (televizor, Net, telefon…) cartea, clădită pe afectivitate, nu trebuie să piară. Literatura, poezia, trebuie să învingă în fața acestor rivali îndrăciți, eliminând din afectivul omului tehnica diabolică.

1 mart. 2018, joi: Să fii liber de nefericire, înseamnă să fii credincios (smerit), să lepezi grijile lumești. Nepurtarea de griji, față de om și de lucruri, este cea dintâi virtute.

Grijile, stresul, neliniștile sunt mai vlăguitoare decât efortul fizic. Iritarea, supărarea, ura, nemulțumirea, toate astea, din ultimul deceniu, mi-au consumat energia, îmbătrânindu-mă. Sufăr... Asta înseamnă că sunt în mâinile necuratului ori ale lui Dumnezeu?

2 mart. 2018, vineri: Lecturi matinale despre isihasm, de fapt, relecturi. Rețin: „Jumătate din viață alergăm după bani, apoi, cealaltă jumătate, ne zbatem să reparăm sănătatea zdruncinată de atâta alergătură.”

În stațiune continuă raderea pădurilor cu rol deosebit de protecție. Lumea tace. (*Așa a fost să fie*?!).

3 mart. 2018, sâmbătă: Recitesc un interviu („Interviul 029” : Emil Brumaru – Iulian Comănescu). Grafia textului, ca de altfel și

conținutul, în bună parte, sunt revoltătoare: ca și cum ar fi avut loc un dialog între doi boschetari drogați. Șochează fiecare, intervievat și interviator, cum poate. Și, culmea, stilul acesta de convorbire place, stârnește curiozitatea multora. Mă minunez!

Lecturi – fugă de realitate? –, consemnări în caiet, apoi transcrieri pe computer; apoi: plimbări, rătăciri online, desigur toate doar pentru a-mi crea iluzia de activitate.

4 mart. 2018, duminică: Lecturi din vechi dosare cuprinzând extrase din diverse scrieri copiate de pe Net. Afară-i soare și nu știi dacă e primăvară sau iarnă. Mugurii așteaptă și ei să se dumirească.

5 mart. 2018, luni: Diminețile nu mă mai uit la tv., însă îmi pierd timpul, în detrimentul lecturii, în chip neghiob cu smartphonul.

6 mart. 2018, marți: Citesc, de fapt recitesc, răsfoiesc, fără să reușesc să mă adâncesc în lecturi. Mă tot învârt în jurul lui Cioran, precum o pisică care se joacă cu șoarecele, fără să reușesc a mă desprinde de acest autor.

7 mart. 2018, miercuri: Să ridic cuvinte la rangul de poezie, de mult nu am mai încercat.

... E iarnă încă. Închid ochii: aud, undeva în depărtări, norii bolborosind, apoi văd fulgere subțiri: să fi fost aievea?!

Scriu acest jurnal ca nu cumva Nedorita de oameni, venind prin surprindere, să mă găsească cu mâinile în sân.

8 mart. 2018, joi: Aniversarea zilei de naștere a Idei (… câte decenii?!). Sâmbătă vom organiza o mică reuniune familială prilejuită de acest eveniment.

Ziua de azi se anunță însorită.

Seara. Ida, aducându-și aminte de sora ei geamănă, este totalmente răvășită. De fapt, toată ziua a fost sub imperiul acestei dureri; eu, vorbindu-i, iar și iar, de… hoțiile acestui popor, mai cu seamă de cele ale politicienilor români nesătui („Doamne, ferește-mă de a dis-

prețui prea mult omul!”), ajungem la o discordie, cu irumpere nervoasă total nepotrivită semnificației acestei zile. Regret, însă este prea târziu ca să mai pot remedia ceea ce am stricat.

9 mart. 2018, vineri: Încercări de lecturi și de relecturi – eșuate toate. De vreo câteva zile nu mai pot intra în spiritul, în atmosfera niciunei cărți. Trist și neliniștitor. Recitind cărțile care îmi plac ori care mi-au plăcut cândva, am senzația că mă învârt în cerc. În astfel de împrejurări, căutarea mea, dar mai ales găsirea unei scrieri care să mă satisfacă este deosebit de anevoioasă.

Traiul meu izolat, separat, însingurat, cu multe repercusiuni asupra mentalității și faptelor mele (puține!).

„Disprețuiesc întreaga clasă politică” (S.O.V) Dar mai mult decât el, îi disprețuiesc eu, dimpreună cu aceste vremuri bizare, tembele.

10 mart. 2018, sâmbătă: „J'aime la majeste des souffrances humaines ” (Mi-e dragă măreția durerilor umane) – acesta este miezul tuturor poemelor filozofice ale lui A. de Vigny.

Dorința nețărmurită a omului este ca Dumnezeu să existe și ca sufletul să fie nemuritor. Credințe, dorințe, dureri…

Nu sunt – nici nu am fost vreodată – un bun vorbitor. Dacă îmi place totuși dialogul, cu o femeie sau cu un bărbat inteligent, atunci prefer ca acest fapt să se petreacă între patru ochi.

Speranță = amăgire?

„Mă uit la țara asta, nenorocit ce sunt,/ Căci nu se află țara mai tristă pe pământ!/ Iar oamenii de-aicea, o cine-a dăruit,/ Cu numele de oameni, acest popor cumplit? ” (Tristele: Elegia a III-a, Cartea a V-a). După două mii de ani România se află, din nou, tot mai aproape de această imagine.

11 mart. 2018, duminică: Binele conține întotdeauna și răul: un rău viguros, pur, răzbătător. De ce răul, de ce păcatul în lumea asta?! Și, claie peste grămadă, create și de Dumnezeu? Dacă e opera lui dracu, mai pricep, altfel rămân într-o perpetuă nedumerire.

Mizerabilele partide politice! Învrăjbesc poporul pentru ca lor să le fie bine; după care ne conduc, fără pic de remușcare, către hău.

Oare în aceste caiete spun tot ce am pătimit, tot ce am gândit și simțit?

12 mart. 2018, luni: Atunci când roua de pe Pomul vieții va cădea peste morminte…

Frunzăresc cărți, citesc în diagonală. Din miile de cărți ale bibliotecii mele, cărțile necitite nu mă prind nici acum; cum or fi ajuns în biblioteca mea?!

Senzație de osteneală și împovărare fizică și sufletească. Caut remedii, fără însă a le afla. Părinții pustiei ne recomandă, în astfel de împrejurări: rugăciune multă, răbdare și mulțumire către Domnul. Aceștia afirmă că această atitudine, aparent paradoxală, te poate vindeca.

13 mart. 2018, marți: Tirania pasiunilor – pe terminate. E toamna vieții. Și dacă e toamnă – culeg roadele, foarte amare, uneori, a ceea ce am semănat primăvara.

Tot de la Părinți: opt sunt păcatele cele mari și grele: 1*) lăcomia*, 2) *preacurvia*, 3) *zgârcenia*, 4) *tristețea*, 5) *mânia*, 6) *plictiseala*, 7) *gloria deșartă*, 8) *orgoliul*. Doamne, eu pe toate le am! A te ruga să mi le iei, nu am curajul, căci nu aș mai semăna cu mine, ci cu Tine!

14 mart. 2018, miercuri: Tund, în curte, câteva tufe de trandafiri și de Weigela. Transpir, așa că nu mai ajung să tund și pomii din livadă. O să caut pe cineva, mai tânăr, capabil să urce pe pomi cu mai multă agilitate decât proprietarul.

Trăiesc prea intens lucrurile – la temperaturi înalte! –, zdruncinându-mi în felul acesta nervii. Stările mele sufletești au, toate, realități organice foarte accentuate în ultima vreme.

15 mart. 2018, joi: Ziua tam-tam-ului unguresc (secuiesc); recitări, cuvântări, promisiuni către națiune, cea maghiară, firește.

Din pricina unor realități lăuntrice, îmi este dat să simt, ba chiar să și să pricep mai mult decât alții. Starea aceasta nu este însă o fericire și nici nu îmi conferă prilejuri de relaxare.

Citesc *Principiul poetic* al lui E.A. Poe. La capitolul Filozofia compoziției autorul mă introduce într-un labirint al teoriei poeziei, cu exemplificări din poemul lui propriu *Corbul*. Poe pomenește de amănunte atât de sofisticate în zămislirea unei poezii, încât dacă le ai pe toate în vedere, în timp ce ticluiești poezia, sigur muza nu te va aștepta și o va zbughi către un alt spirit, mai puțin sofisticat. Poezia, cred eu, se zămislește dintr-o învălmășeală de gânduri și sentimente, fără „schițe și scheme", aceasta, poemul, fiind rodul unei inspirații spontane cristalizate în versuri.

Scrisul meu, așa cum e, îmi face plăcere și îmi obiectivează viața.

16 mart. 2018, vineri: Mărțișorul aduce în fiecare an, la fel ca și în acesta, obligativitatea achitării a unei serii de taxe și impozite: mașină, casă ș.a. – mofturi omenești numite *confort*. Așa ne trebuie!

17 mart. 2018, sâmbătă: În continuare sunt în căutarea unei cărți, mai cu seamă jurnal, care să mă acapareze; nu reușesc însă să dau de această carte râvnită. Nereușind să aflu nimic care să mă captiveze, mă simt descoperit și, parcă, mi-e frig; mă tot învârt în jurul lui Cioran căutând să descopăr nu atât scriitorul, cât mai degrabă omul. Scotocesc ore în șir, ba chiar zile, pe Net. Ceea ce aflu, le scot pe imprimantă, apoi le citesc pe îndelete.

Caietele acestea ale mele constituie un spațiu în care „intră" de toate, fără ordine, făptuite sau gândite.

18 mart. 2018, duminică: Mă „năpustesc" asupra jurnalului lui Mircea Eliade, deja nu știu pentru a câta oară (a cincea, a șasea?), având aceste volume de mai bine de 25 de ani în bibliotecă. Degeaba însă: nu mă prind; și în această scriere ajung să-l caut pe Cioran, secvențe în care Eliade pomenește de acest prieten al său. La fel pățesc și

cu jurnalul lui Radu Petrescu, Kafka și alți câțiva: nu reușesc să mă conectez!

Rețin câteva remarci, referitoare la Cioran, spicuind din jurnalele lui Mircea Eliade:

– Am fost la Emil Cioran. Între altele, îmi spune că de mai multe ori a fost ispitit să-și ardă cărțile și manuscrisele, asta pentru a-și face ceva ireparabil împotriva lui însuși.

– Cât de mult îl admir pe Cioran pentru neegalata lui știință de a scrie scrisori! Cred că i-am ghicit de mult secretul. Cioran nu scrie nici când trebuie, nici când nu are ce face, ci doar când simte nevoia să se adreseze cuiva, unui prieten sau unui necunoscut. Și scrie atunci despre ce are el chef...

Să nu faci nimic contra geniului tău! Cum ar spune Cioran: *acest om a înțeles!...*

19 mart. 2018, luni: Dimineața nu mă mai uit la tv., în schimb mă uit la noutățile de pe Facebook, pe smartphone: nu-i Tanda că e Manda – aceeași mizerie multă, umană. Ba chiar mai multă, deoarece aici, pe Net, nu e chiar nicio cenzură.

Ursuz, posac, morocănos – adică nefericit (de-ar fi numai melancolie!).

20 mart. 2018, marți: „Campania” mea de scotocire, pe Net, durează, iată, de mai bine de două luni; este cazul să închei. Numărul comentatorilor scrierilor cioraniene, precum și al traiului gânditorului rășinărean, pitit la umbra Turnului Eiffel, este tot mai numeros. Fapt e că nimeni nu mai vine cu vreo noutate. Se tot bat monede pe aspecte ale vieții și mentalității scriitorului, deja răsștiute. Ceea ce m-ar mai interesa cu adevărat: apariția Caietelor găsite de către Simone Baulez. Pe acestea să mai apuc a le mai citi și mă consider mulțumit cu lecturile mele cioraniene.

Aș dori acum să mă cufund iarăși în lectura consemnărilor unui jurnal, o scriere în care să mă simt în largul meu, la fel ca în parcurgerea notațiilor, atât de atrăgătoare mie, din Caietele lui Cioran. (Până să

apară noul jurnal, cred că mă voi avânta în citirea, pentru a patra oară, a primelor Caiete ale lui Cioran).

Afară – iarnă blândă, nesănătoasă. În pofida acestei realități, meteorologii ne-au bombardat, la tv., cu amenințări de geruri cumplite. Mai cu seamă țațele, proțăpite în fața hărților meteo nu ne-au cruțat cu coduri portocalii sau roșii, în realitate neadeverindu-se. Ce folos de acești „meseriași" ?! Atâtea prognoze eronate, alarmiste, disconforturi pentru care nimeni nu răspunde: nici cu capul, nici cu buzunarul.

Posibil indice tematic cioranian: abulie, anxietate, copilărie, budism, ereditate, exil, istorie, bătrânețe, occident, român (românesc), viață, scepticism ș.a.

21 mart. 2018, miercuri: Tot cu Cioran în brațe – citesc extrase din lucrări de pe Net ale diverșilor autori despre Cioran omul și scriitorul. Sunt efectiv *înmlăștinat* în Cioran.

22 mart. 2018, joi: Recitesc volumul de scrisori *Către cei de-acasă* al lui Cioran, cu același viu interes, ba chiar cu mai multă pasiune și curiozitate decât acum 23 de ani (…zburară anii!).

Când mă gândesc că am nouă volume de cărți tipărite, într-un număr de aproximativ 1000 de volume în total, cheltuielile acoperite fiind, e drept, de către sponsori, în timp ce profitul meu, material, (poate și cel spiritual!) este zero. Cert lucru, fără Mecena nu aș fi publicat.

23 mart. 2018, vineri: S-a așternut omăt gros e frig; e frig – iarnă adevărată. Lecturi matinale, apoi curăț zăpada; mai târziu – cu mașina la verificarea tehnică, după care plimbare printre lacuri.

24 mart. 2018, sâmbătă: Citesc cărți și comentarii la scrieri ale lui Cioran copiate de pe Net pe foi volante. Scumpe tare cartușele pentru imprimantă, dar ce pot face dacă de pe Net nu pot citi mai mult de 15-20 de minute. M-am obișnuit să citesc de pe foi, în căldura și lejeritatea patului – și asta costă!

25 mart. 2018, duminică: Stresul schimbării orelor. Aş renunţa bucuros la această „manoperă” prisoselnică, din punctul meu de vedere.

În viață totul este o chestie de relații. Și cum eu sunt socialmente „dispărut” de peste zece ani, este natural să nu mai pot *rezolva* aproape nimic.

Preocuparea intensă pentru viața este nefastă, de asta m-am convins de atâtea ori deja. Poate singurătățile mele sunt factorul determinant care mă împing către aceste îndeletniciri. Frământările mele, legate de problemele temporare actuale (politice, sociale…) sunt de-a dreptul neghioabe: mă consum, din răsputeri, degeaba. Pasiunile vremelnice, legate de multele nedreptăți și hoții generalizate, îmi otrăvesc inutil sufletul. Oricum, rămân victima propriului meu temperament.

26 mart. 2018, luni: Zboară săptămânile; începem, iată, alta cu reale semne de desprimăvărare.

Recitesc „Scrisori către cei de-acasă” (Cioran). Oricum aş face, tot în preajma lui Cioran mă învârt: și printre cărți, și pe Net. De o vreme bună nu mă pot detașa de acest autor, neputându-mă conecta la scrieri ale altora.

Toată activitatea mea cotidiană se compune din: două plimbări, după-amiază și seara, scotociri pe Net după noutăți despre Cioran. Mai fac, apoi, niscaiva transcrieri pe computer din aceste consemnări. Seara: mă tembelesc la televizor: câtă mizerie neagră se revarsă din aceste infecte canale tv.!

Azi – drum la Odorhei cu Ida și Eva, ca de obicei la cumpărături. Ca pățanie, rețin extraordinarul „management” al unui tip care, în mai puțin de cinci minute, m-a convins să-mi scot toți banii din buzunar pentru a cumpăra niște tacâmuri de care practic nici nu aveam nevoie, având acasă suficiente. Puterea de persuasiune a acestui individ a fost colosală, de-a dreptul ieșită din comun!

27 mart. 2018, marți: De când mă știu, mă străduiesc să-mi însușesc și să stăpânesc bine semantica cuvintelor limbii române, cu atât

mai mult cu cât dintotdeauna am trăit într-o altă limbă, anume: cea maghiară. Ei bine, încă nu știu unde mă situez pe acest drum.

În preajma mea, bufnetul arborilor uciși în pădurile de protecție ale stațiunii; și asta zi de zi. Iar lumea tace!

Învață-mă, Doamne, să pot fugi de mine: de regrete, obsesii, torturi și deznădejdi!

Iernile au devenit simulacre; oricum, de-acum intrăm în arealul primăverii.

28 mart. 2018, miercuri: Secretul plecării în eternitate a Simonei Boué (partenera de viață a lui Emil Cioran) îl știe numai Dumnezeu și Oceanul Atlantic. Sinuciderea, mult pomenită, dar niciodată încercată de Emil Cioran, a fost efectuată de tovarășa lui de viață, zic eu... Să fi fost oare gestul final al Simonei drept apoteoză a scrierilor partenerului ei de viață?

29 mart. 2018, joi: Împreună cu Laci Á. ziua toată toaletăm pomii din livadă: el cocoțat pe meri și pruni, eu ajutându-l de pe sol: cu un băț în mână îi indic ramurile de retezat.

30 mart. 2018, vineri: Vinerea Mare a Paștelui catolic. De dimineață – lecturi de pe foi volante, imprimate de pe Net (Cioran, Eminescu ș.a.).

... În casa bunicilor materni, fiecare zi petrecută cu și printre ei erau înveșmântate în blândețe și răbdare. De aceea, toate aceste zile îmi par a fi fost duminici.

În natură îmi plac traseele neumblate de om, cât mai îndepărtate de case, drumuri, parchete de exploatare. În pofida acestui fapt, de mai bine de un an umblu doar pe cărări bătătorite, alei și trotuare, nevoit fiind a nu mă îndepărta prea mult de domiciliu.

31 mart. 2018, sâmbătă: Nefiind înclinat spre flecăreală, nu-mi împovărez ascultătorul cu mărturisiri găunoase, prisoselnice, cel puțin în viu grai. În fapt și în scris mă feresc să bat câmpii.

Omul simplu, de la glie, pe vremuri era sărac, cinstit și harnic. Astăzi: este tot sărac – chiar mai sărac decât în trecut – și pe deasupra, de cele mai multe ori, viclean și leneș.

Animalul-om având atâtea greutăți de surmontat în viață, a fost înzestrat, în compensare, cu râsul sub toate formele lui: de la zâmbetul abia perceptibil, până la râsul puternic, zgomotos. Atunci când manifestarea aceasta nu poate fi o soluție, rămâne modalitatea inversă a acesteia: plânsul.

Ernest Hemingway întrebat fiind cum de se îndură să împuște animalele a răspuns: — *Ca să nu mă împușc pe mine!* Și totuși!...

Una dintre marile metehne ale omului este dorința de averi („de parcă ar avea zece vieți”), însă atât de rar i se întâmplă să fie dornic să depună eforturi pentru dobândirea virtuții: „averea” cea mare. Calități și defecte – nemuritoare, pe când posesorii lor desigur inevitabil muritori.

Cum de nu putem pricepe, noi oamenii, că lumea aceasta materială este vremelnică, prisoselnică și meschină și că, dacă ceva în viața aceasta merită efortul, acesta este doar propășirea, desăvârșirea spirituală – motiv pentru care ne și aflăm aici, în această viață.

Un partid politic este o grupare a unui oarecare număr de oameni politici făcând parte dintr-o adunare legiuitoare; aceștia trebuie să se conducă după aceleași idei și să caute să obțină majoritatea susținătorilor în țara pentru programul lor, spre a putea în numele acelei majorități pune în practică teoriile lor politice menite a fi în *folosul țării din care parte*. Avându-se în vedere aceste precepte, atunci UDMR-ul ce e?!

Dacă am fi fost învățați cu adevărat să fim patrioți și noi la rândul nostru am fi educat așijderi copiii noștri, aceștia nu ne-ar fi părăsit plecând în lumea largă, numai în patrie nerămânând pentru a-și scoate sabia spre binele țării și al lor.

Viața-mi totalmente covârșită de lecturi mă îndepărtează – noroc ori ghinion? – de realitatea copleșitoare a lumii prezente.

Să merg mai mult pe jos, să profit de natura atât de mult ciuntită, dar care mai supraviețuiește în preajma mea, făcând față nesațului de nepotolit a omului „modern”.

Ascult pe o înregistrare predica părintelui Bartolomeu Anania despre Zaheu. Interesant. Rețin: „ Căci Tu luminezi, Doamne, ceea ce mă luminează pe mine (Soarele).”

1 apr. 2018, duminică: Pentru a-mi crea senzația că lucrez, de la o vreme culeg texte ale unor autori, texte pe care mai apoi le tipăresc cu imprimanta. Distracția e nițel scumpă (cam 55 de bani/pag), însă nu mă pot abține, mai cu seamă că scrierile alese mă interesează, mă atrag, iar lectura îndelungată pe monitor îmi este insuportabilă. Mișcare, mai multă mișcare mi-ar trebui, cele două plimbări cotidiene fiind de cele mai multe ori prea scurte.

2 apr. 2018, luni: Învățământul românesc este în degringoladă. Hoții aflați la cârmă nu au interesul să deschidă ochii mulțimii pentru ca aceștia să nu se sperie de neantul, de nimicirea către care sunt îndreptați. Gloata este „îmbătată cu umbre și plăceri”.

Consemnez aproape cu plăcere sadică, resemnat și dezamăgit: – România rămâne „locul eșecului definitiv, spațiul ratării, un mediu sufocant de mediocritate și apatie”.

Comand online *Plicuri și portrete* de Norman Manea. Intrând în posesia cărții caut cu nerăbdare capitolul „Întâlnirea cu Cioran”. Începând să-l citesc, elanul îmi piere treptat: nimic nou! Chiar am ajuns să știu totul despre Cioran?!

3 apr. 2018, marți: Oricum fac, tot la Cioran mă întorc. Sunt captivul nu atât al scriitorului (filozofului), cât – mai degrabă – al omului Cioran. Am în preajma mea o sumedenie de cărți, fel și fel, ba am mai copiat și de pe Net sute de pagini de alți autori, însă tot al lui Cioran rămân.

4 apr. 2018, miercuri: România – țara nulităților triumfătoare.

Dimineața, lecturi în pat: Cioran, Eminescu, N. Manea (*Plicuri și portrete*); preponderent rămâne însă Cioran.

5 apr. 2018, joi: Lecturi despre Eminescu (Amintiri), imprimate de pe Net.

Afară, vreme primăvăratică. Mai întârzii în pat printre foile volante și cărțile care mi-au invadat patul. După ce mă voi scula, urma-va programul meu cotidian, cel atât de liniar.

6 apr. 2018, vineri: Caut în biblioteca-mi proprie o carte de poezie a cărei lectură să mă *prindă*. Nu o găsesc. Nu pot citi poezii cu rimă (!): aceste stihuri mi se par a fi prea căutate, prea artificiale. Încerc lectura unor volume deja citite, însă nici acestea nu mi se par a fi deja precum mi s-au părut a fi la prima citire.

7 apr. 2018, sâmbătă: Veșnica poveste – tinerii nu mă respectă, eu nu-i prea înțeleg. Nu mă salută, te calcă în picioare preocupați fiind de telefoane ori pur și simplu din nepăsare.

Scrisul – viciu al cititului?

Dacă după nouă cărți scrise sunt, iată, tot un ilustru anonim, înseamnă, sigur, că am atins gloria maximă!

Personajele lui Caragiale: imorale sau imbecile. Unul singur, Cetățeanul turmentat, este (pare) cinstit, dar și el e vicios, bețiv fiind. Așadar: imorali, imbecili, hoți și bețivi; suntem precum am fost, ba mai rău de-atât. Ce seminție!

8 apr. 2018, duminică: În fond, toate lecturile mele au fost dictate (lăuntric) de necesitatea de a-mi furniza expresiile, limbajul necesar exprimării experiențelor mele proprii, ale unor trăiri mai mult sau mai puțin intense.

9 apr. 2018, luni: Mai nou, nu mă uit diminețile la tv., în schimb privesc cu osârdie pe smartphone scursorile de „informații” de pe Facebook: o mizerie, o hazna. Dacă la tv. mai există un CNA, pe Net nu există nici măcar atât, încât lăturile umane se revarsă valuri-valuri. În consecință, nu-i de privit nici pe Net.

Cu Ida, printre Canioanele de sare de la Praid. Pe un panou citesc: „ Protejați acest Pământ. Într-o zi veți fi parte din el!” De reținut!

10 apr. 2018, marți: La Odorheiul Secuiesc, cu Ida. Facem cumpărături, ne plimbăm în orășelul năpădit de mașini, cu insuficiente locuri de parcare.

Primăvara a ajuns deja caniculară (24 de grade C).

Seara. Convorbiri pestrițe cu Andreea, pe Skype.

11 apr. 2018, miercuri: „Lumea este doar o închisoare uriașă din care câțiva sunt selectați zilnic pentru execuție.” (Walter Raleigh).

Încerc ca acest jurnal al meu să nu fie o simplă povestire de întâmplări mai mult sau mai puțin banale, pe cât posibil evit istorisirea acestora.

Citesc cu sârg și cu mare plăcere, deoarece această îndeletnicire îmi furnizează limbajul trăirilor mele.

Poezia ca *vagabondaj verbal*; ca să vagabondezi trebuie să ai timp și chef – de obicei, când e una, nu e alta.

Nici anul acesta nu a fost iarnă, ci doar un simulacru din ceea ce a fost cândva acest anotimp. A fost un soi de primăvară, ciudată și timpurie, s-a tot fâțâit încă din decembrie, rezultând un fel de iarnă primăvăratică. Acum e vară!

12 apr. 2018, joi: Îmi las organismul să se descurce singur, în virtutea a șapte decenii, aproape, de experiențe fel și fel. Sunt invadat de tot soiul de inerții și neajunsuri ale vârstei.

Tevatura de la BCR, iscată de dorința mea de reactivare a Banking 24 și e Tuch: Dumnezeule, cât de complicați pot fi funcționarii aceștia!

13 apr. 2018, vineri: Voi merge, după ora zece, să schimbe cauciucurile de iarnă, apoi – la cumpărături pentru o văruire restantă.

În livadă ar mai fi de terminat toaletarea pomilor; pentru această lucrare am să apelez, din nou, la Laci Á.

O viață fără glorie, urmată de o moarte fără înviere – tabula rasa!

Cioran: ar fi putut să muncească, dar nu a vrut – e un leneș?

Se trezește natura, se zvârcolește și omul făcându-și, fiecare cum poate, lucrările de sezon. Dar cât de frumos „lucrează" natura și cât de jalnică este munca omului… în contrast cu un cireș înflorit, să zicem!

Zilnic fac cam aceleași lucruri: răsfăcute deja! Ceva nou ca să fac, nici vorbă. S-au dus acele vremuri ale zburdălniciei firești unei alte vârste. Pe scurt, duc o viață de ființă „ascunsă", sedentară.

Au început căldurile teribile, năucitoare (28 de grade C). Vegetația s-a lăsat ademenită de razele de soare seducătoare; au înflorit cireșii, unele specii de prun, majoritatea arborilor pădurii și-au desfăcut mugurii îmbrăcându-se deja în verde. Și e abia miez de aprilie. Mi-e teamă că e o capcană această grăbită căldură învăluitoare.

14 apr. 2018, sâmbătă: Am scos pe imprimantă cel mai lung poem scris de Eminescu: *Memento mori*. În format A4, poemul se întinde pe 32 de pagini.

Ca să nu mă gândesc la ale mele, diminețile citesc, pe apucate, felurite scrieri: cărți ori foi volante tipărite de pe Net. Așa încât, preț de trei-patru ore pe zi, această îndeletnicire îmi creează iluzia unei activități, dimpreună cu sentimentul unei justificări a existenței mele în proprii mei ochi.

Se-apropie sezonul estival. Urmează năvala mulțimii, aflată în vacanță, în căutarea de amăgiri!

Curajul – ori poate frica abandonului (?) – de a merge mai departe, în pofida degradării fizice, inevitabilă de la o vreme. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât mă respect mai puțin; în schimb, prevalează un soi de autocompătimire progresivă. Mă risipesc, încet-încet. În fapt, ce altceva aș putea face?

15 apr. 2018, duminică: Ceea ce mă mai susține pe linia de plutire este curiozitatea intelectuală. Aceasta și nesațul cutreierării codrilor rămân repere ale traiului meu cotidian.

Călătoriile, aventurile: amăgiri sunt toate, deoarece indiferent unde ești și ce faci, tot tu rămâi în definitiv.

„Automobilul este cel mai mare blestem de la Potop încoace" afirma Cioran, în anul 1979. A nimerit-o și aici!

M. Cărtărescu spune despre jurnal că ar fi ca un plasture pe o rană. Prin urmare, ca să scrii un jurnal trebuie să ai o rană. În conformitate cu acest concept, un om fericit prin natura sa nu o să scrie niciodată jurnal. *A-ți spune inima* nu înseamnă a te văicări, a căuta *un umăr pe care să plângi*, nu înseamnă a fi laș.

Să fug de obsesii, cel mai adesea măcinătoare, lipsite de temei, roade ale preocupării excesive față de starea-mi proprie.

16 apr. 2018, luni: Va trebui să-mi schimb orarul matinal, reducând durata de ședere în pat: deci tocmai timpul rezervat lecturii și scrisului; oricum, nici poziția (frântă) nu îmi este comodă pentru a sta ore bune așa. Așadar, schimbări, renunțări.

În altă ordine de idei: deretic ăm în casă și în exterior, în curte și în livadă, în vederea începerii sezonului estival.

17 apr. 2018, marți: Îndemânarea mea într-ale unor activități practice (reparații prin casă, de pildă) este de-a dreptul lamentabilă. Azi, de exemplu, la câteva remedieri simple ale unor veioze bâjbâi mai bine de două ore, treaba aceasta, derizorie, de un îndemânatic putându-se rezolva în 15 minute.

18 apr. 2018, miercuri: Vreme ușor posomorâtă, dar aproape văratică în privința temperaturii. Se pare că nu mai avem primăveri și ierni, decât veri și toamne lungi, cu ușoare reminiscențe a ceea ce au fost celelalte două anotimpuri cândva.

Ca activități cotidiene, nu mă pot lăuda cu mai nimic. Dacă m-ar întreba cineva cu ce mă îndeletnicesc ziua toată, mi-ar fi dificil să-i răspund. Să-i spun că citesc, că navighez ore în șir pe Net – „în preajma lui Cioran”, că mă plimb de două ori pe zi, durata acestor preumblări însumând circa două-trei ore? Mi se pare ilar și nedemn. Cel mai simplu și sincer ar fi să răspund: — Nu fac nimic, frate! Nimic nu fac, fiindcă nici nu pot. Din fericire, nu am pierdut gustul pentru literatură, pentru lectură; și asta mă mai scoate la liman.

19 apr. 2018, joi: Debusolare! Caut un sens, un rost… Jena de a nu fi acuzat de lașitate mă determină să merg înainte. Înainte? Rămân, cred, cititul și necesara uitare, fugă de realitate.

Cineva : *Pierdut orgasm; îl declar nul!*

Fericirea, ce este fericirea? Iată ce ar trebui să fie: – A da și a primi dragoste.

20 apr. 2018, vineri. Autoportret în trei cuvinte: introvertit, singuratic și morocănos.

Cioran, acuzat fiind de Blaga pentru faptul că nu utilizează ghilimelele în scrierile sale, îi ripostează poetului-filozof: — *Ce vrea cadavrul acesta fosforescent*?

Lumii i s-a urât cu binele; bunăstarea, comoditatea, într-un fel luxul – provoacă mai mult rău decât truda și traiul material anevoios.

21 apr. 2018, sâmbătă: Ca fel de a fi, mă consider o fire gravă, ordonată, iubitoare de natură și singurătate, dornică de a cunoaște lucrurile nu numai în înfățișarea lor exterioară, dar și în fondul lor; în plus, trebuie să recunosc, sunt și foarte predispus la mizantropie – așa am fost, așa sunt și așa voi rămâne.

Cu ceva timp în urmă am trecut în locul în care știam că stă, într-o falnică și demnă încremenire, gorunul cel uscat. Spre uimirea mea, deși era o zi cu mult soare, gorunul meu singuratic a rămas fără umbră (!). Nedumerit, m-am uitat în preajmă crezând că am greșit locul; dar nu, mă aflam în locul cu pricina. Dar atunci unde mi-e gorunul!? Brusc mă fulgeră un gând... Mi-am coborât privirea și, în locul impunătorului trunchi al arborelui, am zărit o imensă cioată acoperită de un mușuroi de rumeguș. Cu sfială, m-am apropiat, poate periculos de mult, de... aura fostului arbore, am îngenuncheat și, încet, cu ambele mâini, am început să curăț cioata de rumeguș. M-am uitat în jur, dar nu am zărit pe nimeni, doar o gaiță guralivă rostindu-mi ceva în legătură cu doi oameni...

În fața mea, la capătul fostei umbre a gorunului "plecat", mă privesc triste și întrebătoare ramurile fostului arbore. Îmi cobor încet

privirile, continuând să curăț cioata de rumegușul încă umed de sevă. În curând am putut desluși rostirea înceată a cioatei:

– M-am născut în anul 1888; în umbra mea s-au petrecut două războaie mondiale, au fost șapte ani secetoși, două incendii, am înfruntat furtuni cu fulgere și trăsnete, am fost martorul multor declarații de dragoste; prin cuiburile pe care le-am avut, am găzduit puzderii de: pițigoi, aușei, mierle, stăncuțe și multe alte neamuri de zburătoare...

Am rămas, iată, doar cu cele 131 de inele - martore ale scurtei povești pe care ți-am istorisit-o acum; de mă vei mai căuta, îți voi povesti și altele...

Îi șoptesc că am să revin.

22 apr. 2018, duminică: Trândăveli în pat cu niscaiva ațipiri între citit și prezenta consemnare. Vremea fiind foarte frumoasă, îmi propun să merg pe Valea Bucin pentru a privi cu înfiorare trezirea naturii.

Mă întreb, adeseori, ce aș fi devenit, cum ar fi derulat viața mea dacă destinul (?) nu m-ar fi parașutat la Sovata! Poate câștigam spiritual mai mult, dar – lucru sigur – pierdeam mult în privința multelor bucurii și frumuseți pe care mi le-a oferit Natura.

23 apr. 2018, luni: În ultima vreme mă trezesc înaintea începerii concertului păsăresc, încât la primele acorduri eu sunt deja prea obosit spre a le savura măiestria. Până la o nouă picotire mă mai preumblu prin gândurile așternute pe hârtie de către: Cioran, Eminescu și contemporanii săi, apoi citesc frânturi din însemnările lui I.H., mare păsărar și scriitor de proză păsărească în rime (!). Ieri am aflat că I., silvicultor, a ajuns Consilier de Stat în Ministerul Apelor și Pădurilor. Să vezi și să nu crezi ce poate face politica din om! O țara, biată țara!

În Natură. Muguri, atât de plini de speranțe doar cu câteva zile în urmă, azi sunt frunze fragede și flori înmiresmând poieni și margini de pâraie. Fotografiez: ferigi cu frunzele-n desfășurare, flori de nu-mă-uita, calcea calului, bolta albastră, albul florilor cireșilor sălbatici de pe povârnișuri întruchipând cascade. În aer: miresme, șuier de ape și neîncetate triluri de granguri, mierle, pițigoi și aușei.

Mă bântuie și mă uimește *cuvântul*, mă răpește. Atunci când le dezvălui toate nuanțele, mă bucur de savoarea lor și încerc a le utiliza în exprimarea gândurilor mele. Singura-mi îndeletnicire: lectura, multă și haotică. Nu pot desfășura un lucru fizic, nici măcar de o dificultate medie, lipsindu-mi (și) îndemânarea. Așa încât, rămân prezentele însemnări, despre propria-mi persoană, împestrițate de o sumedenie de disperări, dezamăgiri și multă lehamite,.

24 apr. 2018, marți: În drumurile mele silvestre sunt mut ca arborii, dar nu pot, nicicum, să mă cufund în indiferență (aparentă?) precum ei.

Competiția. Mă dezgustă, așa cum de altminteri, dintotdeauna mi-a displăcut. Din păcate însă, viața toată este o competiție – de unde și multele-mi tristeți.

Pe Net. Caut informații despre Petru Manoliu și ajung la… monturi și valgus 2 în 1! Negoț e totul, pretutindeni.

Neplăceri, fel și fel, specifice vârstei; le simt tot mai acut povara. Resemnarea și ignorarea sunt, cred, modalitatea cea mai bună de tratament, de ieșire din impas.

25 apr. 2018, miercuri. Despre stilul scrierilor lui Cioran: distincție și finețe a limbii. Este acaparator!

Recitesc consemnările din acest caiet și constat că ele rămân în continuare înnegurate – fondul naturii mele lăuntrice – , tenebroase chiar pe alocuri. Și cum să nu fie ele așa, dacă cel care le scrie, le trăiește, este îmbibat de ideile cioraniene! Ce-mi mai rămâne de făcut în postura în care mă aflu? Nimic altceva decât să progresez cât mai asiduu pe făgașul resemnării. Cei din preajma mea obișnuiesc să-și acopere destinul cu expresia: – *Mai rău să nu fie!* ori: – *Nu a fost să fie!* Sau: – *Asta e!* Eu susțin că: *Ar fi fost să fie*, dar și că: *Nu, nu e asta!* (privitor la: Asta e!).

26 apr. 2018, joi: După o vârstă omul ar trebui să se retragă în propria-i cochilie și să tacă; apoi, să se resemneze cu cele ce are (…sau n-are!).

Și om, și grafoman; oare!..

Tânjesc după liniște și singurătate, prin aceste năzuințe dovedindu-mă a fi un tip bizar, cel mai adesea neînțeles.

Din nou topografii pe strada noastră, acum cu scule electronice scotocind prin cine știe ce mizerii fetide…

– Ce mai fac?

– Îmi rumeg mâhnirile.

Prietenii mei norii – norii sunt eu. În copilărie mă mai culcam prin ierburile livezilor ori ale poienilor împestrițate cu flori și, de-acolo, urmăream peregrinarea acestor nori – întruchiparea vremelniciei – pe boltă. Acum, primăvara mai cu seamă, nu mai am curajul să mă mai delectez astfel de teama căpușelor nesătule și de *legendele apocaliptice* care circulă pe seama acestora.

Posesiile. Acestea te macină, te storc, diminuându-te fizic și spiritual. Unii vecini ai mei sunt numai: calcul, viclenie și intrigă. Ce pot face? Nu mi i-am ales eu.

Bătrânețea cu ale ei înfrângeri nu tocmai lesne de suportat; dar pentru a putea merge înainte, nu ai încotro: o iei în brațe sau în cârcă, apoi, târâș-grăpiș, pășești înainte către victoria finală!

27 apr. 2018, vineri: Vânătoare de texte noi, pe Net, necitite încă de mine, despre Cioran. Constat însă că pe toate cele găsite le-am citit deja undeva, cândva, și că mă învârt în cerc. Cu toate astea, nu pot ieși din acest carusel amețitor fiind, în continuare, „amețit” de acest autor.

„Sunt ateu. Nu cred în Dumnezeu și nici nu mă rog. Există însă în mine o dimensiune religioasă de nedefinit, dincolo de orice credință. ” (Cioran)

Nu îmi este chiar clară această afirmație*: Ateu cu o dimensiune religioasă dincolo de orice credință!?*

Anii pe care îi dobândesc mă umilesc tot mai mult, tot mai copleșitor. Ce îmi rămâne de făcut? Ce altceva, oare, decât să-mi maschez și să-mi oblojesc rănile.

28 apr. 2018, sâmbătă: Pierd ore în șir, ieri și azi, cu instalarea pe telefon a unui cont de Yahoo, aplicație de sistem întortocheat și năbădăios. Până la urmă instalez o aplicație Yahoo – destul de lesne – de pe Google play în mai puțin de cinci minute!

Mama și *tata*, uneori cu bună știință, alteori accidental te „condamnă” la viață – vrei, nu vrei: la această viață, de foarte multe ori kitsch, a materiei!

29 apr. 2018, duminică: „Câtă luciditate, atâta dramă!” Mult adevăr în această afirmație. Lipsa clarviziunii în viață este un atu, pentru a răzbi în traiul acesta anevoios, tulburător și cel mai adesea absurd.

Viața mea familială a decurs, iată, pe durata a mai bine de 40 de ani, având statutul de semi-însurat. Nu am avut niciodată atâta dorință, dar nici voință, e adevărat, de a-mi legaliza această conviețuire în fața lui Dumnezeu și a ofițerului stării civile.

Mă desprind greu de scrierile cioraniene, deoarece în tot ce înseamnă altă carte eu caut stilul, viziunea, mentalitatea lui Cioran – or, Cioran este unic, purtând nuanța pesimismului, a plictiselii și a deznădejdii, toate acestea în așa fel cum numai el a știut.

30 apr. 2018, luni: O groază de sărbători, zile libere în cascadă. Pe lângă faptul că în țara asta se lucrează prost, se lucrează și puțin – poate tocmai de aceea! Munca, în loc să fie o plăcere și o necesitate, a devenit o raritate și o activitate vrednică de blam (!).

Inaptitudinea mea, nu la fericire, ci doar la modesta bucurie este cred matern ereditară. Și dacă e moștenire, e păcat să o lepăd.

Bătrânețe, beteșuguri, umilințe; în „contrapartidă” – amăgiri, uneori idioate de-a binelea.

1 Mai 2018, marți: Se termină încă o minivacanță. La treabă, români!

Să încerc să-mi atenuez dezgustul prin resemnare. Evident, îmbătrânesc (am îmbătrânit?) abrupt și sigur. Mă gândesc la ridicolul vârstei, apoi la tragismul vieții. Vrei să parcurgi traseul? Dacă da, trebui-va să le suporți pe amândouă și să asiști neputincios la involuții.

Am comandat iarăși, prin Net, trei cărți dintre care două le aveam deja de mult în bibliotecă, dar le-am dorit în straie noi pentru a le despuia ca și cum ar fi necunoscute. Cât privește cea dea treia carte, aceasta este scrisă de către un autor pe care nu-l agreez, ca stil, nici ca om, dar am vrut să am această nouă carte a scriitorului doar pentru faptul că este vorba de jurnal.

Avantajul de a trăi în România este, afirmă un autor drag mie, că ai șansa de a cunoaște părțile negative ale existenței.

Temperamentul meu este unul nefast: am plăcerea perversă de a mă chinui singur, de a mă agita și atunci când nu am pentru ce și, nu în ultimul rând, de a nu mă putea bucura de mine însumi. Cât despre fericire: aceasta îmi pare a fi o himeră. În fapt, cum se putea ca un om lucid și rațional să poată fi și fericit! Cert lucru, lumea aceasta este pentru nesimțiți. Citit pe Net: „Musulmanii nu fug de război, ci ei sunt războiul însuși. ” (Putin).

Câteva persoane feminine după ce mi-au citit cărțile, având o imensă curiozitate pentru a-mi scormoni intimitatea și trecutul, mi-au solicitat lămuriri în legătură cu deznădejdile, furia și, uneori, sarcasmele mele neiertătoare. La mai toate aceste râvnitoare răspunsul meu a fost: Încearcă și tu să-mi scrii, opt-zece pagini despre tine cu aceeași deschidere ca și mine în aceste scrieri ale mele, apoi mai discutăm și alte detalii despre mine. O singură cititoare a catadicsit să-mi însăileze circa o pagină și jumătate despre sine, însă și în aceste puține rânduri a evitat să fie sinceră. Ca să le satisfac curiozitatea, le scriu, iată, acest al treilea volum al meu de *spovedanii*; sunt convins însă că nici după acest volum curiozitatea acestora nu va fi îndestulată.

2 mai 2018, miercuri: Pacostea numită telefon (inteligent!): îți răpește în chip neghiob timpul, creându-ți impresia, falsă, că este un instrument vital. Dracul e în telefon și în Internet. Mă bucur (!) pentru faptul că de ispita numită *televizor* m-am cam lecuit, e drept doar pentru o jumătate a fiecărei zile.

… Dar bucuria omului trist, oare care o fi? Consider că până la urmă nu ai încotro și trebuie să te bucuri de… tristețe, altă cale nu-i.

Astăzi am primit, prin Fan Courier cele trei cărți comandate pe internet, anume: *Manualul* (Epictet), *Gânduri către sine însuși* (Marcus Aurelius: „împăratul istovit”) și *Un om care scrie* (Mircea Cărtărescu); doar cartea lui Cărtărescu nu o aveam în bibliotecă, celelalte două le dețin de câteva decenii, desigur citite cu viu interes încă pe acele vremuri – ce vremuri!–, apărute la BPT. Am dorit însă să le am și în această nouă ediție dintr-o prea mare iubire față de acești autori și scrierile lor, deși Cărtărescu… În privința jurnalului lui Cărtărescu, singurul motiv pentru care l-am cumpărat este afirmația autorului, rostită într-un interviu, conform căreia ar fi renunțat să mai treacă în aceste consemnări diaristice visele: cele atât de abundente în anterioarele jurnale ale sale. Altfel, omul îmi pare insipid, dimpreună cu ale sale scrieri atât de apreciate de unii compatrioți, însă și de alții, din alte multe țări.

Cioran, atunci când afirmă că scrisul nu-i face deloc plăcere, nu cred că este tocmai sincer. El mărturisește că nu scrie decât atunci când este foarte nefericit și când e la mare strâmtoare financiară. Nu, nu-l cred deloc pentru simplul motiv că un scriitor dacă scrie fără plăcere, nu poate crea capodopere, chiar dacă respectivul autor este înzestrat, cum era și Cioran, cu tot talentul acestei îndeletniciri.

Adeseori tăcerile mele devin de-a dreptul înfricoșătoare. Apoi, dacă încep să vorbesc nu pot decât să critic, să acuz, să-mi manifest nedumerirea.

3 mai 2018, joi: Simt tot mai mult efectele vârstei. Oamenii continuă să mă obosească cu mult mai mult decât pe vremuri. În continuare aceste caiete rămân simulacrele mele de activitate, dimpreună cu cititul – îndeletniciri ale mele de o viață.

Mă gândesc, zâmbind amar, la anii 2007-2008 când, simțind că profesional mi se pregătește „ceva”, încercam să mă resemnez cu gândul că de se va întâmpla acest fapt, mă voi retrage într-o ...grotă – o vreme am și căutat-o, fără să o găsesc – și acolo, rupt de vârtejul tulbure și infect al lumii, am să citesc în tihnă cele 11 volume ale Filocaliei. Au trecut, iată, zece ani, iar eu: bârlogul nu-l mai caut și nici *Filocalia* – din care nu am citit mai nimic – nu mă mai ispitește…

Limba română – da: o iubesc, mă entuziasmează, dar nu la fel de mult și neamul, seminția românească care este cel mai adesea lașă, neserioasă, hoață, indolentă și, prea frecvent, inconștientă.

Marc Aureliu – singurul filozof, a cărui scriere poate fi citită în momente de impas sufletesc. Am scrierile acestui autor în două ediții și în două traduceri – la fel și pe ale lui Epictet cu al său Manual. Până la urmă, cred că voi începe totuși citirea celui de-al patrulea volum de jurnal al lui Cărtărescu…

O resemnare înțeleaptă în fața tuturor năpastelor face, până la urmă, viața suportabilă; dar până să ajungi la această înțelepciune, e hopul preocupărilor, al neliniștilor, gândurile: adică mintea, sufletul.

Anii, scurgerea lor, ar trebui să însemne mai multă ancorare în realitatea concretă a vieții. Non-atașamentul, a nu te lega afectiv de nimic și de nimeni, renunțarea la tot ceea ce înseamnă lumesc, iată ce ar fi trebuit să învăț eu cu mai multă osârdie. Cu ce mă îndeletnicesc totuși la vârsta aceasta? Citesc și scriu, apoi, mă plimb, după-amiezile și seara – nimic altceva de vază nu fac, nimic mai consistent, mai serios. Mă întreb adesea, trăgând cu coada ochiului la prezentul caiet: care o fi rostul, ce sens o mai fi având să mai scriu aceste notații sacadate, eliptice? Cui le vor fi ele de folos, în afara a trei-patru babe curioase, de ce am fost în stare a înfăptuiesc pe un tărâm ori altul? Citesc și scriu, scriu și citesc, îndeobște dimineața, în pat, până târziu, încercând să dobândesc măcar în acest timp uitarea de sine. Citesc Jurnalul IV al lui Mircea Cărtărescu: ciorbă! Îmi este anevoios a mă conecta la un astfel de stil, după ce am cutreierat toate ungherele „ogrăzii” lui Cioran. Citesc afară, în foișorul din curte. Undeva departe, pe strada Bradului, un motocositor urlă de mai bine de trei ore ferfenițindu-mi nervii.

4 mai 2018, vineri: De ce naiba am scris eu cele nouă cărți?! Pentru cine? Oare nu era mai bine să rămână totul în fașă, în manuscris?

Călduri năucitoare. Cu Ida la Odorhei pentru diverse cumpărături. La întoarcere, deși aerisesc mașina, zăpușeala e atât de intensă încât ai senzația că ești într-un cuptor. Volanul este atât de fierbinte

încât nu-i chip să-l țin cu toată mâna decât cu două-trei degete, căutând locuri mai puțin încinse. Nu a plouat de mai bine de o lună. Vegetația suferă, la fel și omul.

Odorheiul este sufocat de vânzoleala de autovehicule. Abia mai vezi om mergând pe jos. În parcări nu e loc nici pentru o trotinetă. Lumea aleargă – spre ce, de ce?! – mulți făcând paradă de ce au: nu ai limuzină, nu ai vilă cu piscină, nu ești nimeni. Și când te gândești că, până la urmă, același final ne așteaptă – motorizat de ești ori pedestru, vilă de ai ori doar un bordeiaș.

… Pe la ora 15, se revarsă valuri de copii de la școli: nu tu uniformă, nici că te bagă în seamă, preocupați mai toți de butonarea telefoanelor. Fetele, majoritatea, poartă blugi artistic rupți în diverse părți, mulați perfect pe trupul lor neîmplinit încă. Văd parcă un film care nu mai e din lumea mea.

5 mai 2018, sâmbătă: Obișnuit cu stilul de scriere a lui Cioran – scurt, aforistic, percutant – , poliloghia lui M. Cărtărescu îmi pare o junglă greu de parcurs. Cu toate acestea însă, iată-mă aventurându-mă în parcurgerea celui de-al patrulea hățiș al scrierii jurnaliere cărtăresciene.

Vorbirea-mi este greoaie, stângace: nu îmi prea aflu cuvintele, iar atunci când se ivesc, acestea îmi par – până și mie – a fi prea bombastice. Faptul acesta este o consecință a lipsei de exercițiu practic, oral, în limba română. În fapt, cu cine să o vorbesc? Nu am efectiv cu cine grăi această limbă… În limba maghiară vocabularul îmi este sărac, șablonard, de piață, cu greșeli multe de pronunție, dar și mai multe dacă e vorba să scriu în această limbă.

Se anunță încă o zi caniculară, frumoasă, dar grea pentru vegetația atât de văduvită de umezeală. Mă gândesc să-mi iau hamacul și să plec undeva în natură, pe o margine de pârâu, cu M. Cărtărescu în desagă ori cu Cioran – cel de-al doilea are șanse mai mari de a-mi fi companion, cărămida cărtăresciană fiind anevoios a fi cărată pe drumuri de munte.

De ce oare țin să grafiez cu atâta migală data acestor consemnări? Iată, scriu jurnal exact de 50 de ani și încă nu mi-am pus această

întrebarea de ce anume acord atâta importanță datei însemnării: caracterele literelor, apoi cifrele, îngroșate toate, ba mai mult de-atât: și subliniate! La o mai atentă analiză, cred că acest detaliu (dată) îmi pare a fi de o importanță covârșitoare, deoarece este cadrul general, momentul precis când am simțit și am trăit o anume stare sufletească, când s-a întâmplat o anume faptă.

Bietul om! – da, acesta este cuvântul – cât de asaltat este de jucării drăcești precum: televizor, computer, iPad, IPhone, smartphone. Imposibil să reziste tentațiilor.

Trăiesc izolat de lume, lipsit de contacte cu semenii mei (alegerea este a mea!). Adică, un soi de trai autist.

După „preumblări" de ore în șir pe Net, culeg frânturi de scrieri despre Cioran, provenind de la autori cunoscuți, alții necunoscuți. Tot ceea ce selectez, le trec pe fișiere Word, pe care mai apoi le stochez într-un folder *Cioran*. De aici, din când în când, tipăresc pagini cu ajutorul unei vechi imprimante cu tuș – îndeletnicire costisitoare, deoarece cartușele țin foarte puțin, iar înlocuirea acestora fiind foarte scumpă; cât despre eventuala reumplere a acestora: treabă anevoioasă, mai cu seamă că această manoperă nici nu se poate efectua în Sovata, trebuind să merg la Odorhei ori la Tg.-Mureș – în aceste jungle urbane. Mă gândesc să înlocuiesc imprimanta, dar prea m-am atașat de ea. În plus, cheltuielile necesare pentru procurarea uneia, noi, apoi inerentele dificultăți de instalare, toate acestea mă determină să ezit să fac această achiziție. În consecință, deocamdată amân procurarea uneia noi.

Paradă motorizată a unor nuntași: zgomotoasă și epatantă. Claxonatul neîntrerupt, zarva toată menită parcă a te enerva cu tot dinadinsul.

Bilanț parțial: am citit, am scris, am plantat păduri și o livadă, am crescut copii, mi-am făcut o casă… Și-acum, cine am ajuns? Cocoșul de pe grămada de bălegar cumva?

6 mai 2018, duminică: Se chinuie vremea să plouă. E secetă. Nu a plouat de atâta vreme.

Jurnalul lui M. Cărtărescu este până la urmă tot un roman. Omul acesta scrie tot ce-i trăsnește prin cap, adică: nimic esențial, nimic pro-

fund; nimic, nicio vibrație, nicio emoție nu răzbește din zecile de pagini de jurnal scrise în Jurnal IV (*Omul care scrie*). Candidatul nației noastre la premiul Nobel pentru literatură nu emoționează, nu convinge, deși mediatizarea scrierilor sale este la cote înalte. Cărtărescu scrie precum țăranul care adună fânul pe un câmp cosit: de-a valma, tot ce-i culcat la pământ, clădit într-o mare claie neparfumată de florile de câmp. Cioran, în comparație cu M.C., adună de ici-acolo, câteva flori viu colorate și discret aromate și, fără să alcătuiască buchete pompoase, ți le dăruiește dezinvolt, aducându-ți parfumul poienilor și al câmpiilor.

Venind vorba de flori: salcâmii au răbufnit în alb, cu a lor mireasmă tulburătoare, inconfundabilă. Vegetația toată e în devans cu două-trei săptămâni, urmare a temperaturilor caniculare din luna precedentă, precum și din această primă săptămână de florar.

Comit totuși un citat preluat dintr-o scriere cărtăresciană: *Am fost Sardanapal și am domnit. Zilnic am mâncat, am băut și am avut plăceri sexuale, căci viața omului este scurtă și plină de suferințe, și de agonisirea ta se vor bucura alții.* Alții…

7 mai 2018, luni: Totul e nimic! Sunt ca un măr putred rămas singur pe pomul fără frunze, pe care vântul rece al toamnei îl clatină grăbit să-l desprindă, pentru a-i elibera locul omătului care a început să cearnă încet peste întreaga fire.

Scrisul lui Cărtărescu – elucubrație de la un capăt la altul: o ciorbă lungă, mereu aceeași, veșnic reîncălzită, doar că este servită în farfurii diferit colorate. Acolo unde întâlnesc (totuși!) descrieri de vise, le evit cu scârbă. Autorul afirmă că din prezentul jurnal (IV) a eliminat circa o sută de pagini de astfel de prezentări onirice, înainte ca manuscrisul să ajungă la tipar. De ce nu și restul viselor?!

… Și totuși: *Ce suflet trist mi-au dăruit/ Părinții din părinți!* Cadoul lor de nerefuzat.

Abia te naști și deja moartea încearcă să te repună în neant. Unii cedează mai repede, alții mai greu, mergând înainte, înfruntând-o pe Nedorita de oameni. Răfuiala aceasta poate dura uneori și o sută de ani. La ce bun însă dacă oricum tu ești sortit pieirii. *Nedorita* te lasă să

te zbengui încă o vreme, apoi apare când nici nu te aștepți, ducându-te. Și te tot duce, te duceee…

Citesc, scriu, citesc, scriu. Aș mai sta în pat, însă mi se pare indecent: e aproape de amiază.

Avem nevoie de humus de pădure. Se pare că acesta nu vrea să vină la mine, în consecință va trebui să merg eu, împreună cu Ida, după el, acolo, în pădure.

Disensiuni cu Ida, apoi vociferări ale mele, atitudine care nu îmi face deloc bine otrăvindu-mi orele. Regret întotdeauna aceste manifestări ale mele, dar se mai întâmplă să le comit.

8 mai 2018, marți: M.C. face ce face și tot la oniric ajunge; apoi, revarsă în texte anglicisme până la saturație. Omul acesta scrie nimicuri despre nimicuri, fără profunzimi, fără lirism, fără scene demne de reținut. Ei bine, cu toate acestea îl citesc în continuare, recunosc: fără nicio plăcere.

Ieri am făcut mai bine de 30 de km pe niște drumuri forestiere imposibile, necruțându-mi mașina, doar pentru a culege doi saci de humus. Aventura mea s-a soldat cu revenirea acasă cu sacii goi, nereușind să ne apropiem de locurile unde acest pământ s-ar fi putut găsi. Până la urmă găsim humusul mult căutat la un tip în Sovata care se ocupă de așa ceva.

M.C. – nu are ce scrie și o tot dă pe vise; rătăcește apoi, prea adesea, pe amintiri din lecturi din literatura străină. Oricum, acest scriitor trăiește din scris, locuind într-o vilă mare, în pădurea Băneasa, beneficiază de multe plecări în străinătate, la simpozioane, lansări de carte, premieri; și, culmea, tot nu-i convine traiul de-acasă având gânduri de ducă; ori dacă nu, își propune să se retragă în mediul rural, izolat de civilizația urbană. Cu toate acestea, își continuă, până una alta, traiul în luxoasa-i vilă, călătorește în alte țări, beneficiind de burse, bucurându-se de un renume internațional dobândit printr-o consistentă susținere printre alții și de Gabriel Liiceanu, editorul său principal din România. Candidatul nostru la premiul Nobel manifestă nemulțumire, deși se bucură de faima de a fi *cel mai bun și mai mare* scriitor român contemporan. Trăiește doar din scris, scriind nimicuri care se

vând bine în țara și în străinătate. Tânjește – deși nu mărturisește – după premiul Nobel, recompensă și recunoaștere a unui talent indus, vag, nebulos.

M.C. atrage câini și mâțe de pripas, hoinari prin codrul Bănesei, oferindu-le adăpost și hrană – caritabil omul!

Intense pregătiri în legătură cu deschiderea sezonului estival; în toată stațiunea, toți cei care oferim cazare ne străduim ca ambianța să fie cât mai atrăgătoare și confortabilă; o concurență acerbă se petrece pe site-urile turistice pentru ca unitățile de cazare să fie cât mai convingătoare și lesne găsibile pe aceste site-uri. Totodată, se născocesc trucuri pentru ca reperele să fie cât mai în față pe listele de căutare.

Azi am cumpărat florile care ne vor orna casa în această vară. Mâine urmează să le expunem în ferestre și balcoane, în curte, pe scări, pe ziduri și pe fântâna ornamentală. Greul acestei munci o duce Ida, eu fiind – din pricini obiective – doar transportatorul de materiale și meseriași, tot mai greu găsibili.

Vegetația este într-o zadarnică, se pare, așteptare a unei ploi care nu mai vine…

Între bătrâni – văicăreli și smiorcăieli, precum și nelipsitele discuții despre beteșuguri: fug de ei ca dracul de tămâie.

(Sfârșitul caietului 2)

[Caietul 3]

9 mai 2018, miercuri: Oare scriitor se cheamă cel care scrie, într-un delir, despre orice îi trece prin cap? Eu așa îl văd pe M.C. – un… deliroid și nicidecum un solenoid, deși dacă acesta, solenoidul, este, prin definiție, o bobină fără miez (electromagnetic), atunci scriitorul în cauză este totuși solenoid, deoarece eu personal îl găsesc, în scrierile sale, cam fără miez. Observ că autorul pomenit și-a luat drept unitate de măsură pentru scrierile proprii, romanul Orbitor, vorbind de o nouă scriere a sa cu următoarele cuvinte: „A.M. (titlul unei scrieri în

curs) este ok. După intuițiile mele, mă apropii de jumătatea cărții, deși s-ar putea să fiu la doar o treime. Va fi o scriere mare și densă, dar nu cât Orbitor, poate mai puțin de jumătate decât el.”

Cine mă vede ca fiind un om bântuit de tristeți – nu fără motiv, dar poate fără sens (rost) –, tăcut, însingurat și, adeseori, distrat, acela mă cunoaște. Deoarece așa am fost, așa sunt și așa voi rămâne.

A vorbi *către* cineva și nu cu cineva – ce uriașă diferență! Tare de mult nu am mai văzut pe cineva vorbind cu adevărat cu cineva.

Din livadă, privind bolta cu nori cumulus… Pe unul dintre ei mă văd săpând, cu mâna goală, temelia unui bordei spre a mă muta și a mă pierde aici: singur, departe, într-un alb pur, odihnitor.

Vreme rece. Un indiciu cert al faptului că am îmbătrânit este și că în fiecare dimineață ori mai târziu, mă scol mai obosit decât la culcare.

Niște mierle, pe care de ani de zile le hrănesc cu semințe de floarea-soarelui, pe toată durata iernii, în celelalte trei sezoane, drept răsplată că le-am nutrit, fac găinaț pe mașina mea, cântând apoi vesele pe la vecini: „radio-radio-radio…”, în limbajul lor asta însemnând, probabil: nătăfleț-nătăfleț-nătăfleț!

Plăceri online: să-i *rad* din lista mea de așa-ziși „prieteni” pe cei/cele care fac nazuri la anumite afirmații ale mele ori își dau aere de ființe superioare, uitând că se află totuși pe Facebook!

Să ajungi *nimeni* într-o lume în care toți nenorociții sunt *cineva!* Și cu cât încerci să ieși în evidență, tu te scobori, mereu mai jos și mai jos – până la buricul broaștei.

Mă gândesc la tristețea mea înnăscută, la solitudinea și înstrăinările tot mai evidente, la oboseala mea fizică și sufletească, epuizante. Nu îmi mai rămâne altceva de făcut decât să suport toate aceste stări până la capăt, neavând nici un plan de evadare.

Blocările mele ale unor persoane de pe Facebook sunt un fel de manifestare a lehamitei față de o lume virtuală puerilă, răsărită, e adevărat, pe fondul unei tehnici uimitoare: anume internetul. Ne refugiem de mizeriile acestei vieți, scufundându-ne în realitatea virtuală. Constatăm însă că aici haznaua este și mai împuțită; apoi coborâm în realitatea offline. Și tot așa…

Deși am nouă cărți tipărite, nu mă consider nicidecum scriitor; sunt, cel mult, un grefier (nedibaci), un scriptor al lumii mele lăuntrice, precum și al lumii exterioare în care mi-a fost dat să mă ivesc. Cu toate astea, iată că demonul din mine dorește să lase o dâră în urma sa prin mijlocirea acestor slove zgâriate în aceste caiete. Încerc să fug de mine ca dintr-o casă bântuită; apoi, văzând infecta lume exterioară, mă-ntorc spășit în mine spre a-mi continua lupta cu himerele. Am ajuns un cocârjat de povara propriului meu suflet. Remarc asta, deși mă feresc ori de câte ori trec în fața ferestrelor de la demisolul casei mele.

10 mai 2018, joi: Nori promițători, însă fără să bucure îndeajuns natura însetată.

Dizgrațioase ființe feminine septuagenare, în special cele care nu se pot rupe de locul de muncă. Merg, dumnealor, șontâc-șontâc, cu infatuare și aere de persoane importante, fără de care, cred ele, nu se poate în te miri ce domenii de activitate. Pretextând trebuința banului, acestea merg și pentru ca moartea să nu le afle acasă …

Pe măsură ce înaintez cu lectura Jurnalului IV, al lui M.C., rămân uluit de cât de mult l-a putut alinta soarta pe acest omuleț, bucurându-se de recunoaștere și răsfățuri mondiale. Este limpede că nu propriile merite îl recomandă pe acest scriitor, ci un misterios aparat de propagandă încearcă să-l propulseze, alintatul considerând, tacit, că totul este o recunoaștere a marilor sale calități scriitoricești pe plan mondial.

Face ce face, acest M.C. și tot la vise ajunge, deraind cu seninătate și importanță. În fapt, lucru evident, aceste umpluturi onirice vădesc sincope ale fanteziei scriitorului; și cum lui îi place ca fiecare carte pe care o ticluiește să fie cărămidă – trage la balanță, urcă prețul –, varsă Mircea lest cât încape, umflă cu tupeu spațiul dintre cele două coperte, închipuindu-și că tot ceea ce scrie el, chiar dacă nu este aur, e cel puțin argint și ni-l vinde ca atare.

La un moment dat citesc în Jurnalul IV al lui M.C.: „N-am mai visat nimic.” Răsuflu ușurat!...

Printre altele, viața m-a învățat că ce-a fost, va mai fi. Din păcate, regula valabilă numai pentru cele rele ale vieții, nimic însă pentru cele bune, plăcute și frumoase. Nu este drept, dar cui să-i reclami!?

Mașinăria complicată și fragilă a corpului uman… Și cu toate astea, de ce atâta tevatură? Mi-e de nepriceput.

Lectura jurnalului lui M.C. merge încet, deși unele pagini (vise și alte umpluturi) le parcurg mai năvalnic; în medie, citesc cam 30 de pagini pe zi. Ce mă mai enervează la Cărtărescu sunt inserțiile de propoziții englezești netraduse!). Le comite cu atâta naturalețe ca și cum ar fi sigur că lumea toată e știutoare de limbă engleză, în chip obligatoriu.

11 mai 2018, vineri: Ora 4 în zori. Pe stradă, în fața casei, o haită de câini latră de mama focului. Ora 4,30: nu mai suport hămăitul neîntrerupt al lățoșilor de pripas, sar din pat, iau în grabă o scurtă pe mine, mă încalț și năvălesc în bezna de-afară alergând către grupul de câini care taman aici și-au găsit să își dispute conflictul. După ce reușesc să-i împrăștii, intru în casă și încerc să îmi continui somnul. În van însă. Comit, în consecință, aceste consemnări *câinești*.

În scrierea cărtăresciană cuvintele nu sunt încărcate de esențe – ele sunt ușoare, multe, fără impact, precum o avalanșă de fulgi de omăt aduși de rafale de vânt.

Îmi pare că doar visez că sunt treaz, că trăiesc; e o realitate nu prea veselă, greață fiindu-mi de atâta tristețe interminabilă, mă afund, iar și iar, în lecturi nu tocmai vesele, precum și în alte îndeletniciri cotidiene, mereu aceleași, liniare.

O întrebare interesantă întâlnită în Jurnalul IV al lui M. Cărtărescu: – *Dintr-o casă în flăcări ai salva Gioconda sau o pisică?* (Răspunsul meu este: aș salva tabloul). Scriitorul, M.C., răspunde în felul următor: – *Aș lăsa Gioconda să ardă. Să ardă sănătoasă. Toată arta lumii va dispărea, dar pisicuțele vor toarce mai departe în poala noastră* (…într-a mea nicidecum! – n.m) *cât va dura lumea*.

Îmi propun să mergem, eu cu Ida, la Sângeorgiu de Pădure, la mormântul părinților mei; apoi, de acolo, la Bezid, pentru a vedea cum

renaște lacul, care a fost secat anul trecut din pricina unei avarii la un baraj. În drum spre casă vom opri la *Gerendas* pentru a dejuna aici.

Scrierea lui M.C. e bramburită, pestriță, însă are totuși, ici-colo, niscaiva „magneți".

Zăpușeală. Prășesc patru metri pătrați, cât măsoară suprafața mormântului părinților. La terminare, sunt ud leoarcă. Privesc cu jale, de aici, de pe deal, casele și grădinile oamenilor: toate părăginite, locuite, în bună parte, de țigani. E mai mult decât trist decorul; doar vegetația, buruienile, gâlgâind de sevă, doar ea mai e ca pe vremuri, acum, în miez de primăvară. Desigur, nu mai sunt viile, prunii, merii, nucii, piersicii… Doar conformația dealurilor – atât de familiare mie – a rămas cea veche; oriunde privești, vezi doar pârloage și terasele unor vechi podgorii, acum întreg dealul năpădit fiind de păducei, măcețe, porumbari și lemn câinesc.

De la Sângeorgiu, mergem la Bezidul Nou – sat evacuat prin anii 1987-1988 ca urmare a unei investiții în această zonă. Pe 13 februarie 2017, pe la ora 11.30, unul dintre tronsoanele pasarelei pietonale ce leagă corpul digului cu turnul de manevră care se afla în lac, se prăbușește. Construcția are 80-90 de metri, iar ultima porțiune, chiar cea de lângă turn, lungă de 20 metri și grea de 24 de tone, cade, efectiv, în lac, spărgând gheața. Nu-s pericole majore, dar reparația înseamnă evacuarea unei mari cantități de apă. Pe 3 martie, 5,3 milioane de metri cubi sunt eliberați. Nivelul lacului scade cu 15 metri. Este momentul în care ruinele vechiului sat – unele dintre ele perfect conservate vreme de 30 de ani – reapar. Așa, ca o mică palmă dată uitării...

Pe marginea drumului care înconjoară lacul, în partea de N-E a acestuia, sunt afișate panouri prin care se solicită donații de la vizitatori pentru refacerea fostei biserici reformate.

Citit pe Net: *Cei mai buni medici din lume sunt: lumina soarelui, odihna, exercițiul fizic, dieta, încrederea în sine și prietenii*. Eh, prieteni!

12 mai 2018, sâmbătă: În toate lecturile mele, caut cu înfrigurare cuvinte, chiar și litere, care să mustească de spirit. Atunci când

într-o scriere astfel de cuvinte sunt rare ori chiar lipsesc, mă cuprinde neliniștea, tristețea, dezamăgirea. Dar nu renunț: sper, cu îndârjire, că ale mele căutări vor fi până la urmă răsplătite, fie și cu un singur cuvânt care să-mi recompenseze așteptările; și îmi continui lectura nădăjduind că într-o pagină anume mă voi întâlni cu acel cuvânt doldora de seve, de înțelesuri și de sensuri și – în sfârșit! – îmi va sări în brațe copleșindu-mi sufletul și mintea.

În scrisul meu e mult prea adesea prezentă deznădejdea. Peste tot însă, în această înșiruire de cuvinte, mijește o nădejde infinită, mereu reînnoită, chiar dacă aceasta nu este explicită.

Mintea mea nu este „oarbă" la Dumnezeu, nici sufletul, am însă tot timpul sentimentul că sunt greșit poziționat pentru a-L recepta cum trebuie; și că, din păcate, oricum m-aș suci și învârti undele mele sufletești ricoșează. Oare nici să sper că mai pot crede *sincer* nu-mi este cu putință?

Îl citesc în continuare pe M.C. În uriașa aglomerare de cuvinte, ici-acolo mai aflu câte ceva care mă prinde; și dacă așa ceva se întâmplă, fie și foarte rar, atunci mă declar totuși împăcat cu el.

13 mai 2018, duminică: Cioran – de profesie: un dezocupat ocupat.

Eu – frecvente drumuri silvestre, nu foarte departe; noroc că mai sunt păduri în preajmă! De-acum și până la toamnă aceste ieșiri în sânul naturii îmi vor fi zăgăzuite de îndeletnicirea turistică.

La anul ar trebui să avem întâlnirea de 50 de ani de la absolvirea liceului. Apuc, nu apuc – Dumnezeu știe. Oricum, nu m-aș duce, deoarece aceste reuniuni îmi par a fi absurde, aidoma schimbării apei la niște flori veștede deja.

… De moarte și de trecut nu ai cum să scapi; al doilea te împinge către prima, timp în care te poți amăgi, pentru a nu te plictisi, cu prezentul.

Pentru ca să pot citi timp mai mult, am nevoie ca scrierea să fie pe suport de hârtie; dacă scrierea nu are mirosul cernelii și fără să aud foșnetul paginii întoarse, îmi este cu neputință lectura de durată, atentă și relaxantă.

Omul, viața acestuia, este precum cea a unui păianjen picat pe un cearșaf pe care cineva după ce îl strivește, să zicem cu o carte, acesta picând pe dușumea, mai este strivit, cu lehamite și cu piciorul. În patul meu, printre cărțile împrăștiate în dezordine, se află și telecomanda tv. Dimineața o împing departe de mine, cu acest caiet, ca pe o scârnăvie. Adeseori mă gândesc să o zdrobesc, să o frâng, apoi să o calc în picioare – ca pe acel păianjen, mai sus pomenit.

Din nou despre M.C. Omul acesta este obsedat de cuvântul „orbitor”. Ce o fi având cu expresia aceasta de revine atât de frecvent în scrisul acestuia?!...

<u>**14 mai 2018, luni:**</u> Cioran versus M. Cărtărescu. Primul – geniu al conciziei, cel de-al doilea – dezlânat, prolix, punând preț pe numărul de pagini scrise, fără să facă nici un efort de esențializare. Mizând pe brandul „M.C.”, bine manageriat de Gabriel Liiceanu, Cărtărescu varsă șuvoaie de nimicuri considerând că acestea dacă provin de la el, atunci, cu siguranță, sunt valoroase și se vor vinde precum pâinea caldă. De vândut, iată se vând, dar nu sunt, scrierile sale, deloc ceea ce el crede ori se afirmă de către unii admiratori. Scrierea cărtărească nu are profunzimi: are doar cotloane colorate, iluminate și bine încălzite. Citindu-l, nu ți se întâmplă să te oprești din lectură pentru a te încânta cu stări lăuntrice deosebite, inedite sau paradoxale, cu impact surprinzător și de neuitat, de multe ori contondente. În schimb, la Cioran fenomenul acesta este frecvent, aceste momente făcând parte din deliciul și savoarea scrierilor sale. Exemplu: „Învinuiesc această țara de a nu fi putut să depășească un scepticism vulgar și de a fi receptat totul cu o resemnare imbecilă, cu o pasivitate inconștientă, de a nu fi avut curajul absurd al unei eroice afirmări.” Cioran preamărește limba română, minimizând însă cultura valahă numind-o: „… cultură de «cârpeală» a unui popor fără istorie.” Precum spuneam, laudă cu înflăcărare limba pe care a părăsit-o, dar pe care o consideră ca fiind cea mai mare creație a poporului român, o limbă cu o poeticitate mult superioară limbii franceze. În legătură cu acest fapt, Cioran declară că nu cunoaște limbă mai poetică decât limba română, dar, din păcate, limba românească

este intraductibilă. Păcat, totodată, afirmă Cioran, că „ai noștri compatrioți nu sunt demni de limba pe care o vorbesc.”

Citeam într-o revistă că Nichita Stănescu întrebat fiind ce ar spune Eminescu dacă ar veni printre noi, poetul *necuvintelor* a răspuns: „ – Dați-mi limba înapoi!”

Oricum, sentimentul de *ură iubitoare* (Eugen Simion) răzbate din toate scrierile autorului rășinărean, dând dreptate, până la urmă, chiar și țăranului român în privința *fatalismului și scepticismului lui fundamental.* Cioran este un nihilist-pesimist incurabil, însă este un om delicat și nostalgic, un suflet liric.

Pentru mine sufletul omului este Dumnezeu. Deși niciunul nu se vede, cu toate acestea, se manifestă, amândouă, în chip imaterial, superior.

Nu mă uit la tv. decât foarte rar și, cel mai adesea, seara. Astfel, evit, firește parțial, să accept să mi se verse lăturile lumii în suflet. Lumea este în degringoladă. Occidentul este în criză profundă, decăzut, în timp ce Estul – jefuit de către toți hoții acestei lumi: și din vest, dar și din est!

Cititul este – rămâne – marele meu „viciu.” Pe lângă asta, mai este, desigur, scrisul; fără aceste două îndeletniciri nu știu cum aș răzbi în hățișul mlăștinos al vieții.

… Atunci când fericirea te face și mai nefericit decât nefericirea, iar lumea în care trăiești ți se pare greu suportabilă, salvarea îți poate veni dinlăuntrul tău, din propria-ți găoace, cred.

Noi, cei din estul Europei, am trăit peste patru decenii cu utopia unui Vest mai bun. După aproape trei decenii de degustare a utopiei cu iz vestic, ne-am convins că acel bine, mai mult închipuit, nu mai există niciunde în lume.

După-amiaza, lectură în foișorul din curte. Noaptea trecută și azi dimineață a plouat. Vremea s-a răcit. E în continuare înnorat și cam frig, aici, în foișor. Mă voi muta în chilioară pentru a bâjbâi pe Net; apoi, pe la ora 21, voi face plimbarea de seară, după care voi căuta patul.

15 mai 2018, marți: Veni iată și miezul de florar cu niscaiva stropi de ploaie și răcoare. În zori de zi, citesc și scriu, scriu și citesc, ore bune.

Doamne, câtă vorbărie deșartă la robul tău Cărtărescu Mircea. Înfiorător de multă. Culmea e că nimic-nimic nu te prinde, nu te răpește în această avalanșă de cuvinte. Ajung, cu toate acestea, la pagina 474 a Jurnalului (IV) al dumnealui, ce-i drept, cu multe lecturi piezișe, repezite, ale unor rânduri. Unde-i frumosul, unde-i atractivul, ineditul scrierii care să te acapareze. Consider că o astfel de scriere dezlânată nu se poate citi doar prin… alunecare peste slove, căutând cu disperare cuvântul care să te oprească din goana lecturii spre a te răpi. Dar nimic de acest fel la dumnealui.

Mă pregătesc să merg la bancă pentru a efectua anumite operațiuni specifice începutului sezonului estival. Este o întreagă tevatură, complicată și de neînțeles, mie; mi se pare a fi un act de cutezanță să faci aceste manevre bancare: un act eroic!

Stau în pat încă; citesc pentru a-mi pune în funcțiune cerebelul. Apoi, purtat de suflul cititului, mă apuc de scris.

Primesc, între timp, un mesaj de la Fan curier. Sunt anunțat că astăzi, între orele 11-19, voi fi căutat pentru livrarea unui colet cu cărți comandate nu demult. Sosirea oricărei cărți comandate pe Net îmi produce o stare de emoție și de bucurie; mai apoi, citirea cărții primite este posibil să fie însoțită de sentimente de înșelare a speranțelor.

M.C. Un scriitor ca el ar trebui să își mai cearnă gândurile, evitând să-și transpună pe hârtie orice îi trece prin cap, fără a le analiza și a le esențializa… Țin să consemnez că notația din 17 oct. 2016, a lui M.C., îmi este pe plac, în sfârșit. Cartea aceasta (Jurnal IV), nu o lepăd, o voi citi-o oricum, scrierile acestea diaristice interesându-mă, chiar și atunci când ele aparțin unor autori mai puțin cunoscuți decât M. Cărtărescu.

Starea mea cvasipermanentă: *obidă* se cheamă. Nu prea e bine. Zilele mele au devenit atât de asemănătoare încât doar aceste sosiri de… colete mi le mai colorează, înviorându-mă.

16 mai 2018, miercuri: „…Fiindcă lecturile sunt pentru gândire ceea ce lemnele sunt pentru foc” – în fiecare dimineață pun pe focul gândirii un braț de pagini din diverse scrieri, încălzindu-mi cu ele spiritul.

Am trecut de miezul lunii mai. Zilele se destramă precum puful păpădiei de pe tulpină, duse apoi cine știe unde pentru a da naștere altor „tulpini de zile”, ale altor primăveri.

La M.C., în scrierile sale, primează cantitatea; nu știu, o fi poate și calitate – eu unul însă nu o aflu. Sunt oameni care turuie ziua toată, alții fac asta în scris; unul dintre aceștia este și M. Cărtărescu.

Am terminat de citit – uneori în diagonală – și cel de-al patrulea jurnal al lui M.C. Nu-l mai vreau: are substanță, lipsindu-i însă miezul. Voi reveni la scrieri ale lui Cioran.

Această lume pe dos mă determină să am o permanentă stare de amărăciuni și mânie, fapt care atrage după sine stări de suflet nu tocmai plăcute.

M.C., pe care tocmai „l-am terminat”, nu scrie o literatură de idei, bogată și expresivă. El dintr-un boț de realitate ori fantasmă (vis), prin frământare și aplatizare, face un imens platou verbal golit de miez și de arome.

În viața de toate zilele dar și în scris, am ajuns să îmi exacerbez decepțiile și să nu mă mai pot desprinde de negativități, fapt pentru care Ida mă suportă anevoios, prin acest fel de a fi al meu obosind-o și enervând-o în chip vădit.

În toate lecturile mele am căutat și continui să caut, expresia finală, fructul, neinteresându-mă pomul, rădăcinile și nici frunzele care îl produc. Nu îmi plac amplitudinile („ciorbele de cuvinte”), doresc și caut, esențe parfumate. De copil încă, am îndrăgit stilul scurt, nu neapărat aforistic. Așa încât, pentru a putea cumpăra „Caracterele” lui La Bruyère, am cărat saci de grâu, la o Bază de recepție a semințelor, într-o vacanță de vară fiind, jenă fiindu-mi să cer banii de la părinți pentru a-mi cumpăra cele două volume, apărute în B.P.T., expuse îmbietor în vitrina librăriei din Sângeorgiu de Pădure. Astfel, la sfârșitul primei săptămâni de lucru am cerut să fiu plătit, grăbindu-mă să nu mi-o ia altcineva înainte.

Desprind dintr-un comentariu de pe Net: „Cioran – om al fragmentului. Principalul său instrument de lucru: îndoiala.” Iată făgașul pe care hălăduiește acest autor: *fragment și îndoială*.

17 mai 2018, joi: Câte nimicuri, găunoșenii, înșirate pe hârtie de către M. Cărtărescu în al lui Jurnal IV; nimic profund, nicio pagină sau paragraf măcar, în stare să te pună pe gânduri, să te facă să meditezi, mai scurt ori îndelung, la cele ale vieții. Doar banalități, incontestabil bine scrise, pe aproape 700 de pagini. De-acum, privesc cu detașare „Un om care scrie” – lectura este încheiată…

Despre boală. Zice-se că te face să îți cunoști limitele fiziologice, te smerește, te pune la încercare, îl ajută pe om să se apropie de Dumnezeu. Într-un fel este justă afirmația, dar tot atât de adevărat este și faptul că boala, cronică, îl abrutizează pe om. Pentru ca boala să-ți fie mai lesne de îndurat, se recomandă ca aceasta să fie asumată (nicio cârtire!), apoi e bine să îți ierți pe toți aceia care ți-au greșit.

Sunt un spirit neliniștit: mă agit mult, frământându-mă și pentru ce nu are rost, fiind mai tot timpul victima unor stări de încordare lăuntrică obositoare.

La Praid, la piața săptămânală. Lume multă, toți vin motorizați, nu mai găsești un loc de parcare în preajma pieței; colac peste pupăză, strada pe care se află piața mai este și deosebit de îngustă. Din pricina mașinilor care abundă, viața ne devine tot mai stresantă din clipa în care ai ieșit pe poarta ogrăzii tale. Îmi vin în minte zilele de piață de altădată, de la Sângeorgiu de Pădure: deși sediu de raion, nu tu claxoane busculade, doar târguieli tihnite, combinate cu plăcute taifasuri cu diverși cunoscuți din localitate, unii ieșiți taman pentru a se întâlni și dialoga.

„Criminala luciditate.” Întreaga omenire fuge de crunta realitate, amăgindu-se fiecare cum poate. Cei doi piloni ai acestei iluzii, himere în fond: banul și sexul, apoi toate care derivă din aceste ispite.

În rest, învăț să mă dezvăț de prea multele ispitiri și amăgiri, viclene, ale vieții, pentru a nu trebui să-mi trăiesc, mai apoi, cele multe dezamăgiri dureroase.

18 mai 2018, vineri: … Și cum să nu fii îngrijorat și dezamăgit de toate dacă vezi clar că lumea merge spre dezastru! Scrisul – produs al suferințelor, („Omul: animalul care suferă”), fiind totodată și o terapie contra acesteia. Este, în fond, o amăgire, ca orice altă făptuire în viață, doar că, spre deosebire de alte îndeletniciri, urmele acesteia rămân – pot rămâne! – peste generații.

Să suferi, înseamnă să te faci contemplativ, deoarece prin ea, prin suferință, omul ajunge la starea de meditație profundă.

Diminețile întârzii mult în dormitor, nutrindu-mi sufletul cu felurite lecturi. Spre ghinionul meu, zgomotele șantierelor din vecini nu mă lasă să mă concentrez asupra a ceea ce citesc, necontenind cu ciocănituri, cu zdrăngăneli, precum și cu urletele sfâșietoare ale motoferăstraielor. Așa îmi este dat să mi se întâmple de ani de zile, faptul acesta măcinându-mi nervii. Pentru a evita aceste zgomote, mai bine ar fi să citesc și să scriu, noaptea; însă mă bucur că pot dormi binișor pe timpul nopții.

Lumea de azi: o lume trivială, dornică de parvenire, ziua toată gonind după bani și distracții.

19 mai 2018, sâmbătă: Cum să te poți bucura, cum poți fi fericit atâta vreme cât ești ancorat în realitatea care te împresoară, chiar dacă în preajmă cântă păsări și se deschid flori? Teoretic ar rămâne iubirea, practic însă!

A fi om, ființă superioară, înseamnă să exasperezi.

… Iubire, ură, suferință – adică viață!

20 mai 2018, duminică: Marca prezentului este clipa… în care viitorul se transformă în trecut. O clipă-i prezentul, doar o clipă, iar noi, entități efemere balansând între viitor și trecut.

Am copiat de pe internet o spuză de comentarii despre scrierile cioraniene. Am umplut cu ele, fiind sute de pagini, un sertar mare, încăpător. Autorii: o puzderie de persoane mai mult sau mai puțin avizate. Am ales această modalitate, de pe foile de hârtie imprimate, întrucât numai așa, ținând filele în mână, pot diseca viața și scrierea autorului meu preferat: Cioran.

Pesimismele mele – modalități de autoapărare („Se putea și mai rău!”). Omul – ființă stranie: ca să se nască, nu cere, ca să trăiască, nu prea știe; iar ca să moară, nu vrea. Și uite-așa, de câte milenii? Consemnările mele sunt trăiri, gânduri și, precum lesne se poate observa, mai puțin fapte. Sărace sunt notațiile în făptuiri, deoarece acestea sunt rare și neesențiale; așa încât, preponderent trăirile mele rămân sursa acestor însemnări. Nemulțumirile și tristețile m-au împins către la singurătate.

Mania mea de a tipări felurite teste întâlnite pe Net rezidă cu siguranță și din nevoia de a-mi crea senzația de activitate, de trebuința de a face fizic, de a simula măcar munca. În fapt, stau pe scaun, dând doar clicuri din care în final vor rezulta foi mari, îmbietoare, doldora de texte ale unor autori dragi sufletului meu. Apoi, cu aceste pagini în brațe, voi merge în dormitorul meu, în patul meu, așternându-le în dreapta mea, mângâindu-le mai întâi cu privirea, apoi cu mâinile, după care încep să dezbrac vocabulă cu vocabulă pentru a le simți gingășiile, savurându-le aromele.

Ființa mea intimă și lumea în care mi-a fost dat să viețuiesc se află într-o neliniștitoare neconcordanță dintotdeauna. De când mă știu sunt un surghiunit în propria-mi ființă. Adeseori – mult prea adesea – simt o stare de furie disperată, de dezlănțuire asupra tuturor, atitudinea aceasta a mea fiind de neînțeles de către Ida, mai cu seamă.

21 mai 2018, luni: Date despre ziua de azi, culese de pe smartphon. „Soarele răsare la ora 5:39; apune la ora 20:53. Durata zilei este de 15h și 14 min. Acum adie un vânticel cald, viteza acestuia fiind de 8 km, viteza cu care mergeam, pe jos, la Fântânele, în copilărie.

Lecturi, matinale, pestrițe. Ponderea acestora rămân scrierile lui Cioran ori comentarii despre gânditor și ale sale cărți. Sunt uimit de pletora de comentatori care, prin scrierile lor, îl pun sub lupă pe Cioran.

Mă încearcă senzații copleșitoare de mizantropie, urmate de sentimente de silă și o vie dorință de a mă izola. Peste toate – o perpetuă senzație de gust amar.

Turism, vacanțe, excursii – fugi sunt de o anumită realitate nu tocmai agreabilă.

Nemulțumirile mele sunt multe; însă nemulțumirea față de sine le întrece pe toate celelalte.

Unde-s rândunelele, aceste fulgere negre care, în copilăria mea, năpădeau curtea părintească, dar mai cu seamă cea a bunicilor? Zborurile lor rapide, aducând în cioc de fiecare dată materiale pentru înjghebarea cuibului. Aceste sălașuri erau înjghebate pe sub streșini și în grajdurile vitelor. În graba lor de a-și înfiripa lăcașul, țâșneau din grajd ori în grajd, precum niște săgeți alb-negre, tocmai deasupra capetelor celui care ieșea cu șiștarul plin cu laptele înspumat, mai alb decât omătul de gerar. Unde-s rândunelele, unde-s acele vremuri?

22 mai 2018, marți: Florar pe ducă. Din iarba livezii puful păpădiilor se urcă în ceruri, poposind în norii cumulus.

… Și iar mi-aduc aminte de alte primăveri când, în livada bunicilor, făceam lanțuri din tulpinițe de păpădii, acompaniat de cântecul neostoit al cucului nevăzut, al mierlei negre jucăușe și al coțofenei pusă pe sfadă. Tot acum, în luna mai, căutam bieții cărăbuși pe sub pomii livezii pentru a-i transforma în vârtelnițe, confecționam țiuitoare din fir de iarbă aspră ori tilinci și drâmbe din nuielușe de salcie, praștii – din tulpiniță de pătlagină, pistolet din lemn de soc, cu cartușe din câlț, ceteră din strujeni. Trecu de-atunci peste o jumătate de veac. Zâmbesc: Doamne, de când nu am râs și de când nu am mai băut un pahar de vin? Fiindcă, râsu-i pentru suflet, vinu-i pentru trup (… ah, suflete, ah, corpule!, ah!..). Și peste toate – cerul, același cer albastru, ca și atunci, aceeași boltă ca o paranteză care cuprinde oameni, vremuri, bucurii și amaruri: de-atunci și de-acum.

Consemnările acestea alcătuiesc, în definitiv, un soi de jurnal de idei și în mai mică măsură un jurnal intim al făptuirilor mele. Fapte, făptuiri – de unde? Ce a fost de înfăptuit, s-a întâmplat deja. Acum, ronțăi niscaiva idei spre a mă afla în treabă.

Ida taie tulpinile lalelelor care, după ce au fost scoase din locul în care ne-au încântat privirile – atât de scurtă vreme! – au stat un timp la soare pentru zvântare. Rămân doar bulbii care vor sta în așteptare, în

pivniță; mai apoi, aceștia vor fi plantați din nou la locurile lor spre a ne delecta iarăși, în primăvara următoare. Viața acestor flori, aidoma vieții unor oameni, este scurtă, dar intensă; ele irump în cascade de culori năucitoare, cu mult înaintea altor flori, anunțându-le, fiindu-le parcă soli.

Stau pe balansoarul din curte. În preajma mea – tufe înflorite de weigela și caprifoi, zorele și un mare glob alb-verzui de iasomie, înflorită și ea. Miresmele plutesc în ogradă, precum plutea peste ape ceața primordială în ziua Creației.

23 mai 2018, miercuri: Cu Ida la piața săptămânală de la Miercurea-Niraj. Îmi place mult piața aceasta, datorită varietății ei mare mărfuri și, mai cu seamă, pentru atmosfera ei de iarmaroc; așa încât ori de câte ori am prilejul nu ratez ocazia de a o vizita. Mergem pe varianta Sărățeni-Bereni-Măgherani. Peisajul este înecat în verde crud, oriunde privești; dealuri înalte, cu pomi și, pe culmi, cu păduri pe marginea cărora, turme de oi și cirezi de vite pasc alene. Circulația rutieră pe acest traseu este mai puțin aglomerată, drumul, dus-întors fiind o plăcere.

La piață: cumpărăm niscaiva fructe (cireșe și mere), roșii, ardei, ceapă. La un stand de încălțăminte, îmi găsesc o pereche de pantofi pe plac, pe care o cumpăr; nițel mai departe, găsesc niște pantaloni de camuflaj, tricou kaki, pe care, de asemenea, le cumpăr, fără să ezit. Ne întoarcem acasă tocmai când zăpușeala este în toi.

24 mai 2018, joi: Lecturi despre Cioran. Mai tot ce citesc, în ultima vreme, sunt scrieri despre Cioran – comentarii și eseuri –, respectiv articole ale gânditorului scrise în tinerețe. Nu mă pot desprinde de acest autor. Am puternica senzație că nu mă voi putea abține de la a reciti, Doamne, pentru a patra oară deja!, *Caietele* acestuia (Merci, Simone Boué!).

Uniformitatea zilelor mele este alarmantă; în fond, oare ce ar mai fi de diversificat în această existență tomnatică a mea, acum când orice schimbare, dacă se întâmplă să aibă loc, e doar cu tentă negativă? Așa că, e de preferat să nu se petreacă nicio variație în traiul meu

de-acum. Ceea ce până nu demult constituiau paranteze „aromate și învăluitoare” în existența mea, vor rămâne irepetabile amintiri. Iar nădejdile, așteptările de odinioară, s-au dovedit a fi doar iluzii, cel mai adesea sfâșietoare.

Consemnările de mai jos le scriu pe balansoarul din curte, sub tufa înflorită de iasomie. Această aromoterapie zilnică, câtă vreme mai sunt dumnezeieștile flori în viață, trag nădejde să-mi îmbuneze sufletul cătrănit. În completare, nu ar strica să combin terapiei pomenite cu meloterapie, dar acum nu mai este posibil. Oare ce or fi visând aceste flori atât de aproape de săvârșirea lor?

Motouneltele ne-au copleșit viața. Zbârnâie neîncetat, de dimineața până seara, ba tăind, victorioase, arborii pădurii, ba năpustindu-se asupra ierbii, ba tăind metale (flex-uri), ba înșurubând, în felul acesta tensionându-mi nervii fără oprire. Înfiorătoare scule, aliate ale Satanei.

Înaintarea în vârstă înseamnă acumulare de noi și noi mizerii fizice, mai cu seamă. Aceste neajunsuri or fi având rostul lor, unul dintre acestea fiind și nevoia de a te apropia de Dumnezeu…

25 mai 2018, vineri: Am scris cât am scris: nouă cărți; și oricât aș mai scrie, mereu aceleași obsesii, aceleași fantasme, ar reveni. În consecință, mai continui? Da, voi continua, întrucât fără această îndeletnicire – cea a scrisului – aș rămâne sărac, deosebit de sărac sufletește. Scriu, prin urmare, atât cât scriu, din necesitate lăuntrică.

Mă minunez, atunci când văd frânturi de filme occidentale, cât de mult neant și secetă lăuntrică pot prezenta, în opoziție cu filmele estice. Afirmația este valabilă și în privința creațiilor literare vestice. Creațiile literar-artistice din estul Europei au o dimensiune interioară, au o vibrație – cele vestice, nu.

La Dumbrăvioara cu Ida pentru a depune câteva flori la mormintele părinților ei, apoi, la un scurt taifas la una dintre verișoarele ei, M. Mama acesteia, de 80 de ani, este complet orbită și slăbită, dar încă săritoare să-și ajute fiica la treburi gospodărești. Revenim la Sovata pe o dogoare greu suportabilă, complet nădușiți, în mașină nesuportând aerul condiționat.

Gânduri pestrițe sub tufa de iasomie. După-amiaza înnorată, deci ușor răcoroasă. Printre filele de iarbă, petalele albe ale grăbitelor flori de iasomie. Savurez dumnezeiasca lor aromă în acompaniamentul concertului păsărilor din preajmă. Cele mai auzite cântătoare: mierlele. Ce or fi strigând (cântând) cu atâta vervă, nicicând nu vom ști.

26 mai 2018, sâmbătă: Țara mea tinde să aibă două-trei sâmbete și două duminici pe săptămână. În tot acest timp, salariile rămân la nivelul buricului broaștei, adică de nici 300 de €.

„Dor; nenoroc; doină ”: iată emblemele nației române.

Privesc cadranul ceasului meu de mână: minutarul își întinde brațele peste cifrele 1; 2; 3; 4…, în timp ce langurosul ac orar așteaptă cu emoție, ascuns la umbra dintre două cifre, apropierea (promițătoare) a minutarului.

Doamne, viața noastră cotropită-i de reclamele tembele ale hămesiților. Balele lor pestilențiale se scurg din orice mijloc mass-media. Caut o aplicație care să-mi blocheze năvala asfixiantă a publicităților. Găsesc cu duiumul, dar toate sunt cu… publicitate, până și astea!

În Paradis, Pomul cunoașterii binelui și a răului s-a uscat. Trei heruvimi, cu săbii de foc stau, cu osârdie de pază la poarta estică a Edenului, împiedicând accesul omului în Rai, mai cu seamă către Pomul vieții: viu, viguros.

„Ne-a închis Atotputernicul căile sale?” Ei bine, zice Cioran, sădi-vom alt pom, aici unde El nu are nici paznici, nici săbii, nici flăcări. Să rămână El cu o veșnicie fără nimeni; noi mai departe vom păcătui, mușcând din merele ce putrezesc sub soare.”

Devreme ce, ca om, oricum este condamnat la moarte, Cioran găsește de cuviință ca în numele omenirii, care se îndreaptă inevitabil spre eșafod, să-i dea cu tifla-n nas Creatorului…

Străluminări din *Rugăciunea unui dac*, de Eminescu:

–„Nu era azi, nici mâine, nici ieri, nici totdeauna/ Căci unul era toate și totul era una.”

–„Să-ngăduie intrarea-mi în vecinicul repaus.

–„Că-n orice om din lume un dușman mi se naște.”

Însingurare, suferință, taină, mistuire de sine, aspirație neconsolată spre infinit și etern: iată Poezia!

68 de ani! Timpul se răzbună: lovește, împroașcă cu noroiul nefericirilor; mă arată cu degetul doar pentru simplul fapt de a fi îndrăznit să trăiesc. Am căzut, de undeva, aici – unde mă zbucium, mă sucesc și răsucesc în fel și chip; dar cu ce folos, știind tot timpul că mă aflu în ăst loc ca biet trecător și că orice aș face, e un pas ferm către inevitabila plecare.

Aceasta-i realitatea: Adam ne-a spulberat Eternitatea, laolaltă cu Eva, printr-o mușcătură dintr-un măr. Am, așadar, 68 de ani: să vreau mai puțin, cât mai puțin – să uit nefericita dorință, cea cauzatoare de atâtea nefericiri.

Competiția – pe plan turistic – cu vecinii, pe timpul verii, este acerbă și de cele mai multe ori și perfidă; așa încât, dacă doi vecini încă mai sunt în relații acceptabile, aceasta înseamnă că unul dintre ei nu se îndeletnicește cu afacerea turistică.

În promenada mea în natură, de fapt, a noastră, deoarece am fost cu Ida, pe valea Bucin, ajungem la un moment dat în proximitatea unei turme de capre, apoi a unei cirezi de vite. Ne pomenim că suntem atacați de opt câini mari, lățoși, furioși, fără jujee. Ida se sperie, face pași îndărăt, îndemnându-mă și pe mine să bat în retragere. Eu mă încăpățânez, nu mă clintesc din loc, deși cei opt câini fioroși nu vor să se potolească; îmi propun să nu plec până nu apare ciobanul nepăsător. Într-un târziu apare: un copilaș de vreo 11 ani!; punându-i niște întrebări, copilul răspunde invariabil cu „nu știu” trimițându-mă să-l întreb pe patronul Gyuri aflat undeva în preajma stânei. Fiindcă o văd pe Ida agitată, îl las pe păstoraș cu turma și cu ai lui câini, apoi facem cale întoarsă pe malul Târnavei, îndreptându-ne către mașină. Aproape de locul unde am parcat mașina se află un stup roind de albine în neîntreruptul lor zbor de adunare a polenului. Din neatenție, apropiindu-mă prea mult de stupi, fiind și transpirat, am întărâtat o zburătoare care iute își înfige acul ei sub geana de jos a ochiului drept. Plecăm „învinși” din promenada noastră de azi în natură – alungați, mai întâi, de ogarii ciobănești, apoi de albinuțele zumzi.

27 mai 2018, duminică: … Încă mai caut *surâsul unui copac*.

Taciturnul de mine: tot adună și adună taine împovărătoare; pe când guralivul de V.P. este, cu siguranță, ușor ca fulgul descotorosit de asemenea poveri. Până la urmă, pe amândoi, și pe el, și pe mine, aceleași pericol ne pândește.

Adesea, când sunt scos din pepeni, cuvintele-mi devin urlete; involuez, prin urmare.

În noaptea care a trecut, am dormit cu un bondar captiv în dormitorul meu, rămas în cameră după aerisirea intensivă de ieri. Îl voi elibera în curând, dar încă e prea devreme ca să mă scol din pat, cu toate că zburătorul bombăne tot mai nemulțumit de claustrare.

Răsfoiesc una din scrierile lui Cioran. Ultima propoziție a acestei scrieri, pe care am însemnat-o în '92: „Spermatozoidul este banditul în stare pură."

Anii mei sovăteni: o succesiune de voluptăți naive, garnisite, pe alocuri, cu niscaiva regrete.

Început de sezon estival. Lumea profitând de sumedenia de sărbători legale, ortodoxe și nu numai, mai toată lumea motorizată fiind, se năpustește asupra reperelor turistice demne de a fi vizitate; fie și o singură dată în viață. E lume multă pretutindeni, încât nu îți mai vine să ieși cu mașina; nici pe jos. Dacă totuși ai cutezat să ieși cu mașina, parcând-o, plătești, chiar dacă ești localnic. Atunci, mai bine fug în codru, lăsându-mi mașina la umbră, fără să alerge cineva după mine pentru a-i plăti taxa de parcare. Pornesc apoi pe cărări umbrite, în tril de păsări și în șuier de ape – doar eu, singur, pe toată întinderea sihastră, ca și cum aș fi stăpânul codrilor și al apelor.

Recitesc în „Pro și contra Emil Cioran" – antologie de Marin Diaconu, articolul lui Lucian Blaga despre lipsa originalității scrierilor lui Cioran. Desigur, orice carte se naște din cărți, dar acuzațiile lui Blaga, la adresa lui Cioran, sunt cu mult peste această realitate. La aflarea conținutului acestui articol, Cioran ar fi exprimat: – Nu-i deloc onorant, ceea ce scrie domnul Blaga, nici pentru el și nici pentru mine.

28 mai 2018, luni: Săptămâna aceasta începe cu o sărbătoare (Rusaliile), apoi se termină cu alta: Ziua copilului, sărbătorită tot de adulți! De ce este sărbătoare și pentru adulți?!

Lumea de azi – o lume a producției de bunuri materiale, mai puțin la noi, în România – și, de asemenea, o lume a consumului lipsit de bun-simț, copleșită de hoție și desfrâuri cu ghiotura: astea din urmă și la noi, la români.

Câteva citate din scrierile cioraniene:

„ – Într-o lume fără melancolie, privighetorile ar începe să scuipe, iar crinii ar deschide un bordel."

„ – Fără Dumnezeu totul este neant."

„ – La poalele Carpaților soarele se-neacă în bălegar și vulgaritate."

În incursiunea mea de azi în natură, pe valea Bucin, traversând Târnava-Mică am alunecat pe un bolovan picând în râu cu tot „harnașamentul": geanta de serviciu cu evidența turistică pe anul în curs, telefonul mobil, aparatul de fotografiat, ceasul de mână (elvețian). Am avut noroc datorită faptului că nu mi-am fracturat oasele-mi bătrâne. Apoi, că fiind zi cu soare, ajungând rapid pe malul opus, am putut demonta, în măsura în care m-am priceput, telefonul și aparatul foto, punându-le la uscat; așa încât, după aproximativ trei ore telefonul a devenit funcțional, dar, deocamdată, nu și aparatul foto. Ar fi păcat să se fi vătămat. Trag nădejde că își revine și acesta până mâine, după ce se usucă.

29 mai 2018, marți: După „udeala" de ieri, până la urmă, se pare că doar aparatul de fotografiat a avut de suferit. Încerc să-l remediez timp de vreo două ore, dar nu mă descurc; are obiectivul blocat. Va trebui să găsesc pe cineva, dacă nu la Sovata, atunci la Odorhei ori în Tg.- Mureș.

O suferință bucuroasă: dorul!

Dintre toate scrierile lui Cioran, mi-au plăcut în mod deosebit: *Caietele, Convorbirile și Corespondența*: cei trei „C". Primele două opere sunt o consistentă autobiografie spirituală a scriitorului, ele ră-

mânând însă inconsistente fără delicioasele scrisori, mai cu seamă cele către cei de-acasă.

Rețin din scrierile cioraniene recomandarea asiduă a filozofului că poporul român trebuie să scape de prea mulții țărani, întrucât fără acest demers nu poate scăpa din somnul istoriei. Ei bine, iată că azi dorința lui Cioran s-a împlinit: dar unde am ajuns, cu țărani cu tot?!

30 mai 2018, marți: Natura mea lăuntrică este una solitară, aceasta nutrită fiind, intens și de o consistentă doză de mizantropie înnăscută, căpătată pe linie maternă.

Voi merge la Tg.-Mureș pentru a-mi duce aparatul foto la reparat, acesta dovedindu-se a fi nerezistent la imersiune. Bani, nervi, timp pierdut, în cazul de față, – asta înseamnă un drum la Tg.-Mureș. Oricum, fiindcă nu am fost de mult, îmi voi mai clăti ochii cu vechile-mi repere.

După ce colind tot orașul în căutarea unui atelier de reparat aparate de fotografiat, aflu, într-un târziu, de un astfel de meseriaș. Predau aparatul și plec; după patru ore de așteptare, cutez să-l sun, cu toate că acesta mi-a promis solemn că mă va suna el; acesta îmi răspunde morocănos la telefon că nici vorbă să-mi poată repara aparatul, să vin să-l ridic. În timp ce îmi restituie aparatul de fotografiat, împreună cu anexele, nu uită să mai adauge: – Verificarea (!) vă costă: 30 de lei! După ce achit și ies din atelier, mă gândesc că din păcate mă atașasem de acest aparat, iar din acest moment devine, iată, o piesă de aruncat la coșul de gunoi.

Ora 18,15: m-am reîntors de la Târgu-Mureș.

31 mai 2018, joi: Mirajul scrisului – transformat în carte – constă, desigur, prin înfăptuirea posibilității perpetuării ideilor, gândurilor, a faptelor autorului, atunci când acesta nu va mai fi. Dar se pune întrebarea, oare cine va mai fi interesat de toate aceste vanități ale unui banal autoraș, în lumea aceasta bulversată? Rivalitatea, mai mult sau mai puțin cinstită, inclusiv pe tărâm turistic, activitate cu care mă mai îndeletnicesc, vara, este stresantă; dar trebuie mers înainte. Furia, ran-

chiuna, tristețea, dezamăgirea – iată stările în care îmi este dat a-mi duce traiul.

Cioran: Limba română – da! Seminția românească – nu!

Tineretul nostru, cel de azi, nu îl merită pe Eminescu. Ei și? Ce le pasă, ce le doare pe aceștia dacă nu sunt demni de Poet!

Acalmie turistică. Dimineața stau în pat până târziu, hăt târziu, într-atât de târziu, încât chiar dacă citesc și scriu, gândindu-mă la părinții și bunicii mei, mi se face rușine.

Vraja limbii române: limba sufletului meu.

Mirarea cea mare a lui Cioran: „Cum oare a fost posibilă o apariție ca aceea a lui Eminescu într-o țara așa de nevertebrată ca a noastră?!

După el (Cioran), poporul român este *o seminție fără rost*.

De pe semnul de carte al Jurnalului Zen, al lui Mircea Cărtărescu, imaginea chipului acestuia, reprezentându-l tolănit pe o canapea, într-o poziție comodă, având o grimasă care cere palme. Pentru a nu-l mai vedea, procedez la „decapitarea" lui, poza lui rămânând doar cu membrul stâng ridicat.

Ieri, la Tg.-Mureș, pe o bancă în părculețul Bolyai, ascult povestea unei femei, cam de vârsta mea, care îmi istorisește cu lux de amănunte, năbădăile unui soț cu o hemipareză de mai bine de 18 ani. Nu vreau să intru în amănunte, însă din relatările ei, povestite cu tristețe și revoltă, răzbate clar cât de înjositoare e boala, în fond existența toată ajunsă într-un anume stadiu.

Lecturi de după-amiază pe balansoarul din curte. Iasomia și-a lepădat petalele, aromele ei au devenit vagi, mai mult amintiri. Acum, e rândul caprifoiului să-și împrăștie năucitoarele-i miresme. Pe suportul din fața foișorului, vrejul de zorele îmbrățișează strâns transversala rotundă. Din partea opusă, o altă tufă de caprifoi parfumat se grăbește la întâlnirea cu albastrul.

1 iun. 2018, vineri: Încep lectura, de fapt relectura, într-o ediție recentă a unor *exerciții spirituale* prin mijlocirea cărora este posibil să-mi dobândesc *cumpătarea, virtutea și liniștea lăuntrică* în fața încercărilor vieții. Oricum, scrierea aceasta o voi citi ca pe o literatură

bună, fiindcă în privința liniștirii mele sufletești nu știu dacă există vreo scriere care să o mai poată potoli.

68 de ani – bătrânețea însăși. Slăbiri, lipsă de rezistență, renunțări. Cu toate acestea mintea, năstrușnica, nu are istov, neastâmpărul ei aducându-mi neliniști și zadarnice zbateri. Bătrânețe. Da. Însă, din păcate, nu și înțelepciune pe măsură. Lipsa de încredere în celălalt, manifestată și de mine, cu prisosință, îmi produce mari neajunsuri. Din păcate, nu poți fi cu inima deschisă fiindcă devii vulnerabil; ce bine ar fi să fie aceasta o caracteristică umană generală! Apoi, în virtutea acesteia, orice încercare de ivire a norilor de ipocrizie, viclenie și invidie să devină imposibilă. Egoismul, care a devenit covârșitor, spulberă armonia dintre oameni, dezorganizează viața cetății, omul nemaifiind apt să fie în slujba Binelui.

Deunăzi am văzut pe Net un bătrân indian care stă cu brațul drept ridicat de mai bine de 60 de ani. Ei bine, brațul acesta devenind rebel, egoist!, s-a urâțit și subțiat, ajungând să fie impropriu menirii sale, fiind un braț doar cu numele, efectiv acesta scindat fiind de întregul potrivit naturii sale. Așa și individul lipsit de altruism. Dar și brațul, ca și individul egoist, pot reveni la unitate, regăsindu-și rolul lor de *parte servind întregul,* nu doar pe sine.

2 iun. 2018, sâmbătă: Caracteristica esențială a acestor vremuri: goana nebună după onoruri și bogății. Prezentul, prezentul fărâme de clipă alunecoasă, succesiune de scurte momente. De ce, oare, omul tot alunecă: ba în trecut, ba în viitor, uitând (neglijând?) clipa cea prezentă?

Putința omului de a se înălța cu spiritul deasupra acestei lumi îi poate oferi posibilitatea înțelegerii că „totul este supus morții, putând medita la trecerea nemiloasă a timpului, la nimicnicia vieții, la fragilitatea ființei umane, la caducitatea tuturor lucrurilor”.

Se afirmă că nașterea înseamnă: combinarea elementelor, a acelorași elemente care, mai apoi, „obosind” și „plictisindu-se” de a mai fi împreună, „divorțează”, se descompun în elementele care au participat, cândva, la compunere. Viața, singura – deocamdată – realitate dură și dureroasă, pe când moartea este fie dispariția noastră, care ne

scapă de toate elementele acestei vieți, fie o clipă de trecere din această viață în alta: mai bună, în care scăpăm de povara trupului. De murit, murim în fiecare clipă, însă ne terorizează o viață întreagă clipa ultimă – o clipă de fapt ca oricare alta. Deoarece moartea ne reașază acolo unde trebuie să fim: acolo unde eram înainte de a ne ivi.

3 iun. 2018, duminică: Să părăsești scena înainte de a-ți încheia rolul, înainte de a se termina piesa – atunci când clipa devine împovărată… Efemerida numită om: o sumă de clipe trecute, arhivă a tuturor clipelor, de la ivire și până în prezent… care clipă deja demult a devenit trecut.

Să ajung să fiu liniștit și degajat, împăcat pe deplin cu propria-mi soartă. Când oare!

4 iun. 2018, luni: În Sovata nu a plouat de aproape două luni; norii: forme fără conținut.

Caut pe Net un aparat de fotografiat la un preț modic, cu care să pot „culege”, în continuare, imagini, cu prilejul ieșirilor mele pe teren. Avalanșe de oferte este năucitoare. Ca să nu gafez, am să apelez la ajutorul lui M.G. știutor și-n de-astea.

Viața fiind atât de scurtă, trebuie să profit de ea cu mult mai multă chibzuință. Măcar de-acum să încerc, de voi putea, să o trăiesc într-un chip mai judicios.

Nu mă plâng, însă mă frământ al naibii de mult. Zdrobirea, neliniștea, nedumerirea, îndoiala… toate relele, s-au cuibărit în sufletul meu, aici găsindu-și sălașul potrivit; fiindcă mintea mea-i ca o lupă: amplifică (de opt ori!) tot ceea ce intră în cuprinsul ei.

5 iun. 2018, marți: Iureșul transformărilor – ce rost or fi având toate astea?!

Oare mustața mea – colilie – arată (indică) și cât de căruntă mi-e inima?

Citesc, scriu (consemnez în acest caiet niscaiva idei), aștept apeluri telefonice de la turiști, îmi fac, de regulă, plimbarea de zi și de seară: acestea îmi sunt toate activitățile (iluzia activității?) de-a lungul

unei zile, e drept, parcă trase la indigo. Scrisul meu – o zidărie uscată: îi lipsește liantul.

În fața foișorului din curte, pe un suport, venind din direcții opuse, se vor întâlni în curând pentru a se îmbrățișa, un val de zorele cu un val de caprifoi; va urma învolburarea.

Saturație, mânie, ură de sine; de unde vin aceste sentimente? Cred că ele provin din prea multele mele refulări ținute timp îndelungat sub obroc.

6 iun. 2018, miercuri: La început, bolile vin ca niște umilințe; apoi, după ce le găzduiești, înțelegând că, oricum, nu ai încotro și că trebuie să supraviețuiești cu ele, acestea își iau nasul la purtare și devin fatale. Urmează demisii ale șubredelor noastre organe întru extincție.

7 iun. 2018, joi: Dintre toate nădejdile cu care omul își târâie zilele pe acest pământ, religia, credința sinceră în Dumnezeu rămâne unica mângâiere care poate scoate omul la liman. Crezând, ai deja la îndemână toate „accesoriile" necesare răzbirii în fața tuturor suferințelor acestei vieți. Ajută, Doamne, să cred!

Oriunde te uiți, îți dai seama că de la firul de iarbă și până la tine nu e nimic hazardat, ci e o muncă creatoare inimitabilă.

Zilnic: un cățel de *ai* (usturoi) și-un strop de miere în faguri; poate e cel mai bun lucru pe care îl mai fac trupului meu cel ostoit.

Aceste vremuri? Decrepitudine cu alură de progres.

Azi, pe malul Târnavei-Mici, mai sus de Praid. Liniște, flori de câmp, șuier de ape. Vrei să cunoști omul? Mergi câteva ore pe malul unei ape curgătoare și ai să poți vedea adevărata față a omului! Natura tace, dar nu iartă – nici nu se cuvine.

Acasă. Sub bolta de caprifoi, pe balansoar, inspir dumnezeiasca aromă a lianei cotropită de florile dumnezeiești mirositoare – nu degeaba numindu-se și: mâna Maicii Domnului. Florile acesteia la început sunt albe, apoi, cele trecute, devin galbene. Ochii mi-i încânt cu albastrul zorelelor care alunecă pe spalier, grăbite a se întâlni cu florile de caprifoi.

După-amiază a plouat: natura exultă.

8 iun. 2018, vineri Un nume (de vis!) ivit în somnul meu din noaptea trecută: Caxușco (!?); doar nume, fără ca personajul să se fi ivit încă – în somn sau în realitate.

Nu bucuria, nici chiar credința, ne îndeamnă la a ne ruga, ci deznădejdea – imensa și devastatoarea deznădejde și frică. Ne rugăm, apoi sperăm, în timp ce viața își vede de drumul ei către final.

Îmi trece prin cap un gând păgân: – Oare Dumnezeu s-a spălat pe mâini după ce a frământat lutul?

Singurătatea și chinurile morale și fizice ale acestei vieți îl împing pe om să caute ieșiri, soluții, amăgiri. Oare ajung rugăciunile omului *acolo unde trebuie* ori pățesc ca unele cereri adresate primarilor, un fel de dumnezei și ei, nu? (Cu vreo 30 de ani în urmă pentru ultimul primar socialist din Sovata – Ș.T. – noi, cei câțiva nemembri de partid de la Ocolul Silvic Sovata eram destinatarii apelativului „tovărășică”, nefiind demni de adresarea rotundă, plină: *tovarășe*.)

Diminețile mele – desfătări ale sufletului petrecute în compania unor cărți dragi mie. Apoi, plimbări și așteptări, zadarnice de multe ori, de apeluri telefonice pentru rezervări, de la turiști. Caut cu orice chip tăcerea cea apropriatoare de Dumnezeu.

Tot ce caută omul în exterior, cu atâta zel și eforturi – o viață întreagă – , toate aceste zbateri pentru dobândiri există în fond în interiorul nostru. Nu ne este însă de-ajuns, vrem încă, și încă.

Gândul îmi fuge la biblioteci, în speță la Biblioteca orașului Sovata. Ce sălaș al pustietății!, un cimitir cu circa 40.000 de cadavre (volume) neîngropate, unde nimeni nu vine să se reculeagă în afară de bibliotecara cu ale ei trei mâțe urcate pe masă, torcând plictisite, alături de administratoarea de *cimitir,* dormitând și ea. Aici, în acest loc al tăcerii, zac și opt cadavre ale căror aparținător (tată?) sunt eu.

Cum să te mai bucuri de ceva, în existența aceasta bizară, când totul este cotropit de efemer și hărăzit tristeții! Rămâne amăgirea. Printre ele se numără și compensarea iluzorie venită din partea femeii.

9 iun. 2018, sâmbătă: Literatura este o fantazare prin chiar formula ei; în fapt și în jurnale se strecoară plăsmuiri (literatură), asta înseamnă că și acest gen de scriere este un soi de literatură. În cazul

meu, jurnalul ca mod de a scrie îmi corespunde perfect nevoii mele de a-mi aşterne gândurile pe hârtie.

„Cioran – un Diogene parizian care şi-a înlocuit butoiul cu o mansardă." Hazlie formulare, a lui B.H. Levy, oricum conform cu realitatea.

Am tipărit de pe Net o sumedenie de scrieri: comentarii, referinţe despre Cioran şi filozofia acestuia. Rămân stupefiat de enorma cantitate de referinţe asupra scrierilor cioraniene, din România şi din străinătate, unele interesante, altele – majoritatea – plictisitoare, redundante.

Sunt convins că privind la drama zilnică a omului, Creatorul nu are cum a se plictisi. Aşa încât, fie şi pentru alungarea spleenului divin, omul trebuia creat. Intrăm şi ieşim necontenit în acest spectacol tragic-comic, până când ieşim definitiv, întotdeauna înainte ca spectacolul să se fi terminat, spre a ne continua circuitul nostru în Univers. Spectacolul este tragic, cu interpreţii fiinţe şubrede, iar ca actori, cabotini. Autorul scenariului, care este şi Regizor, nu ştiu dacă îşi plânge piesa ori se amuză. Oricare dintre variante ar fi adevărate, piesa rămâne slabă, iar actorii deplorabili.

10 iun. 2018, duminică: *Proprietari* sau *chiriaşi,* ce suntem noi aici? Desigur, cel mult chiriaşi s-ar părea că am fi, deoarece nimic din ceea ce ni se pare că ar fi al nostru, nicidecum nu e al nostru… Noi pleca-vom, toate aici vor rămâne, multe aşa-zise *proprietăţi* dovedindu-se caraghios de inutile şi, mai ales, lipsite de valoare pentru cel care pleacă.

Atunci când, la capăt de sejur, ne pleacă turiştii, noi, Ida şi cu mine, ieşind pentru a ne lua rămas bun, am senzaţia actorului care iese la rampă, la sfârşitul spectacolului, culegând, cu plecăciuni, aplauzele spectatorilor, mai mult sau mai puţin sinceri.

Mă gândesc la zelul cu care notez zilnic în aceste caiete de atâţia ani. Cred că în anii trecuţi, mai cu seamă, dar şi în prezent, scrisul mărturisitor – jurnalul – a avut şi are, un imens rol eliberator. Aşa încât, pentru mine, nespoveditul, exercitarea acestei îndeletniciri este o trebuinţă aproape vitală.

Interdicția de a nu mânca din rodul *Pomului cunoașterii binelui și răului* a devenit, probabil, singura grijă și mare tentație a celor doi. De sus – avertisment, de jos, de la Șarpe, sugestie. Și a învins sugestia șerpească – șarpele-psiholog folosindu-se de înclinația omului spre nou, spre aventură, spre risc. Și de-atunci, tot alergăm după fericire, în zadar însă. Din păcate, omului nu i s-a dat atâta discernământ cât i-ar fi trebuit pentru a învinge moartea, deși fusese prevenit că în caz de încălcare a interdicției, îi așteaptă moartea. Cunoaștere am vrut, moarte am căpătat.

Să ai putința de a vedea ce zace îndărătul fiecărei tristeți, existența noastră ar deveni și mai neliniștitoare. Așa, bănuiești doar posibile cauze și zici că-s nimicuri, iar cel care le trăiește – un mofturos.

11 iun. 2018, luni: Liniaritate și bătrânețe. Dacă totuși se întâmplă să fie vreo schimbare în existența mea, aceasta este în ton cu anii, cu deceniile pe care le port în cârcă. Gândindu-mă la tot parcursul existenței mele de până acum, îl numesc: o piruetă în vid.

Ehei, stră-stră-stră… bunule, nebunule, trebuia să rămâi credincios Pomului vieții, decât victimă a Pomului cunoașterii!

12 iun. 2018, marți: La ce bun să îmi consemnez, iar și iar aceste idei, uneori poate repetitive, poate serbede, alteori sumbre sau banale? Ei bine, toate aceste țâșniri de gânduri se petrec dintr-o trebuință de a-mi prezenta sufletul, de a mi-l descrie spre o mai bună înțelegere a lui, de către mine însumi și de către alții. Caut lumini interioare în sfera sufletului meu. Oare gândurile mele negative, multicele, or fi o consecință a unei iubiri de sine excesive având ca scop să-mi protejeze eul?

O lume brambura, cea de azi. Mă gândesc la bietele păduri: ce au putut să ajungă în această „epocă luminoasă a libertății!" Doresc o lume în care defrișarea să fie interzisă; la fel și vânătoarea și pescuitul în apele de munte. Selecții, tratamente, sumedenii de lucrări silvice, toate sunt invenții ale silviculturii și cinegeticii cu scopul de a putea, cine își permite financiar, să tragă foloase din păduri, prin intervenții abuzive în viața pădurii, a florei și a faunei. Accesul omului nesătul,

terminator, în codrii noştri să fie admis doar după o examinare minuțioasă a cunoştințelor sale despre pădure şi viețuitoarele ei.

13 iun. 2018, miercuri: Notațiile mele, din aceste caiete – depozitare ale gândurilor şi a puținelor fapte pe care le mai comit în cursul unei zile. Suma acestor consemnări este însăşi viața mea. Țin la aceste consemnări.

Mirajul scrisului. Să poți aşterne pe hârtie tot ceea ce crezi, simți şi gândeşti – totul turnat în nişte semne grafice convenționale (cuvintele), să-ți *fotografiezi* sufletul, tot ceea ce trăieşte el într-o anume etapă a vieții, ei bine, faptul acesta mi se pare un dar miraculos oferit de către Dumnezeu plăpândei ființe care este omul.

Viața devine tot mai obositoare mai cu seamă dacă nu reuşeşti să o priveşti cu pasivitate şi resemnare. Prin urmare, dacă vrei să-ți fie ceva mai bine este de dorit să încerci să nu înregistrezi orice mic şi inerent cutremur al vieții; să nu încerci a te împotrivi cursului vieții, să rămâi pasiv, tu doar să o contempli în mod cât se poate de liniştit. Prin felul meu de a fi, trăiesc într-o perpetuă încordare, pasivitatea, mai sus pomenită, rămânând doar un deziderat poate mult prea îndepărtat.

În vremuri tulburi, oameni cu mintea tulburată sau chiar distrusă, hotărăsc destinele țării, soarta noastră. Tristă situație!

Toată lumea vrea să depăşească pe toată lumea – boala cea mai evidentă a umanității. Dacă nu ar fi această ambiție, atât de zadarnică în fond, existența noastră ar fi mult mai senină şi mai liniştită. Voința aceasta de autodepăşire şi de competiție, lipsa de modestie, ne spulberă liniştea, confortul, purtându-ne către un tărâm nefast, lăsându-ne amăgiți de himere. Este, în definitiv, omul o ființă înțeleaptă ori e doar neînțeleaptă, nefiind capabilă de prea multă înțelepciune?

Luna lui Cireşar. În livadă, un cireş a devenit gigantic. Ne ademeneşte cu poamele-i tentante, dar nici vorbă să putem ajunge la ele. Aseară, o furtună violentă, însoțită de o ploaie torențială „a cules” o sumedenie de cireşe roşii aşezându-ni-le în iarbă. În dimineața aceasta, Ida le-a adunat: boabe mari, umede, roşii, îmbietoare. Ne propunem să-l chemăm pe Laci Á. ca să ne culeagă roadele, evitând astfel şi vizita ursului, precum ni s-a întâmplat anul trecut.

Progresul tehnic? O veritabilă apocalipsă cu aspect ademenitor, înșelător însă.

Primejdiile aparentei sănătăți și foloasele bolii, pomenite de Pascal. Un avantaj ar fi și faptul că boala inculcă modestia în sufletul celui în cauză, coborându-l în felul acesta cu picioarele pe pământ.

În plimbarea de după-amiază mă înfrupt, pentru prima dată, anul acesta , cu zmeură din ochiurile prea golașe ale pădurii de pe Dealul Stejarului (stejar o fi fost cândva, fiindcă în prezent e fag pur!) – pădurea (de protecție!) din spatele livezii mele. Soarele necruțător mă face să asud vârtos, dar fructele rubinii, parfumate, sunt prea ispititoare pentru a le lăsa la urși.

De pe cireșul uriaș s-a cules aproximativ 10 kg de fructe. Recolta se împarte la nepoți și nepoate.

14 iun. 2018, joi: În ultimele trei nopți a plouat torențial, cam o oră, pe noapte, apoi se potolește. Dimineața este proaspătă, natura toată exultă. Decât să nu fii plouat deloc, mai bine-i așa, mai cu seamă că în lunile aprilie-mai au fost văduvite de precipitații.

În afirmația: „Ironia este o mască a nefericirii” mă regăsesc perfect.

15 iun. 2018, vineri: Această dată – 15 iun. – îmi evocă verile de altădată când mă bucuram de începutul vacanței mari. Trei luni de libertate, de zburdălnicii, ponderate, în cazul meu, pe deal, prin apele Târnavei-Mici, zile de lecturi intense din cărți împrumutate de la cele două biblioteci din Sângeorgiu de Pădure ori din cărți cumpărate de la librăriile comunei. Vremuri apuse. 15 iunie, azi – o zi comună, de sfârșit de săptămână, încă una, dusă, alunecată – unde?! Astăzi în loc de bucuria de odinioară, simt tot mai apăsător o stare de uzură lăuntrică; simt oboseală, neliniște și, ce-i mai grav, o zădărnicie tot mai covârșitoare.

Dacă aceste consemnări ale mele sunt capabile să transmită niște stări de spirit ale mele, atunci nu le scriu degeaba. Mi-am scris, în cărțile mele, atâtea gânduri din trecut și din prezent spre a mă elibera de

ele. Cărțile acestea nu le-am vândut, le-am dăruit doar, la cunoscuți și necunoscuți – turiști – care s-au perindat pe la mine.

„Râsul este singura scuză a vieții” (Cioran). Ei bine, eu care mi l-am pierdut de ceva vreme, ce mai caut pe-aici?! (Îmi caut, poate, râsul!).

16 iun. 2018, sâmbătă: Sunt, așa mă consider, un melancolic, retractil-onest, modest, lipsit de strălucire, un ins prea adesea pustiit în interior și mai tot timpul decepționat de lumea cea prezentă.

Cu multe decenii în urmă, ziua de azi – prima zi de vacanță; ce bucurie, ce descătușare de toate cele școlărești! Începeam lungile plimbări în raiul verde al pădurilor și dealurilor sângeorzene, cu fragi și cireșe pârguite. Aceste prime zile de vacanță coincideau cu începutul expedițiilor mele în livezile nepăzite ale Călândușului și Vădașului (cel de dincolo de pădure!). Aproape cotidienele mele drumuri prin pădurea care despărțea livada din Vădaș de Sângeorgiu de Pădure; prin aceste drumuri solitare ale mele, m-am apropiat de arbori, de codru, de flori, de păsări, mai târziu această pasiune și dragoste față de natură devenindu-mi însăși profesia mea. Îmi aduc aminte de peisajele sângeorzene, nu impresionante, doar modeste, cuprinse între domoala apă a Târnavei-Mici și dealul înalt cu pomi și viță de vie, acum pârloagă. Dacă ceva mă mai atrage la Sângeorgiu de Pădure, sunt doar aceste repere, nu și oamenii. În definitiv, care oameni? Cei care au însemnat ceva pentru mine, nu mai sunt aici – ei fiind de multișor plecați *dincolo*. Aceia care mai trăiesc, puținii care mai sunt, așa cum sunt, nu am nici un chef să-i văd, oricare ar fi ei. Copilărie îndepărtată, rămasă în neguri, epocă lipsită de grijile absurde ale prezentului, dar nu și de frământări lăuntrice intense, deoarece aceste neliniști interioare m-au copleșit dintotdeauna.

Umilința românească nu are limite. Din ’89 și până în prezent, românii, dacă ar fi avut o minimă mândrie, națională, umană, ar fi trebuit să iște treizeci de revoluții, toate mai acătării decât cea mai înainte pomenită. Dar nu, ei preferă să părăsească țara, decât să scoată sabia.

Anii care s-au așternut peste mine au adus cu sine acreli multe. Și faptul acesta nu e în diminuare, dimpotrivă, ele se intensifică, cronicizându-se.

17 iun. 2018, duminică: Doresc ca scrisul meu să fie purtător de stări de spirit: fiecare frază, propoziție, chiar fiecare cuvânt. Faptele mele au fost și vor rămâne în umbră. Scriu pentru a mă elibera de ceva – așadar, dintr-o necesitate.

Ce cruntă tragedie conștiința! După ce te izbește de toți pereții, te trimite să-ți cumperi loc de veci, să-i faci cadou și piatră funerară în care să-ți încrustezi numele și prenumele, anul *venirii* și, culmea, să îți mai pui și o poză zâmbitoare pe piatră! Ce mai: oricum, osândiți suntem cu toții; și cu toate astea, unii pot fi bucuroși, ba chiar fericiți! Câtă inconștiență!

Pentru Cioran, ideea sinuciderii a fost mai presus de rolul pe care îl are Dumnezeu în viața unui creștin profund credincios; cel puțin el asta a propovăduit în scrierile sale. Asta a fost religia sa răsturnată – o religie perversă. Scrisul pentru Cioran – un ritual de alungare a duhurilor rele: evitarea realităților crunte, a sinuciderii. Gânditorul se opune adevărurilor existenței tot pomenind, în scris, de ele, până la anihilarea acestora.

Iubirea dintre oameni este o idee falsă, fiindcă ei de când sunt se tot chinuie unul pe celălalt.

„Viața ca un plagiat: un kitsch.” Și, cu toate acestea, ținem la ea, considerând-o bunul nostru cel mai de preț, suprema noastră avuție.

Să trăiești – inutil este; să mori: tot inutil e, deci, deșertăciune-i totul.

18 iun. 2018, luni: Nu mă pot abține de la marea tentație, anume aceea de a comanda cărți pe Net. Ce-i drept, de foarte multe ori gafez, întrucât comand cărți care după ce le am în mână, mă dezamăgesc, acestea departe fiind de ceea ce am năzuit eu atunci când am ales a le cumpăra. Am avut totuși o mică bucurie găsind aceste scrieri pe Net, apoi comandându-le și așteptându-le să sosească, timp în care

mi-am făurit despre ele fel de fel opinii. Bucuriile aceasta mă costă, finalmente, exact atât cât plătesc Fan Courierului.

Adesea mă întreb unde-mi sunt părinții, bunicii, unchii, mătușile. Și-atunci, nu pot să cred că viața asta este ceva serios, că merită mai mult decât truda de a supraviețui încă o zi și încă una, agonisindu-ți doar atât cât să ai ce mânca și să ai unde a-ți adăposti șubredu-ți trup menit, inevitabil, pieirii.

Ieșirile mele în natură – evadări din umanitatea aceasta găunoasă. Ajuns în codrii mei sihaștrii, printre flori și păsări, viața mea capătă un alt ritm: mai calm, mai firesc, mai aproape fiind de frumosul cel adevărat, acela creat de Dumnezeu și nu ființa numită om, creatura mândră și firavă, cea producătoare de kitschuri șubrede și nătânge.

Îmi propun ca azi să trăiesc fără niciun scop; dar se poate oare? Deoarece a te scula din pat, e deja un scop, a mânca – un altul, a face inerentele cumpărături necesare traiului, altul, a plăti facturile, a mă plimba în natură ș.a., toate scopuri se cheamă că sunt. Și-atunci cum rămâne oare cu năzuința mea?!

19 iun. 2018, miercuri: Frunzăresc Biblia. Crime, violuri, adultere – abundă aici toate astea și altele, ca în nicio altă carte. Îmi place să revin la Geneză, anume la primele ei cinci cărți. Protagonist: desigur Dumnezeu, El, fără genealogie, fără nicio istorie. El – creator, coordonator și stăpân al lumii și al ființelor create.

„Și *l-a* creat Dumnezeu pe *om* după chipul său: bărbat și femeie *i-a* creat, (de ce nu: *l-a* creat, căci era doar *unul*, e adevărat – *doi* în unul, bărbat și femeie?!)." După apariția păcatului în lume, munca omului a devenit trudnică.

Și Domnul a văzut că mare era răutatea omului pe pământ, că toată plăsmuirea gândurilor din inima lui era doar răutate toată ziua, Domnului i-a părut rău că l-a făcut pe om pe pământ și s-a mâhnit în inima Sa; și Domnul a zis: „Îl voi șterge de pe fața pământului pe omul pe care l-am creat, de la om până la dobitoc, la târâtoare și la pasărea cerului, căci îmi pare rău că i-am făcut."

A urmat diluviul, cu favorizarea lui Noe și a apropiaților lui.

Post-diluviu. Dumnezeu: – Nu voi mai blestema iarăși pământul din pricina omului, pentru că plăsmuirea inimii omului este rea din tinerețea lui și nu voi mai lovi iarăși tot ce e viu.

Cât vor mai fi toate zilele pământului,
semănatul și culesul,
frigul și căldura,
vara și iarna,
ziua și noaptea
nu vor înceta.

Iată, toți sunt un singur popor și o singură limbă. Și aceasta este doar începutul făptuirii; acum nu le va fi nimic peste putință din ceea ce își vor propune să facă, hai să coborâm și să le încurcăm limba ca să nu înțeleagă limba unul altuia.

Prin această intervenție, Domnul i-a împrăștiat de-acolo pe fața întregului pământ.

Tot citind, de ici-acolo, mă paște un gând: anume că omul nu provine din maimuță, ci a devenit maimuță imitându-l pe Dumnezeu – singurul Creator.

„Nu mă umfla peste limitele mele că plesnesc." (Petre Țuțea către Cioran).

„Dacă el (Cioran) este golan, atunci eu (Țuțea) sunt un golan emerit."

Nu am mai scris poeme de nu mai știu când; să-mi fi slăbit oare capacitățile mele de emoție ori e o stare de epuizare lăuntrică? Între timp, a dispărut și site-ul de poezii unde le postam; bine-i că am salvat majoritatea poemelor înscrise în site-ul cu administratorii neserioși.

Singur acest jurnal îmi mai scuză trândăvia mea.

20 iun. 2018, miercuri: Mă trezesc în zori, nemaiputând readormi; mă gândesc la lumea aceasta, la scurta și bizara existență a șubredei făpturi care este omul. Salvarea ar fi doar una: inconștiența, dar cum nu se poate să devii inconștient la o apăsare de buton, îți este dat să înduri o sumedenie de întrebări chinuitoare ale căror răspunsuri îți este cu neputință să le afli. O unică salvare rămâne: Dumnezeu. Oricât de dureros ne-ar fi, trebuie să admitem că suntem în viață pen-

tru a muri. Ne-am atașat de viață – de bunurile agonisite, de părinți, de copii, de alți apropiați, încât gândul morții apropiate ne îngheață sufletul. Dar cine știe, cu adevărat, ce este în fond moartea? Poate că știind nu am mai sta pe-aici chinuindu-ne și amăgindu-ne pe noi înșine și pe alții. *Știind,* ne-am ucide între noi ori, poate, am fi cu adevărat mai buni decât suntem acum. Îndoiala ne sfâșie existența; și în tot acest timp, viața și moartea își urmează cursurile lor către doar de ele știute ce rosturi, doar de ele știute ce tărâmuri. Bătrânețe, slăbiciune, stricăciune, apoi, inevitabil, moarte.

Mă trezesc cu soarele luminând în geamul ușii, al ferestrelor. Încă o zi primită, încă o zi luată.

Răul care ne împresoară în toată viața noastră nu poate fi învins de om. Trăim vremuri în care demonul ne copleșește de avalanșe de rele care, ciudat!, de cele mai multe ori ni se par a fi bune.

… Am fost dintotdeauna prea lucid, spre ghinionul meu – faptul acesta făcându-mi viața mai dificilă decât cea a majorității.

21 iun. 2018, joi: Ca oameni, suntem tot mai epuizați lăuntric: semn rău, neliniștitor; omul stă în pragul istovirii – este secătuit.

Să știi că ești hărăzit pieirii și, cu toate astea, să perseverezi în a trudi, a procrea, ba mai mult: chiar să speri!..

Dacă mă întreabă cineva cu ce mă ocup, nu pot să-i răspund decât: – Sunt un anost gânditor particular.

Începe o nouă zi; va trebui să mă suport, în continuare, pe mine, adică să îndur viața. Eu = Σ orelor irosite.

Pentru consemnarea momentelor mele de simțire, fel și fel, jurnalul îmi pare calea cea mai potrivită. Încerc, din când în când, scrierea de poeme; acesta însă necesită mai multă concentrare, încorsetare într-un anumit ritm, într-un anume suflu interior, specific poeziei – cerințe mai anevoioase a le îndeplini atunci când te afli în veșnice stări de epuizare lăuntrică. Prin scris, încerc o eliberare de tot ceea ce mă apasă.

Lumea colcăie de rău; și tinde către și mai rău. Răutatea din naștere a omului nu are cum să fie potolită, atunci când *știi* tot timpul că te așteaptă un sfârșit cumplit, orice ai face, oricum ai face. În virtutea

acestei realități, omul caută ca aici și acum, să îi fie bine. Pentru a-și îndeplini năzuința, acesta își ignoră semenii, fapt care face ca viața să fie și mai înfiorătoare. Dacă în om mijește un dram de bine, vine răul imediat și-l ucide; fiindcă binele pentru om este o stare anormală!

Pentru mine, nicicând nu s-a întâmplat spovedania; îndeletnicirile mele așa-zis literare sunt, oricum, mărturisire, o eliberare. Mă uit în preajma mea, dar și înlăuntrul meu: niciunde nu văd iubire adevărată, sinceră, dezinteresată; zăresc doar frică, invidii și mult egoism. În fond, animal condamnat, cum e omul, cum ar putea fi acesta altfel! Iată că nici după aproape șapte decenii de existență, nu știu ce e mai bine: viața să nu o iei în serios ori moartea! Cred că ideal ar fi ca niciuna dintre ele.

Somnul: odihnă și uitare; sau, mai degrabă, odihnă prin uitare. Cât de necesară, de benefică poate fi această uitare, numai cel care nu o are poate ști. Să nu fii conștient de clipa care trece, altfel viața devine imposibilă.

Scotocind prin internet. Caut scrieri ale unor autori preferați, apoi le imprim, pasiunea aceasta costându-mă consistent, imprimanta mea fiind cu tuș. Fapt e că găsind pagini care mă fac curios, le copiez neapărat, fiindcă doar lectura cu pagina ținută în mână mă poate acapara, cititul pe internet obosindu-mă. Între cărți și aceste pagini imprimate și cititorul care sunt eu, se stabilește o relație aproape senzuală. Apoi, tentația cumpărării de cărți de pe Net – o altă pasiune irezistibilă a mea.

Am imprimat peste 2000 de pagini despre Cioran (comentarii, interviuri, corespondențe…) umplând dosare cu ele, plăcându-mi să le am. Dacă le voi mai reciti cândva, nu știu. Oricum, le păstrez. Am toată admirația față de această invenție numită computer, respectiv internet.

22 iun. 2018, vineri: Imbecilizarea prin televiziune este evidentă; mă feresc de această sursă de informare cât pot de bine.

De netăgăduit este faptul că aceste caiete cu însemnări ale mele s-au născut dintr-o incapacitate a mea: anume aceea de a scrie nuvele ori romane. Având totuși o continuă nevoie de a mă exprima, din ado-

lescență încă am umplut sute de pagini consemnări diaristice, toate aceste pagini provenind din nevoia irezistibilă de a scrie, de a mă exprima.

Caietele mele – gândurile mele notate pentru mine, dar și pentru alții. Le notez însă mai cu seamă pentru mine, cu scopul de a dobândi deprinderea necesară exprimării gândurilor. Oare de ce m-a preocupat atât de intens această năzuință de când mă știu?

… Citesc și scriu, diminețile în pat, până la ore târzii – această preocupare rămânându-mi poate unicul deliciu al traiului de bărbat tomnatic. Scriu, așadar, acest jurnal, umplându-l cu tot ce gândesc, simt, precum și cu ceea ce mi se întâmplă. Se afirmă de către unii „știutori” că acest soi de scriere nu este literatură adevărată. O fi, n-o fi, eu continui să-mi scriu acest jurnal în continuare. Îl scriu strecurând, acolo unde cred eu de cuviință și niscaiva intenții literare, fapt nepermis însă de către teoreticienii scrierii jurnaliere. Mă amăgesc cu iluzia că ceea ce scriu este util și important; cui anume – nu pot acum să îmi dau seama. Lucru cert, aceste consemnări îmi sunt, pe moment, utile și importante mie, ca exerciții de scriere.

Atunci când am prilejul, gust încă plăcerea libertății hoinărind pe dealuri, prin codrii, pe mal de ape. Am în nări parfumul poienilor în floare, mirosul arborilor uzi de ploaie, mirosul frunzelor în descompunere ale pădurilor. Savurez misterul codrilor, hoinărind singur prin codrii îndepărtați. Această preocupare, plăcere de fapt, se adaugă bucuriei lecturii și a scrisului. Tânjesc, cu nesaț, după sihăstrii, cu plăcerea evadării în mine și în pustietățile silvestre. Dorul meu de ducă, dor de libertate, de vânt, de păraie, de stânci, de păduri neciuntite de lacomele ferăstraie, dor.

Detest mulțimile, dintotdeauna fuga în natură m-a reechilibrat sufletește. Lecturile mele – replonjări în mine, în singurătățile sufletului meu. Am nevoie de singurătate, de izolare. Pentru a le dobândi, de multe ori parcurg cu mașina 15-20 de km spre a mă a mă cufunda în codrii îndepărtați.

Nevoia mea de a scrie derivă dintr-o anume dispoziție sufletească; scriind mă simt bine. Dorința, plăcerea de lectură persistă încă din copilărie. Ajuns, iată, la bătrânețe, aviditatea față de citit nu mi-am

astâmpărat-o încă. Din fericire. Năzuința de a scrie, cu tendințe spre introspecție și lirism, mi-au fost și îmi sunt priorități ale sufletului. Fixez, în aceste caiete, gânduri fugare care îmi scaldă sufletul și mintea, vrând apoi a mă părăsi. Eu le cuprind cu tandrețe, așternându-le pe file albe de hârtie. Dar la ce bun oare? Întrucât oricum, ele tot se duc; tocmai de aceea poate, doresc ca măcar o copie a lor să rămână în aceste caiete, dovezi ale trecerii lor pe câmpiile sufletului meu.

A venit ploaia; și cu ea, un grup de turiști olandezi pentru două zile.

23 iun. 2018, sâmbătă: Citesc jurnalul Marianei Șora. Ce harababură! Ce babilonie lingvistică găunoasă. Oricum, nu-l las – merg înainte.

Caietele mele: semne pe hârtie, lăsate din vanitate, de multe ori nimicuri scrijelite cu creionul pe hârtie; cuvinte iscate din dorința de a-mi lăsa amprenta sufletului în urma mea. Cuvinte: mărturii despre viața-mi interioară. Odată consemnate, aceste crâmpeie de viață, uneori prețioase mie, m-am gândit că, poate, ar stârni și interesul altora, fie ei doar câțiva, curioși de gândurile și preocupările mele. Ca să nu se piardă – oare ar fi păcat? – , am ales ca eu să fiu acela care să mă îngrijesc a le încredința tiparului, faptă lipsită de modestie oare!

Nu știu de unde am auzit ori citit: „ În tinerețe, zilele vin și pleacă fiecare aducându-ți întotdeauna ceva; la bătrânețe, zilele vin și pleacă, răpindu-ți de fiecare dată ceva."

Scriu în aceste caiete dintr-o neputință de a lucra la crearea unei opere (roman, eseu ori măcar nuvelă). Scriu deoarece simt nevoia de a mă exprima, precum și aceea a gestului de a scrie, să umplu pagini ale acestor caiete. Grafomanie?! Poate…

Diminețile. Sub pretextul lecturii și al scrisului, lenevesc vârtos în pat, până hăt târziu, savurând voluptuos roadele acestui viciu al trândăviei.

Motive care mă determină să fac consemnări zilnice. În tinerețe – bucuria naivă și copleșitoare în fața frumuseții unui început de zi, cu bolta de azur și soarele strălucind în acompaniamentul trilului de păsări; mai apoi, la bătrânețe: încântarea, uimirea și bucuria de a mai

putea savura tot mai puținele părți frumoase ale acestei vieți miraculoase. Aceleași triluri de păsări, mereu vesele, confirmă adevărul că mai trăiesc încă. Ce-i drept, pentru această prestație a lor, iarna toată le-am nutrit cu semințe de floarea-soarelui și slănină. Alt motiv pentru care scriu cu atât osârdie în aceste caiete, trebuința de a scrie, de a mă exprima, lipsindu-mi curajul de a aborda literatura de ficțiune, în consecință rezumându-mă la a face confidențe sentimentale și intelectuale.

24 iun. 2018, duminică: Vremea s-a răcit considerabil (9° C, dimineața).

Seara, la solicitarea celor câțiva turiști cazați la noi, pornesc centrala termică.

25 iun. 2018, luni: Lectura, „viciul" meu de peste 55 de ani, activitatea mea de bază.

Deunăzi am vorbit, pe Messenger, cu G.P. – sol al lui Cioran în lumea largă. Dumneaei participând la Zilele Emil Cioran, de la Sibiu și Rășinari, ediția 2018, îmi va trimite niscaiva scrieri prezentate la festivitate. Deși abundă cărțile despre Cioran, precum și scrierile gânditorului de la Rășinari, nu cred că vreo recentă apariție editorială ar mai putea aduce niscaiva noutăți despre Cioran omul și scriitorul. Cu toate acestea, mă bucur de promisiunea ei.

Să scrii din disperare și despre disperare. Ce destin!

Afirmația lui Gabriel Marcel: *Suntem făcuți din speranță* este perfect valabilă. Acesta este ființa numită om: un ghem de speranță.

Redau o idee, preluată de nu mai știu unde, despre Dumnezeu:

Dumnezeu uneori doarme: coșmarurile Sale fiind tocmai existența noastră.

Omul – ființă repede pieritoare, dar doldora de nesațiuri, nicicând săturat de ele.

E vară. Rivalitatea dintre cei care închiriem camere pentru cazare este crudă, perfidă și sleitoare. Competiția aceasta, de fapt viața însăși, mă obosește și îmi displace; dar nu am încotro.

După-amiaza și seara – plimbări printre lacuri; de vineri s-a deschis și Lacul Ursu. Începe marea îmbulzeală.

26 iun. 2018, marți: „Tangoul – tristețea în pas de dans” (Enrique Santos, autor de tangouri); o definiție care cuprinde ceea ce este esența tangoului.

Recitind jurnalul, îmi vine în minte afirmația conform căreia omul care scrie, scriitorul, este îndeobște atent la ce scrie și mai puțin la cum scrie; ei bine, relectura jurnalului meu confirmă justețea afirmației.

Viața? Deși e pricină de neliniștire, devine suportabilă dacă reușești să te amăgești. Cum, cu ce, cât – aceasta-i altă discuție.

Activitatea noastră turistică, în speță cea de cazare, mă ajută să cunosc și mai mult omul: în toată *splendoarea* lui! Părerea mea despre acesta este deplorabilă.

Am primit, ieri, de la o cunoștință „virtuală”, al cincilea volumul din seria: *Întâlniri cu Cioran*. Inițial am crezut că acest titlu va cuprinde doar două volume, când acolo, iată că fără știrea mea (!) s-au mai născut încă trei volume. Spre regretul meu, nu reușesc nicicum să obțin volumele III și IV. Oricum, orice aș mai citi despre Cioran, nu ar mai putea fi o noutate pentru mine. În ciuda acestui fapt, cele două volume pe care nu le aflu, m-ar interesa nespus de mult. Le-am ratat oare?

A fi fericit s-au a nu fi? Omul, ființă conștientă, aspirantă la veșnicie, tânjitoare de profunzime, dat întrutotul imperfectă; năzuitoare de puritate, dar atât de coruptibilă. Da, poate puteam fi fericiți ca ființe fără conștiința pieirii, or ca spirit pur, dar împovărat cu un trup iute trecător, nu are nicio șansă.

27 iun. 2018, miercuri: Surprizele vârstei, adică: umilințele bătrâneții. Erau ele evitabile? Anumite nuanțe ale ei, categoric da. Poate doar intensitatea acestora puteau fi, probabil, ușor diminuate, prin cumpătări de tot soiul, la vârste necumpătate.

Românii – etnia care îndură totul fără să crâcnească; caracteristica, lașitatea aceasta fiind exploatată la sânge de către vampirii autohtoni ai acestui neam. România… „țara mea de glorii, țara mea de dor!” devenită o țara degradată și abrutizată. În tot acest timp, plebea afirmă: – Mai rău să nu fie! Sub narcoza unei libertăți iluzorii, nația aceasta

este profund și sistematic jecmănită de hoții autohtoni și de aiurea. Țara geme de nedreptăți și de puhoaie de borfași nesătui, timp în care prăduiții cântă-n cor: Mai rău să nu fie, mai rău să nu fie! Aceasta este singura reacție a celui mai sceptic și frivol popor de pe mapamond. Nația română s-a complăcut dintotdeauna cu nedreptatea, resemnată să trăiască fără iluzii, dar cu nădejdea în Dumnezeu.

Uriașul disconfort, pricinuit de transformările chinuitoare și neașteptate ale ființei mele, mă epuizează. Dar cum nimic nu pot face pentru a mă împotrivi acestor procese, merg înainte târâș-grăpiș. Oare când am început să îmbătrânesc cu adevărat ori când am încetat să mai fiu tânăr?

Diminețile mele, toate, fără deosebire, sunt destinate scris-cititului; așa cel puțin am sentimentul că trăiesc ore pe care nu le ucid, ci le storc sevele, savurându-le.

Bolile, oricare ar fi ele, sunt înjositoare; oricum însă, existența în sine este umilitoare.

28 iun. 2018, joi: Prin intermediul G.P., influentă și săritoare, am bucuria de a intra, în curând, în posesia unor daruri menite sufletului (cărți), pe care fără ajutorul acestei persoane nu le-aș fi putut dobândi. Mă gândesc cum să mă revanșez față de acest act de mărinimie al acestei doamne deosebite; deocamdată nu aflu modalitatea potrivită.

Important: în orice scriere, dacă redai numai fenomene de suprafață, eșuezi – trebuie mers la rădăcina sentimentelor.

Plouă și e frig la Sovata. În Lacul Ursu, aburind, se încumetă a se bălăci doar câțiva curajoși.

29 iun. 2018, vineri: Semnale telefonice slabe sau chiar lipsă. Cum activitatea turistică se desfășoară pe internet și pe telefon, am mari neliniști din pricina acestor anomalii.

30 iun. 2018, sâmbătă: Plouă liniștit; pe boltă, plafon de nori gri-întunecați oriunde te uiți. Răcoare. La ora 10 am de transportat turiști la Praid, la salină, vremea urâtă, rea, îi alungă pe aceștia către alte atracții decât lacurile.

Profilul moral-spiritual al românului de azi, ca și al celui de ieri: șmecher, sceptic și resemnat. Personal, nu cred că românul de azi – ca și cel de ieri – ar fi mare iubitor de țara și de neam, așa cum îi place să se proclame. Deoarece, dacă ar fi, nu ar părăsi hardughia gata a se prăbuși sub povara hoților și a paraziților, ci ar scoate sabia și s-ar jertfi, aici, acasă, pentru ca în ăst loc să-i fie bine, nu pe alte meleaguri, străine.

1 iul. 2018, duminică: Luna lui cuptor începe cu temperaturi de… brumar: 10° C. Apa Lacului Ursu este insuficient de caldă (24° C), vremea fiind încontinuu mohorâtă – cauze care au drept consecință prezența îngrijorător de redusă a turiștilor în Sovata.

2 iul. 2018, luni: Trezire foarte devreme. Luptă continuă cu gândurile, fel și fel. Liber să suferi ori să mori. Oare asta mu-i un soi de părăsire de către Dumnezeu?!

Uite că apăru soarele! Revine, oare, vara!.

Mă uit, doar serile, la televizor. Îmi este dat să văd multe goliciuni trupești, dar și teribile hăuri sufletești. Mut canalul și dau de violențe – să mai zică cineva că dracul nu-i vizibil!

Bizarerie revoltătoare: Biblioteca Academiei Române (BAR) nu are nicio carte cu autograful lui Cioran! (Informație culeasă din presă).

Redau o anecdotă superb de sugestivă: „Unui funambul în timp ce se afla în căutarea echilibrului pe sârmă, îi scapă privirea în jos. Aici, în mulțime, cineva, cu o pălărie în mână, adună bani de la spectatori! Terminându-și numărul, echilibristul n-a mai dat de cel care speculase truda lui pe sârmă.” În fond, sub *sârma* pe care trudim, întotdeauna e cineva care adună banii.

Relatare: Justiția franceză a făcut „dreptate” oferind cu generozitate sufletul lui Emil Cioran, depus în manuscrisele pariziene, unei măturătoare.

3 iul. 2018, marți: Mă uimește faptul că mari scriitori, ca Cioran și E. Ionesco, au afirmat cu tărie că au urât scrisul; ca să vezi: ce poate naște ura!

Cuvintele mele scrise, au alungat tăcerea, nelăsând-o să vorbească. Anii adâncesc în mine tristețea și oboseala. De când mă știu am tot învățat să fiu singur, nu pentru a mă izola, ci doar pentru a-mi făuri un scut menit să-mi apere libertatea. Cred, acum, că însăși profesia de silvicultor mi-am ales-o spre a mă putea pierde în imensități silvestre și, astfel, să fiu liber. Întrucâtva, năzuința aceasta mi s-a împlinit.

După cele nouă cărți publicate, mă întreb adesea de ce oare nu m-a ispitit nicicând ficțiunea? O explicație ar fi faptul că dintotdeauna mi-au plăcut doar scormonirile în lăuntricul meu complicat. În *adevărul* ficțiunii îmi puteam defula tot ce a rămas în mine ca zgură și plumb, aceste aspecte fiind imposibil de prezentat sub forma unei scrieri nonfictive. Mi-a fost oare teamă să „construiesc”, cu toate că și genul de scrieri pe care le-am practicat, au implicat un soi de construcție, este adevărat, mai puțin imaginativă. Să fi fost vorba oare de comoditate? Este foarte posibilă și această variantă.

Mă gândesc să plec la Miercurea-Niraj, la piață; ziua fiind senină și neavând nici sosiri și nici plecări de turiști. E un soi de fugă, de ieșire din cotidian ceea ce mă îndeamnă să plec; în plus, mirajul acelui loc, al acelei piețe, aidoma unui iarmaroc, mă îmbie irezistibil către acest reper.

La piața săptămânală de la M.-Niraj. Liniștea (relativă) de-acasă am dat-o pe zarva de aici! Un iureș de oameni, fel și fel, cu toții porniți să caute, să vadă, să vândă, să cumpere. Notez două aspecte care sunt mari factori de stres, aici, la piață: imensa revărsare de mașini către piață, realitate urmată de marea problemă a parcărilor insuficiente – un veritabil calvar, greu de suportat fără ca nervii fiecărui șofer să-ajungă să zbârnâie. Al doilea aspect: invazia țiganilor în piață – în piețele de peste tot, de fapt – , asta însemnând zarvă în plus, neliniști în pentru cei care vând și cumpără, orice neatenție fiind repede și cu dibăcie notorie fructificată de către acești conaționali. Este drept, acești exotici conferă o culoare insolită întregii desfășurări a iarmarocului.

5 iul. 2018, joi: De o bună vreme, citesc cărți, studii, comentarii, evocări, mărturii și scrisori inedite referitoare la Cioran. Pe lângă cărțile scrise de răşinărean, am mai procurat o duzină de alte cărți despre scrierile acestuia. În plus, am tipărit de pe internet circa două mii de pagini (!) scrise de comentatori, fel și fel, ai filozofului.

Cele două volume de jurnale ale mele, apărute deja, sunt suficient de consistente, ticsite fiind de multe date despre mine, încât să satisfac curiozitatea celui care mă citește. Culmea! Foarte mulți mai vor și alte… intimități, interesându-se, de aceea, când o să apară al treilea volum. Spre dezamăgirea acestora, în acest al treilea volum al *Zilelor scrise*, am devenit mai reticent în a-mi dezvălui anumite fapte. În fond, acest al treilea volum de jurnal este mai degrabă unul de idei, făptuirile fiind nițel sărăcăcioase, lipsind trecerea în revistă a zburdălniciilor, precum în cele anterioare.

„La Judecata de Apoi, ungurii nu au nevoie decât să trimită o bandă de țigani (muzicanți) și vor fi primiți în Paradis fără nici un comentariu." (Cioran, Schimbarea la față a României).

După Platon, există trei feluri de nebunie: 1) nebunia-boală, 2) nebunia profetică și 3) nebunia poetică. Conform precizărilor filozofului, personalitatea superioară parcurge un gen de ciclu invers înșiruirii lui Platon, anume: pornește de la nebunia poetică (artistică), trece apoi la nebunia profetică și, în fine, ajunge la nebunia-nebunie.

6 iul. 2018, vineri: Ce o fi totuși sufletul? Unde își are sălașul în toată această șubredă carcasă a noastră? Liniștea și echilibrul acestuia de ce oare ne sunt vitale, altfel toate cele ale vieții fiindu-ne date peste cap? sufletul meu nu-i oare chiar Dumnezeul din mine?

Se anunță o zi senină, frumoasă și caldă. Sunt încă în pat: citesc, scriu, citesc. Cu alte cuvinte, încerc să-mi fac suportabilă existența, corporală și cea sufletească, anostă și goală, de altfel. Voi merge în natură, pe valea Bucin, pe mal de apă, printre frunze de ferigi și captalani, în tril de păsări. Voi fotografia, în chip naiv, mereu aceleași imagini întruchipând stări de suflet ale mele. Am adunat deja pe Facebook peste trei mii de fotografii – oglinzi ale naturii și ale sufletului meu.

7 iul. 2018, sâmbătă: Citesc dintr-o scrisoare a lui Cioran în care afirmă că nicicând nu a ajuns să viziteze mănăstirile moldave. În fond, nici n-avea când, mintea stându-i numai la cum să scape mai iute de acest „deșert blestemat” (România), cum să fugă în Occidentul infinit mai tentant, ca mod de viață și mentalități, decât stilul de viață valah. Așa încât, bietele „mici mănăstiri” moldovenești au rămas pentru gânditorul din Rășinari definitiv copleșite de umbra Catedralei Notre-Dames.

Mă doare cumplit, câteodată, umărul și brațul drept. Să fie oare *efectul-maus,* obiect pe care l-am înhățat nemailăsându-l de mai bine de zece ani! O fi și asta, însă cu siguranță este și rezultatul uzurii celor șapte decenii pe care le port în cârcă.

România – pepiniera Occidentului. Rămân acasă, pe plaiurile mioritice, bătrânii, copiii și hoții care ne jupoaie; hoți care stau și ei până își fac plinul, după care, dându-ne cu tifla-n nas, se cărăbănesc și ei.

A-nceput nomadismul estival: lumea se năpustește asupra stațiunii Sovata căutându-și liniștea și relaxarea (!). Eu continui să rămân credincios modului meu de trai. Evit călătoriile de teama mulțimii, însă și din comoditate. Rămân fidel codrilor din preajmă, pâraielor acestora, precum și imașurilor bogat împestrițate cu puzderii de flori vizitate cu sârg de albine, fluturi și de blânde adieri.

Scepticismul, starea mea de spirit predominantă. Mă pregătesc să fac exerciții de resemnare!

8 iul. 2018, duminică: Acele vremuri în care alegeam compania femeii ca principală modalitate de fugă dinaintea singurătății și tristeții, au apus. Tot ce mi-a mai rămas – lectura, fuga în natură și, întrucâtva, în muzică și în scris.

Mă gândesc la Judecata de Apoi ca la examenul cel mai anevoios pentru oricare suflet care a avut un trai pe acest pământ. Și cum doar aici nu este posibil ca să ai „pile”, promovabilitatea acestui examen este neliniștitor de mică; așa încât, după această Judecată, Dumnezeu ne mai omoară o dată – de data aceasta însă, definitiv.

Câtă trudă zadarnică în existența asta scurtă și bizară a omului pe pământ! Uităm – sau ignorăm – adevărul conform căruia: *deșertăciune sunt toate*. Viața omului, conform Scripturii, este *umbră și vis*. Esențială rămâne credința, întrucât cel ce crede, viu va fi chiar de va muri… De ce oare se întâmplă, în istoria omenirii, această neîncetată naștere-moarte?! Ori te naști și nu mai mori, ori nu te mai naști și basta! Nu era oare mai bine ca toată istoria civilizației umane să fi rămas și să se fi încheiat cu Facerea, atât și nimic mai mult?

Deși aproape (24 de km), îmi revăd satul copilăriei, Sângeorgiu de Pădure, mai mult în închipuire, întrucât orice revedere, orice reîntâlnire cu meleagurile copilăriei mele îmi produce doar dezamăgire. Oamenii acelor vremi nu mai sunt, ei s-au „mutat" de mult pe deal, într-un cimitir părăginit – indiciu sigur că preotul și enoriașii sunt oameni nepăsători, lipsiți de respect față de trecut, față de prezent.

9 iul. 2018, luni: Vreme nefavorabilă pentru delicii turistice. Am o permanentă stare de încordare din cauza temerii că puținii turiști cazați la mine vin să-mi bată la ușă pentru a-și anunța întreruperea sejurului, din pricina vremii imposibile.

Dintr-o poezie a lui Goethe (Gefunden) extrag prima strofă, aceasta potrivindu-mi-se:

Sunt al pădurii…
liber mă plimb,
altceva-n juru-mi
nu cer în schimb.

De când jurnalul a devenit o specie literară, a decăzut din rosturile sale, menirea lui inițială, importantă, fiind aceea de a fi: sinceră și postumă, nicidecum să fie și literară.

Scrisul și lectura mă protejează de multe ori de pornirile mele de a nu o lua razna; chiar dacă ceea ce exprim este îndeobște sumbru, deloc optimist, gândurile mele căpătând forma scrisă, ele se diminuează ca intensitate, ca efect melancolic cotropitor.

<u>10 iul. 2018, marți: </u>Copleșitoarea nostalgie cu care îmi aduc aminte de copilăria mea sângeorzeană, de întâmplările și amănuntele ei. Timpul care s-a așternut peste ea a îmbrăcat-o în straie strălucitoare, veșmântul acesta fiind de-acum, nu *de-atunci*!

Din tot ce-a fost atunci, a rămas doar forma dealurilor și culoarea lor verde, vara. Dacă în acele vremuri, de mult apuse, copii fiind, alergam la poarta către drum, atunci când auzeam mașini trecând pe stradă, acum copiii ies în poartă ca să se minuneze atunci când se întâmplă să treacă vreo căruță trasă de cai, tropotind ritmic pe asfaltul neted.

Mă preocupă un gând: oare cum văd cei care nu mai sunt în lumea asta, lumina, nuanța frunzelor toamna, cu *liniștea* lor de dincolo ori cu neliniștile noastre de aici?

Mă gândesc la mine ca la un fir de praf vânturându-se nițel în lumea asta năucă; și brusc mi se face milă de mine însumi, atunci când realizez că scrijelesc cu creionul acest caiet ori citesc din cărțile revărsate de-a valma în pat, lângă mine, doar pentru a nu o lua razna. Singurătatea mea? Nu, nu-i o armă, ci se vrea a fi un scut.

Oare femeile care nu nasc, deși ar fi capabile, nu fac asta fiindcă sunt mult prea mult lor însele ori dintr-un egoism feminin bizar?

… 19 decembrie 2016 – coborârea în infern; confruntarea cu o lume cu care până acum nu am avut de-a face, decât tangențial, m-a zguduit, fiindu-mi dat să trăiesc un șoc infernal.

Vremea este imposibilă. Turiștii, ca să n-o mai vadă, se refugiază în salina Praid; bine că există și asta! În timp ce eu, pentru a putea fi doar cu mine însumi, fac zeci de kilometri, cu mașina, apoi pe jos, refugiindu-mă prin codrii.

Deși e vacanță mă gândesc la școală, la profesori, la materiile de studiu. Eu dacă am îndrăgit limba și literatura română, precum și anumite părți ale matematicii, atracția aceasta s-a petrecut datorită carismei și pasiunii unor profesori devotații specialității lor.

De câte ori rostesc cuvântul „eu”, ar trebui să roșesc; dar nu mi se întâmplă.

Oare unde-mi sunt acele bucurii de altădată: totale, învăluitoare?!

11 iul. 2018, miercuri: Sunt vulnerabil precum un puf de păpădie, însă cei din preajma mea nu văd această realitate. Nu cerșesc mila nimănui, deoarece îmi este suficientă propria-mi milă. Căutarea singurătății mi-a fost dintotdeauna preocuparea mea cea mai de seamă; găsind-o, nu mi s-a părut a fi un rai. Comparată însă cu mizeria forfotei lumești, modul acesta de trai l-am găsit ca fiind cel mai prielnic sufletului meu.

Tot ce am făurit și dobândit în deceniile vieții mele, fum se cheamă. Totuși, câtă trudă zadarnică risipită pe drum… Ceea ce îmi va rămâne cu certitudine: este singurătatea – eterna mea tovarășă de viață.

„Fuziunea prin incandescență” – propoziția aceasta îmi sugerează erosul materiei.

Privesc adeseori bolovanii năvalnicelor ape din păraiele de munte. Apa trece; dar și piatra trecătoare e, căci oricât de tare ar fi, ea trece stând, izbită și măcinată, în chip necruțător, de către alte pietre, mai mari ori mai mici, spălată de apa care alunecă, mângâind-o.

Oriunde ai călători, sufletul rămâne mereu același; la ce bun atunci forfota aceasta nebună?!

Acolo unde dau de om, remarc setea lui de putere, de înavuțire, cu orice preț, porniri tembele, marcate pe chipuri devenite vulgare sub imperiul marelui nesaț. Vulgaritatea acestei apucături lasă amprente mai vizibile, mai triste chiar, pe obrazul feminin.

Împletiri: în somn, omului i se întâmplă să viseze că zboară; pasărea însă poate dormi în zbor. Aripile omului sunt imaginare, deci are nevoie de vis pentru înfăptuirea zborului, pe când aripile pasării sunt aievea. Ce dar divin superb!

La orice carte apreciez conținutul, nu forma, ținuta; întrucât forma e doar veșmântul, în timp ce cuvântul este spirit.

12 iul. 2018, joi: Marea, la televizor. Fluxul – refluxul: aidoma respirației unui om odihnindu-se. Nu am mai văzut-o aievea de ani buni, anume de când nu mai particip la Colocviile societății de haiku din Constanța (2006). Când mi s-a întâmplat să fiu în fața ei, întotdeauna am avut senzația că sunt la capătul lumii, în pragul unui hău orizontal, senzație deloc liniștitoare. Oricum, nu mi-a fost și nu-mi este

dor de ea! Decât să stau pe-o faleză, prefer să fiu pe malul unui pârâu de munte, cu apa șuierândă, din care să țâșnească păstrăvi, în loc de rechini ori delfini; mai multă bucurie îmi face vederea unui vârtej de apă, la umbra codrului de fag ori molid, decât nesfârșitul mării.

Citesc o scriere bilingvă, româno-franceză, copiată de pe Net. Atunci când rostesc cu voce tare câte-o propoziție în limba română, apoi în cea franceză, cea din urmă îmi sună-n urechi ca o limbă orăcăită, bolborosită.

Oare dacă această lume, în care trăim, ar putea fi bună cu adevărat, cu o societate înțeleaptă, empatică, sinceră și spirituală, nemăcinată de atâtea boli devastatoare, am pleca din viața asta și mai sfâșiați?

Atunci când pietrele se trezesc – un gând iscat de prea îndelungata inerție minerală…

La Odorhei, mai cu seamă pentru reîncărcarea cartușelor imprimantei. Circulația este năucitoare, lumea, parcă înnebunită, aleargă după te miri ce năluci. Ar fi interesant de aflat, prin nu știu ce procedee, pricina pentru care lumea asta năucă, îmbulzită în cutiile acestea metalice încinse, se năpustește în varii direcții.

13 iul. 2018, vineri: Omul, ființa balansând între suferință și fericire, cu pendularea deja mult încetinită, motiv pentru care stă mai mult în suferință decât în fericire, în fond el neavând nicicând elanul necesar pentru a putea atinge reperul: *fericirea*. Suntem ființe zămislite în suferință, trăitoare în suferință, apoi muritoare în suferință. Fericirea, către care tânjim, este de mult confiscată într-o anume Grădină.

Prieteni – nu am; și nu sunt prietenul nimănui. Ce-i drept, nici nu pot suporta acest soi de intimitate: mă sufocă.

Este evident: omul a dobândit cu mult mai mult decât merită, după faptă, după gând. Și fiindcă e o creatură veșnic nesătulă, aceasta este și un rob condamnat continuu a fi victima propriului nesaț.

Aflarea și potriveala vorbelor, preocupare care, iată, îmi este îndeletnicire dintotdeauna, nu profesie, ci o pasiune tocmai potrivită sufletului meu, anume aceea de a se exprima.

Nu am mai scris poeme de multă vreme, de luni de zile. Lipsa de concretețe a acestui gen de scriere mă îmbie, câteodată, la fapte, dar atât de rar mi se întâmplă să mă pot aduna…

Recitesc, ce curaj!, consemnările mele recente. Atât de puține fapte cuprind ele! În fond, ca însăși existența mea. Mă învârt în jurul sufletului meu, precum mâța-n jurul cozii.

Cine știe să mă privească bine, poate lesne zări tristețea și uimirea din ochii mei – stări sufletești cauzate de absurditățile care se revarsă în fiecare moment asupra omului, asupra mea.

... Și mai scriu pentru a-mi stârni niscaiva bucurii prin ticluirea cuvintelor corespondente propriului meu suflet.

14 iul. 2018, sâmbătă: Redau, prin aceste slove, ceea ce mi se întâmplă lăuntric; căci cele ce îmi sunt date a le trăi pe plan exterior, acestea sunt derizorii și mult prea lipsite de culoare. Ca să inventez, adică să scriu ficțiune, n-am încercat și nici nu cred că voi încerca vreodată.

Transcriu aceste consemnări fără să știu prea bine pentru cine. Poate prin aceste cuvinte contribui și eu la umplerea prăpăstiilor existenței cu durerile, uimirile și nedumeririle lumii.

Nu îmi dau bine seama: poemele mele transformă suferința într-un soi de poezie ori suferința se transformă, prin mijlocirea poemelor, în poezie?

… Privesc adeseori norii care s-au ridicat de pe pământ, nori care mai apoi, aleargă pe boltă pentru a căuta locul, jos, pe pământ, loc care are nevoie de el pentru a-l răcori și fertiliza.

Dacă poezia este inferioară tăcerii, iar viața este inferioară morții, la moarte putându-te gândi, doar dacă ești în viață, atunci dacă ești mort, te mai poți gândi, oare, la viață?

Frazele frumoase sunt față de poezie precum imitațiile kitsch în pictură, față de un tablou veritabil al unui pictor adevărat.

15 iul. 2018, duminică: Nu pot citi poezii cu rime (!); îmi par a fi …artificiale, cuvintele de la capătul versurilor părându-mi-se prea căutate, în detrimentul unor idei profunde, neîncorsetate de o formali-

tate plăcută auzului, poate chiar și ochiului, cuvinte necăutate, ivite în chip spontan, natural.

Adesea mă mir cum de m-am desprins într-atât de haiku încât luni în șir nici nu mă gândesc la el, darmite să-l mai și ticluiesc! Acel haiku, *micropoemul fără cuvinte multe*, în care nimic nu se spune, totul fiind sugerat doar; haiku-ul, poezia de dincolo de poezie. Haiku-ul – poezia în care puținele cuvinte alcătuitoare trebuie să fie perfect alese pentru a fi… bune conducătoare de gând.

În prezent citesc o scriere mai puțin obișnuită, aparținând unei poete, o scriere fragmentară, aforistică pe ici-acolo. Adeseori pagina este ocupată doar de o singură propoziție scurtă, dar foarte cuprinzătoare. Astfel că avansez cu lectura cu viteza luminii!

Grăitoarele liniști dintre cuvinte – le caut așa cum caut liniștea poienilor și a codrilor, vara.

La aproape cele șapte decenii de viață ale mele, îmi văd existența ca pe o pâlnie cu filtru prin care trec neîncetat fel de fel de mizerii, pentru ca la capătul ei, a pâlniei, să iasă „un ceva" râvnit de urmași: eu, pâlnia rămânând cu efortul filtrării și cu cele multe mizerii filtrate care deja încep să dea pe dinafară.

16 iul. 2018, luni: Un clic pe o recomandare de reîmprospătare a Windows –ului 10 și toată șandramaua numită computer rămâne inoperantă. Mă chinui ore în șir încercând să restaurez, dar nu-i cu putință. Iau legătura cu M.G. din Sighișoara, cunoscător în ale computerului. Intră, cu ajutorul Time wiewer-ului, pe computerul meu și, în scurt timp, îmi dă soluția: reinstalarea Windows-ului. Prin urmare, într-una din zilele următoare, drum la Sighișoara, asta însemnând: timp, nervi și bani cheltuiți.

Vremea este de toamnă târzie. Turiștii – din nou neliniștiți. Noroc cu salina din Praid, unde nu plouă niciodată, iar temperatura se menține mereu constantă, indiferent de anotimp.

17 iul. 2018, marți: Dureri în zona omoplatului drept, cu iradieri și în braț. Cauza este, poate, statul în pat, ore în șir, într-o poziție nu tocmai comodă, apoi, șederea de câteva ore bune, zilnic, în fața moni-

torului. Îndur durerea, însă la aceste năravuri îmi este cu neputință să mai renunț.

Fiindcă sunt ceea ce mi se întâmplă, iar ceea ce mi se întâmplă, de mult nu mai e miere și nectar, înghit în sec și merg mai departe; e drept, uneori scrâșnind din dinții, câți mai am, pentru că ce altceva mai bun ar mai fi de făcut, de vreme ce întâia cauză a ceea ce trăiesc sunt eu!..

Citesc undeva că lumea n-ar fi rea, doar părerile mele (închipuite) despre lume sunt greșite. Ei bine, mă îndoiesc consistent.

La ce bun atâta dobândire? O lume întreagă e pusă pe căpătuială, timp în care uită de moarte, de zădărniciile vieții. Cum de nu ne intră în cap că totul e trecător, pieritor?!

La Sighișoara, pentru reinstalarea Windows. Acasă, la cuplarea cablurilor, mă încurc în hățișul de fire…

18 iul. 2018, miercuri: Doamne, ce vreme și ce vremuri! Sunt obosit...

Durerile brațului drept mă împiedică să mai stau dimineața în pat, citind și scriind, până la ore târzii. Voi renunța, așadar, la aceste plăceri, mergând să descâlcesc noianul de cabluri ale computerului.

În curte patru mașini, îmbulzite una în cealaltă, fac rocade ca să poată ieși. Vremea fiind rece, turiștilor le rămâne ca unic agrement: salina Praid.

E bine să nu mă atașez de nimeni și nimic; așa voi răzbi poate mai lesne în viața asta cruntă, nemiloasă. Și să nu uit să-mi alung gândurile legate de ceea ce se va întâmpla, deoarece ele îmi storc orice vlagă.

Orice pierdere mă afectează prea mult. Uit să aplic zicerea lui Epictet conform căreia: nimic nu se pierde, totul se dă înapoi.

Cum de mai pot avea cohortele astea de mari hoți băștinași – politicieni în bună parte – fie și un dram de liniște sufletească și ocean de nesimțire pentru a se bucura de prada josniciei lor? Ei, niște nemernici, copiii lor, în bună parte, niște netrebnici.

La ce bun, oare, să mai doresc ceva? Mai nimic neavând, aș deveni tot mai liber...

Stăruie în mine un soi de anxietate, de zbucium. În sufletul meu stau pitite neliniști mari. Zilnic, de dimineață până seara, aburesc, hașurez, voalez înfățișarea tragică a vieții, așa cum pot.

19 iul. 2018, joi: Dureri crunte în zona scapulară dreaptă; noroc că noaptea mă mai lasă, putându-mă odihni. Va trebui să încerc masajul.

Din pricina vremii ploioase și reci turiștii sunt blocați, în continuare, în casă. Neplăcut și pentru ei, dar și pentru noi. Durerea nu mă slăbește. Nici să scriu nu mai pot.

De ce, oare, Dumnezeu ne lasă impresia că ne-a părăsit?!...

Nefericirea ca nefericirea, dar când te lovește și disperarea, nu mai știi dacă este cazul să pleci ori să mai întârzii pe-aici. Și dacă vrei să mai rămâi începi să cauți luminițe, repere fel și fel, dătătoare de speranțe. Oricât de fermă i-ar fi credința, sufletul omului rămâne mereu zbuciumat. Antrenante rămân: zbaterea și neliniștea căutării, mai puțin pasionant fiind găsirea în sine. Conștiința nefericită are nevoie de un suflet sensibil; iar sufletul sensibil nu se poate să nu fie și inteligent.

Viața înseamnă căutarea sensului, a rostului absurdității acestei existențe, căutare care însă rămâne de fiecare dată fără bucuria găsirii sensului.

După-amiaza la km 15 (Bucin) după apă de izvor. Se stă la coadă – turiști și câteva mașini din Praid cu saci cu peturi multe, sute...

20 iul. 2018, vineri: Trăirile mele sunt sursa acestor consemnări, căci făptuirile sunt minime, de supraviețuire doar.

Să-ajungi să fii un muritor suferind și atât. Ce soartă!

Caietele mele se compun din mărturisiri, gânduri, trăiri, emoții, suferințe; conțin note despre existența mea fizică și sufletească (preponderent).

Răsari soare, frățioare, nu-i mai amărî pe bieții oameni! La Sovata plouă de trei săptămâni. Deoarece tratamentul în lacuri nu se pot efectua, alte posibilități de agrement nefiind, turiștii sunt dezamăgiți.

Dialog telefonic cu G.P. Subiect: Cioran. Știutoare și iubitoare de scrieri cioraniene, convorbirea cu ea este deosebit de agreabilă.

21 iul. 2018, sâmbătă: Ce mai vară și ce vremuri! Din cauza vremii, turismul sovătean este în comă!

Traiul meu cotidian este mai mult decât sec; cauza: oi fi eu?

22 iul. 2018, duminică: Mă lasă visele – ele fiind tot mai puține, vagi, scurte și incoerente (!). Eh, de-ar fi numai atât…

Sulemenirile feminine: mă enervează atunci când sunt efectuate cu exces de zel, mai cu seamă dacă sunt aplicate de femei care nu cunosc discreția și bunul-simț în acest truc care lesne se poate transforma în inamicul lor.

Averea lui Epictet (filozof, moralist antic, roman):

– o băncuță de lemn;

– o saltea de paie;

– o lampă de lut.

Epitaful de pe piatra funerară a filozofului: „Am fost Epictet, născut sclav, cu un trup schilodit, adept al sărăciei și îndrăgit de cei nemuritori.” De ce notez – transcriu – aceste detalii? Fiindcă slovele sale au răzbătut peste secole, omul acesta neavând și nedorindu-și averi și preamăriri.

23 iul. 2018, luni: De atâta lehamite, curge scârba de pe mine...

Traiul meu mult prea însingurat, necontenit într-un același univers modest, autosechestrat într-o perpetuă izolare – existența aceasta a mea nici că se poate să fie mai senină decât este în prezent. Obiceiurile mele matinale: lecturi, scrisul, plimbările, navigările pe Net – toate acestea sunt și rămân singurele, mereu aceleași, repere ale activității mele cotidiene.

24 iul. 2018, marți: O vară ne-vară; rea, stricată – improprie turismului. Turiștii încă mai speră în revenirea verii… Soarele este mascat de nori negrii, groși, însăși vara e claustrată îndărătul norilor mohorâți, de plumb, nori împotmoliți de atâta amar de vreme deasupra acestor meleaguri.

<u>25 iul. 2018, miercuri:</u> Și-au anunțat venirea „americanii" (Andreea și cu Peter), în luna septembrie, în ultima decadă.

De câte ori trec prin Sângeorgiul copilăriei mele, icoana imaculată din amintirea vremurilor trecute este împroșcată de mocirla realității mizere prezente. Satul copilăriei mele a devenit o așezare năpădită de țigani, zgomotoși și tupeiști. Doar câțiva bătrâni din „lumea veche", retrași, obosiți și dezamăgiți, vegetează sub dealurile părăginite. Acolo, în Sângeorgiu, ca și aici, în Sovata și ca mai peste tot în țara, bântuie vremuri ale scârbelor noastre, a neîmplinirilor, o lume din care în loc să ieșim, mai rău ne adâncim, înmlăștinându-ne, resemnați, triști și neputincioși.

Mă cufund în lecturile mele pentru a fugi de realitate; și de mine, nădăjduind să pot ajunge la *luminiș*. Însă, de cele mai multe ori mă învârt într-o spirală care mă scoate la un liman unde mă văd și mai nedumerit, și mai stors de certitudini. Lecturi – cărări umbrite de propriile mele singurătăți…

<u>26 iul. 2018, joi:</u> Măști, prea multe măști substituind fețe; oricum, nu mă mai obosesc să ridic vălul – s-ar putea ca ceea ce se-ascunde în spatele măștii să fie și mai dezamăgitor. Minciună în adevăr, adevăr în minciună. Oamenii vor măști, vor să fie păcăliți și să păcălească, caută senzații producătoare de orice, dar să fie diferit de realitate: vor amăgiri. Oameni care preferă minciuna în locul adevărului, minciuni savuroase, dătătoare de adrenalină și de fum acoperitor de adevăr.

Ce a putut ajunge România, unde a ajuns Europa cu a ei libertate democratică: o harababură, o junglă în care ți-e groază să intri. Clar lucru: omul nu merită prea multă libertate.

<u>27 iul. 2018, vineri:</u> Poșta Română – o caricatură; pentru ca o carte să ajungă din București la Sovata, durează o săptămână. Cu alte cuvinte: melcul turbat în pădurea de salcâmi.

Cărți, singurătăți și fugă în natură, prilej cu care „culeg " imagini pe care, mai apoi, le postez pe Net.

Eu și toți cei din preajma mea, zilnic și perseverent, nu facem altceva decât să ne *înșelăm luciditatea;* căci, fără această „dregere” îmi pare că viața ar fi cu neputință.

28 iul. 2018, sâmbătă: Nori, ploaie, nori…, cerul nu se mai despovărează, împovărându-ne traiul cu prea multă umezeală și prea mult sumbru. Aseară – eclipsă totală de lună, fenomen imposibil de văzut, de aici, cerul fiind potopit de nori! Peste un secol și vreo trei decenii, evenimentul va fi din nou prezent. Poate că până atunci, ploaia se va potoli, norii se vor risipi și va fi o seară cu bolta senină, încât alți privitori – a doua generație, după aceasta – va putea vedea Luna mâncată de vârcolaci.

Constatare: la noi, în țara cu români, reușește doar Răul și Urâtul: blestem și ghinion, dar și multă nepăsare. Ne pierdem între „dor” și zeflemea, devenind o națiune cu „glia-n spate”, o țara a neîntreruptelor neîmpliniri.

E tot mai multă singurătate în Univers… Și tot mai frig. În tot acest timp, trupul meu devine o piedică majoră – un inamic! Un vrăjmaș pe care îl știu, îl simt tot mai mult, tot mai des și mai deplin.

Una din multele-mi scârbe – nevoia (năravul) omului de a agonisi. Dar fără această scârbavnică îndeletnicire, cu ce s-ar mai alege moștenitorii?

Noapte de insomnie. Mă scol târziu, după ore în șir de lecturi, fără nicio bucurie, obosit. Încep apoi mereu și mereu aceleași îndeletniciri: o continuă învârtire în cerc.

Omul, ființa echidistant situată între stele și viermi – mai aproape însă de viermi decât de stele.

Neastâmpărul trupului în amurg… Ce ar mai fi de spus? Caut repere – lumini amăgitoare – pentru o barcă părăginită purtată de valuri tulburi. Bietul om: nimeni ca el, din toată creația, nu e mai hăituit în viață. Cu toate astea, ține morțiș să participe la această zadarnică, în fond, goană.

O fi, oare, vreo ființă pe acest pământ, care s-o fi rugând și pentru mine?

O fi!...

29 iul. 2018, duminică: Lecturi întortocheate, din cauza celui care s-a îngrijit de ediția *Opere complete* ale lui Emil Cioran (volumele: 1-4). Trimiterile de la un volum la altul, de la texte scrise în limba franceză, traduse apoi în limba română, dar în alt volum, devin de-a dreptul năucitoare. Perseverez totuși, plăcându-mi că mă aflu scufundat în scrierile autorului meu preferat, bucurându-mă de aceste volume, chiar dacă textele cuprinse sunt „zigzagate".

Singurătatea ca sentiment – asta nu înseamnă a fi singur: ea este o trebuință lăuntrică, fără de care sentiment sufletul se simte stânjenit, neliniștit.

30 iul. 2018, luni: Lumea aceasta absurdă, cu inepta ei risipă de energie, rămâne de neînțeles pentru mine. Hălăduiesc prin ea mereu îmbufnat și nedumerit, căci a mă bucura ar însemna inconștiență, lipsă de luciditate. Așa încât, traiul meu este destul de încrâncenat, în preajma mea neplăcându-mi să am prezențe străine; iar dacă faptul acesta mi se întâmplă totuși și prin activitatea turistică pe care o desfășurăm, comunic cu turiștii fără însă a comite o mare risipă de cuvinte.

Omul – plămădit din lut și lacrimi…

Nouă cărți ale mele și nicio lansare a lor. La urma-urmei, nici nu mi-am dorit niciodată acest eveniment festivist. În fond, cele câteva sute de cărți le-am „lansat" una câte una, la diverse persoane cunoscute sau necunoscute (turiști), oferindu-le, fără nicio excepție, cartea și, fiecăruia, autograful.

România este căutată (vizitată, iubită…) pentru primitivismul ei, nu pentru cultura despre care pomenește A.I. Cu toate că țăranul a dispărut din peisajul rural, nemaiexistând tradiție, port, folclor adevărat, datini – cu toate acestea, rudimentarismul țării noastre atrage multe persoane curioase de această *insulă* exotică din Europa, atât de mult rămasă în urmă: cultural, tehnic, economic.

Seara, plimbarea obișnuită printre lacuri. Mă întâlnesc cu familia N.G. din Basarabia. Tăifăsuim.

31 iul. 2018, marți: Astă-vară n-a fost vară; sumbru sezon turistic.

Mă bântuie un aprig dor de Sângeorgiu de Pădure; un dor izvorât nu din ceea ce este astăzi Sângeorgiul, ci de acela vechi – cel din copilăria mea. Dar nu voi merge deoarece nu vreau, nu mai vreau să fiu decepționat din pricina schimbărilor sumbre, ivite în ultimele trei decenii. Imaginile mele despre satul copilăriei mele sunt încă vii, ele reprezentând leagănul copilăriei și adolescenței mele, imagini totalmente opuse realităților prezente. În fond, Sângeorgiul de ieri reprezintă pentru mine cimitirul Sângeorgiului de azi: părinții mei, bunicii, unchi, mătuși, amintirile mele din primii douăzeci de ani de viață.

Românii – un popor *ecrasé par l'istoire* (zdrobit de istorie). Se pare că afirmația este valabilă nu numai pentru trecut, ci și pentru prezent și viitor; poporul acesta progresează, cu succes, din eșec în eșec! Chiar dacă inteligență ar mai fi în țara, nu mai este suficientă pasiune, seriozitate și profunzime, motiv pentru care alunecăm, rapid și sigur, spre hău.

1 aug. 2018, marți: Vibrațiilor mele interioare le caut cuvinte. Slovele găsite se apropie de ele, dar nu prea mult, întrucât orice apropiere de ele, peste o anumită limită, are drept consecință izgonirea acestora, fără a le simți savoarea, parfumul.

Literatura care m-a interesat dintotdeauna a fost doar cea având un caracter foarte personal, adică: jurnale, memorii, corespondențe ale unor personalități de seamă ale literaturii și artei.

De ani buni am rămas „exilat" în scrierea cioraniană, cu deosebire în Caiete, interviuri, scrisori – toate deosebit de lirice, intime, omenești. Nu evit nici lectura operelor altor autori, dar ca să mă pot ancora în scrierea acestora, trebuie ca scriitorul în cauză să aibă o oarecare faimă, un renume, o recunoaștere în literatură; și, pe cât posibil, să fie un spirit… frământat.

În adâncul sufletului meu sunt cuprins de multă neliniște, de frământări lăuntrice persistente; pe marea mereu învolburată, o barcă plutește în derivă. Înnoptare…

2 aug. 2018, joi: Mesaj către R.: Ivirea ta în viața mea, pe acest tărâm comun numit „Cioran,", va rămâne pentru mine de neuitat. Cele

două mari pasiuni – imense, debordante – pentru unul și același autor, care se numește Emil Cioran, au dat roade:

– în cazul tău, acele minunate recitaluri, însoțite de întâlnirea cu sute de iubitori ai scrierii cioraniene de pe întreg mapamondul;

– în cazul meu, întâlnirea virtuală cu tine este prilej continuu de bucurie, tu știind să te manifești, de fiecare dată, discret și copleșitor, aducându-mi-l astfel, pe Cioran și mai aproape de suflet, ceea ce pentru mine constituie un munte de bucurie!

Pentru toate acestea, R., îți mulțumesc, rămânându-ți recunoscător acum, dar și în viitor – adică, întotdeauna.

3 aug. 2018, vineri: Sunt incapabil să pricep sensul vieții și rațiunea ei de a fi. Încerc să o văd ca pe o trecere de la *ceva* spre *altceva.* Însă dacă înainte de prezent eram ceva, de ce nu am nici cea mai vagă amintire despre acea etapă?!

Scriu pentru a mă despovăra; descărcarea nu este completă nici pe departe, dar e o alinare. Și asta înseamnă mult. Trăiesc prin cărți, având chiar o obsesie pentru ele, ca de altfel și pentru natură. Atunci când sunt doar cu mine, am nevoie de o carte în mână, apoi de un creion și un caiet. Mi-e sete de cunoaștere; după ce mi-o astâmpăr cât de cât, fug, cu dor, emoție și nesaț, în sânul Naturii. Dacă mi se întâmplă să întâlnesc omul, fug mai departe, până rămân doar eu și Ea: Natura! Și-atunci, o dezmierd cu privirea și cu sufletul, *copiind* cu ajutorul aparatului de fotografiat, crâmpeie din frumusețea ei.

Plăcerea mea, aproape senzuală, de a răsfoi și pipăi filele unei cărți scrise pe hârtie subțire (foițe). Este cazul volumelor pe care le citesc în prezent. Dezavantaj: faptul că literele sunt mărunte și-mi obosesc ochii, dar aș zice că… merită!

În dialogurile mele, în limba română mai cu seamă, remarc că răspunsurile îmi vin mai greoi, pauzele sunt lungi, ideile mi le formulez cu dificultate. Îmbătrânire, oboseală? Desigur: amândouă.

4 aug. 2018, sâmbătă: Foarte multe persoane care au venit în contact cu Cioran și cu scrierile sale, au rămas surprinși de separația netă între persoana autorului și „eul său scriptural, de egoul său social

și alter egoul său livresc: un frumos, vesel și comunicativ, afabil, care scria cărți sumbre, disperate.” Acesta era Cioran.

Durerile la umărul drept devin greu suportabile; va trebui să mă supun unui consult.

5 aug. 2018, duminică: Lecturi în pat, apoi – activități aleatorii la computer, după care plimbarea de zi, pe cât posibil departe de om; reîntors acasă, din nou pe internet. În afară de astea, ziua toată sunt atent la apelurile telefonice pentru solicitările turistice. Seara – chinul adormirii din pricina acutizării durerilor umerare.

6 aug. 2018, luni: În dimineața aceasta am să merg la un balneolog, la hotelul Aluniș, pentru a-mi consulta umărul. Mă tot întreb și mă mir, cum de suportă și se complace, sufletul să conviețuiască într-un trup atât de șubred și de expus la toate zgâlțâielile acestei vieți?

La Baza de tratament de la hotelul Aluniș. După un consult sumar, încep tratamentul umărului blocat. Lume multă – 56 (!) de pacienți înaintea mea; căldură ca într-un fitness.

7 aug. 2018, marți: Cu noaptea-n cap, la ora trei, mă trezesc, apoi nu mai pot adormi gândindu-mă la gafa pe care am săvârșit-o ieri, dând unei turiste basarabence detalii despre cardul meu bancar. Va trebui să merg la bancă pentru a mă informa de gravitatea neghiobiei pe care am putut-o comite și, eventual, dacă se impune, să împiedic un posibil act de fraudare a contului.

Artrita umărului drept continuă să mă chinuie. Fac tratament unde electrice și masaj.

8 aug. 2018, miercuri: Sinceritatea mea în scris este cu mult peste limita confortabilă. Va trebui să fiu mai… eliptic.

Tristețile, care mi-au devenit organice, mi-au năpădit clipele, orele, zilele – traiul. Fugind de ele, înseamnă să fug de mine.

În țara, furturi, jafuri, la nivel înalt, iată de 29 de ani. În pofida acestei realități, nimeni nu întreprinde nimic concret, radical, ferm și convingător. Avem o țara de indolenți și neputincioși. Pe data de 10

august se preconizează o manifestare de amploare a românilor din diasporă. Circ curat, cică un milion de români vor veni să-și exprime nemulțumirea față de felul în care merg treburile în România. Bun, dar cei 17 milioane de români de-acasă ce naiba fac?! Desigur, se vor uita la televizor. Popor neghiob!

În singurătatea sa, omul se-ntoarce către Dumnezeu; dar Dumnezeu, se întoarce oare către om?

9 aug. 2018, joi: Se-întoarce diaspora, zvonindu-se că vor fi circa un milion! Eu cred că dacă se vor aduna zece mii de protestatari va fi bine. Și, până la urmă, ce vor putea schimba în țara asta ruginită-n rele? Un pic de circ, mult zgomot (zarvă) după care ei se vor întoarce, noi continuând să rămânem cu hoții în țara asta năpădită de nesătuii prădători dintotdeauna; o țara în care doar liniștea pădurilor îndepărtate și încă neatinse mai justifică apariția soarelui – acest loc pe care îl ador și-l caut cu nesaț ori de câte ori îmi este cu putință. Biată Românie, oare cum vei putea răzbi în aceste vremuri anevoioase cu oamenii cu care ți-a fost dat a te popula dintotdeauna?

10 aug. 2018, vineri: Protestul diasporei – circ estival. Mijloacele mass-media pomenesc de un milion de participanți, în realitate lucru mare dacă s-au adunat circa 50 000 de oameni. Dar, în definitiv, vin câți vin, din diasporă, însă unde sunt băștinașii?! Unde? Probabil se uită la televizor. Vin ei, „străinii”, să protesteze pentru mizeriile din țara noastră, în timp ce ai noștri stau la umbră, la bere.

Vârsta și simptomele ei: ce oboseală!

11 aug. 2018, sâmbătă: Diaspora – sau ce o fi fost – e o jalnică demonstrare a neghiobiei umane. În loc de un milion, s-au strâns câteva zeci de mii, cu bucureștenii și alții din țara, înfiripând un circ caraghios și trist. În țara asta dacă vrei să schimbi ceva, trebuie să scoți sabia; de ești învins, înseamnă că ești un nemernic, un neputincios care nu meriți nici aerul, nici apa acestei țări. Pieri! Să vină alții în locul tău, mai buni, mai destoinici, mai fermi, mai puternici, căci tu te-ai dovedit a fi neviabil: un măscărici!

Cioran despre unguri, în „Scrisoare către un prieten de departe”: „ …Invidiez, îți mărturisesc, aroganța vecinilor noștri, îi pizmuiesc până și pentru limba lor, oricât ar fi ea de sălbatică, de o frumusețe ce n-are nimic omenesc, cu sonorități venind dintr-un alt univers, puternică și corozivă, făcută pentru rugăciune, pentru răgete de furie și pentru jeluiri, ieșită din infern ca să-i perpetueze accentul și strălucirea. Măcar că nu cunosc în această limbă decât înjurăturile, ea îmi place nemăsurat, aș sta o veșnicie să o ascult, mă fascinează și mă îngheață, mă pierd la farmecul și cruzimea ei, la toate aceste cuvinte de nectar și cianură, atât de adaptate la exigențele unei agonii. Ar trebui să răposăm pe ungurește, iar dacă nu, să renunțăm la a mai muri.”

Urmărind, la tv., protestele de ieri, constat că omul este ființa cea mai iubitoare de violențe. Însă, la noi, în România, schimbări majore în societate se pot produce doar prin vărsare de sânge. Din păcate însă, hoții apar în valuri, unii mai hămesiți decât alții, mai înrăiți, mai neîndurători.

Tristețile mele nasc doruri care, de-acum încolo, nu mai am cum a le îndeplini. Așa că, rămân în continuare, doruri și tristeți, tristeți și doruri; și repetate dezgusturi față de animalul inteligent, imprevizibil și zâmbitor!

12 aug. 2018, duminică: Lacurile din Sovata – dijmuitoare de vieți omenești. Anul acesta și-au luat obolul două dintre lacuri: Ursu și Paraschiva; primul și-a ales un bărbat de 80 de ani, al doilea – mai pretențios – , un tânăr de 21 de ani…

Să suferi, să bei, să plângi, să râzi, deoarece oricum nimic nu se va alege din tot. În ce mă privește, clar lucru: mă aflu într-o imposibilitate organică de a mă putea bucura. Să te bucuri? Să te bucuri de ce, pentru ce?! Să uiți însă, asta da; într-o vreme, nu foarte îndepărtată, când căutam consolarea, refugiul, într-o anumită *îndeletnicire*. Acum, a mai rămas lectura și veșnic prea-frumoasa Natură.

Citesc volumele III și IV, Opere, Emil Cioran. Încâlcită concepere a acestor scrieri. Este epuizant atunci când, aproape la fiecare pagină citită în volumul trei, ai trimiteri la volumul IV; și invers. Este năucitor. Cu toate astea, nu abandonez, însă înaintez foarte încet. Nu

pot știi de ce nu l-a sfătuit cineva pe îngrijitorul acestor scrieri ca să asigure cursivitatea scriiturii, netrimițându-te, pentru traduceri, comentarii, note, la un alt volum și acela al naibii de supraîncărcat!

O lume infernală la care umanitatea a subscris crezând că îi va fi mai bine, că va avea o viață mai lesnicioasă, mai frumoasă. A fost o gafă uriașă, o capcană în fond. Însă cale de întoarcere nu mai e.

13 aug. 2018, luni: Anevoioasă fiind lectura în paralel a celor două volume – III și IV – din Opere ale lui Emil Cioran, mă decid să parcurg mai întâi volumul III, apoi să continui cu volumul IV, cum e și firesc în fond. În felul acesta, voi pierde mult din pulsul, din atmosfera scrierilor, în schimb voi câștiga timp.

Continui tratamentul artritei umărului, adăugând încă cinci zile, la cele cinci deja scurse. Voi face, ca și până acum de fapt, unde ultrascurte și masaj. După cele zece ședințe din săptămâna trecută, durerile s-au diminuat considerabil.

Dialog:

– Sunt trist…

– De ce?

– Pentru că... am fost alungat din rai!

14 aug. 2018, marți: Citesc, pe pagini tipărite cu imprimanta, scrieri felurite, semnate de jurnaliști ori scriitori, scrieri în care autorii nu se deranjează să utilizeze diacriticele. Îmi vine să-i pălmuiesc, dar i-ai de unde nu-s!

Călduri toride. Îmi continui tratamentul umărului, la Baza de tratament de la hotelul Aluniș. Lume multă în labirinturile acestui „atelier de sănătate.” În chip vădit, nimeni dintre cei care asudăm pe coridoarele strâmte și slab ventilate nu suferă de maladie gravă, îngrijorătoare – cel puțin boala pe care încearcă să și-o tămăduiască aici nu este una foarte neliniștitoare; cu toate astea, fiecare – și eu! – afișăm aere de suferinzi, de condamnați, de oropsiți ai vieții. Mofturi… Oricum, încercăm a ne alunga boli.

Cioran și femeia. Eh, multe ar fi de povestit. Cert lucru, nu toate afirmațiile despre femei sunt conforme cu ceea ce a trăit și aplicat el în

relațiile sale cu femeia. Cele mai multe dintre spusele sale sunt emanații ale unor lecturi filozofice (de pildă: Weininger) din care se inspiră și formulează opinii șocante precum: „Femeile sunt niște nulități simpatice la care cu cât te gândești mai mult, cu atât înțelegi mai puțin. În cazul femeii nulitatea îți pare un mister, când ea nu este, în fond, decât nulitate. Pe lângă satisfacerea necesităților sexuale, singurul sens în lume al femeii îmi pare a fi acela de a da prilej bărbatului să scape temporar de presiunea chinuitoare a spiritului. Menirea femeii ar fi: ori mamă absolută, ori prostituată absolută, punctul comun prin care cele două condiții s-ar putea întâlni fiind statutul de *iubită.* Aceasta – iubita – poate fi deopotrivă și mamă, și târfă, iubita fiind situată cam la jumătatea distanței dintre cele două extreme: mamă și târfă. Oricum, femeia nu ar trebui să împrumute niciuna din caracteristicile masculine, întrucât dacă o face, își anulează propria natură. În prezent, majoritatea femeilor au devenit masculine, imitându-i fără scrupule pe masculi, de cele mai multe ori chiar dislocându-i profesional și matrimonial. Ce oroare! E un soi de lesbianism general. Femeia este incapabilă de profunzime (vezi: știință, cultură, artă, literatură), ele nu au fost în stare să producă nimic. Femeia este superficială, inferioară bărbatului, lipsită fiind de puterea creatoare (vezi mai sus!). Definitorii pentru femeie sunt: sexualitatea, capacitatea ei de a fi maternă (maternitatea) și de a putea fi – dacă vrea! – o bună parteneră a bărbatului în împrejurări anevoioase acestuia."

În continuare, lecturile mele sunt orientate către scrierile lui Cioran – strălucitul rebel, mizantropul sfidător care a încercat, iar și iar, să ne trezească la nimicnicia vieții umane, la zădărnicia ei.

15 aug. 2018, miercuri: Sfântă Mărie! Obosit și îmbătrânit. Năravuri vechi, năravuri noi… Înainte – către știm noi ce.

Se afirmă, de către „specialiști" că urșii s-au înmulțit excesiv, de aceea apar aceștia prin ogrăzile noastre și pe aleile orașelor. Realitatea este că omul s-a înmulțit haotic, peste măsură și din lipsă de rațiune judicioasă. Din nesaț, acesta a pătruns în habitatul faunei pădurilor, prin exploatări forestiere ultramecanizate, precum și prin mijloace de

transport și agrement sofisticate și zgomotoase, alungând vânatul din arealul lor.

16 aug. 2018, joi: Steagurile secuiești – încăpățânări de a nu accepta contopirea prin asimilare și de a-și asigura, fie și așa încă o minimă descendență. Îndărătul acestor manifestări sunt însă multe alte încercări, zbateri menite a șicana majoritatea, arătând către un *trecut glorios.* Sunt, aceste steaguri, trepte de neliniște și de dispreț nedisimulat, de nemulțumiri ale unei minorități față de o majoritate în care ei nu se simt deloc bine, neputând – și nevrând – nicicum a se integra, din pricini de mândrie și nedreptățire, zic ei.

17 aug. 2018, vineri: Cu cât înaintez în vârstă, cu atât repulsia mea față de această societate se înzecește. În aproape 30 de ani așa-zis capitalism nu am văzut, nici nu am auzit decât de hoții, bădărănii și de violențe. Sunt mai mult decât sătul de toate astea. Pentru a putea merge înainte, mă amăgesc cu natura și literatura, din păcate însă, devin tot mai obosit și plictisit până și de ele.

Rostul diasporei, la evenimentele din 10 august, a fost doar acela de a servi ca pretext pentru ca televiziunile, majoritatea, să toarne la nesfârșit populației brutalitatea cu care manifestanții au fost făcuți zob de către jandarmi. Protestatarii au venit să răstoarne guvernul cu… vuvuzele!, timp în care jandarmii i-au primit cu gaze lacrimogene, cu bastoane și cu tunuri de apă. Oricum, România rămâne în continuare, mediocră, domoală – prea domoală – și resemnată: o țara de o spectaculoasă indiferență. Românii preferă fuga lașă din calea hoților autohtoni, lăsând glie, părinți și neam, de cele mai multe ori și copii, în brațele celui mai mare dușman al său: propriul popor! În țara aceasta, dezmățul intern a atins culmi nebănuite. Corupția, politica de clan, incompetența, slugărnicia, iresponsabilitatea, neseriozitatea fac din România o țara minoră, nevertebrată.

Este cu neputință să fii împăcat cu aceste vremuri, ceea ce văd, aud și simt, mă contrariază, stârnindu-mi neliniște. Pe zi ce trece mediul natural se degradează din cauza nesațului uriaș al omului. Omul cotropește natura: jeepuri, atv-uri, motociclete enduro, au spulberat

liniștea codrilor care au mai rămas pe picioare. Animalele sălbatice sunt izgonite din sălașurile lor, acestea amestecându-se cu habitatul omului unde, găsindu-și mai lesne hrana, se aciuează adesea, foarte frecvent făcând victime omenești. Nu este adevărată afirmația conform căreia urșii din România s-ar fi înmulțit din cale afară și negăsind suficientă hrană, invadează zone locuite de oameni. Adevărul este că omul s-a înmulțit excesiv și că în trufia sa, nu respectă natura.

În plus, viețile noastre sunt otrăvite de substanțe chimice utilizate în agricultură pentru a spori în mod artificial producția, deci: banul. Clar lucru, nu suntem pe calea cea bună: ne îndreptăm, în chip vădit, către catastrofă. Trufia și nesațul ne vor fi fatale. Societatea omenească s-a rupt de vechile tradiții, de simplitate și de natural, apucând-o pe o cale greșită.

Avatarurile senectuții – un alt capitol dureros al existenței, fiind vorba de suferințe și boli. Apoi… Oare sensul bătrâneții este durerea, dezamăgirea și decrepitudinea? (cei trei „d”). Doar aceste roade amare ni le poate oferi?! O mai fi și niscaiva înțelepciune, însă ce folos?

(Sfârșitul caietului 3)

[Caietul 4]

<u>18 aug. 2018, sâmbătă:</u> Sunt însinguratul niciodată singur, nici chiar în refugiile mele silvestre; pentru că nici aici singurătatea mea nu e totală, având, obligatoriu, telefonul cu mine și, mai cu seamă vara, apelurile provenite de la turiști mă însoțesc cât e ziua de lungă.

În dimineața aceasta, neputând dormi, m-am apucat de lectură și de scris înainte de ora cinci. Prin fereastra întredeschisă pătrunde cântecul încet, discret și tărăgănat al unui greier probabil pitulat sub tufa de caprifoi din jardiniera de lângă scară. Cât de reconfortant este acest recital… solo-voce provenit din liniștea și bezna de afară! Brusc, solistul nopții tace. Ce păcat! Rămâne doar bezna străpunsă din când în când de lătratul îndepărtat al unui câine bătrân, răgușit și plictisit.

Împărtășesc viziunea unui filozof conform părerii căruia în țara numită România există prea mulți proști și escroci. Suntem, afirmă înțeleptul, un popor resemnat și inert, o țara fără noroc și fără istorie, destinul ei fiind unul al eșecului. România nu a putut să depășească un scepticism vulgar, receptând totul cu o resemnare imbecilă, cu o pasivitate inconștientă.

19 aug. 2018, duminică: Din aproape în aproape, iată-mă ajuns un bătrân mizantrop, ascuns de lume în chilioara-i de acasă ori prin codrii din împrejurimi. Gândul îmi fuge înapoi, în copilărie. Incredibil! S-a terminat totul, nu mai sunt părinții, nu mai am casa părintească, nu mai am rude. Totul se află „ascuns" într-un trecut acoperit de noianul anilor. Sângeorgiu: amintire și resemnare…

Să duci un trai rătăcitor, fără să-ți pese de nimic, o viață de *sannyasin* adică. Prin 2008, cochetam cu ideea aceasta; încet însă mi-am dat seama că nu va fi posibil nicicum să-mi înfăptuiesc această năzuință.

Durerea sufletului poate fi izgonită doar prin revenirea plăcerii de a trăi. Dar oare cum să-ți-o mai readuci, cu ce să o mai îmbii, plăcerea aceasta, atunci când ți se întâmplă să fii septuagenar?! Mai e vreun motiv de bucurie, mai încape vreunul? Constat că mai degrabă sunt pricini de mâhnire. Mă gândesc la copilul de altădată, acum sur, împovărat, îmbătrânit... mi-e milă de el!

20 aug. 2018, luni: În iureșul acestor vremuri, văd mai mult sumbrul și apăsătorul existenței cotidiene. Și cum să nu le vezi, dacă acestea există, preponderează, se revarsă inundându-ne zilele, viețile.

De ani buni, în ceea ce mă privește, aproape că nu există omul exterior, ci doar cel interior; de aceea și notațiile din prezentele caiete sunt axate mai mult pe acest eu al meu lăuntric.

Consemnările mele – mostre de nedesăvârșire; cu alte cuvinte, notațiile mele sunt adesea formulări neterminate, insuficient conturate, lăsate într-o lumină vagă. Îmi place ca în această îndeletnicire a mea să caut cuvinte izolate, pe care după ce le găsesc, mai apoi să le asamblez în chip estetic și, pe cât posibil, liric.

21 aug. 2018, marți: O indigestie pricinuită de un consum excesiv de prune, din livada-mi proprie, îmi creează un teribil disconfort...

22 aug. 2018, miercuri: Noapte de chin din cauza indigestiei. Dimineața – ceva mai bine.

La promenada de seară, dialog controversat cu un necunoscut despre… Hephaistos și Prometeu! Până la urmă, ajungând acasă și documentându-mă, pe Net, ajung la concluzia că necunoscutul are câștig de cauză. Ca să vezi, eu care trăiesc de o viață cu Hephaistos (denumirea hotelului din proximitate), ajung să gafez în halul acesta! Fiul șchiop al Herei, Hephaistos, da: este zeul focului, în mitologia greacă!

23 aug. 2018, joi: Ploi, vreme înnorată. Ieșim, încet, din vara turistică.

În zilele trecute, mă pomenesc sunat de către un ins din Deva – I.L., 74 de ani. Acesta mă gratulează pentru Zile scrise (Jurnal I), precum și pentru Jurnalul silvestru… Omul este un sculptor ratat, iubitor de literatură, pensionar CFR. Dialogăm, destul de mult timp, despre cărți, despre Cioran, despre pasiunea scrisului. Îmi cere adresa, dorind să îmi scrie (!).

Lumea-i în mișcare. Vara, mai cu seamă, oamenii nu-și mai găsesc locul, zbenguindu-se cu mașinile, care au ajuns o bagatelă, obiecte comune, nu ca pe vremuri când automobilele se numeau, toate: mașini de lux.

… Doar eu, coclit în găoacea mea, rămân fixat de aceleași meleaguri, fără să-mi mai schimb bolta, mereu străduindu-mă să-mi aflu linia de plutire pe marea cea învolburată a acestei existențe. Pentru foarte mulți semeni ai mei, călătoria este o vindecare. Pentru mine, această pasiune este o bulversare, o îndeletnicire obositoare.

Înaintez în vârstă precum un explorator în junglă. Ce descopăr? Nu lei, nu tigrii, nu urangutani, ci doar boli și umilințe, decăderea fizică.

Să iubești cu pasiune tăvălirea în deznădejde (Cioran); așa cum porcului îi place să se tăvălească prin mocirle…

Existența mea – destul de echilibrată, lipsită fiind de excese, într-un cuvânt: monotonă. Curios, parcă îmi este teamă să ies din această stare, într-un fel comodă, dar suficient de anostă.

24 aug. 2018, vineri: Ieșim din vară, alunecăm în toamnă. Toamnă, iarnă, primăvară sau vară, eu mai totdeauna cu o carte a lui Cioran – sau despre Cioran –în mână, prezența acestui scriitor în inima mea a devenit perpetuă și necesară. Sufletul meu intră adesea în rezonanță cu omul-Cioran, mai apoi fiindu-mi greu să mă desprind de el.

Vis matinal, deosebit, cu Andreea. Suntem, amândoi, undeva în natură, pe o margine de prăpastie, mult asemănătoare prăpastiei Lița, din Sângeorgiu de Pădure. E o zi însorită, stăm față în față, Andreea cu spatele către genune, eu cu fața către ele. Spre uimirea mea, Andreea rămânând cu spatele către hău, începe să se îndepărteze de mine, alunecând, plutind parcă înspre prăpastie, tot timpul fixându-mă cu ochii plini de înțeles, ușor zâmbitori. Îndepărtarea de mine, înseamnă inevitabila apropiere de buza prăpastiei! Nu cutez să o previn, de teamă să nu o sperii. Jocul devine periculos, ea ajungând – în plutirea-i lină – dincolo de punctul critic, moment în care fără să rostesc o vorbă, îmi întind discret mâna către ea, încet-încet, fără să o tulbur, dorind ca sub forma unei tandre apropieri a mâinii, precum o mângâiere, să-i cuprind brațul spre a-i împiedica prăbușirea. Pe măsură ce mâna mea dreaptă se-apropie de ea, imaginea Andreei se metamorfozează într-o zdravănă mlădiță verde, viguroasă, de prun sălbatic, spinos, puternic ancorată în solul reavăn de pe marginea prăpastiei. Odată ferm cuprinsă în mâna mea mlădița, nu o mai las, încercând să o smulg, încet-încet, din locul ei atât de nefericit ales. Observând că pământul de la baza vlăstarului începe să cadă în hău și că forțând mlada, aceasta se va rupe sigur, nu mai continui să o scot din acel loc atât de bizar ales; îmi mențin însă, în continuare, mâna protectoare pe ea. Și visul se destramă…

25 aug. 2018, sâmbătă: Obosiți de vară, de turism. La 70 de ani, nu-i lesnicioasă nici activitatea aceasta.

Vremurile pe care le parcurgem sunt despiritualizate și dezamăgitoare. Caut remedii – dar nu le aflu; și asta-i grav. Rămân: îndurarea, nedumerirea, sila și regretul.

26 aug. 2018, duminică: Înțeleg tot mai puțin din viața aceasta: ciudată, nedreaptă, ilogică – de cele mai multe ori –, cu manifestări revoltătoare prea adesea. Știu, existența ne este dată să o trăim, nu ca să o pricepem; dar a trăi ceva ce nu pricepi este o pedeapsă mult prea grea, atunci când realitățile cotidiene intră în conflict cu mintea, cu logicul.

În drumurile mele silvestre rămân uimit adesea de cât de adânc poate mușca viermele-om în munte, degradându-l.

Mă tot întreb: – De ce oare în ciudata viață a omului, norocul îi favorizează aproape întotdeauna pe hoți, șnapani, nulități și pe impostori?! De ce?

Anii 2008, 2009… Căutam, cu osârdie, în drumurile mele montane, stânci, cu borte adânci, aflate în locuri îndepărtate, loc în care să găsesc un bârlog în care să mă retrag pentru a mă izola de lumea nebună din preajma mea; un loc, situat, în sălbăticie, în care să citesc, rupt de toate cele lumești. Nu mi-am găsit însă sălașul râvnit. Dar găsindu-l, oare cum ar fi derulat zilele și nopțile mele sihastre?

Întreprind un soi de inventar; constat că nu am avut, în decursul deceniilor, ratări, amânări sau evitări de ispite… tentante!

27 aug. 2018, luni: Vreme posomorâtă, rece – preludiu pentru toamnă. La tv. hoți-politici favorizați până și de Instanța Superioară. De ce?! Ca să nu îmi fac viața de coșmar, încerc să trec cu vederea și această năpastă a existenței. Mă aflu la vârsta la care înfrângerile fac parte din *recolta* zilnică. Nebuniile vieții sociale și buclucurile bătrâneții mă împing la o reacție de resemnare derivată și din multă resemnare.

Periodic, copilăria mea exercită adevărate năpustiri nostalgice asupră-mi. Intensitatea acestor puseuri sentimentale sunt cauzate și de contrastul dintre vechi și nou, dintre ieri și azi – un azi hâd și absurd, față de raiul pe pământ ce a fost copilăria.

Inaptitudinea mea de a mă bucura numai, nu ca să cutez să fiu fericit – este totală, desăvârșită. Sunt însă înzestrat cu tot ce trebuie pentru a mă chinui singur, de a mă agita la infinit pentru te miri ce nimicuri pe care alții le ignoră cu veselie. Ferice de nesimțiți.

De ce oare mă bântuie o foame continuă de lectură, de această trebuință veche pe care cu cât o îndestulez mai mult, cu atât crește nevoia de noi și noi lecturi?

Bine e totuși că există, că mă bântuie această pasiune.

28 aug. 2018, marți: Zilele verii – a încă unei veri – se duc, se duc… Dar unde oare se duc, de ce se duc?

Eu mai rămân: un veșnic prizonier al propriei mele naturi.

Mă gândesc, adeseori, la sumedeniile de indiscreții pe care le-am comis în scrierile mele, mai cu seamă în Jurnale. Dar, în definitiv, nu am nimic de pierdut în afară de faptul că pentru majoritatea cititorilor par, desigur, un mare naiv, întrucât neobligat de cineva, mi-am deschis porțile sufletului și ale minții, astfel vulnerabilizându-mă.

Când zici „pământesc”, te gândești la pieritor, efemer – deci nesemnificativ, nul. La ce bun atunci atâta zdrobire?!

În tot periplul meu profesional am fost umilit, vădit ori mascat, de către tagma „cadrelor superioare”. Acum, aproape de 70 de ani, mă umilește, cu iscusință și perseverență, bătrânețea.

29 aug. 2018, miercuri: Noaptea câinii de pripas, înmulțiți cu ghiotura în pădurea din preajmă, își fac de cap în mod insuportabil. Ca un lunatic, cam de două ori pe noapte, trebuie să ies ca să-i alung. În privința asta, câinească, Primăria nu își face probleme.

Jurnalele – pasiunea mea supremă în materie de lecturi. Culmea! Dețin, de mai bine de două decenii, Jurnalele, dar și Memoriile lui Mircea Eliade; cu toată rezonanța numelui, frunzărindu-le de atâtea ori deja, scrierile acestea nu au reușit să mă ispitească. Le lipsește un ceva anume (stil, vrajă, subiecte atrăgătoare, interesante?), poate chiar carisma autorului. În timp ce, iată, Caietele lui Cioran le-am citit de trei

ori deja. Decât să citesc Jurnalul lui Eliade, mai bine aş citi – pentru a patra oară – Caietele cioraniene!

<u>30 aug. 2018, joi:</u> Somn de noapte întrerupt; ascult, o vreme, cum născuţii câini, de pripas, latră născuţii oamenii. Suntem împresuraţi de aceste javre lăţoase insuportabile. La ce bun jigodiile acestea păduchioase, stricătoare de somn şi de linişte nocturnă? Abandonaţi de oameni capricioşi, aceste animale se răzbună pe noi toţi.

„Plecat fără adresă, plecat fără adresă, plecat…”. Îmi tot sună în urechi această remarcă, îmbiindu-mă ca atare: să plec hai-hui, bezmetic – mult (timp), departe, neştiut, necunoscut. Să nu ai nicio teamă de ceea ce laşi în spate, căci nimic nu ai, nimic nu-i al tău din tot ce ţi se pare că ar fi; să pleci uşor, desprins de tot trecutul, precum o frunză-n toamnă desprinsă de ram, purtată-n vânt, legănată , alintată, mângâiată.

Dimineaţă cu raze aurii în ferestre. Nu mai e vară, dar nici toamnă nu poţi spune că ar fi. O blândă ambiguitate planează în atmosferă, ca în preajma unei mari decizii: e vară, e toamnă!..

Tainele pe care le voi duce în mormânt – tainele mele nespovedite nicicând, le port în trup, în cotloanele sufletului, apoi acestea vor deveni părticele de taină ale Universului?

În scrierea lui Cioran nu afli un dram de veselie, mereu doar sumbru, negativ, scepticism, suferinţă apăsătoare. Acestea în scrieri doar, în viaţa cotidiană autorul pomenit a fost numai veselie şi, în plus, vajnic căutător de mari desfătări mundane.

Noapte de nesomn iarăşi, de astă-dată nu din pricina câinilor hoinari. Dincolo de miezul nopţii, ies din cameră ca să sting luminile lăsate aprinse de către turiştii nepăsători („uituci”?), retraşi în camere. E o noapte catifelată, moale, parfumată, cu ţârâit monoton de greieri visând şi ei, poate, pajişti cosmice, aromate. Mă culc, dar nu reuşesc să adorm. În faţa ochilor închişi şi în urechi îmi şuieră vârtejul curat al unui pârâu de munte.

„Comoara mea de lacrimi ” a fost secătuită încă din copilărie, atunci când am plâns nu ca un copil năstruşnic, fiindcă nu eram eu acela, ci mai târziu, ca adolescent melancolic, puternic interiorizat. Mai târziu, când au venit adevăratele dureri: coapte, rotunde, răvăşi-

toare, am constatat că nu mi-au mai rămas lacrimi, ci doar nedumeriri, răvășiri lăuntrice copleșitoare.

31 aug. 2018, vineri: Anii devin împovărători: visele îmi mor rând pe rând – în trupu-mi obosit, sufletul mi-e cimitir. Mizerii, prea multe mizerii omenești. În sufletul și-n trupul meu piere seva care aprinde focul vieții năvalnice. Ceea ce urmează e: fum, ceață, frig. Zădărniciile mă împresoară, focu-i stins, patimile-s zăbrelite. Pasiunile mele, neadormite toate, strigă. Ecoul lor mă sperie și mă neliniștește.

De-ar fi să pier în apă, nu aș vrea ca asta să fie o baltă, un râu, un fluviu, nici chiar mare – oceanul aș vrea să mă îmbrățișeze întru veci… Eu nespoveditul: odaie nicicând aerisită, cu ferestrele niciodată deschise încă.

1 sept. 2018, sâmbătă: În zilele trecute mormântul părinților mei a fost acoperit cu lespezi. Vom merge, azi, cu sora-mea și soțul ei pentru a recepționa lucrarea și, apoi, pentru a o plăti.

La Sângeorgiu de Pădure, în cimitirul familiei, între părinții noștri și noi, pe lângă depărtarea eternității s-au mai așternut încă șase lespezi mari de beton…

2 sept. 2018, duminică: Ultima serie de turiști, cazați la noi, se pregătesc să plece. Se mai încheie, iată, o vară: turistic cu „roade” mulțumitoare, dar din an în an tot mai obositoare pentru noi: Ida și cu mine.

Ieri, la Sângeorgiu, preumblându-ne prin cimitirul tot mai înțesat de morminte cu nume de cunoscuți cândva, trecuți la cele veșnice. În râpa Lița, prin bălării, întâlnim doi țigănuși de șapte-opt ani, legănându-se într-un balansoar. Unul dintre ei ne întreabă: – *Nu-i așa că voi urâți țiganii? Ce-i drept și noi vă urâm pe voi!...* Rămânem perplecși de preocuparea prichindeilor! Cert lucru, Sângeorgiul este tot mai năpădit de țigănime, priveliștea generală a localității fiind mai mult decât sumbră.

Omul – ființă iscoditoare și doritoare de soluții, de cele mai multe ori execrabile. Apoi, trage ponoasele…

E dimineață. În cameră – liniște. Citesc. Prin fereastra întredeschisă pătrunde un bondar bâzâind, bombănind. Pică, de câteva ori, printre țevile caloriferului, zdrăngănind și zornăind furios. Îl las să se descurce. Se izbește mai apoi de oglindă și de toate geamurile ferestrelor camerei, negăsind nișa dintre ferestre: cea dătătoare de libertate. Cade, bombăne, zumzăie – înjură poate! Sigur blestemă clipa în care a ales să intre în compartimentul… marelui bondar: care sunt eu! Ceea ce l-a ademenit în camera mea, nu am fost eu, desigur, ci un bol cu struguri aurii, aflat pe masa de sub fereastră.

Decrescendo turistic vertiginos.

Cumpăr, în continuare, cărți de pe Net, deși…

3 sept. 2018, luni: Cumulul salariului cu pensia – ce găselniță colosală, atât pentru angajat, cât și pentru patron! Nimeni nu mai vrea să plece în pensie: sunt pline instituțiile private, dar și cele bugetare de moși și babe.

Citesc o convorbire, a lui O. Goga cu I.G. Duca, despre Marta Bibescu – femeie frumoasă (prințesă), având un trecut zbuciumat; o femeie inteligentă și… stricată!

4 sept. 2018, marți: Inegalitatea economică enormă din țara aceasta, mă revoltă; dar – lucru clar – fără această inegalitate nu ar putea avea loc progresul, competivitatea. Din pricina nedreptăților social-economice, foarte mulți dintre români pleacă în Occident. Unii dintre ei, deosebit de activi și îndrăzneți, devin înstăriți, milionari, perfect adaptați mediului capitalist concurențial din țara în care s-au așezat. Așadar, întrucât egalitarismul omoară concurența, regimul capitalist, putred și fetid, mai cu seamă cel practicat la noi, așadar acest regim rămâne orânduirea socială cea mai potrivită mersului înainte – către ce?! – al omenirii.

Dialog Țuțea – Cioran:

Țuțea: — *Ce ar fi fost dacă nu ar fi existat Eminescu?*

Cioran: — *M-aș fi sinucis!..*

Ieșirile mele în natură sunt menite nu numai pentru a-mi încânta simțurile cu minunatele peisaje, ci – mai cu seamă – întru lecuirea, fie și temporară, a frământărilor mele lăuntrice.

În preumblările mele silvestre mă îndepărtez cât pot de mult de om; uneori aș dori să fiu atât de rupt de lume încât să nu mai existe decât codrul și Dumnezeu. Totul însă nu poate dura, din păcate, decât câteva ore, deoarece situația impune reînapoierea în societate: în zarvă, în goană, în frământări, în deșertăciune.

Împreună cu doi puștani, din Sărățeni, culegem merele căzute, dar și o parte din poamele de pe pomi, urmând a le transforma în palincă. Munca este destul de anevoioasă, pentru mine, întrucât tot fructul care cade de pe pomi o ia la vale, de multe ori ajungând până în curte. Copiii, de 11 ani, iau totul în joacă, oricum fiind obișnuiți cu munca fizică, dar – zic ei – nu și cu școala care începe în curând. Îmi spun, aproape lăudându-se, că amândoi au rămas repetenți deja de două ori și că în toamna aceasta vor trece, cu chiu cu vai, în clasa a III-a. Se tânguie și unul, și celălalt, neștiind cum, dar mai ales când vor ajunge să absolve măcar opt clase…

5 sept. 2018, miercuri: Zi mohorâtă; câțiva turiști, rătăciți pe la mine, tăifăsuiesc în foișorul din curte. Privesc fix, în tăcere, ploaia care cerne mărunt, gândindu-se probabil încotro s-o apuce…

Lecturi matinale, în pat, din scrieri diverse: Goga, Țuțea, Cioran.

Existența mea seamănă cu cea a unui melc în cochilia sa. Chiar dacă mai evadez, din cochilie, ieșirea mea este scurtă, grăbindu-mă să revin acasă, atâta timp cât mai am turiști cazați la mine.

Rar e omul care este sănătos tun. Acela, desigur, este insuficient investigat. Suntem, cu toții, suma bolilor noastre, beteșuguri pe care le târâm cu noi, zi și noapte, până la final.

Cei care am trăit decenii de-a rândul în regimul trecut, am idolatrizat Occidentul în chip exagerat și naiv. În toată această atitudine de admirație și tânjire către o viață insuficient cunoscută, cea capitalistă, am uitat un adevăr: anume acela că oameni sunt și acolo și că *dându-ne de partea lor*, nu o să putem obține nimic bun, mai ales gratis de

la ei, că aceștia ne vor vedea veșnic inferiori lor, deci slugi fraiere și obediente.

Somnul, bunicel de la o vreme, îmi conferă o reconfortantă odihnă; în plus, mă ajută să uit „de mizeriile cele multe ale vieții de zi cu zi, precum și de cele metafizice.”

Anul viitor am avea întâlnirea de 50 de ani de la absolvirea liceului. Sunt vagi semne de organizare a acestui eveniment. Sincer, nu aș dori să iau parte la această întâlnire, proiectatul episod părându-mi-se, în definitiv, un spectacol întristător, chiar jalnic.

Plouă mărunt, liniștit, plouă…

6 sept. 2018, joi: Remarc, mult prea adesea, nevoia mea (morbidă?), exasperată, de sfâșieri lăuntrice, prin remarci caustice și răvășitoare la adresa altora, îndeobște apropiați, care, mai apoi, prin reacțiile la afirmațiile mele usturătoare, ironice, adesea batjocoritoare chiar, ripostează în chip similar (cei care pot și au curajul!) ori dacă nu, prin alte modalități punitive la adresa mea, după care sufăr ca un câine rănit! Și astfel, iată-mi *trebuința* satisfăcută! Fiindcă, se pare că eu numai dacă sufăr mă simt ceva mai bine.

Deunăzi, fiind la Sângeorgiu de Pădure, priveam cu mirare și nostalgie, locurile în care mi-am petrecut copilăria, iată: cu aproape 60 de ani în urmă. Privind dealul, care coboară până în grădina casei părintești, observ că până și acesta arată parcă altfel. Desigur, din cauza nepăsării oamenilor, care nu îl mai bagă în seamă, lăsându-l în paragină totală, jalnică.

Fuga în natură, departe, prin păduri străbătute de pârâul de munte: doar aici, numai aici, în liniște și în singurătate, îmi pare că viața mai poate avea farmec și-un rost anume.

Cu iluzia că sunt sănătos și că nu am beteșugurile specifice vârstei, ignor cele aproape șapte decenii pe care le port în cârcă și merg înainte. Anii trec cu tot ce înseamnă această scurgere a timpului.

Toamna-i oploșită pe dealuri, printre arbori, tufe de măceș, de porumbar și păducel. Paloarea primelor frunze încremenite pe ramuri au o tăcere ostilă parcă.

Zilnic, citesc în jur de cinci ore; mă bucur că nu îmi piere interesul pentru această activitate. Oricum, această îndeletnicire este un bun remediu ca să nu disper…

Din punct de vedere religios, nu mă pot considera nici credincios, nici necredincios, fiind un suflet ezitant, nedumerit, dar mereu dornic de a crede.

7 sept. 2018, vineri: Un ultim flux turistic al acestei veri pe terminate. Cel mai tânăr turist al acestui grup: un copilaș de două săptămâni (!). (Am întrebat părinții acestuia dacă pruncul s-a născut acum, pe drum?!).

După câteva zile mohorâte, azi e ne zâmbește soarele. Am să merg pe valea Bucin, la contopirea pârâului Creanga-Mică cu Creanga-Mare. Aici doresc să întâmpin sosirea Toamnei.

Scrisul, zice-se, este ca și râsul: o victorie asupra morții. Personal, cu râsul nu am șanse de a o înfrunta pe Nedorita de oameni; așa că, poate, cu scrisul am niscaiva nădejdi de a izbândi.

În natură: ore în șir pe mal de apă, apoi prin apă, rupt de lume, de om, doar cu natura pe cale de întomnare.

8 sept. 2018, sâmbătă: Am intrat în toamnă: încet, aproape fără să fi observat. Toamna din mine însă, este mult mai grăbită și mai pusă pe devastare. Toamna mea nu e numai întomnare, ci și înnegurare rece, copleșitoare – o realitate care mă împresoară treptat, insidios, total.

De-ale vieții: multe nedumeriri devin aproape limpezi dacă Satan îl domină pe Dumnezeu, dacă diavolul guvernează lumea, iar Dumnezeu e slujbașul acestuia – atunci mai toate se limpezesc.

În altă ordine de idei: griji, temeri, refuzul unor realități – iată-mi viața!

9 sept. 2018, duminică: Seri, nopți și dimineți răcoroase – toamnă de-a binelea.

Lectura și scrisul, laolaltă cu obișnuitele-mi bâjbâieli pe Net, urmate de ieșirile în natură, savurându-mi introspecțiile silvestre: ia-

tă-mi reperele cotidiene; desigur, toate astea împestrițate fiind, din primăvară până-n toamnă, cu tot ce înseamnă activitatea turistică.

Catastrofala aventură a trupului omenesc; apoi, conștiința. Refugiul în carnal – o defulare a neliniștilor și a tristeților noastre eterne.

Sufletele – bietele suflete – condamnate să zacă încarcerate în improvizațiile numite *corp,* colibe de-o vară! Timpul, carie a cărei delicatese o constituie tocmai corpul nostru.

În mine, mai tot timpul melancolii posace, fluxuri de suferințe: reale sau imaginare. Necesare? Poate nu, oricum însă foarte prezente din cauza unui „scepticism robust" izvorât dintr-o luciditate mereu prezentă, copleșitoare.

Vanitatea plăcerilor corpului pieritor: or fi oare aceste delectări drept recompense pentru trup, dorite și de suflet?

În toată această alunecare în timp, aud clipocitul secundelor picând ritmic într-o clepsidră transparentă, de nuanța ametistului, iar trupul meu – întruchipare a imperfecțiunii – un recipient mereu schimbându-se, prin preluarea acestor clipe iute trecătoare.

Dovada cea mai de netăgăduit a șubrezeniei vieții: trupul omului, o nălucă, un balon de săpun…

10 sept. 2018, luni: La mare fiind, cu ani în urmă, m-a frapat nu atât imensitatea monotonă a apei, cât mai degrabă năluca liniei de orizont; aici m-am convins, încă o dată, că mai toate în viață sunt doar himere, deșarte iluzii.

Niciodată nu m-am putut minuna de „fascinanta formă" a corpului uman, în fond, o formă banală, o umbră până la urmă, fum și părelnicie: o efemeridă gânditoare.

Să înfrunți totul, cu obidă și silă, ca într-o religie inversă, vremurile prezente fiind atât de prielnice acestor porniri!

11 sept. 2018, marți: Tot ce înseamnă jurnal, ca specie literară (după unii, nu ar fi!), așadar, atunci când aud pomenindu-se de apariția vreunei scrieri de acest gen, mai cu seamă dacă aceasta este a vreunui scriitor cu un nume de rezonanță în literatură, caut să intru în posesia acestuia pentru a-l citi, curiozitatea mea pentru aceste scrieri rămânând

mereu vie. Citesc în aceste zile, dintr-o crestomație, fragmente de jurnal aparținând unor scriitori aflați în exil. Interesul meu se află la cote maxime, mai cu seamă că această antologie cuprinde și însemnări cu și despre Cioran. Scormon cu mereu aceeași curiozitate vie ca să aflu noi informații despre acest om (gânditor, eseist, scriitor…), personaj care a pătruns în viața mea de aproape trei decenii.

Mă întreb cum de este posibil ca în această țară, numită România, totul dintotdeauna, să meargă atât de prost? Să fie, oare, un blestem universal ori poporul acesta are o mare hibă?

Exploziile și insultele lui Cioran împotriva speciei umane, a Bisericii și a lui Dumnezeu, desigur sunt și rămân șocante. Este de netăgăduit că spectacolul omului e cu adevărat dezgustător prin instinctele sale distructive, prin cruzimi și tiranii, prin minciuni și înșelătorii, prin spectacolul mascaradei politice.

„E târziu. Aud ploaia cum cade. Mi-e totuna dacă exist sau nu. ” (Cioran). Poezie și filozofie în doar nouă cuvinte. Cum să nu îți placă un astfel de autor?!

12 sept. 2018, miercuri: Din copilărie încă, miracolul vieții mi l-am destrămat prin amărăciunile mele născute din prea multă luciditate – otrava existenței omului. Remedii: am încercat; dacă alții, recurgând la modalități bine știute de combatere a conștienței exagerate au avut rezultatele scontate, ei bine, eu practicând aceleași procedee, am devenit și mai conștient!

Că scriu, nu ar fi un necaz; dar că aceste scrieri le mai și public, îmi pare că necesită măcar o scurtă argumentare; iată-o: luptele mele lăuntrice, cu mine însumi și cu lumea, nu ar putea fi cunoscute (înțelese) și de alții dacă aceste scrieri, descrieri, nu ar fi publicate. Și dacă alții nu ar pricepe aceste zbateri ale mele, care ar fi pierderea? Spun eu: niciuna!

Astăzi, Andreea și cu Peter se îmbarcă într-un avion pentru a reveni, pentru câteva zile, în Europa. Vor opri, mai întâi, la Cluj, pentru o săptămână; după aceea, vor veni la Sovata, tot pentru o săptămână. Nu ne-am văzut aievea de mai bine de doi ani…

Citesc undeva că România este încă îmbâcsită de pesimism și de superstiții. Până când oare?

În familia mea sângeorzeană s-a cântat puțin; dacă mă gândesc bine, chiar deloc. Cât despre râs – arareori: mamei, nu i-a ars, iar tata… nu a avut timp! Iată, așadar obârșia sobrietății, a gravității mele.

13 sept. 2018, joi: Mă înfurie nevoia continuă a omului de amăgire; de ce nu poate oare trăi ființa aceasta fără iluzii? Și peste toate, ca să poți merge înainte, mai e nevoie și de uitare! Așa stând lucrurile, ca să pot merge înainte, în fiecare zi îmi amanetez trupul și sufletul pentru niște himere, pentru câteva vise, toate pentru ca să mai răzbesc o zi, încă un pas și încă unul, către…

14 sept. 2018, vineri: Mă dau în vânt după micile detalii care dau în vileag anumite trăsături sufletești ale oamenilor. Remarc amănuntul, persoana în cauză pică, conform criteriilor mele, exact pe locul care îi este menit în ierarhia mea, apoi fiecare ne vedem de drumurile noastre.

România – țara în care totul este sortit eșecului: o țara a lașității, a nepăsării, a superficialității, a minciunii și a hoției… și s-ar mai putea continua (sceptici, șmecheri, resemnați ș.a.m.d).

Întreaga-mi făptură e o rană vie, în care sufletu-mi e însăși rana. Adeseori, o vorbă, un gest e un cuțit răsucit în rana aceasta; în consecință, în astfel de împrejurări, destul de frecvente, nu pot decât să urlu de durere.

Aș vrea ca, pornind de la ceea ce sunt… ce sunt?!.., să-mi lucrez obsesiile, storcându-le ca pe niște poame pentru a le obține miezul.

Pustnicii, citesc undeva, se hrăneau cu lăcuste și beau suc de spini (!). Apoi, pe tărâm spiritual, își alambicau amărăciunea în stropi de *miere spirituală*.

După-amiaza, în livada părăsită de pe valea Bucin; culeg nuci care se desfac din cojile lor verzi. Ca și în alți ani și în acest an pe sub pomi abundă ramuri groase de nuc rupte de urs, precum și fecale ale acestora. Mă uit pe trunchiul nucilor și al merilor, căutând urmele de gheare lăsate de aceste namile. Pe scoarța unor pomi scrijeliturile

adânci ale labelor ursești sunt atât de neliniștitoare încât îngrijorarea pune stăpânire pe mine, determinându-mă să părăsesc livada cu fructe bogate. Îndepărtându-mă de ursărie, mă uit la palma mea: e înnegrită de coaja nucilor, la fel ca în toate toamnele copilăriei mele sângeorzene.

15 sept. 2018, sâmbătă: Lecturi despre Cioran din crestomația lui Gabriel Stănescu. Sunt acaparat de fragmentele de jurnal ale Sandei Stolojan, numai de acele fragmente care se referă la întâlniri cu Cioran și la gânduri despre acest scriitor. Cu siguranță, aceste consemnări, în legătură cu Cioran, le-am mai citit și în jurnalul autoarei, însă recitindu-le acum, parcă au altă savoare.

Aștept cu înfrigurare volumele I și II al Operelor lui Cioran, apărute la Editura FNSA (reeditare). Ele mi-au fost promise de G.P. din Capitală. Întârzie prea mult ivirea acestor lucrări, fapt care mă neliniștește.

Citind consemnările Sandei Stolojan, din Antologia amintită, aflu că această prietenă, faimoasă traducătoare, din română în franceză, l-a ajutat mult pe Cioran la transpunerea unor texte ale gânditorului, precum și la selecția unor texte pentru eliminarea ideilor repetitive. Așadar, Sanda Stolojan, a fost ajutorul, nu Simone Boué! Transcriu un fragment din consemnarea Sandei S., un crâmpei de gând cioranian care mi se pare concludent pentru ce a simțit și crezut acesta despre faptul de a fi român: „Ce vrei, este viața noastră, ce se petrece acolo ne privește, orice am spune… tot ce am scris provine din faptul că sunt român – acest neant, această scârbă de toate… Un critic spaniol a scris de curând că eram prea român!; este adevărat, dacă nu aș fi fost român, nu al fi scris ceea ce am scris."

Apoi, la Bochum, la Colocviul Cioran (5 febr. 1987): „Mă simt profund român, nu metec, ci român." Apoi, tot el: „Trebuie să scrii pentru tine, important este să nu fii modest – trebuie să-ți dai drumul." De cele mai multe ori, neîmpăcarea cu Dumnezeu pleacă de la nemulțumirea cu mine însumi, cu scârba față de mine. De aici și furia, intoleranța față de mine și de alții.

După-amiaza: prin cătunul Borzond, aparținând de Sângeorgiu de Pădure. Case abandonate, părăginite – câteva cu toată „dotarea” lăsată acolo, de cine știe câți ani, de când a plecat *dincolo* fostul proprietar. În prezent, în tot cătunul se află doar o singură familie de tineri, din Vădaș, pripășiți într-una din case, aceștia îndeletnicindu-se cu creșterea porcilor mangalița.

<u>16 sept. 2018, duminică:</u> Insomnii. Mă trezesc la ora două, neputând să mai adorm. Citesc, de fapt frunzăresc cărți, jurnale, citite deja. De câteva decenii bune, nu mai pot citi decât literatură confesivă, deci foarte personală.

Andreea și cu Peter au ajuns la Cluj. În loc să vină către casă, au de gând să plece pentru câteva zile la Budapesta, la Á. Zsolt! Intenția lor îmi este mai greu de priceput. După 10 000 de km și câteva zile de ședere la Cluj, în loc să vii către părinți, de care te mai despart doar 170 de km, te îndrepți către o altă țara, spre un alt reper!

Corpul uman – o pepinieră de boli, o sumedenie de șubrezenii, de nedesăvârșiri, aflate în diverse stadii de manifestare.

Mă întreb adesea: chiar dacă nu sunt cineva, măcar ceva sunt oare? Dar fiind măcar ceva, de ce oare sunt măcar și-atât, dacă se putea foarte lesne să nu fiu nimic?…

Citesc, de pe foi volante, scrieri copiate de pe Net, o seamă de așa-zise comentarii despre scrierile cioraniene – elucubrații năucitoare și hiperdocte de oameni scrântiți. Nu a scris nici măcar pe un sfert Cioran cât se încumetă să halucineze te miri ce persoane „științoare” de Cioran omul și gânditorul. Redau o afirmație a uneia dintre *științoare*: „Despre Cioran, omul și opera, s-a scris și se va scrie încă, mereu. Dar niciodată îndeajuns. Personalitatea sa contradictorie și în permanentă zbatere, cu greu poate fi cuprinsă în limitele unei abordări critice…”

Viața, apăsările sale au un singur leac: nepăsarea și o doză consistentă de dispreț; și nu în ultimul rând, să nu te gândești la trecut, nici la viitor; ba mai mult: nici chiar la prezent!

<u>17 sept. 2018, luni:</u> Împreună cu Ida, Eva și fetele ei, vom merge cu mașina mea, la Miercurea-Ciuc.

Aștept cu nerăbdare și emoție primirea volumelor I și II al Operelor lui Emil Cioran. Volumele acestea au apărut în zilele acestea, în reeditare, la Editura FNSA. Atât aceste volume, cât și ultimele două, III și IV, deja apărute și primite, le voi avea mulțumită actriței P.G. care mi le dăruiește, ea avându-le deja dintr-o ediție anterioară. Îi sunt recunoscător pentru gestul ei de mărinimie. Grație acesteia, am putut beneficia de câteva cărți importante cu și despre Cioran.

Cunosc o sumedenie de persoane care călătoresc mult, enorm chiar; lucru cert, ele nu aleargă după istorii, muzee, arhitecturi, mări sau oceane. Acestea fug de ele însele. Dacă le reușește călătoria? De asta nu mă îndoiesc. Cât despre fuga de sine însuși, aici tare mă îndoiesc că vor reuși.

Încerc, în măsura în care pot, a-mi mai îndulci și însenina bătrânețea. O primă modalitate ar fi acceptarea fără crâcnire a șubrezirii, inerente vârstei. Îmbătrânire, boală, moarte – îmi par a fi… injustiții divine, dar, totodată, aceste năpaste sunt parte din existența care nu pot fi evitate. Ele pot fi doar amortizate prin acceptarea lor cu deplină seninătate, chiar dacă este vorba de ravagii în ființa noastră.

În capitala secuimii fiind, intru într-o imensă librărie-anticariat („Korona"). Cotrobăi mult printre cărți, dorind să cumpăr în special jurnale, în limba română ori maghiară. După cam o oră de scotociri, nu aflu nimic. Remarc doar că scrierile în limba română reprezintă poate 0,5%, așadar slabe nădejdi. În noianul de cărți ungurești, am găsit suficiente titluri de romane ale unor autori maghiari de vază, dar cum nu pot citi romane nici în limba română... Jurnale, memorii, în schimb, fiindcă astea m-ar fi interesat, nu am găsit. Să fie oare un semn de bătrânețe neputința mea de a mai citi romane, oricât de bune ar fi ele? Nu mă mai pot ancora în iluzii, în ficțiuni. Excesul meu de luciditate ar fi, oare, cauza, pentru care nu pot intra în fantezii romanești?

Miez de răpciune: îmi privesc palmele înnegrite de coaja nucilor în pârgă. Arată exact ca în urmă cu cinci-șase decenii pe vremea aceasta.

<u>18 sept. 2018, marți:</u> Mâine urmează să sosească, venind de la Cluj, Andreea și cu Peter. Programul meu cotidian (tabieturile!) vor

suferi unele mici modificări. Ieri, venind de la Ciuc, am oprit la Odorhei, pentru niscaiva cumpărături la Kaufland. Am cumpărat, printre altele și câteva fructe de cactus: mici poame țepoase, fără să se vadă însă spinii; tot pipăindu-le, mi-am umplut palmele cu țepii mici, perfizi, într-atât de mici că invizibile fiind, nici să le scoți nu poți.

Constat, nu cu regret deosebit, pierderea totală a interesului meu pentru călătorii. Acest soi de îndeletnicire nu îmi mai spune nimic; ba da: mă obosește.

Între infernul muncii și cel al plictiselii, e de preferat cel al muncii: constatare pe propria-mi piele și răspundere. Mai bine-i să fii stors de o trudă istovitoare, fizică, decât de negura gândurilor bântuindu-te în voie, din lipsă de activitate fizică sau măcar intelectuală. În fond, personal nu m-aș plânge de acest neajuns, întrucât îmi găsesc preocupări suficiente, dar printre picături se mai întâmplă să se strecoare și demonul plictiselii!

19 sept. 2018, miercuri: După doi ani, Andreea și cu Peter sunt din nou acasă, printre noi. Bucurie mare, reciprocă…

20 sept. 2018, joi: Se anunță câteva zile senine, calde. Profit de acest fapt și îl chem pe Laci Á. să-mi revopsească gardul frontal al casei. A început ieri, având zi liberă, dar în zilele următoare va putea veni doar după programul de lucru, două-trei ore, fapt care va prelungi durata lucrării.

În zori, „înot” în puzderia de informații cu și despre Cioran, cuprinse toate în volumele I și II (Opere) apărute la FNSA sub îngrijirea lui Marin Diaconu. Impunătoare aglomerare de scrieri cioraniene, comentarii și informații despre gânditorul de la Rășinari ajuns la umbra Turnului Eiffel. În parcurgerea acestor scrieri reunite ale filozofului, caut să mă ancorez în ceea ce îmi oferă nou aceste patru volume. Fiindcă volumele III și IV mi-au parvenit mai rapid, după ce le-am citit, acum având și primele două volume, voi continua cu citirea acestor prime două tomuri, însumând în total 3600 de pagini (toate cele patru volume).

D-ale lecturii. La un moment dat, întâlnesc cuvântul *poșă;* desigur, ar fi vrut să fie *poștă,* dar a dispărut un *t.* Culmea e că peste 21 de pagini dau de expresia*: în ruptul captului.* Jubilez: am găsit *t*-ul dezertor pitit „iote” unde!

Ora 8,30: Cu Ida și cu Andreea la coafură. Apoi, acasă, eu și Peter, fiecare în camera lui, eu cu o carte în mână, Peter desigur cu laptopul.

Cam de multișor nu am plămădit poeme; starea mea sufletească neprielnică – solul potrivnic – a împiedicat ivirea acestor gingășii lirice.

În aceste pagini scriu, mă rescriu pe mine. În aproape 70 de ani de existență, multe se repetă în viața unui om, cele mai multe dintre aceste repetiții devin poveri în cârca bătrânului care, cândva, a năzuit să atingă orizontul.

Că țara aceasta este populată de hoți, o dovedesc deceniile toate, cu deosebire ultimele trei!

21 sept. 2018, vineri: Zile senine, calde, ca de vară, cu Andreea și cu Peter. Azi vom merge la Sighișoara.

Dimineața, lecturi în pat … L-am părăsit nițel pe Cioran – pentru Fănuș Neagu –, dar gândul, mintea, sufletul mă îndeamnă să mă reîntorc pe vechiul făgaș bătătorit, cald și rece, luminos și tenebros: scrierea cioraniană.

E toamnă. Tristeți senine și tulburătoare: pe boltă, pe arbori, prin ierburi, în aer. În curând, veni-va bruma, uniformizând nuanțele, dând tonul la alb. După aproape patruzeci de ani de carieră silvică și (deja!) zece ani de pensionar, tâmpla mea tânjește încă după mângâierea frunzei codrului și după șuierul apei pârâului de munte.

… Amarul meu nu ar trebui mărturisit, nici măcar aluziv, nici chiar în aceste caiete, și nici prin viu grai – deoarece necazurile mele plictisesc, sâcâie și indispune lumea cea dornică de… triluri de ciocârlii și nori pufoși!

În Cetatea Sighișoarei, împreună cu familia; apoi, la înapoiere, seara, sosind în Sovata, scurtă oprire la Eva.

22 sept. 2018, sâmbătă: De câteva zile bune, temperaturile acestei toamne sunt de-a dreptul văratice. Iar bolta – e de un albastru copleșitor. Dar în curând, inevitabil se va macula acest superb albastru, iar de pe boltă se vor porni șiroaiele reci amestecate cu frunze ruginii, aducând cu sine: brumărelul, brumarul…

Scrisul ca remediu contra multor neplăceri: el nu elimină, desigur, neajunsurile, dar le poate diminua considerabil; el nu vindecă, însă poate atenua durerile, nu atât pe cele fizice, cât mai cu seamă pe cele sufletești. E bine și așa…

Ieri, la Sighișoara, în centrul orașului un grup de femei îmbrăcate uniform (bluze albe, fuste negre), m-au abordat întrebându-mă dacă doresc o *schimbare* (!) radicală în societatea românească, dacă da, atunci să subscriu într-un caiet la promovarea *omului nou*? Întrebând-o pe una dintre doamne ce înțelege ea prin acest *om nou,* aceasta îmi răspunse iute: Dacian Cioloș! La acest răspuns, singura-mi ripostă a fost următoarea: — Dacă personajul acesta este un om nou, ei bine, atunci eu sunt un…prunc, iar dumneavoastră, zâne; după care am plecat în trombă, grăbindu-mă să-i ajung pe ai mei care nici nu au observat că eu, între timp, am intrat în... politică!

Am oprit, la Sighișoara, la piața de zi. Cumpăr roșii galbene, apoi, de la o tejghea vecină, roșii negre! O altă vânzătoare mă îmbie să cumpăr și de la ea: cătină albă! Curios, mă îndrept către ea: desigur, cătina-i galbenă! Mai apoi, îmi vine în minte că asta-i denumirea ei populară completă, de la frunzele-i albicioase; uitasem.

Septembrie cu adieri blânde; nebătute cu prăjina, cad nuci, ghinde, castane, fiecare pocnind în felul ei, povestind despre o vară, încă o vară apusă.

Noutate pentru mine: citesc într-o revistă că frau Göring sărutându-și soțul printre gratii, i-a trecut din gură-n gură fiola cu cianura de potasiu pentru a se putea sinucide... her Göring! Asta da sărut – cu-adevărat fatal!

Tot despre drumul de ieri de la Sighișoara. Într-una din puținele librării rămase – două-trei –, dau de cartea lui G. Liiceanu: *Întâlnire cu un necunoscut* (ediția 2016); o răsfoiesc, mă atrage – o cumpăr. Ajungând acasă, intenționând să o trec în registrul cărților pe care le am în

biblioteca-mi proprie, realizez că o am deja dintr-o mai veche apariție; culmea e că am și citit-o! Acum, drept „pedeapsă”, o voi citi din nou.

La Festivalul sarmalelor (Praid): lume multă (deh!, la sarmale înainte!.) zarvă mare, servire proastă. Așteptăm mai bine de o oră, eu cu Peter, într-un foișor, Ida și fetele stând la coadă (prelungită) pentru trei sarmale!

23 sept. 2018, duminică: Vreme răcoroasă cu bolta înnorată. Laci Á. continuă să vopsească gardul, în timp ce eu scormonesc prin cărți în căutare de hrană sufletească. Ațipesc. Văd bisericuțe de lemn aciuate printre molizi și brazi foșnitori. În curtea acestora – călugări în sutane până la călcâi mișunând care încotro, aproape în fugă; apar și dispar într-un ritm tot mai alert. Dintr-o dată, toaca!.. În curte nici țipenie de om.

Timpul: leacul tuturor revoltaților. Ce-i drept, pe mine unul încă nu m-a potolit, chiar dacă de multe alte metehne deja mă lecuii.

Nopți de toamnă cu adieri de vânt blând. În livadă merele cad, rostogolindu-se grăbite, rușinate parcă, pentru a se ascunde în tufele de buxus (cimișir) din avalul livezii. În iarba livezii, ici-colo câte un măr roșu, gălbui sau verde, rămase sub pomi, nefugind la vale. Sunt încă tari, greu de mușcat, însă tentante; le adun, apoi le aduc în chilioară unde îmi delectez ochii cu ale lor culori tomnatice.

24 sept. 2018, luni: Pe niciun președinte al României nu l-am disprețuit mai mult decât pe vicleanul și nerușinatul marinar Traian Băsescu – cel cu apucături de bădăran, dictator și veșnic hămesit.

„Norman Manea, un ăla fără pic de talent literar, dar deșelat de ambiții. Nu merită băgat în seamă. Un hârb.” (Fănuș Neagu despre un confrate).

Afară, cer de septembrie. Norii împrumută întruchipări neașteptate. Bine ar fi să nu fie nori de ploaie, ca să putem încheia revopsirea gardului.

În ce mă privește, am singurătatea adânc cuibărită-n suflet; hăläduiesc în această viață mai tot timpul nemulțumit și nedumerit.

– 68 de ani, împliniți, iată, peste câteva zile; ceea ce pot să afirm, fără nicio reținere că aș putea greși este că pe parcursul acestor decenii, niciodată nu am fost un învingător, doar învins.

– „Statul: această bandă de tâlhari care a avut succes” (Sf. Augustin). Perfectă definiție pentru statul român!

– Toamna ia tot mai mult în stăpânire arborii; frunzele încep să cadă rușinate, îmbujorate, livide, obosite, sfrijite.

„Deși lumea mă chinuie cu ademeniri,/ deși carnea mă tulbură,/Deși diavolul mă sfâșie,/ refugiul meu e în Tine (…Doamne). (J. Fowles)

La Borzont, la restaurantul „Basa”, cu Ida, Andreea, Peter și Eva. Drumul – pitoresc, deși vremea a devenit ca de brumar: burează, e frig și s-a lăsat negură în vale.

<u>25 sept. 2018, marți:</u> Prin publicarea însemnărilor mele, ele au devenit o *pradă* întru satisfacerea curiozității altora. În fond, toți caută în aceste consemnări crâmpeie, scene, detalii care îndeobște se pot vedea doar prin… gaura cheii ori prin ferestrele cu draperiile netrase – fie ele și cele ale sufletului.

… Urma-va, de va fi să fie, șirul neputințelor fizice – impasurile condiției umane fiind prețurile pe care le plătim pentru „vina” de a fi îndrăznit să ajungi la vârsta de 70 sau 80 de ani, vârstă la care trupul te lasă de izbeliște. Neputințele fizice de tot soiul îți transformă existența într-un coșmar; cauți ieșiri din impas și nu vezi sclipiri de lumină decât dinspre puterea divină – căci ce altceva ar mai putea fi pentru a te putea sprijini în mersul înainte?

Scormon în mine și smulg aceste cuvinte pentru a le așterne pe hârtie. Și pentru a nu mă surpa, am grijă totuși să nu scot prea multe slove. Consemnările mele sunt pestrițe și „sprințare”: sar de la una la alta, precum o veveriță năstrușnică într-un alun. De fapt, așa îmi este și graiul!

În viața de toate zilele mă consider un ins discret, introvertit. Cu toate acestea, am cutezat să scriu și să public, despre mine câteva mii de pagini – întrucât despre mine sunt toate aceste slove înșirate prin cele zece cărți (chiar azi a apărut cea de-a zecea!). Ceea ce inițial am

păzit cu strășnicie, ulterior l-am dat în vileag, fiind astfel la dispoziția oricui. Discretul, taciturnul, închisul în sine a devenit, iată, indiscreția personificată. Oare ce m-a determinat să-mi pun sufletul pe tavă? Eu cred că a fost o irezistibilă necesitate sufletească săvârșirea acestui pas: o nevoie de a mă defula. Eu, nespoveditul.

Seara. Dialoguri anglo-franco-maghiare, cu Peter, Andreea, Ida și Eva. De cele mai multe ori însă, suntem nevoiți să recurgem la ajutorul Andreei pentru a ne face înțeleși de către Peter.

26 sept. 2018, miercuri: Anii pe care i-am acumulat în spatele nostru ne împing către neant cu o forță egală cu numărul acestora. În tinerețe nu simțim propulsia acestora, deoarece trecutul este încă firav, lipsit de forța de a ne clinti măcar. Până la urmă, ne trezim cu un Hercule în spate, capabil a ne azvârli, ca pe un fulg, în hăul final.

Insuficiențele mele, de toate felurile, mă readuc cu picioarele pe pământ, determinându-mă să mă văd așa cum sunt.

Lumea de azi, neliniștitor de slută, hidoasă și feroce, e o lume compusă din oameni înfiorător de urâțiți pe dinăuntru…

K.S., personajul care zilnic este scos la plimbare, prin orășel și printre lacuri, de către un bichon simpatic, cățeluș care atrage privirile tuturor trecătorilor; lumea crede că insul își plimbă cățeaua, dar de fapt e chiar invers: lățoasa mică își plimbă proprietarul!

Se prea miră unii că nu am nicio vocație de turist cu dor de ducă. Așa este. Un ascet cotrobăitor înlăuntrul său nu are cum să fie și turist voiajor. Nu suport să văd, să vizitez orașe, să văd arhitecturi, muzee, palate. Oricum, de-acum muzeul sunt eu.

Cărțile mele – depozitarele cuvintelor nerostite; acestea, dimpreună cu cele rostite, constituie ființa mea lăuntrică: eul meu exprimat.

Omul nu poate vedea în propriu-i rezervor pentru a vedea cum stă cu timpul care i-a mai rămas; căci combustibilul nostru este timpul și mergem înainte până la ultimul strop de timp, firește dacă nu apar avarii pe parcurs.

Cel care scrie are nevoie de liniște – lăuntrică și exterioară, de seninătate și maximă concentrare. Pentru a fi citit, e necesar ca în scri-

sul său să se strecoare crâmpeie de disperare, frământări și niscaiva chinuri…

„Noroc și să murim sănătoși!”, urare auzită deunăzi la telefon de la un cunoscut care se ține de șotii.

Împreună cu Ida, Andreea și Peter – la un prânz festiv, la *Gerendas*. Masa festivă este oferită de mine cu prilejul împlinirii a 68 de ani. Celebrarea se petrece în avans, întrucât oaspeții pleacă mâine. După dejun, vremea fiind deosebit de frumoasă, însă nițel rece, facem o plimbare în preajma restaurantului. Fotografiez peisaje.

27 sept. 2018, joi: Consemnările mele sunt mai mult despre interioritatea mea, plăcându-mi foarte mult să merg la „întâlnirile” cu mine.

La rugămintea mea, primesc de la G.P. textul despre C. Noica, în total cinci pagini. Microeseul acesta îl va prezenta la o conferință despre filozoful de la Păltiniș. După citirea eseului, la solicitarea acesteia îi scriu următoarea referință:

Am citit minieseul tău despre Noica. Sunt note cu un caracter personal, însemnări care nu obosesc prin te miri ce profunzimi docte. Consemnările tale sunt asemenea unei scurte adieri într-o după-amiază plină de zăduf.

Deși repetiția este, uneori, o figură de stil, aceasta poate fi în anumite contexte supărătoare. Prin urmare, ți-aș recomanda înlocuirea adverbului „apoi”(am început să citesc) de la începutul aliniatului doi (pag. 1), cu formularea: „după aceea”. În continuare, în același fragment, doi, aș înlocui următorul „apoi”(am așternut pe hârtie...), cu expresia: „pe urmă”.

În rest... succes!

Oricine, curios să știe *aproape totul* despre mine, are la îndemână scrierile mele. Am considerat că gândurile mele, viața mea, așa cum e ea, nu are rost să fie ferecate. Așa încât, îmi place să știu că după mine vor rămâne niscaiva din vibrațiile mele sufletești, dimpreună cu câteva făptuiri. Cât despre cine și cât mă va citi, nu am cum să știu.

Cert este însă că – și asta mă doare – Andreea, ființa cea mai apropiată mie, nu este printre făpturile, curioase a-mi citi „operele”. E foarte posibil că nici măcar nu le va frunzări; nici chiar ea!

Cărțile mele sunt răni mai mult sau mai puțin cicatrizate. Faptul de a le fi scris m-a ajutat la parțiala lor tămăduire; și asta nu-i deloc puțin lucru!

Cred în har, în ceea ce primești fără trudă spre îmbogățirea sufletului și a minții. În dobândirile căpătate prin trudă și transpirații cred mai puțin, rămânând foarte rezervat față de ele. Credința mea în Dumnezeu este o continuă străduință (*Cred în tine, Doamne, ajută necredinței mele!*). În momentul în care cutez a stărui în a crede că Dumnezeu *crede* în mine, eu nu mai am încotro: mă silesc și eu să devin mai fidel, mai apropiat Lui.

Parafrazându-l pe C. Noica, ceea ce fac eu acum e o trebuință (oare?) de a sta de vorbă cu departele meu în timp. Oricum, până una alta, în acest mod – scriindu-mi aceste note – stau de vorbă cu mine însumi acum; și asta îmi face bine. Să fie asta, prin urmare, un act egoist? Oricum, îndeletnicirea aceasta mi-a devenit o trebuință, după mai bine de o jumătate de secol de consemnări diaristice.

Am primit, în câteva rânduri, semnale de la unii cititori/cititoare ale jurnalelor mele, reacții prin care îmi relatează că exact trăiri și gânduri asemenea celor descrise de mine au simțit și trăit și ei, doar că nu s-au gândit să le descrie. Indiciul acesta este unul bun, întrucât înseamnă că am reușit să ajut pe cineva să descopere așa-zisul*: comunul nevăzut din noi.* Astfel de remarci mă determină să continui să exprim ceea ce simt, gândesc și trăiesc, chiar dacă nu fac parte din rândul acelor diariști care *contează*.

… Cu migală și pasiune am adunat cuvintele limbii române; apoi, luându-le în brațe le-am dus departe în sihăstrie. Aici, am construit din ele o colibă. Din când în când, unii-alții vin să mă viziteze, adeseori dorind chiar să rămână cu mine, rugându-mă stăruitor să-i accept. Pe cei sinceri doritori, îi accept.

Pe măsură ce înaintez în vârstă, iubesc tot mai mult arborii. În gândul meu, le dau nume, de oameni ori nume atunci scornite; îi alint,

îi mângâi cu privirea și cu palma, admirându-i pentru verticalitate și perseverența de a se menține mereu în același loc.

Văd prea multe suflete contorsionate și îndobitocite. Ce păcat! Nu că îi văd, ci pentru că acestea există.

După-amiază. După un sejur de nouă zile petrecute cu noi, pleacă Andreea și soțul ei. Drumul lor de întoarcere va avea următorul traseu: Cluj – Munchen – Boston. Ida e răvășită… Drum bun, zbor lin, copiii mei!

28 sept. 2018, vineri: Azi voi merge din nou cu răbojul la pârâu, de data aceasta el având 68 de crestături. Se va întoarce bățul de alun la obârșii, va „auzi” și se va impregna cu șuierul apei pârâului de munte și cu atmosfera ozonată a pădurii de unde l-am smuls pentru a-mi marca trecerea anilor și pentru ca să am, fie și astfel, pădurea și pârâul mai aproape.

Plec greu de acasă, teamă fiindu-mi să-mi părăsesc nu atât ograda-mi proprie cât, mai degrabă, „ograda” propriului meu eu.

Pentru mine actul scrierii este precum o împărtășire. Dacă împărtășirea în fața unui preot nu am realizat-o încă, iată că prin cărțile pe care le-am scris m-am spovedit „în piața mare” la lumea toată. Poate că mărturisindu-mă astfel, m-am spălat în lături și nu în apa de cleștar a pârâului de munte; oricum, pentru mine actul scrierii constituie un act de izbăvire, chiar dacă e profană modalitatea.

Nimic nou în tot ceea ce se scrie. Originale sunt doar punerile în pagină a îmbătrânitelor idei – adică stilul. Tot ce am citit – adică niște sute de mii de pagini –s-au transformat oare în ce?! Fiindcă în memorie, nu dăinuie mai nimic. Incontestabil însă, tot ceea ce sunt, acum, sufletește, se datorează lecturilor mele, începând cu… *Ciobanul și măgarul* (de Anton Pann: prima mea cărticică citită, împrumutată de la Biblioteca Raională din Sângeorgiu de Pădure. Librării, biblioteci: „băi comunale” pentru creieri. Ar fi bine să se scrie pe frontispiciul acestor unități: *Aici te poți spăla pe creieri!* Pentru asta însă, trebuie să știi la care robinet să umbli.

Câți, oare, dintre cei care m-au iubit cu adevărat, sincer și total, or mai fi pe pământ? Stau și mă gândesc și ajung la un rezultat îngrijorător.

Călătoriile Andreei peste mări și țări: exerciții de despărțire…

29 sept. 2018, sâmbătă: Lecturi (foarte) matinale; sau insomnii acoperite?

Ieri, cu prilejul aniversării zilei mele de naștere am primit cele mai puține mesaje de felicitare pe Facebook din ultimii zece ani – anume: patru. Semn sigur de bătrânețe, de intrare în umbră. Nici măcar persoane foarte apropiate nu și-au adus aminte. La drept vorbind, faptul acesta, al uitării, nu mă prea dezamăgește. Să trecem mai departe…

Lecturi. Nu-mi pare rău că am cumpărat, din nou, cartea lui G. Liiceanu: *Întâlnire cu un necunoscut,* întrucât în felul acesta am mai citit-o o dată; altfel, sigur nu se întâmpla!

Pomeneam mai sus de semnele de bătrânețe. Trebuie să mai adaug unul, anume acela că vârstnicul se întoarce tot mai des cu fața la trecut, văzându-l, acum, în culori roz, cu toate că de cele mai multe ori nu a fost, ea, copilăria, deloc așa, având și ea părți bune și multe părți rele. Incontestabil, rămâne avantajul vârstei inocente, june – față de multele tare ale bătrâneții. Și de aici derivă și nostalgiile…

Ce vremuri, ce oameni! Ce suflete pocite! O lume toată pusă pe goana după bani. Unii dintre acești neliniștiți, reușesc. Devin bogați, sacrificându-și cinstea, omenia. Dar nu numai bogații, ci și micii avuți ajung să-și piardă corectitudinea, moralitatea, acaparați de mirajul ciumei numită ban. Personal nu văd cum poate ajunge cineva bogat și cinstit – e o contradicție în termeni.

Prin mijlocirea acestor consemnări, mă străduiesc să dau o formă afectului, încerc să-mi *prind* gândurile prin intermediul cuvintelor. Atunci când mi se întâmplă să reușesc, ajung să mă și bucur chiar.

Șubrezirea trupească a omului, nefuncționarea corespunzătoare a unor organe îmbătrânite, obosite, ne determină să ne concentrăm atenția asupra lor, de cele mai multe ori abia atunci descoperindu-le, abia atunci acordându-le – ce absurditate! – atenția cuvenită. Observația aceasta se poate extinde și la nivel social! România – o țara având

cohorte de vedete politice. Or, într-o țara care funcționează normal, uiți, neglijezi personajele politice. Întreaga suflare românească este cu ochii (la televizor!), pe mizeria politică, urmărind banditismul și hoția aciuaților la cârma țării; aceștia fiind ciuma, boala care secătuiește, de trei decenii, seva țării.

Se pare că a venit vremea când vârsta amenință să-mi ia tot: bucuriile (mici!), interesul față de lume, precum și interesul celorlalți față de mine. Cine îmi poate spune cum să mă opun acestui „jaf"! Sprijinit de *cârja* literaturii, îndeobște neficționale, merg înainte pe drumul mărginit de pomi adeseori cu poame dulci, îmbietoare. Când e cald, mă așez la umbra lor, când mi-e sete – culeg roadele acestora; atunci când mi-e frig, culeg din ramurile lor uscate. M-am obișnuit cu drumul, fac parte din el – el face parte din mine; merg înainte culegând poame, stând la umbră, adunând vreascuri și uscături pentru ca să am cu ce isca focul atunci când îmi este frig.

În România de azi abundă: mitocănia, ura, individualismul, indiferența. Și toate acestea, periculos de mult timp! Am ajuns să fim lipsiți de orice virtute; devenind precum niște saci goi, nu mai avem cum să stăm în picioare – suntem, așadar, o națiune căzută, prăbușită.

Foarte mulți atunci când sunt întrebați de ce nu citesc invocă lipsa de timp. Adevărul este că în viață e timp de toate, trebuie doar să știi să stabilești prioritățile și să ai pasiune pentru ceea ce faci.

A-ți iubi țara, nația, pentru ceea ce putea să fie… și n-a fost să fie!

În anii din urmă, meteorologic iernile noastre nu mai sunt ierni, în schimb iarna istoriei a ajuns să fie mai crâncenă decât interminabilele ierni polare.

Cum nu există carte pe care am citit-o să nu aibă sublinieri, găsesc nimerită istorisirea unei întâmplări cu P.G. Rugând-o pe aceasta să-mi facă rost de volumele I-IV ale *Operelor* lui Cioran, îmi replică cu regret că dorința mea poate fi satisfăcută, însă, din păcate, unul dintre volume conține multe sublinieri ale ei. Auzindu-i remarca, în sinea mea m-am bucurat, întrucât, se știe, citind o carte care conține sublinieri este ca și cum *te-ai uita prin gaura cheii în mintea cuiva*! Așadar, i-am propus cunoștinței mele să-mi trimită volumele fără nicio ezitare.

Așchiile mele de gânduri încălzi-vor, oare, niscaiva suflete!

Prietenia cu extaze – asta se plătește de către ambii prieteni. Cine e mai „scump” acela câștigă mai mult. În fond, nu sunt perdanți, deoarece amândoi sunt câștigători.

Vita vasta est! Adică: Mare-i Grădina lui Dumnezeu! Mare-i…

Vreme rece, ploioasă. Dereticări în casă.

30 sept. 2018, duminică: Anul acesta *cârdul* de felicitatori – prin SMS, e-mail ori prin apeluri telefonice – care și-au adus aminte de mine cu prilejul zilei mele de naștere, a revenit *la normal*; faptul acesta mă bucură, sincer.

Duritățile mele, ca arme de apărare, se întorc întotdeauna împotriva mea. După fiecare confruntare îmi ling rănile pe care mi le-am provocat lovind (verbal, desigur) în partenerul cu care m-am confruntat. Îmi propun, iar și iar, să evit astfel de manifestări care, în fond, sunt de două ori nefaste: o dată pentru că fac rău celui cu care mă duelez, apoi îmi produc mie însumi răni foarte dureroase, care se vindecă foarte greu.

În plimbările mele în natură observ cantitatea de frunze căzute și mulțimea acestora rămasă pe arbori: după această evaluare îmi dau seama cât de avansați suntem în toamnă și cât de aproape suntem de iarnă. Arbori, frunze, dezgolire; așteptarea noii odăjdii, a celei albe, care va veni să acopere goliciunea rămasă după lepădarea podoabei frunzișului ruginiu, arămiu…

Mă scufund în scrierile care mă determină să mă întâlnesc cu subteranele mele, ale omului; apoi, fug în Natură pentru a mă primeni.

Murdărirea prin televizor – modalitatea cea mai comodă de bălăcire prin băltoace pestilențiale; mă străduiesc să diminuez cât pot de mult acest „tratament”.

Voluptăți – de tot soiul – ciuntite, de cele mai multe ori chiar ucise, de conștiința păcatului. De cele mai multe ori nici chiar îmbătrânirea nu ne poate reforma moral, minusurile cauzate de vârstă fiind, chipurile, compensate de caraghioase zbenguieli adolescentine.

Sugestivitatea muzicii, afirmă Cioran, este cu mult peste puterea cuvintelor. Așadar, exprimarea prin arta muzicală este mult superioară

artei scrisului. Cum eu nu am habar să mă exprim prin instrumentele Euterpei, rămân un modest veleitar al modalităților de exteriorizare sufletească prin mijlocirea slovelor.

Am sentimentul că omenirea toată crede că se poate ascunde de Dumnezeu; ori, mai degrabă, cred că majoritatea suntem niște farisei înveterați.

Aleanurile (ca să nu zic *tristețile*) care mă copleșesc mai tot timpul:

– cele legate de spectacolul speciei umane (violențe, hoții, nesațuri…);

– cele referitoare la efemeritatea și zădărnicia acestei vieți;

– cele privind la România: „o țara de oameni pociți sufletește”, compusă din hahalere, pungași, mitocani, șmecheri și pramatii;

– cele privind „micul meu eu”, acel dat cu care trebuie să negociez la sânge, zi de zi, pentru ca să accepte să merg în cursă.

„Poate că e lesne să publici un jurnal. Un jurnal nu este o carte (… nu este *literatură*, aș fi zis eu). O carte este rezultatul unui chin asumat, al efortului de a-ți canaliza gândul într-o singură direcție, al unei negocieri perpetue cu nereușita. O carte – literatura de ficțiune – te lasă stors, vlăguit, după ce o scrii. Jurnalul, în schimb, este un comentariu de țață pe care-l faci stând așezat la fereastra vieții, mulțumindu-te să privești. Problema e că în fața ferestrei cel mai adesea treci tu.” (diaristul – n.m) (Gabriel Liiceanu).

Precum menționam ceva mai sus, am comandat pe Net cărțulia *Ciobanul și măgarul* scrisă de Anton Pan. Aceasta a fost a fost prima carte citită de mine – prin anul 1958 – împrumutată fiind de la Biblioteca din orășelul meu natal… Acum, aștept cu bucurie și emoție sosirea acestei cărți; va fi o reîntâlnire copleșitoare, marcantă. Ținerea în mâini a acestei scrieri va închide un periplu imens, întreprins de mine în literatura română, în intervalul: 1958 – 2018. Așadar, 61 de ani de lectură. Va fi un eveniment copleșitor pentru sufletul și mintea mea.

– Carte dragă, te aștept cu o emoție imensă, așa cum rar mi s-a mai întâmplat în viață să aștept vreo întâlnire!

Mă gândesc ce desfătare, ce festin colosal pentru dușmanii mei, punerea la dispoziția lor a jurnalelor mele. Și ce curaj din parte-mi de a-mi despuia sufletul în fața lor, fără nicio jenă,

1 oct. 2018, luni: Rânduri despre cărțile din biblioteca mea:

Numărul total de cărți: 3325 bucăți[1]

Cărți citite, din biblioteca-mi proprie: 1385 buc. (42%)

Citite într-un an: 35 buc.[2]

Citite într-o lună: 3 buc.

Ordonarea cărților în bibliotecă: dup gen, autor (parțial), limbă. Nu prea am romane; puține câte mai sunt, le-aș dărui, dar nu am cui!

Cărțile fiind aranjate pe două rânduri, în cinci dulapuri, căutarea unora dintre ele este, de cele mai multe ori, o aventură, nevoit fiind să scot toate volumele aflate pe rândul din față.

Cartea cea mai veche: Estetica, de Tudor Vianu, ediția a II-a, revăzută, Editura pentru literatură și artă, Regele Carol al II, 1939. (Am mai avut două lucrări valoroase, în limba franceză, editate în Franța, în anul 1921; din păcate, acestea au fost subtilizate de turiștii basarabeni).

Cartea la care țin cel mai mult: Sunt, de fapt, mai multe, anume: *, Biblia… Caiete* (Emil Cioran), trei volume. *Opere*, Emil Cioran, patru volume. *Întâlniri cu Cioran*, cinci volume. De asemenea, voi ține mult și la cărticica lui Anton Pan pe care o aștept în zilele acestea. Altele: *Imitarea lui Cristos, Jurnal* Lev Tolstoi...

Se afirmă că acei copii care citesc mult sunt foarte cuminți. Am fost unul dintre aceștia: un copil cu cartea în mână, mai tot timpul. De foarte multe ori, mama trebuia să smulgă cărțile din mână pentru a mă alunga la joacă, la mișcare – dându-mi exemplu pe alți copii din preajma mea. Dacă era vară sau toamnă, șterpeleam cartea, după care o zbugheam pe deal și reluam lectura acolo: în liniște, în sânul naturii.

Cărțile mi le procur prin internet, din librării și anticariate. Oricum, în orice localitate ajung, primul lucru e să caut librăria sau anticariatul; din păcate, ambele pe cale de dispariție ori chiar dispărute deja.

---

[1] Data de referinţă: 1 oct. 2018

[2] Perioada de referinţă: ultimii 40 de ani.

Genuri de scrieri preferate: de departe cea nonfictivă, adică: jurnalul, memoriile, corespondențele unor scriitori de seamă, interviuri (convorbiri); în plus, îmi mai plac: poemele în proză, apoi poeziile (cele fără rimă!) și haiku-urile.

Pentru mine, cititul este starea mea maximă de confort: citesc în pat, destins; aici și scriu.

2 oct. 2018, marți: Ori de câte ori trec prin Sângeorgiu de Pădure, mă doare sufletul să văd orășelul prost gospodărit, invadat de balaoacheși.

Nevoia mea de exprimare, în limba română, a apărut cu stringență pe la vârsta de nouă-zece ani. Atunci am conștientizat că în cazul meu, român fiind, dar vorbitor de limbă maghiară, se impune să depun eforturi în plus față de ceilalți colegi. Am început să citesc vârtos, cu un teribil nesaț, cărți de literatură română, cumpărându-le din librării ori împrumutând din bibliotecile orășelului. Îndeletnicirea aceasta a devenit o veritabilă pasiune de o viață. Din fericire, curiozitatea și patima într-ale lecturii nu m-au părăsit nici acum, la bătrânețe, lectura, dimpreună cu scrisul, rămânând reperele esențiale ale activității mele de zi cu zi.

Oare câți își mai aduc aminte de prima lor carte citită! Eu mi-o amintesc perfect: o carte de poezii a lui Anton Pan. Aștept, chiar în aceste zile, reîntâlnirea cu această cărticică – după 60 de ani de când am găsit-o pe raftul Bibliotecii Raionale din orășelul meu natal –, comandând-o pe internet.

Aflu, din presă, că la circ nu mai este permis a se utiliza animale în spectacole, acestea trecând, cu carte de muncă, în Parlamentul și în Senatul României!

Ce vremuri! Oricât s-ar înzorzona viața în zilele noastre, cu toate astea ea devine tot mai hidoasă. Mă uit la mine, la el, la ei: suntem o specie de agitați, incapabili să stea în loc, mereu neastâmpărați, dornici de viteză (!) , de schimbare de decor.

Județele: Harghita, Covasna și Mureș – trei celule rebele din trupul României ce nu se pot integra în fiziologia întregului, numit, încă, un tot unitar.

Urmăresc pe Youtube câteva discursuri ale academicianului Eugen Simion. Toate bune și frumoase dacă s-ar putea să se abțină de la atrage aerul printre dinți, producând în felul acesta un sâsâit deosebit de enervant.

Mă gândesc la plecarea mamei: din 12 ianuarie 2012, în familia noastră, eu și cu sora-mea am trecut în linia întâi!

3 oct. 2018, miercuri. De la Liiceanu citire: „… A venit apoi «tranziția»: ne bălăcim cu toții în puroiul neuscat încă al unei bube sparte." O metaforă infectă!

Dintre cele nouă cărți scrise și publicate, pe foarte puține dintre ele le-am mai deschis, fiindu-mi foarte greu să mă mai ancorez în conținutul lor…

Mai toată omenirea, toți aceia care avem o adresă de poștă electronică, suntem purtătorii denumirii de *Yahoo,* adică: niște suboameni, scârboșenii folosite de „caii raționali" – ființe superioare – ca slugi la munca de cărăușie. Oamenii devin, în mentalitatea lui Swift, în cartea *Gulliver în Țara Cailor*, cele mai respingătoare lighioane din lume: arată urât și put. La ei rațiunea, cu care i-a înzestrat natura, a fost deturnată în direcția răului, a minciunii și a distrugerii; și pe bună dreptate, există mult tembelism, prea mult chiar, în toată omenirea asta purtătoare într-un fel de această pecete: *Yahoo*!

În aceste caiete ale mele am încercat să scot cuvintele din depozitul limbii pentru ca, mai apoi, să alcătuiesc cu ele gânduri, amintiri, fapte pe care, mai târziu, după ce acestea au devenit cărți, să le dăruiesc de cele mai multe ori necunoscuților. Așadar, cărțile mele – cuvinte oferite gratis, cu dragoste, din prea plinul sufletului meu.

Lichiditățile mele: cauze care îmi pricinuiesc disconfort și, de multe ori, nefericire…

Teamă mi-e de două lucruri, anume: să plictisesc și să fiu ridicol; dar, desigur, teama nu suplinește posibilitatea ca acestea să se întâmple.

În preumblările mele în natură aparatul foto este al treilea ochi al meu care, slujesc, toate, exprimării sufletului meu. Jurnalul meu – sufletul meu devenit public.

Femeia mergând la brațul unui bărbat îmi evocă, de fiecare dată, imaginea unei iedere invazive, cotropitoare, cocoțate pe trunchiul și printre coroanele unui molid de pe aleea Lacului Ursu. Întotdeauna încet, dar sigur, liana va sufoca gazda. În tot acest timp bărbatul pășește țanțoș, privind de sus la cei din preajmă; din privirea sa răzbate întrebarea: – Vezi ce mândrețe de podoabă am eu!

Orice gând formulat, scris în aceste jurnale ale mele sunt, pentru mine cel puțin, dovezi, mărturii ale plenitudinii trăirilor mele și puținătatea expresiei de care pot eu să dispun.

De zile bune, aflându-mă într-un anume impas, zbuciumul meu sufletesc a căpătat o intensitate greu tolerabilă. În această ipostază fiind, sufletu-mi își cheamă în ajutor mintea, aceasta din urmă caută – și găsește –, destul de rapid, un punct de sprijin într-o rudă aflată într-o poziție socială care îi îngăduie să mă ajute la o adică; o rudenie în care sufletul meu, aflat la strâmtoare, investește rapid multă încredere, după care zbaterea lui se diminuează ca prin minune! Temerile și speranțele mele atârnând acum, iată: de Dumnezeu și de o rudă.

Mie, biet om nevrednic, creștinismul îmi cere prea mult.

Exigența atât de drastică, înspăimântătoare chiar, cred că vine de la părinți și nu de la Iisus: acesta fiind atât de îngăduitor și blând cu biata ființă umană!

<u>**4 oct. 2018, joi: C**</u>ei care ne înmormântează vor fi și ei înmormântați de către alții care, la rândul lor, vor fi și ei înmormântați de către alții, care…

Iată, pe scurt și în esență, marea aventură a omului pe pământ.

Victorii obținute asupra mea: renunțarea la consumul de alcool, iată deja de un sfert de secol, la fumat – de mai bine de 60 de ani! (aveam opt ani când am gustat primele țigări…); apoi, renunțarea la a mai frecventa anumite restaurante, doar așa, de dragul ambianței și a unui suc de fructe. Și tot o renunțare, însă mai puțin „victorioasă” – abținerea de a mai intra în casa-mi părintească, după ce aceasta a fost vândută. Altele câteva sunt într-o vădită diminuare, evanescență.

Suma acestor pagini, așa cum sunt ele, compun jurnalul meu, adică sufletul meu, adică: haosul gândurilor și stărilor mele.

Singurătăți, tăceri, gânduri, gânduri…

5 oct. 2018, vineri: Notațiile mele din aceste caiete sunt modeste pâlpâiri, neconsistente și nesistematice – chiar dacă ele respectă condiția de *calendaritate* a scrierii diaristice –, sunt consemnări ale unui suflet îmbibat de singurătate și de lecturi. Aviditatea mea livrescă este greu de potolit, în pofida anilor pe care i-am acumulat; și ce bine este că mi-a rămas măcar această curiozitate într-ale lecturii!

Azi: o zi de toamnă splendidă, radioasă, cu cer senin, de azur. Deși Laci Á. încă mai are de lucru la gard și prin ogradă, eu cred că am să mă retrag undeva în sânul naturii. Am o necesitate nesățioasă de retragere în cochilie, de comunicare doar cu mine, de scotocire în lăuntricul meu. Stările mele sufletești sunt cele pe care francezii le numesc de cafard, adică: o tristețe bântuită de idei negre.

Unchiul Geo – ultimul în viață dintre cei șapte frați ai tatei – se află la Sângeorgiu, urmând să vină, pentru câteva zile și la noi. Omul acesta este întruchiparea simplității, fără ifose, un caracter frumos, boem, tip distins, dar și destins, prietenos, apropiat; și toate acestea în pofida unei instrucții care nu a trecut de cea gimnazială.

6 oct. 2018, sâmbătă: … După șase decenii (!), recitesc, iată, cărticica lui Anton Pann: *Ciobanul și măgarul;* reîntâlnirea cu această carte este mai mult decât emoționantă, fiindu-mi evocatoare de vremuri dragi, atât de îndepărtate deja.

„Literatura” din jurnale. Pentru a nu fi o seacă înșiruire de evenimente, date, făptuiri – toate acestea conferindu-i un iz de registru, optez, din când în când, pentru puțină prefirare de consemnări cu tentă lirico-epică.

În lumea de azi, nicio amabilitate, nici bunăvoință sau solidaritate. Toate se petrec egocentric, intrigant și dezolant. La nevoie să fii, nimeni nu îți oferă sprijin moral; de cel material, nici vorbă nu poate fi.

La Sângeorgiu de Pădure, cu Ida. Umblăm prin magazine de haine și încălțăminte. Urcăm apoi la mormântul familiei mele. Deprimant.

7 oct. 2018, duminică: Vreme splendidă de toamnă. Îmi propun ca azi să ajung la Bradul Mic, după un de absență.

Stilul scrisului cioranian se remarcă printr-un lirism debordant, captivant. După ce „ademenește” cititorul prin strălucirea stilului, îl copleșește prin respingerea tuturor elementelor pozitive ale existenței, negând rânduieli, instituții, morală, tradiții culturale, în locul acestora propunând sinuciderea ca modalitate posibilă, tuturor la îndemână, pentru ieșirea dintr-un impas nesoluționabil altfel. Rășinăreanul aciuat pe Rue de l’Odeon, din Paris, trăiește într-o incontestabilă modestie materială, fără să refuze însă plăcerile vieții, amânând și evitând sinuciderea. Iată, așadar, *triunghiul magic* al scrierii cioraniene: stil, negativism și nihilism.

Citesc un jurnal al lui A.M. O scriere atât de aridă mai rar mi-a fost dat să citesc. Mă uimește lejeritatea cu care putea călători în lumea liberă în anii socialismului nostru. Atunci când alții nici nu puteau visa la vize, A.M. beneficia de burse și de înlesniri financiare de tot soiul. Fac eforturi mari pentru a mă crampona de această carte, cu toate acestea alunec peste cuvintele și frazele ei, nereușind nicicum să mă cufund în meandrele seci ale ideilor și stilului autorului.

8 oct. 2018, luni: Mă doare sufletul, de câte ori vizitez Sângeorgiul, de tot ceea ce îmi este dat să văd: case părăginite, terenuri agricole lăsate pârloage, creșterea vertiginoasă a numărului de țigani care se mută în inima localității, conferindu-i așezării tot ceea ce este specific rasei lor… Pe vremuri populația aceasta nu cuteza să viețuiască decât retrasă la periferia localităților. Acum, în virtutea democrației, au drepturi egale cu celelalte naționalități; deoarece românii și maghiarii din localități pleacă masiv în Occident ori pleacă chiar din lumea aceasta – casele rămase nelocuite au devenit accesibile ca preț acestui neam, aceștia aciuindu-se degrabă în buricul târgului prin cumpărarea de proprietăți la prețuri modice ori primindu-le chiar gratuit. Ruralitatea acestui *oraș* este crasă. Din păcate, atribuirea titlului de oraș unor localități nu este altceva decât profit bănesc primăriilor în cauză, precum și caricaturizarea acestor comune, în fond.

Carențele morale și politica românească axată pe jaf ne fac vulnerabili ca stat. Moare societatea românească oare? Măcar de-ar muri frumos, dar din păcate aceasta piere deplorabil, în chip laș. Forța motrică a acestui neam este plecată în lume; în țara au mai rămas doar bătrânii, niscaiva copii, pepinieră pentru Occident. Ceea ce este mai grav, e faptul că țara este prost condusă, de către hoți și analfabeți, în uimirea și neputința mulțimii lașe. Viața majorității nu este una demnă. Marea masă este umilită cu acceptul tacit al acesteia, mințită tot timpul de șmecherii cocoțați pe spinarea gloatei.

… Ce rost mai au aceste însemnări? Ele sunt, poate, martore ale unui însingurat străduindu-se, prin aceste note, să nu se cretinizeze, amăgindu-se că prin scris face o muncă intelectuală utilă (?) și…frumoasă; în acest context, însemnările mele sunt strădanii ale unui om pentru a-și păstra echilibrul interior, calmul și luciditatea. Sentimentele mele: scârbă, resemnare și dispreț amar. Consider că salvarea poporului nostru de la degradarea actuală este imperios necesară. Ajutorul din exterior – nu aș crede că s-ar putea întâmpla, din contră. Oare un șoc din exterior să ne trezească din letargie?

SUA – țara manualelor: *Cum să reușești în viață. Cum să scrii. Cum să…* Dacă reușești a le citi, sigur nu devii mai deștept, poate nici mai prost. Zice-se că țara aceasta (*Statele*) este alcătuită pe un sfert din realități și pe trei sferturi din mituri, publicitate mai cu seamă. Țara absurdității, a tuturor relelor.

Tot încerc să mai citesc și altceva în afara jurnalelor, confesiunilor, memoriilor, însă nu-mi iese; sunt, se pare, cufundat definitiv în aceste scrieri și basta.

Singurătate, izolare, recluziune acceptată. Scriu și citesc, aproximativ șase ore pe zi, într-o izolare și liniște perfecte: așa cum îmi și place de fapt.

Pe când, oare, România se va apuca să se salveze pe sine însăși, fără să mai aștepte pomeni de la alții pe seama faptului că noi, românii, vezi Doamne, am zăcut peste patru decenii în socialism?

9 oct. 2018, marți: Azi vom merge la Odorhei, împreună cu unchiul Geo pe care l-am adus ieri de la Sângeorgiu de Pădure. Probabil vom trece și pe la sora-mea, o oră-două.

Peisajul superb, de brumărel, de la Corund începând și până la Odorhei, l-a impresionat până la lacrimi pe Geo. A plâns de-a binelea; l-am lăsat, înțelegându-l…

10 oct. 2018, miercuri: Ora 11. Stau încă în pat, citind; în camera lui, unchiul Geo mă așteaptă cuminte pentru a merge împreună… nici eu nu știu unde! (…până la urmă, ajungem la Praid).

După-amiaza, tot cu Geo: printre lacuri, apoi la *Ciuperca-Mică*.

11 oct. 2018, joi: Despre scriitori. Gabriel Marquez afirmă că punctul de plecare pentru romanul *Un veac de singurătate* a fost imaginea unui bătrân care duce un copil să vadă gheața dintr-o mare cutie de pește înghețat, apoi apariția unui dromader de la un circ.

… Aș vrea să-i citesc corespondența și poemele (88). Am să le caut pe Net, dar teamă mi-e că nu le voi găsi în varianta românească.

După-amiaza. Îmi duc unchiul înapoi la Sângeorgiu de Pădure, la vărul R. Înainte de a-l duce la reședința-i sângeorzeană, vom merge la mormântul părinților mei și al bunicilor paterni pentru a depune câteva ghivece cu crizanteme. Ziua este superbă, călduroasă. Dealul copilăriei mele, grădinile, fostele livezi și podgoriile – pârloagă-i totul, o paragină; ca și „orășelul”, de altminteri.

12 oct. 2018, vineri: Dezamăgiri, în lanț, în privința conținutului unor cărți pe care le comand pe internet. De câte ori mi-am propus să nu mai săvârșesc gafa de a-mi procura cărți ale căror conținut îmi este incert; chiar dacă autorul este unul cunoscut, agreat de mine!

În Sovata. Pregătiri pentru Festivalul dovlecilor – prilej cu care se va mai umple încă o dată stațiunea de cască gură, fân, dovleci și tarabe. După acest festival urma-va bruma, apoi – poate – neaua.

Constatare: atunci când trupul suferă, gândurile omului devin tulburi, iar sensibilitatea se ascute în chip deosebit, poate chiar exagerat. Anii din urmă martori îmi sunt.

13 oct. 2018, sâmbătă: Citesc *Mansardă la Paris cu vedere spre moarte*, o piesă de teatru despre Cioran, scrisă de Matei Vișniec. După primele zece pagini sunt dezamăgit decepționat de această ticluire. Continui însă lectura.

Nițel mai târziu voi merge să cumpăr diverse materiale pentru repararea piciorului reclamei turistice din fața porții. Apoi, îl voi aduce pe Laci pentru a-mi executa această lucrare.

După-amiaza, vremea fiind încă bună, am să merg, încă o dată, să fac silvoterapie, pe valea Bucin.

14 oct. 2018, duminică: În zilele trecute, pe când unchiul Geo mai era la noi, urcând scările către intrarea principală a casei, l-am întrebat pe unchiul meu dacă mai știe cum se numește obiectul din lemn de stejar, în care tremura în adierea serii un trandafir japonez. Unchiul făcu ochii mari, apoi dădu din cap infirmativ. Încercând să-l scot din încurcătură, i-am sugerat să-mi spună în ungurește cum anume se cheamă obiectul. Îmi spuse că nici chiar în limba lui Petöfi nu își mai aduce aminte denumirea obiectului. Baniță, Geo, baniță sau mierță se cheamă, i-am spus. A, da, zise el, așa este. Am avut și noi acasă la Sângeorgiu de Pădure, ce-i drept, asta cu vreo 60 de ani în urmă! Peste trei zile Geo va împlini 82 de ani. Oare a început să-l caute Alzheimer! Posibil. Am remarcat că și… Parkinson a trecut pe la el lăsându-i o vagă amintire.

15 oct. 2018, luni: De când sunt pensionar, îmi vine să-i dau cu tifla-n nas clasei muncitoare. Așa și azi.

Viața – traversare a deșertului situat între oroarea de a trăi și frica de a muri. Zădărnicie și nimicnicie-i totul.

Scrisul ca leac contra plictiselii. Nu-i cazul meu. Așa simt, așa cred. Pentru mine scrisul este o necesitate lăuntrică, sufletească. Să scrii, înseamnă să oferi *ceva* vieții: un semn de recunoștință. Iată deci rostul, menirea scrijelirilor mele.

După-amiaza. La Creanga-Mare, printre molizii amestecați cu fagii și paltinii cu frunzele deja mult rărite. La întoarcere către casă, iau

apă de la izvorul care ne astâmpără setea, cea a familiei, de mai bine de zece ani.

16 oct. 2018, marți: Insomnii. Încep lectura unor vechi almanahuri (Convorbiri literare din anii ’85, ’86) la o oră când ar trebui să am somnul cel mai odihnitor. Lectura și scrisul fac parte din ritmul meu biologic. Consemnările mele: mâzgălituri cu degetul pe un geam aburit; atât. Scriu. Comit această activitate deoarece dacă nu mă exprim, simt o mare neliniște. Și, la drept vorbind, mai scriu și fiindcă… doresc să fiu citit, constat asta dacă scormonesc adânc în sufletul meu.

17 oct. 2018, miercuri: Tevatura C. care mă urmărește, iată, de mai bine de 26 de ani; nu am luat taurul de coarne la început, am tot amânat – din comoditate, din lașitate – și iată-mă din nou căzut în malaxorul acestui caz (necaz!) infernal. De unde să (re)încep, dar mai cu seamă, cu sprijinul cui! Din nou trăiesc sentimente de mari neliniști.

Azi unchiul Geo împlinește 82 de ani. Cu acest prilej suntem invitații lui R., vărul meu și ai soției acestuia, M., eu și cu Ida, la un dejun festiv la hotelul Aluniș.

De dimineață, la piață. Lumea circulă nebună, fără ca oamenii să aibă întotdeauna o serioasă justificare a umbletului ei. Aici, la piață, foarte mulți vin ca să se întâlnească unii cu alții. Să nu mai pomenesc de faptul că venim toți cu mașinile: o nebunie!

În fine, acasă; scriu. Scriu dintr-un reflex disperat, aproape, de salvare; ori, mai degrabă, poate mă amăgesc, fie și în acest fel. Sufăr spiritual (…măcar de ar fi creatoare această stare!), asaltat din toate părțile de iraționalitățile vieții.

Zile splendide de toamnă galben-aurie. Deoarece în luna octombrie nu am măturat încă frunzele căzute în fața porții, purced la această treabă. Întrucât din când în când adie câte o boare, acolo unde am măturat deja asfaltul se umple iarăși de frunze ruginii, nevoit fiind astfel ca să revin. Repet aceste reveniri de câteva ori, apoi vântul se potolește lăsând încă o vreme crengile cu podoaba lor multicoloră, în felul acesta putându-mi încheia măturatul.

Seara. Cină la hotelul Aluniș, oferită de unchiul Geo cu ocazia împlinirii a 82 de ani. La mulți ani, Geo!

18 oct. 2018, joi: Terapeutica scrisului are efecte scurte, aceasta neputând înlătura în chip definitiv obsesiile, scriindu-le, mărturisindu-le. Așa încât, măcar prin acest jurnal încerc, fie și în doze homeopatice, să-mi aplic acest soi de tămăduire.

Problema C. îmi spulberă pâlpâirile de elan. Păcat.

19 oct. 2018, vineri: Adesea am accese frenetice de ascetism, de trebuință de singurătate totală, de chin organizat și de sfâșieri sistematice. Fuga în sihăstrie ar fi soluția, însă starea-mi fizică nu-mi permite adoptarea acestei modalități. Nu pot să-mi permit nici măcar o absență de o zi de-acasă, darmite să mă mut într-o… peșteră! De o viață, iată, mă zbat să mă apropii, să mă cufund în divin. Pentru aceasta, aș avea biserica aproape, foarte aproape, însă vădit lucru, nu pot.

Dacă mă întrebi ce fac, nu pot să nu fiu sincer și să-ți nu răspund: – Trist! Iată, îmi omor clipele; asta fac. – Ce sunt eu? Cine sunt? – Un născător de umbre în plină toamnă luminoasă, aurie.

20 oct. 2018, sâmbătă: Recitindu-mi însemnările remarc prezența mult prea adesea a unor cuvinte inutile. Va trebui să revin asupra acestor texte.

Scrisul – boală, viciu sau obsesie? Cu siguranță sunt toate cele trei, dar nu în același timp. Tot ceea ce mă determină să îmi continui însemnările este plăcerea, apoi bucuria scrierii – recompensa lăuntrică – , deoarece de publicitate și admirație în cazul meu nu poate fi vorba. Adevărul este că nici nu mi le doresc.

România, țara care perseverează cu succes în înfrângeri. O basarabeancă, V.C., se tot vânzolește pe Facebook făcând mare tam-tam pe seama unirii celor două țări. Aiureli!

21 oct. 2018, duminică: În continuare, vremea este deosebit de frumoasă. Pe boltă, până acum de un albastru superb, apar niscaiva nori de ploaie. Între timp, arborii și-au lepădat frunzele – ploaia care va

veni îi va spăla de ultimele podoabe atât de mirific colorate. Vom intra, în continuare, în luna lui brumar, mărșăluind în covorul de frunze uscate; vor veni apoi vânturi reci și le vor purta în brațe. După o vreme, obositele frunze vor fi încredințate chingilor reci de promoroacă, urmate de covorul alb, imaculat, de omăt atoateacoperitor.

22 oct. 2018, luni: Lecturi, cele două plimbări cotidiene, urmate de scurtata după-amiază; apoi, seara. La toate astea, se adaugă sumedenii de gânduri și frământări: fondate și nefondate.

23 oct. 2018, marți: Zdrobiri din pricina problemelor c. Dar până când?!

24 oct. 2018, miercuri: Dimineața mă trezesc cu ploaia răpăind pe frunzele din ogradă.

Cu volumele de *Opere (I-IV)* ale lui Cioran în centrul preocupărilor mele într-ale lecturii. Pe lângă acestea, mai citesc felurite scrieri copiate de pe Net despre Hemingway, M. Dinescu („boemul răzvrătit"), G. Bacovia ș.a.

Mă gândesc la un posibil drum la Tg.-Mureș, deoarece tot nu am fost luni de zile. Am să mai cumpănesc; timp aș avea, dar mă enervează circulația furibundă, nebună.

„Haosul primordial, din care cu toții venim și unde cu toții ne ducem…". Dar oare haos e ori ordine desăvârșită, imperceptibilă nouă!

Traiul meu se numește îngrijorare: tot mai multă, tot mai adâncă, dimpreună cu o stare pronunțată de dezamăgire, lehamite chiar față de scurta și zbuciumata noastră existență omenească.

25 oct. 2018, joi: Popor român – dacă tot te numești o națiune creștină, atenție la *Decalog,* Porunca a opta! Ori, poate, poporul român are derogare de la acest punct al decalogului!

Oare de ce mă preocupă atât de mult ca sinele meu din aceste caiete să răzbată, apoi să dăinuie? Cine sunt eu? Cine mă cred că aș fi?

Să-mi intre-n cap: – Să nu mai implic și pe alții din proximitatea mea în daravera C.! Nicicum, niciodată! Cel puțin de-acum înainte.

Scriu eu oare toate acestea doar spre a mă elibera de obsesiile mele? Dezertez în cărți, în lecturi, pentru a fugi de mine?

26 oct. 2018, vineri: Scrisul meu atât de sacadat; nici măcar nu pot afirma că ar fi compus din fragmente, ci doar din propoziții disparate, smulse, ce-i drept, din sufletul meu – atâtea stări ale unui suflet… Așadar, sunt un autor de propoziții. Să fie oare acest fapt un semn de lene, neputință sau de oboseală?

„Omul este cea mai nebună specie. El venerează un zeu invizibil și distruge o Natură vizibilă, neștiind că Natura pe care o distruge este chiar Dumnezeul pe care-l venerează.” (Hubert Reeves). Chiar dacă Natura nu este Dumnezeul însuși în toată măreția Lui, cert lucru: Natura este o fărâmă din divinitate.

În chip bizar, nu pot să-mi însușesc puținele și rarele succese. Atunci când ceva merge, intru în alertă: mi se pare totul dubios, văd peste tot curse, ademeniri care, odată acceptate, îmi pot provoca mari neliniști și greutăți.

Refugia-mă-voi și azi în Natură. Mă așteaptă peisaje care mă transpun într-o stare de liniște benefică, plăcută, știută.

Într-un interviu al lui Cioran, dat lui Laurence Tacou, Cioran afirmă, printre altele, că Europa se află într-o evidentă decadență, într-o avansată stare de uzură. Ca exemplu de stare jalnică a continentului nostru, Franța este pilduitoarea Occidentului. Gânditorul crede că moștenitoarea culturii și spiritualității europene va fi America Latină.

27 oct. 2018, sâmbătă: Fugile mele; ele sunt defensive, menite retragerii în sine. Întoarcerile în mine, înlăuntrul meu, ele sunt atât de multe, într-atât de intense și de vechi încât mă și mir că mai poate fi zărit ceva din ființa mea exterioară.

„Târfa numită Istorie!” Just, dar târfa aceasta este fiica, progenitura voită și dorită de o masă de oameni pentru a le servi interesele – nicidecum o… târâtură care și-a dorit ea această menire. Deh, ca toate târfele!

28 oct. 2018, duminică: Consemnările mele – transfigurări ale trăirilor, acestea fiind, mai mereu, dureri și foarte rar, mici bucurii, pasiuni sau, pur și simplu, visări.

Viața îndeobște, dar mai cu seamă încercările ei cruciale, cel mai adesea nu pot fi surmontate fără aportul anumitor așa zise *vicii*, cafea, țigări, alcool. În tinerețea mea, am avut și eu câteva astfel de însoțitoare. Acum, îmi trăiesc zdrobirile – ori ele pe mine?! – fără a putea fi beneficiarul niciunei dintre aceste *adjuvante.*

Ieșire pe platoul Kalonda, împreună cu Ida, în această superbă zi de toamnă târzie. Ne plimbăm printre fagii seculari, fermecați de alura acestor arbori împovărați de secole de existență. Fotografiez.

29 oct. 2018, luni: … Da, spirite frământate sunt cu duiumul. Însă multitudinea de cărți care se revarsă peste omenire, zilnic, de sute de ani, nu sunt fructele spontane ale acestor suflete zbuciumate, toate fiind scrise după idei stoarse din alte cărți, precum oamenii din oameni se nasc.

Sclipirile mele de lirism, din poemele scrise de-a lungul anilor, nu au întotdeauna adâncimea pe care am dorit-o să le aibă. Revin asupra lor, modific, le mai las să dospească, apoi revin din nou.

Ce vremuri mi-au fost date să le trăiesc, mai cu seamă în ultimele trei decenii, timpurile acestea marcate fiind de spolieri, de lipsă de iubire sinceră și de bunătate, de simț al datoriei și de moralitate.

De la filozofi și ale lor filozofii pornind: lumea aceasta dacă ar fi avut vreun sens, el ar fi trebuit să se înfăptuiască deja de mult, întrucât a avut toate condițiile temporale de a se putea întâmpla.

După-amiază, împreună cu Ida la Sângeorgiu pentru luminație. Venim mai devreme pentru a evita aglomerația. Momentul este trist, ziua însă fiind splendidă: o zi de vară autentică (27° C). După ce ne reculegem la mormintele alor noștri, privesc cu jale paragina caselor atât de dragi mie: casa mea părintească, apoi casa lui Niculaie, a lui Brândușa ș.a. Aceeași impresie și despre dealul copilăriei copleșit și el de: toamnă și de nepăsare – multă, nepermis de multă nepăsare.

După ce ieșim din cimitir, mergem la Bezid pentru a înconjura, cu mașina, Lacul de acumulare. Fotografiez.

30 oct. 2018, marți: Lecturi și consemnări jurnaliere, uneori și ticluiri de poeme – în pat, ore multe, înainte de amiază; și asta zilnic: un soi de trândăveală, ceea ce nu-i bine.

Scrisul meu – o terapeutică a obsesiilor, o eliberare pentru scurt timp, ce-i drept, căci chiar dacă vreuna din obsesii este dislocată, iute vine alta și îi ia locul.

Persistentele mele nevoi de singurătate – o singurătate care, deocamdată, nu este ascetism, deși ani de zile am cochetat cu gândul, în prezent am ajuns, iată, să nu mai fiu în stare să înfăptuiesc această radicală izolare de societate. Încerc, în schimb, zi de zi, îmbogățirea sufletului prin afundarea în lecturi terminate cu fuga în natură, preț de ore bune. Trag nădejde că singurătățile mele sunt preparatoare pentru o viitoare confruntare cu viața cea plină de surprize.

31 oct. 2018, miercuri: … S-aștern versuri pe scoarță de stejari seculari pe care doar furnicile să le mai citească.

După-amiază. Pe malul Târnavei-Mici, cu adevărat mici, după atâta secetă.

1 noi. 2018, joi: Veni iată și brumarul! Ce ne va aduce, ce îmi va aduce?

Slalom printre cărți: Celan, Fondane, M. Sorescu, Al. Stark. Mă întreb, mirându-mă, cum de nu mă pot atașa de nicio poezie cu rime?! Cum văd rimele, fug de ele, acestea părându-mi a fi semnele sigure ale unei artificialități din care orice spontaneitate și profunzime sunt, cred eu, excluse.

Timpul, ceasul, ora – inventate pentru a ne arăta efemeritatea vieții, nimicnicia și zădărnicia ființei, a făpturilor noastre.

Ies zilnic în natură și rămân tot mai dezamăgit de liniștea ei tulburată grav de huruitul TAF-urilor, jeep-urilor și a atv-urilor, toate nebunii ale minții omului. Oricum însă, plec zilnic în sânul ei, a naturii, spre a mă întâlni cu mine însumi, dar și pentru a fugi de omul cel năpăstuitor. Surpat sunt tare, Doamne, în această trecere a mea pe-aici. Mă voi mai putea oare reclădi vreodată!..

Ieri, pe valea Bucin, am văzut bolovani de râu măcinați de *mâhniri* din pricina faptului că vadul pârâului a rămas fără mângâierea și răcoarea apei.

Toți, absolut toți, care ne foim pe-aici, dându-ne importanți și eterni, suntem în fond niște sărmani flotanți, măscărici. În stele de m-aș muta, atunci când nu voi mai fi pe aici, Doamne, ce ridicol de departe aș fi și-acolo: de mine și de Tine!

Un timp inamic mă stoarce, mă vlăguiește, îmbătrânindu-mă.

Luminația. Evenimentul acesta pune în mișcare mulțimi de oameni. Mașinile aleargă nebune burdușite cu flori multicolore și oameni sobri înveșmântați în negru. Seara. În cimitire sclipesc luminile lumânărilor spre aducere aminte…

2 noi. 2018, vineri: De când mă știu, sufletul meu – îmbibat de lecturi – m-a scos din spontan aruncându-mă în contemplații. Lecturile mi-au alimentat sufletul, îmbogățindu-l, sensibilizându-l cu noi posibilități de expresie și înțelegere, melancolizându-l, stare pentru care aveam, oricum, predispoziții accentuate. Refugiul în cărți m-a închis și mai mult în sine. Sentimentele, trăirile intensificate și prin lecturi, după o vreme și-au cerut dreptul la expresie, la exteriorizare, în acest moment născându-mi-se trebuința scrisului; nu aveam mai mult de zece-unsprezece ani când am început a-mi așterne sufletul pe hârtie…

O viață ai muncit ca să obții o pensie cu care să-ți plătești gazul, curentul electric, apa, abonamentul tv., telefonul, internetul; apoi, cu ce a mai rămas, îți cumperi leacuri care nicicând nu te vor vindeca, îmbogățind niscaiva medici și, îndeosebi, spițerii nesățioși – vânzători de iluzii!

La Sighișoara. În Cimitirul săsesc din Cetate, unde îmi place să urc ori de câte ori timpul îmi permite – colind printre vechile morminte, într-atât de vechi încât abia câteva au mai avut vizitatori care să vină cu o floare și cu o lumânare. Desigur, un motiv de absență este și masivele plecări în Germania a aparținătorilor. Preumblându-mă pe aleile pustii, m-a impresionat un superb jugastru secular cu frunzele-i galbene care, în adierea caldă a zilei își lepăda frunzele în șiroaie.

L-am fotografiat, apoi l-am postat pe Facebook; am denumit imaginea: *„S-auzi cum frunzele tot curg...”*.

<u>3 noi. 2018, sâmbătă:</u> În pat, în poziția în care stau, citind și scriind ore în șir, diminețile, îmi viciez coloana; va trebui să termin cu trândăveala și să mă așez la masa de scris din chilioară.

Ieri, la Sighișoara, o carte cu o scriere bizară: Jurnal necenzurat al lui Vladimir Nijinski, personaj suferind de demență precoce. O citesc prin frunzărire, căci tot ne aflăm în epoca frunzelor căzânde.

<u>4 noi. 2018, duminică:</u> Din nou lecturi despre Geneză; revin asupra acestui capitol dorind să-mi lămuresc: cine sunt, ce este lumea asta în care m-am născut, cine a făcut-o, care este rostul existenței mele!

Biblia – împărțită în două părți:

1) Evenimentele dinainte de căderea omului în păcat (Gen. 1:1 până la 3:24).

2) Evenimentele de după păcătuire (Gen. 4:1 și până la sfârșitul Bibliei). Aici sunt redate evenimentele din planul de mântuire a ființei umane, adică modalitatea de salvare a omului de la pierzania veșnică.

Toamna aceasta ca o vară. Și totuși frunzele căzură toate sau aproape toate. Printre ele, mă văd pe mine – o frunză uscată, galben-ruginie, brumată, sfrijită, pe care vântul o poartă unde vrea el.

<u>5 noi. 2018, luni:</u> Lumea aceasta toată, omenirea întreagă, este bântuită de hoție, corupție în ultimul hal. Și asta nu de ieri, de azi, ci de milenii. Neascultarea Poruncii lui Dumnezeu de către Creator, a iscat toată această brambureală de o cruzime fără de margini. De ce oare trebuie lăsate atâtea generații să meargă din rău în mai rău, dacă ceva nu funcționează conform prevederii Creatorului?! Logic (!) lumea aceasta trebuia de mult spulberată și creată alta: armonică și pură. A murit Adam, murim cu toții; răul se perpetuează diversificându-se și adâncindu-se, rămânându-ne, inevitabil, pedeapsa. În felul acesta nicicând răul nu poate fi înlăturat: trăim mai degrabă într-o lume blestema-

tă decât binecuvântată. Prin femeie a intrat Răul în lume. Bărbatul nu trebuia să o imite în gest, trebuind să o refuze în momentul ispitirii…

„Vara” continuă. La Odorhei, cu Ida și cu Eva, la cumpărături. Orășelul – mic și cochet, însă ultraaglomerat, sufocat și el de mașini.

6 noi. 2018, marți: Citindu-l pe Cioran. În afară de faptul că simt o anume satisfacție estetică, rezultată din trăirea scrierilor acestui autor, în cazul acestui scriitor mă interesează și substanța lăuntrică a creatorului respectivelor rânduri, precum și condițiile în care s-au născut acele idei. În acest scop, scot sute de pagini, prin intermediul imprimantei, de pe zeci și sute de site-uri de pe Net, pagini cu referire la Cioran; mai apoi, aceste pagini imprimate le savurez în diminețile în care somnul meu, peticit și împleticit, mă abandonează.

Privesc lumea aceasta trivială de la tv., o lume incapabilă de minimă distincție interioară – și mi se face lehamite. Închid televizorul. Constat că nota esențială a timpurilor actuale este plictiseala de cultură, refuzul valorilor, renunțarea la morală. Unde oare vom ajunge, ca societate, ca indivizi adepți ai acestui mod de trai?

Incapabil de fericire, acesta sunt. Cauzele sunt: interioare, mai cu seamă, dar foarte multe pricini sunt și exterioare – suma lor fiind eu.

… Gândul îmi fuge la vara lui 2008, o vară tristă mie, anotimp în care mi-a fost dat să trăiesc sentimentul cel mai copleșitor al inutilității crase (inutilitate „dovedită” cu acte!); au urmat mai apoi doi ani de derută socială, de silă, de dezmeticiri sumbre, de profunde dezamăgiri ale căror cicatrice le am și azi, de altfel de ele neputând nicicând scăpa. Și cum perioada pomenită a fost anormală, ea s-a dovedit a fi roditoare pe plan literar, scrisul dovedindu-se și în această împrejurare o modalitate de refugiu spiritual ocrotitor.

7 noi. 2018, miercuri: Nevoia (mania?) mea de a cumpăra cărți, online și offline, este un beteșug cronic, nevindecabil. Păstrez peste trei mii de volume pentru vremuri de *restriște,* adică pentru acele vremuri când singura-mi îndeletnicire plăcută și posibilă, sper, îmi va

putea fi doar cititul, poate și scrisul. (O fi venit deja acest timp și eu nu știu?!).

Mă laud cu faptul că am redus drastic timpul destinat vizionării programelor tv. Totuși, chiar dacă înainte de amiază, nicidecum nu mai deschid aparatul, după amiaza și seara mai stau timp îndeajuns de mult privind programele, mai toate politizate din păcate. Pe cât posibil aleg canale tv. unguresti, de obicei mai sobre, mai profunde.

Împreună cu o familie sovăteană vom merge, eu și Ida, la un dejun, la Corund, într-un loc unde se prepară mâncăruri la cuptor. S-a apelat la ajutorul meu, ca șofer care, sigur, nu bea alcool!

8 noi. 2018, joi: Ziua mea cea sfântă (onomastică). Primesc, pe Facebook, mesaje cu felicitări de la „prieteni ”și cunoscuți.

Se continuă, iată, de peste o lună, mirifica Toamnă: este cald, e soare, cer senin pe o boltă sinilie – senzația că ar fi vară cu arborii despuiați doar așa… de-atâta căldură!

Scrisul meu nici măcar fragmentar nu e; el se compune din mai mult din cioburi, așchii și fărâmituri.

La tv. – doar politică (infectă) și corupție de mari proporții. Îmi este tot mai clar că românul nu merită libertatea, deoarece acesta este născut hoț și lichea, cei din vârful piramidei fiind marii jefuitori, niciodată sătui.

9 noi. 2018, vineri: Plăcerea de a scrie, atunci când gândurile năvălesc, mâna lăsându-se condusă de idei, de sentimente, acestea volatilizându-se, metamorfozate în cuvinte, propoziții și fraze. Bucuria de a reflecta, în imagini cât mai sugestive, priveliști din natură, întâmplări din viață, năzuințe, sentimente – toate acestea fac ca pentru mine îndeletnicirea aceasta, a scrisului, să-mi fie nu numai plăcută, ci și necesară.

Lecturile mele au căpătat încă din tinerețe o deformație: sublinierea unor texte cu o anumită reverberație în sufletul meu. În realitate, subliniind respectivele cuvinte, mă subliniez pe mine; așa încât, fără creion lectura pentru mine nu poate avea loc.

10 noi. 2018, sâmbătă: Am citit, de fapt, am parcurs în diagonală, Jurnalul necenzurat al lui Vaslav Nijinski; un jurnal demențial al unui om suferind de o demență precoce. De calități literare ale acestei scrieri, nici nu poate fi vorba. Mă gândesc că, poate, acest jurnal poate fi util, atractiv, specialiștilor (psihiatrii). Rețin o afirmație a lui Nijinski: „Îmbogățirea nu poate fi posibilă decât prin înșelare.” Just!

M.C., L.A., C.I., P.F. ș.a. – iată câteva personaje sinistre din viața mea, persoane pe care nu le urăsc, ci îi disprețuiesc nespus de mult. Ajută-mă, Doamne, să-i uit pe acești oameni!

Nu știu exact de ce, însă am impresia că România toată vegetează. La fiecare sfârșit de săptămână, dar și în alte zile, Sovata e plină de tineri care ar trebui să fie la lucru; se năpustesc cu felurite pițipoance, umplând toate hotelurile de patru stele!

11 noi. 2018, duminică: Notațiile mele cuprind o seamă de fărâmituri, schițe, gânduri și dezamăgiri; de aceea, cele mai multe consemnări sunt într-un fel diferite de ceea ce cuprind îndeobște jurnalele *stricto sensu*.

Ce țara, ce oameni, ce vremuri! Se pare că până și Dumnezeu s-a despovărat de România.

Sunt tot mai încântat de Natură și, din păcate, tot mai scârbit de oameni; de aceea, fug zilnic – cât pot, unde pot, la sânul acestei a doua mame: Natura!

Ori de câte ori revin la Sângeorgiu de Pădure nu reușesc să mă regăsesc. Tot ceea ce întâlnesc sunt locuri ale unor amintiri, atât de îndepărtate, de încețoșate și de părăginite, încât mă deprimă. Casa-mi părintească, casele vecinilor, dealul (cel uitat de oameni, lăsat în paragină), Târnava ajunsă și ea o baltă cu apa săracă, înnegrită de amărăciune, după înființarea Barajului de la Bezid. Cât despre oameni! Aș vrea să pot spune totul într-o propoziție, cel mult într-o frază – să mă contopesc în ele, acolo rămânând.

După-amiaza. Cu Ida, la Canionul de sare din Praid. Deși e zonă protejată, cu un paznic cu câine, la un moment dat asistăm la năvala a circa o sută de vite în aria protejată, fără ca nimeni să se alerteze: nici

paznic, nici al său câine, nici cowboyii. Așa-i la noi, toată lumea trebuie să mănânce, nu?

12 noi. 2018, luni: Similitudinile mele sufletești cu Cioran – de structură și de temperament – mă determină să-l consider ca fiind primul scriitor („gânditor”) al sufletului meu. În acest context, iată-mă „împotmolit”, de aproape trei decenii, în scrierile acestui autor, curiozitatea către omul și scriitorul E.C. încă menținându-se , deși mulți așa-ziși autori (comentatori) nu fac altceva decât să se învârtă în cerc, practic neaducând nimic nou în scrierile lor despre autorul amintit.

Ce mai fac? Gust, încă, toate otrăvitoarele duhori ale absurdului – adică, ale vieții.

La Tg.-Mureș, cu Ida și cu Eva, pentru diverse cumpărături. Pe tot parcursul drumului mă gândesc la nebunia omului lăsându-și viața cotropită de mașini. Oare până când poate continua infernul acesta?

13 noi. 2018, marți: Încă din luna mai, tot aștept să-mi obțin competința de lemn de foc de la Ocolul Silvic din Sovata. Din cauza unor meschinării însă, nici până azi nu este rezolvată această tărășenie, fapt care mă exasperează; măcar de n-ar fi din breasla mea problema!

Dilemă: Cu ziua de azi, Dumnezeu mi-a mai dăruit o zi ori mi-a retras una?!

Ciudățenie: În fiecare dimineață, la ora 6,40, o mierlă înalță un imn de slavă (zilei?) având ca durată câteva secunde, tocmai în fața ușii dormitorului meu, după care tăcere.

Citesc despre Octavian Goga care, ministru fiind (Ministru al Instrucțiunilor și Cultelor) a făcut un târg cu Lazăr Triteanu, soțul Veturiei T., anume ca să i-o dea pe Veturia (!) în schimbul mitrei de Episcop ortodox al României. Popa Triteanu a acceptat, iute-iute, negoțul, lăsând-o pe Veturia – dovedită, ulterior, ca fiind spioană, botezată: *Privighetoarea lui Hitler*. Ce ființe mizerabile, Doamne! Mi-e silă. Cum a putut fi în stare de așa ceva Octavian Goga?!

Cred că Cioran nu este sincer atunci când afirmă că nu-i place scrisul, el punând mâna pe toc – spune gânditorul – doar atunci când îl copleșesc momentele de nefericire ori atunci când nevoi bănești îl de-

termină să recurgă la această soluție. Îl bănuiesc, așadar, de nesinceritate deoarece nu-mi pot închipui ca un autor care scrie împins fiind doar de nevoi materiale, nu și de plăcerea și pasiunea subiectului pe care îl prezintă, mai poate dovedi atâta măiestrie în cizelarea expresiei, ajungând să producă scrieri strălucitoare stilistic, în pofida împrejurării total improprii ticluirii de texte.

14 noi. 2018, miercuri: Sunt *ancorat* în Geneză. Citesc tot ce găsesc scris – online și offline – în legătură cu acest capitol al Bibliei. Mă atrage îndeosebi această parte a Sfintei Scripturi, dat fiind faptul că de aici purced toate, atât cele bune, cât și cele rele.

Port povara unei lucidități de-a dreptul sleitoare. Încerc cu fiecare zi să o alung, recurgând la un întreg alai de expediente: lecturi, scris, ieșiri în natură, bâjbâieli pe Net. Dar întrucât rădăcinile acestei stări sunt profunde în sufletul meu, nu reușesc nici măcar să o atenuez.

Tărășenia competinței de lemn de foc: ce mizerie, ce oameni!

15 noi. 2018, joi: Andreea, la a 40-a toamnă a vieții sale. Îi doresc tot binele, acolo departe, peste mări și țări!

Anotimpul se transformă, încet-încet, din toamnă în iarnă; o iarnă însă fără omăt, deocamdată.

Lecturi matinale pestrițe. Ieri am făcut niscaiva ordine în multele foi imprimate de pe Net, cu scrieri fel și fel. S-au adunat multe sute de pagini, cele pe care le păstrez, le-am îndosariat, apoi le-am grupat în biblioraftur; nemaiavând unde să le țin, va trebui să le mut taman în pod, deocamdată le țin în dulapul meu cu haine.

Statistică. În ultimii opt ani de zile am fotografiat circa 40 921 de imagini. Acestea sunt „depozitate” în 1031 de dosare (feldere online), fiecare astfel de folder înseamnă un drum parcurs cu mașina de aproximativ 30 de km, dus-întors, în total reprezentând 31 000 de km; după parcursurile cu mașina, au urmat aproximativ 3-5 km, în medie, de mers pe jos, adică 4100 de km de mers în total. Din totalul de 41 000 de fotografii, pe internet (Facebook) au ajuns circa 8%, aceasta însemnând în jur de 3200 de imagini foto. Cost carburant: 10 000 de lei.

Sovata, acum. Plouă mărunt și rece pe aleile pustii ale Lacului Ursu, năpădite de frunze galbene-ruginii lipite între ele, majoritatea, apoi și de pavele. Pe trunchiuri de arbori firișoarele de apă se scurg iute către baza arborilor, dispărând printre frunze și mușchiul verde.

Dimineți cu mierla. Trilul ei repezit, în cascadă, pune capăt nopților care alunecă pe sub ferestrele dormitorului meu.

… Citesc, scriu, citesc, ore în șir, aceste îndeletniciri fiindu-mi, în definitiv, singurele mai serioase!

16 noi. 2018, vineri: „Ce-i tristețea aceasta grea, răul ce inima-mi ia? ” (P. Verlaine). Adesea, mult prea adesea, mă tăvălesc prin deznădejdi, cu și fără motive bine întemeiate. Și asta fiindcă sufletu-mi tânjește după tristețe (!) și singurătate; de ce oare am mereu senzația că veselia este o impietate?!

Vremea – un amestec de primăvară, toamnă, iarnă; e drept, iarna-i mai mult presimțită decât aievea.

Adesea, atent, prea atent, la mine însumi, îmi răsar idei care sapă-n suflet și-n carne, gânduri ce mă bagă-n sperieți. (De istovit energia care mă obligă la asemenea gânduri)

17 noi. 2018, sâmbătă: De dimineață, cu Ida la piață. E frig, lume nu prea multă la târguieli. Piața rămâne, cum bine se știe, un bun pretext de întâlniri cu felurite persoane pe care deși în aceeași localitate fiind, nu le prea vezi de luni de zile – prilej de lamentații și mărturisiri între oameni de vârsta a treia.

Principalul motiv pentru care am mers la piață: să cumpăr un sac de semințe de floarea-soarelui pentru păsările cerului. Mă bucur că am găsit și că astfel am să mă pot delecta, iarna toată, cu forfota pițigoilor pe tufa de iasomie. Reîntors acasă, la ora 10, continui să citesc la căldura patului. Pe tapet se află Corespondența din tinerețe a lui Cioran. Aflu cu acest prilej că gânditorul rășinărean „cerșea” de la părinți, aproape prin fiecare scrisoare trimisă din capitala Franței, sume destul de consistente, pe care le și obținea, în ciuda nevoințelor materiale ale celor de-acasă. Afirma, părinților, că lucrează intens la doctorat (în fapt, nelucrând nicio zi, nici la doctorat și nici la altceva), că toate sunt

bune, la locul lor. Pe lângă această sursă de venit, mai obținea și alte sume ca bursier („cerșetor de burse”), apoi ca funcționar la Consulat – unde nu a presta nicio o oră de muncă. Păi așa te poți făli că se poate trăi bine și fără muncă, că munca tâmpește!

18 noi. 2018, duminică: … O vreme, prin fiica mea, voi răzbate în viitor; apoi, uitarea.

Ce mai fac? Încerc să nu mă mai agit, deoarece mintea mea este foarte predispusă la astfel de îndeletniciri. În fapt, nu prea mai fac nimic. Din fericire (?) citesc încă destul de mult; și fac asta nu pentru a ști ori a învăța (ce?), ci pentru a mă desprinde de mine, de ale mele – pentru a mă uita.

Neamul nostru, cel românesc, secole de-a rândul cânta la fluier, gemea, se lamenta; acum, fluierul „s-a pierdut”, iar norodul s-a divizat: o parte își îneacă amarul în alcool, cealaltă parte se ocupă cu (succes!) de hoție. Iată, pe scurt, imaginea de azi a României.

19 noi. 2018, luni: A nins, o spoială de omăt; oricum – prima zăpadă a acestei ierni.

Zbuciumul care clocotește în pieptul meu, în parte este redat în cărțile mele; dar câte nu ar mai fi de spus (și de scris!)!

Mizerie și vulgaritate oriunde te duci. Pentru a nu le mai vedea, mă baricadez în mine, trăindu-mi solitudinile garnisite cu tristeți. Da, țara toată este jefuită sistematic, e vorbărie multă, pe Net și la tv., lamentațiile curg gârlă, însă faptele se lasă așteptate.

E liniște totală în casă, mai puțin înlăuntrul meu. Afară ninge cu fulgi rari și mari. Încerc să echilibrez lăuntricul cu exteriorul. Nu îmi va fi ușor…

România în pragul Centenarului Marii Uniri. Ce a dovedit a noastră țara în o sută de ani de la acest eveniment? A dat dovadă de imbecilitate multă și de o hoție fără seamăn.

De azi, intrat-am în iarna cea albă. Până-n luna mai vedea-vom alb și negru, zloată și sloiuri; și facturi hoațe!

20 noi. 2018, marți: Notez aici câteva date pe care le tot uit. Acestea se referă la Cioran, mai precis la revenirile sale în țara, după plecarea la Paris din noiembrie 1937. Sosit aici, locuiește la hotelul Marignan, 13 Rue Sommerard. În septembrie 1939 revine în țara pentru câteva săptămâni – probabil pentru a-și prelungi șederea în Franța, după care se înapoiază la Paris. Se întoarce din nou în România în noiembrie 1940 și stă până la sfârșitul lui ianuarie '41; de la 1 februarie '41 este consilier cultural pe lângă Legația Română din Franța, până în noiembrie '41; mai apoi, în oct. '42 solicită – și obține – o bursă în cadrul Școlii Române din Franța pentru anul școlar 1942-1943.

La 18 noiembrie 1942 o cunoaște pe Simone Boué (născută în anul 1919), profesoară de limbă engleză. Fac cunoștință la o cantină studențească și, mai apoi, vor rămâne prieteni toată viața (… și în eternitate, fiind înmormântați unul lângă altul).

În prezent citesc corespondența lui Cioran (corespondența primită) din perioada 1931-1943. Remarc cu surpriză scrisorile primite (18) de la o misterioasă Margaretă din Sibiu, îndrăgostită foc de Cioran. Din păcate, nu s-a păstrat nicio scrisoare de răspuns a lui Cioran (!). Unde o fi? Dar Ecaterina Săndulescu?, dar?… Mister.

Din filozofie ori din fizică, știu că la o anumită înălțime sunetul se preface în lumină. Ce splendidă și mirifică metamorfoză!

Ce fac, ce mai fac? Ei bine, mă „macerez" pe mine însumi într-un mod constant și persistent, izolându-mă până la absurd spre a deveni impenetrabil în singurătatea mea. Nu știu dacă or mai fi oameni pe acest pământ care să mă înțeleagă, să mă iubească (cu adevărat!) ori să mă admire. Cert lucru – eu retez orice legătură cu oricine din lumea din afara mea.

21 noi. 2018, miercuri: Cioran – gânditorul care se hrănește cu „jăraticul neputinței". Arareori îl cred în ceea ce afirmă, dar mai tot ce a scris îmi place, propozițiile lui fiind memorabile.

Omul – ființa trăitoare la marginea neantului, într-o continuă spaimă a iminentei prăbușiri; într-un astfel de trai, unde mai poate să încapă fericirea?!

Umilințele, numite „boli”, ne apropie de religiozitate, acestea creând înlăuntrul nostru acele „goluri” în care se zice că Dumnezeu poate lesne intra.

22 noi. 2018, joi: „Io” cu începere din miezul anului 2008: „neocupat”, dezabuzat și debusolat; iată, deci, deja de un deceniu plutesc, năucit încă, în derivă în acest „ocean” atât de plin de aisberguri. Copleșit de neliniști, un somn și-un dor de somn mă mistuie. Dar cum să dormi în acest ocean atât de bântuit de ghețuri? Oare treaz oi fi ori visez! Treaz sunt totuși, căci în plină toamnă, umblu și mă pierd prin codrii desfrunziți, însoțit doar de foșnetul multor temeri și al frunzelor uscate, răvășite de pașii mei, încercând să desenez umbra lungă a zilelor cu un maldăr de cuvinte, în timp ce mă îndrept spre nicăieri.

23 noi. 2018, vineri: Nu știu în ce cred; în oameni, sigur nu, întrucât omul nimic nu face în mod dezinteresat, acesta având doar interese egoiste, chiar și în durerile cele mai mari ale confraților; și când afirm aceasta, mă gândesc cu deosebire la atitudinea omului-medic față de semenul bolnav.

În ceea ce îl privește pe Dumnezeu: în El vreau să cred!

24 noi. 2018, sâmbătă: Cunoașterea spulberă grăuntele de mister care este prezent în orice existență. Cunoscând omul, îl suport mai greu – de cele mai multe ori acesta mă irită, uneori mă dezgustă chiar. Fugile mele în natură sunt o consecință a acestei realități personale.

Furtuni, devastări, zbuciumuri: iată de cine este în permanență locuită ființa mea! Șanse de calm și de înseninare – puține, înspre deloc. Prezentul – șubred, viitorul – incert: viața.

25 noi. 2018, duminică: Exilul în marea gloată de pe acest *glob de glod*... Aici nu ai cum să faci altfel decât să cauți bucuria în neliniști și voluptatea în suferință – cele două fructe amare care abundă pe acest tărâm de exil. În fond, cu aceste două poame își duc traiul toți năpăstuiții acestui meleag.

Răsfoiesc consemnările acestor caiete. Din ele răzbat prea puține lumini, în schimb abundă întunecimile sufletului meu împovărat. În tăcerile mele, nespuse și nescrise, zac adâncile mele adevăruri, cele care alcătuiesc fondul sufletului și al vieții mele așa cum este ea.

Nedumerire. Veșnicia: vid sau plenitudine?

Urmăresc pe smartphone sfințirea Catedralei Neamului. Ceremonial religios complicat și complex, într-o zidire creștin-ortodoxă încă neterminată. De ce oare s-au grăbit să o sfințească deja? Iată răspunsul la această întrebare: ceremonialul de sfințire trebuia să coincidă cu Centenarul Unirii!

Alte detalii despre acest locaș sfânt: are 120 de m înălțime; s-au turnat 25 000 m^3 de beton. Are opt lifturi, două săli polivalente, 42 de cripte, șapte clopote, cel mai mare având 25 de tone și dangătul lui se aude pe o rază de 15 km; are patru buncăre antiatomice. Construcția a fost proiectată pentru a rezista 400 de ani (aproximativ cinci generații). La realizarea ei au lucrat 800 de persoane timp de opt ani, în trei schimburi.

Totuși, oare eternitatea are de-a face cu viața? Ori, poate, apropierea de veșnicie înseamnă îndepărtarea de viață.

A te resemna și a întâmpina viața în chip pasiv, iată Înțelepciunea!

Cărțile mele – mici „proptele”, de folosință personală, menite a-mi înlesni traversarea acestei vieți.

Nedumerire: – Dacă Dumnezeu este viață, atunci de ce trebuie să murim pentru a ne întâlni cu El?!

Mă-ntreb: – Oare mi-am ratat viața trăind-o la Sovata? Nu știu. Cred însă că a meritat.

Să mă resemnez și să întâmpin viața în mod pasiv, măcar de aici înainte.

26 noi. 2018, luni. Clișeu: „Mai ninse pădurea câteva frunze – ultimele. De-acum, despuiată, așteaptă înfrigurată veșmântul alb al zăpezii care, ca în fiecare an, întârzie, lăsând codrul pradă vântului rece de brumar.”

De mi-aș putea face din necaz plăcere și din durere voluptate – ar mai fi cumva acest trai al meu. Ce-i drept, de foarte multe ori îmi caut cu voluptate necazul (!), părându-mi că ceva nu-i în regulă dacă nu sunt năpădit de sumedenii de gânduri apăsătoare și de neajunsuri de tot soiul, sufletu-mi dictându-mi aceste trebuințe!

<u>27 noi. 2018, marți:</u> Nu mă neliniștesc, nici nu mă plictisesc în singurătățile zilelor mele. Cu siguranță, alta ar fi situația fără compania cărților și fără peregrinările mele în natură. Așadar, lectura, scrisul și scufundările mele în Natură rămân alinările traiului meu cotidian. Trăind izolat de compania omului, îndeletnicirile pomenite rămân alinările traiului meu cotidian. Necomunicând prea mult cu oamenii, stau de vorbă mai mult cu mine însumi – cu sau fără mijlocirea acestui caiet –, apoi mă mai aventurez în meandrele internetului, cotrobăind prin te miri ce site-uri, descoperind mereu câte ceva în această lume virtuală destul de tulbure. În natură fiind însă, îmi place să fotografiez, să caut culori și colțuri de peisaje care îmi redau aproape fidel stările-mi sufletești.

Prea multe nemernicii ale vieții mi-au fost date a le cunoaște mult prea devreme; de unde și amarul mult, aciuat prea devreme în sufletul meu.

Văd, aici în Sovata, multă lume tânără trândăvind prin hotelurile selecte, veniți cu mașini de lux și în companii cel puțin demne de atenție (!). De fiecare dată când văd parcările arhipline de limuzine cu numere de înmatriculare fițoase, îmi vine să urlu: – La muncă șmecherilor, la muncă, nu trândăviți pitiți pe-aici, la muncă hoților! Da, hoți, căci nu se poate ca tânăr fiind (35-45 de ani) să-ți poți permite să risipești sute de euro pe zi pe cazare și alte „delicii” cu bani proveniți din câștiguri cinstite. La muncă, așadar, trântorilor, hoților șnapanilor, paraziților!

… Singurătățile mele: mi le-am dorit eu oare ori dăruite mi-au fost de viață?

Tăceri se lasă, valuri-valuri, peste sufletul meu, dar nu și liniști. Doamne, oare câte secole ori fi trecut de când nu m-am jucat?

Trupul acesta al meu, așa cum este el, cuib al inimii mele și locaș al sufletului meu! Să-l iubesc, așadar, să-l apreciez.

Sărutul destinului este întotdeauna amar. De aceea, oare, încercăm a-l îndulci cu sărutul omenesc?

De multe ori încălțându-mă, îmi vine în minte cuvântul *obială,* un cuvânt îmbătrânit, ieșit din uz. Parcă îl văd și-acum pe tata, cum, cu foarte multe decenii în urmă, șezând lângă sobă și frecând obielele cu palmele-i aspre, acele bucăți de cârpă care au stat la uscat deasupra sobei de tuci, devenind tari ca niște bucăți de tablă, apoi înfășurându-le cu dibăcie în jurul labei piciorului și până mai sus de glezne, după care încălța cizmele mari, negre, mirositoare: cizmele și obielele. Lua apoi bicicleta și pleca către sondele „sale" pentru „a da țării" gaz metan[3] scos din măruntaiele pământului.

De multe ori închid pleoapele – cortina dintre viața interioară și cea exterioară; abia atunci îmi dau seama că, în fapt, *zgomotul cel mare* nu vine din exterior, ci din interior. Deschid repede ochii pentru a fugi de zgomot!

28 noi. 2018, miercuri: Nu îmi place dulceața din cuvinte, plăcându-mi însă mult amărăciunea din ele – cu acestea obișnuindu-mă: pe ele le caut, pe ele le savurez.

Ca într-o scorbură sună în mine cuvinte nerostite. Ecoul lor mă sperie, mai ales că de fiecare dată din bortă văd zbughind pârși negrii chițcăind, năpustindu-se asupră-mi.

29 noi. 2018, joi: Contrapunere lirică: Dacă Eminescu este în căutarea *luminii înălțimilor*, Blaga – „poetul mut ca o lebădă" – în schimb, caută *tăcerea adâncurilor…*

La Blaga sunt frecvente poemele-confesiune, poemele confesive. În categoria aceasta pot fi enumerate poeme precum: Mânzul, Arheologie, Grădiște, Bocca del Rio, Greierușa, Olarii Elegia plopilor…, precum și scrierile în proză: Hronicul… și Luntrea lui Caron. În categoria poemelor confesive se întâlnesc creații în cuprinsul cărora nu pot

[3] (... ca să aibă ce vinde Adrian Năstase!)

fi identificate elemente biografice, dezvăluindu-se doar sentimente, emoții, neliniști (Fiorul, Gorunul, Frumoase mâini, Tăgăduiri…).

Atunci când vorbesc cu „sudiști”, aceștia se cam uită chiorâș la mine deoarece nu sunt sprinten la grai precum ei, considerându-mă un poticnit. Așa oi fi.

Liviu Mircea, poet. Un singur volum al acestui autor am putut găsi prin librării; îmi place cum scrie, păcat că nu are și un jurnal – cred că ar fi pitoresc și captivant de citit o astfel de scriere a acestui autor.

(Chiar acum căutând pe Net, aflu totuși de încă un volum de poezii al acestui poet; volum din care, iute-iute, comand unul).

30 noi. 2018, vineri: Azi – ziua Sfântului Andrei, deci onomastica Andreei; să aibă parte de sănătate, noroc și bucurii!

De câteva zile am început să postez, din nou, pe site-ul Agonia poeme și haiku-uri. Scrierile au și început să aibă câțiva cititori, dar nu și exprimări de opinii.

„Literatura personală”, practicată prin aceste consemnări, a ajuns, iată, aproape de capătul celui de-al patrulea caiet al celui de-al treilea volum al „Zilelor scrise”. Prin aceste caiete încerc să împiedic să se scufunde *o lume a mea*, chiar dacă pe prea puțină lume o interesează dacă se afundă sau nu o lume a lui B., ele nestârnind interesul mai nimănui.

Afară – ger sec, fără omăt, dar cu soarele luminând rece pe bolta senină.

1 Dec. 2018, sâmbătă: Sărbătoarea Națională a României în variantă centenară. Urmăresc la tv transmisiunea paradei militare. Este mai mult decât enervantă suprapunerea comentatorilor tv, civil și militar; păcat. Până la urmă opresc sonorul: e cu mult mai bine așa! Constat un uriaș contrast între fastul sobru al paradei și mizeria morală actuală s*fânta politică* cea de toate zilele durând, iată, de aproape 30 de ani.

Vremea în București și în țara este senină, însă deosebit de rece. Lipsește omătul.

Mai târziu, citesc o autobiografie a poetului și dramaturgului Șerban Codrin – colegul meu de cenaclu literar-haiku din Constanța și din Tg.-Mureș („Bucurii efemere”). Arunc din când în când câte o privire către ecranul televizorului unde se transmite încă parada trupelor diferitelor arme, anul acesta mult prea „învârstate” fiind coloanele de militari din diverse arme cu reprezentante ale sexului frumos. Ce vor să ne demonstreze oare prin această infuzie de grații feminine?! Cu toată desfășurarea de forțe, la o adică, Doamne ferește, tot fastul nostru ostășesc, românesc, este nici măcar cât un foc de paie! În rest, cât suntem încă pe pace – uniforme impresionante, salarii deosebite, mulțime de politicieni hoți și Netoți.

<u>2 dec. 2018, duminică:</u> Lectură matinală „împernată”, adică cu multe perne, mai precis cu cinci!

Cioran – născut în aceeași zi (opt aprilie) ca și Budha! Asta nu a știut, cred, gânditorul de la Rășinari!

„În lumea asta pentru răi/ Nu moare nimenea de bine.” (Șerban Codrin). Autorul pomenit, cunoscut mie – sau „și mie” – se consideră un revoltat interior; cunoscându-i bine temperamentul năvalnic, subscriu, cu înflăcărare, felului său de a fi.

… Iată-mă izolat de mai bine de zece ani. Am rămas, de-atunci, din 2008, cu cărțile, cu Natura (ce-i drept, într-o altă relație decât înainte), cu scrisul, mai mult cu cel al acestui jurnal, apoi cu internetul; într-un cuvânt: rămas-am cu mine însumi.

Ziua Națională a României, centenarul fără… vlagă, iată a trecut. Continuăm să plutim, nu chiar lin, în această „eră a ticăloșilor”, a hămesiților deghizați în binefăcători (poate lor!), cu munți de ticăloșii, jafuri și minciuni bine digerate de acest neam românesc laș!

În adolescență și în tinerețe schiam bine, chiar foarte bine. Acum, la bătrânețe, iată-mă schi… zoid! Ca să vezi, ce-ți poate aduce alunecarea pe nămeți!

Pâcă, Pucă și Ahoe – ce trio fabulos! Am încercat, cu vreo opt ani în urmă, să adun tot ce se spune și se scrie despre ei pe Net. Nu am ajuns însă prea departe, intervenind alte preocupări. Cred însă că voi relua înfăptuirea acestei idei.

3 dec. 2018, luni: Citesc, anevoios, e drept, „Măștile lui Mircea Ivănescu”, volumul de convorbiri ale poetului cu Gabriel Liiceanu. Un dialog deloc captivant, mie, așadar o carte plicticoasă. Mă mir că G. Liiceanu a găsit de cuviință să tipărească așa ceva deloc comerciabil. Dar în pofida inapetenței mele față de această carte, o voi citi totuși până la capăt.

Veche întrebare, însă mereu actuală: – Ce căutăm noi în lumea aceasta?! Răspunsuri ar fi multe, dar oare care o fi varianta justă?

Să scrii dinăuntrul unei dureri Acum nu am chef de așa ceva, dar odată, cândva, voi întocmi o listă cu regretele și remușcările mele – o înșiruire a ceea ce am vrut să fac și nu am făcut, apoi o alta pentru cele făcute, fapte pe care nu ar fi trebuit a le săvârși Gândindu-mă însă mai profund la această inițiativă, cred că lista cu pricina am să o amân cât se poate de mult!

4 dec. 2018, marți: Incapacitatea mea de a intra într-un raport profund cu realitatea (autism?). Comunic destul de anevoios cu mediul, din pricina unui exces de sensibilitate; în plus, nu îmi pot stăpâni impulsurile lăuntrice, fapt care constituie o veritabilă povară într-o comunicare benefică și utilă.

Personal am inițiat o sumedenie de convorbiri telefonice ori pe internet, sesizând dorința vie și a celeilalte persoane de a-și devoala și descărca sufletul. De foarte multe ori s-au rostit o groază de cuvinte fără importanță, dar cu atâta însemnătate: mie, lui, (ei), în fond dialogului nostru. Personal, încep a mă potoli, cursul vieții determinându-mă.

Mâhniri, prea multe mâhniri… Dar poate că e mai bine cu ele decât fără ele. Am vrut în viață să culeg buchete multe-multe de trandafiri și-am fost, din pricina aceasta, mai tot timpul rănit de ghimpi. În iernile care mai nou sunt fără omăt, caut în tufele Netăiate de trandafiri din curte, boboci de trandafiri îmbujorați. V-aș culege și-acum, frumoase flori, ehei, v-aș culege; dar cum nimic nu am băut de-atâta vreme, decât pocale de mâhnire, veți scăpa acoperindu-vă cu fulgi de nea care, într-un târziu, veni-vor totuși. Nu te voi rupe bobocule de tranda-

fir, dar să știi că mi-a fost – și încă îmi mai este – atât de dragă dragostea!

Vise fără nicio noimă, trandafirașule! Oricum, eu rămân bunul tău prieten, bobocule de floare, chiar dacă tu mă primești și mă privești, mai înspinat decât un arici care presimte apropierea pericolului. Poți sta liniștit trandafirașule, căci de-acum eu „… te văd doar cu inima!"

Îmi adun poemele (poezelele) încercând să mai înfirip un volum. Doresc acest lucru, întrucât fără de aceste versuri imaginea mea lăuntrică îmi pare a fi ciuntită.

Eugen Simion – mă enervează, văzându-l la tv ori Net, pentru felul în care inspiră aerul, printre dinți, într-un mod foarte agasant mie.

Povestea unei imagini care va constitui, probabil, coperta unui viitor volum de poeme ale mele: După-amiază târzie de decembrie pe malul Târnavei-Mici. Peisaj negru-ruginiu, gri. Apa râului, înghețată în cea mai mare parte, cu un soi de promoroacă imaculată la suprafață. Fără să se vadă apa râului vâjâie, bolborosește răzvrătită sub lespedea albă. Merg pe mal cu aparatul de fotografiat în mână, pândind momentul când să apăs pe obturator. Nimic deosebit nu întâlnesc, doar priveliști mohorâte, culori sumbre. Mă opresc. Albul cristalizat al zăpezii de la marginea râului îmi atrage atenția: la întâlnirea malului cu promoroaca, creasta unui bolovan de râu, *încorsetat* în albul gheții, năpădit de firicele de iarbă verde încremenite, unele cu nuanță gălbuie, obosite, aplecate peste vârful pietrei captive. În preajmă câteva frunze de fag sfrijite, prizoniere și ele ale omătului înghețat. În acest moment se naște ideea imortalizării imaginii pentru coperta cărții. Dar mai lipsește ceva: o nuanță, un contrast. Puțin mai sus de locul în care m-am oprit văd un plop tremurător golaș; sub arbore zăresc două pete rubinii – mă apropii: așa cum am intuit sunt două frunze stacojii ale plopului, lipite de gheața gerului de vreascurile căzute la pământ. Le dezlipesc suflând în ele, apoi mișcându-le ușor până se dezlipesc, le port, victorios, către tăblia albă cu pietrele prizoniere în promoroacă. Deasupra bolovanilor le slobod din mână lăsându-le să-și aleagă ele locul pe… copertă. Frunzele, încremenite, grele, au uitat plutirea, așa încât cad iute pe albul strălucitor. Execut apoi fotografia. (Într-adevăr, acest clișeu a

devenit imaginea copertei a patra a volumului de poeme ale mele: … *Și pietrele îmbătrânesc,* apărut în anul 2019 – n. m).

5 dec. 2018, miercuri: Nimic mai trist decât faptul de a nu-ți găsi rostul și drumul; cam astea mi se întâmplă, din păcate, de la o vreme.

Caut un autor, încă un autor, în afara lui Cioran, în ale cărui scrieri să mă „mut” cu tot sufletul și inima. Teamă mi-e că nu voi mai putea găsi altul asemenea celui amintit. „Degust” scrieri în proză ori poetice, nici unul nu mă poate însă răpi precum Cioran cu ale sale scrieri. După hoinăreli prin scrierile pestrițe ale diverșilor autori, mă văd din nou reîntors pe *ogoarele cioraniene* atât de mult desțelenite de mine.

Refugiile mele în cărți – mai bine de cinci ore pe zi – sunt tentative de căutare a liniștii sufletești, dimpreună cu notațiile mele în aceste caiete ori ticluirea de poeme, e drept sporadică.

Trebuie să recunosc că strădaniile mele de a-mi dobândi mult râvnitul calm sunt cu rezultate nesatisfăcătoare. Fapt cert este că având orarul cotidian mai sus pomenit, reușesc să-mi diminuez drastic ziua… de frământări! O reduc, ca durată, la jumătate, iar ca intensitate, abia cu ceva infim. Ceea ce reușesc, în schimb este izolarea și adâncirea în sine. Tot ce fac în cele cinci ore matinale este consacrat satisfacerii nevoii stringente de frumos.

Să dormi fără vise, apoi să te scoli fără griji (afirmație zen). Există oare om sub cer să se poată lăuda cu astfel de realizare spirituală?!

Afară, după o fulguială de câteva minute, cu fulgi mari și grei, a început să plouă năprasnic: o ploaie tocmai bună pentru a spăla (?) ticăloșia lumii acesteia.

Din lectura unor scrieri budiste (zen) rețin ca fiind deosebit de importante în viață: absența egoului, să fii întotdeauna gata de a ajuta pe ceilalți, a nu te resemna în fața greutăților vieții, să îți păstrezi întotdeauna o minte liniștită și lipsită de ură, să fii blând… Ușor de spus!

Lăcomia este o consecință a fricii de moarte, un soi de paravan fals, se menționează în scrierea zen. Fricoșii sunt mereu lacomi; per-

soanele lipsite de frică nu pot fi lacome (nu cred!.), ele fiind capabile să dăruiască.

Se afirmă, într-o revistă: Creșterea economică nu are nimic comun cu pacea și fericirea. (Personal, mereu am avut și am, temeri atunci când ceva merge bine!). Gunoaiele din om: furia, agitația, lăcomia, invidia. Da, mizerii omenești inerente ființei numite om.

Concluzie la finele lecturii scrierii zen: nicicând nu am să pot practica așa ceva, deși mă interesează mult concentrarea pe realitatea mea interioară. Așadar, mare lucru este să poți să fii practicant yoga, capabil fiind să recurgi la zazen (poziția specifică a practicantului meditației yoga) în lumea asta plină de mizerii și ticăloșii.

6 dec. 2018, joi: Iată-mă, de mai bine de o jumătate de secol grefier al propriului meu suflet.

Majoritatea scriitorilor nu recunosc literatura documentară (memorii, amintiri, confesiuni, biografii, autobiografii…) ca fiind un gen literar. Bună parte dintre aceștia sunt adepții formulei: „Opera trebuie să fie singura biografie a unui adevărat creator (scriitor)”. Principala caracteristică a jurnalului meu: consemnarea din fugă a unor idei disparate – cam tot ce îmi trece prin cap. Înșiruirea cotidiană de poze pe Facebook este, doresc să fie, un plus de informații, alături de consemnările jurnaliere, despre stările-mi sufletești, despre locurile pe unde hălăduiesc.

Ca autor de jurnal adesea mi se întâmplă să mă pun pe scris și să consemnez ce altceva decât un prea-plin sau un gol lăuntric; fie și pentru a-mi respecta principiul: Nicio zi fără o propoziție scrisă!

Oare jurnalul, consemnările pe care acesta le conține, nu sunt sau se vor a fi o justificare a lenei mele de la o concentrare creatoare, o dovadă clară a neputinței mele de a mă opune atâtor divagări pe care le practic în notațiile jurnaliere?

Vremuri bizare: tot ce nu este important, tot ceea ce este găunos, superficial și urât mirositor iese în față, devenind important, cap de afiș. Strigător la cer este că lumea, naivă sau nepăsătoare, crede în aceste în găunoșenii considerându-le a fi importante.

Imperiul European – hoțul care face pe altruistul: vine să te fure, dar zice că a venit să te ajute ca să-ți fie bine! Umilirea nației române de către „ai noștri” este tolerată, nici gând ca gloata batjocorită, mințită și jefuită să se revolte. Bravos națiune!

7 dec. 2018, vineri: O lume nebună fuge din țara-n țara căutându-și fericirea. În fapt, o lume care fuge de moarte, găsind că este o prostie, dacă tot se permite plecarea, ca să rămâi să-ți pierzi timpul în propria-ți patrie; sau și mai mare naivitate, să lupți efectiv, pentru a curma hoția de pe meleagurile natale și, apoi, a-i răstigni pe jefuitori. Acestora li se pare mai nimerit să fie slugi la străini, departe de vatră, decât luptători pentru dobândirea dreptății și curmarea hoției. E o lume nebună, de neînțeles pentru mine. Țara toată – o pepinieră pentru Occident. De aici pleacă masiv – până când? – cohorte de compatrioți căutându-și un loc mai bun, care să le asigure un trai roz, uitând de suflet, părinți, bunici și plaiuri.

Bătrânul povestește: – Pe vremea mea, frontierele treceau peste noi; seara ne culcam în țara noastră, dimineața ne trezeam în altă țara. Acum…

Stări: oscilez între milă și lehamitea de mine. Scăpare nu-i: doar una din două; sau amândouă!

Paradoxul acestor vremuri: *trăim mai bine, dar o ducem cu mult mai prost decât înainte de ’89!* Rămân un veșnic nedumerit: nu mai e dreptate în viața aceasta, în nicio orânduire?!

Lectură poetică matinală. Dau de următoarele versuri ale Ninei Cassian: „Îndură-te, Doamne, de cerul gurii mele/ de omușorul meu – acest clitoris din gâtlejul meu/ vibratil, sensibil, pulsatoriu explodând/ în orgasmul limbii române/. ”

O anumită obsesie a acestei poete este evidentă.

Dostoievski: „Ca să scrii bine trebuie să suferi”. Eu sufăr că nu scriu cum mi-aș dori, adică măcar bine!

8 dec. 2018, sâmbătă: Singur, doar cu cărțile, în dormitorul meu, mă simt ideal; aici, doar cu ele și cu sufletul meu, îmi creez punți

imaginare pe care, ore bune ale dimineții fiecărei zile, se revarsă idei și simțăminte ale altora în sufletul meu, bucurându-mă.

Cunosc oameni care dacă nu muncesc nu au tihnă; și nu sunt tineri. Este adevărat: muncesc pentru ei, nu pentru mine!

Auzit: Radio Erevan răspunde unui ascultător: – Acum, în capitalism, mai poate fi actuală vechea deviză leninistă Învățați! Învățați! Învățați?

Răspuns: – Desigur, dar în forma: Învățați! Învățați! Înhățați!

Întrebare: – De ce Adam și Eva au trăit peste 800 de ani, iar astăzi omul nu trăiește mai mult de 100 de ani? Radio Erevan răspunde:

– Deoarece, între timp medicina s-a dezvoltat foarte mult!

Omul – mașina cu suflet. Biată mașină, biet suflet!

A nins – omăt moale, pufos; apoi, după o oră, fleașcă. Jos pe stradă se aude zloata spulberată de roțile mașinilor grăbite spre nicăieri.

În unele medii, intime, sunt văzut – și știu de ce – ca norul ce aduce furtuna; mă străduiesc, uneori, să aduc niscaiva raze de soare.

Bilanț parțial: Ei bine, sunt un învins; un înfrânt de ani, de dușmani, reali ori închipuiți, mai cu seamă, precum și de unele orgolii ale mele. Tot ceea ce mai fac e să mă adăpostesc cât pot printre cuvintele pe care dintotdeauna mi le-am simțit prietene; cuvinte care, cu acceptul meu, mă divulgă, fiindcă așa doresc eu. Nădăjduiesc să nu mă dezamăgească și ele, Cuvintele, adevăratele mele prietene vechi.

Odată cu înaintarea în vârstă, asist neputincios la evoluția nefericirilor mele; în fond unde să mai pot găsi izvoare de bucurii, atunci când zariștea este atât de sumbră și de rece? Iubire curată și femeie cinstită – nonsens, precum împărțirea cu zero în matematică. Rămân alte repere, mai puțin trupești, nemateriale. În mod incontestabil, de nu ar fi nepotolita-mi foame spirituală cred că aș fi totalmente pierdut. Așa o mai bălmăjesc cumva, cinci șase ore pe zi nutrindu-mi sufletul cu felurite scrieri, precum și cu săvârșirea prezentelor consemnări, apoi, iute-iute, mă refugiez în natură.

Perioada trăită în România înseamnă pentru Cioran: eșecuri, nefericiri și nebunii – elemente care i-au alimentat, în parte, concepția despre lume.

Dacă suferința face parte din vindecare, atunci mă consider aproape tămăduit.

Jocul cu vocalele:

– *Ei au o oaie…*

– *Oaia aia e a ei! E o oaie UE.*

– *O iau eu*!

„Îmi este teamă de ziua în care tehnologia o să fie mai importantă decât interacțiunea umană. Lumea o să aibă o generație de idioți.”

Ei bine, ziua de care s-a temut Einstein a sosit.

În drumurile mele silvestre întâlnesc adeseori mesteceni schilozi. Mutilarea acestor frumoși arbori este cauzată nu de vremuri, nu de molime, ci de către țiganii „făcători” de mături. Ce sacrilegiu!

Să mori pentru *totdeauna și complet*; ce rost are să fugi de acest gând dacă faptul în sine oricum se va întâmpla în mod inevitabil, la ce bun să te mai amăgești?!

„E amarnică vremea, iar vrajba care domnește astăzi se întinde ca o pecingine; nu știm de unde se hrănește…” (P. Creția).

„Încă un an, o zi, un ceas –
… …. …. … … … … …
Încă un an și-un vis și-un somn… ”

(De profundis – Lucian Blaga)

Și alte trei versuri, ale lui Nicolae Iorga:

„Risipim în viață ani
Și-n fața morții
Mai cerșim o clipă.”

Da, omul în fața vieții, omul în fața morții…

Sunt, îndeobște, ceea ce nu ar trebui să fiu, adică: prost dispus, cârcotaș, cusurgiu, meschin, năzuros și mizantrop, mai mereu scârbit (de câte ceva), pus mereu pe gâlceavă, nemulțumit, mai mereu, bănuitor…, dar ajunge pe azi.

„Într-o viață de om rostim milioane de vorbe, cât în întreaga operă a lui Shakespeare, Goethe și Kant; doar că le combinăm altfel.”

Trăim, oare, pentru a ne omorî timpul?

(Sfârșitul caietului 4)

[Caietul 5]

<u>9 dec. 2018, duminică:</u> Suntem, noi oamenii, niște naivi; dăm banii la politicienii hoț, ca să ne plătească ei. Din suma adunată, hoții își iau (fură!) cât vor ei, apoi ne dau și nouă restul care mai rămâne.

Scriitorul M.C. încasează bani cu ghiotura pentru ale sale scrieri. Care o fi oare mecanismul care îl propulsează mereu către aceste sume, burse și alte delicii, omul trăind împărătește, fiind poate singurul dintre condeierii români care poate trăi, bine, numai din scris? Ceea ce este sigur, e faptul că nu talentul scriitoricesc îi asigură succesul material, ci talentul de negustor de cuvinte: al lui, precum și al altora care îl promovează în străinătate. Cine sunt aceștia? O fi niscaiva impresari miraculoși? Apoi, dacă autorul însuși afirmă – și semnează – că „E oribil să scrii dacă nu vezi deja literele pe pagină, prin hârtia de calc, căci marii scriitori sunt *copiști* și caligrafi, iar cei proști sunt originali (Zen, Jurnal 2004 – 2010, Ed. Humanitas, 2011)." Se afirmă că M.C. este confundabil cu toți poeții din care se inspiră, pe care îi imită, prelucrează sau chiar îi plagiază. Multe, foarte multe poezii (poeme) ale sale exprimă gradul zero al imaginației și sensibilității poetice. Poeziile lui M. Cărtărescu nu surprind estetic și existențial, nu ne tulbură în nici un fel, făgașul pe care acesta hălăduiește este *locul comun*. Acest scriitor ne reprezintă în lumea occidentală pe banii neoccidentali ai instituțiilor de cultură românești. Statul român a investit cele mai mari sume de bani de la Ienăchiță Văcărescu încoace, în speranța că poetului i se va oferi Premiul Nobel; dar n-a fost să fie!..

(Documente oficiale dovedesc că numai pentru traduceri, deplasări și drepturi de autor, M.C. a primit de la I.C.R., între anii 2009 și 2012, 4.086.887.500 de lei – bani proveniți de la bugetul statului.

M.C., clar lucru, este un produs al marketingului literar, nicidecum al harului literar. (Sursa acestor note: *Glorioleta lui Mircea Cărtărescu*, de Virgil Diaconu, Cotidianul.ro, 23 febr. 2017).

Problemele cardinale ale existenței oricărui om, deci și ale mele:

1) Cum să suporți viața?

2) Cum să te suporți pe tine însuți?

Timpul meu, timpul tău – uneori greu suportabil, aproape de neîndurat; dar cum altul nu-i, îl iau drept bun; ce mai: un dar!

<u>10 dec. 2018, luni:</u> La Tg.-Mureș pentru schimbarea permisului auto (analize medicale, apoi depunerea actelor la Poliție). Când ajung la depunerea actelor, robotul-programator nu-mi mai poate da număr de ordine, acestea fiind deja epuizate pe ziua în curs; și este abia ora 9,20! După aproape cinci ore de așteptări, un lucrător de la un ghișeu se îndură de mine și îmi preia hârțoagele. În orele acestea multe de așteptare, a fost deosebit de plăcută compania lui C.A. cu care am tăifăsuit, verzi și uscate; inclusiv despre Cioran!

<u>11 dec. 2018, marți:</u> În fiecare dimineață în mine se trezește altcineva (!). Ne salutăm, tragem cu coada ochiului unul la celălalt, apoi ne vedem fiecare de treburile noastre cotidiene. Remarc, în aceste dimineți, că zilele nu mai năvălesc precum odinioară; acum, ele vin încet, alunecând șerpește, furișându-se, insinuându-se în traiul meu asemenea unor ciudate vietăți leneșe, plictisite.

În curând va trebui să plătesc, iarăși, taxa pe casă, pe teren, pe mașină, pentru drum, facturile pentru internet, televizor, pentru apă-canal, gaz metan, curent electric, taxa parohială, taxa pentru verificarea centralei termice și a boilerelor, taxa pentru hornar, uf!.. Deschid fereastra în fiecare dimineață ca să intre aerul proaspăt de afară – încă gratuit!

Scriu zilnic câteva rânduri ori câteva pagini, oricum scriu. Scrisul, pentru mine, a devenit un obicei, ba mai mult, o necesitate care, alături de aer și hrana zilnică, mă ajută să fiu în viață; este, cum s-ar spune, o cârjă existențială.

Doamne, cât de mult mă zbat pentru a reuși să mă poziționez corect față de lume, față de anumiți semeni ai mei, față de puzderia de tristeți care mă împresoară; și cât de mult mă răvășește avalanșa de mediocritate năpustindu-se asupra vieții noastre cu intenția vădită de a ne sufoca, de a ne lua, răpi până și aerul.

Nu pot să pricep de ce se tot pomenește de balcanismul nostru, al românilor, când noi de fapt suntem carpatini?!

Ieri, la Tg.-Mureș, remarc încă o dată, că în loc să ne simțim europeni, noi încercăm o anumită occidentalizare imitând America, modul lor de viață, în loc să ne vedem de mizeriile din ograda noastră sau, cel mult, să încercăm să fim ca europenii avansați, nu ca americanii.

Cu toate că ne dăm seama că nu facem bine, noi perseverăm. Stridența, violența este confundată cu libertatea – ceea ce devine greu suportabil pentru cei de vârsta mea. Libertatea este prost înțeleasă, ea fiind echivalată cu anarhia și intoleranța. Uriașa greșeală a noii generații este faptul că năvălind cu nesaț în toate țările Europei, aceștia văd și caută, doar modalitatea de a dobândi bunuri materiale, ignorând cu desăvârșire agonisirea spirituală.

În toată această poveste a acestor oameni, eu nu pot să fiu un optimist, ci doar realist și lucid.

Așadar, ieri, la Tg.-Mureș, după ce strădaniile mele, de a obține numărul de ordine, s-au dovedit a fi de prisos, aș fi plecat, renunțând să mai încerc, dacă nu s-ar fi ivit și A.C. Fiind și ea în așteptare, cu număr obținut în zilele trecute, am înfiripat cu aceasta un dialog agreabil și pestriț, dialog care s-a întins pe durata a peste trei ore, acolo, în sala de așteptare. În absența ei, nu aș fi stat o jumătate de oră!

Viața mea, după 2008, mi-am propus să fie cu nuanțe epicureice: repausul, liniștea și satisfacția individuală fiind preocupările pe care mi le proiectasem; nu am reușit însă, temperamentul meu mohorât și mereu zbuciumat fiind potrivnic acestor năzuințe.

12 dec. 2018, miercuri: La porțile unei zile noi; aceeași poartă, dar dincolo de ea!.. Nu, nu mai vreau să-mi iau sufletul la pumni – asta nu! Stau și eu, din nou, în fața acestei porți rugându-Te pe tine Doamne să mă ajuți și azi să mai pot nădăjdui!

Am învățat de la natură: cu cât ai creștetul mai sus (nu nasul!), cu atât norii și furtunile neliniștilor te vor cuprinde mai adesea și mai îngrijorător. Dintotdeauna am admirat – și invidiat – liniștea ierbii, chiar dacă aici, cohorte de mici târâtoare și gângănii foiesc într-o neîncetată forfotă neauzită și arareori văzută. Chiar dacă de toată lumea este călcată, în fiecare dimineață, neajunsul este recompensat de miliarde de stropi de rouă în care, la ivirea soarelui, se oglindește universul.

Gând: prezentul, jalnic; viitorul – nu sună deloc bine; clar, viața nu-i posibilă fără suferință; tare mi-e teamă că acesta este și scopul ei.

România! În țara aceasta nu se vine: se pleacă doar. Ce țara blestemată! Culmea ironiei, mai e denumită și Grădina Maicii Domnului!

Mulți se laudă că au prieteni. Ei bine, eu unul nu am nici un prieten – da, nici unul măcar. De aici pornind, să-i înțeleg tot mai mult pe cei care se împresoară cu pisici, câini, papagali ori alte vietăți. Însă eu nu pot agrea aceste animale, nu în așa hal încât să mi-i fac prieteni. Învățați-mă, voi oameni, cum să-i poți avea prieteni pe oameni! sau și mai greu de admis pentru mine, să-ți faci prieteni animale?

Nevroza: însușirea unui conflict care nu poate fi rezolvat. O am…

Niciodată nu am luat un ban pentru cărțile scrise de mine, considerând că nu eu îi fac un dar celor cărora le ofer cartea, ci respectivul îmi face cadou o parte din viața lui, prin timpul pe care îl consacră lecturii. Și nu cred că am greșit.

13 dec. 2018, joi: Eu, nespoveditul – nicicând spoveditul. În fața creștinilor ortodocși, a acelora care practică și respectă ritualurile ortodoxiei, mă simt un nemernic, căci biserica nu o caut, doar accidental, în vizitele mele la Tg.-Mureș Catedrala), de postit nu postesc, iar cu spovedania, precum am pomenit mai sus…

O recomandare a tipicului ortodox este ca duhovnicul să nu ceară niciodată detalii de la cel care se spovedește, el trebuind să-l lase pe cel ce se confesează să-și spună păsul așa cum vrea el, lăsându-i în acest fel o zonă intimă care să fie protejată.

„Gimnastica” scrierii cotidiene a jurnalului – o disciplină transformată în necesitate spirituală, în exercițiu intelectual și lingvistic indispensabil mie. Scriu pentru a nu mă rătăci mai rău decât sunt; prin scris îmi instaurez o anume disciplină a minții, străduindu-mă să mă exprim, să-mi formulez gândurile, trăirile și – foarte rar – pățaniile.

„Cocotele” mele sunt ideile mele așternute sau nu pe filele acestor caiete; cu ele mă culc, cu ele mă trezesc, cu dumnealor merg înainte șontâc-șontâc. Se iscă totuși o întrebare: – Scriem de frica morții ori scriem fiindcă murim? Oricum, realitatea morții nu o poate împiedica nicio scriere, nici chiar toate bibliotecile lumii. Scriem poate dintr-o dorință de a ieși în evidență, din năzuința de a ne fi rostit numele după ce nu vom mai fi.

Notațiile mele cotidiene îmi conferă o vitalitate pe care nu aș avea-o fără acest act; nu văd de unde aș putea-o absorbi.

În ultima vreme, emoțiile mai mult sau mai puțin intense derivate din scris-citit constituie lumea mea, oaza mea de refugiu liniștitor. Acest soi de activitate (inactivitate?) îmi alimentează sufletul cu mari plăceri și sclipiri de lumină, bucurii pe care în activitatea cotidiană de altă natură nu le pot afla.

14 dec. 2018, vineri: Dumnezeu ca prezență care nu se manifestă – așadar, o absență? De la această absență și până la starea de disperare este doar o clipă. Esențial este să nu piară raza de lumină, adică nădejdea.

Suntem conduși de reprezentanți ai lumpen-mahalalei. Românii fug din țara, ei fiind după sirieni cei mai mulți din lume care își abandonează patria.

Sugestii pentru mine însumi: să fiu sincer, dar fără să jignesc, să nu disprețuiesc pe nimeni și să fac totul pentru a mă bucura că exist.

15 dec. 2018, sâmbătă: Note pestrițe.

– Atunci când unele haikuuri „se pot povesti”, asta se cheamă că au suficient miez epic necesar transmiterii lor;

– de multe ori aforismele lui Cioran au aureole lirice, acestea estompând filozofia sumbră, apocaliptică chiar câteodată;

– sală de mese: lumea prânzește spășit, cu capul în farfurie;

– bucuria revelării unor sensuri ascunse ale unor cuvinte;

– haiku-urile: fragile ca polenul dus de vânt și, totodată, puternice ca niște nave spațiale de oțel;

– „tuturor celor care au ajutat ca luna să fie plină”;

– la mare și soarele se scufundă în apă;

– mierlei, care mă salută din fața ușii în fiecare dimineață, îi răspund, în gând, de fiecare dată și îi mulțumesc;

– stropi de ploaie căzând pe mușchiul verde;

– atunci când îți lipsește verdeața, culmea unui munte, nu foarte înalt, când îți lipsesc: stâncile, arborii cu mușchiul verde și pârâul cu apa limpede (Doamne, nu mi le lua!);

– aversă năpustindu-se asupra grăbitei ape a unui pârâu;

– sub gheața groasă a pârâului, gâlgâitul apei nevăzute;

– capacitatea mea de a mă simți trist este imensă: năpastă ori avantaj!

un fluture roz
în cochilia goală –
livada-n floare

Impas în relația matrimonială a fiicei noastre Andreea; suntem îngrijorați.

16 dec. 2018, duminică: Iarnă lipsită de frigul necesar menținerii puținului omăt care se mai îndură să mai împlinească tentativa de acoperire a cenușiului, a negrului care ne împresoară; ierni fără vigoare.

Veleitar, poetaș mărunt, mic-mic, necunoscut, neștiut; apoi, scriitor cu scrieri neimportante, de nimeni căutate sau agreate. Cu toate astea însă, mâzgălind hârtii peste hârtii, dintr-un act reflex de autoapărare: iată-mă!

Corupție generală, universală. În România, fie că e un partid ori altul, corupția este galopantă.

Eu – lâncezesc în singurătățile mele. Gândesc mult, îmi imaginez tot mai puțin, însă simt tot mai mult.

Lumile din mine, lumea din jurul meu. Speranțe, dorințe, memorie obsedantă.

Scurtă convorbire telefonică cu Andreea; grăbită, pare-se, să ajungă la serviciu, ne spune că vom vorbi mâine, pe Skype, mai pe-ndelete.

17 dec. 2018, luni: Iarnă leșinată, fleașcă. Așa vremuri, așa oameni – așa iarnă.

Am cumpărat o carte despre metoda japoneză de descoperire a scopului în viață (Ikogai, de Ken Mogi); ce dezamăgire! Cu toată străduința mea, nu pot decât să o răsfoiesc: este o scriere ilizibilă, vădit comercială. Cu toate strădaniile mele de a mă muta în atmosfera cărții (tema, stil), eșuez.

În România plutește un aer de idioțenie, de tâmpenie. În fond, pe plan internațional situația nu este deloc relaxată, liniștitoare.

18 dec. 2018, marți: Ei bine, a nins bogat! S-a așezat omăt mult, umed, de peste 25 de cm. Albul zăpezii înflorește printre stinghiile înviforate ale gardului Cele câteva tufe de trandafiri, netoaletați, de lângă gard, poartă niscaiva boboci cu petalele mijinde (prea târziu), acum discret învelite în strat subțire de zăpadă înghețată. Bobocii și neaua: roșu și alb, cald și rece de iarnă.

La vecinul în curte, o pată galbenă: un dovleac scobit, înnămețit, rămas încă din octombrie, cu gura căscată, cu dinții înfiorători, albiți, acum, de neaua pură, căzută-n noaptea care a trecut. De-acum, păsările de aur – frunzele – vor sta captive sub omătul rece, cu aripile frânte, visând zboruri nezburate.

Călăul cel mare: mintea. Un mare schingiuitor sofisticat.

În cea de-a șaptea mea decadă a viețuirii, iată-mă mai nedumerit decât acel copil care cu peste șase decenii în urmă contempla, uimit și fermecat, prima ninsoare din existența sa. (… Privesc cum stă între degete, nemișcat, la pândă parcă, creionul, așteptând comanda, supus executant, gata mereu să transmită hârtiei orice gând care i se încredințează; mâna aceasta, dimpreună cu arma aflată între degete – creionul – îmi este un intermediar prețios între minte și hârtie).

… Și totuși, dacă ești sincer cu tine însuți, nu ai cum să nu recunoști esența tragică a existenței, nu ai cum să alungi această realitate înfiorătoare.

„Don Juan, omul care disprețuind onorurile, banul, gloria, nu are decât un singur ideal: acela de a iubi și de a fi iubit de femei.” (Ca foamea, ca setea, dorința sexuală…)

19 dec. 2018, miercuri: Gust, în continuare, literatura din interiorul discursului filozofic al lui Cioran, literatura sa de idei, bogată și expresivă, lirică, confesivă și agresivă. Stilul său: liric, impregnat de culoare.

Deși sunt autor al câtorva cărți, nu sunt, nu mă pot numi un literat. Sunt, mai degrabă, un soi gură-spartă care fără a-și vinde nefericirile pe câtiva bănuți, a cutezat să și le facă publice doar de dragul exhibiției.

Bietul om! Scriind, el se amăgește că ar fi un creator și, în felul acesta, ar da replica, prin puterea limbajului, la ceea ce Făuritorul a plămădit.

Citesc, pe Net, articole, eseuri, despre Cioran-omul, precum și despre ale sale scrieri. Rețin comentariul Martei Petreu privitor la atitudinea de neiertat a lui Cioran, atunci când Relu, fratele filozofului, îi pomenește de posibila lui vizită, împreună cu mama lor, în 1964, pe atunci Elvira Cioran având vârsta de 76 de ani. În scrisoarea din martie, 1969, Cioran invocă – vădit incomodat de proiectata vizită – un fapt frivol pentru care refuză discret vizita; motivul pomenit de Cioran pentru a-și refuza mama și fratele, după 23 de ani de când nu s-au mai văzut, este că el „nu vede decât pe francuji, iar mama sa nu știe franceza." Refuzul acesta îl pune pe Cioran într-o lumină de neconceput, inumană; în scrisoarea aceasta, spune M. Petreu, fiul îi întoarce mamei „inima prinsă într-o banchiză groasă de gheață."

De neconceput, strigător la cer acest refuz argumentat și prin alte detalii oricum neconvingătoare, de nepermis atunci când o mamă dorește să-și viziteze copilul pe care nu l-a văzut de peste două decenii; iată-le: „… stau la al șaselea etaj, fără ascensor, într-un apartament în care sunt doar chiriaș… Parisul este un oraș infernal… Spune-i mamei că nu e reavoință din parte-mi și că mai târziu poate voi veni eu pe-acolo." Această respingere voalată denotă o uriașă deficiență caracterială a lui Cioran. Incredibilă eschivare de la un gest atât de firesc și uman propus de cele mai apropiate ființe ale scriitorului: mama și fratele. De altfel, ca om, Cioran a manifestat lașitate și în alte împrejurări, comportament de neînțeles și de neiertat – fapt remarcat și de unele persoane care l-au cunoscut îndeaproape.

Remediu contra disperării: o disperare și mai mare. (Recomandare marca Cioran).

Dintr-o scriere creștină: „Cu cât urci pe scara divină, cu atât diminuezi în ființă; iar în pragul lui Dumnezeu încetezi a mai fi."

Lectura și scrisul au devenit pentru mine justificarea existenței mele – toate celelalte activități fiind circumscrise acestora. Fără aceste îndeletniciri nu știu ce aș mai putea face acum, în postura în care mă aflu: vârstă, stare sufletească și fizică.

20 dec. 2018, joi: Angoase, furii și melancolii – stările mele cvasipermanente. Mijește o nouă zi; afară se topește noaptea.

… Omul ca animal care se vede trăind.

Dacă speranța este visul omului treaz, înseamnă că scepticul este omul treaz incapabil de a visa (… cu ochii deschiși!).

Cioran și-a înscenat mizantropia și scepticismul doar în literatură, acest mod de gândire fiind foarte aproape de gândirea budistă (zen). În viața de toate zilele Cioran era cel mai prietenos și mai săritor – în consecință este eronat a se emite doar o părere unilaterală despre Cioran-gânditorul fără a i se cunoaște și latura cotidiană, ludică a acestuia.

Existența-mi toată împresurată-i de echivoc și neclarități (cețuri), consecințe ale unui fel de a fi al meu, dar – nu mă feresc să-l mărturisesc – și a unui ghinion vârtos. Trag nădejde însă că totul va fi bine, sperând într-o… *radicală transformare cosmică!*

Va trebui să-mi drămuiesc timpul (rămas); în acest sens îmi propun să îmi stabilesc priorități și să le îndeplinesc (sper!) cu minuțiozitate și optimism.

Lecturi matinale; apoi, după-amiaza, *hoinăreli* pe Net.

21 dec. 2018, vineri: Încă o săptămână alunecată printre degete, dusă cine știe unde.

Mă-nvârt în jurul lui Cioran precum o planetă în jurul Soarelui, neputându-mă desprinde de el; chiar dacă mai „colind" sporadic și prin alte scrieri, ale altor autori, mereu revin la acest scriitor care m-a acaparat.

22 dec. 2018, sâmbătă: Conștiința, viața interioară, cea care îmi produce atâtea mizerii. Prăpăstiile acesteia le-aș putea evita (diminua?) apucând-o pe alt drum, fundamental diferit; dar care o fi, oare, acea cale?!

Nu în mine, ci în neliniștile și în disperările mele cele multe, neexprimate, vreau să-l descopăr pe Dumnezeu. Ajută-mă, Doamne!

De-aș știi ce-i amăgirea și ce-i certitudinea în viață, zău că nu știu ce aș alege, căci amândouă sunt greu de dus de șubrezenia numită om. Cred că doar o justă proporționare între cele două *otrăvuri* poate fi soluția.

Frământări temporare – dar ce-i pot face eu temperamentului, moștenit, a cărui victimă sunt?

În definitiv, nimic mai legat de viață decât moartea; și totuși…

Va trebui să-i recitesc pe înțelepții antichității, cu ale lor exerciții spirituale, întru dobândirea liniștii lăuntrice. Va trebui!

23 dec. 2018, duminică: O vastă agitație, neliniște, amestecată cu niscaiva plăceri, dureri (sufletești), temeri și fărâme de nădejdi – iată-mi viața prezentă.

Cărțile mele, pe care le citesc – hrana pentru timpul meu – stau alături de mine, zi de zi, noapte de noapte, tăcute obiecte, modeste neperisabile, gata fiind oricând la cea mai discretă chemare să vină pentru a-mi nutri sufletul și mintea. Pe zi ce trece mă conving că totuși, în pofida bibliotecii mele bogate, cu o sumedenie de autori, tind să-i citesc doar pe câțiva, neobosindu-mă să rătăcesc, să cutreier prin scrierile celorlalți scriitori. Oricum, dacă mi-am procurat cele câteva mii de volume, ele nu sunt ornamente, nu sunt decor în dormitorul meu, ci trebuințe ale sufletului meu: odată, cândva ori în prezent.

Să nu uit că eu sunt beneficiarul vieții și al timpului meu; în fond, timpul rămâne singurul bun care îmi aparține: cu adevărat plăcut fiindu-mi doar timpul pe care l-am destinat lecturii, în parte și scrisului, doar acești timpi rămân mult plăcuți mie; și, incontestabil, timpul petrecut în natură, anii de silvicultor fiindu-mi de neuitat, dimpreună cu anii petrecuți în sânul familiei.

Adesea mă întreb: oare în viața asta omul învață să trăiască ori să moară?! Sau amândouă!.. Timpul, bunul cel mai de preț al omului, nu beneficiază de atenția și respectul cuvenit din partea acestuia; doar atunci când e pe terminate, însă e prea târziu ca să se mai poată face ceva.

Să ajungi un bătrân decrepit, cerșetor de niscaiva timp: un an, o zi, o clipă! Leac pentru azi-mâine: A-ți pregăti sufletul ca să fie în stare să suporte orice pierdere de bunuri materiale, fără ca să-ți pară rău după ele. Să învăț să prind curaj împotriva întâmplărilor care mă pot lovi când nici nu mă aștept. Abandonând nădejdea, nu ar mai trebui să fie pricini de temeri: în fond, totul este sortit pieirii.

Din lecturi: – *A nu te simți nefericit mai înainte de a fi vremea. Nenorocirea de care te temi înainte de vreme, simțind că sunt gata a ți se întâmpla, s-ar putea să nu mai vină niciodată; oricum, sigur este că încă nu a venit!*

Mi s-a întâmplat și mi se întâmplă adesea, ca părelnicia unui necaz să-mi stârnească frământări și dureri sufletești serioase. Mă chinuie gânduri, presupuneri, uneori chiar spaime deșarte.

Viața – o bună lecție pentru a învăța să pierzi totul; chiar și pe ea!

În altă ordine de idei. Înainte de ’89 era căutată prietenia ; acum se caută folosul, cu orice preț. Sunt dezgustat.

Neputința mea de a mă putea bucura: mi-e teamă de ea, de bucurie.

Viciile mele mor treptat-treptat, una câte una, înaintea mea. Rămân tot mai singur. Binele pe care sufletul meu îl găsește în sine însuși, doar acela este durabil, și neamăgitor. E un ceva ce nu-mi poate fi dat, dar nici luat: acel ceva lăuntric.

24 dec. 2018, luni: Ajun de Crăciun. Zăpada e pe ducă. Zloată. Negru și alb; și strădania omului de a înfrumuseța această zi: sieși și semenilor. Pentru a-și aduce aportul la frumusețea acestei zile Pădurea își jertfește milioane de fii ai săi – dintre cei mai frumoși – trimițându-i la casele oamenilor pentru a le bucura ochii și sufletul.

Multe din călătoriile omului nu sunt, în fond, călătorii, ci rătăciri: vezi atâta lume pornită, chiar și-acum, de Crăciun, fugind, pribegind, încercând să scape de ceea ce, în fond, nu pot scăpa: ei înșiși.

Cioran, într-o scrisoare din 10 oct. 1967, adresată lui Aurel, fratele său, mărturisește că tocmai a terminat de scris un articol despre sinucidere (!) și că mai trebuie să scrie, urgent, un altul despre vid (!). Ce teme!

Aide-memoire: Să recitesc, din când în când, Scrisoarea a XIII a lui Lucillius. Oricum, ar trebui să-mi impun *o viziune mai senină* asupra lucrurilor. Nimic pe lumea asta nu merită să mă frământ atâta (cât mă perpelesc eu); nimeni și nimic, mai cu seamă că nu zdrobirea mea vană este soluția.

Iată, ninge totuși de Ajun: fulgi deși, mari, acoperă iute-iute negrul cel sumbru.

25 dec. 2018, marți: In continuare – iarnă blândă, prea blândă. Atâtea lucruri, fenomene, au suferit modificări de nedorit, printre ele și anotimpurile, acestea din urmă având repercusiuni nefaste asupra sănătății ființei umane.

Vârsta mea devine una ridicol de înaintată; în această ipostază ce aș putea face decât să devin din ce în ce mai ridicol!

Nimic de soi nu am făcut în ultima vreme. Am citit și recitit, în schimb, o serie de scrieri din biblioteca-mi proprie, această îndeletnicire umplându-mi în chip plăcut toate diminețile ultimilor ani.

Constat că de la o vreme nu mă mai amăgesc nicicum, ceea ce numai bine nu-mi poate fi. În definitiv, ce mai poate fi fast în viața mea? Derularea monotonă a existenței mele se pare că îmi convine, deși știu că persoanelor înclinate să aibă gânduri nu tocmai luminoase, *schimbarea* este mai mult decât necesară. Dar nu am alternative; așa încât, coclesc în continuare în găoace.

Televizorul, de care încerc să mă descotorosesc, este, cu siguranță, cutia dracului; de aici ni se revarsă ziua toată mâl negru, urât mirositor, infect și ucigător.

Fac tot ce îmi stă în putință ca să nu îmi pierd gustul de a citi și de a scrie. Căci, ce m-aș face fără aceste două preocupări?!

Consemnările mele din aceste caiete sunt, în aparență, fără legătură, dar găsesc că ele mă reprezintă taman cum sunt.

Nimic mai bun pentru purificarea sufletului și a trupului decât asceza. Dar oare cum se poate practica schimnicia în acest secol XXI?!

Andreea nu ne-a fericit cu posteritate (urmaș). Într-un fel, e chiar mai bine că e așa, având în vedere situația ingrată în care se află în prezent.

26 dec. 2018, miercuri: Înțeleptul îmi spune: – Nu ceea ce ai te face fericit, ci doar ceea ce îți este dat să trăiești. Nefericirea ta își are obârșia în *natura trecătoare* a lucrurilor – aceasta este sursa suferinței tale.

– De-ar fi numai astea, înțeleptule!

Se afirmă că diminețile pentru zi sunt ca primăverile pentru an. În virtutea acestei afirmații, de o vreme îmi iau deciziile doar dimineața. Începând de azi, de pildă, îmi propun să nu mai cumpăr *din impuls* o sumedenie de cărți de pe internet, ci abia după o lună de cumpănire, dacă și atunci am să mai simt nevoia de a avea cărțile dorite.

Dimineți de lectură și de scris. În cele câteva ore menite intelectului, imaginației, dar și realității cotidiene, îmi cultiv sufletul cu imagini interioare, sufletești, apoi, mai târziu, cu prilejul plimbărilor în natură, îmi ofer alte peisaje, exterioare, pentru ochi, imagini pe care, în bună parte le și imortalizez fotografiindu-le. Este adevărat – sunt un însingurat, dar nu sunt singur (din fericire!).

27 dec. 2018, joi: O, pace interioară, exiști tu cu adevărat? Ori ești doar o himeră? Se afirmă, de către unii că, noi oamenii, suntem o *sumă imensă de energie perturbată.* Dumnezeu cu mila!

Lumea se mișcă necontenit, mai cu seamă cei tineri, în căutarea de iluzii. Neastâmpărul acesta generalizat este dovada certă că, sufletește vorbind, nimănui nu-i merge bine. În ce mă privește, eu rămân claustrat în cochilia mea precum un melc în plină iarnă; cu deosebirea că eu nu ies din *găoacea* mea în niciun anotimp.

Trezindu-mă, în diminețile zilelor mele, caut cu înflăcărare creionul – transmițătorul emoțiilor mele – pentru a-mi scrijeli cu el simțămintele în cuprinsul acestui caiet, singurul meu confident.

28 dec. 2018, vineri: Pregătiri pentru primirea revelionarzilor; în mare aceleași preparative ca în anii precedenți. Și de data aceasta greul îl duce I. Gândul ne fuge la Andreea, acolo, la capătul lumii.

29 dec. 2018, sâmbătă: În țara bântuie o vădită sărăcie spirituală și artistică – consecință, desigur, a sărăciei economice în care ne aflăm din cauza toleranței acestui popor față de jefuitorii autohtoni și străini. Pentru a răzbi totuși în această junglă, trebuie o bună doză de înțelepciune. Dar suntem noi oare chiar într-atât de înțelepți să putem depăși impasul?!

Caietele mele – bietele… – depozitarele la întâmplare a tuturor „nimicurilor” care îmi trec prin cap, de multe ori fără nicio legătură

unele cu altele. Pasajele se constituie dintr-o înregistrare de idei și imagini, toate amestecate.

Gândul îmi fuge la năpasta profesională care s-a abătut asupra-mi, cu exact un deceniu în urmă, urmare a unei conjuncturi subiective; mai pe românește spus: nevoia unui șef de ocol de a-și satisface orgoliile prin suprimarea mea profesională. Nu m-am opus: nu mai aveam nervi pentru riposte. Îmi alung iute gândul de la acest episod trist al existenței mele. Este de menționat însă că acest fiasco profesional a avut o incontestabilă influență pozitivă pe plan spiritual, creându-mi condiții favorabile cultivării spirituale, dispunând de mai mult timp liber, de posibilități extinse de lectură și scris, mai multe incursiuni în natură, mergând acolo unde am vrut, și-atunci când mi-a priit.

30 dec. 2018, duminică: Plăceri false, efemere – câte nu fură în trecutul meu! Acum, nici măcar acestea; dar viața în sine chiar asta înseamnă: trecere, efemeritate și zădărnicie, multă-multă zădărnicie.

De ce oare lumea se îndreaptă din rău în mai rău, totul însă ambalat într-un amăgitor bine?!

În fond, tot omul este un însingurat, amăgindu-se fiecare cum poate; eu se pare chiar mai mult decât alții din preajma mea: mă consolez cu natura, cu lectura și cu scrisul.

Mă întreb adesea: oare de ce omul se teme de ceea ce este prețios în viață, anume: nesiguranța?

Un an de *seninătate deplină*, un singur an și-ar fi destul! Dar…

A fi îmbătat de poftele lumești, de faimă și câștig, într-atât încât să nu mai poți vedea apropierea morții – acesta este sindromul tuturor îmbuibaților.

… Acum, gândul îmi fuge la anii mei de tinerețe, acei ani în care, asemenea altora, mi-am șubrezit sănătatea (bravadă, inconștiență); vine apoi și nota de plată.

Singurul surâs al tragediei noastre, afirmă L. Blaga, este creația (artistică, literară, în cazul poetului).

31 dec. 2018, luni: Se termină încă un an, un an care nicicând nu va mai fi: anul 2018! Din neguri s-a ivit un altul, nou: anul 2019. Fii binevenit!

Răbdarea e totul. (R.M. Rilke)

Orice necaz ai, să nu te prea necăjești; orice bucurie ai – să nu te prea bucuri!
(Arsenie Boca)

2019

1 ian. 2019, marți: Dacă pe vremea copilăriei mele zgomotul care însoțea sfârșitul vechiului an și începutul celui nou era pocnetul biciului, zurgălăii, buhaiul, acum parcă vine sfârșitul lumii, nu Noul An! pocnetele și bubuiturile te fac să crezi că suntem în timp de război. Chiar dacă cerul este brăzdat de lumini multicolore, zarva acestor focuri de artificii este neliniștitoare, greu suportabilă.

Mă gândesc cu dezgust și oroare la diversele încercări penibile prin care trebuie să trec, în chip inevitabil și în acest an; în fond, nimic altceva decât însăși viața.

Seninătate și discreție – iată două însușiri ale jurnalelor lui Julien Green. Omul acesta a ținut jurnal toată viața lui îndelungată; și totuși au apărut atât de puține, în România cel puțin. Îmi plac jurnalele sale, aștept să apară și în limba română noi volume ale acestui autor.

Fugile mele în natură sunt, în fond, o perpetuă fugă de oameni a unui nesociabil.

2 ian. 2019, miercuri: Dezavantajele vieții mele de odinioară pricinuite de o timiditate excesivă însoțită de o retractilitate pronunțată, interiorizarea, apoi traiul în două limbi ș.a., au devenit, mai târziu, un soi de adjuvant pe plan spiritual. Vorbirea zi de zi a limbii maghiare și atât de rar a celei române, m-au determinat ca sufletește să mă *mut* în limba română; m-am străduit să acumulez cât mai mult în acest grai, prin lecturi și prin așternerea simțămintelor pe hârtie.

Ceea ce mă deprimă intens în prezent este – printre altele – vulgaritatea majorității oamenilor acestor vremuri, a grosolăniei care devine tot mai cotropitoare și mai asfixiantă. Televiziunea este o principală sursă de astfel de mizerii și obscenități infecte. Deși mi-am redus

drastic timpul alocat acestei preocupări, uitându-mă doar seara la emisiuni, mai mult pentru a fi la curent cu ce se mai întâmplă în țara și în lume, cu toate acestea este suficient ca tot ce văd și aud, în acest scurt timp, să îmi stârnească dezgust și oroare.

Mă miră lumea asta pusă pe călătorii, ca urmare a unei lejerități financiare cu care se pot procura autovehicule, mai cu seamă cele la mâna a doua. Cu toate că am și eu mașină și timp îndeajuns, nu mai sunt la vârsta aventurii motorizate; așa încât, inerția mea este justificată, cred. Mașina în cazul meu servește mai mult pentru a mă duce în sânul naturii, departe de om. Evitarea călătoriilor, în cazul meu, se datorează și temerii că plecat fiind de-acasă, nu îmi mai voi putea respecta tabieturile, atât de importante mie în cursul unei zile. În plus, mai sunt prezente și umilințele vârstei care mă fac mai rezervat. Singura-mi frenezie, acum, la bătrânețe, este aceea a lecturii. Bine-i că este și asta!

Orice căsătorie, împreunătrăire, înseamnă: împovărare, încătușare, limitare a libertății.

Boala ca supremă umilință; și cum nu pot suporta umilințele, toate inconvenientele vârstei mi le transform în catastrofe.

Vremea este posomorâtă, ambiguă, indecisă: ceva între ploaie și ninsoare.

3 ian. 2019, joi: Ninsori slabe, intermitente. Întrucât este destul de frig (-3° C), omătul se adună înălbind așezarea.

Martor la ce se petrece în preajma mea, pe plan social, devin dinamită; de-ar veni odată uraganul să scuture din „pom tot ce e putred și viermănos!”

Îmi plac mult locurile sălbatice, acestea devenindu-mi practic o necesitate, un mijloc de a-mi regăsi, cât de cât, calmul și echilibrul.

Diminețile, citind și scriind, îmi creez iluzia că lucrez; și fiindcă amăgirea este salvatoare, perseverez.

4 ian. 2019, vineri: Fragilitatea întristătoare, și neliniștitoare, a tot ce este viu, adică a tot ce se grăbește să nu mai fie. Viața?, ca spuma apei, ca roua.

Nimic mai de râs – sau plâns? – ca planul, proiectele în care îți istovești, în van, puterile; căci toate sortite sunt risipirii în vânt, precum frunzele toamnei.

Singur fiind mai tot timpul, fără să-mi fi statornicit o lege a tăcerii, tac. Primăvara, îmi place să văd natura renăscând; vara toată mă-ncânt cu florile parfumate și multicolore ale poienilor; toamna – nu mă mai satur de tânguitoarele cântece ale greierilor; iarna, îmi place omătul troienind – apoi dispărând în Marele Tot, de unde s-a și ivit.

În orice anotimp, mă încânt cu superbele peisaje silvestre, aceste priveliști care încă nu sunt în proprietatea nimănui, în lumea aceasta atât de luată în posesia unor amăgiți ai zilei. Îmi satur ochii și sufletul cu aceste peisaje, nimeni neputându-mă împiedica a mă bucura de ele.

După aproape șapte decenii de existență, cutez să afirm că am ajuns să cunosc lumea și pe mine; doresc cu ardoare să viețuiesc liniștit, fără legături cu alții decât strictul necesar. Singura-mi dorință și plăcere: să nu fiu tulburat. Înfăptuirea acestui alean nu-i puțin lucru, nici ușor. Prieteni? Nu a am decât cartea, florile poienilor, apa pâraielor și luna în veșnica-i schimbare. Plăcerea mea e să cutreier codrii, departe de om. Mi-ar plăcea să stau mai mult acolo, în mijlocul pădurii, la susur de izvoare, dar cu șapte decenii în cârcă este practic imposibil. De-acum ființa mea este un nor plutitor, iar nădejdea mea: frumusețea anotimpurilor. Poftele cred că au apus. Am rămas doar cu plăcerea singurătății, doar cel care o viață întreagă a viețuit în ea, ca mine, o poate pricepe. „Umbra lunii vieții mele aproape-i de sorocul ei.” Nu ar trebui să mă mai neliniștească grijile deșarte ale vieții pământești. Și totuși… Bucuria pentru plăceri nefolositoare sufletului este un timp pierdut. Ca să-mi alin sufletul, rămân cu munții și pădurile, pustiindu-mă de lume cât mai mult. Voi veghea, în continuare, la singurătatea și liniștea sufletului meu încercând să uit de nebuniile mele trecute.

Lumina mea: clipele de plăcere ale singurătății mele silvestre.

După-amiază, pe Valea Bucin, pe malul Târnavei, în pădurea înălbită de omătul proaspăt. Liniște albă.

5 ian. 2019, sâmbătă: Strădanii de a deveni cât se poate de mult timp calm și senin; rar încununate de succes.

Mă consider un adevărat solitar, căci, în chip paradoxal, singurătatea mea este doar aparentă, mintea mea fiind încontinuu populată de ființe și idei. De această singurătate formală am nevoie permanent, deoarece tot ceea ce fac: lecturi, meditații, visări, scris, nu s-ar putea înfăptui altfel.

Diminețile mele – plăcute alternanțe între citit și scris, o formă de toaletare lăuntrică, de îngrijire personală mult plăcută mie. Tristeți și dorințe, gânduri trecătoare, trec din sufletul meu pe filele acestui caiet. Scrisul mă salvează: prin așternerea gândurilor pe filele acestui jurnal mă distanțez de problemele care mă apasă. După ce povara sufletului se descarcă pe fila albă a acestui caiet, mă simt întrucâtva mai împăcat cu sinele.

Dacă „fugile" mele în natură sunt un prilej minunat de a-mi răsfăța ochii, la fel de importante și de necesare îmi sunt și sunetul vântului, șuierul apei pârâului, trilul păsărilor.

Destinul care ne împinge înainte, tot mai departe, apoi, aproape pe neobservate, ne absoarbe.

Din lecturi: În '48 Mihai Șora îmboldit fiind de fiorii mioritici se reîntoarce în țara. Peste puțină vreme este arestat de comuniștii care s-au instalat la putere în România. Rămâne în țara, până-n prezent, fără mari zdrobiri, perpeliri. Are o soție cu 54 de ani mai tânără decât el, este activ pe Facebook, dar și în viața socială reală. Are 103 ani!

Anul 2008. Niște șnapani și hoți mi-au produs un foarte mare rău, fapt care a constituit pentru mine un veritabil cutremur sufletesc. Îl văd și-acum în fața ochilor pe bâlbâitul, care a fost inițiatorul lucrăturii căreia i-am fost victimă, intrând în biroul secretarei, unde mă aflam cu niște acte. A intrat zâmbind victorios aruncându-mi o jumătate de privire infatuată, fără măcar să-mi răspundă la salut, de altfel obicei frecvent când era vorba de persoana mea.

… Au trecut, iată, 11 ani de-atunci; l-am văzut de două ori în acest răstimp; nu-l mai salut, de când cu întrevederea din birou; și nici nu-l voi mai saluta vreodată.

Ființă josnică, perfidă, fără saț.

6 ian. 2019, duminică: Dimineață. Îmi încep „activitatea” – mereu aceeași, adică: lectura și prezentele consemnări. Înseamnă astea oare activitate ori am doar iluzia (iluzie necesară!) că aș lucra? Oricum, aceste îndeletniciri le desfășor, cotidian, cinci-șase ore pe zi, în pat, într-o poziție nu foarte comodă, dar mai plăcută decât pe scaun.

În materie de lecturi, mă-nvârt în preajma lui Cioran, neputându-mă desprinde de acest autor. Recitesc, de cele mai multe ori, dar cel mai frecvent citesc eseuri, comentarii, critică literară în legătură cu gânditorul rășinărean. Am încercat să mă mut în ograda altui scriitor, dar nu am reușit.

Gunoaiele, lepădăturile și hoții care ne conduc țara, dispunând în felul acesta de ale noastre destine.

Descopăr, cu stupefacție, că noțiunea de „suflet” nu este clară pentru majoritatea oamenilor, deși toată lumea o folosește zilnic și pe tot parcursul vieții, având, mai toți, speranța că măcar această entitate spirituală a noastră, a omului, va dăinui atunci când trupul nu ne va mai sluji. În mintea majorității – și a mea – acest corpuscul imaterial este ceva indefinibil cu precizie. Încercând să-i dau un contur, culeg următoarele „nuanțe” despre el: „Sufletul sau psihicul (deși!) este totalitatea proceselor afective, intelectuale și voliționale (!). Este componenta imaterială a omului (!) prin care acesta intră în conexiune cu Dumnezeu. El, sufletul, este izvorul a ceea ce suntem, fiind cu mult dincolo de închipuirea noastră, și nu poate fi pus sub control, el neputând fi înțeles de către om.”

Da, omul nu știe cu exactitate ce e cu acest sufletul al său, deși nădăjduiește intens în perpetuarea ființei sale tocmai prin acest *necunoscut* al său.

7 ian. 2019, luni: E iarnă – derapez din nou în… Cioran, acest gânditor care nu a acceptat niciodată să aștearnă un rând pe hârtie, fără să sclipească ceva în acel rând.

Andreea – atât de departe și într-o situație totalmente ingrată, penibilă și anevoioasă. Distanța fizică între noi este atât de imensă încât cuvintele își pierd încărcătura lor sentimentală până să ajungă acolo!

8 ian. 2019, marți: Încă din copilăria-mi sângeorzeană, perioadă care se identifică cu livezile, dealul, Târnava-Mică și pădurile –, din acele timpuri încă am intrat pe făgașul anevoios al „adâncirii în adevărurile tăinuite în cuvinte”, adevăr care, pentru mine cel puțin, s-a lăsat, și se lasă, adus la lumină cu atâta dificultate. Au fost ani de cufundări în Natură și în Cuvânt, anii care m-au condus către descifrarea tainelor vieții pădurii; am ales, mai pe urmă, a mă „căsători” cu ea, cu pădurea (cu acte!), concomitent cu dedicarea mea spirituală vieții cuvântului românesc, față de care mă aflam într-o postură mai mult decât defavorabilă. Am perseverat, încât limba română a devenit, în pofida circumstanțelor anevoioase, limba sufletului meu, în timp ce limba maghiară îmi era, pe-atunci ca și acum, instrumentul cu care răzbat în hățișurile vieții mele cea de toate zilele.

În aste-vremuri mă îndeletnicesc cu mutarea-n cuvânt a cât mai multe din gândurile și sentimentele care mă bântuie.

Dintotdeauna, în locul oricărei conversații, am preferat solitudinile grăitoare, liniștea singurătății de unde am la îndemână monologul prin mijlocirea cuvântului scris, mai cu seamă prin consemnări jurnaliere, apoi corespondențe – ce vremuri! – ticluirea de poezii (haiku-uri și poeme în versuri albe).

Caietele mele (jurnalele) sunt exerciții de stil și de limbaj, însoțitoarele mele fidele pe drumurile mele, cel mai adesea cețoase și mlăștinoase. Nescriind, nu aș mai fi eu – m-aș simți frustrat de un element vital esențial: hrana sufletească. Filele acestor caiete sunt, și rămân, depozitarele gândurilor mele trecătoare, ale tristeților dorințelor. Poemele mele sunt roadele adâncirilor mele în propria-mi lume, roadele coborârilor în lăuntricul meu. tot ceea ce scriu le scot din străfundul sufletului, simțăminte venite, mai cu seamă, din copilăria mea, reminiscențe diluate cu experiența anilor pe care o port în cârcă. Ele, imaginile și ideile, vin așadar, din adâncurile și solitudinile mele. Tot ceea ce simt și „ văd” le transform în cuvinte, activitatea aceasta fiindu-mi o trebuință vitală. Îmi întreb lăuntricul, în orele mele de taină, și acesta îmi răspunde prin cele mai profunde sentimente: cu bucurie venindu-mi în întâmpinare.

9 ian. 2019, miercuri: Oboseala vârstei; remediu: resemnarea.

Din singurătățile-mi, asumate, care adesea vin cu alaiuri de mâhniri, storc stropi dulci-amărui de tristețe otrăvitoare care în loc să mă ucidă, mă înzdrăvenesc, ajutându-mă să merg mai departe.

Diminețile mele cu liniști exterioare de la care aștept darul câtorva ore bune, izbutite, pe plan spiritual: lectura și scrisul.

Îmi citesc poemele ca pe niște scrieri străine; simt însă, în adâncul sufletului meu, cât de ale mele sunt.

Truda de a găsi anumite cărți pe Net, apoi bucuria de a primi confirmarea că acestea sunt disponibile, urmate de SMS-urile curierilor care vin, valvârtej, aducându-mi această hrană spirituală mult râvnită.

Cea mai prețioasă avere a mea: solitudinea; sunt convins că mulți și-ar dori-o, însă nu o pot avea; iar eu nu am cum să le-o împrumut!

Sentimentele mele de scârbă și dezamăgire față de hoții care au jefuit și jefuiesc în continuare țara, „alungând” mai bine de șase milioane de conaționali peste hotarele țării; mă amărăsc, mă cătrănesc, îmi fac rău; și cam cu atâta mă aleg.

10 ian. 2019, joi: Este trudnică viața cu o minte agitată, dimpreună cu un suflet așijderea. Toată energia vitală, în astfel de situație, trebuie cheltuită pentru astâmpărarea și continua echilibrare a celor doi zburdalnici nărăvași.

Stau de vorbă poate prea mult cu mine însumi; îmi cheltui oare timpul cu un om vrednic?

Mă rog Domnului să îmi dea o minte bună, de ispravă, o stare sufletească bună, laolaltă cu o stare trupească măcar acceptabilă; și cred că nu-i cer nimic ce i-ar aparține altuia.

De-ar fi să-mi aleg doi oameni – nu unul! – care să îmi fie pe plac pentru viața lor, oameni pe care să-i țin mereu dinaintea ochilor, pe care să-i am ca „paznici și pilde” și pe care să-i am aproape de mine ca și cum aș trăi mereu sub privirile lor, ca și cum ei ar vedea tot ce gândesc și făptuiesc, ei bine – aceia sunt: mama și tata.

Notez aici denumirile a trei librării serioase, din experiența mea de cumpărător de cărți online: Libris, Delfin și Sophia. Sunt instituții receptive, preocupate de clienți și de comenzile lor. Deunăzi toate cele trei librării m-au ajutat să intru în posesia unor cărți mult dorite și căutate de mine.

Orice fac, oriunde mă uit, văd doar semne ale bătrâneții mele. Să râd, să plâng – nu: cad pe gânduri.

strop de apă
prelins pe acoperiș –
stă pe streașină

Sunt eu, oare, stăpân măcar pe imperiul care sunt eu!

Mama învățându-mă să compun scrisori, iată, cu peste 60 de ani în urmă. Mă învăța, biata de ea, să încep întotdeauna cu formularea: „În primele mele rânduri, află că sunt sănătos, ceea ce îți doresc și ție!” Formula în sine mi se părea corectă – aplicabilă, însă, din păcate, doar o vreme, întrucât am realizat că e desuetă, prea conformistă, așa încât, am renunțat la ea. Abia peste câteva decenii am putut să constat, prin lecturi, că această formulare era nu veche, ci străveche, purtând amprenta latinității noastre, venind din vremuri milenare, mai precis de peste două mii de ani. Obiceiul din vechime, păstrat, iată, până aproape de vremurile prezente, era utilizat încă de pe vremea lui Nero și suna în felul următor: „Si vales bene est, ego valeo.” Formularea apărea adesea și sub formă abreviată (SVBEEV). De fapt, informația-dorință, urarea, făcea referință la ideea conform căreia „dacă vrei să fii sănătos, îngrijește-te de sănătatea spiritului, abia mai apoi de cea a trupului.” Iată, așadar, cât de bine și de profund m-a învățat mama să alcătuiesc epistole. În consecință, cât mai puțin pentru trup, în schimb maximumul pentru suflet – asta vrea să sugereze dorința-șablon din formularea epistolară.

Mă uit la unii cunoscuți care au luat-o înaintea altora, materialicește, ba chiar înaintea lor înșiși, însă au sărăcit, incredibil, deplorabil, sufletește. De ce oare atâtea bunuri materiale pentru trupul cel firav; de ce atâta zadarnică zbatere pentru dobândirea lor. De ce toate aceste

prisoselnice strădanii când chiar ziua aceasta poate fi ultima?! Ori, chiar dacă nu, se află foarte-foarte aproape de acel inevitabil sfârșit.

A.S., cu care m-am întâlnit ieri, îmi spune că de la o vreme nu își mai află locul în lumea asta, lăuntricul său este sfâșiat, epuizat, frânt. Îl privesc cu coada ochiului în timp ce el mă privește cu ambii lui ochi mari, așteptând reacția mea. Repede-repejor am schimbat subiectul, simțind că ne apropiem de un teren mlăștinos.

11 ian. 2019, vineri: România preia șefia Consiliului U.E. În consecință, ceremonii la nivel înalt, la București. Brambureală generală. Fostul președintele al Consiliului Europei – un polonez – vorbește în limba română (destul de bine!), după care vorbește și Tăriceanu, în limba engleză: foarte prost! Cred că putea vorbi, fiindu-i permis, în limba română.

De la stoici învățătură:

– să nu suspin după ce nu am, în schimb să mă bucur de ceea ce am;

– să întâmpin totul cu voie bună și cu demnitate.

Doamne, cât de mult aș avea de lucrat – de corijat – pe plan sufletesc; trebuia să mă gândesc, și să acționez, la această acțiune atunci când eram mai tânăr, mi-e teamă că acum nu mai e nimic de făcut.

Deunăzi am întrebat-o pe G.P. ce este sufletul? Fără să stea pe gânduri, aceasta îmi răspunse: – Ceea ce rămâne după ce nu vom mai fi; deci, este o diferență: viață – moarte = suflet. Bine-bine, zic eu, dar până acolo, acum, în viață fiind?! Aici a survenit tăcerea interlocutoarei. Clar lucru, bietul om, majoritatea, nu știe ce vrea să fie cu această entitate, deși o pomenește zilnic cu multă evlavie și credință.

Ninge frumos, aidoma ninsorii de altădată, de pe vremea copilăriei mele. O punte imensă, albă, se așterne între trecut-prezentul meu. Gândul mă poartă spre vremuri de odinioară când pe sănii de lemn ori pe patine, tot din lemn sau din coceni de porumb ori pe schiuri, confecționate din doage de lemn cu miros de prune fermentate, alunecam veseli, cu obrajii îmbujorați de gerul iernii, de aerul proaspăt, cu aromă de nea, amestecat cu zăpada stârnită de grupul de năstrușnici bucurându-se de copilărie și de iarnă. Ninsoarea prezentă îmi aduce în prag

întreaga-mi copilărie imaculată, „teafără și nevătămată”, precum era ea cu șase decenii în urmă.

Convorbiri pe Skype cu Andreea aflată în minivacanță în Mexic. Ne trimite poze făcute instant, imagini de vară toridă – climă tropicală, plajă, soare, ocean –, de parcă ar fi fost fotografiate în alt an și nu doar cu câteva secunde înainte.

12 ian. 2019, sâmbătă: Plecăm din viață precum am venit? Nicidecum. Căci în viață ne-am ivit fără dorințe (deșarte); și fără perfidii.

Preocuparea noastră de vază ar trebui să fie să trăim nu mult, ci bine, corect. Cu toate că ne-ar fi tuturor cu putință să trăim în chip corect, decent, creștinește – cu toate acestea noi ne tot zbatem, în van, ca să trăim mai mult.

Anticipez anumite neplăceri, generate de oarecare semne prezente. Mă străduiesc să mi le înlătur pentru a putea merge înainte, gândindu-mă că este o tâmpenie să fiu de două ori nefericit, acum și atunci când se va întâmpla – poate –ceea ce întrevăd eu în prezent. Seninătatea ar trebui să îmi fie călăuză, împreună cu privirea cu dispreț a tuturor relelor, chiar dacă ele, relele, vor fi inevitabile. În fond, ce alte arme aș putea avea eu, biet muritor, în afară de înfruntarea cu demnitate a tuturor relelor? Pentru toate astea școala nu m-a pregătit, nici pomeneală: nu m-a învățat să-ndur suferința, nici moartea – poate doar armata, întrucâtva; școala însă a tăcut mâlc, așa cum a tăcut și atunci când trebuia să mă inițieze în tainele sexului și ale procreării. Păcat, mare păcat!

Ca om, am temeri, deși știu că nimic nu este mai înspăimântător decât teama însăși. Important: să nu-mi las spiritul să se scufunde în oceanul de griji.

… Șaptezeci de ani, aproape. Povară tot mai grea trupul acesta, o barcă mult prea șubredă pe marea vieții tot mai bântuită de furtuni.

Mereu aceleași repere în calea vieții: noaptea izgonește ziua, apoi ziua alungă noaptea; ziua îmi aduce temeri, mă frământ, mă relaxez, obosesc, mă hrănesc, mi-e frig, mi-e cald, e iarnă acum, apoi e primăvară, vară. Nimic nou: mereu aceleași cercuri pe apa vieții, năs-

cându-se, apoi dispărând. În tot acest timp, zilele și nopțile, dimpreună cu anotimpurile, îmi răpesc tot mai mult din puteri. Apun?

13 ian. 2019, duminică: De la un înțelept citire: „Socotește-te fericit numai atunci când pereții vor avea rostul de a te pune la adăpost, nu de a te ascunde.” În ce mă privește, menirea zidurilor nu îmi este prea clară.

De ani buni nu pot citi neîntrerupt o singură carte; m-am obișnuit să (zbu)rătăcesc prin fel de fel scrieri pestrițe, bună parte dintre aceste lecturi fiind de fapt relecturi.

Ca îndeletniciri pe parcursul unei zile: lectura și plimbările în natură, cu inerentele-i fotografieri. După revenirea din preumblarea zilnică, ore bune le petrec în fața computerului, printre altele îndeletnicindu-mă cu transcrierea prezentelor consemnări pe suport electronic. Acum, fiind miez de lună, una din „bucurii” constă în plata facturilor consistente.

Îmbătrânesc – am îmbătrânit?! – și nu mă prea simt împăcat cu mine însumi. Oricum, unică soluție îmi rămâne doar resemnarea.

14 ian. 2019, luni: Cert lucru, atunci când nu mai manifești curiozitate în nicio direcție, e semn sigur de diminuare a vitalității. Faptul că citesc, atât cât citesc, interesându-mă anumite scrieri, anumiți autori, constituie, cred, un semn bun. În prezent lectura este principalul „viciu” al actualei mele existențe; nu știu, nu pot concepe viața fără ea.

Din păcate nu întotdeauna pot păstra un echilibru benefic în viața mea; de aici și situații când am senzații de zădărnicie, pe lângă stări de oboseală. Condiția de echilibru lăuntric, factor esențial pentru a putea merge înainte.

Estul Europei – bântuit de suferințe și eșecuri de-a lungul secolelor de istorie; nici în prezent aici viața nu este roză, în comparație cu Occidentul unde totuși, față de noi, oamenii au alte condiții de trai. Oare superficialitatea și naivitatea vestului se datorează succeselor economice îndelungate de acolo?

Scrierile cioraniene, trăgându-și seva din surse emoționale, lipsite de fundamente filozofice încâlcite, mă acaparează. În fond, Cioran a

fost un perpetuu căutător de plăceri, evitând cu orice chip suferința; una din modalitățile de suprimare a suferinței fiind însuși actul scrierii, act la care recurgea în clipele de melancolie. Stilul lui este unic, inconfundabil.

De la o vreme, ora 24 a devenit ora mea limită de activitate; caut să nu o depășesc. Ora cu pricina se apropie.

15 ian. 2019, marți: În preajma mea liniștea-i profundă; înlăuntrul meu însă, patimile freamătă mereu, încât chiar și sporadicele mele liniști lăuntrice încărcate sunt de griji. „Munca" mea, care îmi anihilează întrucâtva frământările, viciile născute de repaus, activitatea aceasta constă, așadar, din lecturi și din scris. Mai rămân plimbările cotidiene care îmi aerisesc întrucâtva sufletul și mintea.

16 ian. 2019, miercuri: Afară, s-a așezat zăpadă multă (peste 60 de cm); se pare că abundența aceasta albă a oprit circulația autovehiculelor. Este ora 8. Nu se aude nicio mașină trecând. Albul și liniștea au cotropit totul.

Spheromachia: jocul cu mingea, la greci. În zilele noastre această practică sportivă a ajuns să fie *sferomanie*; și încă ce mai manie, tocmai bună pentru șmecherii cocoțați în posturi de conducere – ligi, federații, personaje profitoare ale naivității oamenilor cărora le oferă spectacole de pierdere de timp, lipsite de consistență și deșarte.

17 ian. 2019, joi: Lumea aceasta, așa cum e ea, cu bune și cu rele, sunt convins că merită mai multă încredere, iubire din parte-mi. Căci ea, lumea aceasta, nu îmi este împotrivă (cine sunt eu!). Tot ce văd eu ca fiind: spaimă – este spaima mea, dacă văd hăuri, acestea sunt hăurile mele, un hău care ține de mine. Nu-i altă cale pentru a răzbi decât aceea de a mi le asuma pe toate, apoi a le iubi!

18 ian. 2019, vineri: Dumnezeu a dorit *un templu de iubire.* Adică: iubire cât un templu pentru El!

Omul, practic, a început să pună piatră pe piatră clădindu-I catedrale.

19 ian. 2019, sâmbătă: Noțiunea *om* – alcătuiește o singură silabă; de aici și, poate, modestia românului, față de „omul” maghiar (*ember*: două silabe!)

Vremea s-a încălzit producând implozia zăpezii. Omătul din alb curat și pufos cum a fost, capătă nuanțe gri, se prăbușește în sine, curgând apoi parcă rușinat.

20 ian. 2019, duminică: Din când în când, îmi caut, ca tot omul, *picătura de bucurie* spre a-mi amăgi suferința; caut, nu am spus că o și găsesc. Efemer, totu-i efemer – deci, deșertăciune este.

21 ian. 2019, luni: Cu 55 de ani în urmă bunicul matern a plecat dintre noi. Doamne, ce șoc emoțional mi-a fost dat să trăiesc atunci când, eu venind de la școală, sora mea îndreptându-se către școală, mi-a anunțat tragedia. Am avut senzația că bolta se prăbușește asupra noastră. Mi-am abandonat colegul de clasă, cu care veneam de la școală, luând-o la fugă către casă. Ajuns în curtea bunicilor – plânsete, vaiete, fețe livide, forfotă. Da, tragedia s-a întâmplat cu aproximativ două ore înainte.

22 ian. 2019, marți: Ce o fi cu România aceasta a mea?! Țară frumoasă, cu oameni calzi, primitori și, cu toate acestea, lumea se ferește de ea, iar băștinașii fug din țărișoara lor ca de pe o corabie pe cale de a se scufunda.

23 ian. 2019, miercuri: Pasiunea mea pentru Cioran (mai întâi omul, abia după aceea scriitorul) derivă – cred – din faptul că mă regăsesc în mentalitatea, în concepția despre viață a acestuia. Sunt captivat de stilul scrierilor sale, mai cu seamă de *Caiete* și de *Scrisori*, sunt răpit, definitiv, de viziunile sale asupra lumii și a vieții.

Incontestabil, Cioran trăind cu Simone Boué a avut, mai cu seamă datorită ei, un confort material salutar; dar asta nu înseamnă că a fost un întreținut al acesteia, deoarece Cioran a obținut bani din expediente, apoi din burse, din sporadicele drepturi de autor cuvenite după câteva cărți și colaborări la câteva cotidiane pariziene, din tradu-

ceri, în special din engleză în franceză, semnate cu pseudonim. Existența lui Cioran a fost sobră, sărăcăcioasă chiar, toate acestea pentru a-și păstra independența și libertatea la Paris, pentru „a nu fi sclavul nimănui.” Apoi, a renunțat și la a mai scrie și a vorbi limba natală: „Suprimam din vocabularul meu cuvânt după cuvânt. După ce s-a terminat masacrul, unul singur a mai rămas supraviețuitor: *Singurătate*. M-am declarat satisfăcut!”

Tot ce face omul e pentru a se „vindeca” și a se regăsi. Și asta o viață întreagă.

24 ian. 2019, joi: „Tip uman plin de contradicții și inegalități, de o dezordine interioară înfiorătoare. Pare a fi bolnav psihic; și nu chiar fără dreptate, căci are înclinația de a-și declanșa și întreține aceste stări cu ajutorul licorii bahice – stări de aprindere, urmate apoi de situații de chin și mai tulbure, în care nu mai ieșea o săptămână din casă, timp în care nu mânca decât fructe, nu primea pe nimeni, ci doar scria.” (Declarația lui I. Dancă despre Cioran: 1964 – Penitenciarul Aiud)

Cioran deși se văita de presupusa lui „neproductivitate” ca scriitor, singurul lucru pe care l-a făcut toată viața a fost să scrie, activitatea aceasta ținându-l viu. „Cioran a scris până când l-au ținut neuronii.”

25 ian. 2019, vineri: Caietele acestea – depozitare a ceea ce văd, simt și gândesc. Eu – veleitarul subminor într-ale scriiturii. Caietele mele de până acum: exhibări ale vieții mele, ale intimităților mele, urmărite de câțiva curioși (curioase), scormonitori în viața altora, în special acei curioși care nu ar scăpa, pentru nimic în lume, fie și o propoziție despre traiul lor intim.

Lectura jurnalelor altora m-a ajutat să scriu ceva mai bine, sper, precum și să citesc cu mai multă atenție scrierile altor diariști.

Prin aceste consemnări ale mele, îmi scot sufletul la plimbare pe potecile albe ale filei de hârtie.

26 ian. 2019, sâmbătă: Dacă pentru trup casa rămâne locul său de refugiu și de liniște, pentru suflet, doar trupul – cel șubred și impermanent – îi poate fi sălaș de pace atât de mult râvnită.

Îmbătrânirea ca o rușine combinată cu pacoste multă.

27 ian. 2019, duminică: Pe Cioran îl caut – și îl regăsesc – în *Caietele* sale, nedestinate publicării, precum și în scrisorile lui având diferiți destinatari; aici, în aceste scrisori, Cioran este „cel adevărat": sensibilul gânditor.

Jurnalul meu: o înșiruire de emoții, de gânduri fel și fel; cel ce scrie aceste rânduri – un singuratic împătimit, un solitar împresurat de o sumedenie de cărți, acestea fiind, de fapt, singurii mei prieteni.

28 ian. 2019, luni: În „documentarea" mea despre suflet, aflu de la Francis Crick (laureat al Premiului Nobel pentru descoperirea structurii moleculare a ADN-ului), aflu, așadar, că: „Sufletul este o iluzie perpetuată doar de credința noastră în ea (!)..." Conform opiniei filozofului Stephen Care, conceptul de existență a sufletului este „cea mai importantă idee din istoria omenirii."

Omul ar avea nevoie de o definiție măcar acceptabilă a ceea ce este cu adevărat sufletul, dar și cum anume reușește el să supraviețuiască corpului. Deși majoritatea oamenilor sunt de părere că sufletul există, întrebați fiind în ce constă acesta, marea lor majoritate oferă descrieri vagi. (În Occident sufletul este asimilat, de cele mai multe ori, cu mintea). Întrebarea este: o fi sau n-o fi dependentă mintea de *o esență spirituală ce poate supraviețui morții trupești*? Se consideră că este total nedemnă de încredere o construcție efemeră din lut – aici se include și creierul – pentru ca aceasta să fie *responsabilă* tuturor comorilor memoriei, misterului gândirii creștine și pentru profunzimea sentimentelor religioase. S-a considerat că este rațional ca „gloria minții" umane să fie atribuită sufletului – scânteii divine – și nu acelui organ bizar din craniile noastre.

Minte, creier... Mintea este o rezultantă a creierului („... 100 de miliarde de neuroni, fiecare neuron realizând 7000 de legături sinoptice cu alți neuroni). Ei bine, dacă moare creierul ce se întâmplă cu mintea ca suflet?!

Curajul de a te confrunta, zi de zi, cu aceleași zădărnicii este, oare, mai prejos cu acel curaj de *a ieși din scenă*?

Despre credință. Cioran nota într-o scrisoare (către Ecaterina Săndulescu): „Nu pot fi credincios, dar fără preocuparea religioasă aș fi pierdut!” Da, *preocuparea* o am și eu, asemenea altora, dar…

29 ian. 2019, marți: Emil Cioran – filozoful român fără sistem, dar cu un miez aparte al scrisului, fapt pentru care îi savurez, iar și iar, scrierile, convorbirile.

Simone Boué – partenera de viață a lui Cioran, artizana notațiilor care au constituit în final conținutul Caietelor cioraniene, să fi comis, oare, prin gestul ei final, acea sinucidere atât de mult teoretizată de Cioran? Doar apele Oceanului Atlantic și Simone pot ști adevărul. Personal cred că prin scrierile lui de o viață, prin profunda melancolie a acestora, a transformat-o pe Simone în „torța vie a gândurilor sale.” Cred, de asemenea, că gestul final al acesteia reprezintă o revanșă omenească finală a celei care a fost „îngerul lui păzitor”, suportul moral și material al românului de la Rășinari. Ea, Simone, a prefațat și dactilografiat după transcrierea unor vrafuri de note și însemnări nesistematizate ale lui Cioran. Apoi, la doar câteva zile de la predarea manuscriselor la editură, are loc episodul de pe malul Atlanticului.

Îmi plac scrierile cioraniene, deoarece citindu-le nu pe autor îl înțeleg mai bine, ci pe mine.

Din nou despre suflet – această entitate omenească care, *există fără să ocupe un spațiu.* Ce mai, mister total.

Dumnezeu și sufletul, înrudiți sunt prin însăși natura lor divină: sufletul neavând formă, nici culoare și, fizic, fiind de neatins.

30 ian. 2019, miercuri: Izolarea mea, accentuată, se datorează în special, vulnerabilităților multe, prea multe, pe care le am; la drept vorbind, ființa mea este vulnerabilitatea însăși. Realitatea este că sunt un suflet prea, dina cale afară de agitat, asediat de probleme, reale sau închipuite, un temperament dacă nu ciudat, atunci cel puțin aparte. Lirismul ființei mele mă împiedică să fiu suficient de obiectiv, neputându-mă detașa de impresiile subiective, astfel trunchiindu-se realitatea. Ceea ce îmi seacă puterile sufletești, acestea sunt prea multele-mi griji imaginare, izvorând însă din fundamente cât se poate de reale.

Excluderea acestor neliniști îmi este anevoioasă; pentru a mă elibera de ele recurg la subterfugii. Printre acestea scrisul (grafomania?) și cititul rămân instrumente de nădejde.

Dacă ar fi să mă încadrez în vreo doctrină filozofic-religioasă, aceasta ar fi una bogomilică(!). Aceasta fiindcă mintea omului este mult prea limitată ca să poată oferi argumente pro sau contra unei puteri divine. A considera că forța binelui (Dumnezeu) a creat lumea spirituală, nevăzută, dimpreună cu sufletul omului, în timp ce Satan este autorul lumii vizibile, materiale, implicit fiind stăpân și pe corpul omului. Această variantă de argumentare mi se pare mai ușor inteligibilă.

În mod bizar sau nu, scrierile lui Cioran mă determină să simt cum majoritatea afirmațiilor sale se suprapun gândurilor și mentalității mele; și asta nu-i puțin lucru.

31 ian. 2019, joi: Scrisul ca binecuvântare, deoarece el salvează, ordonează, așază, eliberează, definește și alină.

Către Nietzsche: singurătatea – aleasa sufletului meu – are nevoie de cărți și de arbori; și de un ciot de creion. Nu cred că e mult.

Năruirile mele sunt roadele prea multor încordări și zdrobiri lăuntrice. Notațiile mele par să „duhnească" a Cioran, ele însă sunt propriile gânduri, simțirile mele turnate în cuvinte scrise cu „aromă" de Cioran. Căci, nu-i așa, suntem ceea ce citim?

Mă uit la tv., ce-i drept, cu mult mai puțin ca în trecut. Ceea ce mă uimește este faptul că poporul român în loc să scoată sabia, se fălește că e martir: se plânge bucurându-se!

În convorbiri cu persoane cunoscute și apropiate, de multe ori devin atât de degajat, încât ajung să fiu vulgar de-a binelea. Știu, îmi dau seama, cu toate astea însă persist savurându-mi plăcerea mojiciei.

1 febr. 2019, vineri: Dis-de-dimineață, în trecere prin Odorhei. În curtea Spitalului Municipal cufundat în întuneric, dintr-un pâlc de molizi bătrâni, croncănitul sinistru, în cor, al unei colonii imense de ciori aduce zilei, abia ițindu-se, un aer lugubru.

E frig și burează.

2 febr. 2019, sâmbătă: A-ți sărbători ziua de naștere după vârsta de 70 de ani mi se pare la fel de absurdă ca și schimbarea apei la niște flori veștede.

Secvență la un restaurant. După ce strivește gândacul de pe masă cu palma, biata insectă căzând pe dușumea, mai e strivită încă o dată și cu piciorul. Soarta, câteodată...

Gândul îmi fuge la imaginea unui pește înotând într-o plasă și strigând în gura nare: – Să ne bucurăm cât suntem încă liberi! Cam așa și omul.

Cineva pe Facebook se întreabă: – Oare de ce este omul mereu îngrijorat de câte ceva?! Nedumerirea acestuia este și a mea.

– Tu, plopule, cu frunza tremurândă, cât de mult te asemeni inimii mele!

Are Lucian Blaga un poem numit Lacrimile în care „omul izgonit din cuibul veșniciei”, trecând prin codrii și câmpii, obosit de atâtea priveliști și lumină, îi cere Creatorului să-i ia vederea. Atunci Milostivul îi dădu omului lacrimile.

Lumina raiului, zice poetul, se naște din flăcările iadului.

„Eu nu-mi am inima în cap,
nici creieri n-am în inimă.
Sunt beat de lumină și-s păgân!”

(*Lumina raiului,* L. Blaga)

3 febr. 2019, duminică: Să ajungi să-ți *ucizi* orice dorință de avere și vanități de proprietate, de stăpânire – iată înțelepciunea!

De memorat și de utilizat: „ – Toată neliniștea provine din mintea agitată, cu gânduri nebune. Nu mai las ca viitorul să-mi tulbure mintea. Privesc în jur, accept și sunt mulțumit. Mintea mea prea frământată naște temeri. Nu vreau să mai ascult glasul ce îmi tot șoptește-n minte gânduri de spaimă, nu vreau ca acest glas să-l hrănesc cu atenția mea!”

4 febr. 2019, luni: Început de făurar cu topirea nămeților. Taman ieri și-a găsit Primăria să organizeze Serbările zăpezii, așa încât pentru a fi în ton cu evenimentul a trebuit să aducă omăt din munți!

Azi ar trebui să primesc cartea trimisă de la Zsolt, din Budapesta (*Hojoki*, autor: Kamo no Chomei). Cartea aceasta nu am găsit-o în România; a trebuit să o caut în Ungaria, de unde am și comandat-o, dar fiindu-mi peste putință să plătesc o taxă de transport uriașă, a trebuit să recurg la ajutorul lui Zsolt, acesta ajutându-mă prompt. (Culmea! O carte ca să ajungă din Ungaria în România, prin intermediul Poștei Române, are nevoie de șapte zile: dovadă a faptului că această instituție lucrează cu… melci năuci!).

5 febr. 2019, marți: Cartea cu pricina, expediată de către Zs., din Budapesta, încă nu a ajuns. Cum este posibil ca în secolul al XXI-lea viteza de deplasare a coletelor să fie ca pe vremea poștalioanelor?! Incredibil!

Semnul inconfundabil al Dragostei este că ea niciodată nu cere, ci mereu dăruiește, necondiționat; ea neavând niciodată resentimente, nu se răzbună nicicând. Ne învață asta Scriptura și budismul zen.

Si-acum, voi face plimbarea de zi – probabil printre lacuri, unde am fost și ieri, și alaltăieri, singur ori cu I.

6 febr. 2019, miercuri: Ziua toată am alergat după: aducerea unui instalator pentru a-mi muta sursa de apă dintr-un loc în altul, apoi după procurări de materiale. În fine, seara am lucrarea finalizată. A rămas, în schimb, vraiște camera de unde am făcut dezinstalarea. Vreo câteva zile va trebui să lucrăm aici pentru a reamenaja camera.

Zilele au devenit primăvăratice, nicidecum de făurar. Zăpada e pe ducă; ici-colo mormane gri-albe așteptând topirea.

7 febr. 2019, joi: Lecturi matinale din scrieri ale lui Yasutane, Chomei și Blaga, menite toate a-mi hrăni și liniști sufletul.

Bizară-i viața omului: atunci când, pensionar fiind, zarva lumii exterioare ar trebui să deranjeze mai puțin, viața tot nu-ți poate fi liniștită, întrucât își încep parada drăcească cohortele de gânduri rotind nebune, impulsionate de năstrușnica minte agitată. Și zarva care se iscă în suflet, ca urmare a neliniștii minții, transmisă sufletului, este infinit mai mare, dar și mai tulburătoare decât disconfortul produs de zarva

exterioară. Nonatașamentul este important pentru a putea trăi în liniște „aici", apoi pentru a putea face în tihnă trecerea *dincolo*.

8 febr. 2019, vineri: Infecte vremuri! Comandamentul esențial: banul! Apoi, minciuni, hoții, lipsă de omenie. Omenirea e ahtiată de bani, pe care pentru a-i dobândi nu mai ține seama nici măcar de minima moralitate.

Mereu în contratimp politic – de dreapta, atunci când trebuia să fie de stânga (după cel de-al Doilea Război Mondial), mai apoi, după '89, a fost de stânga, atunci când trebuia să fie de dreapta, România trage ponoasele, țara fiind mai tot timpul condusă de neaveniți, de hoți și de semianalfabeți, claie peste grămadă și poporul fiind înclinat către acest nărav: al furtișagului și al nepăsării.

9 febr. 2019, sâmbătă: Lucrările de aducere a apei (calde și reci) pe culoarul de la parter fiind defectuos efectuate, trebuie să merg iarăși după meseriaș. În plus, în camera de unde a fost demontată chiuveta, lucrează nepotul Á.L., putând veni doar câteva ore pe zi pentru a repara spărturile din perete, durează prea mult. Materialele sunt de proastă calitate, mă refer la cele de instalații de apă, lucrători destoinici nefiind de găsit.

Dispoziția mea sufletească, în general, nu-i prea bună. Caut, zilnic câte ceva spre a mă amăgi și a-mi motiva existența, străduindu-mă să evit ca viața să-mi devină insuportabil de fadă.

În scrisul meu oare cât o fi vocație și câtă ambiție, doar Dumnezeu știe; oricum, scrisul, pe lângă citit, rămâne o parte esențială a amăgirilor mele cotidiene.

Meditând despre existență. Zadarnice-s toate strădaniile omului de a-și înfăptui bunuri, de orice fel, în scurta-i viață. Tot ce reușește, firava făptură, e să-și încarce prisoselnic inima cu gânduri și poveri înăbușitoare. Cu mult mai înțelept este cel care viețuiește retras, fără să se frământe pentru cele trecătoare și părelnice, dorindu-și doar liniștea și absența gândurilor și a preocupărilor întristătoare.

Neliniștea sufletului nu poate fi spulberată prin făurirea de palate sau abundență de bani, din contră. Important este ca sufletul să nu de-

vină robul banilor, al obiectelor, indiferent cât de valoroase și de strălucitoare ar fi ele; căci numai așa își poate dobândi omul liniștea și seninătatea.

10 febr. 2019, duminică: Alături de mine, pe pat, o duzină de cărți în curs de lectură. Sar de la una la alta, în funcție de preferințe, de năzuințele de moment; în afară de cărți, printre tomuri, mai sunt și foile, tipărite cu imprimanta, cuprinzând scrieri pestrițe copiate de pe internet. Însă curiozitatea mea, într-ale lecturii, este în chip vădit în diminuare. Trebuie să recunosc că aceste activități, de scriere și de lectură, îmi sunt un bun pretext de trândăveală matinală în pat.

Abia astăzi ia sfârșit tevatura cu instalația de apă. Ca de obicei, astfel de lucrări se întâmplă cu cheltuieli consistente: de bani și de nervi.

11 febr. 2019, luni: Exprimarea, verbală sau în scris, este un act despovărător. Opiniile, ideile formulate fiind ușor atenuate atunci când le scrii; scriindu-le, nu te lepezi de ele – nu ai cum –, practic doar „copiezi” ceea ce te apasă sufletește ori mental; le-ai scris, le-ai exteriorizat – dar „originalul” rămâne în suflet; până când un alt val, mai mare, îl va spăla ori măcar îl va dilua.

12 febr. 2019, marți: Albul (omăt) s-a năpustit încă o dată asupra negrului, urâtului – a nins cu fulgi grei, umezi, încovoietori de arbori.

Cu Ida, la Odorhei. După ce ne rezolvăm problemele, ne preumblăm prin oraș, prin prăvăli. La înapoiere dejunăm la Árcso – un han intim, cu o bucătărie unde se gătește bine.

13 febr. 2019, miercuri: Lecturi matinale pestrițe: de pe foile volante, apoi din cărți fel și fel.

Necesitatea scrisului, în cazul meu, nu este cauzată de o nevoie de plămădire de cărți pe care să o citească cineva (deși recunosc existența unei doze de vanitate în acest act al meu); nu, eu scriu pentru a

mă despovăra sufletește, pentru a-mi atenua apăsările, poverile sufletului.

Gând de pensionar: De cele mai multe ori Dumnezeu, pe lângă faptul că te face *inutil,* te face și *inutilizabil*. Ceea ce, în parte, este valabil și în cazul meu.

14 febr. 2019, joi:

pe noptieră
alături de Biblie –
medicamente

De aproximativ un an îmi adun poemele – altele decât haiku-uri – nepublicate în volum; o parte consistentă dintre aceste poeme sunt salvate de pe site-ul: wwwpoezii.biz, site care fără a-și preveni autorii, de pe o zi pe alta s-a topit în neant. Neserioși!

După o selecție, desigur subiectivă, mă gândesc să las în final 111 poeme.

Atent câteodată la extraordinara viteză a prezentului, provenit din viitor, care iute-iute se transformă în trecut –, mă gândesc că doar acesta (prezentul) nu mai poate fi evitat, în rest: toate sunt neglijabile. Curios, trecutul acesta care nu mai este, el totuși fiind (unde?!) ca amintire. Trecutul ca moarte, moartea ca trecut – ne aflăm tot timpul pe buza prăpastiei. „Mușcăm" iute din viitor, apoi într-o fracțiune de secundă îl asimilăm, după care îl *arhivăm* în trecut. (M-am ferit de termenul: *îngropăm*!).

Transcriind aceste caiete pe computer, de cele mai multe ori rescriu, tăind sau adăugând idei care îmi apar pe parcurs.

Țintele vieții mele sunt (devin?) tot mai subțiri, mai transparente; teamă mi-e ca volatilizarea lor să nu-mi transforme existența în rătăcire.

15 febr. 2019, vineri: Adeseori mă manifest necruțător, chiar dur, mai cu seamă în unele exprimări verbale. Atitudinile acestea sunt fructele prea multor frustrări acumulate în această existență zbuciumată. De prea multă luciditate, sunt mai tot timpul, revoltat. Așadar, luci-

ditatea este o altă sursă a unor agresivități ale mele. Terapia: cititul și scrisul, plimbările în natură. Rezultatele: vagi.

„Nu te uita că-s bătrân, că-s cu dragostea în sân.” Mă uit în sân! Ioc amor, doar… dor de amor.

Melancoliile mele – plumburii – au formă, dar și fond: un fond „greu”.

Se ucid pădurile stațiunii; lumea, prostimea, tace. Traiul omului în armonie cu natura: o balivernă. Răzbunarea naturii va fi cruntă.

Lecturi matinale cu ațipeli în poziții nu tocmai comode. Prin urmare, în timp ce îmi nutresc sufletul, trupul mi-l supun la schingiuri. Uite-așa se răzbună sufletu-mi pe trupul cel neascultător!

16 febr. 2019, sâmbătă: De ieri am început revizuirea (corectarea) poemelor care vor face parte dintr-un nou volum de poezii. Asupra titlului proiectatului volum încă nu m-am decis. Deocamdată nu sunt hotărât nici câte poeme vor face parte din acest nou tom; asta voi decide după ce le mai pritocesc. Corectarea lor decurge lesne, întrucât nu prea am ce scoate, nici adăuga, la aceste versuri. Eventualele intervenții ar schimba sensul întregului poem, așa că optez pentru corectări sumare: punctuații, alipiri sau desfaceri de versuri, modificări ale titlurilor…).

În continuare lecturi alternative, având pe tapet patru-cinci cărți. Dacă nu am mai multe cărți în curs de lectură, mă simt încorsetat. Câteodată, una dintre ele mă prinde, mă fură; trag cu coada ochiului la celelalte surate ale ei, în așteptare și le văd dezamăgite, privindu-mă cu reproș. Răbdare!

17 febr. 2019, duminică: Mă gândesc să-mi transform poemele (poeziile în versuri albe) în poeme în proză; mi se pare că dispunerea lor în proză lirică ar fi mai descătușată și, poate, chiar mai sugestivă – mai apropiată de ceea ce am simțit atunci când le-am ticluit. Voi mai cumpăni.

Viața – o irepetabilă călătorie în care omul se împlinește în tot timpul ei; de multe ori, este adevărat, împlinirea aceasta este mai mult ponderală.

În scrieri am devenit foarte atent la utilizarea și deosebirea dintre: cratimă, (liniuța de unire), cezură (liniuța de pauză) și linia de dialog. Mulți, prea mulți, ignoră neta deosebire dintre ele. Îmi plac „salturile” pe taste pentru a putea comite în final o biată liniuță de pauză ori de dialog sau un semn diacritic – manevre care constituie, pe tastatură, veritabile scamatorii.

18 febr. 2019, luni: Săptămânile se-nvârt vertiginos, năucitor.

Migălesc la cele „111 poeme” ale mele care, până la urmă, ca volum, va purta titlul: *Și pietrele îmbătrânesc*. Imaginile copertelor îmi aparțin; intenționez să introduc și câteva ilustrații interioare, cel mult zece, alegându-le din noianul de fotografii ale mele de pe Facebook.

Pritocind poemele mele, apoi căutând pe Net detalii despre poemele în proză, aflu de V.N. (autor român de prozo-poeme) și de câteva cărți publicate de acesta. Nu mă pot abține și comand, iarăși!, pe Net, o carte de poeme de acest autor, precum și *Poemele în proză* ale lui Tudor Arghezi.

În rarele mele ieșiri în lume, mă bucur atunci când cineva cunoscut nu mă recunoaște: este victoria singurătății pe care mi-o pot savura în continuare în tihnă.

Ora 11,30: la plimbare cu I. în zona Tivoli. Zi caldă, cu iz primăvăratic, în compania unui tril continuu de pițigoi năstrușnici, neastâmpărați.

19 febr. 2019, marți: Tot ce văd, aud și simt, caut a le transforma în cuvinte sau, de multe ori, în tăcere. Așa încât, eu rămân doar cu ce am făurit: cu slovele și cu tăcerea. Cine oare îmi vede, îmi știe și îmi ascultă întristările?

Clipele trec, în goană trec…

Un singuratic sunt, deprins cu amărăciunea, un vajnic păstrător al durerilor vieții.

La orizont mijesc șapte decenii strivitoare de vise. Îmi întorc privirea, doar pentru o clipă, apoi cu ochii țintă către ele, mă-ndrept la întâlnirea cu mirajul celor șapte zâne necruțătoare. Mă voi apropia, în curând, de codri, cu imensa bucurie în suflet de a-mi revedea și saluta

arborii – singurii mei prieteni –, acum dormindu-și somnul încă, acei arbori pe care întotdeauna îi găsesc *acasă,* așteptându-mă în tăcere, mereu verticali.

20 febr. 2019, miercuri: De câteva zile moșmondesc la „Și pietrele îmbătrânesc”; caut câteva imagini, din noianul de fotografii ale mele, arhivate pe computer, imagini care să fie în consonanță cu poemele. În plus, mai vreau să introduc și niscaiva manuscrise scanate ale unor poeme. Așadar, mă aflu în treabă…

Azi, în dialog cu V., dovedesc încă o dată, că în viu grai sunt un… opintit la vorbă; acesta sunt.

21 febr. 2019, joi: Însingurările mele reci – nu pentru că ar fi februarie! – sunt prea sterile spiritului meu. De starea aceasta mă tratez cu patru feluri de leacuri (scufundări): în lectură, în natură, în scris și în internet; desigur, dozele diferă.

Concluzie: pentru a fi fericit este suficient să fii *un imbecil egoist și sănătos*! În fauna României de azi abundă astfel de exemplare, ce-i drept, nu știu cât sunt de investigate din punct de vedere medical; și nici juridic.

De ce oare ființa numită om dacă nu mănâncă, slăbește și piere, în schimb dacă nu citește, n-are nici pe naiba!? Pustnicul de mine: îmi petrec bună parte a zilelor vieții mele în chilioară, doar aici simțindu-mă bine; apoi, desigur și în dormitor, pentru niscaiva ore de somn, după care citesc și scriu – cam tot atâta timp cât și dorm.

Am de furcă cu imaginile introduse în textele din *Și pietrele îmbătrânesc*: imaginile introduse deplasează textele, aflate deocamdată în Word; dacă tot se dau peste cap unele poeme, mai înlocuiesc câteva dintre ele cu altele rămase în rezervă. În fine: timp și nervi, însă mă aflu în treabă – și asta-i bine.

Veste bună de la Andreea: vor să o salte în rang. Semn bun de pe o altă planetă!

22 febr. 2019, vineri: Rețin dintr-un poem de Blaga: „Când fiecare celulă de sânge din noi/ devine o inimă,/ atunci suntem bolnavi.”

(*Începuturi*). Da, indiciu clar: atunci când în sfera trupului tău fiecare celulă fiecare celulă devine sensibilă, făptura ta ajunge să fie fragilă, mai lesne de spulberat decât puful păpădiei.

… Încordare, prea multă încordare în cuprinsul făpturii mele, starea aceasta producându-mi sfâșieri, ruinări lăuntrice chiar, consecințe pe care încerc să le ignor. Ar trebui, de fapt ar fi trebuit, dintotdeauna, să întâmpin viața pasiv, să o contemplu liniștit – dar putut-am eu vreodată asta?

Zădărnicie și neant e viața (Eclesiast), dar cu toate acestea ce poate fi mai pasionant decât ea?

Să poți avea drept țel în viață: să n-ai niciun țel! Teoretic ar fi posibil, practic însă nu se poate înfăptui; cu alte cuvinte, adoptarea unei vieți contemplative, dar și asta este deja un țel! Așadar, contemplare: fără preocupare și fără implicare.

Natura mea nu este una superficială: uit greu ceea ce m-a impresionat –pozitiv sau negativ. Or, modul acesta de viață este destul de anevoios, deoarece povara trecutului, mai mult sau mai puțin luminos, devine apăsătoare.

Excursiile mele sunt incursiuni de cele mai multe ori lăuntrice; cu alte cuvinte, îmi place să caut în afară, deși ceea ce caut, cu adevărat nu se poate găsi decât în mine.

Dimineață răcoroasă; a nins mărunt, așternându-se, din nou, strat de omăt subțire.

23 febr. 2019, sâmbătă: Aflându-mi liniștea în chilioară, nu mai alerg după alte plăceri precum odinioară; aici citesc, scriu (transcriu din caiet), cutreier în lumea online, căutându-mi repere care să-mi placă, înainte de toate, sufletului; și atunci când le aflu, mă bucur.

Și cum să nu tremure inima bietului om, ca frunza plopului tremurător, de vreme ce omul este mereu supus furtunilor furibunde, răvășitoare de cele lăuntrice?

Ambițiile noastre sunt principalele cauzatoare ale nefericirii și ale dezastrelor – dorința noastră (zadarnică) de autodepășire. Ne credem mai mult decât ceea ce suntem, vrem mai mult decât ceea ce pu-

tem și pentru care timpul, prea puțin al acestei vieți, este imposibil să ne fie suficient. Așa încât, din lipsă de modestie și de năzuințe prea multe, ne paște inevitabil prăbușirea. Omul este suficient de dotat cu istețime, însă, din păcate, majoritatea dintre noi nu suntem în stare ca pe baza acestei inteligențe să dobândim și înțelepciunea necesară scurtului trai al nostru pe pământ. Aceasta este una din dramele omului: incapacitatea de a fi suficient de înțelept pentru a trăi în modestie și liniște.

24 febr. 2019, duminică: Conviețuiesc cu ale mele contradicții. Mă străduiesc a le accepta, în definitiv nici nu aflu altă cale.

Lectura și scrisul – două îndeletniciri care conviețuiesc bine în sfera sufletului meu, mulându-se perfect pe specificul lui.

Subscriu, fără să stau pe gânduri, la afirmația conform căreia a fi ironic este, în fond, o mască a nefericirii, ascunzând cu certitudine vulnerabilități interioare; ea, ironia, este o formă elegantă care acoperă și, totodată, exprimă suferință. Da, mă recunosc.

25 febr. 2019, luni: Noapte geroasă; îmi fixez centrala termică pe o altă treaptă de căldură. Afară contorul zdrăngăne voios!

Sindromul Sissi: … să nu te simți bine decât acolo unde nu există nici urmă de om; și asta nu din timiditate, ci din silă de ei.

26 febr. 2019, miercuri: Lecturi. Apoi, retușări de poeme în volumul *Și pietrele*… Încă puțin și manuscrisul poate fi trimis la editură. Mai întârzii însă trimiterea, deoarece la fiecare recitire aflu câte ceva de migălit. Cartea va cuprinde și circa 20 de ilustrații reprezentând imagini din natură, selectate din multele-mi fotografii postate pe Facebook; imaginile copertelor I și IV îmi aparțin așijderea.

Un filozof afirmă că: „sexualitatea este o imensă impostură, o uriașă cacialma împrospătându-se invariabil.” Mare noroc, zic eu, că decepția ulterioară sexului nu ne afectează tot restul vieții, această dezamăgire fiind doar momentană.

… Și uite-așa, ne făcurăm opt miliarde de suflete decepționate ori în curs de decepționare.

28 febr. 2019, joi: „El a prea fost” atunci când cineva ori ceva, a durat, a existat prea mult…

Auzit, la tv., de la un ierarh: „Umanitatea de azi, coclită de amărăciuni de toate felurile, își exprimă bizarele plăceri prin prea multă gălăgie și destrăbălări. Cauza bolilor este mintea, iar remediul acestora este inima, adică iubirea.”

Astăzi, în satele românești există o lume bizară: nici țărani nu par a fi, nici muncitori; ei sunt mai degrabă o lume provizorie compusă din asistați sociali nepretențioși, resemnați și plictisiți de tot ceea ce li se întâmplă. Aici, în mediul rural, a triumfat fatalul, arbitrariul și, mai cu seamă, falsul. Omul zilelor noastre nu mai are orgolii, nici ambiții – el are cel mult *uimiri resemnate.*

După toate aparențele, Satana conduce lumea de azi, Iisus rezumându-se doar la Judecata de Apoi. Așadar, tot ceea ce facem, noi, oamenii, acum, este greșit și, ca atare, condamnabil; va urma, în consecință, *Condamnarea*, lăsați fiind, deocamdată, să ne zbenguim, să ne satisfacem în continuare hatârurile.

1 mart. 2019, vineri: Satul românesc nu a murit, ci a pierit… Și pentru ca drama să fie și mai mare ele, satele, au ajuns să fie locuite – mare parte dintre ele – de etnia brună.

Ne pregătim, I. și cu mine, pentru a merge la Odorhei; vom face un drum de 100 de km doar pentru o semnătură pe care o are de dat I. la un consul uituc!

Zi primăvăratică. După ce Ida își rezolvă problema consulară, ne preumblăm prin Odorheiul cochet, mâncăm câte o prăjitură la „Alexandra”, facem cumpărături la Kaufland, trecem pe la piața de zi, pentru a procura legume și fructe. După ce ne aprovizionăm și aici, la piață, ne îndreptăm către casă, propunându-ne să facem o haltă la hanul Árcso din Corund pentru a dejuna. După dejunul de la han, ne grăbim să ajungem acasă, I. fiind programată la stomatolog, la ora 15. Ajunși la Sovata, după ce o las pe I. la stomatolog, merg să-mi fac plimbarea de zi printre lacuri.

2 mart. 2019, sâmbătă: Ieri, după aproape un an de ezitări, m-am decis să cumpăr ediția din 2016 a caietelor lui Cioran. După ce că le am deja în bibliotecă, ediția veche, în trei volume, citite de trei ori până acum, cumpăr totuși „cărămida” aceasta de peste două kilograme, nerezistând ispitei. (Cu siguranță, am să dăruiesc cuiva – cine va merita! – ediția veche ori, poate, pe aceasta nouă, după ce o voi răsfoi). Când e vorba de Cioran nu mă pot abține să nu recitesc anumite scrieri ale lui; deoarece *Caietele* mi-au plăcut în mod deosebit, iată: le am și sub această formă, reunite într-un singur volum.

La scriitorul rășinărean mă interesează atât omul, cât și scriitorul, gânditorul, filozoful, spre deosebire de alți autori ale căror scrieri citindu-le, mă rezum doar la scrierile acestora, nemaiadâncindu-mă în alte scrieri ale lor. În privința lui Cioran mă preocupă nu atât scriitorul, cât, mai ales, omul; de aceea, mă cufund, iar și iar, în scrierile acestui autor, nesăturându-mă de ale lui gânduri redate într-un stil răpitor, strălucitor. Pasionant la el este faptul că în scrierile sale se prezintă nu ca autor, ci ca individ, fără să vorbească despre scrisul său; el pomenește despre toate câte îl impresionează zi de zi, fără a face caz de sinele lui ca scriitor. Poate de aceea îl și citesc atât de intens pe acest autor.

Îndoielile lui Cioran sunt de-a dreptul voluptoase, ceea ce îl face să fie un sceptic nu chiar… sceptic!, el fiind, în realitate, o fire veselă, deschisă, comunicativă. În fond, toate cărțile lui Cioran sunt autobiografice, ele fiind însă autobiografii mascate.

3 mart. 2019, duminică: Firea mea doritoare de singurătate a tânjit dintotdeauna către preocupări ascetice precum: lectura, plimbări singuratice în natură, scrisul… Acestea le-am vrut, pe acestea le am, iată, acum, la bătrânețe; ele îmi rămân în prezent ca îndeletniciri cotidiene. Dar în pofida anilor pe care îi port în cârcă, eu încă tot nu am ajuns să fiu eu: mereu devin.

Din lecturi: „Cioran a fost pătruns de subtilitatea limbii literare, dar nu și de spiritul francez; el vorbește și scrie în franceză ca unul dintre cei mai mari stiliști ai limbii franceze, în schimb *gândește* ca un român din Rășinarii Sibiului.”

Peiorativ, Sovata ar fi locul (localitatea) în care m-am învățat – și dezvățat definitiv! – să trag cu dușca.

Plimbarea, cu I., în pădurea din zona Tivoli. Sunt semne vădite ale desprimăvărării. Admirăm timidele mijiri ale brândușelor printre covoarele subțiri, sticloase, de zăpadă înghețată și frunzele uscate eliberate de povara omătului.

4 mart. 2019, luni: Noi, cei care suntem chiriașii, și nu proprietarii, pe acest pământ, de ce oare ne zbatem în halul acesta?! Căci, nu-i așa, zadarnic este totul. Realitatea, viața cea de toate zilele, confirmă faptul că omul *știe* că acesta-i adevărul, însă nu vrea să creadă. Căci dacă ar vrea să și creadă acest adevăr esențial al vieții, multe s-ar simplifica și lumina în traiul nostru pe acest pământ.

Moartea: neant sau un nou început? (… *vom muri și vom vedea*!).

Zilnic ar trebui să îmi fac o listă cu preocupări care îmi sunt prisoselnice, o listă care să poarte titlul: *Destul-mi-i!*

Răbdare și nădejde! Să-mi fie asta deviza tuturor zilelor care mi-au mai rămas…

Europa de est – refugiată, ba chiar mutată în vest, de lehamite, de neputința de a mai îndura șirul nesfârșit de hoțomănii, mârșăvii și minciuni. Treizeci de ani, aproape, de plecări, de abandonare și dezertare de la ceea ce ar fi trebuit să fie datorie și patrie. Nu este drept, nu e cinstit, nici bine nu-i. Oare va mai trebui din nou o revoltă violentă, sângeroasă, așa ca în ’89?, pentru ca lumea să se potolească și să-și *facă parte dreaptă* acolo unde Dumnezeu l-a ivit pe pământ, renunțând la aceste plecări masive nefirești. Închide, Doamne, porțile Occidentului putred și înșelător. Cumințește-l pe om, potolindu-i foamea de banul murdar – amarnic și ispititor!

În viață, da: este de mare însemnătate *voința de sens;* însă nu *voința de plăcere* (Freud), nici *voința de superioritate sau de putere* (Adler), ci *voința de a-ți sublima suferința în iubire!* (V. Frank).

5 mart. 2019, marți: Nevoia mea de confesiune să fie oare o consecință a nicicând spovedaniei sufletului meu? Desigur, nu mă

asemăn nici lăuntric, nici la chip cu vreun înger, dar vinovat pentru *viața de om* pe care am avut-o și o mai am, nu mă consider. În schimb, suferințe morale am avut destule; astea și din cauza sufletului meu mult prea sensibil la vârtejurile existenței.

Aceste exerciții de confesiuni, pe care le săvârșesc prin intermediul consemnărilor, au fără îndoială un rol benefic, tămăduitor. Consemnările, prin potențialul lor eliberator au efect terapeutic. Scriind, mai apoi și publicând – evident, acestea înseamnă o exhibare, dar fără să îmi arog vreo fală pentru acest act al meu. Cert lucru, notele acestea ale mele vădesc o pronunțată lipsă de discreție, ale cărei consecințe mi le asum în totalitate.

Fantasmele mele mintale nu au limite. Zilnic duc veritabile lupte epuizante pentru a mă identifica și împăca cu mintea mea necruțătoare și iscoditoare.

6 mart. 2019, miercuri: Ieri am transmis la editură manuscrisul volumului *Și pietrele îmbătrânesc*... Se pare că felul în care am conceput eu transmiterea textelor, precum și a imaginilor, nu este cel mai fericit mod de operare pentru editor. Omul mă pune în gardă că, dacă voi lăsa manuscrisul în formatul transmis către el, pentru ca totul să poată fi transpus în pdf-final, va necesita încă ore bune de lucru din partea lui, deci bani din partea mea! În această situație va trebui să-i cer sfatul lui M.G. ca să mă ajute să ies la liman.

Lecturi, cu folos, dintr-o carte bine scrisă de către Ion Dur: *Jurnalul domestic*. La un moment dat, autorul îl numește *nesuferit* pe Cioran! Parcă mi s-ar fi turnat o găleată cu apă rece pe cap! Și nici măcar nu a pus în ghilimele calificativul. Oricum, Ion Dur scrie bine – indiferent de opiniile sale.

7 mart. 2019, joi: Nici Dumnezeu nu mai poate ține cu România, țara asta mult blamată, batjocorită și jefuită de toți hoții lumii acesteia. Teamă mi-e că șubrezită cum e, cei care râvnesc de multă vreme să o ciopârțească, vor profita de această împrejurare prielnică pentru a se înfrupta așa cum de mult… pohtesc! (Pluripartitismul pentru Ro-

mânia este nefast, putând chiar merge până acolo încât să-i fie fatal – treizeci de ani nu au produs decât dezbinare, jaf și jale națională!

Începând din 2008, îmi gospodăresc liber, în beneficiu propriu, orele și zilele vieții mele; o fac bine ori mai puțin bine, doar Dumnezeu o știe.

Citesc. În fața mea – fereastra luminată de soarele acestui început de zi. Alături, pe un alt perete, o altă fereastră, iar între cele două stă, neagră și îmbufnată, perfida și perversa fereastră neagră a televizorului, pe care nu îl mai pornesc decât seara târziu. Văd în această neagră drăcovenie o arteziană de otrăvuri sufletești, caut să mă feresc pentru a nu fi împroșcat de multele mizerii care se revarsă de aici.

Sunt un interiorizat reflexiv. Cu așa-zisa împrietenire nu m-am împăcat niciodată, și nici nu cred că o să mai pot reuși vreodată, lipsindu-mi *organul* întru prietenii, anume: încrederea.

Intențiile mele de a publica aceste caiete sunt semne certe de vanitate, căci sunt convins că nu aș mai face aceste consemnări fără a le vedea sub formă de carte.

Zi de zi sunt mitraliat de realități care mă răscolesc, durându-mă, zguduindu-mă, unele, ori mâhnindu-mă. Nepăsătorii, expansivii, zgomotoșii îmi sunt străini, de neînțeles

Prezentul: găunos. Trecutul – cel puțin bizar; îmi vine în minte că pentru a nu sta două-trei zile la coadă, la benzină, dădeai o sută de lei la un „fruntaș" și obțineai un loc avansat. Desigur, nu am dat niciodată, pe atunci neavând decât o Mobră pe care o „adăpam" în parchetele de exploatare.

8 mart. 2019, vineri: De câteva zile manuscrisul „Și pietrele îmbătrânesc…" se află la editură. Am început ping-pongul corecturilor prin e-mail-uri și prin telefon.

Scotocesc pe Net, în arhiva revistei Saeculum. Am ajuns până la numărul 23. Atunci când aflu articole care mă interesează, le copiez online, apoi pe suport de hârtie pentru ca, mai apoi, să le pot citi pe-ndelete, atunci când vreau, și cum vreau eu, spre a le savura.

Revenind la „Și pietrele…" aflat în fașă la editură, țin să mă laud cu faptul că multe dintre poeme au, chiar au: componente cu tran-

sfigurări, idei poetice, nefiind doar revărsări de cuvinte necontrolate, fenomen pe care l-am remarcat atât de frecvent în multe dintre volumele poetice ale unor autori. Am citit, și continui să citesc, o sumedenie de poeme. Din păcate însă, prea multe dintre poeziile citite îmi stârnesc senzația că ronțăi iască, ba chiar mai rău: nisip.

Citesc într-un jurnal că Sorana Țopa (actriță), iubită a lui M. Eliade, apoi a lui Cioran, printre alții, decedată în anul 1986, nu a putut fi incinerată, doar… prăjită, din pricini de economie la curentul electric.

Natura reînvie. Soarele, ezitant, având de înfruntat cohorte de nori, încălzește puternic (18° C), petece de zăpadă pitite căzându-i victime.

Citesc crâmpeie, printate de pe Net, din jurnalul lui Eugen Barbu. Notațiile în acest jurnal sunt scurte, aproape telegrafice, fără pic de lirism, uneori decoltate, mergând până la durități verbale – în fond, însuși stilul lui Barbu.

9 mart. 2019, sâmbătă: Primesc pdf-ul cărții „Și pietrele îmbătrânesc…”. Îmi pare bine că nu sunt necesare corijări în text; în schimb, remarc niscaiva deplasări de imagini. Comunic editorului pentru a mi le remedia; cred că luni sau marți manuscrisul poate intra la tipar.

Lecturi, cu picoteli, de pe pagini tipărite din felurite texte găsite pe Net.

Afară – soare și neliniștitor de cald, fiind prea timpurie încălzirea.

10 mart. 2019, duminică: Citesc în niște însemnări că „țăranul” Marin Preda își tortura soția (A.C) trimițând-o în miez de noapte să culeagă din iarbă greierii, la Mogoșoaia, întrucât moncherul nu putea dormi din cauza țârâitului acestora! Asta da!

11 mart. 2019, luni: De ce oare iepurii care țopăie și aleargă de mama focului, trăiesc doar în jur de 15 ani, în timp ce broasca țestoasă – leneșă, lentă, ajunge până la 450 de ani?!

E totuși prea mult negru, urât și meschin în viața asta; în pofida acestor realități începe, iată, desprimăvărarea!

Unicul meu drog – lectura; și, întrucâtva, scrisul. Bune și astea, însă ca orice drog, costă.

Mă uit la pereții camerei: bine-i, vorba aceea, că deocamdată mă adăpostesc și nu trebuie să mă ascundă. Infecta troacă numită televizor. Mă bucur că am ajuns să reduc timpul de vizionare la sub o oră pe zi.

… Prin anii '89, atunci când planeta „înnebunise", atunci când occidentalii juisau la ceea ce se petrecea în blocul socialist, Eugen Barbu exclama: – Doamne, dă-le și lor 40 de ani de comunism!

12 mart. 2019, marți: Corecturi la *Și pietrele…* prin ping-pong de mesaje pe e-mail cu editorul. Cum s-ar spune, moșim la acest manuscris pentru a deveni publicabil. În preajma orei 13 îi dau acceptul pentru tipărire.

După-amiază. Ies la o plimbare în pădurea începând a se înveșmânta de primăvară; primii soli: crucea-voinicului, brândușele, mâțișoarele de alun și de anin…

13 mart. 2019, miercuri: Lecturi din Iov (ediția V. Anania):

1) – Odihnă-i este omului murirea, căci într-însa l-înfașă Dumnezeu! (3:23).

2) – Temutu-m-am de spaimă, și iată-o, stă deasupra-mi; de ceea ce mi-e frică, aceea-mi stă-nainte (3:25).

3) – Pe cât știu eu, aceia ce ară rătăcire și seamănă durere, pe acestea le culeg (4:8).

4) – Mă culc și zic în sine-mi: Când oare va fi ziuă?; mă scol și spun asemenea: Când oare va fi seară?; și-s plin de suferință din noapte până-n zori (7:4).

5) – Trudit până la durere e sufletul din mine… (10:1).

6) – Cândva mâinile Tale mi-au plăsmuit un chip și m-au făcut; pe urmă, sucind-o, m-ai lovit (10:8).

7) – Născutul din femeie e om cu viață scurtă și plină de necazuri (14:1).

8) – De ce necredincioșii se țin întregi în viață și-ajung la bătrânețe, ba chiar în bogății? (21:7).”

Chiar așa, de ce?!

(Explicații, pentru 21:7, găsite pe un site: *Pentru ce? Versetele anterioare descoperă că Iov nu pune întrebarea de dragul argumentării. El este cu adevărat preocupat. El observă succesul și bunăstarea celor nelegiuiți. Spre deosebire de prietenii lui, el este dispus să accepte acest fenomen ciudat. Dar chiar dacă îl acceptă, recunoaște că nu se poate împăca cu această idee. Iov nu este singurul care a căutat răspuns la această întrebare uluitoare.*

Îmbătrânind, Țofar a susținut că biruința nelegiuiților este scurtă (cap. 20,5). Cu o putere de înțelegere mai mare, Iov vede că succesul celor nelegiuiți poate continua toată viața) În fapt, nedumerirea rămâne neclarificată.

Telefon de la editură: „Pietrele… ” se află deja la legătorie. La începutul săptămânii viitoare cărțile le voi putea avea în mâini; apoi, voi începe dăruirea lor: la început, la Biblioteca Orășenească, mai pe urmă, la apropiați, apoi, mai către vară, la turiști.

Plecăm, eu și cu I., undeva dincolo de Praid, cu mașina, apoi pe jos, pentru a ne face plimbarea cotidiană. La un moment dat, constat că nu am telefonul în locul bineștiut. Este suficient ca să intru în panică și să-mi dau peste cap plăcerea promenadei pe seama drăcoveniei. Mă agit, mă panichez. Reîntorși acasă, găsesc telefonul la locul lui obișnuit. Iată ce înseamnă dependența!

14 mart. 2019, joi: Lecturi din Iov, apoi comentarii ale Sfântului Ioan Gură de Aur. Mai târziu, către amiază, voi merge să plătesc niscaiva taxe: asigurarea pentru casă și mașină, taxa de drum…

Se desprimăvărează.

15 mart. 2019, vineri: Bolile omului – consecințe ale lipsei de măsuri în toate cele… Dar oare cine știe cu adevărat unde se află limita?

Ceva mai târziu am să merg să culeg urzici fragede, undeva pe malul Târnavei.

Oi fi, oare, atât de vinovat pe cât de neliniștit sunt? Prea se gândește omul la toate cele ce i se pot întâmpla, dar care deopotrivă pot să nu i se întâmple – de aici și multele-i neliniști, nefericiri. Bătrânețea – boala cea fără de leac, spune înțeleptul; și bine zice.

În fiecare zi ar trebui să fac o listă cu tot ce e cu folos a le săvârși, o alta – cu ceea ce este fără de folos, fără de rost; apoi să o respect cu sfințenie, pe cea cu folos (sufletesc); desigur fără să uit de lista lucrurilor fără de rost.

Aștept să mi se trimită cea de-a zecea carte a mea, apărută și aceasta la Cluj, anume: „Și pietrele îmbătrânesc…”. Desigur, așteptarea mea este lipsită (deja) de emoția aparițiilor anterioarelor cărți. S-a instaurat, iată, și în această privință, pasivitatea. Toate cele zece cărți pe care le-am scris sunt, în definitiv, autobiografia mea extinsă, așternută, pe aproximativ trei mii de pagini. Ele sunt roadele nevoii mele de a mă elibera de o anume stare de spirit. În consecință, după cele scrise, ce oare aș mai avea de adăugat despre mine? Orice altă pagină pe care cutez a o mai scrie, cred că va repeta pe careva dintre cele trei mii anterioare. Cu toate astea, continui să scriu, fie și din inerție, căci a mă opri nu cred că va fi bine.

Plimbare pe malul Târnavei. Ori de câte ori vin pe malul ei rămân profund dezamăgit de ceea ce îmi este dat să văd: toate mizeriile, posibile și imposibile, aduse de către om pe malul apei; dar nu numai pe mal, ci și vărsate în apele ei, încât mi se face lehamite de această ființă ipocrită. Culegând moțuri de urzici fragede, la un moment dat mi se face greață și golesc punga, gândindu-mă că, oricum, nu am să le pot mânca știind și văzând locul de unde le-am cules. Mârșavă ființă omul, de pus la zid, fie și pentru aceste acte de poluare cu nepăsare a naturii. Omul îmi stârnește oroare, fără să fiu neapărat mizantrop.

16 mart. 2019, sâmbătă: Plouă. Tocmai azi, când aș fi vrut să lucrez câte ceva în curte și în livadă!

Drama cunoașterii. Omul a ales cunoașterea, căzându-i astfel pradă acestei opțiuni, deși putea foarte bine să rămână umil, modest, „liniștit în colțul său.” Cunoaștere a vrut, a tras perdeaua dorind să vadă „dincolo”: poftim, minunează-te!

Obsesiile mele:

– în materie de lecturi: Cioran (convorbiri, interviuri, Caiete, scrisori); apoi: Tolstoi, cel din Jurnale și din nuvele. Urmează Imitarea lui Hristos de Thomas Kempis;

– intrând într-o papetărie: radierele (moi!), minele de creion de 0,7 mm/2B, caietele cu spirală, cu copertele tari, cartonate;

– în natură: ieșiri pe Valea Bucin, pe malul Târnavei-Mici ori mai sus, înainte ca cele două pâraie, Creanga-Mare și Creanga-Mică să se fi unit pentru a da naștere la Târnavă. Plimbările pe aceste maluri, departe de orice urmă a omului, doar cu șuierul apei în urechi și cu câte un tril grăbit de pasăre mirată de prezența mea acolo. Și, bineînțeles, pe toată durata deplasării, fotografierea unor repere mult dragi sufletului meu.

17 mart. 2019, duminică: Gânduri despre Europa și U.E. izvodite din lecturi: *Europa este îmbătrânită, epuizată. Țări precum Franța, Anglia, Italia – au în spate o mie de ani de civilizație. Ele pot fi, poate, bune sfetnice în materie de civilizație, dar nu și bune membre într-o uniune ca U.E. Țări ca cele mai sus amintite sunt asemenea unor septuagenari într-o echipă de fotbal înființată alaltăieri. În afară de mascaradă și absurd ele nu pot contribui cu nimic, dimpotrivă, într-un meci cu echipe cu jucători tineri precum SUA ori Federația Rusă. Așa încât, dacă ești decent și realist, ieși din echipă – vezi Anglia – și urmărești meciul de pe marginea terenului, amuzându-te de lipsa de coeziune a echipelor și de caraghioslâcul competiției din partea unei astfel de participante. Așa încât, „partida" este ratată, de către UE, din capul locului, păcat fiind de consumul de energie a membrilor ei, cât și de pierderea de timp care poate însemna decenii!*

Chinuri lăuntrice și lâncezire. Ce m-aș face fără cărți și internet? Desigur, îmi rămânea, oricum, Natura; probabil m-aș fi sihăstrit fără cele două îndeletniciri amintite mai sus.

Natura – întruchipare a perfecțiunii, a echilibrului. În consecință, orice acțiune a omului este contrară echilibrului lumii, producătoare fiind de nefericire; orice acțiune, contra naturii, este nefastă.

Scrierile mele, jurnalele și toate celelalte scrieri, sunt o consecință a lipsei altor activități care să mă facă demn de a mă privi în ochi fără să roșesc. Luni sau marți cel târziu, urmează să primesc de la editură *Și pietrele îmbătrânesc…* tipărit într-un tiraj modest. Continui să scriu, nu mă potolesc, simțind că această activitate îmi este necesară, făcându-mi bine.

18 mart. 2019, luni: Pasiunea aceasta a mea pentru scris înseamnă foarte multe ore de *dulce singurătate,* fără a mai pune la socoteală și minunatele ore de solitudine petrecute cu cărțile în mână, citindu-le.

Am ales, demult, cititul și scrisul ca mari pasiuni ale vieții mele; apoi, natura. Pasiunea mea pentru lectură a început odată cu descoperirea bibliotecii orășelului meu natal Sângeorgiu de Pădure. Un exemplar din prima mea carte împrumutată de la acea „casă a cărții”, procurată ulterior, peste decenii, o păstrez și acum, în biblioteca-mi proprie, ca pe o nestemată: tandru obiect evocator al unor vremuri de altădată. Din pricina acestui așezământ cultural, biblioteca din Sângeorgiu, am preferat să mă retrag în singurătate pentru a savura voluptatea cititului, mai apoi, cea a scrisului. Scriu, deci exist; dar ca să exist, am nevoie să pot citi în tihnă, condiție pe care o pot dobândi de multe ori doar prin renunțări nu întotdeauna înțelese de către cei din preajma mea. Mă bucur, chiar dacă pasiunea mea cere aceste mici sacrificii, că bucuria mea, legată de această îndeletnicire, nu s-a stins, nepărăsindu-mă nici la anii pe care îi am, dându-mi sens orelor și clipelor.

Nicicum nu îmi pot da seama dacă sihăstria mea este o consecință a lecturii sau chiar cititul în sine m-a sihăstrit! Cert este că, oricare ar fi adevărul, starea aceasta îmi place teribil!

M-aș bucura să știu că prin cele zece cărți ale mele, chiar dacă știu că nu am învins efemerul, l-am determinat măcar să mai întârzie întrucâtva. Versurile poemelor mele, dimpreună cu gândurile și preocupările din alte scrieri – s-au născut din tumultul minții mele, încercând a le ordona și limpezi. Tot ce am scris, nu cred că va putea impresiona, în chip deosebit, posibilii cititori. Totul însă e bine așa cum e: viețuirea mea, în continuare, în sihăstrie, cu dimineți împestrițate de

sclipiri de bucurii stârnite de lecturi și însemnări mult dragi sufletului meu. În virtutea acestor plăceri, am ajuns un sihastru aproape sălbăticit. În public mă simt stânjenit, măgulelile nu mă flatează, neinteresându-mă. Desigur, de aici derivă și alegerea mea de a nu-mi lansa niciuna dintre scrierile apărute. Eu:

Sunt un gorun
rătăcit printre sălcii,
la mine cerbii nu vin
să-mi roadă scoarța
atunci când brândușele
răsar sfioase
printre frunzele moarte…

Fac parte din hoarda scribilor, condamnată la obscuritate și uitare veșnică; cu toate astea, scriu! Anii mei târzii și șubrezi se bucură de ajutorul făurarului care preface graiul cotidian în sărbătoare; acest destoinic făurar este *scrisul.*

Făcătorii de bani utilizează întotdeauna mijloace neoneste pentru a-i dobândi. Dar, mă-ntreb, ce-or fi făcând cu atâția?!

… Suma voluptăților în dragoste este infinit mai mică decât cea produsă de plăcerea scrisului și a cititului – aceasta din urmă plăcere acoperindu-mi întreaga viață, nicicând dezamăgindu-mă, ci din contră, ținându-mă tot timpul în ale ei brațe pe tot parcursul hălăduirii mele pe pământ.

Delirul verbal din unele scrieri fără idei îmi stârnește repulsie. Nu vreau horbote la o fereastră îndărătul căreia să fie o cameră goală.

Perseverez în a mâzgăli hârtia; îmi place că sunt pe acest drum de când mă știu.

Se desprimăvărează. Natura dezmorțită își reia un nou ciclu de viață. În zori, păsările și-au reluat concertul.

19 mart. 2019, marți: În timp ce majoritatea oamenilor se dă în vânt după pălăvrăgeli, vizite, petreceri, grăbiți să iasă din singurătate, în tot acest timp eu o caut – pentru mine aceasta fiind o binecuvântare.

În fond, pasiunile mele: lectura, scrisul, cufundarea în sine și în natură, solitudinea, toate acestea sunt condiții esențiale, prin aceste îndeletniciri îndepărtându-mă, cât mai mult și mai des, de distracțiile atât de căutate și agreate de cei mai mulți, precum: festivaluri, competiții, atracții turistice, serbări de tot felul. Eu îmi caut bucuria în cărți, nu în reuniuni. Poate că un mediu social diferit de cel în care mi-a fost dat a-mi trăi viața, mi-ar fi oferit o altă desfășurare a vieții mele. Cărțile mele au venit ca o compensare, ele încercând să suplinească acel mediu propice gândirii profunde, esențiale – ceea ce, în definitiv, mi-a lipsit. Fiindcă *aurul* căpătat la venirea în viață eu l-am prefăcut în plumb, vinovat sunt, în primul rând, doar eu; abia după aceea circumstanțele. Constat, după șapte decenii de existență, că viața omului se rezumă preponderent la acumulare de averi materiale. Pe lângă aceasta, cei mai mulți doresc și recunoștință, slavă pentru cele făurite. Cât sunt de departe de toate acestea!

Ce mai fac? Supraviețuiesc, iată, sâcâielilor și vitregiilor vieții de zi cu zi.

Fapte, cuvinte, scriere.

Cuvântul se-nalță, faptele se târăsc prin noroaie și prin praf. Scriind, îmi atenuez dezgustul și, câteodată, plictisul. Încă de mic copil am adorat cuvântul scris, pasiunea aceasta iluminându-mi existența, răpindu-mă de la mult prea desele vulgarități ale vieții materiale. Prin cuvânt îmi este dat să plutesc în feeria luminilor imaginare; prin tot ce scriu caut să mă abat de la banalitatea cotidiană dând un lustru searbădului și plictisitorului. În citit și în scris, mi-a fost dat să aflu infinit mai multe plăceri decât în compania omului: îndeobște duplicitar și, adesea, perfid.

20 mart. 2019, miercuri: … Câtă idioțenie și răutate în lumea aceasta! Din pricina acestora mă refugiez prin codrii și în literatură.

Oboseala de mine și de alții este cauza pentru care las să-mi picure firavele slove pe hârtie; în felul acesta, orele-mi matinale îmi sunt îmbibate de un soi de încântare; astfel răutatea neagră a lumii acesteia, pentru câteva ore pe zi, nu mă mai poate atinge. În aceste dimineți, petrec în contemplație și în singurătate ore de voluptate spirituală. Plă-

cerea acestor ore derivă și din evitarea, în acest răstimp contemplativ, de orice altă activitate în afară de lectură și scris. În răstimpul acestor ore cobor în mine însumi, pe scara slovelor și neconversând cu nimeni, doar cu mine însumi, mă simt un sihastru liber și mulțumit cu ceea ce mi se întâmplă pe tărâm spiritual. Să citesc, să gândesc, să scriu – sublime preocupări menite parcă a mă consola de atât de multe neajunsuri ale existenței. Scrisul îmi anihilează greața umplându-mi golul sufletesc.

Rezumând, aș transcrie o afirmație a lui Anton Pann: „Scriind câte ceva, mi se pare că îmi petrec vremea foarte dulce."

De 26 de ani nu am mai băut un strop de alcool, cafea – nicicând, tutun – ioc; viața merge înainte, chiar și sec!

… Zilele cad una după alta, precum frunzele atinse de bruma toamnei; rândurile mele așternute pe hârtie sunt balsam pentru cicatrizarea rănilor rămase pe arborele vieții. Publicarea a ceea ce scriu îmi excită totuși nițel vanitatea, recunosc. La drept vorbind, adevărata-mi plăcere, veșnica seducție, constă doar în scris.

De o vreme bună, îmi tot caut termeni pentru a-mi defini sufletul. Ei bine, cea mai scurtă și mai apropiată definiție privind această entitate misterioasă a ființei noastre îmi pare a fi următoarea: *Sufletul este acel suflu dumnezeiesc dătător de viață, căpătat odată cu trupul, în timpul zămislirii*. Cu alte cuvinte, această parte imaterială a ființei noastre este însuși Dumnezeul din noi.

Sunt scribul tenace, obscur, dedat iubirii discrete dintre el și Cuvânt; fără spectacol, fără tam-tam-ul ridicării perdelelor odăii în care se întâmplă mirificul act de creație. Intrarea mea în literatură s-a întâmplat prin ușa îngustă a haiku-ului (1999). Cochetarea cu literatura s-a petrecut în deceniul al șaselea al secolului trecut. Din 1968 am început consemnările în Jurnal; am comis o întrerupere de aproape doi ani, timp în care am servit Patria, ca oștean. Alte întreruperi, care se pot constata în perioada 1980-2002, se datorează transpunerii notelor diaristice, din acest interval de 22 de ani, în scurte fragmente, care se pot regăsi în scrierea mea *Nori în derivă;* consemnările acelei perioade, pe care le-am găsit a fi total neimportante, le-am ignorat, faptă pe care o

regret acum, cu atât mai mult cu cât acele caiete au fost încredințate focului. Gest ireparabil, mai mult decât necugetat.

21 mart. 2019, joi: Cărțile mele – semne că mai sunt; sau, mai exact, că am fost. Acestea sunt zece ferestre către un suflet care a dorit a se devoala prin intermediul slovelor. Munca, fie și în felul acesta, pe tărâmul cuvintelor, îmi creează senzația (amăgitoare) de activitate și utilitate. Îmi vine în minte un aforism al lui Pablo Neruda: „Muncesc ca să nu mă arunc pe fereastră.” Iată, așadar, menirea salvatoare a muncii, alături de ochiul ei magic – banul.

Afară se luminează de zi. Un pițigoi cântă cu înflăcărare un cântec vesel care, sigur, exprimă bucuria revenirii primăverii. Aș vrea să-i țin isonul, dar cântul meu e fals…

Creionul meu (mecanic) este „bastonul sufletului” meu: cu el pornește la drum, zi de zi, pe câmpul alb al foii de hârtie, lăsând în urmă semne grăitoare de sine.

Scrisul meu este o gândire ceva mai profundă decât sporovăiala fadă a lumii; el este chemarea la raport, zi de zi, a sufletului meu.

Zilnic aproape, scot de pe Net tot soiul de comentarii despre feluriți scriitori care, în bună parte, nu mai sunt în viață. Hoardele de comentatori, prin ceea ce ticluiesc, gravitând în jurul slovei autorului comentat, nu fac altceva decât să se *lustruiască* pe sine, parazitând seva autorului despre care scriu.

Omul și răutățile sale – curg, se revarsă, zi de zi, din tv., de pe internet. Cu aceste mizerii, din păcate mă mai mânjesc încă zilnic, dar mai puțin decât altă dată; și pentru aceasta, mă felicit.

Citesc într-o revistă: … Moldoveanul din Miorița nu a fost ucis, ci s-a călugărit, fiind o fire mistică și poetică. Acesta a lăsat avuția unui nepot, călugărindu-se apoi cu inima ușoară. Se zice că moldoveanul-călugăr, iubit și respectat de toți, s-a stins în incinta mănăstirii. Spiritul său, după o vreme, *plictisindu-se în rai,* a coborât și s-a reîncarnat în… Eminescu!

Faptul că par a fi un singuratic nesociabil este doar în parte just. Eu cred că, mai degrabă, sunt un selectiv exigent în privința celor care, eventual, vor a se apropia de mine.

22 marți 2019, vineri: Consolarea în fața atâtor nefericiri și suferințe continue poate veni doar din partea religiei; altceva, mai „serios”, iată că nu s-a putut născoci încă pe parcursul întregii istorii a omenirii.

Lectura și scrisul, alături de refugiile mele în natură, m-au însoțit pe tot parcursul vieții, fiindu-mi singurii mei prieteni de nădejde. Fără acești trei companioni, viața mea nu o pot concepe.

Consemnările mele, pestrițe și sacadate, sunt expresii ale unor momente de simțire pe care am vrut să le fixez în acest jurnal; fiecare dintre aceste note, fragment de text, fiind de fapt o frunză cu aportul ei de sevă pentru arborele care este însăși viața mea. Fiind vorba de momente ale existenței mele, toate însemnările sunt succinte, trecătoare, pulsatile – toate fiind axate pe neîncetata căutare de sine. Scriind, formulând propoziții și fraze, mă eliberez de multele-mi obsesii, uneori apăsătoare, ele derivând din tristeți, deznădejdi, zădărnicii, din ireversibila fugă a timpului. Din când în când, ca să pot merge înainte, mi se întâmplă să trebuiască să mă autoamăgesc, voalând lucrurile în iluzii; dar nu mi se întâmplă des, nefăcând din asta o modalitate de supraviețuire.

23 mart. 2019, sâmbătă: Iată că trecură aproape 30 de ani de domnie a anomaliei… Se pare că poporului român îi place această debandadă, cu hoții mărșăluind în fruntea țării. Sau, chiar dacă nu-i place, se complace în această stare deplorabilă a nației. Ce tristă priveliște social-națională! Dacă până în ’89 am avut o pricină pentru o brumă de mândrie națională, acum, în aste-vremuri, mi-e jenă, ba chiar rușine adesea, că țara în care mi-a fost dat să mă ivesc, și să viețuiesc, a putut să ajungă în halul acesta jalnic. Oricum, fapt incontestabil: schimbările produse în țara, după ’89, ne-au adus un pic de bine, dar și enorm de mult rău; și ca să uităm de răul cel mult vărsat asupra-ne, ne fixăm mereu privirile mereu pe acel *puțin bine.*

Starea mea cvasipermanentă este cea de *cafard,* adică, cea de: melancolie, tristețe, deprimare și descurajare. Noțiunea de mai sus îmi convine, deoarece ea cuprinde toate nuanțele stărilor mele sufletești atât de prezente, mai mereu, în sfera sufletului meu.

24 mart. 2019, duminică: Lecturi, până după-amiază. Citesc articole (comentarii) copiate pe foi volante de pe Net. După ce le citesc, foile acestea devin hârtii bune de aprins focul în șemineu. Păstrez doar acele pagini care prezintă vreun interes pentru mine; le îndosariez, apoi le păstrez pentru a le reciti, poate, cândva, de parcă nu mi-ar fi de-ajuns cele câteva mii de volume din biblioteca-mi proprie!

Ziua este senină, de primăvară autentică. Ceva mai târziu voi merge în zona Tivoli pentru a-mi face plimbarea zilnică.

25 mart. 2019, luni: … Și chiar dacă am avea viață veșnică, asta ar însemna o povară greu de dus. Așa încât, *viața fără de moarte* devine suportabilă doar în compania *tinereții fără bătrânețe.* Căci bătrânețea, oricât ar lăuda-o unii, este doar un simulacru de viață, semănând mai degrabă cu o pedeapsă, decât cu o binefacere.

Mila dumnezeiască este mai mare decât orice păcat omenesc. Însă ca să meriți această *milă* este nițel mai anevoios.

Ce lume, ce vremuri! Caut emisiuni culturale la tv.; nici vorbă de așa ceva! Spiritualitatea este copleșită de mizeria materială, în speță banul. În această confruntare între spiritual și material, cel de-al doilea a ieșit învingător. Că să-mi regăsesc natura mea autentică, avidă de cele spirituale, am nevoie de a mă izola de cei din jur. Pentru aceasta, mă retrag în natură și în lumea cărților, doar aici găsindu-mi liniștea sufletească.

În plimbarea mea, în zona Tivoli, m-am întâlnit cu ursul! Aproape, la nici zece metri unul de celălalt, am înmărmurit. Namila ieșise, brusc, dintr-un hățiș. S-a oprit, apoi s-a ridicat în două labe, iar după câteva secunde a făcut un stânga-mprejur, după care duși am fost: și eu, și moș Martin. Norocul meu constă în faptul că nu a fost agresivă namila, căci am greșit, nesemnalându-mi prezența, făcând zgomot; mi-am propus ca această întâlnire să fie ultima în care să mai plec în pădure fără fluierul meu de arbitru. Deranjați de om, prin turism și exploatări forestiere, urșii umblă brambura, efectiv alungați fiind din habitatul lor. Asemenea întâlniri sunt tot mai frecvente, adeseori terminându-se tragic pentru om.

26 mart. 2019, marți: Sunt împresurat de foi volante, imprimate cu diverse texte luate de pe Net. Exagerez. Va trebui să mă potolesc. Tot scotocind pe Net, observ că palavragii de toate categoriile, vulgari și proști, proliferează ca ciupercile; și nu mă refer doar la site-urile literare. Grafomania s-a extins ca pecinginea, mai cu seamă la femei beția de cuvinte atinge cote de neimaginat. Din păcate, dincolo de puzderia de cuvinte zace nimicul; nu am spus că eu aș fi mai acătării.

Lumea de azi este predominant rea; fugi de lume, de civilizație, apoi dai de… urs! Ce mai rămâne de făcut? Rămâne doar singurătatea căminului, în compania cărților și a prezentelor însemnări – doi prieteni extraordinari. Apoi, dimpreună cu lectura și cu scrisul, Dumnezeu, cu infinita-i milă. Ce altceva mai poate fi? A, da: nădejdea!

A fost odată cineva care trăia mai singur decât fiarele pădurii, mai singur decât Dumnezeu. Acela era omul: ființa cea mereu neliniștită. Toată agitația neîntreruptă a acestuia părea să fie orientată către avere, în realitate însă omul prin tot ce face fuge de el însuși; fuge de: tristețe, de îngrijorare și disperare, încercând să-și scape sufletul de crunta teroare a minții: deșertăciune-i totul!

Orgolii, minciuni și vanități îl poartă pe om în tenebrele multelor mizerii sufletești.

27 mart. 2019, miercuri: Din copilărie încă, acumulările mele de experiențe lăuntrice au fost intense și profunde. De aici a și izvorât, încă de pe atunci, necesitatea de a preciza și lămuri aceste stări. Cu alte cuvinte, de aici a izvodit trebuința de a scrie despre lăuntricul meu frământat, neliniștit. După toate câte am acumulat pe plan spiritual, trebuia deja să fiu în pragul sfințeniei. Or, eu în prezent unde mă aflu?!

Lumea de azi abundă de oameni lipsiți de compasiune, de demnitate, de oameni fără rușine, lipsiți de respect, fără caracter și onoare, fără dragoste adevărată, sinceră. Într-o astfel de ambianță, nu îți mai rămâne altceva de făcut decât să cauți salvarea: în singurătatea Naturii, aproape de Dumnezeu.

28 mart. 2019, joi: Oare dacă m-aș fi călugărit, cândva, mi-aș fi găsit acolo fericirea și, mai cu seamă, liniștea? Tensiunile mele lăuntri-

ce cred că nu mi-ar fi permis să pot interioriza sensul fericirii nici chiar într-un astfel de locaș de spiritualitate. Oare ce m-ar fi potolit acolo: căutarea spirituală ori certitudinea existenței dumnezeiești? Ca om, nu puteam să am, nici chiar în mănăstire, alt suflet decât cel cu care am fost înzestrat, adică unul zbuciumat, locuit de angoase. Soluția ar fi: acceptarea misterului (absurdității?) vieții, cu toate detaliile sale cărora le acord, cel mai adesea, o prea mare atenție (importanță). În definitiv, tocmai aceasta este viața: căutarea rosturilor ei, a rațiunii de a fi.

Dorința omului de a scrie este mai greu de priceput dacă această îndeletnicire nu este asociată cu „sora" acesteia: lectura. Consider că este imposibil să citești mult și să nu „dai nimic afară"!

Pe Net, pe site-urile așa-zis literare, mii, poate zeci de mii de veleitari, de grafomani; pe unul dintre acestea, hop și eu! Ce o fi oare cu această manie, a scrisului, coborâtă ca o negură pe mintea atâtor oameni?!

Pe Facebook, printre alte poze am postat cea a unei cochilii goale a unui melc; acestei imagini i-am pus drept titlu: Casă de vânzare! Deocamdată nu s-a interesat nimeni. Am uitat să-i precizez și prețul. Am să-i trec însă drept preț de vânzare: *Șapte petale de măr, înrourate, și un puf de păpădie…* Să nu uit!

Am citit, în dimineața aceasta, câteva zeci de pagini din Jurnalul lui Mircea Ciobanu, consemnări datând din anul '87. Notațiile sunt anoste, fade, lipsite de orice profunzime.

„Să gândești în basme și să vorbești în poezii." Eu vorbesc, de fapt scriu, cel mult în poeme, gândind – prea adesea – în elegii.

29 mart. 2019, vineri: De la o vreme privesc lumea exterioară doar cu… un ochi! Cu celălalt ochi închis, privesc către învolburatul meu suflet omenesc. (Atunci când nu sunt în natură, îmi vine să-nchid și celălalt ochi!).

Fragmentele din care se compun însemnările mele sunt șiruri de idei disparate reprezentând gânduri, stări sufletești ale mele: acestea fiind, de cele mai multe ori, rezumative, concluzive. Nu îmi plac umpluturile, dovedirile, fiind plictisit de astfel de argumentări.

În toată viața mea nu am avut parte de niciun succes. În fond, nici nu mi l-am prea dorit, acesta-i adevărul. Oricum, dacă se ivea, nu l-aș fi putut asimila; eu nu mă simt prea confortabil nici când lucrurile merg bine, fiindcă găsesc că faptul acesta este o… anormalitate, fiind doar o ispită, o încercare. Cu alte cuvinte: binele îmi cam miroase!

Continui să comand cărți de pe Net. Atunci când vreuna din lucrări îmi cade cu tronc, aceasta îmi produce o stare de neliniște care se potolește abia după ce ajunge cartea la mine. Am, sigur, una din cele mai bogate biblioteci din Sovata. Cărțile care o compun nu umplu rafturile din vanitate, ci din curiozitate și necesitate spirituală proprie. Aceste cărți sunt martore și dovezi, ale marelui meu interes pentru cărți, interes ivit pe la vârsta de zece ani și, din fericire, persistând, iată, până în prezent cu mereu aceeași curiozitate ca acum cinci-șase decenii. Sper ca această pasiune să nu mă abandoneze cât timp voi mai fi pe-aici. Lectura cărților mi-a trezit latențe spirituale nebănuite, producându-mi bucurii și satisfacții pline de reale delicii.

30 mart. 2019, sâmbătă: În chip bizar, orice scriere care nu se conformează calapodului nonficțional nu mă mai captivează; mă pot ancora doar în narațiuni jurnaliere, în memorii, corespondențe. În materie de poezie – am și aici pretenții: anume ca versurile să fie fără rime (!) și să aibă un conținut ideatic profund. Acesta sunt eu, scrieri de acest fel pot citi, doar în ele mă pot regăsi. Și, să nu uit, în materie de scriere în proză, mă mai interesează în chip deosebit: poemele (în proză), precum cele ale lui Baudelaire, Arghezi, Ștefan Petică…

Tam-tamul politic; se fac pregătiri pentru alegeri parlamentare. Mișeii, nu mai știu ce să facă pentru a-i atrage pe votanți. Hiene înfometate, cu ochii strălucitori, hămesiți și vicleni. Până acum mi se părea că îi disprețuiesc doar, însă îmi dau seama că de fapt îi și urăsc, cu patimă chiar.

31 mart. 2019, duminică: Până și pentru români țara aceasta numită România a ajuns să fie o țara de tranzit. De aici se tot pleacă, de multe decenii, și între cele două războaie, și în socialism, apoi și în deceniile de după ’89. Se pleacă ca și cum țara ar fi, prin decret divin,

condamnată la un cataclism iminent, final. Pleacă de aici ambițioșii, dotații, apții de performanțe, precum și unii netoți, firește, rămânând în schimb „elita” de hoți puși pe căpătuială cu orice preț, exemplare umane care nu au nici mamă, nici tată, nici Dumnezeu. Rămân acasă lașii și proștii, copiii și bătrânii.

De reținut: să fiu responsabil față de orice cuvânt scris, să-mi însușesc cu temeinicie sensurile cuvintelor pe care le utilizez, apoi să fiu cât se poate de clar în tot ce scriu ori rostesc.

Pesimism și melancolie – iată ce îmi bântuie adâncul meu mereu neliniștit; și mult, foarte mult dezgust de vremuri și de oamenii trăitori ai acestor timpuri anapoda.

Desprimăvărare timidă.

1 apr. 2019, luni: Patimile poporului evreu de-a lungul secolelor: persecuții, alungări, rătăciri în lume. Neamul acesta a fost mereu nedorit, lipsit de drepturi, înghesuit în ghetouri, victime ale unor interdicții severe, trimiterea în lagăre de concentrare, Holocaust – toate acestea sunt, oare, blestem divin?! Fapt este că aceste suferințe au avut, și au loc, ele s-au întâmplat și se întâmplă. Nu a fost, și nu este ușor să fii evreu – este adevărat, câteodată este un avantaj! –, atunci când mereu trebuie să înfrunți ostilitățile unei lumi întregi.

2 apr. 2019, marți: Cu siguranță că nemaiscriind, ritmul lecturilor mele s-ar diminua considerabil. Or, fără lectură și, deci, scris, orizontul existenței mele s-ar înnegura în chip alarmant. Lectura și scrisul sunt adânc înrădăcinate în tot ce înseamnă ființa mea spirituală, așa încât existența mea fără aceste îndeletniciri nu o pot concepe, mai cu seamă în această etapă a vieții mele. Scrisul meu, e drept, nu prea interesează multă lume. Așa încât, preocuparea aceasta a mea rămâne necesară, și utilă, numai mie.

Vremea s-a răcit; a și plouat. Urșii bântuie prin pădurile din stațiune. Am rețineri să mă mai preumblu, în liniște și relaxat, în acești codri în care, aproape zi de zi, îmi este dat a mă întâlni cu imprevizibilul animal care este ursul.

3 apr. 2019, miercuri: Azi îmi propun să merg la un meseriaș ca să îmi schimbe anvelopele de iarnă ale mașinii, după care voi urca pe Valea Bucin ca să fotografiez Primăvara!

4 apr. 2019, joi: Lecturi, apoi prezentele consemnări. Precum se poate lesne observa, însemnările sunt puține. Azi au fost însă mai multe ore de lectură plăcută.

5 apr. 2019, vineri: Zilnic mă duelez cu Timpul; pe moment, pare-se că sunt eu învingătorul, însă știu că acest năstrușnic se joacă cu mine și că, în final, eu voi fi perdantul.

… Râs, surâs – rar; doar atunci când sunt în compania cuiva nu ezit să-mi utilizez și acest instrument, în fond atât de benefic. Dar singur fiind mai tot timpul, încă nu am ajuns să dobândesc această artă a râsului de unul singur.

Sincer să fiu, nu sunt un îndrăgostit de semeni, întrucât prea îi cunosc; până la urmă va trebui să învăț râsul de unul singur.

Prin tot ce fac: citesc, scriu, mă plimb în natură, bâjbâi pe Net, încerc să dau viață singurătății. Plimbându-mă singur și cufundat în gânduri, îmi creez o stare de neobișnuită beție prin simțământul înălțător de înfrățire cu apa pârâului, cu pădurea, cu păsările, cu cerul; căci, ciudat lucru – în locurile silvestre îmi pare că cerul este *doar* al meu .

6 apr. 2019, sâmbătă: Faptul că oriunde te duci, în natură, ești mereu neliniștit de iminența apariției ursului îmi produce o stare de stres care mă determină să fiu mai rezervat în incursiunile pe care le fac prin codri și poieni. Și nu trebuie să te aventurezi în sihăstrii, pe unde îmi place mie să hălăduiesc, căci ursul s-a nărăvit și vine el până-n ogradă. Doamne, ce vremuri anapoda! Fugi de jungla umană și dai de namile hămesite precum ursul, desigur năucit și el de tot ceea ce a ajuns să facă omul din teritoriul care până deunăzi era doar al lui, al ursului dimpreună cu celelalte vietăți silvestre.

7 apr. 2019, duminică: Ce vremuri! Citesc, pe Net, că Papa Francisc a anunțat că Biblia este total depășită și, în consecință, este necesară o schimbare radicală în cuprinsul ei. (Ulterior se revine asupra acestei afirmații menționându-se că este o știre falsă; deh: libertatea presei!).

Mi se întâmplă să mă opresc asupra unor comentarii la texte și imagini postate pe Facebook: înșiruiri de notații superficiale, cele mai multe agramate, conținând ironii și remarci de prost-gust. Timp pierdut.

8 apr. 2019, luni: Mă cufund în lectura interminabilelor texte despre Cioran: eseuri, scrieri critice, relatări despre întâlniri cu gânditorul. În majoritatea lor aceste texte mi le-am extras (tipărit) – cu ce efort fizic și pecuniar! – pentru o mai pe îndelete lectură. Fapt e că mă învârt în cerc, căci nimic nou nu mai întâlnesc în aceste scrieri. Mereu dau de aceleași idei, ale comentatorilor, idei formulate tot altfel, fiind vorba de autori diferiți, conținutul lor neaducându-mi, în definitiv, nimic nou; autori pestriți, iviți din cine știe ce neguri, cărora le-a venit să bată apa-n piuă pe seama scepticului de pe 21 rue de l'Odéon, precum și a mereu acelorași gânduri marca Cioran. Cu toate acestea, perseverez totuși în lecturi, dorind să ajung la o finalitate onorabilă în aceste „scotociri” despre omul și scriitorul Cioran. Dacă închei lectura acestora, mai am un vraf consistent, cred că nu am să mai pot citi nicicând vreun alt comentariu, indiferent despre cine și oricine i-ar fi autorul: m-am săturat de atâtea elucubrații!

Transcriu, poate încă o dată, mărturisirea *gânditorului de sub streașină* referitoare la scrierile sale, consemnări în a căror sinceritate cred întrutotul: „N-a fost niciodată în intențiile mele să las *o operă,* ci să-mi exprim, cât mai concis cu putință, sentimentul în legătură cu ceea ce numim viață și moarte. M-am așezat, așadar, în afara artei. N-am scris cu sânge, am scris cu toate lacrimile pe care nu le-am plâns niciodată.”

Stilul acesta melancolic și nostalgic răzbate din toate scrierile lui Cioran, acaparându-te.

9 apr. 2019, marți: Poemele mele – stări de suflet, sunt firave raze de lumină fugitive alunecând peste irezolvabilul meu afectiv. Versurile mele se nasc din disconforturile mele organice pe care încearcă a le tămădui prin formulare, prin exteriorizări lirice. În plămădirile mele lirice, *ieșirea din timp și din lume* este destul de anevoioasă – dovadă că ancorarea mea în realitatea obiectivă este profundă, prezente fiind în mai toate versurile mele stări de alean, de multă melancolie.

10 apr. 2019, miercuri: Recunosc – sunt un singuratic ușor nesociabil, pitit mai tot timpul sub „clopotul meu verde"; acesta este modul meu de a fi, altul nemaiputându-mi fi cu putință. Stând sub *clopot* ori în carapacea mea din chilioară sau dormitor, am motivele mele să procedez astfel.

Scrisul meu condensat, esențializat, își are obârșia din prozodia haiku-ului, reguli și principii care de mai bine de două decenii m-au preocupat, uneori chiar obsedat.

Nu prea fac multe; în pofida acestei realități, nu pot spune că mă plictisesc. Mă bate chiar gândul de a experimenta *plăcerea de a nu face nimic*!

Recentul meu volum de poeme (*Și pietrele îmbătrânesc…*) nu conține nici măcar două versuri rimate: degeaba, nu am abilitatea de a-mi ordona gândurile în chip rimat; am însă niscaiva aplecări către ideile filozofice, existențiale, precum și o oarecare dexteritate de a utiliza figurile de stil.

În notațiile mele jurnaliere, precum am remarcat și mai înainte, nu mă „obosesc" să depășesc faza de discontinuitate și fragmentarism în gândire; în fapt, modul acesta de gândire al meu derivă din viața mea de toate zilele, întrucât și în vorbire tot așa mă manifest: discontinuu și fragmentar.

În fond, această modalitate de exprimare este expresia *individualității* mele.

Decât atâtea fragmente, era mai bine, poate, să îmi pun imaginația în slujba creării unor personaje, acțiuni și secvențe fictive. Am optat însă, obsedat de propria-mi persoană, să-mi redau marotele.

După-amiaza. Sunt pe malul Târnavei urmărind spectacolul primăverii. Pentru ca acest spectacol să fie complet, vine și o ploaie – în fond, mult așteptată de întreaga vegetație.

Natura exultă! Și eu, în felul meu, înfofolit într-un sac de nailon!

11 apr. 2019, joi: Din 2008 încoace, sunt preocupat doar de ascensiuni: ascensiuni spirituale (și de ascensiunile montane!), ignorând-o, cu desăvârșire, pe cea socială.

12 apr. 2019, vineri: A doua jumătate a vieții omului este menită pregătirilor de „ plecare"; mai întâi cea a părinților (… dacă toate *merg* bine!), apoi abia plecați fiind ei, iată că e rândul tău să te pregătești pentru plecarea cea mare. Din toată această aventură prefer să las la o parte multele secvențe de calvar care însoțesc aceste treceri…

Evoluție în arta înhumării:

– La închiderea coșciugului nu se mai bat cuie ca pe vremuri: acum se înșurubează, fără zgomot, capacul – procedeu total nespectacular! Îmi amintesc, am și acum în memoria auditivă, bocăniturile cioclilor acompaniate de urletele sinistre ale aparținătorilor, după ce preotul încuviința, cu un discret semn al capului, așezarea și fixarea capacului cel veșnic;

– apoi, pentru a se estompa zgomotul căderilor bulgărilor de pământ pe sicriu, mai nou acesta se izolează cu un soi de plapumă protectoare. Ceea ce nu îmi este clar: metoda aceasta se practică pentru ca să nu audă bubuiturile defunctul ori asistența?!

13 apr. 2019, sâmbătă: Sunt revoltat de slugărnicia și lipsa de caracter a membrilor așa numitei grupări „Învață LDA", manipulați în chip incredibil de mentorul acestei uniuni, în care m-am înscris și eu, anume: criticul literar Daniel Cristea-Enache. Azi, nemaisuportând supușenia membrilor, de care mi s-a părut că criticul își bate joc, am luat atitudine reproșând acestora lipsa lor de verticalitate, servilismul; *șefului* i-am imputat lipsa lui de modestie. Acum aștept, din clipă-n clipă, excluderea mea.

Incontestabil, am voluptatea solitudinii în gene. Mai rar om care să poată savura solitudinea cu atâta plăcere și dăruire ca mine! Obsesiile și disperările mele, provenite din te miri ce nori ai sufletului meu, pe acestea le risipesc prin scris.

A fi nu dezamăgit, ci de-a dreptul zdruncinat pe dinăuntru de prea multă încordare – aceasta îmi este starea mea preponderentă. Culmea: mă complac cu această situație.

Să duci o viață la limita a tot și toate; să fii eliberat, și paralizat, tot timpul, de gândul morții, adică să duci un trai de abandon și resemnare.

(În nici 30 de minute, de la manifestarea mea de nealiniat la jocul lui D.C-E., am fost exclus din gruparea LDA de către fiul de baroneasă Rampach!).

14 apr. 2019, duminică: Existăm pentru a suferi. Dacă nu s-ar fi întâmplat căderea din Rai, ei bine, atunci rămâneam într-o veșnică desfătare, bucurie și viață eternă. Ne-a trebuit cunoaștere, pe care o plătim cu moartea; adică, ne-am ales cu ce-i mai rău, anume cu umilința ultimă: cu moartea!

Deprinderi: m-am obișnuit să citesc în pat, într-o liniște țiuitoare, după trezirea din somn, până târziu, ore bune. Lecturile mele nu suportă prezența cuiva. Citesc întotdeauna cu creionul în mână, subliniind ceea ce îmi place și mă interesează. Citesc întotdeauna mai multe cărți, alternativ, în funcție de ceea ce îmi cere sufletul în momentele respective. „Înfulec” pe zi în medie 30 de pagini. Nu am putut, și nu pot, citi în mijloace de transport în comun. De asemenea, nu pot citi romane – mi se par superficiale: șiruri de cuvinte lipsite de miez. Agreez literatura nonficțională: jurnale, memorii, unele corespondențe, poemele în versuri albe. În copilărie am citit, reușind chiar să termin marile romane: *Ana Karenina, Război și pace* ș.a. Din păcate, și spre rușinea mea, nu am reușit nici după a patra tentativă, să duc la bun sfârșit lectura romanelor esențiale ale lui Dostoievski: *Frații Karamazov, Crimă și pedeapsă, Idiotul*… Am citit, în schimb, *Amintiri din subterană*.

Alte obișnuințe: dacă într-o scriere întâlnesc greșeli de tehnoredactare, nu pot să le ignor, așa că le corectez cu creionul. Dacă se în-

tâmplă să fie mai multe erori, interesul pentru scrierea respectivă piere. Mă atașez de cărți: nu le împrumut (dar cine să mi le ceară?!); și chiar dacă nu le mai citesc îmi place să le am alături, în biblioteca mea din dormitor. Citesc și în momentele de profundă tristețe sau de supărare, și în clipele mele de relativă bucurie. Deși rar, mi se întâmplă să nu pot duce la bun sfârșit lectura anumitor scrieri. Însemnez pagina unde abandonez citirea, apoi peste o vreme, se întâmplă să fie chiar ani, încerc a le relua. Uneori lectura acestora se reînnoadă, de cele mai multe ori însă, nu. Vara se întâmplă să iau cu mine, în plimbările din natură, volume de poeme ori scrieri de proză. Lectura acestora în *sânul naturii* este însă mai anevoioasă, atenția mea, la cele ce citesc, fiind mai puțin profundă, distrasă fiind de zgomotele naturii. Am reușit însă lecturi deosebit de plăcute, cu atenția concentrată pe text, lecturi savuroase chiar, pe Stânca-Mică, acea stâncă din mijlocul albiei Târnavei-Mici, aici având în urechi doar șuierul apei și trilurile păsărilor. Am renunțat însă la a mai fi sedentar în natură, optând pentru cât mai multă mișcare.

În librării dacă intru, mă agasează întrebările stupide, de prisos, ale vânzătoarelor: – Vă pot ajuta cu ceva? În gândul meu… Orice om normal dacă crede de cuviință, desigur va întreba dacă simte nevoia unui ajutor. În aceste spații mă îmbată mirosul de cărți noi. Atunci când văd cărți groase ale unor autori preferați, simt o atracție irezistibilă. Deunăzi, la Odorhei, am cumpărat volumul compact de *Caiete* al lui Cioran, deși acasă le am, în trei volume, de ani buni, volume pe care le-am și citit de mai multe ori de-a lungul anilor

La începuturile îndeletnicirii noastre turistice, mi-am închiriat și camerele în care aveam biblioteca. Rafturile nefiind suficient de bine asigurate, o familie de turiști (medici!) au subtilizat două volume prețioase pe care le-am cumpărat în 1981 la un anticariat budapestan. Pierderea acestor cărți m-a făcut să sufăr crunt, recuperarea acestor scrieri nemaifiind posibilă. Așa încât, la sfârșitul sezonului anului respectiv, mi-am mutat biblioteca în dormitor. Întrucâtva, gestul neonorant al hoților l-am iertat, aducându-mi aminte că, în urmă cu câteva decenii, eram și eu pe punctul de a săvârși „păcatul” într-o bibliotecă de stațiune, atât de mare a fost ispita!

M-am abținut, și bine am făcut, mai acaparat fiind de irezistibila frumusețe a bibliotecarei!

În biblioteca mea cărțile se află într-o anumită ordine; cu toate astea, de multe ori tocmai cartea căutată e pitită undeva, negăsind-o; și asta mă exasperează. Fac o pauză, apoi reîncep căutarea, și de obicei găsesc volumul rătăcit.

Citind în pat, firește se întâmplă să mai adorm cu câte o carte în brațe. Dar nu-i de vină scrierea (autorul), ci vârsta cititorului.

Nu îmi plac criticii literari – opiniile lor fiind, până la urmă, o singură părere de cititor, poate competent, dar o singură părere.

Atunci când mă pasionează un autor, cum este de pildă Cioran, mă interesează tot ce ține de viața acestuia, atașându-mă de un astfel de scriitor și de scrierile sale.

Am cunoscut personal câțiva condeieri, români și maghiari; cărțile acestora le-am citit, desigur, *altfel*. Pățanii am avut cu Mircea Nedelciu, Erdélyi Lévi Lajos, Sütö András. Detalii poate altădată.

Cărțile lui Cioran m-au captivat; personal consider că am multe nuanțe sufletești comune cu acest om. Scrierile sale m-au ales ele pe mine.

Dacă m-ar întreba cineva ce-i mai important pentru mine: a citi ori a scrie?, răspunsul meu ar fi, fără ezitare: a citi!

Dar nimeni nu mă întreabă!...

Dacă nu aș mai avea posibilitatea de a citi nicicând o carte, mi-ar mai rămâne hălăduirile mele silvestre; dar fără lectură aș fi, fără doar și poate, o ființă înjumătățită!

(Sfârșitul caietului 5)

[Caietul 6]

15 apr. 2019, luni: … Fotografiile cele mai vechi în care apar sunt două poze cu clasa: una la finele clasei a întâia (vara lui ’58), iar cea de-a doua – la sfârșitul clasei a patra (vara lui ’61). Prima fotografie, cea dintr-a-ntâia, e făcută în livada școlii, având-o printre noi pe dăscălița Danci. Fotografia este jerpelită rău, deoarece prin clasa a II-a mi-am făcut rost de un portofel – așa am văzut că poartă bărbații serioși! – pe care l-am burdușit cu poze, printre care și aceasta, cea din clasa a întâia. Din colțul stâng al pozei lipsește chipul colegei B., ruptă fiind acea parte de atâta purtat. Eu apar în rândul întâi, în grupul de băieți șezând în iarbă, între colegii mei preferați: B.I. și C.A. „Șăd” într-o poziție nițel încordată, un soi de poziție de drepți-șezând (!) , poziție dictată de mama, care aflase că vom fi pozați și mi-a arătat cum să stau, neștiind că voi fi așezat în iarbă; eu, supus, ca de obicei, am executat comanda. Este de adăugat că vară fiind, mai toți purtăm pantaloni scurți. Eu port un pulover cu gulerul cămeșii albe răsfrânt peste pulover; și, culmea, sunt…desculț, alături de mai mulți colegi desculți și ei. Este de adăugat că nu eram desculți că ne strângeau pantofii, ci fiindcă posibilitatea financiară a părinților nu permiteau luxul procurării unei perechi de încălțăminte. Îmi amintesc că în toamna precedentă, la începutul anului școlar, deși toamna nu a fost prea dulce (nici prea caldă, nici prea uscată), am umblat tot timpul desculț. Am purtat cele câteva cărți și caiete, laolaltă cu tradiționalul penar, într-o traistă de cânepă colorată în verde cu dungi roșii, materialul fiind confecționat de mama la războiul de țesut al bunicii[4]. Așadar, desculț fiind până toamna târziu, tălpile ni s-au îmbibat atât de puternic de uleiul cu care era impregnată dușumeaua clasei încât, deși mi le spălam de mai multe ori pe zi, zdravăn, cu săpun „Cheia”, cu toate astea așternuturile curate ale patului mereu erau mânjite, spre disperarea mamei; toate astea până când „căzu bruma peste vii” când m-am pomenit cu o frumoasă pereche de pantofi maro din piele sadea. Pe spatele fotografiei

[4] (Păstrez și în prezent o desagă, din acest material, confecționată de mama, însă nefolosită din cauza modernizării vremurilor...)

dintr-a-ntâia se mai vede și acum inscripția: *Amintire din clasa a I-a A. Bica Mihail/1957*. Fotografia pe care am descris-o mai sus o țin în aceste clipe în mână avându-mi ochii înlăcrimați. Din această poză mă privesc 21 de suflete candide care tocmai au pornit pe drumul cunoașterii. Au trecut de-atunci 62 de ani… Unii nu mai sunt pe lumea aceasta, alții sunt risipiți cine știe unde în lume. Cu doi-trei dintre ei mă mai întâlnesc din când în când; grăbiți, ne salutăm, apoi ne vedem de-ale vieții.

16 apr. 2019, marți: 1999-2019; douăzeci de ani de când îmi apar la doi-trei ani câte o carte. Așa am simțit eu nevoia, până acum; noroc cu cei câțiva mecena, căci fără aceștia cărțile acestea nu se mai nășteau, decât poate online.

Aseară – o calamitate petrecută în Franța (la Paris), cutremură lumea: este vorba de incendiul de la Catedrala Notre Dame. O lume întreagă privește consternată uriașele flăcări care au cuprins turnul Catedralei. Pompierii – cam neputincioși și ineficienți, se pare că din cauza unor motive tehnice obiective, sunt vădit depășiți de catastrofă.

Mizeriile politice de la noi din țara nu mai iau sfârșit. Din zona aceasta se revarsă mirosuri fetide, iată mai bine de 30 de ani. Nu aș fi crezut ca românul să fie atât de necinstit, neputând concepe ca la noi corupția să ia o asemenea amploare fără de capăt.

Din nou despre criticul literar D.C-E. Pentru acest băiețaș, fiindcă am cutezat să crâcnesc, am ajuns să fiu un țânțar!, adică o gânganie enervantă. Iată ce îmi scrie copilașul pe site-ul intergalactic Facebook:

„Tocmai am fost agresat de primul țânțar din anul 2019. Să-i fie de bine! Mă bucur că i-am putut oferi sânge rece de critic literar. Sper să nu fii răcit…”

(Urmează comentariile slugoilor:

„Să-i fie de bine, s-au… să-i fie țărâna ușoară? (Raicu Vasile).

Să nu fie țânțarul Rusiei! (Florin Toma).

Să nu cumva să se apuce de critică literară! (Valeriu Sofroniuc).

Cred că era pilit. (Cornel FL. Cubleșan).”

… Niște lingăi promovați de „criticelul cârlionțat” în mediul online.

Irina Mavrodin despre scris: – *Un gest prin care te concentrezi, în transă fiind, un loc spre care mergi ca un somnambul spre a-ți regăsi identitatea cea mai profundă."* Da, mi se întâmplă.

De multe ori mă gândesc: oare nu am atâta fantezie, lipsit sunt de atâta putere de imaginație epică încât, într-o viață de om cu vădite năzuințe literare, să nu fiu în stare să scriu proză de ficțiune? Mă bate gândul de a face pasul.

Sufletul – ce entitate misterioasă, greu de definit! Da, întrucât existența acestuia nu a fost dovedită în chip cert. Căci, acel argument științific care declară că la expierea omului, greutatea corpului s-ar diminua cu 21 de grame este fantezist, vag.

17 apr. 2019, miercuri: Plouă mărunt. Natura exultă, nu și eu, căci tocmai ne apucaserăm să reparăm balansoarul din livadă!

Citesc Testamentul regelui Carol I, monarh de o ținută morală exemplară, care, pe lângă deviza: „Nihil sine Deo" era permanent călăuzit și de o altă deviză, anume: *Totul pentru țara, nimic pentru mine.* Astăzi, ideea călăuzitoare, tacită, este: *Totul pentru Mine, nimic pentru țara!* Iar țara se scufundă, gloata tace ori pleacă în țări cu alte principii morale și politice. Ce vremuri! Ce oameni lași și lipsiți de verticalitate!

Lecturi – viciul nepedepsit – de pe foi volante: scrieri pestrițe de pe Net, cu și fără zvâc. Le citesc totuși, dacă tot le-am imprimat. O parte dintre aceste foi tipărite le păstrez în dosare (pentru ce, pentru cine?!), restul le transform în cenușă.

„Poezia este singura care îți poate oferi, oricând, conceptele operaționale ale supraviețuirii." (N. Stănescu). Din când în când, arareori, e drept, practic și eu metoda…

Mă întreb: – Cum să am eu prieteni, dacă și cu mine mă împac anevoios?

Omul – o hazna… Din trup, prin excreție – impurități, din suflet – răutăți și ură: toate infecte, fetide.

Apropo de prietenie: dacă cineva s-a apropiat de mine, a făcut-o doar din interes. M-am dezgustat. Câteva persoane feminine au făcut-o, poate, și din simpatie – ele au numit-o dragoste –, dar au fost puține astfel de situații.

Medicii – prescriptori de medicamente, slujbașii umili ai spițerilor. Stau și mă întreb de multe ori: oare există ființă mai tragică decât omul pe acest pământ? Am văzut dificultatea de a fi, la părinți și alți apropiați, o stare tot mai greu de suportat odată cu trecerea anilor; starea aceasta încep să o simt și eu.

Răutatea omului nu are limite – o spun cu responsabilitatea pe care o am în virtutea celor șapte decenii pe care le port în cârcă; și dacă zic „răutate" e încă puțin spus.

Dorința mea de a crede în Dumnezeu, și în nemurirea sufletului, fără însă a putea pricepe taina Sfintei Treimi, nici a nașterii Fiului lui Dumnezeu, nici a Învierii. Ajută-mă Doamne!

18 apr. 2019, joi: Observându-mă, constat: – puterea mâniei la mine este (încă) mare, ațâțat fiind de tot ceea ce se petrece în preajma mea; și, mai cu seamă, de *forfota* dinlăuntrul meu. Bine ar fi să pot fi în stare să temperez totul, prin stăpânire de sine, prin măsură.

– Senzualitatea: blânda adiere.

– Fiind atâta deșertăciune în viața asta, oare cum mă pot desprinde de acest sentiment pentru a putea merge înainte? Posibil remediu: repaus, liniște (sufletească) și în preajma mea, procurarea de satisfacții personale; apoi, ar mai fi resemnarea cu existența ternă și frustrată. Amăgirea cu proprietatea, relativa bunăstare este: nulă, falsă. Sfânta noastră proprietate, a oamenilor, este: corpul cel grabnic pieritor – proprietate a pământului; apoi sufletul (nepieritor?), împrumutat de la Dumnezeu. Morala: mai încet cu zbaterile!

Fragmentarismul, în scris, apoi încercări ale mele de a ticlui și altceva decât aceste pagini de jurnal – de aici mi se trage eșecul: de la consemnările jurnaliere.

Ore prea multe de ședere în pat, îndeletnicindu-mă cu lectura, scrisul și niscaiva ațipiri: va trebui să îmi reformulez programul.

19 apr. 2019, vineri: Lucrăm, cu D.Sz., cam o oră-două pe zi, la refacerea picioarelor balansoarelor din livadă. Azi, dacă toate merg bine, ar trebui să terminăm, dar teamă mi-e că tărășenia se va prelungi

din pricina îmbinărilor defectuoase. Deși lucrătorul este bine intenționat, bâjbâie, fiind la prima lucrare de acest fel.

Sațietate într-ale lecturii – aș vrea altceva (!). Am comandat, pe Net, iarăși, o nouă carte. Degeaba, nu mă pot abține! M-am nărăvit: recitesc cărți deja pe care le-am citit chiar și de două ori; va trebui să mă dezobișnuiesc: doar mă așteaptă atâtea alte scrieri necitite încă de mine.

În privința acestor caiete: *nulla dies sine linea*.

20 apr. 2019, sâmbătă: Sunt uimit de lejeritatea cu care tineretul alege să plece, să părăsească, această țară. În peste 29 de ani de capitalism putred, țara s-a depopulat cu peste cinci milioane de oameni; exodul continuă. Este revoltător cât de batjocorită este, din exterior și din interior, patria românilor. Într-o țara atât de hulită, dar și jecmănită, este foarte anevoios să-ți continui traiul, să te mai poți simți bine, demn. Porțile fiind deschise, pleacă mulțimi de români. Este o veritabilă catastrofă, fiind vorba de o depopulare a țării.

În preajma mea, tot mai mulți oameni acordă prietenia lor unor animale, în special câini; în tot acest timp, eu prefer să fiu prieten cu arborii, cu apa pârâului, dimpreună cu bolovanii pe care îi scaldă de milenii.

Diminețile mele: clipe și ore când viața tace; atunci, împresurat de cărți, încep a le citi pentru a-mi bucura sufletul și mintea mult dornice de cuvinte, idei și sentimente. Nicidecum nu sunt, nu mă simt, singur în aceste răgazuri pline de delicii; căci sunt împreună cu cea mai nobilă companie a mea: Cuvântul! Într-o liniște desăvârșită ascult ore în șir tăcutele rostiri ale cuvintelor locuind în sumedenii de cărți, bucurându-mă de ceea ce îmi șoptesc ele prin tăcerile lor grăitoare.

Ieri, în timpul plimbării mele pe malul Târnavei, am întâlnit, și fotografiat, un splendid mălin potopit de puzderii de mici candelabre dumnezeiesc parfumate. Acest arbore, alături de dud, este cel mai puternic evocator al copilărie mele. Cu peste 60 de ani în urmă, pe vremea aceasta, mama mă trimitea pe deal pentru a-i aduce ramuri înflorite ale mălinului, ramuri pe care le fixa pe stâlpii porții dinspre șosea. Eram în prag de Armindeni!

Am adus și ieri un buchet imens din lujerii înfloriți ai acestui arbore învăluit în flori și miresme; un alt buchet superb se află în fața mea, pe masa din dormitor, parfumându-mi odaia și sufletul cu aroma-i îmbătătoare, bucurându-mi, în același timp, și privirile.

De câțiva ani, am coborât din munte, preumblându-mă pe dealuri și pe maluri de râuri năpădite de mărăcini și scai. Îmi lipsește bătrâna pădure de molid și secularul codru de fag cu trunchiu-i ca lumânarea, unde nesățioasa creatură numită om, rar ajunge să profaneze teritoriul, precum îi este năravul. Își satisface în schimb poftele stâlcind codrii din locurile ușor accesibile – acolo unde pâraiele iuți se transformă în mai blânde, nepătimașe râuri.

21 apr. 2019, duminică: Suntem în viață pentru a nu mai fi – acesta fiind locul menit despărțirilor; un loc al durerilor, al pedepsei de a te fi atașat de ceva sau de cineva: tu, ființă numită om, un păcătos, din părinți păcătoși, tu însuți dând naștere la alte ființe păcătoase.

Existența mea toată este împresurată de luciditate, fapt care nu mă putea duce decât aici, în mlaștină și-n tenebre. În ridurile-mi apărute curge, bolborosind, bătrânețea.

„De și-ar așeza Dumnezeu fruntea pe umărul meu, ce bine ne-ar sta nouă așa, singuri și nemângâiați…”

„De-aș fi Dumnezeu, m-aș face orice afară de om; și:

„Omul este drumul cel mai scurt între viață și moarte.”

(Cioraniene toate, desigur.)

Robotizarea medicinii. Unde sunt acele vremuri – ale auscultației – când, omul-medic își lipea urechea de trupul pacientului căutând, dibuind, zgomote nefirești, pe care nici chiar tu „producătorul” nu știai că le ai; zgomote de mici… drăcușori aciuați în trupul bolnavului ghinionist ori chiar nefericit, pripășiți în trupul acestuia pentru a răsturna un echilibru instaurat de chiar Plămăditorul. S-a ivit, mai apoi, un aparat care l-a îndepărtat pe medic de trupul omului: stetoscopul. Mai târziu, raze năzdrăvane începură să scotocească prin organele întregului corp al bolnavului căutând defecte ascunse (de Satana, de Dumnezeu?).

Să stai în pat fără a fi nevoit – doar eu pot fi în stare de așa ceva: zilnic, ore în șir, cu cărțile în brațe, printre perne, citind, visând, scriind…

Clipele, zilele, au oricum o imensă doză de sadism în ele; da, întrucât acestea sunt cele care ne nasc încet, treptat.

Vreme în doi peri; mă plimb în pădurea din spatele livezii, printre fagii seculari scăpați, deocamdată, de la tăiere; mă bucur pentru ei.

22 apr. 2019, luni: A doua zi a Paștelui catolic. Mai apuca-voi, oare, să avem, toți creștinii, un singur paști? Așa ar fi frumos, și firesc, cred eu; însă, evident, este greu de înfăptuit.

Cioran într-o răbufnire specifică lui, urmare a unui articol publicat în *Telegraful român:*… – Nu poți rămâne indiferent în fața veleității de cultură la un popor de *ciobani!* (Scrisoare din Paris, datată: 18 ian. 1983, adresată lui Lucian Boz).

Cunosc o sumedenie de persoane – una dintre ele și A.P. – ființe care știu, și aplică, cu osârdie, modalitatea eficientă, pentru mintea și sufletul lor, anume aceea de a te afla mereu pe drum: aceasta este singura soluție benefică (lor!) de a fugi de ei înșiși.

Opinia despre România, despre cei care pleacă ori au plecat deja, precum și despre aceia care aleg să rămână: Nu aș pleca definitiv niciodată din România; dar dacă aș fi plecat, niciodată nu m-aș mai fi întors. De aceea, poate, am și avut dintotdeauna mari rezerve atunci când mi s-a ivit vreo posibilitate de plecare.

Trebuința organică a omului de a cere ajutorul cuiva care are puterea de a ne scoate din marile impasuri ale vieții, în toate încercările grele ale vieții; apoi, imposibilitatea de a te adresa totuși *cuiva concret*, cunoscut și sigur că te va ajuta și pe tine, biet om neînsemnat sub soare.

Cu cât este mai înalt un munte, cu atât se îndepărtează de om, de fire, de glie – apropiindu-se de boltă, de nori, de Dumnezeu. Înălțarea-i însă necesită o profundă ancorare în pământ, astfel încât cu cât acesta „cutează” a se ridica mai sus, cu atât baza lui, a muntelui, trebuie să-i fie mai puternic pătrunsă în țărână. Muntele acesta: cel care rămâne!

Cred că sufletul meu a copiat întâia mea lună de viață: Septembrie – cea a ivirii mele în lume. … De-atunci, în inima mea rătăcește un septembrie nesfârșit.

Retras din lume, parcurg următoarele trepte: bătrânețea, boala, moartea – apoi, *vom vedea!* Orice altă treaptă este o minciună, e un fuștei fals – deci periculos – introdus de o minte slabă pe scara vieții.

Plouă. După-amiaza îmi ucid timpul cu Internetul.

23 apr. 2019, marți: Nu slujnică, ci **ajutor** de nădejde trebuie să fie femeia bărbatului (Gen. cap.2:18). Femeia însă, uitându-și (ignorându-și) menirea, rosturile, a neglijat această supremă rânduială. A pornit cu un nestăvilit nesaț să disloce bărbatul din rosturile sale, în felul acesta încălcându-și rostul sacru de mamă și de ajutor de încredere al bărbatului. Și pentru ca să-și atingă *necuvenitul țel*, femeia își utilizează toate modalitățile (armele) ei destinate, prin plămădirea ei, altor înfăptuiri cu adevărat feminine, corespunzătoare rosturilor sale pe acest pământ.

24 apr. 2019, miercuri: Am lângă mine, pe pat, de aproape două luni, Caietele lui Cioran – în varianta masivă, comasată, de 945 de pagini. Îmi place să-l am în proximitatea mea, chiar dacă nu mai recitesc aceste Caiete, ele fiind deja răscitite, anume de trei ori până acum. Oricum, conținutul din această scriere cioraniană mă farmecă și datorită văditei – pentru mine – amprente spirituale discrete a Simonei (Boué), tovarășa de viață a gânditorului din Cartierul Latin 21. Oricum, în fond acestei femei extraordinare se datorează existența acestui jurnal. Magnetismul acestui Caiet, aflat atât de aproape, la propriu și la figurat, de sufletul meu, este irezistibil; așa încât categoric va avea loc și a patra lectură a masivului tom. Admirația mea pentru scrierile lui Cioran este mare. Și cum să nu fie dacă acesta este de o subtilitate, de o adâncime în același timp, și de o putere de fascinație de-a dreptul fermecătoare. În plus, omul Cioran îmi este sufletește și ca fizionomie foarte aproape, scriitorul asemănându-se izbitor cu tata.

… După ce descind din pat, unde zilnic îmi petrec peste trei ore citind și scriind, continui să *gospodăresc*, apoi mă plimb pe coclauri,

cu niscaiva reticențe, deoarece Sovata, în fapt țara toată, a devenit o ursărie.

În natură, pe Valea Bucin. Sus, la munte, încă se mai topesc zăpezile, mărind mult debitul pâraielor, tulburându-le apa cristalină. Pe marginea potecilor – flori și ierburi fragede, zbor de fluturi. Peste toate – cucul!

25 apr. 2019, joi: Încerc să citesc câteva scrieri scurte ale lui Sadoveanu. Merge mai greu; m-am obișnuit cu alte modalități de exprimare în scris, nu pot înainta în citirea acestui gen de literatură. Am să revin.

Ca pensionar, ar trebui să mă bucur de un dulce farniente. Vremurile însă nu îmi permit să o duc chiar așa de lejer; așa încât, din primăvară până în toamnă, ne îndeletnicim, eu și I., cu miniafacerea noastră turistică. Roadele acestei afaceri asigurându-ne, în fond, existența.

Prea multe corpuri fără suflet și fără Dumnezeu, deși gurile le afirmă contrariul…

DeretICăm prin casă, în curte și în livadă, ajutați fiind de nepoate, Laci Á. și soția acestuia; fără aportul acestora nu am (mai) prididi. De mâine începem sezonul turistic.

26 apr. 2019, vineri: Trăiesc retras, fără să frecventez prea mult societatea. Viața, existența, înseamnă pentru mine: pădure, pâraie, păsări, flori de câmp, fluturi și insecte. Pe acestea le caut cu asiduitate, doar în acest mediu reușind a mă regăsi.

Preoții, religia, problema Dumnezeirii – cât de mic sunt eu, Doamne, față de toate astea! Dumnezeul meu este Natura. Chiar și atunci când nu sunt plecat pe coclauri, rămas fiind singur în chilioară sau în dormitorul meu, care îmi este și bibliotecă totodată, chiar și aici am parte de o frântură din natură: pietre zen, tablouri oshibana.

27 apr. 2019, sâmbătă: În prag de Armindeni gândul îmi fuge – cu pioșenie și nostalgie – la anii copilăriei mele sângeorzene. Ramuri de mălin în floare! Mireasma voastră îmi dăinuie în nări, ea îmi evocă

copilăria sângeorzeană. Florile acestui arbore îmi aduc aminte de diminețile cu rouă, de cântecul cucului, de florile de păpădie, de cărăbușii cu al lor zbor greoi. Albe flori de mălin, crud-dulceag înmiresmate în toi de primăvară! Voi îmi readuceți copilăria în suflet, năzbâtiile acelor vremuri, dimpreună cu asprimea mamei în străduința ei de a ne educa – pe mine și pe sora-mea – în chip ireproșabil. Reușit-a oare?

28 apr. 2019, duminică: Paștele ortodox. Cu o săptămână în urmă a fost cel catolic. Noaptea care a trecut a plouat; acum este foarte înnorat – mierlele și pițigoii exultă. Ida se pregătește să plece, cu Eva și fetele, într-o minivacanță în Ungaria (Budapesta). Eu voi rămâne de veghe-n cuib.

29 apr. 2019, luni: Trezire matinală; pierd timp prețios, în chip neghiob, vizionând pe telefon filmulețe cu tâmpenii și tâmpiți; apoi, colac peste pupăză, mai citesc și comentariile referitoare la tembelismele văzute. Am renunțat la a-mi pierde timpul uitându-mă la tv. și, iată, cad în cealaltă ispită drăcească.

30 apr. 2019, marți: M-am risipit, iată, în aceste propoziții, cel mult fraze sacadate. Suma acestora nu știu dacă (mai) sunt eu.

1 Mai (muncitoresc!) 2019, miercuri: Vreme urâtă. Un singur cuplu de turiști pripășiți la noi; având și o copilă cu dânșii, pentru a nu sta claustrați în casă, din pricina vremii, au ales Salina din Praid ca loc de consolare.

Am ajuns, iată, la o vârstă la care prefer să stau „ascuns” și să tac. Singurele-mi *exprimări* la îndemână rămânându-mi cititul și scrisul; precum și niscaiva dialoguri telefonice. Între timp, pe lângă mine câțiva concitadini trec la cele veșnice. Să le fie drumul lin! Doamne, câte osteneli prisoselnice, inutile pe acest pământ! De ce oare este viața astfel rânduită încât să ne-o consacrăm aproape în totalitate efemerului, neimportantului, în loc să ne-o dedicăm desăvârșirii spirituale! Clar lucru: fiindcă omul e un fariseu, el se face că e un devotat al lui

Dumnezeu (se pune bine cu el!) pentru a gusta cât mai deplin „perisabilele fructe ale vieții." Ce mai creatură!

De mai bine de o jumătate de secol trăiesc, iată: furia, disperarea, încordarea de a *stăpâni* cuvintele pentru a le determina să-mi reprezinte eul (profunzimile?). Scriind, îmi pare că îmi dau un sens singurătății mele. Prin mijlocirea cuvintelor, citite, scrise, îmi aduc neliniștile în aceste pagini, în felul acesta, chiar dacă nu-mi anihilez zbaterile, am sentimentul că mi le atenuez – ceea ce nu-i puțin lucru. Aștern, de la stânga la dreapta, poticnit, sacadat, cuvinte, propoziții, fraze; umplu goluri – ce goluri! – ale sufletului, șovăieli și vanități. Totuși, cum să nu scriu dacă omul, *suprema creatură*, este o alcătuire atât de fragilă: doresc a-mi marca trecerea; așa, scriind, mă las *înfulecat*, de înduplecabilul timp, într-un mod mai onorabil; cred… Scriu, nemaifiind în stare de nimic altceva, ajuns, iată, la marginea de jos a celui de-al șaptelea deceniu al existenței mele.

Afară, în continuare e răcoare, e înnorat și, din când în când, plouă: alene, trist. Într-un fel starea aceasta meteorologică îmi convine, deoarece de-ar fi vreme bună, inerentele entuziasme ale primăverii m-ar abate de la acest ritm de viață placid. Frumuseți ale lui prier și florar, splendori care ca mâine vor pieri, îmi evocă trecerea, permanenta schimbare: nimic nu durează, totul piere, se duce, sfârșește. Cumplita fragilitate a tot ce ne împresoară. Vocile neantului – tot mai aproape, tot mai clare…

Seninătatea cu care vegetalul acceptă, cu resemnare și fast (măreție și culoare), pieirea, descompunerea, mă farmecă. În comparație cu frunza, cu firul de iarbă, omul se înnegurează numai la gândul plecării, manifestându-se cel mai adesea jalnic atunci când i se întâmplă, lui sau apropiaților, să *trebuiască* să treacă pe tărâmul celălalt. Așadar, să ne luăm aminte de la frunză.

Singurătate. liniște (exterioară). Dacă nu aș avea cele câteva convorbiri telefonice zilnice, cred că nu m-aș putea lepăda de vorbe.

2 mai 2019, joi: Zilele zboară. Vremea se menține închisă, posomorâtă și rece. Cu toate acestea, în stațiune e lume destul de multă. Mă-ntreb, adeseori, cine și când mai lucrează în țara asta?!

Gând nebunesc de om singuratic: – Dar dacă *lumea de dincolo* este doar o farsă născocită pentru ca să nu o luăm razna? Dacă după ce îți termini șederea prin astă-lume, nu va mai fi nimic – konieț filma! –, va fi la fel precum a fost înainte de a ne ivi pe-aici? Dacă după plecare devii doar niscaiva atomi ori nici măcar atât, ci doar neant?

Bâlbâiala – ca „expresie ultimă a rugăciunii”, doar ea mai rămâne ca susținătoare de nădejdi în fața unor astfel de supoziții.

Dacă ar fi să mă definesc după felul în care mă risipesc, „mă pierd”, aș spune simplu: prea mult cugetând.

Privesc zbaterea anostă a cuvintelor acestui caiet; măcar se zbat.

Femeia, ființă-reper a bărbatului; prin această făptură cel de-al doilea încearcă să uite că e pieritor. Ce păcat însă că acesteia, femeii, i se urcă la cap, mult prea adesea, și prea de timpuriu, acest rol divin al ei, conform Gen. 2:18.

3 mai 2019, vineri: Încă o săptămână (aproape) mântuită.

România – țara oamenilor supărați pe oameni, țara lucrului neîmplinit.

În Natură – topindu-mă în verdele pădurii, în albul norilor și în albastrul cerului, în apele izvoarelor, și în trilul păsărilor, în adierile blânde ale înserării în țârâitul greierilor.

Pentru ca să pot merge înainte, mă străduiesc să nu spun (încă): – Ajunge! S-ajungi să guști *putrefacția clipei* căderea, imperfecțiunea cu ale ei fructe; apoi, nebunia zbaterii în cerc.

Târându-mă prin noapte, iată-mă ajuns pe buza răcoroasă a dimineții. Viața noastră: o sporovăială văicărită, jeluită. Cel mai adesea cuvintele mele gem de disperare și scârbă: o inutilitate aproape ridicolă.

… Pășesc molcom prin iarba înrourată a dimineții, pe marginea pârâului cu apa șuierândă. Privirile-mi sunt răpite de apa zglobie și cristalină. Puritatea ei îmi evocă două clipe la fel de pure precum apa grăbită a pârâului: clipa *venirii* și cea a *plecării.*

Îmi este, poate, sufletul prea obosit de atâta singurătate? Și peste toate astea: Dumnezeu cel prea ascuns, mereu nevăzut. În mine încet se sting, în liniște, cuvinte… Sus, pe boltă, s-aprind stele. Pământul și

bolta. Dar omul, ființa numită om, unde este? E pe pământ, apoi în cer ori niciunde? Să fie, oare, amăgire totul?

Descopăr acum, în Sfânta Scriptură, că Geneza nu începe cu: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”, ci cu făurirea imaterialei Înțelepciuni: *Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie înainte de orice început; eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El. (Proverbele lui Solomon, Cap. 8. 22-36).* Așadar, totul făcut, zidit, plămădit prin intermediul meșterului Înțelepciune. Chiar și omul. Și, cu toate astea, uite unde am putut ajunge!

Se sting în mine cuvinte: cele de iubire și neiubire – pier în mine cuvintele. Trupu-mi, în amurg ajuns, îmi cântă tărăgănatu-i refren. Sub bolta albă, mută, și în fața deșertului, tot alb, al hârtiei, chipurile cuvintelor se estompează.

4 mai 2019, sâmbătă: Omul – creatura amețită la gândul pieirii; și-atunci, ființa aceasta șubredă și efemeră, singură și înspăimântată, încearcă prin: ascunzișuri, grote, fugi și uitare, nu să se vindece, ci măcar să-și potolească cumplitele neliniști izvorâte din neîncetatele unduiri ale solitudinii și zădărniciei. Totul nu este decât o încercare de fugă de la teama că triumful morții s-ar putea să fie unul deplin. Totodată, posibil fiind ca *veșnicia* să fie doar o vorbă a fricii. Îndoieli, temeri, deșertăciuni; și permanente căutări de ieșire din impas, soldate însă, de fiecare dată, de mereu același eșec. Stând pe malul pârâului mă întreb: de ce nu pot fi oare un atlet al nepăsării, bolovanul din albie mereu îmbrățișat de șuvoaiele de ape?

Natura – freamătul ei de reînviere dimpreună cu Hristos. Mai târziu, toamna va aduce vaierul ei vegetal, laolaltă cu pomenirea celor plecați pe tărâmul celălalt.

Vis vernal: iarba înrourată, smălțuită cu flori de păpădii și bănuței, călcată de îngeri, în timp ce un cuc nevăzut își strigă numele necontenit.

Încet-încet mă înalț – ori mă cobor? – spre nicăieri, gustând dintr-un amurg cenușiu, tot mai împovărător și inutil; mai târziu, lumi-

na unei luni senile cade pe mesteacănul uscat din fața ferestrei împăienjenite.

Din depărtare, dintr-o direcție incertă, se aude dangătul vag al unui clopot neștiut. Luna se ascunde îndărătul muntelui. Apoi, croncănitul unui corb în zbor planat.

Nesățioasa-mi îndrăgostire de propria-mi singurătate silvestră sau domestică: le savurez.

Atunci când tot ceea ce sunt se vor transforma în ceea ce nu (mai) sunt, slovele acestea reprezenta-mă-vor oare? În sufletul meu un înger îmi șoptește încontinuu: – Va fi bine, va fi bine, nu te îngrijora, rămâi mereu liniștit! Îl ascult și încerc să-i dau crezare. Apoi, mă prăbușesc într-un somn copleșitor și în uitare de sine.

5 mai 2019, duminică: O lume cu susul în jos. Dacă realitatea offline o combini cu cea online, rezultă un superb ghiveci despre ceea ce este în fapt omul astăzi. Oribil, dezamăgitor și neliniștitor prezent. Mă uit cu îngrijorare în sus, către boltă, teamă fiindu-mi să nu-mi fie dat să văd să văd și acolo o reflectare a mizerabilului tablou de pe pământ.

Răcoare și nori; s-a mai dus (unde?) încă o săptămână de nemuncă pentru țara asta pricăjită.

Nu mai pot să știu: pământul acesta este al oamenilor ori al lui Dumnezeu?! Înclin să cred totuși că ai lui Dumnezeu suntem: om și pământ. Atunci de ce oare permite Proprietarul atâta grosolănie, hoție, mârșăvie – până când?

6 mai 2019, luni: Vreme răcoroasă, mohorâtă. Din când în când cerne o ploaie măruntă.

Lecturi – în fond, recitiri; nu pot începe citirea unei scrieri a vreunui autor încă necitit de mine, deoarece, de cele mai multe ori, scrierile acestea se dovedesc a-mi fi dezamăgitoare.

După-amiezile. Plăcerea de a transcrie la computer consemnări din prezentele caiete; apoi, ispita de a bântui prin noianele de site-uri, fel și fel – majoritatea ucigătoare de timp.

Balanță: marea mizerie a omului întrece de o mie de ori așa-zisele-i măreții. Cu toate astea ori poate tocmai de asta, viața merge înainte cu nepăsare.

Ceea ce nu știam până acum: Mihai Beniuc și-a dat doctoratul în străinătate cu o teză referitoare la… *psihologia peștilor* (!), el fiind de fapt zoopsiholog. După înlăturarea lui din funcția de președinte al USR (1965) a redevenit profesor de zoopsihologie a peștilor!

Cu I. la Ghindari pentru a cumpăra florile necesare în jardiniere și ghivecele care vor pavoaza casa și curtea în acest an. Drăgălașe splendori ale naturii – scumpe (la propriu!) mai puteți fi!

<u>7 mai 2019, marți:</u> Caietele acestea – alibiul lenei mele? Poate… Oricum însă, ele sunt și *respirări* ale sufletului meu: prin consemnările pe care le cuprind („cioburi de lumină și de întuneric”) încerc să dau un contur stărilor mele lăuntrice, fie și sub forma acestor depănări dezlânate. Afară – vânt, frig și ploaie. Firele de iarbă, de un verde fraged, se apleacă tremurânde, într-o duioasă resemnare; parcă ar ști că după ce va trece vremea rea, va urma coasa. Culmile pădurilor din preajmă sunt acoperite de o ceață deasă, în vălătuci.

Tristețile mele sunt explicabile, dar cui ar ajuta, cine m-ar putea redresa!

<u>8 mai 2019, miercuri:</u> … La început a fost fuga țăranului de la glie către mirajul orașului. Desigur, o fugă oarecum impusă. Au rămas să lucreze pământul tractoristul – dacă nu s-a făcut și acela activist de partid, precum un bine cunoscut membru al familiei mele –, dimpreună cu câțiva leneși, numiți „brigadieri”, alături de niscaiva duzini de babe neputincioase.

Mai târziu, prăbușindu-se sisteme (orânduiri) și industrii, țara toată a încăput pe mâna unor bande organizate în partide politice: lume de hoți autointitulați „oameni de bine”; în fapt, jefuitori ordinari. Cealaltă tagmă: constituită din marea masă de mințiți și întreținuți social cu sume de bani rizibile, dacă nu ar fi de plâns: o masă indolentă, maleabilă, lipsită de mândrie, verticalitate și demnitate.

Din exterior s-au iscat uriașe valuri (fluxuri) de hrăpăreți, hoți și mincinoși, măturând totul în calea lor. Consecința: lumea, năpăstuită, a fugit – și fuge – care încotro, părăsindu-și vatra străbună. În urma acestui sinistru peisajul este sumbru și neliniștitor. Trist este faptul că năpasta încă nu s-a terminat, fiind în plină derulare. Mi-e scârbă!

… Ramuri de mălin înflorite, fixate la poartă, lănțișoare din tulpinițe de păpădii, vârtelnițe de cărăbuși, praștii din tulpini de sânger… – imagini care îmi evocă copilăria-mi sângeorzeană atât de îndepărtată.

Ceea ce practic eu – de atâta vreme – se numește: (încercare de) salvare prin singurătate. Nu știu dacă m-am salvat, cert este că încă exist.

9 mai 2019, joi: Gravă ofensă adusă naturii prin lepădarea cu inconștiență și nepăsare a obiectelor din material plastic, în special pe malul apelor curgătoare, dar chiar și în apă. Foi de polietilenă și peturi de toate culorile, murdare, ferfenițite plutesc pe ape, atârnă pe crengile sălciilor, se amestecă, obraznic și invaziv, cu vegetația malurilor de ape batjocorită cu nepăsare de acest cotropitor sinistru, produs al civilizației tehnice contemporane.

Cumpărăm, cu I., 60 de begonii încă mici, cu bobocii abia mijind. Anul acesta încercăm să pavoazăm în preajma casei doar cu aceste flori, în fond deosebit de frumoase, având nuanțe felurite. Ajuns acasă, ezităm să le replantăm în ghivece, vremea fiind deosebit de rece, mai cu seamă noaptea.

10 mai 2019, vineri: Aseară, după Summitul U.E. de la Sibiu – vizită la Sovata a premierului maghiar V. Orbán. Șir de mașini cu lumini multicolore de parcă ar fi sosit un extraterestru. Desigur, „organele" locale – toate – în poziție de drepți, la intersecții și la hotel Brădet unde va fi cazat premierul.

Nimic mai scump decât lucrurile primite gratis; cu toate astea, ne priesc al naibii de mult asemenea gesturi.

Pe 26 mai ar trebui să merg să votez hoții care au furat și vândut țara toată. Mi-e silă de această procedură democratică, numită vot, așa

că nu am să-mi pot exercita dreptul democratic, doar aceste slove aici așternute care să exprime scârba mea față de ei și de aceste vremuri impregnate cu o aparentă libertate nemernică.

Vreme urâtă, închisă, cu ploi intermitente. În așteptarea unui cuplu de turiști, anunțați, citesc scrieri diverse.

Caut, de mult, cartea care să mă răpească, dându-mi senzația unei alte existențe; nu o găsesc.

11 mai 2019, sâmbătă: Spațiul = Dumnezeu, Materia = Hristos, Timpul = Sf. Duh; în concluzie: lumea este divină; deci, totul este fericire, chiar dacă existența noastră este trudă *în spațiu, în materie și în timp*. Este interesant de observat că pentru ca materia să renască, ea trebuie să piară (Hristos).

Spațiul (Vidul?); (transcriu aici o poezie a lui Lao-Tze):

/Treizeci de spițe converg la butucul roții./ Și golul dintre ele/ face să meargă căruța.//

/Argila se lucrează în formă de vase./Dar ne sunt utile/ pentru golul din ele.//

/Se deschid ferestre și uși în pereții unei case,/ și datorită spațiilor goale/ le putem folosi.//

/Astfel, în non-existență se află utilitatea, și în existență, posesiunea.//

Se pare că doar cu lucrurile materiale, omul nu poate fi pe deplin fericit. De aceea, omul trebuie să urmeze un drum spiritual.

Fericire, plăcere – două noțiuni care sunt legate una de alta. Plăceri, am avut destule, însă fericit nu am fost nicicând.

12 mai 2019, duminică: Primăvară în continuare răcoroasă, capricioasă. Înainte de amiază: lecturi, notații în acest caiet; apoi, seara, transcrieri pe computer.

Mă bate gândul să îmi cumpăr un aparat de fotografiat profesionist. În acest sens, ar trebui să mă consult cu cineva știutor în materie de astfel de aparate; dar cu cine?

Doamne, cât de puțin cred în prieteni și în prietenii! În fond, în oameni în general. Experiența mea, septuagenară, îmi strigă mereu în

urechi, asurzindu-mă: – *Omul e parșiv, el are numai interese, niciodată nefiind cu adevărat: și sincer, altruist, devotat. Fugi de el!* Ei bine, asta și fac: fug de el, dezamăgit.

… Petrecem ore în șir – eu și I. – fiecare în camera lui, fără să ne vorbim unul celuilalt ori chiar dacă se întâmplă să mai schimbăm vorbe, acestea sunt foarte puține și sărace în conținut.

Tot ce am dobândit, material și spiritual, le-am plătit, cu vârf și îndesat, pe lângă răsplăți financiare, și cu fărâme, prea multe, din ființa mea. Acum, nu știu dacă a meritat să le dobândesc, însă știu cu certitudine: am trăit.

13 mai 2019, luni: Tot mai mult mă conving că suntem un popor de trântori și de hoți. În trei decenii (1989-2019) nu s-a muncit nimic, doar s-a distrus și s-a furat. Jalnică priveliște!

Neplăceri aievea, dar și închipuite – multe –, mă determină să fiu mai mereu cătrănit. Desigur, la toată această stare de nemulțumire și de mohoreală se adaugă și situația acestor vremuri tulburi, nefirești.

Zice-se că noi, bărbații, purtăm în noi o bună parte de feminitate, așa cum și femeile, la rându-le, au o importantă parte masculină. Personal sunt de acord cu această afirmație, însă nu pot concepe, nu admit, o societate în care femeia își dezvoltă masculinitatea, deoarece faptul acesta este contra firii. Puterea în societate necesită însușiri masculine, femeia trebuind să rămână, în orice împrejurare, în veci, numai și numai feminină: să țină de lumea misterelor, să fie de o tandră pasivitate, să aibă toate calitățile maternității, să posede o bună doză de creativitate artistică; în caz contrar, ni se poate întâmpla, ca societate, ceea ce ni se și întâmplă, anume: femeile devin avide de putere, profitând de apatia masculină, dislocă bărbații leneși, comozi, acoperind precum pecinginea structuri ale societății care, prin tradiție, sunt fundamental masculine.

În consecință, *infiltrarea de sevă feminină* în societatea actuală, sălbatică și rapace, este de-a dreptul caraghioasă și neliniștitoare din cale afară.

14 mai 2019, marți: Caietele acestea – *personificări* ale gândurilor mele, „răstigniri” ale acestora pe albul hârtiei, trasee ale sufletului meu în zbuciumul acestei existențe bizare.

15 mai 2019, miercuri: Dacă maturitatea este începutul decăderii, atunci bătrânețea este însăși decăderea, răscoacerea, alterarea. (Ființă decăzută, ce sunt!)

Nu știu dacă faptul de a face cadou câte o carte, la aproape toți turiștii cazați la mine, este un gest cuvenit și decent. Actul acesta cam aduce a „vrei nu vrei, Gheorghe, mănâncă fasole!” Oricum însă, oferindu-le ca dar, nu-i oblig să le și citească. Eu, în schimb, sunt nevoit a mă descotorosi de ele, dacă tot s-au ivit în preajma mea. În aceste scrieri ale mele împărtășesc acestor necunoscuți, în fond, o foarte mare parte din intimitățile mele lăuntrice. Se pare că unii dintre cititori sunt curioși de aceste spovedanii ale mele, drept pentru care mi le și citesc.

Simplitatea, caut simplitatea – ea fiind una dintre cele mai de seamă frumuseți. Și cum îmi este dat a o întâlni atât de rar, de fiecare dată numai în natură și în singurătate, mai niciodată printre oameni, evit a o mai căuta acolo unde omul sălășluiește.

A.E. îmi povestește: — Eu atunci când beau un pahar cu vin trăiesc un soi de iluminare; în timp ce îl gust, *văd* podgoreanul plantând butucul, apoi prășind pământul, vița înflorind, cârceii strângându-se pe arac. În timp ce florile se transformă în ciorchini cu boabe verzi, aud triluri de păsări, boabele pârguindu-se în lumina caldă a razelor de soare. Văd, apoi, culegătorul, în timp ce frunzele devin galben-ruginii. Apoi, teascul, mustul și acum: licoarea aceasta aromată, îmbătătoare de-a binelea. Sincer să fiu, îl invidiez nițel pe povestitor.

Eu, cu oricine și oricâți ar fi – tot singur mă simt. Nu mă plâng, doar afirm această realitate care mă caracterizează.

În disperarea sa, știind că va muri, omul lasă felurite urme prin mijlocirea artei, arhitecturii, literaturii, a tehnicii. Animalul, neavând conștiința morții, nu este preocupat de această zădărnicie, în definitiv. El se hrănește, se reproduce și încearcă să trăiască cât mai liber posibil, această strădanie a lui fiind tot mai mult drastic limitată de către omul invaziv și nesătul.

16 mai 2019, joi: Refulări și asceze, apoi: defulări – asta înseamnă plămădirea celor zece cărți pe care le-am scris până acum. Mai înseamnă: sute de mii de combinații de litere, de cuvinte, apoi de propoziții și de fraze fel și fel, toate încercând a-mi creiona „portretul” sufletesc.

17 mai 2019, vineri: Dat fiind faptul că totul își are obârșia de la minte, grăind ți făptuind cu înțelepciune – toate în mine și în preajma mea s-ar schimba, binele urmându-mă precum umbra mea. Mintea, gândul, ele sunt totul; tot ce am trăit și, probabil, îmi este dat ca să mai trăiesc de-acum încolo este nimic în comparație cu ce se stări zac în ungherele sufletului meu. Pe scurt, viața toată înseamnă o continuă luptă împotriva bolilor și a disconforturilor, factori care provoacă durere și suferință. Durerea este a trupului, manifestându-se prin boală, în timp ce suferința este a sufletului, ea manifestându-se printr-un mare disconfort.

O lume nebună. Anii '45-'48: milioane de oameni, din estul Europei, fug, mâncând pământul, de „ciuma roșie”, alegând a se stabili în Occident, în raiul capitalist. Trec anii… Ajungem în anul 1989. Estul Europei este iarăși în fierbere; abia trec câțiva ani, acolo unde a zăcut uriașa namilă roșie, începe, încet-încet, a se instaura un soi de capitalism nou, bizar, cârmuit de hoți nesătui și mincinoși. Popoarele tac de mai bine de treizeci de ani. Câți ani trebuie oare să mai treacă pentru a răsturna bordelul acesta infect?! O sută?

Mă uit în jur; foarte mulți, în virtutea unor reușite profesionale, urmate de consistente dobândiri materiale, au un fals sentiment de invulnerabilitate. Nu cred că este rău să te amăgești în viață, însă toți aceștia se află într-o reală și gravă eroare.

În copilărie, la un moment dat, am observat pe case și pe porți montate plachete cu inscripția: PROVIDENȚĂ. Nu știam cu exactitate ce vor să desemneze aceste inscripții, care o fi menirea lor. Abia mai târziu, la maturitate, am găsit explicația misterioaselor înscrisuri. Acestе tăblițe desemnau casele care se aflau sub protecție divină! Toate bune, însă ceea ce mă uimește și acum este îngăduința *organelor* de atunci privind rostul prezenței acestor însemne pe clădiri.

Nirvana: perfecțiunea (raiul), înseamnă o stare în care pasiunile sunt domolite, flacăra dorințelor fiind stinsă; să fii calm, liber de orice disconfort.

(Mulți asociază termenul Nirvana cu însăși moartea. Asocierea aceasta personal îmi pare foarte nimerită, deoarece om să fii, și în viață, este practic imposibil să întrunești condițiile unei adevărate nirvane)

Lăuntric: nori, frig; în exterior: frig și nori…

18 mai 2019, sâmbătă: De la chinezi zicere: *Rațiunea dă naștere la virtute, iar pasiunea – la viciu.* Pasiunea însă este, și a fost dintotdeauna, copleșitoare.

(Sf. Augustin: – Dă-mi, Doamne, neprihănire și înfrânare; dar nu chiar imediat!). Omul, ființa cea mai rațională, și emoțională, de pe pământ. Echilibrul dintre cele două, adică între rațiune și emoție, este esențial. Nevoia de credință răspunde la ceea ce rațiunea nu poate răspunde. Credințele nu sunt raționale, toate fiind pasionale.

Apreciez stările de calm – atât de rare mie – în care rațiunea și pasiunea sunt absente. Dincolo de această stare se află Iadul, stările răvășitoare de suferință (sufletească) și de durere. Să suferi pentru că ești, că trăiești; apoi, să suferi pentru că vei muri. Oricum, este recomandabil a se fugi (evada) din închisoarea suferinței. Bolile, teama de ele, sunt cele mai mari cauzatoare de suferințe. Lipsa de curaj de a te confrunta cu ele și ea este o mare sursă de disconfort, de nefericire. A răspândi propria-ți suferință este cea mai proastă soluție, atât pentru persoana care încearcă o atare modalitate, cât și pentru cei din preajma lui. Eliberarea de boală, dureri și disconfort implică, obligatoriu, eliminarea neajunsurilor.

19 mai 2019, duminică: Dumnezeu: omniprezent, omnipotent, omniscient.

Corpul nostru: un lest, o povară uriașă. La asta dacă mai adăugăm și extensia numită *mașină*, un instrument menit să ne poarte, oricum prea încet, corpul nostru către ceea ce mintea noastră năzuiește, lesne ne putem da seama cât de înrobiți suntem în acest trai pământesc zadarnic și, poate, inutil. Natura materială a omului înseamnă o perpe-

tuă tânjire către plăcere; această plăcere care, cum bine se știe, duce întotdeauna la durere (suferință), moment în care omul caută să fugă de necaz uzitând plăcerea. Și tot așa, până când viața se frânge. În tot acest timp însă, capacitatea spirituală îl conduce către o încercare de uniune cu divinitatea, ceea ce, în multe cazuri, poate fi mângâiere și sprijin.

Campanie pentru alegeri europarlamentare. Câtă mișelie! Câtă hoție și minciună din partea celor care ne conduc. De ce nu rezolvă Dumnezeu toate nedreptățile, paradoxurile acestei vieți, lăsând omenirea să se scalde în atâtea suferințe de toate soiurile?! Suferă, suferă, omule, răsplata, ori poate pedeapsa, vor urma *dincolo,* după ce din acest trup de glod praful se va alege. Zdrobește-te, omule, răsplata o vei primi undeva, cândva.

Vinovații pentru suferințele îndurate de om: Adam și Eva! (Laicii zic că ar fi vinovate guvernele!). Oricum, tot ce facem aici, noi cei muritori, este să ne alinăm suferințele – pe cele prezente, precum și pe cele care vor urma –, fiecare cum poate, cum crede: cu Dumnezeu, cu Buda ori cu improvizații: alcool, femei, droguri ori cu iluzia, deșartă, a acumulărilor materiale. Viața omului este sfâșiată de realitatea faptului că „știe”, precum și de neputința de „a crede”.

„A nu crede că trebuie să suferi, diminuează suferința, deoarece suferința nu este *fapt brut,* ea fiind doar o stare mentală care poate fi schimbată.” Mare parte a acestor chinuri au drept soluție *Iubirea*. Dar un suflet paralizat de durerea tristeții, mai poate iubi oare?

20 mai 2019, luni: Uriașa discrepanță dintre mintea omului și trupul acestuia – un balon de săpun. De ce o fi așa?! Trupul, precum o lopată cu coada de cârnat: o comedie!

Gândindu-mă la înțelepții greci ai antichității: În traiul meu, aflat într-un stadiu înaintat, ca vârstă, am ajuns să experimentez doar *erosul* și *philosul.* Nu pot afirma că aș fi ajuns nici măcar în pragul a ceea ce se cheamă *agape.* Și că nu am ajuns eu să fiu printre cei care au atins acest prag al iubirii desăvârșite, cred că nu ar fi un mare păcat. Problema este că omenirea toată este încă hăt-departe de această făptuire,

în fond din această pricină aflându-se în negura în care îi este menită să bâjbâie.

… Caut o țara în care să domine: Adevărul, Frumosul, Dreptatea, Onoarea. Știu: o caut degeaba.

21 mai 2019, marți: Am citit ori am auzit, că noi, omenirea, am fi devenit unealta uneltelor noastre; am devenit mult prea legați de tehnologie, ignorându-ne *umanitatea*, specificul ființei noastre. Pare-se că în loc ca mașinile să fie ele în slujba noastră, am ajuns ca noi să servim mașinile. Așadar, nimic îmbucurător.

Diminețile mele – biblioterapii; citirea cărților rămâne, de departe, plăcerea mea cea mare, dimpreună cu bucuria de a mă putea scufunda în natură: singur, departe de om. Din păcate însă, telefonul a devenit extensia prin care nu mă pot rupe cum aș vrea de tot ceea ce înseamnă civilizație. Oricum, dacă ar fi numai telefonul fix, ar trebui să rămân captiv la domiciliu vara toată, blocat de activitatea turistică.

Aș vrea să pot fi un budist adevărat, să am conștiința neînlănțuită de pofte, atașamente, dorințe și alte otrăvuri.

Suferința, zice-se, poate fi un bun ghid spre o mai bună destinație; prin urmare, una dintre calități de a putea deveni budist aș avea-o. La aceasta pot adăuga și un al doilea criteriu aproape îndeplinit: aceea de a sta izolat, liniștit. Cu toate acestea însă, departe sunt de a fi fie și un modest începător budist.

22 mai 2019, miercuri: Faima erodează spiritul; oamenii devenind faimoși, forța lor vitală slăbește prin risipire, existența lor devenind goală și precară. În ce mă privește – grija aceasta nu o am.

Am citit pe Net că unii oameni consideră că lăsându-se fotografiați, procesul acesta prin care li se copiază imaginea le fură sufletul (!). în aceeași ordine de idei, oare eu care tot fotografiez crâmpeie din natură reușesc să-i răpesc ceva din uriașa-i energie?

Din lecturi: *Spiritul iubirii nu poate fi secat de timp, iar lumina iubirii nu poate fi nimicită prin moarte* (Din filozofia chineză). Tot așa dăinuie și ideile.

Moartea ca schimbare – cea mai tragică.

Niscaiva întrebări și opinii, de ici-colo culese: – De ce ne naștem? De ce murim? De ce unii mor tineri? Ce se va întâmpla după? Ce am lăsat nefăcut? Ce regret cel mai mult? Ce știu cu adevărat despre Dumnezeu!.. Întrebări, cu și fără răspunsuri posibile.

Nenorocirea este proba oamenilor curajoși, așa cum focul este pentru aur. (Seneca). Bun, ce ne facem dacă nenorocirea persistă?

Suma amintirilor mele sunt eu!.. Oare ar fi mai bine să am mintea *tabula rasa* ca la naștere? Ghinion sau fericire?

Omul – ființa capabilă de măreție și mizerie.

23 mai 2019, joi: Noutatea zilei: Pitagora nu mânca fasole! (Nu știe ce a pierdut!).

Literatura ca act de iubire; așa am perceput-o din totdeauna, așa o simt, și o văd și acum: iubire de cuvinte, de inteligență și de sensibilitate.

A fi mereu cu boala și durerea sublimate în suferință – în fond, viața. Toate acestea, inclusiv greșelile, coșmarurile, înfrângerile, umilințele, eșecurile – toate acestea îmi devin instrumente cu ajutorul cărora încerc să-mi transform în poeme partea esențială a existenței mele. Alături de toate acestea, am la îndemână splendida limba română. Pentru a putea merge înainte, trebuie să supraviețuiesc neajunsurilor mai sus amintite, trebuie să trăiesc, să visez – să simt intens.

E primăvară – anotimpul amintirilor copilăriei: flori de păpădii, ierburi fragede, înalte, cântecul cucului, șuieratul coasei bunicului, mireasma ierbii proaspăt cosite. Dar pe lângă acestea, amintirile mele alunecă inevitabil înspre bucuria produsă de cărțile citite. Printre ele, titlul uneia (*M-am făcut băiat mare*, a lui N.T), îmi evocă amintiri deosebite… De vreo doi ani, mi-am procurat continuarea acestei scrieri: *M-am făcut bunic…* (Carte, desigur, derizorie, fără nicio semnificație în literatura noastră, importantă fiind pentru mine doar, pentru faptul că îmi evocă vremuri de altădată, mult dragi mie). Ezit să citesc cartea amintită dintr-un soi de superstiție: citind-o aș încheia, cred eu, un parcurs de lecturi de peste 60 de ani, ceea ce încă nu îmi doresc.

24 mai 2019, vineri: Singurul lucru pe care îl avem, cu adevărat, este doar trecutul nostru; prezentul, viitorul – închipuiri. De fiecare dată când ne gândim la trecut, modificăm ușor amintirea: scoatem ori îi adăugăm ceva. Prezentul se află în menghina trecut-viitorului, și dimpreună cu prezentul – și eu.

Nemurirea: înseamnă mergere la infinit; mă-nfioară până și gândul. Viața este o alunecare permanentă dinspre viitor, prin prezent, în trecut.

„M-am săturat până peste cap de mine!", afirmă un scriitor. Tind să-i dau dreptate. Nu poți nicicum să încerci starea de fericire dacă ești conștient de lumea din jur; cred că această conștiință este motivul primordial al neputinței mele de a mă putea întâlni cu fericirea. Realizarea faptului că ești prezent acum în timp și în spațiu, echivalează cu nefericirea. Se pare că inconștiența este totul, ea fiind secretul fericirii! Viața rămâne o continuă trădare fizică (biologică), orice ai face trădarea aceasta neputând-o evita odată ce înaintezi în vârstă.

25 mai 2019, sâmbătă: De-atâta vreme – 11 ani, iată deja… – retras fiind din activitatea profesională, mă pot dedica contemplației, încercării de înțelegere a rostului meu pe acest pământ.

Neajunsuri ale actualei mele vieți: șubreziri, fizice, inerente. Nu pot însă pricepe ce anume poate sufletul câștiga din prea multele zdrobiri, sfâșieri.

D-ale lecturii. Citesc foarte încet, așa cum zice un ilustru istoric, centenar: „… eu mistui cartea pe care o citesc." Îmi place să acumulez cunoștințe pentru ca, mai apoi, să le aprofundez.

Citesc undeva: „Anii de comunism au creat acest fenomen, anume de a-ți fi scârbă de țara ta." Ei bine, după 30 de ani de neocapitalism, care ne sunt sentimentele față de țara, față de popor?!

În comunism, se fura, dar cu „măsură"; acum, în capitalism, fură puțini, dar cantități (sume) exorbitante. Hoția, neseriozitatea, superficialitatea – caracteristici esențiale ale românului. A te mândri că ești român: a devenit un nonsens, un anacronism.

Se revarsă China peste noi? Sunt semne, afirmative, neliniștitoare.

A crede în Dumnezeu: o necesitate.

26 mai 2019, duminică: „Comizerație” – mi-au trebuit, iată, 69 de ani ca să ajung să „fac cunoștință” cu înțelesul acestui cuvânt. El înseamnă: milă, compasiune. Iată-mă, așadar, mai bogat.

Cioran nu recomandă sinuciderea; el susține doar că *viața este suportabilă numai datorită ideii de sinucidere*, foarte multă lume neînțelegând corect această idee.

Câte biografii atâtea zădărnicii.

Mă pregătesc să merg la vot. Mai rar, dar iată că mi se întâmplă.

27 mai 2019, luni: Cam tot ce fac – citesc, scriu, mă scufund în natură, apoi pe Net… –, încercare de uitare de sine se cheamă că este.

Caut, cu îndârjire, pe Net, prin librării online și offline, noutăți despre Cioran, dar se pare că nu am spor: cercul s-a închis. Așa încât, mai bântui în preajma lui, recitindu-l și căutându-l prin spuza de eseuri și comentarii despre el.

28 mai 2019, marți: Ce sunt eu de-acum! Ce altceva decât un bătrân ignorant și ignorat, vlăguit, a cărui viață este tot mai mult însoțită de șiruri de surprize neplăcute; și de multe umilințe.

„În absența forței, justiția este neputincioasă, iar în absența justiției, forța este tiranică.”

Ieri, în urma votului, PSD-ul a pierdut competiția. „Dictatorașul” Dragnea este, în sfârșit, vârât la zdup. Dacă în trei-patru ani, de la constatarea infracțiunii, nu s-a putut încarcera omul acesta, iar acum, după eșecul PSD-ului, „conducătorul” este iute-iute aruncat după gratii, sunt tentat să cred că justiția este influențată politic.

Frivolitatea românească are dimensiuni variate; de aceea ea nu este plictisitoare.

Eul meu nepricopsit.

Într-un poem în proză al lui Baudelaire citesc următoarea propoziție: „… mame bătrâne ducându-și avortoanele agățate de țâțe sleite. ” Imaginea este copleșitoare și obsedantă.

Azi dimineață m-am trezit uluit; da, uluit că exist. Apoi, că sunt eu însumi (!), cel ivit cu aproape 70 de ani în urmă, la Sângeorgiu de Pădure, cel trecut prin atâtea localități, apoi, iată, viețuind la Sovata, purtând în suflet atâtea gânduri, obsesii și poveri.

Mă deschid spre lume, deși sunt un introvertit; și fac asta prin scris, prin vorbire – atâta cât e –, prin apropieri intime; adică: trăind.

29 mai 2019, miercuri: Scrisul ca fugă de sine; la fel și dragostea, și toate lucrurile care îi leagă pe oameni – toate fac parte din modalitatea de a suporta viața.

Scrierile mele cu tentă lirică se sprijină unele pe altele; recentele poeme din volumul *Și pietrele îmbătrânesc,* prin intermediul acestora primele poeme, cele din *Rănile tăcerii* fiind ajutate să se audă mai bine; împreună, acestea alcătuiesc o singură voce, completându-se. Poemele mele: exerciții de fugă de hârtoapele vieții. Adesea, ele sunt strigăte de durere care și-au ales această formă de exteriorizare: cuvinte așternute pe hârtie.

30 mai 2019, joi: Fac parte din acea categorie de persoane care nu pot „îndura suferința de a fi fericită.” Știu, a fi nefericit este un mare păcat, un păcat greu în viața unui om. Așadar, imaculat de-aș fi, din punct de vedere moral, tot un mare păcătos aș fi; și asta fiindcă nicicând în viața asta nu am reușit să fiu fericit. Cu atâta inexplicabil în viață, cum poate omul să se simtă fericit?! Cum! Mă uit în preajma mea și nu văd decât muritori trudind de zor degeaba. Ne zdrobim atâta pentru ca în final să devenim, noi și munca noastră, tot, ceea ce am fost înainte de a fi.

Iubirea aproapelui: o balivernă! Cum pot două fiare hulpave să se iubească una pe cealaltă în timp ce se năpustesc asupra aceleiași prăzi tentante?

În tot ce scriu și grăiesc, caut să evit clișeele, fiindu-mi lehamite de ele.

Cuvintele. Tare aș fi vrut să particip la nașterea fiecăruia dintre ele.

Mă gândesc să-mi las barbă, nebărbierit fiind de două săptămâni; am avut deja vreo câteva tentative, am renunțat însă la ea. Mi s-a părut a fi o complicație în plus; pe lângă acest motiv, barba îmi creează o înfățișare de bătrân hârbuit: ceea ce în fond și sunt.

Poemele mele – emoții rememorate în liniște.

De-ale dicționarului:

– *pesimistul* este neîncrezător în viitor, fericirea pentru el este un liman de neatins; din acest motiv este trist, amărât, deprimat;

– *scepticul* nu are încredere în nimic, îndoindu-se de toate.

Eu – sunt amândouă.

Repetiție, prea multă repetiție în derularea zilelor mele (lecturi, Net, plimbări în natură, fotografieri: până și clișeele pozate se repetă, preumblându-mă adeseori în aceleași locuri).

31 mai 2019, vineri: Eu – un invizibil fir de praf situat, pentru o fărâmă de secundă, undeva între imensitatea dintre Geneză și Apocalipsă. La ce bun, oare, prezența-mi trecătoare!

De vreme ce bărbatul este compatibil cu femeia, înseamnă că orice poate fi compatibil cu orice…

Mizeriile trupului, mai cu seamă după o vreme. „Fericirea sau nefericirea constau într-o anumită dispoziție a organelor." (Montesquieu). În acest context: *Unde-s șirurile clare din viața-mi să le spun?/Ah, organele-s sfărâmate și maestrul e nebun!//* (Scrisoarea a IV-a, Eminescu).

România – țara în care ratarea (imposibilitatea de a te realiza profesional, social) este o condiție obligatorie pentru a te considera un bun român!

Provizoratul nostru pe acest pământ ar trebui să ne determine să fim mai cumpătați într-ale agonisirii absurde ale întregii omeniri. Oare cum de este posibil ca omul să persiste în această jalnică înfundătură numită „agonisiri?!"

(Budha: „Niciun obiect nu merită să fie dorit…"). În lumea aceasta insensibilă, ahtiată după valorile materiale, Dumnezeu este perceput, cel mai adesea, precum muzica de o lume în totalitate surdă.

1 iun. 2019, sâmbătă: Anumite cărți îți dau târcoale precum niște ființe.

Contemplarea lui Dumnezeu este posibilă doar în cea mai deplină singurătate, nu în zarva deșănțată a lumii de azi. Ce păcat că unii, dăruiți cu favoarea izolării, nu sunt capabili să fructifice în acest sens șansa care le-a fost acordată. Unul dintre aceștia sunt eu.

Restriștea e dăruită de Dumnezeu oamenilor pentru ca ei, urmare a acestor semne, să se apropie de El. Unul din păcatele mele cele mai mari este că o tristețe ereditară s-a transformat, treptat, în deznădejde, eu nereușind să-mi împac inima cu neliniștile, ispitele și frământările cele multe ale vieții. În ce mă privește, pașii pe care i-am parcurs către Dumnezeu sunt puțini, timizi și cu roade vagi, nepârguite. Așa de pildă, am dobândit – cred – o bună doză de severitate cu mine însumi; dar acest „puțin" este drastic diminuat de felurite ranchiune, invidii și aversiuni, precum și de pâlpâiri de ură împotriva unora care, în chip vădit, mi-au făcut mult rău.

… Am aproape 70 de ani și încă nu am reușit să-mi înving – să-mi elimin – patimi nepotrivite vârstei; în toți acești ani am reușit să dobândesc foarte puțin în privința disprețului (creștinesc) față de mine însumi, fapt care nu mi-a permis săvârșirea de pași concreți, efectivi, către El; nu am reușit, în anii aceștia, să-mi alung simțurile și pasiunile, de foarte multe ori egoiste și nesățioase. Nu am reușit, și nu reușesc, să pot avea sufletul liniștit, pașnic și gol: pașnic în frământări și ispitiri, golit de pasiuni, gânduri și dorințe. Tot ce am reușit însă, în toți anii aceștia, este convingerea că Dumnezeu rămâne de neînțeles, fiind mai presus de orice înțelegere a omului mult prea mic și neputincios. Să poți să suferi, fără niciun fel de tulburare, orice Dumnezeu îți dă, iată o enormă încercare.

Nevoia ca în suflet să fie liniște, seninătate și deplină siguranță este fundamentală pentru ca Dumnezeu să poată intra; or, cine altcineva poate să intre în însuși lăuntricul meu, dacă nu tocmai eu, pentru a-mi pacifica sufletul prin singura modalitate: cea a reculegerii lăuntrice prin rugăciune multă întru potolirea frământărilor, până când mi-aș găsi siguranța, liniștea și seninătatea. Să-mi caut, așadar, cu ajutorul reculegerii lăuntrice, tăcerea în zgomotul vieții cotidiene, singurătatea

în mulțime, „uitarea în jignire, lumina în întuneric, rezistența în ispită și liniștea, cea lăuntrică, în restriște.”

Plouă deja de o lună; noroc că pe aceste meleaguri precipitațiile sunt moderate.

Sanctitatea Sa Papa – în România pentru trei zile. Primire excepțională, dar prea mult festivism. Cum este posibil ca un om, muritor ca noi toți, în pofida unei modestii afișate să *îndure* atât fast și atâta adulare?!

După-amiază, la o pensiune, în Sovata, pentru a celebra absolvirea liceului de către Niki.

2 iun. 2019, duminică: Se afirmă, de către mistici, că pentru purificarea sufletelor (pe care vrea să le desăvârșească și să le lumineze spre a le uni strâns cu Sine), Dumnezeu folosește două moduri de purificare:

a) apele amare ale mâhnirilor, ispitirilor, neliniștilor, strâmtorărilor și a supliciilor lăuntrice;

b) focul arzător al iubirii înflăcărate, nerăbdătoare și flămânde.

(Restriștea ca dar măreț: ea șterge păcatele, purifică sufletul și făurește răbdarea.)

Viața omului (a sufletului) pe pământ este ispită; în acest sens, fericit este sufletul care mereu e hărțuit, dar rezistă iar și iar ispitei. În continuare, citindu-i, și citându-i, pe mistici:

– A te lăsa spălat la apa cea amară a mâhnirii.

– Să ai un suflet în care focul restriștii și al ispitei a mistuit zgura patimilor și în care apa cea amară a mâhnirilor a înlăturat ispitele murdare ale poftelor haotice, de unde amorul propriu a fost izgonit.

– Fericit este sufletul care, chiar tulburat, îndurerat și dezolat fiind, rămâne statornic înlăuntrul său, fără a ieși în *căutarea de mângâieri exterioare*.

– Fericirea cea mare constă în capacitatea de a putea suferi cu calm și resemnare.

– Fie-ți milă de sufletele care nu pot fi convinse că binele cel mare îl reprezintă restriștea și pătimirea.

– Amorul propriu: ceea mai mare piedică în dobândirea păcii lăuntrice (Păzește-te de tine, pentru că tu ești cel mai mare diavol din iad!).

– Nu are smerenie interioară cine nu se detestă pe sine însuși. (Adevăratul smerit se judecă numai pe sine.)

– Cum să poți auzi glasul lui Dumnezeu în mijlocul tumultului creaturilor?

– A te îmbuiba cu Dumnezeu…

Cine vrea să ajungă la știința mistică trebuie să se detașeze de trei lucruri și să le nege: de creaturi, de lucruri vremelnice și chiar de sine însuși.

Și o exclamație: – *O, buimăceală a fiilor lui Adam!*

Decepții, prea multe decepții; apoi, șuvoaie de amărăciuni.

Totuși, pentru ce suntem noi aici, Doamne?

Ieri, în cătunul P. În mijlocul așezării dintre dealuri cu neliniștitor de puține păduri rămase deja, dau de o improvizație de crâșmuliță cu un crâșmar hirsut. Îl întreb împins de curiozitate cum a ajuns aici? Îmi răspunde scurt, cam peste umăr: — Am venit pe aceste meleaguri ca sihastru, de la mănăstirea J. După doi ani de căutare a lui Dumnezeu, în codru, în colibă și în mine, am ajuns la concluzia că este mai nimerit să-mi deschid o crâșmă!

Nu-l mai chestionez: asta da propășire spirituală!

3 iun. 2019, luni: Între vervă și talent deosebirea este cel puțin la fel de mare ca între muzică și zgomot. Cel mai adesea, persoana înflăcărată este un ins având calități doar închipuite, pe seama cărora însă face mare vâlvă pentru a deturna atenția celui care încearcă să-l evalueze.

Neputându-mă, să zicem, gândi nici la trecutul, dar nici la viitorul meu, aș putea fi oare, măcar așa, fericit? Cred că nici atunci.

Între muritor și muribund: timpul pe terminate.

4 iun. 2019, marți: Tot ceea ce omul a făurit, și făurește, sunt extensii ale ființei sale, ale trupului său imperfect. Așa de pildă, mașina – extensia picioarelor sale, avionul (racheta) – extensia aripilor pierdu-

te, plugul, spada – extensia mâinilor; iar cartea (ce mai născocire!): o prelungire a minții, a imaginației, a memoriei. Desigur, din punctul meu de vedere, extensia-carte rămâne cea mai de seamă născocire a minții omenești, în mod deosebit pentru faptul că depozitează și transmite memoria afectivă a omenirii.

Pișpirică (I.C) încântat în chip vădit ori de câte ori este onorat cu apelativul „maestre". În fond, ce merite deosebite are omulețul acesta?! Eu unul cred că este doar un discipol, îmbătrânit, ce-i drept, un continuu învățăcel, așa cum este tot omul.

Râvnesc mai tot timpul la liniștea sufletească, căutând-o: în natură, dar și în lectura cărților; dar, cel mai adesea, în singurătate. Tocmai din această cauză îndrăgesc deosebit de mult cele două activități pomenite: lectura și natura, acestea putând fi exercitate în singurătate.

Retrospectivă. Am *cutezat* să scriu zece cărți, la altceva nepricepându-mă nici măcar cât într-ale scrisului. Volumele scrise deja – proze sau poeme – sunt până la urmă schițe ale propriului meu chip sufletesc.

Enigma numită Timp mă copleșește și mă devoră; nu am arme împotriva lui, așa că îl las să se sature. Prin tot ce fac (dar ce mai fac eu!) încerc să-l domolesc, dar îmi dau seama că încercarea mea este zadarnică.

5 iun. 2019, miercuri: Am început să citesc poezie încă din fragedа-mi copilărie sângeorzeană, pe când încă abia cucercam meandrele pline de necunoscut, mie, ale limbii române. Citeam poezia fără să o înțeleg, simțind-o însă! Savuram cuvintele, bucurându-mă de ceea ce îmi dezvăluiau: o altă lume!

Fac ce fac și tot la recitiri ajung; recitesc, pe cât posibil, ediții „adăugite și definitive." Gusturile mele, într-ale lecturii, sunt orientate mereu spre aceleași genuri de scrieri, pare-se că nu sunt în stare să deștelenesc alte „zone", alte feluri de literaturi; mă gândesc la imposibilitatea de a citi romane. Citesc preponderent poeme în versuri albe, neagreând rimele.

Zi de zi îmi sorb melancoliile în singurătate, aproape cu lăcomie. Rândurile acestor însemnări sunt pătrunse – constat la o sumară

recitire a lor – de chinurile omului însingurat. O soluție de ieșire din impas ar fi: să nu-mi îngădui să fiu mai mereu cătrănit.

Mă bântuie gânduri metafizice: a fi sau a nu fi, după ce nu mai ești? Nu e om pe pământ care să fie deținătorul adevărului.

Deunăzi în cătunul B. Cele câteva case părăsite, părăginite au porțile năpădite de tufe de măceșe și de mur înflorite. Din când în când, din aval, se aud grohăituri de porci domestici (Mangalița) ai unui fermier aciuat în acest tărâm al liniștii până nu demult. Urme de urși și cele ale omului-porcar se pot vedea în noroiul proaspăt. În tot cătunul nu a mai rămas niciun locuitor: doar porcii.

6 iun. 2019, joi: „Gândurile devin cuvinte! Cuvintele devin fapte! Faptele devin obiceiuri! Obiceiurile devin caracter! Și caracterul tău devine destinul tău.” (Talmud).

Suntem aici, pe pământ, condamnați: nimeni nu iese de aici cu viață; iată singura certitudine a omului, biată ființă pieritoare. Sunt învățat (îmbiat) să gândesc pozitiv! Adică, să nu mă gândesc la ceea ce este rău, sumbru. Să mă concentrez pe ceea ce îmi produce bucurie, ignorându-mi neajunsurile, fiziologice și sociale, propunându-mi doar scopuri simple, realizabile. Nu și basta: viața a făurit din mine un mizantrop sceptic și ursuz; mai rău nu se putea.

Doamne ferește-mă de furia ascunsă, de înrăire și ură, ajută-mă să îmi găsesc calea, ocrotindu-mă de rătăciri! Viața-mi toată am învățat, cu îndârjire, să suport singurătatea, pentru mine ea fiind una din puținele surse de bucurii și liniște sufletească.

Bernard Shaw: „Forța lui Dumnezeu constă în singurătatea Sa.” Dar a omului?

De reținut, iar și iar, scurtimea acestei vieți pământești și deșertăciunea tuturor câștigurilor și avantajelor lumești. „Rostul omului pe pământ: prin credință, pocăință și Cruce să putem omorî moartea și să redobândim paradisul pierdut.” (Ignatie Brianceaninov)

Răsfoiesc cărți din biblioteca-mi proprie, necitite încă. Sunt o sumedenie de tomuri puse la îndemână spre a fi citite, dar mereu au intervenit alte și alte cărți, la o primă răsfoire mai tentante, cele selectate rămânând pentru altădată. Constat acum că anii, deceniile, mi-au

știrbit interesul pentru aceste scrieri, ele nemaiatrăgându-mă. Mă încearcă o senzație de regret de a nu le fi citit atunci când trebuia, atunci când ele mă îmbiau cu atâta osârdie.

pe vechea vatră
cenușa de mult stinsă –
fumul nicăieri

Scriu: încă o literă, apoi încă una, până când înșiruirea se transformă în cuvânt. Apoi, alăturându-le, inventez realitatea – realitatea mea – și o aștern pe hârtie.

Religia ca mângâiere sufletească – cine oare nu are nevoie de așa ceva?

Sufletul ascunde cheia vindecării… dar ce este sufletul?! Caut, din când în când, și nu găsesc definiția simplă și concretă a sufletului. Cu toții pomenim zilnic de această componentă a existenței noastre, și iată: nimeni nu știe ce e!

Doamne, este atât de greu să cred în ideea de recompensă sau pedeapsă post-mortem! Ajută-mă, rogu-te, necredinței mele!

După-amiaza (întotdeauna după-amiaza) – pe malul pârâului Keble, aflat mai sus de Corund. Înspre seară, la întoarcerea acasă, invazie ungară către Șumuleu-Ciuc, la ceremonialul religios de Rusalii care va avea loc sâmbătă. Șiruri interminabile de autocare și automobile se năpustesc neîntrerupt către acest sfânt reper catolic.

7 iun. 2019, vineri: Necesitatea de a *scăpa* de o scriere implică tipărirea acesteia. Odată tipărită cartea, îmi cam pierd orice interes față de ea, le distribui la nimereală, fără să-i întreb pe cei țintiți dacă vor sau nu cartea. Așadar, zece cărți proprii – zece uitări, zece descătușări.

Mă gândesc adeseori la șubreda creatură care este omul. O alcătuire fragilă, înzestrată totuși cu o minte iscoditoare, în contradicție cu efemera plămădire omenească. Corpul nostru: durere și chin, apoi niscaiva plăceri – numite și vicii! –, doar atât cât să poți merge înainte târâș-grăpiș, amăgindu-te în fel și chip. Oricum, o zămislire menită

parcă tot timpul să tragă înapoi o minte mult prea zburdalnică, înaripată.

Îmi place să închid poarta, apoi și ușa – după care, rămas singur, în dormitor ori chilioară, să mă cufund în lecturi, să trăiesc în lumea mea.

Adeseori mă pierd pe cărările unor gânduri și sentimente iscate de proza sau versurile citite. Apoi, când simt că sufletu-mi e plin, îmi iau creionul și revărs în caiete trăiri (năzuințe, simțiri, tristeți și dureri). Atunci când sufletu-mi dorește schimbarea, îmi iau mașina și mă refugiez, departe, prin codrii, prin sihăstrii, pe margini de pâraie și în poieni smălțuite cu flori.

8 iun. 2019, sâmbătă: Călătoriile destramă monotonia zilelor care, acasă stând, parcă una și aceeași zi se repetă la infinit, fiecare devenind o oglindă a celei dinainte. Schimbând locul, ziua devine, parcă, mai nuanțată decât dacă o întâmpini mereu în același loc.

I. călătorește! Azi a plecat, dis-de-dimineață, cu autocarul la pelerinajul de Rusalii (catolice), la Șumuleu-Ciuc. Eu – acasă: „repet" ziua de ieri, cel puțin în prima parte a ei; apoi, am să mai văd unde mă vor purta pașii.

În drumurile mele montane, văd adeseori anunțuri de genul: „Proprietate privată: intrarea interzisă!" Mi se întoarce stomacul pe dos! În fond, nimic nu-i al nimănui, totul fiind doar întâmplător, de cele mai multe ori, în folosința „de-o clipă" a mea, a ta: a unei ființe efemere.

9 iun. 2019, duminică: Ce este timpul?; apoi, ce este sufletul? Și, nu în ultimul rând: Cine suntem!.. Enigme! Ce-i prezentul, clipa care, iată, nu mai e!.. Nimic nu vom ști niciodată!

La începutul anilor 2000 am avut prilejul să pășesc pe ulițele Rășinarilor pavate cu pietre de râu milenare. Acest pavaj se încadra atât de perfect cu atmosfera acestui sat arhaic. Revenind în această localitate doar peste câțiva ani de la prima mea vizită, am găsit străzile asfaltate. Ce blasfemie!

Stare care mă „locuiește” de când mă știu: melancolia; în fond, eu o locuiesc: eu sunt chiriașul, ea fiind proprietara. Cred că pe lângă un dat genetic, mâhnirile cele multe provin și din dorințele mele de *a ști*; or, *a ști* despre ale vieții nu poate însemna nicidecum mângâiere. Atunci când viața mă trântește în fața unui medic, mă simt transparent, pierdut, descoperit, spulberat sufletește. Nu o dată mi s-a întâmplat ca, aflându-mă în sala de așteptare a unui cabinet medical, să asist la descrierea cu lux de amănunte de către unii pacienți (mai ales paciente!) a bolilor de care suferă; nemaiputând suporta tensiunea pe care mi-o inducea povestitorul, am lăsat baltă: poveste, boală și medic, ștergând-o din anticameră. Lașitate sau insuportabilitate? Sau amândouă!

10 iun. 2019, luni: Atunci când în lecturile mele întâlnesc pasaje insipide (mie) ori dificile – sar peste ele; rămân adeptul principiului conform căruia: lectura trebuie să fie o formă de bucurie, de fericire. În plus, adaug eu la acest principiu, ea, lectura, trebuie să fie o continuă satisfacere a curiozității, o perpetuă îmbogățire a sufletului. O scriere care pentru a fi înțeleasă necesită efort, înseamnă că autorul acesteia a eșuat. Pentru a fi pricepută scrierea, aceasta nu trebuie, n-ar trebui, să reclame efort, căci bucuria cu efort nu mai e bucurie. Ei bine, în biblioteca mea mă așteaptă atâtea cărți pentru a le parcurge paginile, slovele, cu ochii și cu sufletul. Încerc să mă grăbesc, știind că timpul fuge.

Am decis să nu mai citesc comentarii, critici, despre scrierile lui Cioran. Voi citi, și reciti, doar scrieri ale lui fără să mai pierd timpul cu opiniile aiurite ale unei pletore de „știutori” de Cioran; nu mai vreau critici, doresc să citesc direct cărțile autorilor preferați, auzind în direct glasul acestora: al autorilor.

Puținele mele bucurii veritabile, într-ale vieții, mi-au rezultat din lecturi și din scris. Prezența cărților în casă, în preajma mea, constituie o formă de bucurie pe care o savurez ori de câte ori am timpul necesar. Da, cărțile și natura, ele sunt reperele care îmi motivează, în bună parte existența. „Cuvinte cuibărite în paginile unei cărți”, cărți care așteaptă răbdătoare să le deschizi pentru a a-ți scălda sufletul cu lumina lor, cu bogăția lor de culori și de sugestii; iată poate cea mai mare bucurie a vieții mele, de-acum și din totdeauna.

Constatare: de câte ori recitesc o carte, conotația cuvintelor este alta, deoarece eu însumi sunt deja altul.

11 iun. 2019, marți: Uriașa greșeală de „a avea”, în loc de „a fi” a devenit pandemică.

Căderea – procesul esențial al evoluției? Fără Eva cum derula oare istoria omenirii?

Ce-o fi cu țara aceasta, România? Dintotdeauna românii mai luminați au optat pentru plecarea din țara; și asta de sute de ani.

Cioran: a strâmbat din nas, a detestat, a blestemat și, arareori, a admirat, a urât nașterea și moartea, cunoașterea și înțelepciunea, omul și sfântul, românul și România…, optând și el pentru plecarea din țara, fugind ca dracul de tămâie de „moravurile românești și de *puținătatea* culturii valahe.” Adeseori a afirmat în convorbiri: „Mă trag dintr-o țara unde nu s-a făcut, ci doar s-a îndurat istorie, unde fiecare a fost obiect, și nu subiect al Istoriei.” Până la urmă, către finele vieții, gânditorul din Rășinari admite că țăranul român are dreptate atunci când afirmă că suntem victime ale istoriei, omul fiind prea mic și slab ca să poată schimba ceva în tot acest proces complicat.

Încep să am mari rezerve față de seriozitatea, demnitatea și maturitatea nației din care fac parte, adesea chiar fiindu-mi rușine de ea.

12 iun. 2019, miercuri: Lumea este rea, cu tendințe de a deveni tot mai rea. Iubirea – o minciună pe buzele tuturor, dar întrutotul absentă din inimi. Viața toată – o agitație prisoselnică, absurdă cel mai adesea.

Sufletul meu – mai mereu crispat și contorsionat – este tot timpul o mare învolburată. Luciditatea mea este la cote maxime; caut modalități de diminuare sau chiar de anihilare, dar nu am spor.

13 iun. 2019, joi: Orice face – creează – omul se întoarce asupra lui; ciudat destin!

Cioran: obsedat de ideea de existență și neant (moarte).

„Spiritul său este ca o muscă (!) zbătându-se între două geamuri, între lumina unei odăi și întunericul unei nopți.” Eu aș zice că nu e muscă, ci un tăun!

14 iun. 2019, vineri: Progresul capitalist este „un cadavru cu miros plăcut”, dezgustător însă, mai cu seamă la noi în țara. Dar, în pofida a ceea ce este, continuăm să ne închinăm acestui putregai, aducător de imense foloase materiale – trecătoare – celor care conduc destinele omenirii, în fond, iute pieritori și ei.

Lecturile mele, de când mă știu, erau orientate către descoperirea sensului vieții. Vremea a trecut, iar eu tot nedumerit sunt.

15 iun. 2019, sâmbătă: „Năzbâtiile mele sufletești”, consemnate în aceste caiete, sunt repetitive, dar, cred eu, au intensități ușor crescânde, deoarece apăsarea, sila și oboseala, survenite odată cu trecerea timpului, devin și ele tot mai împovărătoare. Tot ce mâzgălesc eu aici, prin aceste caiete, sunt încercări de a mă defula, de a mă despovăra de tot acest lest care îmi încarcă sleitor traiul. Și uite-așa, tot „mâzgălind” pagini de multe-multe caiete, am ajuns la destule cărți publicate, cărți pe care le-am diseminat apoi în lume, fără lansări sau alte tam-tam-uri. Odată apărute, le-am dăruit turiștilor care au trecut pragul casei mele, precum și unor cunoscuți, lăsând ca aceste tomuri să se „descurce” singure, fără nici un fel de propteli din parte-mi. De vreme ce aceste scrieri s-au născut și, mai apoi, au constituit trupul unei cărți – consider că ele sunt suficient de apte, și mature, ca să răzbată, fără zgomot și festivism cu fursecuri și răcoritoare.

Zgomotele provenite de la șantierele din vecini, m-au nevrozat. De ani de zile, tot anul, flexuri, drujbe și alte scule urlătoare nu mai contenesc să se manifeste. Va trebui, se pare, să mă cert și cu acest vecin, din pricina zgomotelor iscate zi de zi.

Ne pregătim să mergem la nunta nepotului K. din Odorhei. Nu am nicio aplecare către asemenea „distracții”, dar *mi se zice* că trebuie mers, căci așa se cuvine! Bun, voi merge: dacă trebuie! Afară-i zăpușeală de 34° C. Care o fi plăcerea?!

16 iun. 2019, duminică: Nuntă! Adică, zarvă mare: toată lumea vorbește, nimeni nu pricepe nimic. Peste toate, zgomotul iscat de orchestră. Reîntâlniri, revederi… mirări: anii! După ora două, din noapte, ne întoarcem acasă.

Zile toride, apoi, către seară, de obicei o ploaie scurtă, răcoritoare.

Ieri. În curtea parohială din B., unde s-a ținut nunta, mirii și apropiații se fotografiază sub un tei secular cu florile de curând lepădate. Fetițe îmbrăcate în roz micuți de trei, patru, până la șase ani, sunt cei care au dus buchetul de flori la altar, au împrăștiat petale pe covor așternându-le pe calea mirilor, au dus pernuța cu verighete sau au ținut trena rochiei – cu toții, băieței și fetițe, zburdă acum prin curte fetițele urmărite de băieței zgomotoși, unii dintre ei dându-se în chip vădit stăpâni pe întreaga ceată. Printre acești „conducători" se află și băiatul și fetița nepoatei mele E. Atunci când le suntem prezentați, micuții se fâstâcesc, vădit indispuși că sunt întrerupți din preocuparea lor esențială: joaca, hârjoana. Ne salută, cu ochii la tovarășii lor de joacă, după care o zbughesc după ceilalți, urlând cu ceilalți la unison.

17 iun. 2019, luni: Am încercat într-o vreme să mă dezbar de mânii, gelozii, invidii; am și reușit, în parte, dar nu așa cum mi-aș fi dorit să fiu; adică: să ajung să-mi dobândesc calmul și empatia în măsura în care mi le-am râvnit.

Dansul. Alaltăieri, la nuntă, am putut constata, încă o dată, că acest act este o manifestare de bucurie sau melancolie a sufletului; atunci când sufletul debordează de stări de mare satisfacție ori de adâncă tristețe, îți „arunci" trupul pe ringul de dans, făcând din el instrument de exteriorizare a lăuntricului propriu. Nimic mai caraghios decât să fii forțat, de persoane sau împrejurări, ca să te lansezi în dans și să-ți exprimi stări de bucurie, atunci când te încearcă, crunt, cumplite tristeți și deznădejdi. În astfel de ipostaze corpul, mișcările sale te trădează, iar cel în cauză devine un măscărici lamentabil.

18 iun. 2019, marți: Viața, adică – fragilitate, precaritate, apoi prăbușire. Și câtă trudă, zdrobire pentru a înfrunta inevitabila năpastă!..

Dacă a filozofa înseamnă *a medita poetic asupra nefericirii,* atunci în aceste caiete s-ar părea că, pe ici-acolo, poate chiar prea des, comit și eu filozofii.

19 iun. 2019, miercuri: Consemnările din aceste caiete sunt încercări de a mă elibera de tensiuni și de obsesii. Nu contest că năzuința de a le vedea și sub formă de carte tipărită provine din năravul *autorlâcului,* de care iată-mă și pe mine molipsit de-a binelea. Spre norocul meu, nu m-a luat încă valul, așa încât îmi dau perfect de bine seama cine sunt și unde mă aflu pe acest făgaș literar.

Tânjesc după arome de flori de câmp și mirosul ierbii poienilor codrilor de munte; aici, doar în aceste locuri pot fi eu cu adevărat.

„A fi nefericit într-un mod plăcut…” – nu este cazul meu, deoarece seva acestei stări provine de la străbunii mei: e cu rădăcini profunde.

Pâlpâirile, puține, ale elanurilor mele sunt iute ucise de către stări melancolice, unele venite nici eu nu știu de unde; sursa altor asemenea dispoziții o știu, cu acestea resemnându-mă, nefiind cale de scăpare ori dacă nu, mă lupt cu armele șubrede pe care le dețin. Partea bună e că petele de tristețe, uneori chiar de disperare, nu pot copleși întrutotul izvoarele de lumină pâlpâindă ale ființei mele. Și dacă tot îmi este dat a suferi, caut să-mi exploatez aceste încercări ale vieții.

20 iun. 2019, joi: O dominantă vieții mele este neliniștea, pricinuită de cauze reale sau închipuite. Remedii: nu aflu!

Poemele mele, majoritatea, sunt strigăte – uneori de disperare, alteori de durere sau de insuportabilitate; și, poate, foarte adesea, chiar de ajutor. La toate aceste frământări și neliniști ale mele ar putea răspunde religia – dacă aș fi așa cum nu sunt.

21 iun. 2019, vineri: Tot timpul simt o profundă nevoie de a pândi și de a vâna cuvinte potrivite la gândurile și la simțurile mele învolburate. Atunci când se întâmplă să le aflu, mă bucur și, frecvent, aceste cuvinte le transpun în poeme.

Zilnic fac plimbări în pădurea învecinată casei mele, în lunile acestea de vară, din pricini turistice neputându-mă îndepărta prea mult de casă. Scurte cum sunt, aceste preumblări printre arbori reușesc să mă liniștească. Din păcate, năravul convorbirilor telefonice alterează întrucâtva bucuria de a mă afla singur în minunatul mediu silvestru. Oricum, în prezent rămân mai mult timp cu mine însumi și cu codrii decât în trecut, pe-atunci mai tânăr fiind.

Ca și altora, și mie viața mi-a dat un termen scadent. Înaintarea în vârstă îmi dă mereu tot felul de griji, așa încât amurgul vieții nu îl găsesc deloc amuzant, în pofida unei libertăți demne de invidiat. Mă gândesc adeseori la cuvintele lui Fernando Pessoa („Cartea neliniștirii”): „Inima dacă ar putea să gândească, ar înceta să mai bată.” E foarte mult adevăr în această afirmație. Dar – viața rămâne o datorie.

Melancolii. Ele m-au însoțit pe tot parcursul vieții mele, simțindu-mă bine cu ele – ele simțindu-se bine cu mine, în mine. Aceste stări m-au format și, poate, deformat. Temperamentul meu este foarte iritabil; faptul acesta mă face malițios și, totodată, foarte receptiv la frumos, la detaliul pe care majoritatea semenilor mei îl trec, de cele mai multe ori, cu vederea.

Vârsta înaintată și împreună cu ea – constrângerile, limitările corporale, apoi angoasele: cele multe și sleitoare.

22 iun. 2019, sâmbătă: Poveri care te apasă toată viața, devenind tot mai grele, până când…

Tăceri disperate – uneori mai deznădăjduite decât țipătul: tăceri grăitoare!

23 iun. 2019, duminică: Sunt exasperat de mașini, de zgomote, de televizoare – de haznaua numită Internet. Să ajungi să fii obosit de civilizație: asta da progres!

24 iun. 2019, luni: Citesc cu plăcere, de fapt recitesc, dialogul dintre Norbert Dodille și Simone Boué, partenera de viață a lui Cioran. Ceea ce mă intrigă e faptul că nu există traducerea în limba română a convorbirii, nici chiar în volumul III al Operelor lui Cioran; așa încât,

îmbin cunoștințele mele de limbă franceză cu cele ale lui moș Google și, astfel, încerc să descâlcesc varianta integrală a interviului. (Se pare că este singurul interviu acordat de Simone B).

25 iun. 2019, marți: Ieri – răstiri la Andreea, pe Skype; apoi, remușcări. Nu am încotro, paharul meu de răbdări este foarte mic, neîncăpător – se revarsă repede, otrăvind tot ce întâlnește în cale.

Jurnalul, ca gen literar, l-am agreat dintotdeauna, fiind genul de scrieri care „tolerează" tot ce îmi trece prin cap. Am căutat ca notațiile din cuprinsul acestor caiete să fie sincere și autentice, iar dacă însemnările au și vibrații lirice, uneori, ele sunt conforme cu simțămintele mele.

26 iun. 2019, miercuri: Consemnările mele, din aceste caiete, constituie însăși existența mea: nici prea lină, nici prea roză, ci o perpetuă agitație (lăuntrică).

(Notațiile acestor zile devin tot mai scurte: agrafie?!).

27 iun. 2019, joi: Tevatura plecării în America a I., în vizită la Andreea; inițial I. și Eva, apoi doar Ida – din cauza neacordării vizei, pentru Eva. În continuare, complicațiile pricinuite de procurarea biletului de avion: răbufnirea mea nervoasă urmare a unei remarci șicanatoare din partea Evei, însoțit de o reacție verbală violentă din parte-mi, urmată de intrarea în scenă a Idei… Regrete, dezgust și sațietate. Dorință de a dezerta; dar cum, unde?!

Dificultăți în derularea afacerii turistice, cauzate, printre altele, și de îmbrobodirea marii majorități a turiștilor cu tichete de vacanță. Sunt debusolat, dezgustat și dezamăgit. Dar, cui îi pasă? Gânduri de amărăciune, de zădărnicie.

A te deprinde să plângi în spatele măștii, apoi să urli cu gura închisă, strângând din dinți.

A-ți transpune viața în cuvinte: merită oare efortul? Cine să te asculte, cine să te citească pentru a-ți trăi zdrobirile existenței?

28 iun. 2019, vineri: Alergături pentru înregistrarea activității turistice, nedumeriri față de pretențiile celor de la finanțe; apoi, la bancă: complicarea vieții cu cardul – acest carton care tinde să înlocuiască bancnota.

Seara: după apă de izvor, pe Valea Bucin.

29 iun. 2019, sâmbătă: Dimineață senină, dar rece. În prezent – doar turiști basarabeni în ograda-mi: mușterii vechi de peste un deceniu.

Scrisoarea – vocația spiritelor singuratice – se află în comă, de când plouă peste noi cu puzderii de modalități de comunicare ultrarapide: audio, video ori în scris. Vremea plicurilor roz, cu *destinatar, expeditor, timbre și ștampile,* a cutiilor și a căsuțelor poștale, dimpreună cu emoțiile așteptării, apoi a primirii și citirii răvașelor cu parfumuri suave: timpurile acelea au apus pentru totdeauna.

Scriitura, scrisul, este o sinucidere amânată, afirmă Cioran; însă el, scrisul, poate fi și o mare bucurie a spiritului, afirmă E. Simion. În ce mă privește, eu mă folosesc de această îndeletnicire pentru ambele-i beneficii.

Sora-mea dusă la Cluj pentru o intervenție chirurgicală simplă. Actul medical a și avut loc, starea ei este bună – fapt care mă bucură.

30 iun. 2019, duminică: Ora 10,45. O liniște incredibilă în casă, toată lumea plecată fiind la ștrand. Pe boltă – râsul soarelui pe fond albastru.

Persoana fizică a celor care scriu (bine) este întotdeauna sub nivelul autorului. Cel ce îl citește și îl agreează ca scriitor, îi adaugă calități, însușiri pe care bietul om ce scrie habar nu are că le-ar deține în realitate.

– A nu uita să te privești din când în când în oglindă și la CNP! De asemenea, a nu se uita nici *prăpastia* deasupra căreia atârnăm!

Seara. Vizită fugitivă a vărului R. dimpreună cu unchiul Geo din Timișoara – tăcutul cel veșnic tânăr, marele iubitor al vieții boeme.

1 iul. 2019, luni Fragilități fizice, și psihice, își spun cuvântul, atât la mine, cât și la Ida; în acest context se naște întrebarea: – Ce ar fi să vindem casa, apoi să ne retragem într-un loc izolat, liniștit, lipsit de stresul turistic și al plății facturilor exorbitante! Desigur, ceea ce se numește povară lăuntrică, le-am căra cu noi, inevitabil, însă am scăpa de truda estivală și de inerentele-i măcinări de nervi specifice sezonului. Teoretic, ideea este corectă; însă ruperea practică de ceea ce am făurit într-o viață întreagă, apoi tevatura mutării, instalarea în noul cămin, acomodarea…, toate astea cred că ne-ar secătui. Prin urmare, ideea este de nepus în practică, în definitiv nemaiavând timp nici pentru a ne acomoda cu o posibilă nouă reședință.

Rămân un împătimit al lecturii, atașat fiind de cărți, mai mult decât de ființe: exceptând-o pe Andreea și pe Ida.

2 iul. 2019, marți: Am nevoie de liniște și de singurătate; nu le am: nici liniștea exterioară, nici – mai cu seamă – pe cea interioară. Nervii mei sunt pe sponci.

Noica versus Cioran: primul alege exilul interior; cel de-al doilea, exilul exterior, optând să nu mai creadă în nimic, văzând pretutindeni doar vidul, neantul, zădărnicia și nimicnicia.

Cioran, ca filozof, are ceea ce în general lipsește atât de mult majorității acestora, a filozofilor, anume: farmecul personal, precum și al stilului scrierilor sale.

Dezamăgiri la tot pasul; mă străduiesc să nu ajung la disperare, refugiindu-mă mai tot timpul în Natură și în literatură.

3 iul. 2019, miercuri: Mă consider un autodidact, sârguincios elev al școlii Naturii, pasionat cu precădere de literatură (nonficțională), eu însumi scriind, iată, jurnal de peste o jumătate de secol; în fond, scrierea acestor consemnări diaristice a constituit, în decursul deceniilor, motorul, motivația cufundării mele în lectura scrierilor de acest gen.

Dăruirea cărților, de mine plămădite, „obligatoriu” tuturor turiștilor oploșiți la mine, a devenit un obicei care, sunt convins, miră pe

mulți dintre cei care obțin aceste daruri, însă, din păcate, cadourile mele îi bucură, sincer, pe foarte puțini.

Vreme capricioasă, bizară. După perioade caniculare, urmează, întotdeauna furtuni, fapt care constituie veritabile alarme pentru I. și pentru mine, repezindu-ne la fiece semnal de furtună să adunăm florile din curte expuse vijeliei. De cele mai multe ori alarma este falsă, în final soarele zâmbindu-ne șăgalnic.

4 iul. 2019, joi: Procedura, complicată, de procurare a casei de marcat, aparat pretins de fisc pentru a ne jupui pe noi cei care ne îndeletnicim cu afacerea turistică. Drumuri la Tg.-Mureș pe zăpușeli, trecând prin încurcături și agitații epuizante. Alerg prin municipiu, pe jos, apoi cu taxiul, mașina lăsându-mi-o într-o parcare, renunțând să mai conduc în cuprinsul orașului năpădit de autovehicule. Mai târziu, reîntoarcere spre casă pe o arșiță năucitoare. Deși mi-am propus să trec pe la mormântul părinților, grăbit să ajung acasă, nu mai opresc, fiind și leoarcă de sudoare.

Acasă. Convorbire telefonică cu Andreea; s-a mutat la noua-i adresă: singură, pe malul Atlanticului. Îmi spune că îi place, că este frumos; mă bucur.

5 iul. 2019, vineri: Dimineți senine și răcoroase. Începe năvala turistică. Autovehicule peste tot; omul nu mai încape de ele, ne cotropesc și ne sufocă, părându-ni-se că ne ajută: amăgire: suntem victime ale lor. Oare încotro gonește omenirea în halul acesta, cu atâta îndârjită disperare? Cum de nu ne dăm seama că nu are niciun rost toată această năvală încrâncenată?

Anxietățile vârstei îmi devin tot mai obositoare. Le suporți, mergi mai departe, de nu – rămâi pe margine ori dispari, căci cale de mijloc nu-i.

Vară, luna lui Cuptor; îmi vin în minte amintiri de odinioară, vechi, însă incredibil de aproape fiindu-mi. Rulează pe a memoriei peliculă imagini cu: lanuri în pârgă, ciurdari cu turmele de vite pe dealul copilăriei, arbori bătrâni străvechi ai pădurii satului, flori și ierburi din livezi și de pe marginea viilor, Târnava cu apa-i limpede și adâncă

(pe-atunci!), pe ale cărei maluri vrejuri lungi cu mure se pârguiau în soare, flori de săpunariță și de hamei, sălcii cu trunchiuri ciudate, scorburoase, cu frunzișul foșnitor, răcoros, albine, viespi, bondari leneși, moleșiți, fluturi și libelule, buburuze escaladând un deget – apoi luându-și zborul, purtând pe-ale lor aripi negru-punctate frânturi dintr-o copilărie mirifică.

Au fost odată! A mai rămas râpa Lița cu lutul palid luminând în soare, cioatele bătrânilor pruni risipite în iarba necosită, cimitirul tot mai grăbit să urce dealul, altădată cotropit de vii, caiși și piersici, cu nuci bătrâni în preajmă.

Deunăzi, trecând prin cătunul C., în spatele uneia dintre puținele casele dărăpănate, dar care mai stă totuși în picioare, găsesc un plug vechi și ruginit, având coarnele putrede din lemn de carpen. Nu mă pot abține să nu-i mângâi rămășițele de lemn; atingându-le, simt în palme o ciudată înfiorare, în memorie derulându-mi crâmpeie de imagini de la un arat de odinioară în grădina părintească unde am ținut eu coarnele plugului – pentru prima și ultima oară.

În lumea din preajmă mișună tot mai neliniștitor urâtul, păcatul și răul; doar natura: codrul, poienile și pâraiele, cu păsările cerului, doar ele mai sunt pure și frumoase, însă, din păcate, cu semne evidente de amestec nesățios al omului.

Ieri, într-o criză de nervi lamentabilă săvârșesc o agresiune asupra corpului meu încât, ulterior, îmi plâng de milă de cât pot să fiu de necumpătat în momentele de irumpere nervoasă.

6 iul. 2019, sâmbătă: Avem un grup numeros de turiști, din Slobozia: bine-i că în prezent sunt doar ei cazați, nefiind și alții, străini de grupul lor, căci ar fi un veritabil balamuc.

Încercare de lectură de texte în limba franceză, traduse de Google în limba română. Ceea ce rezultă, în urma acestei traduceri este varză! Nu am să-mi mai pierd timpul cu așa ceva: e o măgărie. Cu texte scurte, treacă-meargă, în schimb cu texte lungi rezultă un terci.

Viața – o enormă risipă absurdă de energie colosală; în van, pare-se, totul.

7 iul. 2019, duminică: … Așa stând lucrurile (vezi încheierea de ieri), nimic nu are însemnătate în viață – nici măcar viața! Dar, cu toate astea, ce lupte crâncene, la propriu și la figurat, se dau în scurta noastră existență. De ce o fi așa rânduită oare existența noastră?!

Din forța centripetă a omului și scriitorului Cioran nu cred că am să mai pot ieși vreodată. În fond, nici nu îmi propun: fără el aș fi nespus de singur și sărac. Scormon, pe Net, după noutăți în legătură cu acest autor, din păcate însă degeaba. Așa încât, reiau lectura unor mai vechi scrieri despre el, cu același viu interes ca pe vremuri. Îmi propun să recitesc (pentru a câta oară, a patra?) Caietele acestuia, de data aceasta reunite într-un singur volum. Nu mă pot desprinde de acest autor și basta. Periodic revăd și filmul documentar: Apocalipsa după Cioran. Cu toate minusurile tehnice ale acestui film, faptul că îl dețin, putându-l viziona oricând, îmi conferă un anume confort psihic; la fel și bogata-mi bibliotecă cioraniană, aceasta îndestulându-mi, din când în când, dorul și setea de slova cioraniană. Mă bate gândul să fac o excursie de o săptămână la Paris pentru a vizita principalele repere impregnate de sufletul lui Cioran: *Rue l'Odeon 21, Jardin du Luxembourg, Cimitirul Montparnasse, cofetăria Flore,* precum și cele două hoteluri unde a locuit gânditorul în tinerețe.

Notațiile mele: cenușă de gând visându-se pulbere de stele, o prelungire a gândurilor și îndoielilor care mă frământă. Prin aceste caiete cu însemnări scormonesc cu încrâncenare în sufletu-mi învolburat încercând să scot din el ceea ce îi pricinuiește atâtea neliniști, pentru a le așterne apoi pe aceste pagini, nădăjduind ca în felul acesta să le diminuez intensitatea.

După-amiază pe valea Creanga-Mare. Fidel obiceiului meu de a merge pe firul apei, și doar în situații imposibile pe mal, atent la imagini de imortalizat – neatent unde pășesc calc pe un bolovan cu mâzgă și într-o clipită mă pomenesc sub apă cu întreg *harnașamentul*: genți, aparatul foto, telefon. Ies degrabă din valuri, mă reped spre mal, scot dintr-una din genți o bluză semiuscată, arunc în iarbă telefonul, aparatul de fotografiat, golesc gențile: leoarcă totul. Încerc cu emoție telefonul: incredibil, funcționează; la fel și aparatul foto. Slavă Domnului!

Ajuns acasă, le mai încerc încă o dată: da, funcționează – și scula americană, și cea chinezească!

8 iul. 2019, luni: (Dialog – Comentarii pe Facebook, cu profesorul I.C., pe marginea unor poze postate de mine, în Cronologia acestui site, reprezentând ce altceva decât mirifica Natură…):

I.C.: … La alte postări, scriați și denumirea arborilor, a plantelor sau a florilor. De ce nu mai scrie acest lucru doctorul pădurilor?!

Eu: E mare Grădina lui Dumnezeu, domnule C.!

I.C.: Da, însă este minunată.

Eu: …Excluzând *factorul* om!

I.C.: Aveți dreptate.

Eu: Convingerea mea, fermă, este că toată fauna României nu viciază mediul natural, pe parcursul întregii lor vieți, precum o spurcă într-o singură zi un singur om – fățarnica făptură egoistă – în trecerea lui pe o potecă de pădure ori pe malul unei ape curgătoare (mai cu seamă!). În această privință voi comite o sentință: Vrei să cunoști suprema creatură numită om? Mergi și vezi malul unei ape curgătoare!

I.C.: Doar doctorul pădurii poate să constate aceste fapte, și îi dau crezare întrutotul.

Eu: Se pare că pot și profesorii, chit că nu chiar toți.

I.C.: Nu prea am încredere în toți, mai ales în cei care se titularizează cu media 5!

Eu: Probabil e o categorie aparte, venind din alte vremuri când nota cu pricina era cea maximă.

După-amiaza: cu mașina la atelier, apoi în zona Corund – Atia, o promenadă prin bălării.

9 iul. 2019, marți: Oasele mele îmbătrânesc, laolaltă cu nervii mei măcinați.

Răspund la apelurile telefonice ale turiștilor, apoi îmi contemplu neputințele, decăderea fizică: iată-mi activitatea.

Oboseala, prea copleșitoarea oboseală mă împiedică să mă mai pot manifesta altfel.

Omenirea este prea „multiplicată”, e prea multă lume oriunde te duci. Liniște nu mai afli decât plimbându-te retras în codrii îndepărtați; sau prin cimitire. Deocamdată optez pentru a mă retrage în Natură cât mai departe de om.

Lecturi din scrieri ale lui Cioran, de fapt, recitiri.

Melancoliile firii mele nu pot fi lesne înțelese. Claustrările mele cotidiene, mai cu seamă vara, din motive turistice, sunt necesare și, la drept vorbind, îmi sunt și plăcute. Nu mă plictisesc, și nici nu mă perpelesc în singurătate. A nu se înțelege că fug de oameni, mă feresc doar de modul lor de trai exagerat de zgomotos, insuportabil mie; așa încât, prezența mea forțată în aceste medii ar aduce o umbrire peste veselia lor naturală.

Incontestabil, viața mea este una monotonă: nimic original, inedit, captivant, fremătător – o viață de bătrânel aflat în amurg de viață.

10 iul. 2019, miercuri: Scriu dintr-o trebuință de a vorbi cu cineva.[5] Și fiindcă nu prea am cu cine, de cele mai multe ori vorbesc cu mine însumi, prin intermediul notațiilor în aceste caiete.

… Stau în casă, aproape toată ziua; și nu mă plictisesc. Singurătatea nu mă neliniștește, dimpotrivă: o caut spre a mă liniști de această agitată, tumultoasă viață exterioară. Fug, zilnic, în natură: prin codrii, prin poieni, pe mal de ape, pentru a mă afunda în liniștea pădurilor și a mă bucura de frumusețile sălbatice neatinse, încă, de omul cel cotropitor, nesătul și viciator de armonii naturale. Adeseori, îmi simt sufletul zgribulit, vibrând de toate mârșăviile acestei lumi.

11 iul. 2019, joi: Un turist venind cu o remarcă, după ce a frunzărit volumul ... *Și pietrele îmbătrânesc*: – Interesante preocupări sufletești aveți, dar eu din poemele acestea nu am înțeles nimic! L-am asigurat că faptul acesta nu trebuie să constituie nicio pricină de neliniște: noi, oamenii, nu suntem înțeleși întotdeauna prin ceea ce scriem ori spunem.

---

[5] Păi, dacă fug de ei, de oameni!

Citesc eseuri, comentarii, introduceri, prefețe la scrieri ale unor autori preferați; nu le pot sări: mi-aș trăda principiul privind modul meu de lectură. Dar, Doamne, cât sunt de sătul de elucubrațiile „deșteptilor”, *știutorilor* de literatură și ale unor scriitori fără nicio o operă! Brusc, în memoria-mi obosită se iviră două versuri (bacoviniene): „Eu nu mă mai duc azi acasă/ Potop e-napoi și-nainte…” „Acasă” pentru mine înseamnă casa părintească, părinții și bunicii mei, dealurile și Târnava-Mică, prietenii mei din copilărie, dar… potop e-napoi și-nainte. Și fiindcă pomenit-am de Bacovia, aș mai adăuga: „Tot mai tăcut și singur/ În lumea mea pustie –/ Și tot mai mult m-apasă, / o grea mizantropie.”, apoi: „Verde crud, verde crud…/ Te mai văd, te mai aud!”

12 iul. 2019, vineri: Recitesc scrieri în proză și în versuri ale lui Bacovia… „Mai spune s-aducă jeratic/ Și focul s-aud cum trosnește”

… Văd ulița satului meu natal cotropit de un alb strălucitor în gerul unei dimineți de făurar. Pe uliță trec din când în când sănii trase de cai albi cu vizitii încotoșmănați. În câte-o poartă apar femei în negru, cu o mână ținându-și sub bărbie năframa, în cealaltă – fărașul plin de jar împrumutat de la vecina pentru a-și încropi mai iute focul în soba de tuci rece, cu focul adormit și el peste noapte. O poartă scârțâie, dimpreună cu pașii grăbiți ai femeii călcând prin omătul înghețat; apoi, mai scârțâie o ușă, după care liniștea albă învăluie strada cu hornuri începând a fumega ici-colo.

Dimineața de azi este răcoroasă. Turiștii cazați la noi, veniți pentru băi, sunt în derută. O copilă strigă pe hol: — Mami, vreau la lac, unde mă duci? Mama: — Nu, azi vom merge la mină! Cu alte cuvinte: din lac, în puț! Fetița iese din casă plângând disperată, purtată mai apoi către... ocnă!

Din nou Bacovia:

„Tot mai tăcut și singur
În lumea mea pustie –
Și tot mai mult m-apasă
O grea mizantropie.”

(*Ego*)

La Sângeorgiu de Pădure pentru a mă reculege la mormintele alor mei. Constat cu durere, ca de fiecare dată, aspectul jalnic, neîngrijit, al cimitirului, laolaltă cu înfățișarea întregii localități (oraș!). Așezarea are, în cel mai îngăduitor caz, aparența unui sat, cu o populație jerpelită, îmbătrânită și preponderent închisă la culoare. Cobor pe malul Târnavei: bălării de netrecut, terenuri necultivate; apa râului este mereu tulbure, chiar groasă de multele dejecții deversate. Puțină și încărcată de mizerii, apa abia mai curge, obosită, împovărată. Clar lucru: Târnava – la Sângeorgiu – este ucisă! Căci nu poți numi *râu* un volum de apă somnolentă, cafenie, plină mereu de jeguri, dejecții, cu maluri năpădite de bălării unde zac resturi menajere de toate soiurile, mai vechi ori mai noi. La Sângeorgiu de Pădure, Târnava Mică nu mai există! Tot ce a mai rămas e doar o gârlă infectă – ca mintea oamenilor de pe mal –, desfigurată și batjocorită de oameni și de vremuri. De ar putea vedea izvorul din vârful Bucin ce va să devină la Sângeorgiu de Pădure, sigur și-ar căuta un alt vad.

Ceva mai târziu, dezgustat de Târnavă, urc dealul. Aici, paragină și mărăciniș – o palmă de pământ nu mai e cultivat; aici unde odinioară erau livezi și vii roditoare, porumbiști și cositoare. Totul este deplorabil, o caricatură a ceea ce era cu 50-60 de ani în urmă. Cert lucru: aceasta a fost ultima mea plimbare pe malul Târnavei la Sângeorgiu de Pădure[6]; nu mai vreau, nu mai suport șocul contrastului dintre ce a fost și ce a ajuns să fie natura, dealul și râul copilăriei mele. Am să duc cu mine doar imaginea a ceea ce au fost ele odată.

13 iul. 2019, sâmbătă: Răcoare în miez de cuptor (12° C). Turiștii vin și pleacă, durata de ședere a lor fiind de doar două-trei nopți. Având fiecare mașină proprie, dorul lor de ducă poate fi lesne satisfăcut.

De câte ori mă întorc în satul meu natal (refuz să-l numesc oraș, e caraghios), rămân cu un gust amar, iar sufletul meu plânge. Ce vină, ce păcate are acest sat încât a putut ajunge în halul acesta?! Cât mai

[6] Totuși, au mai fost...

durează această batjocură a unei localități, cândva reședință de raion, astăzi devenind o așezare de lăieți?

14 iul. 2019, duminică: S.H. – învingătoare la Wimbledon; este, cică, cea mai bună ambasadoare a României. Dar ce a câștigat România în urma victoriei acestei fetișcane?! Ce a câștigat nevoiașul, sărăntocul, pensionarul? Poftim? A câștigat, fără doar și poate, fătuca H.: 2,35 milioane de lire sterline. Sincer să fiu, pe mine asta nu are cum să mă bucure!

Se afirmă, am auzit asta la tv, că frigul din acest miez de cuptor se datorează încălzirii globale! Asta da paradox!

Turist matinal plecând la ora 4,30; trântituri interminabile de uși și de portiere, alergături pe scări. Strâng din dinți și tac.

O turistă băimăreană îmi dăruiește un borcan de magiun de prune bistrițene; mai târziu, gustând din darul femeii, aroma magiunului îmi evocă imaginea mamei la 40 de ani, stând lângă ceaunul mare de cupru, plin cu prune terciuite, mestecând de zor prunele bolborosind peste un foc zdravăn din lemn de salcâm uscat, foc încropit de tata, lângă fântâna din curte.

… Nu pot uita mizeria numită *apă*, râu: Târnava la Sângeorgiu. În apele ei, cândva cristaline, nicicând nu am să mai pot vedea oglindirea limpede a sălciilor și a plopilor zvelți cu frunzele fremătătoare în vânt, nu am să pot vedea luciul bolovanilor de pe fundul râului mângâiați de apa cristalină, ca de cleștar.

15 iul. 2019, luni: Temperaturi de octombrie; am pornit încălzirea, acum, în miez de lună a lui cuptor! Dumnezeu dă cu noi de pământ în toate felurile; ce mai vreme, ce mai vremuri!

Cu sens ori fără sens, viața trece-n zbor: fâl-fâl!…

… Și plouă, trist și rece-i în luna lui cuptor. Să faci turism pe vreme rea, fie doar cazare, e o pacoste. Mulți turiști uită că soarele nu poate face parte din pachetul de oferte.

16 iul. 2019, marți: Vremuri ticăloase; libertatea prea multă creează anormalități, omul folosind-o, cel mai adesea, în chip abuziv și

incorect. De aici rezultă, mai apoi, sumedeniile de angoase, disconforturi și nemulțumiri.

S.H., tenismena, cică face și drege pentru țara. Cum, ce?! Sau în nesimțirea mea cea mare nu îmi dau seama? Fata asta *face* ce face pentru ea; pentru mine zău că nu a făcut nimic: nici bine, nici rău, nici ea, nici alți sportivi de vază.

În anul două mii și două decenii, fără un an: multe, prea multe decrepitudini morale la contemporanii mei; sau nu văd eu bine?

Ah, turismul acesta, lucrul cu omul care îți plătește ca să-l găzduiești și-n fața căruia nu poți, mai bine zis: nu ai dreptul de a crâcni, deși de foarte multe ori… crâcni-aș!

17 iul. 2019, miercuri: Sunt un laic dezorientat care caută în sine și în cărți spiritualitatea autentică. Poate însă că nu întotdeauna căutarea mea se petrece în cele mai nimerite scrieri, dar caut…

Să fie oare Moartea *un alt început*, o tranziție spre un plan diferit al vieții și al existenței? Întâlnesc această idee foarte adesea în lecturile mele; îmi place să cred în veridicitatea ei, ideea aceasta conferindu-mi o stare de bine, o relaxare.

Viața – aventura omenească a găsirii lui Dumnezeu. Ce mai aventură! Din păcate însă, de cele mai multe ori omul, în odiseea sa pe valurile tumultoase ale vieții, uită sau îl ignoră pe Dumnezeu. „Ochi” de cunoaștere a realității: ochiul simțurilor, ochiul rațiunii, ochiul contemplației. Primii doi ochi îmi sunt cunoscuți; pe cel de-al treilea încă nu am reușit să mi-l activez (!).

18 iul. 2019, joi: De reținut definiția termenului „metanoia”; semnificația acestei noțiuni este: schimbarea fundamentală a inimii și minții. Ce mai schimbare extraordinară! Totul este să se poată!

19 iul. 2019, vineri: În zori, în livadă. Constat că și în noaptea care a trecut puiul de urs s-a înfruptat din roadele mărului văratic, rupându-i câteva ramuri, scrijelind scoarța trunchiului cu ghearele-i ascuțite; mi-a lăsat, în final, excrementele (am adunat cinci lopeți de fecale)

și iarba tăvălită. Iată „avantajul” de a locui lângă o pădure, într-un loc mi retras.

Azi voi merge la Tg.-Mureș pentru a-mi ridica *casa de marcat* – mirifica sculă anafo-finanțistă. Întrebând deunăzi un organ financiar dacă acest năstrușnic instrument îmi înlesnește cu ceva munca, de circa două luni pe an, a răspuns fără ezitare: — Nu, din contră; doar că legea vă obligă. Am cumpărat-o, așadar, cu 1000 de lei, o drăcovenie care mie să nu-mi folosească la nimic, ba dimpotrivă.

20 iul. 2019, sâmbătă: Nedumeriri fiscale, alergături la Tg.-Mureș, apoi acasă, la contabil, pentru deslușiri și îndrumări practice de utilizare a casei de marcat. Greu, foarte greu îmi intră în scăfârlie modalitatea de gândire și de lucru a fiscului; și asta mă intrigă până la bulversare: de ce sunt atât complicați și de nesătui când este vorba de plata unor dări, chiar și atunci când este vorba de buni platnici!

Cu F.Á., inițieri în *misterele* casei de marcat.

21 iul. 2019, duminică: Astăzi mă va vizita unchiul Geo, așa că ziua toată o voi petrece cu el. Îmi propun să-l duc pe Valea Bucin, apoi în Depresiunea Gheorghenilor, la Basa, la un dejun secuiesc. La înapoiere, mă voi aproviziona cu apă de izvor de la kilometrul 12.

Cioran îi declară lui Fritz Raddatz: – Nu am crezut niciodată în nimic. Acest lucru este foarte important. Nu există nimic pe care să îl fi luat în serios. Singurul lucru pe care l-am luat totuși în serios este conflictul meu cu lumea. Orice altceva este pentru mine doar un pretext.

Ziulica întreagă împreună cu Geo: pe valea și pe vârful Bucin (1300 m), apoi la Borzont (în Depresiunea Gheorghenilor), la o pensiune, la un dejun cu multe așteptări și răbdări prăjite! (la Basa nici vorbă să găsim loc; aici poți afla o masă doar prin programare, cu câteva zile înainte). Seara, pentru ca Geo să ajungă la Sângeorgiu, vine nepoata O. la mijlocul distanței dintre Sovata și Sângeorgiu, astfel luând sfârșit aventura mea de o zi cu unchiul Geo.

22 iul. 2019, luni: Dimineață noroasă. Ceva mai târziu, pe la orele 10, voi avea de rezolvat următoarele: de cumpărat un frigider nou și, în paralel, va trebui să mă descotorosesc de cel vechi; apoi, va trebui să merg la finanțe și la notar în chestiunea casei de marcat.

În altă ordine de idei: mizerii fizice, morale și sociale; ca individ, derizoriu, ori le îndur (înving?), ori capotez înainte de vreme.

Ce vremuri, ce oameni – mi-e silă!

23 iul. 2019, marți: Hățiș birocratic, jecmănitor, privind „căile legale" de funcționare a miniafacerii de cazare de turiști pe durata a două luni de vară: iulie și august. Mi-e mai mult decât silă!...

Fiind cu livada la lizieră, va trebui să iau măsuri de preîntâmpinare a unor vizite nedorite. Mă gândesc să recurg la ajutorul unui *paznic electric.* În acest sens, cer informații de la cunoscuți; mă interesează: eficacitatea, modul de instalare, prețuri. Scotocesc și pe internet: aici, ca de obicei, avalanșă de informații, fel și fel, prețuri și oferte de tot soiul de instalații. Vreau părerea unuia care utilizează o astfel de modalitate de apărare. Mă voi mai gândi.

Sfâșierile-mi lăuntrice nu mai contenesc. Sunt chinuit, mistuit, devorat de tot ce văd, aud și simt. Sunt mai mult decât îngrețoșat de prea multele josnicii, mișelii și anomalii ale acestor vremuri. Lumea asta este foarte strâmb alcătuită; în tot acest timp eu rămân un perpetuu descumpănit.

24 iul. 2019, miercuri: Stresuri – din motive turistice mai cu seamă – mult prea multe ca să le pot duce la 70 de ani.

Printre turiști se întâmplă să fie, în mod inevitabil, și oameni tarați, psihopați, nevrozați, oameni care pleacă de-acasă pentru a se defula: nu are importanță unde, cum și pe cine. Victime, cel mai adesea, în astfel de situații, suntem noi, găzduitorii; deși plătesc pentru asta, este anevoios de îndurat – deja – atâtea năbădăi. Însă nu avem ce face: ne vindem nervii, confortul, liniștea, timpul, pe scurt: sănătatea, doar pentru a putea răzbi, din punct de vedere material, de la un an la altul.

Pe de altă parte – iau măsuri de prevenire a unui accident, oricând posibil, prin montarea unei instalații de alarmare și de alungare a

unor sălbăticiuni ale pădurii care încearcă să vină să se înfrupte din poamele livezii.

Omul: ființa năpădită de angoase și disperări. Creatură mică și efemeră, deosebit de fragilă, dar care se crede importantă: el, omul, personajul de-o clipă, mereu copleșit de tragic și de avalanșe de descumpăniri.

25 iul. 2019, joi: Tevatura turistică în toi: zarvă, aglomerări peste tot; în plus, stresul cauzat de posibile vizite ale viețuitoarelor, mari, din codru.

Dimineața plecându-mi un turist, îmi izbește aripa dreaptă a mașinii parcată lângă poartă. Ne deplasăm la un tinichigiu pentru evaluarea pagubei. Cu chiu, cu vai, convenim, toți trei asupra unei sume pe care turistul neatent o lasă tinichigiului, apoi pleacă bosumflat.

Zi toridă. Lucrăm cu un electrician la montarea instalației de apărare a livezii. Cu cheltuielile de până acum, aferente acestei instalații, puteam cumpăra fructe de toate soiurile, necesare familiei, pe cel puțin cinci ani!

26 iul. 2019, vineri: Se pare că instalația de alarmare are efect. Să dea Domnul să fie bine!

Ar fi îmbucurător, mie și celor din preajma mea, să nu mai fiu atât de agitat; și, totodată, mai încrezător: în mine, și-n cei din preajma mea.

27 iul. 2019, sâmbătă: Jecmăneala statului în dauna celor care lucrează, nu pentru a se îmbogăți, ci pentru supraviețuire. Nesătuii! Că se întâmplă atâtea abuzuri asupra acestui neam, acestea se explică prin felul laș în care ne comportăm, tolerând umilințe de tot soiul, rămânând indolenți la cele mai crase abuzuri. Așa ne trebuie!

28 iul. 2019, duminică: Presiuni și tensiuni din toate părțile; le suport tot mai greu. Felul „misterios”, în care se desfășoară activitatea turistică, neputând colabora cu nimeni, sincer, deschis, pentru a putea merge pe drumul cel mai potrivit, statului și particularului, faptul aces-

ta mă disperă și mă neliniștește de două decenii! Apoi, organele de control, arogante, prăvălite asupra-ți, an de an, vară de vară, în care cu toții care în propriile noastre case cazăm turiști, pentru acest fapt văzuți fiind ca infractori, deși plătim finanțelor sume consistente pentru că *vindem*, două luni pe an, din spațiul nostru de trai, din confortul nostru, rotunjindu-ne, în felul acesta, niște pensii cu adevărate „nesimțite" – ei bine, asta mă revoltă și mă nedumerește, nervii mei fiind deja de mult pe sponci. Nedreptatea și putreziciunea acestei lumi îmi seacă puterile și așa slăbite. În țară o hoardă de șarlatani și paraziți nesătui exploatează munca celor mulți. Iar gloata tembelă tace, tace! Furia mea împotriva acestei pături profitoare este infinită, iar uimirea că masa asuprită suportă cu supușenie înjosirea, mirarea mea, așadar, nu are margini.

29 iul. 2019, luni: Dezgustul meu față de vremurile prezente, cu ale lor moravuri și apucături – a luat proporții neliniștitoare. Știu însă că toate frământările mele pricinuite de anomaliile acestor timpuri sunt inutile risipiri de energie și nervi.

Măcinare de nervi, în continuare, din motive turistice. Poverile fiscale mari, măsuri punitive exorbitante. Imposibilitatea de a te putea încadra în niște făgașe logice, corecte, atrage după sine stări neliniștitoare, epuizante. Sunt, și în această privință, victima propriului meu temperament; nervii mei zbârnâie.

30 iul. 2019, marți: Balamucul (hățișul) tevaturii turistice. Doamne, simplifică-i, simplifică-ne! Căci așa cum sunt concepute toate cele fiscale, este de nesuportat!

31 iul. 2019, marți: „Cred în Dumnezeu, dar mi-ar fi plăcut să fie altfel." (Eugen Ionesco). Răul s-a revărsat și continuă să inunde totul. Este imposibil să înțelegi că toate relele care nu mai contenesc să cuprindă lumea s-ar petrece cu acceptul și supremația lui Dumnezeu. Conform cu scrierile sfinților părinți, necazurile și dificultățile – sociale sau personale – care ne bântuie nu trebuie să ne conducă la amărăciune sau la disperare, ele trebuind a fi văzute ca *oportunități de dezvoltare spirituală.* A-l căuta pe Dumnezeu cu logica ori cu intelectul

este cu desăvârșire absurd: Dumnezeu neputând fi explicat, ci doar trăit. Dumnezeu poate fi cunoscut, așadar, nu cu logica, nu cu mintea – ci cu inima, prin puritatea ei.

1 aug. 2019, joi: Bolta-i neagră de nori. Plouă năprasnic în zori. Turiștii rămân blocați în casă. Copiii aleargă tropăind pe scări. Este greu de suportat.

Atunci când suferința este inevitabilă, aceasta trebuie considerată ca dar al lui Dumnezeu; numai așa ea va putea fi cu impact terapeutic asupra inimii noastre.

Nevoia de sens în viața omului este mai pregnantă decât nevoia de plăcere sau nevoia de putere. Sensul vieții: cine-l știe cu adevărat, fiind și convins de acesta, în chip sincer, întru totul? Când, oare, se va putea transforma suferința în bucurie imensă, inefabilă? Să-nveți să înduri micile suferințe, așa ne îndeamnă sfinții bătrâni, căci astfel le vom putea îndura pe cele mari, suferințe de care cu toții vom avea parte în mod inevitabil.

În fond, dacă viața ar fi o perpetuă plăcere, cum am mai putea îndura chinul, coșmarul inevitabilei plecări când plecarea la cele veșnice este răvășitoare?

Pomenesc unii de viață ca de o bucurie intensă și imensă. Cum de poate exista așa un sentiment și eu să nu-l fi gustat încă?! Conform unor precepte ortodoxe, problema sunt chiar eu. Dar ce pot face oare eu dacă am capacitatea de a îndura atât de mică, în timp ce uimirea, nedumerirea mea este cât cerul?

În lume trăind sunt copleșit de toate urâțeniile și relele acesteia. Cineva sau ceva, ar trebui să îmi modifice radical sensibilitățile, percepțiile, căci în preajma mea văd doar ostilități, hoții și oceane de nedreptăți.

Inima mea a absorbit toate relele (tarele) acestei lumi, contaminându-mă cu ele.

2 aug. 2019, vineri: Conform preceptelor scrierilor creștine, indiferent ce lucruri bune sau rele ni se întâmplă, ele au doar un singur

scop: anume acela de a ne trezi la realitatea lui Dumnezeu și a ne ajuta să mergem pe drumul către unirea cu El.

Gânduri și apucături nețînute în frâu, devin înrobitoare, transformându-se apoi în patimi de cele mai multe ori ucigătoare. De unele am fugit, altele au fost însă mai iuți decât mine, înhățându-mă, apoi robindu-mă.

3 aug. 2019, sâmbătă: Ieșirile mele în natură au efecte terapeutice asupra-mi, ele alungându-mi gândurile negre, încărcându-mă cu doze noi de energie, nelăsându-mi mintea să fie distrasă de gânduri negre, neliniștitoare.

Recitesc câteva pagini ale acestui caiet: fapte puține, doar reflecții, și acestea mereu cam aceleași.

– Doamne, ajută-mă să ajung la pace cu mine însumi și cu alții, la bucurie, deși, la drept vorbind, ce bucurii mai pot avea, de-acum înainte, în această existență în general fadă și atât de zadarnic zgomotoasă! Simplitate și pace lăuntrică: vă caut! Existați voi oare cu adevărat?! Ori, poate, ați fost numai, în prezent ucise de cretina civilizație, cea spulberătoare de tihnă și armonie. Civilizație: scârbavnică stare a omenirii, etapă în care Natura ajunge să devină din leagăn al omenirii, un debușeu, un loc de satisfacere a capriciilor absurde și trecătoare ale tot atât de trecătoarei ființe omenești.

Vreme sumbră, plouă, e rece ca într-o toamnă târzie. De pe arbori cad primele frunze ruginii…

4 aug. 2019, duminică: Vreme deosebit de posomorâtă; iar vremurile – meschine, greu suportabile. Lehamite mi-e de toate.

Melancoliile mele mă fac străin acestei lumi, dezgustul meu, față de toate manifestările existenței actuale, fiind fără de margini. Fug, de societate, mă însingurez, capacitatea mea de însingurare fiindu-mi mare. Tristețile și durerile (sufletești) mă îndepărtează de lume, de viața socială. Tot ce se ivește ca gând, ca sentiment în sfera sufletului meu, vine din șubrezenia acestei vieți, a sensului atât de vag, de încețoșat, al acestei vieți. Deși fug de lume, aceasta năvălește în mine, în

mintea și în sufletul meu, împovărându-mi existența. Dramul de înțelepciune își are obârșia din melancoliile mele dintotdeauna.

Din Biblie citire: „Inima omului este nespus de înșelătoare și rea. Cine poate să o cunoască? ” (Ieremia, 17:9). Da, natura umană este vinovată de toate cele…

Corespondențele mele cu femeile: un capitol de multă vreme încheiat. Un astfel de schimb de răvașe și-a putut lua zborul, incluzându-l în volumul meu cu titlul: *Vara îngerului fără aripi*. Celălalt epistolar, deși transcris pe suport electronic de mai bine de doi ani, întârzie să-și ia zborul din considerente de moralitate. Dacă prima corespondență, anterior pomenită, cea cu Ivy, a avut un substrat mai mult intelectual și literar, cea de-a doua are vădite nuanțe pasionale, fapt care mă împiedică să le dau la tipar.

5 aug. 2019, luni: Dacă jurnalul, ca fel de scriitură, poate avea exact valoarea umană a omului care îl scrie, atunci, iată-mă! Oricum însă, din aceste consemnări nu răzbat suficient de intens – poate nici nu vreau – toate spaimele, neliniștile și disperările mele care mă însoțesc precum umbra mea.

Doamne, câte cărți în viața noastră – suntem împresurați de cărți; colac peste pupăză, cutez și eu a le mări numărul, publicând. La ce bun?! Scrisul în sine este bun, căci mă ajută să-mi ordonez gândurile, mă pot defula de valurile de idei secătuitoare, neguroase. Așadar, pentru mine a scrie este o terapie, ceea ce nu-i puțin lucru. Caut cărți excepționale. Dar ce este o carte excepțională? Este o chestiune de gust, de circumstanță.

Avalanșă de stricăciuni în casă: uși, un scurtcircuit electric, apoi, colac peste pupăză, se strică și mașina de spălat având lângă ea un munte de lenjerii de pat. Alerg după meseriași, sunt apelat, între timp, de turiști, le ascult păsul încercând să nu-mi pierd cumpătul. Simt că explodez!

6 aug. 2019, marți: Mă răpesc acele scrieri ale căror fraze le pot trăi; sunt puține astfel de cărți. Mă-nvârt în preajma câtorva autori, dar va trebui să mă rup de forța lor centripetă pentru a mă delecta și cu alte

orizonturi spirituale; însă mă atașez atât de greu de un autor, de scrierea acestuia, de omul de dincolo de idei.

Remarcă: majoritatea frazelor mele sunt gemete; poemele mele – țipete. Tot ceea ce scriu, poeme, acest jurnal, haiku-uri…, poartă amprenta personalității mele, având valoarea umană a ceea ce sunt eu ca suflet tânjitor de curat și lumină.

Scriu acest jurnal nefiind în stare de a ticlui ficțiuni? Nu cred că aceasta este cauza. Ceea ce mă determină să agreez jurnalul, ca modalitate de exprimare a eului este tocmai specificul acestuia, anume: precizia, exprimarea preocupărilor, a frământărilor mele, a faptelor cotidiene. Pe scurt, acest gen de scriere corespunde întrutotul nevoilor mele de a-mi exprima nemulțumirile, nedumeririle, revoltele. Acest caiet, dimpreună cu cărțile pe care le citesc, constituie colacul meu de salvare. Pe lângă acestea, mai rămân: văile, poienile, pâraiele și codrii; apoi, fotografia: plăcerea de a aduce acasă, pentru a le descărca pe Net, imagini despre locurile pe unde colind, singur, doar eu cu gândurile mele.

7 aug. 2019, miercuri: Organele fiscale te fac să te simți hoț, tâlhar în propria-ți casă. Remarca aceasta o fac în virtutea activității turistice pe care o desfășor timp de două luni, vara.

De câteva săptămâni mi-am lăsat barbă. Nu știu cum îmi stă, dar un lucru este sigur, anume că arăt cu mult mai bătrân.

Povara de a mă descotorosi de cărțile pe care le scriu. Noroc că vara le dăruiesc – vor nu vor – turiștilor cazați la mine. Efectul gestului meu nu este bucuria, plăcerea acestora, ci nedumerirea: că scriu, că le dăruiesc, fără ca ei să mi le ceară.

8 aug. 2019, joi: Tămbălău turistic dificil de suportat. Din afară, ANAF-ul, în interior, oameni cu apucături pestrițe, unii dintre ei trecând ca tăvălugul peste sufletul nostru, al gazdelor. Suport anevoios această postură de necrâcnire în fața „clientului: stăpânul nostru”.

Tineretul de azi este fără ideal. Revolta lor este distructivă, în loc să fie constructivă. Cei mai mulți vor bani mulți, dar cu muncă puțină, ba chiar fără muncă.

Europenii nu mai vor copii. Golul demografic european se încearcă a se compensa în special prin infuzie de semeni de-ai noștri din Asia de Sud-Vest, dar și din Europa, punându-se în mișcare o mulțime de oameni care nădăjduiesc că prin mutarea lor într-o altă țara, își vor dobândi o existență mai acătării. Personal cred că este o mare greșeală această politică. Dispare oare civilizația europeană?

Rumân înseamnă țăran fără pământ; așadar, fără nicio legătură cu Imperiul Roman și urmaș de-al lui Traian! Jalnică etimologie, ca de altfel întreaga soartă a țăranului român; precum și a României!

9 aug. 2019, vineri: Despre Cioran: A trăit sub semnul disperării, mereu provocându-l pe Dumnezeu cu un dispreț înfrigurat.

„Magnetismul” meu – atât cât a fost – s-a diminuat, apoi a pierit; a mai rămas o biată carcasă mobilă (încă!).

Toate corespondențele mele, cu I., cu M., cu N.,… toate sunt (au fost!) cu un substrat de prietenie intelectuală, niciuna nefiind cu miez afectiv, pasional, care să mă ardă pe dinăuntru! În acele vremuri, prin anii ’90, necesitatea comunicării, în limba română, și-a putut găsi, prin intermediul epistolelor, o bună și utilă modalitate de exprimare, altele în cazul meu nefiind.

Întâlnirile mele, toate, cu reprezentantele sexului frumos, nu s-a întâmplat să aibă culmi ale extazului: mintal, emoțional sau spiritual[7]; așa încât, mai toate aceste apropieri au rămas doar cu plăcerea savurării nectarului erotic.

10 aug. 2019, sâmbătă: Fascinația omului și a scriitorului Cioran asupra-mi este necontenită. Scotocesc pe Net, prin librăriile și anticariatele online, sperând că voi găsi totuși scrieri inedite ale gânditorului. Nu găsesc însă decât munți de comentarii ale unor „iluștrii necunoscuți”, precum și ale unor critici cunoscuți din România, precum și alte câteva țări europene. Urmăresc cu asiduitate orice nouă apariție editorială și în măsura în care apare vreo scriere care mă interesează, caut a o procura comandând-o pe Net.

---

[7] Cu Ivy, întrucâtva...

Numărul cărților din biblioteca-mi proprie a trecut de trei mii. O bună parte dintre ele – mai cu seamă cele procurate cu elanul și interesul de acum trei-patru decenii vor rămâne cu siguranță necitite. Dar după ce voi „pleca”, oare ce soartă avea-vor aceste multe „iubite” ale mele?

Dialogurile mele, prăpăstioase, cu P. în bună parte defulatorii, mie, i-au pricinuit un *angor pectoris.* Va trebui să-mi potolesc răbufnirile spre binele amândurora.

Goana după bani, după dobândiri de tot soiul, ne face fiare; omul-fiară: ce jalnică creatură!

Sovata se află în plin sezon estival; zgomot, învălmășeală, revărsări de tinichele purtând numele de mașini, încât nu mai este chip să ieși din casă din cauza lipsei de locuri, ocupate fiind toate de autovehicule, în toată stațiunea. Ce lume, ce vremuri!

11 aug. 2019, duminică: Nevoia mea de a crede în Dumnezeu s-a născut subit în preajma vârstei de zece ani, atunci când cotrobăind în podul casei bunicilor materni am găsit o cărticică de rugăciuni făcută sul, vârâtă între un căprior și țigla acoperișului plină de praf și de pânză de păianjeni. De-atunci și până acum nevoia de credință persistă, e drept: cu umbre și îndoieli. Atunci când în viață, odată cu trecerea timpului, îți rămân tot mai puține ființe dragi, apropiate, tot mai puține repere plăcute minții și sufletului, în toată această pustie nimicnicie răsare, ca din neant, nevoia aprigă, consolatoare, de Dumnezeu.

Un citat din Cioran care mă reprezintă aidoma: „Nu, nu sunt fericit și probabil că nu am să fiu niciodată. Asta-i adevărul! Există și oameni inapți de a gusta fericirea. Pentru ei această fericire nu este decât un cuvânt rece, înscris în dicționar la litera cuvenită…”

Să tun, să fulger – pentru asta sunt gata întotdeauna. Adeseori viața îmi pare o absurditate; mă grăbesc însă s-alung gândul, cât mai departe, cât mai ferm.

12 aug. 2019, luni: În sfârșit – zile senine (la propriu, căci lăuntric ele sunt cam mohorâte, din pricini vechi și pricini noi!).

Încet – dar sigur – propriu-mi trup mă lasă de izbeliște, rămânând și eu unul dintre miliardele de „târâtori” de pe acest glob care mai adineauri nu exista și, în curând, nu va mai exista.

Mă gândesc să mă reped la Sângeorgiu de Pădure, făcându-mi-se dor de a colinda pe dealul copilăriei mele în această superbă zi de miez de gustar.

Pe Net și, mai cu seamă, la tv cultura este metodic suprimată, oferindu-ne în schimb avalanșe de prostii și platitudini.

Să trăiești fără speranță (amăgire?): e groaznic. Lipsa de speranță, boala, îmbătrânirea – toate sunt variante ale aceleiași dezolări care, în mod sigur, duc la înrăire. De evitat, pe cât posibil, măcar lipsa de speranță, căci celelalte…

Nopți frânte, dimineți în compania cuvintelor: lecturi și consemnări. Apoi, după-amiază: ieșiri în natură – singur, cât mai departe.

Zile de angoasă din cauza unei legislații sucite, nedrepte, jefuitoare privind minuscula noastră activitate turistică sovăteană, de doar două luni pe an.

13 aug. 2019, marți: Ieri, la Sângeorgiu de Pădure, pe dealul lui Reghian, Hoszu… Căldură năucitoare. Peste tot pe unde mi-am propus să trec întâlnesc doar pârloage: bălării, spini, iarbă necosită. Grădinile și livezile de odinioară, din spatele caselor, sunt într-o stare de părăsire jalnică. Oameni tuciurii au invadat gospodăriile, cumpărându-le ori pur și simplu, părăsite fiind, mutându-se în ele. Grădini altădată înfloritoare, care de care mai curate, mai bine întreținute, pline de legume și fructe sănătoase, aromate – azi sunt mostre de nepăsare. Nimeni nu mai poate fi văzut lucrând în grădini, pe câmp, lumea împinge cărucioare prin supermarketuri luându-și de acolo doza de otravă cotidiană. Întreg dealul copilăriei mele a ajuns o imensă pârloagă năpădită de porumbari, măceșe, salcâmi și păducei. Cât despre Târnavă: a ajuns o băltoacă infectă.

Copilăria mea o văd tot mai vag, învăluită-n negură prin care raze de soare sporadice luminează livada bunicilor, cu meri Poni mari, gălbui, căzute în iarba înrourată.

Să mori din teama de a muri: cel mai concludent argument al zicalei conform căreia de ceea ce te ferești nu scapi!

14 aug. 2019, miercuri: Evanescența vieții; omul – o umbră pieritoare. Rostul, care o fi totuși rostul trecerii prin aventura vieții?!

Dialog E. Ionescu – Brâncuși:

Brâncuși: „… Eu, unul, urăsc teatrul. Nu am nevoie de teatru; mă doare-n cot de teatru!"

Ionesco: „ Și eu îl urăsc și mă doare în cot el. Doar ca să-mi bat joc de el scriu teatru. Este singurul motiv."

Cioran – omul și scriitorul – mi-a câștigat mintea și inima, căzându-i în mrejele sale de ani buni și, se pare, definitiv. Lecturile mele matinale se învârt, mai toate, în preajma acestui autor; căci orice fac, cad și recad mereu în scrierile acestui scriitor, doar cu el și prin el simțindu-mă bine.

Corpul meu a întâlnit și el un suflet – ori poate invers – și face și el ce poate. Frământările mele sunt ale unui suflet care se zvârcolește și se crispează din te miri ce pricini exterioare, dar mai cu seamă interioare.

Laconismul consemnărilor mele – semnul meu de respect pentru cititor (!). În fond, toate felurile de tăceri sunt mai mult decât grăitoare, așa încât cuvântul trebuie să știrbească tăcerile cât mai puțin cu putință, iar dacă se întâmplă, fie și arareori, să se renunțe la ea, se recomandă ca iute să se scufunde din nou în ea și mai adânc.

15 aug. 2019, joi: După aproximativ trei luni de așteptare, intru, în sfârșit, în posesia volumului de amintiri al lui Ștefan Baciu: *Praful de pe tobă*. Cartea am comandat-o, online, mai mult pentru cele 12 pagini de evocare a lui Cioran, acesta fiindu-i lui Șt. B. profesor la Liceul A. Șaguna din Brașov. Răsfoind consistentul volumul, în afară de referințele la Cioran nu găsesc că alte amintiri mă vor determina să adăst asupra lor.

De vreo două luni nu mă mai bărbieresc; în consecință, m-a năpădit o pilozitate facială albă ca un nor cumulus atârnat de obrajii și bărbia mea. Zilnic mă pornesc să o rad, însă mai amân din comoditate

și curiozitate. Cunoscuții cu care nu m-am văzut de ceva vreme se uită la mine, marea lor majoritate obținându-se să-și exprime opinia față de norii cu care m-am pricopsit. Celor care fac vreo remarcă, le spun că mă pregătesc să fiu… Moș Nicolae, ediția de toamnă!

Plouă liniștit de Sfântă Mărie.

16 aug. 2019, vineri: Ploaie cu iz de toamnă. Lecturi matinale diverse, fără a-mi trezi interesul niciuna din scrieri. Vălătuci de gânduri pestrițe trec peste sufletul meu atât de obosit de ani, de luni, de zile.

De reținut (de avut în vedere): nu ceea ce povestesc contează, ci *felul în care îmi redau gândurile, sentimentele, faptele.*

Mă întreb și-n această dimineață: de ce scriu cu atâta osârdie, pentru cine scriu?! Adesea, și acum, simt că scriind simt că fac un lucru vanitos și, în definitiv, inutil. La o mai atentă cumpănire, constat că scriu din nostalgie și din angoasă, ambele cauze voalate fiind cu văluri de vanitate izvorâte din stări mult prelungite de însingurare. Scriind, fixez timpul care trece.

Aseară, în timp ce verificam *paznicul electric,* pe bolta năpădită de nori remarc un ochi de cer curat cu o singură stea vesel și ademenitor sclipind în oceanul de întuneric al nopții.

Această dimineață – cu iz de toamnă – e încă totuși de vară; chiar dacă e o vară foarte îmbătrânită.

17 aug. 2019, sâmbătă: Temperamentul meu este unul coleric și, în același timp, anxios; cu alte cuvinte: furii cu toptanul, câteodată milă și multe frici, neliniști. Bine ar fi să nu mă mai înfurii, mie și celor din preajma mea, dar după strădanii de o viață, iată că nu am reuşit a mă domoli.

Încerc să conștientizez că: Dumnezeu e în mine, că sunt o fărâmă din El, chiar dacă eu nu Îl văd, știu că El mă vede, chiar dacă nu îmi vorbeşte, cu toate astea eu îi vorbesc; în tot acest timp, El tace privindu-mă și dojenindu-mă tăcut.

A te fi născut: șansă sau ghinion? Sau amândouă? A trăi, a muri: orori?

Frunzăresc o scriere a lui E. Ionesco. Nu m-a prins. Mai am în bibliotecă câteva scrieri ale lui; deocamdată nu le voi citi, prezenta carte, pe care o țin în mână, dezamăgindu-mă, m-a vindecat pentru o vreme de acest autor.

18 aug. 2019, duminică: „Perfecționarea" mijloacelor de comunicare a ucis intimitatea și căldura vechilor modalități de apropiere interumană, de transmitere a gândurilor, a sentimentelor prin intermediul scrisului pe hârtie. Rapiditatea transmiterii unui mesaj – prin e-mail, SMS, împestrițate cu emoticoane tembele – nicicând nu va putea suplini căldura și parfumul unei scrisori, primite de la o fată, adusă de poștaș.

… Fără pasiunea de a mâzgăli aceste caiete, viața mi-ar fi fost incontestabil mai searbădă. Această *trândăveală activă* m-a ajutat să scap de multe remușcări, de resentimente, utilizând cuvintele nu pentru a născoci ficțiuni, ci pentru a-mi contura realitatea exterioară și cea lăuntrică.

Sunt tot mai convins că fără *uitarea* anumitor adevăruri, viața-mi ar deveni insuportabilă; în acest sens, somnul este un important furnizor de energie care îmi permite să-nfrunt amintitele adevăruri.

19 aug. 2019, luni: Boala, la fel ca și păcatul, înscrisă-i în chiar esența ființei noastre. Prin urmare, omul este o ființă păcătoasă, bolnavă.

În „păcatele și bolile" mele, cuvintele îmi sunt prieteni și reazem de nădejde; până în prezent, nu m-au trădat și nu m-au părăsit.

A.F.: „M-am gândit să scriu biografia lui… Dumnezeu (!). Însă recitind Biblia, mi-am dat seama că nu aș putea aduna date nici măcar de o nuvelă; așa că am renunțat, optând pentru biografia lui O.P. consăteanul nostru bețiv."

20 aug. 2019, marți: Tulburător e gândul dispariției omului. Deși știe că foarte curând va pleca (unde?), cu toate acestea efemerida numită om, prin tot ce face pe acest pământ, dovedește că *știe că va pleca, însă cu toate acestea nu crede!*

Mitu, soțul Evei, se află la Spitalul orășenesc Odorhei. Rezultatele investigațiilor, precum și starea lui de sănătate sunt neliniștitoare. Poimâine se externează.

21 aug. 2019, miercuri: Vară pe terminate; tevatura turistică – așijderi.

În privința lecturilor, mă învârt, amețitor, în jurul lui Cioran, citind scrieri deja răscitite de mine. În ultimul lui interviu, cu mintea încă limpede, scriitorul declară: „Sunt ateu. Nu cred în Dumnezeu și nici nu mă rog. Există însă în mine o dimensiune religioasă de nedefinit, dincolo de orice credință."

Spirit caustic, sceptic, nihilist, depresiv, dinamitard, profet al nimicului, chinuit de insomnii, angoase și melancolii – Cioran rămâne, de departe, autorul meu preferat.

22 aug. 2019, joi: Conștiința – teroristul numărul 1; în consecință, a o diminua înseamnă a lăsa loc, drum liber bucuriei, chiar și fericirii. Adjuvante în acest scop: munca, distracția, călătoria, sportul, dragostea, lectura… scrisul; așadar – orice pentru uitarea de sine, alungarea angoasei, a preocupării obsedante că suntem fragili, trecători în lumea aceasta. Dușmanul din corp – boala; se hrănește cu ființa ta, cu nervii tăi și, în ciuda strădaniilor de a o expulza, ea mai abitir se instalează, nici gând să plece.

Diatribe telefonice adresate lui A.P. De la o vreme, snopelile mele verbale sunt mereu prezente, în orice convorbire, fără nicio excepție: nu mă pot abține. (Mă defulez?).

23 aug. 2019, vineri: Ce mai sărbătoare această zi până acum trei decenii! În prezent, a ajuns, ziua aceasta, iată: o zi banală de care nu își aduce aminte aproape nimeni.

Imprimanta îmi dă de furcă; în fond, nici nu este de mirare cu atâtea cartușe neoriginale, procurate de pe Net.

Activitatea turistică în plină derulare încă. E drept, suntem pe ultima sută de metri.

24 aug. 2019, sâmbătă: Dimineți cu iz de toamnă. Turistic, mai am trei grupulețe mai serioase, apoi cădea-va cortina și asupra acestui sezon marcat prin încă un dosar cu date turistice, pe lângă celelalte vreo douăzeci.

I. a început pregătirile legate de proiectata-i vizită la Andreea, în luna octombrie anul curent. Are emoții firești ca nu cumva ceva, te miri ce, să-i stăvilească această arzătoare năzuință.

Mergerea înainte echivalează cu inevitabila degradare fizică; pe cât este posibil, mă feresc să nu-mi otrăvesc prea mult bătrânețea.

Performanțele fizice de odinioară încerc a le înlocui cu altele spirituale: iubirea, credința – amândouă fiind atât de trebuincioase înaintei mergeri.

Relația mea cu oamenii, mai cu seamă cu cei apropiați, ar trebui să fie doar bună, nemaifiind timp pentru împăcări.

25 aug. 2019, duminică: În viață nimic nu este bun sau rău. Totul Este!

Un haiku cu iz de senryu, *cules* din propria-mi ogradă:

nu-mi vine să cred –
jucătorii de table
ascultă Mozart

Deși asocierea este neobișnuită, iată că realitatea dovedește că și așa ceva este cu putință: întâlnirea a două pasiuni – incredibil de diferite – în același moment și în același loc.

Procurarea, cumpărarea de cărți de pe Net are efecte euforizante asupra stării mele sufletești. Treptele acestei bucurii sunt: la început, plăcerea căutării, apoi bucuria găsirii, după care emoția lansării și a confirmării comenzii; și, în final comunicarea aducerii coletului și primirea lui.

Plăcerea lecturii este deja o altă satisfacție care, de multe ori, mi se întâmplă să fie dezamăgire: conținutul scrierii fiind sub așteptări.

Zi record: 18 persoane, douăzeci cu noi, gazdele, cazate în casă.

Pubelele se revarsă: semn bun!

26 aug. 2019, luni: Dintr-ale scris-cititului: am năravul de a citi și scrie în pat – ore bune, înainte de amiază.

Alunecăm – am alunecat deja? – în toamnă. De când mă îndeletnicesc cu afacerea turistică, asta însemnând peste două decenii, îmi este dat să trăiesc, pe viu, cu o altă intensitate decât mai înainte, fiecare oră, fiecare zi a verii, simțindu-le povara, savoarea ori acreala acestora.

Septembrie se-apropie implacabil, fără greș: îmi spun asta frunzele arborilor, freamătul lor deocamdată liniștit.

27 aug. 2019, marți: Internet, tv., smartphone, rețele de comunicare – tot atâtea posibilități de manipulare a minții omului contemporan. Se estompează esențialul, înveșmântând derizoriul în haine festive, privitorul (utilizatorul) pierzând posibilitatea de a se concentra asupra valorilor fundamentale: iubirea, empatia munca, altruismul. În tot acest timp, cineva din umbră profită și jubilează.

Azi voi merge la Tg.-Mureș pentru a preda niscaiva hârțoage în legătura cu casa de marcat. Cu acest prilej, voi hoinări nițel prin oraș.

Dacă bătrânețea ne ia în primire când începem să deschidem poarta tristeții și încruntării, atunci eu bătrân sunt de când mă știu. (Teamă îmi este că sufletul mi-e foarte… ridat.)

28 aug. 2019, miercuri: Bunul-simț este caracteristica cea mai rară ori cea mai răspândită la ființa numită om? Deoarece se pare că este în detrimentul lui, se pare că în prezent această calitate este o rara avis.

Până deunăzi țara a avut doi bătrâni năstrușnici și sprințari: Neagu Djuvara și Mihai Șora. În prezent a mai rămas unul: M. Șora sprijinit (susținut) de Luiza Palanciuc: basarabeanca cea isteață a cărei vârstă este cu numai 56 de ani mai puțină decât a lui Șora cel uitat de Dumnezeu. Evident: alianța aceasta este o meschinărie feminină cu iz sentimental (material!).

La piața de zi, de dimineață, cu I. Cumpărăm legume și fructe. Pentru ca cele cumpărate să ajungă la mașină, apelez la un grup de

cloșarzi[8] retrași precum niște corbi, într-un loc umbrit al pieței. În doi timpi și trei mișcări marfa este așezată în mașină. Acasă ajunși, ne preumblăm o jumătate de oră, tot mai anevoios, până când cele cumpărate ajung în pivniță. Fără să ne facem – încă – o dramă din această stare de fapte, încercăm să luăm lucrurile așa cum sunt.

Citez din scrierile unui autor contemporan: – Ce ți-e și cu bătrânețea asta: mai uiți, îți mai aduci aminte…

Cătrănelile mele – adesea sunt disperări de-a binelea. Așternute prin aceste caiete, ele îmi aduc stări de mai bine, de oarecare liniște, ce-i drept, foarte trecătoare.

Dimineața, la piață, îmi intersectez calea cu M. – tip cu barbă de mai bine de 30 de ani. Omul îmi poartă pică, din varii pricini, de ani foarte mulți, acum văzându-mă asemenea lui, cu barbă deci, se uită lung la mine, pedepsindu-mă cu privirea pentru tupeul de a-mi fi lăsat și eu barbă.

Îndeobște, caut cu râvnă cuvintele care să-mi acopere sufletul pentru a-l transcrie, mai apoi, în acest caiet. În ce măsură voi fi reușind, se poate vedea aici.

29 aug. 2019, joi: Încep prin a continua: Obosit, săvârșesc greșeli de tot felul : turistice, gospodărești, comportamentale. Caut remedii și compensări pentru a nu mă afunda în mlaștini.

A scrie – a semăna cuvinte pe albul ogor al hârtiei.

Noaptea, haite de câini de pripas ies din pădure lătrând înfiorător la tot ce mișcă; ziua – urlă motoferăstraie ori motocositoare, așa încât concertul este asigurat 24/24 de ore.

Dacă noaptea mai ies pentru a alunga haitele urlătoare, ziua însă nu mă mai pot opune cosașilor și tăietorilor de lemne, aceștia cu „sculele” lor drăcești fiind mai enervanți, prin zgomotul pe care-l fac, decât toți lățoșii urlători în noapte.

O clasificare, a unui scriitor român în viață a tagmei scriitoricești: veleitari, amatori, diletanți, scriitori buni, scriitori mari.

---

[8] „Cloșard” – persoană lipsită de muncă și de locuință; un cuvânt „străin” (neologism) pătruns în limba română curentă, dar insuficient prezent încă în dicționare.

Eu? Un… veleitar diletant; mai pe românește: un mâzgălitor cu ambiții nejustificate într-ale scrisului, îndeletnicire de care mă ocup fără a avea pregătirea profesională cuvenită, probabil nici cea culturală.

Timpul care trece trântindu-mă de toți pereții – dacă sunt pe-afară, dă cu mine de pământ! ce-o fi având cu mine?!

30 aug. 2019, vineri: Peste foarte puțină vreme, maximum două săptămâni, îndeletnicirea noastră de cazare a turiștilor se va încheia. Ce voi face în continuare? Ei bine, îmi voi contempla decăderea fizică care se mi se întâmplă atât de „fascinant”! Aceasta îmi va rămâne singura-mi activitate acaparantă, sobră (!) și inevitabilă.

Ațipesc în timp ce, în pat, citesc de pe foi volante, diferite texte luate de pe Net. Mă văd sub o boltă senină, sus, foarte sus, prin coronamentul unui arbore întomnat, desfrunzit aproape. Dintr-o dată, ramura pe care stau începe să se clatine; mă uit și văd mai bine pe ce stau: este o creangă incredibil de subțire pentru greutatea mea, lungă, mult îndepărtată de trunchi. A mă întoarce către trunchiul arborelui este imposibil, creanga deja îndoindu-se tot mai mult sub tălpile mele. Observ că are capătul rupt, fără ramuri, cu un început de putrezire. Privesc în jos: un hău verde-albăstriu; alături, în dreapta mea, trunchiul elagat și drept al unui fag. Mă gândesc să sar către acest arbore și să-l cuprind, apoi să alunec încet către sol, ținând îmbrățișat tulpina groasă a copacului. În tot acest timp, creanga șubredă pe care stau începe să se aplece tot mai mult, în curând urmând să cad de la o mare înălțime. Cumpănesc – și găsesc soluția: aleg să mă trezesc!

Sunt tot mai obosit ca să mă răfuiesc cu toată lumea; este timpul să mai las de la mine.

Durata medie de ședere a turiștilor se îndreaptă vertiginos către două-trei nopți. Explicația? Dorul irezistibil de ducă, de aventură, de schimbare, neastâmpărul – toată lumea motorizată fiind.

Pe zi ce trece, mă conving tot mai mult că viața nu este posibilă fără o doză bună, consistentă, de cinism. Părți din această doză (recomandabilă!) o iau de unde pot; apoi merg înainte.

31 aug. 2019, sâmbătă: Adeseori proza mea sălcie am transformat-o în poeme acceptabile; mai apoi, aceste poeme au devenit carte, la rându-le aceste cărți devenind cadouri (obligatorii) pentru turiștii care se cazează la noi.

Deși nicicând nu m-am amestecat în politică, aceasta – mârșava! – tot timpul mi s-a amestecat în viața mea. Îmi vine să o sugrum!

În tinerețe – trăiam; acum, supraviețuiesc. Bătrânețe, boală – moarte; dacă tot nu mai ai încotro, trebuind musai să pleci, de ce nu se poate asta fără dureri, boli și fără bătăi de cap multe și incomode aparținătorilor? De ce nu poate omul să dispară curat și frumos, precum un balon de săpun după plutirea-i lină, irizată?

Afirmația lui M.Z., privitoare la ținerea jurnalului, îmi pare cea mai potrivită, cea mai conformă cu adevărul, anume că: „… săvârșesc aceste consemnări pentru că am nevoie de confident și, în același timp, de o armură împotriva lumii.” Mai cu seamă partea finală a afirmației este foarte justă.

1 sept. 2019, duminică: Plecări și sosiri turistice; încă nițel…

Una dintre mașinile din curte miroase a naibii de tare a motorină; nu cred că am să o pot suporta încă trei zile și trei nopți: o voi scoate din ogradă.

2 sept. 2019, luni: Lecturi în pat; încă mai comand cărți pe Net, deși de mult ar fi trebuit să mă astâmpăr.

Viața: îndurarea adevărului că vei muri pentru totdeauna și *complet* (?)

Lumea asta – viața? – mă deprimă. Să-ncerc să-mi înlocuiesc tristețile cu bucurie (!). om, adică un vanitos muritor. Să ai neîncetat inima grea. Mai există, poate exista, seninătate undeva și pentru mine?

„La ce bun toate?” – întrebarea care mă obsedează de la o vreme. Agresiuni, agasări, dezamăgiri, remușcări – iată-mi „ridurile” acestei existențe; ori, mai simplu: mizeriile unei vieți.

Sinucidere? Cine-mi garantează că nu mai sufăr mort fiind?! Cine?

Scriu, singur cu mine; ba nu – cu Dumnezeu.

3 sept. 2019, marți: Am cumpărat, iarăși, online, jurnale ale unor autori români de data aceasta. Primind coletul, spre uimirea mea Jurnalul lui T. Vianu nu e… jurnal!, ci o prezentare, pe scurt, a vieții unor scriitori, actori, precum și a unor alte personalități românești și străine. Iar m-am înșelat!

Scriind în aceste caiete întrețin o iluzie. Neplăcându-mi artificialul, fantazările, sufletu-mi se frânge sub povara realității, a sincerității; de aceea, pentru a dilua o anume atmosferă, pe alocuri, în aceste consemnări obișnuiesc să inserez notații cu iz liric.

4 sept. 2019, miercuri: Absurdități fiscale… *Deși nu am activitate turistică, aceasta suspendată fiind oficial, până în iunie anul următor, cu toate acestea trebuie în continuare să raportez... inactivitatea, iar pentru asta, adică pentru nimic, sunt obligat să plătesc 30 de lei/lună!* Până unde – și până când – poate să mai meargă absurditatea cu tentă de hoție?!

Cioran afirmă în careva dintre scrieri, că suportă viața fiindcă o trăiește ca pe un concediu – un concediu între două eternități: cea dinainte de naștere, apoi cea de după moarte, adaug eu pentru întregirea și limpezirea afirmației.

5 sept. 2019, joi: Suferințele trupului, de multe ori doar presupuse, aduc frământări sufletului; iar de aici și până la ipohondrie nu mai este decât o jumătate de pas. Cel mai adesea sensibilitățile acestor persoane sunt exacerbate (nevrozate). La baza acestei stări întotdeauna se află un dezechilibru organic care susține starea de alarmă a celui care se închipuie a fi bolnav.

6 sept. 2019, vineri: Am tânjit, dintotdeauna, după afecțiune și respect: ca tot omul. Dar, oare, eu am fost în stare să împărtășesc aceste sentimente celor din preajma mea?

Stilul: expresia individualității originale.

Atunci când ceva (cineva) iese din tiparele acceptate de sufletul și mintea mea, îmi este imposibil să nu reacționez violent, brutal chiar. Deși încerc să mă stăpânesc, de o viață întreagă, iată că nu am fost în

stare a mă înfrâna; și nici nu voi mai fi nicicând capabil să elimin acest neajuns al firi mele explozive. Ilogicul, absurditatea, abuzul mă scot din țâțâni determinându-mă să mă manifest așa cum, în fond, nici mie nu îmi place. Scepticismul – care mă caracterizează, nu este unul amabil, nici prea blând. Am nădăjduit că lumea este așezată pe adevăr și dreptate; ce-i drept, e mult de-atunci. Ce cruntă și naivă amăgire! Oricum, acum pot afirma, cu fermă convingere, că m-am înșelat amarnic.

Felul meu de a fi nu este ispititor pentru cei din preajma mea. Prieteni – nu prea am, viețuiesc retras, ascetic aproape; sunt un nesociabil, remediabil însă oricând. Pentru felul în care simt și mă refugiez în lumea mea, invoc o sensibilitate mult prea vie. Oricum, nu mă simt singur, chiar dacă mai toată viața mea am căutat această stare: găsind-o, apoi trăind-o cu intensitate. Aș fi agreat prieteni sinceri, la care să țin fără rezerve, și față de care să pot avea sentimente de admirație și de stimă; n-a fost să fie!

(Sfârșitul caietului al șaselea)

(Caietul al șaptelea)

7 sept. 2019, sâmbătă: Fiecare notație a zilei ar trebui să încep cu celebra și minunată frază a lui Erasmus: „Acum, o zei nemuritori, să deschid gura ori mai bine să tac!” Aleg să scriu…

De la zece ani, cam (iată că trecură-n zbor 59 deja), mi-am propus să-mi înzestrez mintea și sufletul cu toate experiențele și, mai ales, cu acel vocabular al limbii române, în cazul meu atât de sărăcăcios pe-atunci, pentru a-mi putea exprima, mai apoi, tot ce gândesc, simt, văd și trăiesc. Zis și făcut: de-atunci, am început „înzestrarea lingvistică” a mea printr-o temeinică, zic eu, cufundare în literatura română și străină, asimilând noi și noi cuvinte românești, căutându-le înțelesurile prin intermediul dicționarelor explicative. Desigur, în aceste aproape șase decenii de strădanii am făcut progrese incontestabile. Cert este că munca aceasta mi-a fost, și îmi este, anevoioasă, eu trăind, pe-atunci, dar și acum, într-o altă limbă.

Între rațiune și patimi, teamă îmi este că sunt condus de patimi. Rațiunea-i și ea acasă, încă, însă numai cu ea cred că nu aș fi ajuns nici aici, unde mă aflu acum. Dar unde cred eu că m-aș afla acum, pe ce culmi?!

Văd, câteodată, la tv, reportaje despre oameni trăind în cătune aproape pustii, izolați și năpăstuiți, gârboviți, știrbi, zbârciți și pleșuvi, unii chiar neputincioși fizic; dar culmea: bucurându-se de viață, sincer și profund! Mai toți invocă sprijinul lui Dumnezeu, fără de care, la drept vorbind, în sihăstriile acelea nu ar fi chip de trai.

Pornind de la aceste imagini, îmi propun să nu mă mai întristez, să nu mă îngrijorez, să nu mă lamentez; dar, Doamne, se poate oare așa ceva?!

„Tânăr și fericit", nu te apasă povara gândului asupra sensului vieții, nici gândul morții – moment care îți pare, atunci, atât de îndepărtat încât pare a fi ireal, fantasmagoric. Îmbătrânind și îmbolnăvindu-ne, îți dai seama tot mai mult că ești din ce în ce mai aproape de ceea ce îți părea deunăzi a fi o fantasmă, dar, totodată, îndepărtându-te rapid și pe neobservate de ceea ce a fost inconștienta viață a tinereții.

Toată înțelepciunea vieții constă nu atât în faptul că existența ne este trecătoare, ci în a te resemna cu această realitate, oricum inevitabilă. Dacă mai reușești să crezi, cu convingere, în veșnicia vieții de după moarte, dovedești o înțelepciune pragmatică cu care vei răzbate mai lesne nu tocmai ușoarele încercări ale vieții.

… Boli, medici, apoi înmormântări, adică: viața; apoi, moartea cu tăvălugul ei etern sau…

Într-o prăvălioară din stațiune văd after shaw-ul meu preferat. Mă abțin să-l cumpăr (acasă mai am unul întreg) considerând că gestul meu ar fi poate prea optimist. Oricum, deocamdată port barbă.

Mai îmbătrânim nițel – eu și cu I. –, apoi vom deveni… *copiii* Andreei, dacă tot nu s-a întâmplat să ajung bunic. Apoi, veni-va adevărata seară când ne vom odihni cu adevărat și ne vom afla împăcare multă. Sper, dar cine știe!

O afirmație a unui „știutor" (cunoscător) de Cioran, afirmație pe care o rețin plăcându-mi prin adevărul ei adânc: „Cioran în scrierile sale râde – nu în hohote – , și plânge, nu chiar sincer, în același timp."

Consider că aici se află rădăcina paradoxului cioranian, precum și farmecul scrierilor sale care te atrag și te uimesc.

8 sept. 2019, duminică: Întâlnire cu un nou cuvânt (eveniment?): *ieremiadă*[9]. Ce parcurs – din partea mea, aproape șapte decenii!

Vreau, îmi doresc un singur partid acestei țări: unul singur și obligatoriu (da: obligatoriu!) pentru toți românii. Acest partid poate să se numească oricum, fie și Partidul Dragostei Libere, dar să fie unic, cu dragoste de țara și de popor. Hoții, fie și de un leu, să fie închiși pe viață, după ce plătesc statului o daună de 100 000 de ori mai mare decât paguba produsă.

Dacă până și Dumnezeu bate – și încă cum –, atunci un părinte de ce nu are voie să-și pălească progenitura, dimineața, la prânz și seara, după nevoie?! De ce?

Se afirmă, de către știutori, că scriitorii de jurnale sunt inși care nu pot fi în stare să dea la iveală decât răul propriu, nu și răul *unanim.* În fond, zic eu, diaristul nici despre sine nu poate să prezinte o imagine cu adevărat negativă.

– Sensul, oare care o fi sensul acestei tevaturi în care ne zbatem, ne zvârcolim, pentru ca mai apoi să plecăm… unde oare? Doar desăvârșirea spirituală, atât?!

Reîntoarcerile mele la Sângeorgiu: pe urmele pașilor mei din copilărie sunt dezastre de imagine, întrucât totul pare a fi devastat: case, ogrăzi, natura (dealul, Târnava…); iar oamenii, prea mulți dintre ei, locuitorii, au o culoare care pe vremea copilăriei mele era atât de rară.

9 sept. 2019, luni: Început de an școlar. Oare de ce mai bag în seamă acest eveniment care pentru mine e, în definitiv, un fapt oarecare, prea puțin important?!

Din nostalgie cumva?

---

[9] Plângere, tânguire (fără sfârșit).

Lecturi alternative. Este ora nouă. Cei câțiva turiști din casă încep să vină către bucătărie; încep și ei o nouă zi, în timp ce eu încep prin a continua acest jurnal cu texte deja gata obosite.

Ora 10,30; stau (șăd!) în pat scotocind în felurite scrieri în care nădăjduiesc să aflu stropi de înțelepciuni și adevăruri, ca și cum viața nu mi-ar fi oferit deja destule „adevăruri”, unele chiar crunte. Nu, eu vreau adevăruri scrise! Șăd, așadar, și cujăt; deci, exist! Mă apropii, vertiginos, de frontiera dintre 69 și 70… Bătrân sunt, ce-mi mai trebuie?!

Citesc câte trei-patru cărți simultan, trecând, în funcție de năzuințe, când la una, când la alta. Pe lângă acestea, mai am lângă mine un vraf de foi volante cu felurite texte de pe Net. Bine-i că nu mă satur!

În vara asta nu am transcris din caiete pe computer aproape nimic. Poate voi face asta de-acum încolo.

10 sept. 2019, marți: Jurnalul – teritoriul unde se revarsă (aproape) tot ce gândesc, cred și mi se întâmplă; un loc plin cu de toate adierile gândurilor mele: pestrițe, luminoase ori întunecate.

Școala: utilitatea și inutilitatea unor materii de studiu. Matematica, de pildă: un om obișnuit, cu o pregătire medie, pe parcursul vieții nu are nevoie de mai mult decât de tabla înmulțirii, cele patru operațiuni elementare: adunarea, scăderea, înmulțirea și împărțirea, și regula de trei simplă. Atunci, de ce atâta opintiri prisoselnice, atâtea sofisticării secătuitoare de energii, mâncătoare de timp atât de prețios?!

Lăsatu-mi-am și eu barbă pentru a-mi masca emoțiile trădate lesne de mobilitatea lesne vizibilă a feței? Așa o fi. Se afirmă că femeia nu are nevoie de această mască, fiindcă la ea disimularea este înnăscută!

O luciditate înnăscută, dimpreună cu o sensibilitate acută mi-au alterat bucuriile inocente ale copilăriei, răspândindu-i, pare-se definitiv, ingenua fericire.

Mă gândesc la unchiul Geo, singurul în viață dintre cei șapte frați ai tatei, azi având 83 de ani, fiind longevivul familiei.

Din partea mamei, odată cu „plecarea” unchiului Ștefan (84 de ani), nu a mai rămas nimeni, doar amintirea aceasta a mea și părăginitele morminte sângeorzene.

A te naște: șansă ori neșansă? Vină sau eroare?

În tot vacarmul acestei vieți, s-auzi vaierul continuu al bietului om gonind către nicăieri.

Toată a mea viață a constat în răfuiala necontenită dintre firea și caracterul meu: firea dată, moștenită fiindu-mi, în timp ce caracterul formându-mi-l. Și, iată, la capătul ciondănelii stau eu, *deținătorul*: pleoștit și nedumerit!

Pesimistul – omul care nu are încredere în viitor, văzând doar partea nefavorabilă a lucrurilor. Dumnezeule, spune-mi, rogu-te, cum poate bietul om să fie optimist, atunci când neantul din orizont îl așteaptă inevitabil?!

Mă conving tot mai mult că am devenit, iată, călător al unui singur drum, dispărute fiindu-mi din cale ramificațiile, cotiturile, nefiindu-mi posibilă întoarcerea pentru a mă angaja pe o altă cale, dispărute fiind și căile laterale. Iată-mă, așadar, călător singuratic al unei poteci tot mai înguste, cu semne de capăt de drum. Adio grădinii cu zeci de poteci, pe care puteam rătăci în voie cândva. Le știu, le văd în memorie, dar nicicând nu voi mai putea hoinări pe ele.

11 sept. 2019, miercuri: Făptura mea sufletească are ceva de furnică-buldog, trăitoare prin Australia. Această creatură decapitată se luptă cu ea însăși: capul atacă mușcând restul corpului care se apără cu înverșunare; da, tare mai semănăm.

Execrabilele emisiuni tv; primitivii cer lături, și li se varsă, zi de zi, oră de oră, în troacele lor murdare, infecte.

Oriunde ai privi, pretutindeni mișună cohorte de oameni indolenți, nepricepuți decât la furtișaguri, „blindați” cu patalamale cumpărate – corupți și hoți, tupeiști și insolenți. Sunt atât de mulți încât, oriunde mă retrag, dau numai de ei. Nu mai am nicio speranță: sunt împresurat!

Păcatul amărăciunii (accedia), apoi al morții din propria inițiativă.

Poate că tot ce am scris, și mai scriu încă, ar fi interesante dacă aș fi prezentat și tot ceea ce nu pot spune prin viu grai, cu atât mai puțin în scris. Pentru asta însă trebuie să fii grosolan, subtil și profund: personal nu mă văd în barca asta. Citeam că pentru a avea o bătrânețe liniștită, trebuie să îți placă viața și să nu te temi de moarte. Mă întreb însă: cum Dumnezeu să nu te temi de moarte, mai cu seamă atunci când te dai în vânt după viață?!

În ușa camerei, unde îmi fac lectura matinală, un țânc trage cu o pușcă-mitralieră miniaturală de mai bine de o oră. În tot acest timp, părinții lui și companionii acestora mănâncă semințe de floarea-soarelui privind amuzați progenitura războinică. Ah, ce i-aș face, ce le-aș face, dacă!

12 sept. 2019, joi: Ultimele zile ale turismului estival al acestui an. Toamna ne învăluie încet, vizibil – dimpreună cu bătrânețea, oboseala, boala. După-amiaza voi merge cu I. la Odorhei.

Mitu, în continuare bolnav; șanse de înzdrăvenire nu se întrevăd; e prea tânăr totuși.

Cioran. Omul acesta nu a fost nici într-atât de bolnav pe cât se dădea a fi, nici atât de nefericit pe cât de fericit, mai degrabă, era! A exagerat în toată a sa existență: și în scrieri, și în viața de zi cu zi.

13 sept. 2019, vineri: Dacă bătrânețea înseamnă (și) incapacitate de adaptare, ei bine, atunci eu sunt bătrân de când mă știu!

Ia te uită, abia acum remarc ce zi „rotundă” s-a nimerit să fie azi, anume: și vineri, și 13! Să ne fie, să ne fie cu noroc!

Mă gândesc la degradarea fizică, apoi pieire, descompunere, apoi...

14 sept. 2019, sâmbătă: Conversez, de multe ori, cu un ton nepotrivit cu turiștii care s-au stabilit în străinătate, cazați la mine. Desigur, nemulțumirea, câteodată chiar revolta mea, față de părăsirea masivă a României, este mare – sentiment lesne de sesizat din tonul și vehemența rostirilor mele. Va trebui să mă potolesc, să nu mai abordez acest subiect cu ei.

„Există un principiu de la care nu avem voie să ne abatem: nu cedez un petic de pământ fără să tragi un foc de armă!” (N. Djuvara). Multă dreptate are seniorul.

15 sept. 2019, duminică: Cioran a criticat România și românii din prea multă iubire. Manifestările sale critice, neiertătoare, usturătoare la adresa țării de obârșie și a locuitorilor, poporului, acesteia se datorau unei atitudini de ciudă din dragoste. El și-a iubit țara cu o mare patimă, însă era profund dezamăgit de cusururile pe care le găsea la compatrioții săi. Cioran nu și-a renegat niciodată originile sale și nici nu a rupt legătura cu țara și trecutul său românesc.

Se afirmă de către demografi că rasa albă vrea să moară prin războaie, mai apoi prin lipsa de dorință de a se perpetua. Ce-i drept, semne ar fi. Fenomenul acesta devine tot mai evident. Iată unde duce așa-zisa bunăstare atât de mult trâmbițată! Goana după bani ucide rasele, deturnând atenția de la adevăratul scop și sens al vieții: iubirea, desăvârșirea spirituală și perpetuarea speciei. Se aleargă după himera numită ban, ignorând adevăratul nostru rost în lume.

Moare civilizația occidentală: încet, dar sigur. Simptome?

– dezordinea morală fără precedent;

– viraj brutal în artă și în gândire.

Vin, ne cotropesc păgânii! Vin barbarii, hoarde de hămesiți, iar noi, europenii, băștinașii, stăm pasivi, văicărindu-ne de prea multele ticăloșii care se întâmplă sub ochii noștri, fără să scoatem sabia (!). Plătește oare astfel civilizația europeană pentru curajul de a-și fi arătat lumii întregi „splendorile de creativitate și de putere politică?”

„Cu fiecare cultură care moare, o floare unică se veștejește pentru a nu mai renaște niciodată, o mireasmă incomparabilă se risipește pentru totdeauna” Cât adevăr în această afirmație dureros de frumoasă!

Țara aceasta, România, cu milioanele de comuniști, apoi, în prezent, cohorte de pesediști, peneliști, udemeriști, și ce-or mai fi… Ea, țara, a avut, și are, nu membri din te miri ce partide, ci doar imense mulțimi de oportuniști nesătui, hămesiți, cu gena hoției adânc și definitiv impregnată în ființa lor.

Omul, din rău ce-a fost, devine tot mai rău – se înrăiește.

Schimbările petrecute în mentalul și în comportamentul românului sunt de rău augur, ele fiind în plină derulare. Sufletul omului – nu numai al românului – este viciat; ce-i de făcut?

A te naște într-un moment fericit (potrivit), iată cheia unei existențe favorizate, cel mai adesea și reușite. În ce mă privește: tăcere.

16 sept. 2019, luni: Să fi fost prin clasa a III-a!.. Dăscălița (D.A) ne-a învățat cum să scriem (compunem) o scrisoare, anume: aceasta trebuie, ne spunea învățătoarea, să aibă: o introducere, un cuprins, și, în final, încheiere. Propozițiile și frazele să fie cât mai scurte și, obligatoriu, clare, ne învăța dumneaei. (Azi: e-mail, SMS, emoticoane!)

Se afirmă, mult prea adesea: – Tinerii pleacă din țara din cauza lipsei de speranță, orice orizont de așteptare, în țara, fiind sumbru sau chiar inacceptabil. Bine. Se pleacă fiindcă „dincolo e altceva”: mult-lăudat, strălucitor, tentant. Și-atunci, tânărul, cel dornic de aventură, având porțile larg deschise, pleacă valvârtej din această îmbâcseală românească mult blamată. Este, așadar, o fugă a forței de lucru, a creierelor. Rămân acasă: copiii, bătrânii și proștii! Trecutul nostru, ca națiune, numai Dumnezeu îl știe. Acest trecut nu este încremenit pe vecie; iar focul mocnește sub cenușă!

Dezorganizarea, vecină cu anarhia, de după ’89, îi favorizează colosal pe cei șmecheri, hoțomani înnăscuți, deghizați în politicieni. În fond, dezorganizarea românească are sute de ani de existență. Este celebră afirmația generalului Berthelot, trimis de Franța în România (1916-1919) ca să ajute la reorganizarea armatei române. În primul său raport, către Paris, generalul menționa: „Ils sont admirablement désorganisé.” (Sunt admirabil dezorganizați). Această stare, a întregii societăți românești, de fapt, este o caracteristică și a vremurilor prezente…

Referitor la țara noastră un istoric român celebru se întreabă cu spaimă și cu îngrijorare: – Nu cumva ar avea românul un dar aparte, cu totul deosebit? Ce dar?, el este un adevărat geniu: un geniu de a organiza dezorganizarea?

Personal cred că temerea istoricului este justă, perfect fundamentată: suntem geniali, ca popor, în a ne provoca ceea ce este mai rău pentru noi.

Ne merge rău, sărim în barca cealaltă – atitudine specific românească!

Mitu bolește. Starea lui este îngrijorătoare.

<u>17 sept. 2019, marți:</u> A căzut cortina peste sezonul turistic 2019. Este atâta tăcere în preajmă! Doar câteva mierle se-aud de-afară; și niște stropi de ploaie rătăciți pe frunzele atinse de o ușoară paloare.

Ca să se schimbă ceva în România vor trebui să treacă ani mulți. Nicio persoană politică nu mă motivează să-i dau votul, așa că voi rămâne retras și nemulțumit. Cu toții sunt, politicienii, de același fel, degeaba se ascund îndărătul unor partide: toți sunt mincinoși, puși pe căpătuială, pe nemuncă, mincinoși și hoți. Poate prin 2100 se va întâmpla să se schimbe lucrurile. Deocamdată îmi târâi lehamitea cea mare. Clar lucru: hoția românească nu are limite; cohortele de tâlhari în loc să se împuținеze, cresc, cuprinzând și jefuind toate ungherele țării. Dacă aș fi la putere, aș da un an de pușcărie pentru fiecare leu furat, fără putință de scăpare ulterioară pentru „bună purtare”. Ce *bună purtare* dacă ai ajuns la pârnaie?! Aș spulbera norii de fum din aparatul de stat, negură de care profită atâția șmecheri ca să prospere.

În bună parte inteligența românească se numește *șmecherie*! Este o mârșăvie generalizată oriunde te îndrepți, orice faci în țara asta. Nu plecarea, fuga este soluția, ci scoaterea *sabiei*!

Toate semnele duc către concluzia că „vremea împărăției SUA va fi neapărat de scurtă durată”. Nici în prezent nu este prea bine ce se întâmplă în lume, dar ce va urma va fi și mai neliniștitor.

Prin anul 2000 Neagu Djuvara întrebat fiind ce anume prevede pentru noul veac, acesta a afirmat: – Eu pot să vă spun o singură predicție, aproape sigură: o să avem un veac de bărboși! Ei bine, nu e nici socială, nici economică, nici politică prezicerea. Eu, fără să fi știut de aceasta, iacă-tă îmi lăsai barbă. De-atunci am devenit parcă mai atent la acest *trend*, constatând că această modă se extinde într-adevăr precum pecinginea.

România azi: este în ultimul vagon al Europei, din punct de vedere economic. Din cauza plecărilor masive, precum și din pricina scăderii natalității populația scade vertiginos, neliniștitor.

A nu te ține de cuvânt, a înșela, a fura: noul *tricolor* românesc – mult mai grăitor, mai specific acestei nații valahe. (Furtul face parte dintre cele zece păcate fundamentale, dar cui îi pasă!).

Cinstea va trebui întronată, urgent, ca regină a României!

Tineretul român îmi pare că nu are nici un ideal; ba da totuși: să plece cât mai repede și mai departe de țara de obârșie mascându-și dorul de aventură cu lozinca: „ – N-avem bani în țara, nu se poate trăi aici!”. Dar dacă aici nu ai condiții de trai potrivite, de ce nu te lupți pentru a le dobândi? De ce alegi fuga, lașule?

Politică, istorie: Băsescu: Păcală. Johannis: Tândală. Primul – detestabil, al doilea: lent, tăcut și fad. Să vedem cine urmează.

Bilanț, al meu, parțial (?): un copil, o casă, peste 450 de hectare de pădure plantate sub conducerea mea (două milioane de puieți plantați), zece cărți scrise și redactate de mine… Prin urmare, după mine cam acestea vor rămâne. Păcat că nu și nepoți; dar acest neajuns va fi suplinit de către milioanele de arbori care își vor împrăștia semințele, frunzele și oxigenul pe minunatele plaiuri montane pe unde am hălăduit atâtea decenii.

18 sept. 2019, miercuri: Dimineață senină. Din când în când rafale de vânt – polare? – „culeg” frunzele galbene de pe arbori, purtându-le apoi prin tării pe fond albastru. Galbenul și ruginiul s-au pus în mișcare vijelioasă învârtejindu-se în aerul brusc răcit al acestei dimineți de răpciune. Partea rea e că furtuna a spulberat câteva ghivece cu mușcate și begonii superbe; sper însă că Ida le va putea recupera fără ca nevinovatele plante să trebuiască să piară înainte de vreme.

Pe Net bântuie zvonul că, începând de mâine, temperatura atmosferică va coborî sub zero grade. Se vorbește chiar de ninsori. Un răpciune rău!

Îmi vine în minte actul meu necugetat când, dintr-o pornire insuficient cumpănită, am încredințat flăcărilor șemineului nouă (!) caiete de jurnal. Aceste jurnale cuprindeau consemnări din anii: ’80 – ’92.

Caietele acestea au conținut notații fel și fel, cu o anume exigență de stil, de acuratețe. Atunci – în acei ani – ca și acum, aceste consemnări mi-au fost utile ele fiind-mi exerciții de dezinhibare (!) și de exersare a limbii române; în fapt, în afara scrisului și a cititului, nu am cum să-mi utilizez limba-mi maternă, grăitul în această limbă fiindu-mi, de când mă știu, eveniment. Așa încât, mai cu seamă tot ce simt, gândesc și trăiesc – și se poate consemna – le fixez aici, în definitiv ele fiind ecouri ale sufletului meu.

19 sept. 2019, joi: Cândva, prin '93, pe vremea aceasta, mă lăsam de băut alcool. Cineva îmi spunea că sigur fac asta de dragul unui „act de… imagine." I-am cerut să se explice, dar nu a vrut, omul bând, cu năduf, de unul singur. În realitate, atunci când m-am decis să renunț, pentru o vreme, la băutură, nu m-am gândit la astfel de scopuri „mărețe." Căci dacă o făceam pentru asta ori pentru că, vezi Doamne, mi-ar fi interzis cineva, mai beam, sigur, și azi.

Poemele mele exprimă – ca orice alte poeme, ale altora, idei, stări de spirit ale mele. Mi se reproșează, de unii, că bat apa-n piuă cu aceste versuri. Întrucâtva sunt de-acord cu aceștia, dar țin să adaug că fiecare ticluire (poemaș) mă exprimă pe mine, stări de suflet ale mele – în fiecare dintre ele fiind *eu*.

De ceva vreme, mi-am făcut un obicei de a scotoci pe Net prin arhiva revistelor literare, căutând cu deosebire, și cu osârdie, scrieri despre jurnale și despre Cioran! Dacă se întâmplă să dau și de alte texte care mă interesează, le copiez pe toate acestea în Word sau pdf, apoi le tipăresc cu imprimanta. Cheltuiesc timp și bani (cartușe, hârtii…), dar am senzația unei activități: și asta îmi face mult bine.

Nu pot pricepe de ce scrierea unui jurnal nu se consideră a fi o îndeletnicire *serioasă,* pe când orice alte elucubrații sunt văzute ca fiind mai de vază.

Cu I. la Odorhei. Circulația auto pe drumurile acestea, înguste și proaste, este infernală; cât despre parcare: e foarte scumpă și greu de găsit. După-amiază trecem pe la piața de zi a orașului pentru a cumpăra niscaiva fructe și legume de la producători. Aici, în piață, mesele sunt pline cu struguri îmbietori Chasselas. Ne cumpărăm câteva kilo-

grame bune, la Sovata negăsindu-se la vânzători acest soi de struguri. Ajunși acasă, mă așez comod în fața televizorului, având în mâini farfuria cu struguri aromați. Încep să înfulec cu poftă, atent fiind la mizeria care mi se varsă prin tv. Deodată, simt o înțepătură aprigă în limbă; instinctiv scuip boabele de struguri din gură, uitându-mă atent la ce mi-a provocat durerea. Printre boabele zdrobite apare victorios un viespe încercând să-și ia zborul. Limba durându-mi tot mai intens și începând a mi se umfla, mă decid că nu-i a glumă și mă reped la urgență unde mi se acordă primul-ajutor. Până noaptea târziu limba mă doare crunt, durere care iradiază și asupra unei amigdale. Într-un târziu, adorm.

20 sept. 2019, vineri: Dimineața. Durerea și tumefierea limbii au dispărut. Slavă Domnului!

I. trebuie să meargă din nou la Odorhei; deoarece traficul pe șosea este nebunesc, enervarea mea i se transmite și ei – fapt care îi creează neplăcere în a călători cu mine. Propunându-i să o duc eu, mă refuză. Insist însă, promițându-i că voi fi calm, astâmpărat. Într-un târziu sunt acceptat. Mă țin de cuvânt, nu mă mai agit, conduc atent, concentrat doar pe ceea ce este corect și firesc să fac eu la volan.

Ajunși în orășel, ne rezolvăm treburile, apoi, ca de obicei, propun Idei să mergem să mâncăm câte o porție de mititei la terasa K. O porție conține trei bucăți, nu prea mari, considerăm însă că ne ajunge. În timp ce înfulec cu poftă ultimul mititel, mă uit cu coada ochiului în farfuria ei; e abia la al doilea, mâncând și ea cu apetit. Mă gândesc că dacă aș putea să o sugestionez, i-aș sufla, una-două, un mititel din farfuria ei, dar… După nici două minute, o aud:

– Ia, te rog, bucata asta de mititel, nu o mai pot mânca, nu mai încape!

Mă năpustesc asupra mititelului gândindu-mă: așadar, se poate!

Am fost operativi, încât la ora 12 deja eram reîntorși, acasă în Sovata. Acum încerc să-mi completez lectura de dimineață. Frunzăresc niște cărți mai vechi și mai noi, nu mă prinde niciuna. Afară-i frig cu soare. E toamnă sadea, prăbușită peste noi aproape fără să ne dăm seama.

Fiindcă bătrânețea înseamnă degradare, în chip inevitabil, de ce mai vrea omul să trăiască mult?! Probabil de teama morții, acceptăm ramolirea – moartea înceată, prelungită.

21 sept. 2019, sâmbătă: „Un om care jignește suferă. Un om împăcat cu el însuși nu va jigni niciodată.” Orice om *oferă* ceea ce are, totul pleacă din interior: am nereușite, supărări și frustrări – atunci când sunt în situația de a da din *prea-plinul* meu, din păcate doar aceste otrăvuri le pot vărsa; și, ceea ce e mai trist pentru cei din preajma mea, ei, cei care sunt țintele mele, de cele mai multe ori nu au nicio o vină. Sunt aproape convins că nici un jignit nu suferă precum suferă jignitorul. Chiar dacă viața ar trebui să fie pricina supremei noastre bucurii, nervii noștri sunt, minut cu minut, supuși la grele încercări din cauza unei vieți trepidante.

Dar a nu se condamna persoana care jignește, deoarece în existența omului nimic nu este *rău* sau *bun*: totul doar este!

70 de ani, azi-mâine: fizicul este în chip vădit obosit.

Frig: afară, dar și în casă; pornesc centrala.

Să fie, oare, jurnalul acesta dovada crasă că altceva nu sunt în stare să scriu? Poemele mele în versuri albe, precum și haiku-urile, dovedesc faptul că ar fi posibil mai mult, și mai bun, în zona aceasta, lirică. Prefer însă lâncezeala.

22 sept. 2019, duminică: Starea lui Mitu se înrăutățește. Medicina, și în acest caz, se dovedește a fi neputincioasă.

Deși nu sunt dornic de călătorii, m-aș duce cu plăcere în următoarele locuri: la Paris, pe urmele lui Cioran; apoi, în Rusia – pe urmele lui Tolstoi, la Iasnaia Poliana. În țara: duce-m-aș la Drobeta Turnu-Severin, Orșova și Gura-Văii, pe urmele soldatului pecetefist care am fost. De asemenea, aş mai dori să parcurg, cu pasul, de data aceasta, următoarele repere montane din preajma Sovatei: Valea Sebeș – Seaca – Cencio –Țigle – Ropo. În Ilieși, sat aparținător Sovatei, m-aș duce pe Pârâul Pietros – Pârâul Ars – Pârâul Ruta – Pârâul Șik – Pârâul Iuhod (Tekeres). Parcurgând aceste trasee, dragi sufletului meu, pe care le-am străbătut aproape patru decenii, m-aș simți mai împlinit

sufletește, mai liniștit. Din păcate însă, mașina mea nu e de teren; ca să împrumut, o mașină ori să rog pe cineva să mă ducă, îmi este incomod, jenant.

Afară sunt cinci grade, îmi spune I. Ceva mai târziu, îmi voi face plimbarea de zi undeva mai aproape, la Stâna de Vale, pe Valea Sebeș

Rămân un devorator de jurnale. Mi-e tare greu să pricep de ce nu pot citi anumite jurnale, deși sunt scrise de personalități proeminente; așa de pildă: Jurnalul lui Mircea Eliade. În schimb, Caietele lui Cioran le-am citit deja de trei ori; și, cred, că am să le mai citesc o dată! (Am pe pat Caietele reunite ale acestuia de mai bine de șase luni: simt că nu voi putea rezista ispitei!).

23 sept. 2019, luni: M. la terapie intensivă. Se așteaptă o minune: înzdrăvenirea lui; căci doar speranța a mai rămas.

Fiecare om – o dramă neștiută de alții, purtată de cele mai multe ori în tăcere, cu stoicism, de purtător. Căci nu se poate rosti chiar tot zbuciumul vieții, de multe ori realitatea neîncăpând în cuvinte. Purtăm în schimb aceste poveri până când ceva în noi se surpă, urmând apoi inevitabila plecare.

„Ce descumpănit sunt când G. este bolnavă, nu știu pur și simplu ce să fac, mi se pare că mă aflu în cea mai aberantă situație. Prefer (ce spun, prefer – e prea puțin), mă simt mult, infinit *mai bine* dacă eu sunt cel bolnav. Dar nu e asta o formă de egoism și de comoditate? Tu ești bolnav, iar celălalt să-și bată capul, să-și frângă mâinile, să te încurajeze și să te scoată la liman!” (Jurnal, G.D).

Neliniștea, descumpănirea, lui G.D. este și a mea – la fel simt și prefer să fie atunci când se întâmplă ca I. să fie bolnavă.

Plecând într-o promenadă și la cumpărături, de sub fereastra camerei mele I. îmi spune: – Fie-ți milă de florile acestea (de cele din curte, adică), și mai udă-le, nu le vezi cum suferă? Am remarcat și eu, dar cred că suferința lor este, din păcate, de la frigul nopților trecute (1 grad C). Așadar, merg să ud florile.

După-amiază, pe Valea Bucin. Toamnă fiind, trec prin livada părăsită, cea cu merii și nucii îmbătrâniți, sfârtecați de urși. Deși urmele – excremente și crengi rupte – sunt vădite, cu toate acestea mă aven-

turez în incursiunea, obișnuită în fiecare toamnă, de sub nucii cu fructele în pârgă desfăcându-se din coaja lor verde, până când, de sub un nuc… o ursoaică cu doi pui mă întâmpină ridicată în două labe, mârâindu-mi nu prea bucuroasă, la nici zece metri distanță. Surprinși amândoi de această întâlnire neașteptată, o zbughim care încotro (deși atitudinea mea nu este deloc recomandabilă!). Bine-i că namila nu a ales varianta atacului. Cobor din livadă, alegând să merg în continuare pe malul pârâului Târnavei-Mici.

Cert este că ieșirile mele în natură devin tot mai riscante. Și, fără să fac aceste descinderi în locurile acestea mult plăcute mie, nu pot.

24 sept. 2019, marți: Țara asta – România – e vraiște. Poate chiar lumea toată. Faptul că românii pleacă cu milioanele, nu e bine: nici pentru țara de obârșie, nici pentru țările în care cei plecați ajung. Nu este firesc, nici să pleci cu atâta naturalețe, nici să fii primit cu atâta lejeritate în țările vestice. O brambureală generalizată, de foarte rău augur.

„Dușmanii dușmanilor mei sunt prietenii mei.”; nu știu cine este autorul afirmației, dar chiar dacă nu prieteni, măcar amici aproape e sigur că îmi pot fi… (am găsit și autorul: este Dumitru Țepeneag).

Seara. Mitu trece la cele veșnice, la doar 50 de ani, aflat la terapie intensivă, la Spitalul Județean din Tg.-Mureș…

25 sept. 2019, miercuri: Sufletul dacă este cât de cât liniștit, atunci somnul nu are nevoie de chimicale. Dar, biet suflet, cât trebuie să pătimești în această viață, captiv într-un înveliș nedemn de structura ta din altă lume! Căci orice cădere sau diminuare fizică își are ecoul – mult amplificat – în psihicul omului.

Plimbările mele, de zi și de seară, au itinerarii identice; în săptămâna aceasta preumblările mele de zi nu vor mai avea loc, alegând să rămân la îndemâna celor care vor avea nevoie de mine acasă.

Dacă nu aș citi și nu aș scrie, mi-aș crea un gol de activitate greu de suportat sau de suplinit cu altceva. Așa încât, cinci-șase ore pe zi citesc și scriu, preponderent în acest jurnal.

Seara. Priveghi la catafalcul lui Mitu; de când nu am mai fost la astfel de ceremonii observ că la sicriu s-a instalat… aer condiționat (!). Progresăm în drumul nostru spre neant.

Sora-mea îmi comunică venirea pe lume a unei nepoate, fiica nepotului meu K. Să le trăiască!

26 sept. 2019, joi: Dimineață sumbră, gata-gata să plouă.

Ida se pregătește pentru plecarea ei în vizită la Andreea. Îmi doresc foarte mult ca această călătorie a ei, mult dorită și visată, să fie o reușită; în acest sens, mă străduiesc să-mi dau tot concursul.

Urșii au coborât printre oameni, alungați tot de către neastâmpăratul om, din sălașele lor montane. Personal mă irită faptul că nu mai pot merge degajat în natură, deoarece mai peste tot dau de ei, de urși ori de urme ale lor – semne deloc confortabile.

Mă conving, iar și iar, că omul este o ființă mult prea fragilă și neputincioasă pentru tot ceea ce mintea lui cutează să proiecteze. La ce bun pentru o clipă de existență doar, și aceasta șubredă, incertă, atâta zdrobire? De ce oare atâtea ambiții, dorințe de putere, lăcomii, destrăbălări, trufii, mânii și sete de răzbunare? Nu am să pricep niciodată. Oricum, caraghios și rațional mai poate fi omul!

Citesc jurnalul unui critic literar în viață. Nu mi se pare că merită titlul de jurnal, deoarece consemnările sunt atât de rarisime încât factorul (condiția) de *calendaritate* a acestei scrieri este ignorată (sare din ianuarie direct în decembrie!). Titlul de consemnări ar fi fost mai potrivit, dar criticul… știe!

Notațiile se compun din întâmplări mărunte, fără să fie însă nici atrăgătoare, nici profunde; pe scurt: sunt anoste. Cu toate acestea, le voi citi.

De la I. am învățat cât de important este, sufletește, ca atunci când ești bolnav cu adevărat, deci într-o situație delicată, să fie alături de tine, fie și atunci când mergi la un consult medical, cineva apropiat. Să nu uit să aplic această învățătură!

Toată zbaterea aceasta a omenirii, mi se pare jalnică, cumplită și ridicolă. De ce avântul neostoit al omului pentru dobândire, pentru agonisiri bănești, cu toate că suntem ferm convinși că nu aceasta este

calea de ieșire din „încercuirea” în care ne aflăm? Vâslim cu atâta elan, ba chiar și cu nădejde, deși știm că modesta *bărcuță* este sortită eșuării, în final vâslași și barcă înghițiți fiind de adâncul *necunoscut* al oceanului…

Omul: nu prea pricepe pentru ce trăiește și, încă și mai puțin, de ce trebuie să piară.

De ce oare mă ispitește scrisul, cu toate că nu am niciun soi de folos bănesc – din contră, doar cheltuieli –, așa cum nu am parte nici de recunoștință? Și, sincer, nu sunt nici vanitos din acest punct de vedere.

„Suntem aici, pe pământ, nu pentru petreceri, nu pentru desfătări, nu pentru joc, ci pentru ca *prin credință, pocăință și Cruce să putem omorî moartea care ne-a omorât și să ne redobândim paradisul pierdut!*” (Ignatie Brianceaninov).

Cruzimi, stupidități, zădărnicii, amăgiri. Omul vede toate astea și merge înainte îmbătat de viață sau, cel mai adesea, îngrozit de frica morții. Da, cel mai adesea frica aceasta ne ferește de a nu o lua pe scurtătură.

(A doua seară de priveghi; lume foarte multă, valuri de coroane…).

27 sept. 2019, vineri: Dimineață mohorâtă și umedă.

La ora 13 – va avea loc înmormântarea lui Mitu…

Sensul vieții? Teorii, fel și fel, greu de priceput; esența: – Trăiește-ți viața căci ea, „lucrând” în două schimburi, zi și noapte, amândouă schimburile străduindu-se să te poarte către finiș. Puterea de seducție a vieții, în cazul meu, pe zi ce trece își pierde puterea de seducție. Orice aș mai face, amăgire se pare că este. Rătăcit în această existență, merg înainte fără să știu nici dacă sunt pe drumul cel bun, nici dacă mă îndrept în direcția cea bună. În tot acest timp, ziua și noaptea, ziua și noaptea…

Viața este, și rămâne, plină de neclarități, incertitudini și contradicții. Și totuși: – De ce există lumea, și de ce îmi este dat să exist și eu: nimicul? Nimeni nu poate ști acum, în această existență.

„*Sakyamuni* (Budha) nu a putut găsi alinare în viață și a decis că această existență este cel mai mare rău, și și-a folosit toate forțele sufletului pentru a se elibera de ea și a-i elibera și pe alții. A încercat să se elibereze de viață în așa fel încât nici după moarte viața să nu se reînnoiască în vreun fel, să distrugă viața definitiv, din rădăcină." În fond, acest paragraf sintetizează întreaga înțelepciune indiană.

În linii mari și Socrate, Schopenhauer și Solomon afirmă aceeași idee, anume că: deșertăciuni sunt toate, în viață.

Socrate: „Viața trupului este rău și minciună. Și de aceea, nimicirea acesteia este o fericire și noi trebuie să o dorim.

Schopenhauer: „ Viața este ceea ce nu ar trebui să existe, un rău, și trecerea în neant este singura fericire a vieții."

Solomon: „Totul pe lumea aceasta: și prostia, și înțelepciunea, și bogăția, și sărăcia, și veselia, și amărăciunea – totul este deșertăciune. Omul moare și nu rămâne nimic."

Budha: „ A trăi cu conștiința inevitabilității suferințelor, a slăbiciunii, a bătrâneții și a morții nu se poate; trebuie să ne eliberăm de viață, de orice posibilitate de viață."

Totul fiind deșertăciune, în viață, înseamnă că moartea este de preferat vieții.

Ora 13: Înhumarea lui M. slujba este oficiată de către doi preoți. Ceremonia este lungă, conform tipicului ortodox binecunoscut. Lume foarte multă, oamenii fiind preponderent de rit reformat și catolic, cu ceremonialul ortodox de îngropăciune aceștia nefiind obișnuiți, majoritatea renunță să mai participe la înhumare. Durerea părinților, decentă, firească, însă manifestarea uneia dintre surorile defunctului atinge limitele comicului, dacă totuși contextul nu ar fi tragic.

Mitu deja *știe!* ...

<u>28 sept. 2019, sâmbătă:</u> Aniversare; mă afund în bătrânețe.

I. se pregătește, cu niscaiva emoții firești, de călătoria vieții ei: plecarea în America, în vizită la Andreea.

Doamne, ajută-mă să nu greșesc, să o pot ajuta cum trebuie pentru ca această excursie (vacanță) a ei, de trei săptămâni, să deruleze în modul cel mai plăcut posibil!

Dacă totul în Univers este alcătuit în mod deosebit de înțelept, atunci de ce oare viața omului este – pare a fi – atât de absurdă, de ce?!

Zădărnicie, deșertăciune este totul – o știm foarte bine, dar ne place (convine?) să o ignorăm. Viața – ea este totul și… nimic! (?). Aceeași minte cu care gândesc, apoi afirm că existența toată este o deșertăciune, îmi dictează, iute-iute, în mare grabă, că nu este așa, nu am dreptate: că, de fapt, viața este totul.

Mintea-mi mereu iscoditoare nu îmi dă pace, mereu se înghesuie între mine și Dumnezeu, obturându-mi drumul; dar nu mă las: o voi învinge! Caut, asemenea altor înaintași ai mei, rostul existenței mele *finite* în această lume *infinită.* Voi consemna rezultatele în acest caiet.

29 sept. 2019, duminică: Pentru ca să am spor în ale căutării mai sus pomenite ar trebui, înainte de toate, să-mi schimb modul de viață; mai este posibil oare? Mă încearcă un sentiment chinuitor de căutare a lui Dumnezeu: cauza tuturor cauzelor.

„Dezbinarea politică, practicată prin pluripartitism, duce la ură și la imposibilitatea de a ajunge la adevăruri fundamentale precum iubirea. Masele de oameni învrăjbite între ele putând fi lesne duse către direcții false, prielnice tagmei politice jefuitoare.

Am început prin a iubi credința mea ortodoxă mai mult decât liniștea mea, apoi am iubit creștinismul mai mult decât biserica mea; acum însă iubesc adevărul mai mult decât orice pe lume. Și chiar și acum pentru mine adevărul se suprapune creștinismului, *așa cum îl înțeleg eu!*” (Tolstoi, Scrisoarea de răspuns la decizia Sinodului de a-l excomunica – 1901).

30 sept. 2019, luni: România – țara eșecurilor, a jafurilor și a nepăsării, a lașității.

Mă întreb adesea: de ce oare pe Dostoievski, cel din romane, nu l-am putut citi niciodată, în timp ce pe Tolstoi l-am citit deja la 14 – 15 ani (Ana Karenina, Război și pace)? De fapt, și în prezent Tolstoi – omul și scriitorul – mă pasionează mai mult decât autorul romanului Frații Karamazov…

Trebuie să menționez că pe mine personal Tolstoi-omul m-a atras mai mult decât Dostoievski; această curiozitate m-a determinat să-i descopăr gândirea, năzuințele, preocupările. Toate acestea însă le-am putut cunoaște, pe îndelete, citindu-i jurnalele, scriere care m-a acaparat de la bun început.

Creștinismul, conform lui Tolstoi, este o viziune ce dă vieții sens; și faptul acesta nu-i puțin lucru: fiind chiar totul!

La ora 18,30 Ida pleacă în marea-i vilegiatură aeriană intercontinentală: Budapesta-Munchen-Boston.

Să fie într-un ceas bun!

1 oct. 2019, marți: Omul – slab în trup, dar liber în duh… Frunzărind Noul Testament, în felurite ediții: „Ioan, profetul, se hrănea cu scoarță de copac și ierburi;" în altă ediție: „Ioan se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică." Poftim meniuri!

I. fiind plecată, trei săptămâni voi fi într-o totală singurătate (reflexivă!). cu sau fără prezența I., viața mea este rectilinie; bine-i că este relativ calmă, rău e că nu prea sunt nimănui folositor!

Vești de la Ida; s-a încurcat în meandrele birocratice americane: stă împotmolită la porțile Occidentului. Tocmai când să urce în avionul către Munchen se constată că aprobarea ESTA (!) nu este în ordine! Finalmente, o scoate din belea nepotul ei Zs.; dar între timp: avionul, fâl-fâl, își ia zborul. După alte intervenții este programată pentru o altă cursă, mâine, la aceeași oră, 17,45.

Câtă superficialitate, în special din partea celor de la ESTA!

2 oct. 2019, miercuri: Noaptea nu pot dormi din cauza împotmolelii pricinuite Idei de către un funcționar neatent, care *a stat* pe acte mai bine de patru luni, fără să-și fi făcut datoria în mod corect; acum, Ida trage ponoasele, în chip nevinovat. Cum de este posibilă o asemenea superficialitate americănească?!

Absurditățile acestor vremuri nu numai că mă nedumiresc, dar mai grav este că mă înrăiesc: și asta rău de tot! Totuși, de ce mă macin eu pentru stupidități?

3 oct. 2019, joi: Ora 4, în zori. Andreea mă sună pe WhatsApp (video): în sfârșit, mamă și fiică sunt împreună, în America! O uriașă năzuință a Idei, iată că s-a împlinit. Sunt epuizate amândouă, de stres, de drum. Bine că sunt, în sfârșit, laolaltă. În așteptarea confirmării sosirii Idei la Andreea am citit nuvela lui Tolstoi: *Din ce trăiesc oamenii?* Rețin: *Cel ce are dragoste e în Dumnezeu și Dumnezeu e în el, căci Dumnezeu este dragoste!*

Din lecturi creștine:

„Căci a face bine, fapte de iubire, nu (numai) ție, ci altora este dovada supremă a credinței în Dumnezeu. Aceasta este culegerea roadelor pe care Tatăl a semănat-o în noi, anume binele pe care îl facem oamenilor fără să așteptăm nimic în schimb ca răsplată, doar făcând binele fără încetare. Stă în puterea fiecăruia să trăiască sau să nu trăiască, a trăi însemnând să faci binele altora, iar a nu trăi însemnând a împlini doar voia proprie. Suntem aici, în viață, pentru a împlini voia celuilalt, spre folosul semenilor, nu spre folosul propriu numai. Să dăm altora tot ce avem." Da, așa viața omului are, cu adevărat, un rost; nu trebuie să te mai frământi pentru ce întrebându-te: – Ce menire o fi având viața aceasta, căci eu nu o pricep?! Iată, aceasta este sensul vieții, rostul ei: a-ți dedica viața și bunurile altora, în chip necondiționat, totalmente dezinteresat.

De reținut: – A nu refuza singura mângâiere valabilă ce există sub soare: credința în Dumnezeu!

Cioran în scrisoarea către părinți, trimisă pe 16 apr. 1949, afirmă: „Drama cea mai mare în viață e lipsa de credință. Până la un anumit punct, este și drama vieții mele*, deși poate nu sunt, în fond, atât de necredincios pe cât par*."

Fenomenal! Așadar omul mima necredința de dragul literaturii! Și câte alte afirmații contradictorii nu găsești în scrierile lui! În fond, aceste contradicții constituie însăși esența scrierilor sale.

… A venit, iată, ploaia lungă, rece, de toamnă. De pe arbori, dimpreună cu șiroaiele de apă, curg frunze. Seara. Dialog intercontinental, pe Skype (bună aplicație!) cu Andreea și cu Ida. Mă bucur și eu de bucuria lor!

<u>4 oct. 2019, vineri:</u> Lecturi, în pat, navigări pe Net, pe smartphon, apoi *comit* prezentele notații. Caut, cu neastâmpăr, scrieri care să mă prindă (captiveze). Mă-nvârt în preajma lui Cioran – mai precis, cotrobăi prin gândurile spuzelor de comentatori ai scrierii acestuia, care de care mai știutori, cu toții însă fiind lipsiți de originalitate, de viziuni, de unghiuri de abordare pasionante.

… Și în tot acest timp – viața se scurge asemenea ploii de-afară.

Cad frunzele de pe arbori; aidoma acestora și pe noi ne așteaptă, în orice clipă, inevitabila cădere – doar că realitatea aceasta noi vrem cu orice chip să o uităm.

Voința Tatălui nu poate fi împlinită decât dacă te lepezi întrutotul de viața trupească. *Nu acela care spune, ci acela care face este în voința Tatălui. Faceți ce fac și eu și nu cercetați cuvintele! Orice om, după Duh, este un fiu al Tatălui, iar dacă trăiește astfel încât să împlinească voința Tatălui, atunci se unește cu Tatăl; dacă-I împlinesc voința, atunci Tatăl este în mine, iar Eu sunt în Tatăl*. Așa grăi Hristos către oameni, apoi adăugă: *– Nu doar Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, ci toți oamenii sunt, și nu eu am vestit aceasta oamenilor, ci Tatăl. Pe înțelegerea acestor cuvinte se întemeiază adevărata viață a oamenilor. Pentru această viață nu există moarte.*

… Iar pentru asta, iudeii căutau cu tot dinadinsul să-L osândească pe Isus la moarte.

<u>5 oct. 2019, vineri:</u> C.D. (neurolog) afirmă că Dumnezeu este așa cum și-l imaginează fiecare dintre noi, dar în realitate nu este ca în niciuna din închipuirile noastre. (Adică, nicidecum un Dumnezeu dur, amenințător și acuzator, cum e descris tradițional). Conform afirmațiilor lui C.D. nu Dumnezeu ne pedepsește, ci noi ne pedepsim singuri, aici, pe pământ. Există o lege cosmică conform căreia tot ce facem altora se răsfrânge asupra noastră (boală, necazuri, nefericire). „Iadul – afirmă neurologul – este o stare de spirit, căci nu există dincolo o pedeapsă divină fără sfârșit pentru nimeni.”

Nimic din ce am trăit aici nu se pierde, afirmă profesorul.

Cioran. Și-a ales ca mod de viață trândăvia; nu crede în valori, nici în modele. Pentru a denunța toate astea începe a se confesa în scris, simulând astfel activitatea, evitând în acest mod sinuciderea.

Atunci când se vorbește despre Caietele lui Cioran nu este pomenit cu suficientă recunoștință contribuția colosală a Simonei Boué în plămădirea acestei scrieri; căci, lucru cert, fără aportul ei notațiile atât de pestrițe nu ar fi fost nicicând „asamblate” cu atâta măiestrie și dăruire sufletească, ele rămânând poate netipărite ori chiar risipite sau pierdute. În acest sens, aș face o comparație cu tentă tehnică, mecanică, văzând în notațiile lui Cioran, din multele caiete găsite de Simone, ca pe un magazin de piese auto Mercedes care piese pentru ca să fie asamblate, pentru a da naștere unui superb automobil, avea nevoie de măiestria providențială a mereu distinsei prietene a „producătorului” de piese unicat marca „Cioran”.

<u>6 oct. 2019, duminică:</u> Singur; ba nu chiar atât de singur – ci cu o căpușă adânc vârâtă într-un loc unde mi-e peste putință să ajung. Partea proastă este că gângania s-a vârât și în creier! Aștept dimineața ca să merg la *Urgență* să mi-o scoată. Așadar: urși, căpușe, viespi – natura se apără și ea cum poate de invadatorul-om.

Cioran. Deși prin profesie este un filozof, afirma ori de câte ori venea vorba că el nu este decât cel mult un *gânditor privat;* modestie, dar și o ușoară excentricitate.

Lecturi matinale alternative. Îmi place să mă îmbăt de cultură, de scrieri de bun-gust și multă profunzime.

Apoi, ca mâzgălitor de hârtii, trebuie să mărturisesc că îmi place mult îndeletnicirea aceasta: o fac deci cu bucurie.

Din copilăria-mi îndepărtată, una din năzuințele mele a fost aceea de a mă putea exprima corect și frumos în limba română, de a-mi putea limpezi și potoli – prin lecturi – zbuciumul sufletului, utilizând apoi în graiul și în scrisul meu cuvinte frumos rânduite, expresive și îmbietoare pentru a fi ascultate și citite. De-atunci încă, și până când voi exista, dorința aceasta va rămâne una din cele mai de vază preocupări ale ființei mele. Cuvântul expresiv, bine ales, potrivit gândului și simțirii mele, iată-mi năzuința cea fierbinte dintotdeauna. Pasiunea

aceasta, a expresiei, dimpreună cu intensa-mi iubire pentru Natură – iată două repere de vază ale sufletului meu.

Prin lecturi, mă caut pe mine însumi dintr-un intens dor de a mă întâlni și a mă cunoaște mai bine, cât mai bine, întru descâlcirea propriilor mele enigme, pentru a mă pricepe și a mă putea defini mie însumi.

7 oct. 2019, luni: Unchiul Geo se află, din nou, la Sângeorgiu de Pădure, de mai bine de două săptămâni. Aseară, nepotul R. îl aduce la Sovata, la un mic răsfăț, la hotelul Aluniș. Sunt și eu invitat, dar mai mult pentru a-i ține de urât lui G. cât timp R. se îndeletnicește cu vechi preocupări, mult-plăcute lui. Observându-i din timp intențiile lui R., născocesc un pretext apoi, iute îi părăsesc văzându-mi de treabă. (Îmi pare rău de Geo!).

De dragul unei fericiri închipuite, în viața asta vremelnică, omul cade pradă lesne ispitelor îmbietoare, așa cum și mie mi s-a întâmplat. De o vreme însă, mi-am făcut ordine, în bună parte, în viață.

Lecturi despre viața veșnică, cea atemporală și aspațială, aceasta însemnând contopirea cu Izvorul vieții, cu Tatăl, cel care nu are nevoie de cuvinte, ci doar de *fapte. Căci cinstirea lui Dumnezeu pe dinafară este fără rost.*

În fața infernului existențial nu se poate să nu ai profunde sentimente de disperare. Și-atunci, cum fuge bietul om de această stare? Cum altfel dacă nu prin căutarea mai înainte pomenitelor ispite întru uitare de sine. Acesta-i omul, aceasta-i viața.

8 oct. 2019, marți: Va trebui să caut pe cineva – pe cine? – ca să-mi culeagă puținele mere din livadă. Mai mult de furcă decât foloase am cu pomii fructiferi ai livezii. Apoi, claie peste grămadă și vizitele ursului pentru alungarea căruia utilizez, de mai bine de două luni, gardul electric.

Merele culese nu stau în pivniță nici măcar o lună de zile, putrezind văzând cu ochii. Dacă fac suc din ele, transportul și storsul costă mai mult decât dacă aș cumpăra sucul direct din comerț; ca să le dau la

fiert, pentru palincă, așijderi nu îmi convine, deoarece palinca nu mă interesează. Așa că, bătaie de cap!

Din Sfânta Scriptură: „Porunca ce exprimă întreaga mea învățătură este doar una singură, anume că toți oamenii trebuie să se iubească unii pe alții. Dar iubirea înseamnă a-ți da viața trupească pentru alții.” (Ioan: 15. 11-16).

Cât de mult nu mai iubim noi, oamenii! Credem în viața trupească și nu (prea) în cea veșnică – iată problema cea gravă! Și dacă se întâmplă să credem în vreun fel, credința nu ne este sinceră, profundă, ea produsă fiind doar din teama de moarte.

9 oct. 2019, miercuri: Azi vom culege merele din livadă, eu fiind cel care îl va ajuta pe un singur culegător, și acesta abia găsit. Este adevărat, sunt doar câțiva meri (șase pomi), așa că mare recoltă nu o să am, dar e păcat să nu le adun roadele. Indiferent ce cantitate de mere va rezulta, mă gândesc să le duc totuși la a fi stoarse pentru suc.

Pentru astăzi s-au anunțat lucrări la instalația de gaz, la conductele exterioare; afară sunt cinci grade, așa că azi încălzirea în casă va fi deficitară. Oricum, ziua toată am să fiu în livadă.

Azi și mâine, Andreea și Ida vor fi la New-York. Mă bucur de bucuria lor!

10 oct. 2019, joi: Cu acel unic muncitor, ieri am reușit să adunăm merele. Astăzi le voi duce la storcătoare, la Ocna-de-Sus. Vești, pe Facebook, de la Andreea și Ida aflate în New-York. Se pare că în privința vremii nu au nimerit-o: plouă.

Lecturi din Sfânta Scriptură: „Toate poftele personale se împotrivesc Izvorului mântuirii și, de aceea, omul trebuie să se lepede de ele ca și, în general, de viața sa temporară, în favoarea Izvorului iubirii de aproapele, aducătoare de mântuire.”

Ehei! Care e acela?

Seara am deja sucul de mere gata, turnat în pungi *bag in box* încă fierbinți. Acasă, le depozitez în pivniță. Ca în fiecare an, și de data aceasta se va pune întrebarea: ce vom face cu atâta must? (Este de adăugat faptul că pentru fiecare pungă cu suc am plătit consistent,

acești storcători de fructe neagreând plata prestației cu vămuirea sucului rezultat.

Andreea și Ida se reîntorc de la New-York la Cambridge. Vădit obosite, ne vedem pe webcam, bucuroase însă; pentru I. această vizită, la New-York, a fost, și va rămâne, cu certitudine, călătoria de referință a vieții ei.

11 oct. 2019, vineri: Să fie totuși moartea doar o etapă a vieții! Să fie precum: nașterea (viață), copilăria (viață), tinerețea (viață), maturitatea (viață), bătrânețea (viață), moartea (…viață?)!

Este de-a dreptul irațional cum, noi oamenii, perseverăm în absurd: proști, deștepți – cu toții. În ce constă absurditatea? Ei bine, în tot ce facem în această viață. Căci cele făptuite de om în scurta-i existență terestră, pentru trup sunt: simple satisfaceri ale unor capricii trupești trecătoare și, în definitiv, deșarte; așa cum însuși trupul este iute pieritor, toate trec și pier, doar iubirea rămâne în veșnicie. Greșeala omului constă în faptul că el crede că totul este în trup, uitând sau ignorând Duhul. Or trupul, pentru care facem totul, este doar instrumentul cu care ar trebui să „deservim" Duhul *întru iubire de semeni și Dumnezeu*. De ce oare nu se întâmplă asta, omul fiind mereu pe o cale greșită, rob al trupului, prea puțin preocupat de esențial: Duhul!

Iubind, devenim asemenea lui Dumnezeu; asemenea ca El fiind, nu avem de ce a ne teme, nici chiar de moarte. A-L iubi pe Dumnezeu înseamnă a-i împlini poruncile. Să știi că lumea pământească este o amăgire: aceasta-i clarviziunea. Da, aceasta este greșeala – anume că noi credem că suntem aici, în această viață, pentru trup, când de fapt prezența noastră este menită desăvârșirii (spirituale). Să ajungi a te bucura de bătrânețe, chiar și de gândul morții: iată înțelepciunea!

În România, și în lume în general, situația economică, socială, politică este îngrijorătoare. Însă problema cea mare constă în faptul că sufletele oamenilor se află în derivă. Bisericile, religiile se dovedesc a fi neputincioase întru redresarea omenirii.

Din păcate Marele Rău, cu obârșia în politică și în știință, ne-a năpădit întreaga existență.

Cu bătrânețea și moartea în cârcă și în brațe, nădejdea bucuriei este aproape imposibil de dobândit. Iubirea-i totul: iubirea de oameni, de Natură și de Dumnezeu. („Doamne, ajută-mă să trăiesc în această iubire, vino și sălășluiește în mine!” Jurnal, Tolstoi, 13 febr. 1907).

Graiul lui Dumnezeu care o fi oare căci nu-i prin cuvinte care sunt imprecise, neclare, incomplete; care o fi așadar limbajul dumnezeiesc prin care ne transmite Adevărul?

Întreaga noastră viață ar trebui să fie dedicată nu sporirii materiale, ci pentru sporul conștiinței, a desăvârșirii spirituale. Dacă se întâmplă și asta, și în ce măsură se întâmplă – doar Dumnezeu poate să știe.

12 oct. 2019, sâmbătă: Dis-de-dimineață, la cumpărături. Procur alimente pentru mic dejun, apoi îmi plătesc facturile.

Apariția tardivă a soarelui în ograda noastră îmi creează impresia, ori de câte ori cobor în oraș, că jos, aici, este un alt anotimp; sau cel puțin o altă oră! Versantul nord-estic care urmărește strada Vulturului este precum un imens paravan pentru razele de soare, lumina lui ivindu-se abia în preajma orei 13. Această „întârziere” se vede și, mai cu seamă, se simte iarna, la factura de gaz!

Adeseori mi se întâmplă ca în minte să mi se înfiripe câte un gând ori câte o idee „neagră” care mai apoi îmi sapă carnea și spiritul. Dacă ies din această stare ori îmi pare că am ieșit, urmele acestei *cotropiri* sunt într-atât de vii și de prezente încât practic am senzația că situația nefastă este perpetuă.

Citesc, într-un articol de presă, pe Net, cum că după moartea lui C. Noica manuscrisele acestuia aflate în camera sa de lucru, de la vila din Păltiniș, nu au fost predate Academiei Române, acestea fiind duse de către Gabriel Liiceanu la el acasă.

Sunt oripilat atunci când aud, mai cu seamă de la tineri, că regimul comunist ar fi modificat gena umană. Nu este just: și-atunci, ca și acum, omul a fost, precum este și acum, un animal imprevizibil, hrăpăreț, profitor și mare ipocrit. De aceea, e bine ca să fii precaut atunci când ai de-a face cu animalul care știe să râdă și să plângă!

Nedumerirea mea, ba chiar stupoarea: cum de nu se poate confecționa, în sfârșit, o tastatură cu caractere care să aibă diacritice specifice limbii române. Din pricina acestui neajuns s-a ajuns la stâlcirea limbii române, de către unii comozi și superficiali.

13 oct. 2019, duminică: După-amiază caldă. Mă aflu pe un imaș unde o joiană singuratică paște plictisită iarbă nu chiar fragedă, sub o boltă sinilie. De o vreme, un tăun încăpățânat, insistent, tot asaltează trupul junincii care se apără măturându-și monoton trupul cu coada, în timp ce văcuța își vede de treaba ei: molfăitul ierbii – nu chiar fragede, nici prea suculente – care, în curând, se va revărsa în șiștar sub forma de lapte înspumat.

14 oct. 2019, luni: Comit avalanșe de comenzi de carte online. Bibliomanie? Doamne, dă-mi și timpul pentru a le putea citi!

Două săptămâni de când Ida se află la Andreea; timpul zboară.

Citesc în pat și dormitez; visez câteva sarmale (!) aburinde într-o farfurie. Iute mă apuc să le bucătesc și... mă trezesc!

Citesc din volumul *Discursuri de recepție la Academia Română* alocuțiunea lui Lucian Blaga: *Elogiul satului românesc.* Discursul conține și o secvență care mi-a evocat o anumită atitudine a mea într-o situație dată, oarecum similară cu cea descrisă de poet. Iată, așadar, fapta în cauză, relatată de Lucian Blaga: „O fetiță, prietenă de joacă, se cățăra în prunii cimitirului, crescuți pe mormintele vechi. Spunea, sărind, că vrea să vadă *ce gust au morții,* și încerca prunele." În copilăria mea, după înmormântarea unei persoane apropiate, mult dragă mie, nu am mai putut mânca nicio prună sau nucă de pe pomii sub care aceasta își doarme somnul de veci; la fel, nici de pe pomii din întreg cimitirul sângeorzean ori de aiurea.

15 oct. 2019, marți: Sunt uluit de ceea ce îmi spune Andreea în legătură cu prețul actului medical în America. Astfel, un implant dentar: 5000 de dolari! Incredibil, dar și revoltător!

Nu-mi vine să cred așa ceva: prețul unei mașini bune pentru un dinte?!

Ca să uit de absurditățile, de mizeriile sociale ale acestei lumi, fug, zilnic, pentru câteva ore, cât mai departe în natură. Revin aici ca în *grădina primordială* din care omul a fost cândva alungat. Fiecare revenire în acest mediu natural, atât de drag și mult cunoscut mie are un rost regenerator și consolator. După reîntoarcerea din sânul Naturii („cura de teren”), mă scufund în lumea virtuală, în cea reală regăsindu-mă tot mai greu.

I. mai are de stat o săptămână la Andreea; timpul zboară – și cu el și noi.

Gândindu-mă la „fugile” mele cotidiene în natură este de menționat că, fie și pentru două-trei ore, prezența mea prin codrii și pe margini de pâraie, cât mai departe de civilizație, prin sihăstrii, faptul acesta a devenit, iată, necesitate. Fără aceste ieșiri nu mă pot simți bine, deoarece dintotdeauna existența mea s-a desfășurat, pe cât posibil, cât mai departe de forfota civilizației; așa încât, sufletul meu a rămas ahtiat de atracția izolării. Atunci când, din cauze diverse, nu pot merge în refugiul meu montan, singurătatea, nevoia mea de solitudine, de sihăstrie a devenit într-atât de necesară încât, în agitația vieții cotidiene îmi caut locul potrivit unde să-mi recapăt libertatea fizică și cea mentală. Căci fie și câteva clipe de însingurare îmi pot lumina drumul înainte – și faptul acesta nu-i puțin lucru.

Consider că nu e un om *cumsecade* acel bogat care nu se rușinează de bogăția lui, în același timp compătimindu-l pe cel sărac. Și, vai, câți astfel de nesimțiți au produs cele trei decenii de așa-zis capitalism; în fond: o democrație putredă. Un lucru este cert: o decădere atât de periculoasă a moravurilor, în România, ca în aceste trei decenii capitaliste, nu s-a mai pomenit de secole. Și, în pofida acestei realități, lumea valahă tace și fuge prin străinezia pentru ca de-acolo să ponegrească apoi plaiurile natale dimpreună cu oamenii pe care i-a lăsat de izbeliște.

De multe ori încercând să prind clipa, mă gândesc: oare în viața omului există doar o succesiune rapidă de *prezent-uri* ori numai trecut și viitor? Cine știe!

Politica, în România, este crimă organizată. Oricum, fățărnicia și mârșăvia acestei activități nu are margini. Dar cale de ieșire nu-i, fiindcă în definitiv, aceasta este firea omului, aceasta este lumea.

Mi-am permis, cu câteva zile în urmă, așa cum am mai amintit nițel mai înainte, să-mi comand pe Net peste zece cărți; așa încât curierii la poarta mea precum sosesc albinele la urdiniș. Mi-am îngăduit acest răsfăț de a fi servit la poartă cu cele zece cărți fiindcă, realmente, primirea, posedarea și citirea acestora îmi produce o mare bucurie.

A-mi căuta fericirea ori măcar bucuria, zilnic, ar fi, cred, un lucru, înțelept. Așa încât ceea ce mi-am permis, comandând cărțile pomenite, constituie o părticică din această năzuință.

Corpul meu – un instrument pentru un experiment divin (?) în care se află captiv, printr-o voință divină, un suflet: sufletul meu.

Bătrânețea, degradarea fizică evidentă, incontestabilă, mă scutește de îndeletniciri care acum de-ar trebui înfăptuite mi-ar fi mai mult decât poveri.

Eliberându-mă de acest lest, care este trupul, voi deveni o ființă spirituală, nonspațială și atemporală. Deocamdată încă, întârziind pe-aici, zac în felurite neputințe corporale: spațiale și temporale.

Acum, în timp fiind, trăiesc; nemaifiind în timp, voi dăinui?

Găsesc pe fila de gardă a unei cărți o însemnare „misterioasă” a mamei, poate singura notație rămasă de la ea. Însemnarea constă în: „8 bucăți”, înscrisul fiind apoi subliniat, cu două linii, în chip categoric, ferm! Așez vârful creionului pe o buclă a cifrei opt și, încet, încep să parcurg ondulațiile cifrei, apoi liniile și curbele cuvântului notat, după care subliniez, urmărind trăsătura categorică a liniei ușor piezișe. În timpul acestui experiment retrăiesc acele vremuri când, începând să învăț literele alfabetului mâna mamei îmi ținea mâna mea nepricepută, învățându-mă să scriu, aceleași mâini ale mamei care, ținându-mi ambele mele mâini deasupra capului, m-au învățat să merg; apoi, să țin lingura și chiar și acul – învățându-mă să cos.

16 oct. 2019, miercuri: Citesc un soi de comentariu la Geneză. Comentatorul face următoarea supoziție, plauzibilă, din punctul meu de vedere: după izgonirea din Rai a lui Adam, Dumnezeu a pus heru-

vimii, cu săbii de foc, ca să păzească poarta pentru ca Adam să nu mai poată reveni pentru a gusta, de data aceasta, din Pomul Vieții. Însă dacă, conform supoziției comentatorului, adevăratul motiv pentru care Adam nu a fost lăsat să revină în Paradis a fost faptul că, după cele întâmplate acolo, și Paradisul căzuse, intrând în paragină, degradându-se, veștejindu-se? Poate că Adam a fost împiedicat să vadă dezastrul și să rămână cu imaginea inițială a Raiului. Este poate *nevoie* – din considerente divine – ca imaginea Paradisului să rămână neatinsă. Varianta aceasta îmi pare a fi catastrofică, și nu cred că Dumnezeu cu a lui putere să nu fii redresat imediat Grădina, chiar dacă aceasta ar fi fost afectată în vreun fel după cele petrecute acolo pe când Adam și cu Eva hălăduiau aici, poate plictisindu-se!

Profesional m-am *nimicit* încercând să fiu drept: necotizând, neperiind, nepupând și neploconindu-mă; ba mai mult de atât, am cutezat chiar să fiu înțelept într-un mediu potrivnic unei asemenea manifestări. Rezultatul? Deznodământul din 2008.

Trăiesc în prezent, dar ce o fi prezentul?! Încerc să-l observ și constat că nu mai e: a trecut; am, în schimb, o spuză de *trecut* și, încercând să privesc încrezător înainte, trag nădejde să pot avea și *viitor.* Căci deja, de când am scris prezentele gânduri, am și transferat mostre consistente de viitor în trecut: firește prin filtrul prezentului; dar ce-i totuși prezentul în care zicem noi că trăim? Încercând a-l „înhăța” observ că este o clipă, de fapt o fărâmă de clipă, în care viitorul se (tot) transformă în trecut. E, totul, un iureș: viitor – prezent – trecut, totul ieșit prin *strunga* prezentului, acest prezent care parcă nici nu ar fi! Dovadă că viața este atemporală, căci trăiesc înafara timpului, flancat însă, atent și permanent, de doi *îngeri*: Viitor și Trecut.

Doar copiii foarte mici și bătrânii (foarte bătrâni) trăiesc oarecum eliberați de poftele sexuale, deși atât copiii deja conștienți cât și bătrânii, încă suficient de conștienți, sunt în mod asiduu *vizitați* de necontenite asedii fantasmagorice cu tentă sexuală. (În tot acest timp, adulții, maturii, trudesc din greu pe ogorul perpetuării speciei!).

Fariseismul se revarsă, zi de zi, în valuri, peste noi; politicienii afirmă cu nonșalanță că sunt preocupați doar de binele poporului, în

realitate ei neavând nimic cu astfel de preocupări, cocoțați fiind la cârma țării din interese meschine, egoiste. Și asta de trei decenii.

Se afirmă că prin rugăciune omul încearcă să transforme prezentul atemporal în viitor, iar spiritualul în corporal. O fi, n-o fi?!...

Se prea poate că iubirea este salvatoare, pentru cel care iubește, chiar dacă acela este iubitor fie și numai de un singur om; căci asta înseamnă că Dumnezeu este prezent în cel care iubește. Iubirea și mila – acestea sunt, cu adevărat, sentimente nobile!

A ști că mori (omul), și a nu ști (animalul) – ce salt uriaș al conștiinței, nu încetez să mă minunez!

Aș vrea să simt bucurie, liniște, fericire – dimpreună cu o stare de iubire – față de toți și toate. Cum o fi oare?

De la profesor doctor Dănăilă citire: – *Boala este 50% stare psihică*... Tind să-l cred.

17 oct. 2019, joi: A face ceva în viață crezând o faci pentru tine. Ce amăgire! Căci nicicând nu poți ști dacă tu vei fi acela care se va bucura de roadele muncii tale ori altcineva.

Existența noastră pământească se desfășoară cu preocuparea orientată în chip preponderent către cele materiale, trupești – în detrimentul celei sufletești; astfel, suntem tot timpul pe un făgaș greșit, ignorând esența și menirea acestei existențe. Personal, zi de zi mă străduiesc să îmi cultiv sufletul, să-i acord atenția cuvenită mai cu seamă prin lecturi fel și fel, cred eu bine alese; dar, recunosc, sunt foarte deficitar la frecventarea bisericii.

Viața omului este profund viciată de sminteală, de lipsa dreptei judecăți – așa a fost și așa va rămâne, se pare, pentru totdeauna.

Dialog:

– Spune-mi o noutate!

– Lupul a devenit ierbivor!

Ce înseamnă civilizație? Deocamdată, din păcate, ea constă în scăderea volumului de muncă și creșterea plăcerilor, a trândăviei de cele mai multe ori.

E rău sau e bine, cert este că medicina stă tot mai mult în calea menirii morții. Nu știu dacă face bine, devreme ce tot nu te poate scăpa

de finalul tragic care ne așteaptă. Dar oare acest tragism e doar pentru cei care rămân sau e și pentru cel care pleacă?

Tot ce fac… dar ce mai fac?… e mai mult consolare decât făptuire utilă și necesară. Cert lucru e că, în pofida unor aparențe, cad în mod continuu și inevitabil. Atâtea neputințe, infirmități, dobândite-s oare toate de la *gustarea mărului* încoace*?* Așa cum se zvonește, și bănuiam și eu, o bună parte din aceste metehne le aveam, cu toții, dinainte. În consecință: *Păziți-vă de oameni* (Matei 10:17)

De câte ori îmi este dat să aud de voievozii noștri, mereu mă îngrijorez ca nu cumva să fi fost doar niște legende toaletate, aduse bine din condei de scriitori și de istorici.

Zile de toamnă mirifice: boltă de azur fără nici un petic de nor, iar pe pământ: culorile pastelate ale frunzelor tot mai contrastante, cu iarba încă verde. În aerul cald plutește melancolia.

18 oct. 2019, vineri: În aceste caiete consemnările mele arareori cuprind și comentarii; dacă se întâmplă totuși să se ivească astfel de notații, ele sunt izvodite, categoric, din multele-mi nemulțumiri, nedumeriri și dezamăgiri.

Am, iată, 30 de ani de trai în capitalism: 30 de ani de abjecte inumanități, hoții de ultimă speță, distrugeri de bunuri materiale, etice și estetice. Sunt, aceste trei decenii, ani de profunde dezabuzări, de înșelare a speranțelor, de constatare a ceea ce poate fi omul și societatea.

Citesc despre *zero*! Aflu că orice cifră este un element de ficțiune: nimeni nu l-a văzut pe 7 sau pe 9, ci numai șapte *case* sau nouă *cărți*. Dar cifra zero este de două ori ficțională: o dată pentru că e și ea o cifră, a doua oară, pentru că nu poate fi materializată prin ceva concret, prin felul caselor sau cărților; ea exprimă *o absență, o situație care nu poate fi percepută direct, ci numai prin negarea unor prezențe.* Rezultatul obținut este numit cifra zero; această cifră zero este indisolubil legată de infinit, fapt foarte vizibil în împărțirea cu zero. Da, numai că zero nu are ce căuta la împărțirea unui număr, la numitorul unei fracții. Este însă foarte concludent de remarcat ce se întâmplă

atunci când numitorul se apropie foarte mult de cifra zero, fără a o atinge însă! Se observă că valoarea fracției $\frac{1}{x}$ tinde către infinit (∞)…

Și, tot așa, dacă x crește, valoarea funcției tinde către 0, așa încât 0 și ∞ sunt *frați*, amândoi fiind elemente de ficțiune „de care avem nevoie ca de aer." Așadar, între 0, ∞ și Dumnezeu este o strânsă legătură.

Neivindu-mă, oare mai ocupam eu un loc în spațiul infinit și în timpul fără de sfârșit? Născându-mă ca ființă numită om am devenit limitat de spațiu și de timp, pentru ca mai apoi, să redevin atemporal și infinit.

Existența lui Dumnezeu poate fi lesne demonstrată dacă ai ochi de văzut tot ceea ce este în preajma ta ca fiind necreat de om: precum Natura toată și însuși omul.

În preajma vârstei septuagenare trăiesc o viață eliberată, în bună parte, de patimi; mai cu seamă de patima gloriei lumești.

Diminețile stau de vorbă cu sufletul meu, prin intermediul acestui jurnal. (Să mai zică cineva că scrierea jurnalului este un act infantil, lipsit de folos!)

Septuagenar, aproape, viitorul lumesc aproape că nu mai există, iar prezentul e cum e. Ce îmi mai rămâne?

Trupul omului face ca acesta să fie despărțit de Tot (de Întreg) prin spațiu. Trupul însă încearcă unirea cu Întregul. Culmea! Cum am devenit *eu,* m-am separat de ceva esențial, nici eu nu știu de ce, simt însă tot timpul că m-am rupt dintr-un întreg pentru a demonstra ce?!

E-mail, SMS, Facebook… – aștept tot timpul ceva din afara mea, ceva plăcut, îmbucurător. Gândindu-mă însă, constat că nu am nicio șansă de a primi *vestea cea îmbucurătoare.* Pe zi ce trece rămân tot mai singur, doar eu cu mine însumi. Tot ce îmi mai rămâne este o continuă strădanie de apropiere de Dumnezeu până la contopirea cu El.

Scopul vieții rămâne: iubirea și desăvârșirea spirituală, duhovnicească. Oare câți pași am fost capabil să fac în aceste două direcții, ambele ducând către Dumnezeu? Vin către Tine, Doamne, obosit și

împovărat, vin… Tare mi-e teamă, Doamne, că iubirea mea, prin fapte și prin vorbe, îți este insuficientă. Tu, Doamne, rogu-te ajută-mă!

Cred, convins fiind de fapt, că toată mintea mea, atâta cât o fi, mi-a fost dată să înțeleg că sunt o ființă neînsemnată, a cărei menire este să-și iubească semenii, și pe Dumnezeu, apoi să se desăvârșească sufletește, iar eu, Doamne, spune-mi Tu unde mă aflu pe acest drum! Te întreb asta cu smerenie, adică având conștiința nimicniciei, precum și umilința, având conștiința păcătoșeniei mele.

Eu: o infimă părticică separată (ruptă?) de acel Tot, prin corpul meu aruncat în spațiu. Caut, cât pot, ca în timp, să realizez conștiința apartenenței la Tot.

19 oct. 2019, sâmbătă: Despre suflet, spirit, duh (din lecturi):

Suflet: atunci când Creatorul l-a făcut pe om acestuia „i-a suflat suflare divină și l-a însuflețit”, adică i-a dăruit suflet. În limba română s-a păstrat dubletul *spirit-duh,* primul din latină, cel de-al doilea, din slavă, amândouă fiind sinonime aproape perfecte ale noțiunii de *suflet; spiritul* și *duhul* omului sunt treimea lui lăuntrică, după chipul Sfintei Treimi: sufletul îi corespunde Tatălui, spiritul îi corespunde Fiului, iar duhul îi corespunde Duhului Sfânt.

– Rostul omului, pe lângă desăvârșirea spirituală, este să fie fericit, mulțumit și să-i ajute și pe alții să se bucure de viața lor.

Citesc o scriere a lui C.V., absolvent de Seminar Teologic, apoi de Facultate de Teologie Ortodoxă, după care obține și un doctorat în teologie. Omul acesta a disecat Biblia și scrierile teologice încât, după toate cele dobândite, material și spiritual – a devenit… meteorolog!

Este o toamnă mirifică: caldă, zile în șir doar cer senin, culorile acestui anotimp fiind de-a dreptul splendori.

Dezvoltarea explozivă a tehnicii, a științei, în deceniile din urmă, a sporit posibilitatea interacțiunii oamenilor: dispozitivele de comunicare în masă (internet, telefonia mobilă, sute de canale de tv…, apoi, nu în ultimul rând, liberalizarea circulației omului pe mai toate continentele –, toate acestea au dus la o rapidă și uriașă dispersie a imoralității oamenilor; și asta din cauza faptului că majoritatea semenilor trăiesc în libertăți așa-zise democratice care încurajează depravarea

și corupția. Imorală fiind, așadar, majoritatea oamenilor – internetul fiind, în această privință o incontestabilă dovadă – , toate aceste cuceriri tehnologice nu pot altceva disemina decât ceea ce abundă, adică: imoralitatea. Toată această tehnică de comunicare avansată va putea fi cu adevărat folositoare societății abia atunci când mijloacele de influență a culturii vor deveni preponderente, dimpreună cu cele morale și religioase.

Dacă iubirea înseamnă empatie până la identificarea cu cel pe care îl iubești, atunci iubind toți oamenii, și, în primul rând, pe Dumnezeu, poți deveni asemenea Lui.

20 oct. 2019, duminică: Omul – un animal cu patimi egoiste. Religia înseamnă infinitul spiritual, deci relația (legătura, *religo*) cu Dumnezeu.

Viața toată se bazează pe jaf, pe minciuni, pe nedreptate – restul sunt vorbe de adormit copiii, amăgiri și multă violență iscusit mascată.

Sufletul – o victimă încarcerată în trupul fiecărui om; o pasăre nevăzută despre care se povestesc multe, fără ca nimeni să o fi văzut vreodată.

Se afirmă că omul este ființa care poate distruge și înlătura piedicile din calea manifestării iubirii. Nu sunt tocmai convins.

A fi totul și *nimic* – iată omul!

Multe dintre „darurile” pe care le râvnesc acum le-am avut cândva; între timp le-am pierdut, le-am uzat sau neglijat prin nepăsare ori proastă întrebuințare. Știu, a doua oară nu le voi mai căpăta.

Viața mea trupească se diminuează: măcar de-ar fi în favoarea vieții spirituale. În privința aceasta, am speranțe.

La ce bun atâtea preocupări, consumatoare de energii și mult timp? Mă gândesc la sumedeniile mele încercări de a mă dumiri de unde venim, încotro ne îndreptăm și altele asemenea…

De ce să caut tocmai eu să găsesc răspunsuri la întrebări la care nimeni, de mii de ani, nu a putut răspunde cu certitudine? Oricum, nu mi-e dat să știu, și nici nu e treaba mea de a ști, de a cunoaște aceste mistere, mai cu seamă că nici nu am cum să percep, și să pricep, eu aceste taine.

„Gândește-te că ce ți se propune aici nu este născocit de mine, ci e sediul eforturilor intelectuale ale tuturor, ale celor mai înalte minți și inimi omenești…”(Tolstoi, Jurnal, 19 febr. 1908).

Tam-tam dovlecesc, din nou, în Sovata; atâtea mașini câte s-au îmbulzit și astăzi, cu acest prilej, în stațiune, pe seama a câteva zeci de dovleci scobiți și trei clăi de fân, nicicând nu am mai văzut în Sovata. Mă-ntreb dacă lumea asta este teafără!

21 oct. 2019, luni: La Iași, la moaștele Sfintei Parascheva, văzuta-am, la tv, imagini cu creștini târându-se în patru labe și cu capul în țărână; apoi, în zilele trecute la Sovata, năvălind și călcându-se în picioare, desigur alți oameni, dar oameni totuși, îmbulzindu-se la doi dovleci scobiți și trei baloți de fân. În fond, care este omul cel adevărat: cel de la Iași ori cel de la Sovata? („Și a ridicat în slăvi veselia, căci nu este nimic mai bun sub soare, decât să mănânce, să bea și să se veselească… Bucură-te de viață cu femeia pe care o iubești și în toate zilele vieții tale celei deșarte.”) Bucură-te, așadar, *știind* că toate sunt deșarte.

În fața acestei zădărnicii, budismul propune lepădarea de lume, nu asumarea creștină, trăirea cu ea: cu deșertăciunea! Recitind din Eclesiast:

*Apoi, când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le-am făcut cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt, și că nu este nimic trainic sub soare. (*Eclesiast 2:11). Se întreabă, Eclesiastul, mai apoi: – Dacă și eu voi avea aceeași soartă ca nebunul, atunci pentru ce am fost mai înțelept?! (Eclesiast 2:15)

„Mi-am pus inima să cunosc înțelepciunea, și să cunosc prostia și nebunia. Dar am înțeles că și aceasta este goană după vânt” (Eclesiast 1:17).

Apoi: „Căci unde este multă înțelepciune, este și mult necaz, și cine știe multe, are și multă durere.” (Eclesiast 1:18).

Dumnezeu îi dă celui plăcut Lui înțelepciune, știință și bucurie; și, claie peste grămadă, îi mai dă și agoniseala păcătosului (vezi și Eclesiast 2:26).

„Pentru cine muncesc eu și îmi lipsesc sufletul de plăceri?” (Eclesiast 4:8).

Întreg Eclesiastul abundă de zădărnicia zdrobirii în viață pentru te miri ce dobândiri. Cu toate astea însă omul nu încetează să persiste în această nebunie a lui. De dimineața până seara târziu, adesea și noaptea, omul trudește neîncetat pentru cele prisoselnice. Ar trebui ca megafoane uriașe să fie instalate pentru a striga fără întrerupere versetele din Eclesiast; dar cred că nici așa omul nu ar putea fi potolit din avântul lui nebunesc și zadarnic.

Prin urmare, ar fi două căi de trăire:

a) cea creștinească: deșertăciune-i totul, dar asumăți-o, trăiește cu ea;

b) varianta budistă: dacă viața toată este cum este, anume: zădărnicie, atunci fugiți de ea!

De aceea, cred că sihaștrii, ca și monahii de altfel, au cu toții ceva comun cu budiștii.

22 oct. 2019, marți: „Sap” prin cugetările Regelui Solomon (Eclesiast): Solomon, în pofida deșertăciunii generale, a fost din cale afară de bogat. A avut o mie de femei, nerenunțând la nimic; în comparație cu acesta, Budha – celălalt mare dezamăgit al vieții – lasă totul, părăsind luxul și îmbuibările, pleacă în lume optând pentru o viață de ascet.

I. își încheie azi sejurul ei american; trei săptămâni ca trei zile au trecut în totală singurătate, lucie, pentru mine. M-am îndeletnicit doar cu lecturi, convorbiri telefonice, în varii direcții, apoi inerentele ieșiri cotidiene în Natura aflată în straie de sărbătoare.

Mă gândeam, în primele mele zile care au urmat plecării Idei în America să plec și eu undeva, nu prea departe, pentru două-trei zile; imaginea jalnică a circulației astăzi – fără drumuri adecvate la un flux de mașini halucinant de mare, și fără parcări, la care se adaugă lipsa mea de răbdare, toate astea m-au reținut acasă: singur, claustrat în camera mea. Și cred că foarte bine am procedat.

De câte ori deschid Facebook-ul îmi sar în fața ochilor articole, filmulețe postate de Mihai Șora. Omul – la 104 ani – e al naibii de

activ: și online, dar și offline (manifestații, prezențe la evenimente culturale ş.a). Clar lucru, este un omuleț cu adevărat uitat de Dumnezeu aici, printre cei vii. Alții din generația lui sunt de mult oale și ulcele, filozofului Șora arzându-i încă de giumbușlucuri, fel și fel: sociale, politice, filozofice.

Copiii oare vin de-acolo de unde au plecat „înaintașii" noștri?

… Am îmbătrânit, mă afund în bătrânețe, dar am devenit oare mai bun, mai înțelept decât eram în tinerețe? Nu sunt chiar sigur.

Binele înseamnă: înfrânare, adevăr, iubire; mă străduiesc a le împlini, ajută-mă, Doamne!

Încerc să-nhaț prezentul; acesta este cel năstrușnic dintre toți timpii: trecu-prezent și viitor. Trecutul îmi pare un timp blazat, obosit, prăfuit chiar. Viitorul îmi apare zglobiu, ca timp, nerăbdător, năvalnic și misterios. În tot acest… timp, prezentul este cel în care, cred, că ființez: el este, și nu e, apare și dispare într-un iureș năucitor, de parcă ar fi atemporal!

Unii se-mbată cu vin, alții – și nu puțini – cu sinele; eu, vreau să cred că m-am lecuit de ambele „licori".

A te simți la fel de inutil ca un fruct de păducel stafidit și înghețat de pe o tufă îndepărtată pe care nimeni nu o caută, nu o vede.

E teamă ori curiozitate tensionată sentimentul care mă-ncearcă atunci când mă gândesc la viitor? Cred că este vorba de amândouă stările dacă mă gândesc atent, concentrat; dar mai bine să nu mă gândesc!

23 oct. 2019, miercuri: I., conform programului, trebuie să fi ajuns la Budapesta. Va pleca de aici împreună cu sovătenii, care au și dus-o până în Budapesta, după ora 21.

Biet trup: întreaga noastră existență înseamnă distrugerea lui neîncetată. Dar, oare, în tot acest timp sufletul propășește mai tot timpul fiind într-o continuă frământare? În definitiv, viața toată nu este altceva decât o zbatere neîntreruptă a sufletului pentru a se elibera de trup – o luptă între trup și suflet, o confruntare în care întotdeauna câștigă sufletul. Postul – chinul, suferința trupului spre bucuria sufletului, zic

creștinii. Personal, nu am încercat acest soi de *punere în cui a poftei*, nefiind un creștin practicant.

Un gând năstrușnic: – Oare și veșnicia este tot o clipă ca și viața?

A fi liber: să nu vrei nimic de la nimeni.

– Dacă viața ar fi doar în prezent, asta ar însemna să negi trecutul, la fel și viitorul și să zici că existența se derulează doar în prezent: un prezent continuu. Însă eu cred că viața îmbrățișează toate cele trei momente: trecut, prezent și viitor.

La ora 2,45 I. sosește din periplul ei american. În mai bine de trei săptămâni a parcurs – cu bine! – peste 20 000 de km; și cred că asta-i lucrul cel mai important.

24 oct. 2019, joi: Mă sună Andreea, dis-de-dimineață, pentru a se interesa de modul în care a derulat călătoria de înapoiere a mamei; se bucură și ea că totul a derulat în cele mai bune condiții. Îmi spune că este obosită, vine de la serviciu, se grăbește să ajungă acasă pentru a se odihni.

A pleca din spațiu și timp, fără să știi nici unde, nici când: știi doar viitorul „carcasei”, tot restul fiind mister.

Un gând care mi-a răsărit acum în minte: să furi de la hoți, desigur că tot hoție se cheamă, dar mi se pare scuzabilă, chiar justificabilă fapta de data aceasta.

Acum, la aproape 70 de ani, tot ceea ce mai fac este să încerc a-mi îmbogăți sufletul prin lecturi.

Nu gloria lumească, ci apropierea de Dumnezeu trebuie să îmi fie scopul a tot ce mai fac. Dar pot eu respecta „programul”? Oare nevoia Lui de mine sub forma în care ființez acum care o fi?! Oricum, fiindcă mai sunt, mă simt mândru că Dumnezeu are *nevoie* de mine. În definitiv, alte pricini de mândrie nu am.

Bune ar fi toate dacă omul ar fi cu adevărat stăpânit de iubire; dar cum nu e…

25 oct. 2019, vineri: Rodirea vieții spirituale poate avea loc doar dacă diminuezi la maximum viața trupească, spun Sfinții Părinți.

Așadar, fugi de trup ca de o piază rea, mărește-i răul dacă vrei să năzuiești la o înflorire a vieții spirituale. Astăzi binele vieții omenești este neliniștitor diminuat, în consecință iubirea dintre oameni, adevărata iubire, sinceră, este doar o vorbă goală, de fapt toată lumea urând pe toată lumea. Suntem oare pedepsiți să nu ne putem trezi din această stare de decădere morală și spirituală? Mergând însă pe blestemata cale a supremației vieții materiale (trupești), nu ai cum să ajungi la propășire morală și spirituală. Din acest marasm se poate ieși doar iubindu-ne total semenii, până la sacrificiul de sine, uitând de ură, de egoism și de competiție; această din urmă caracteristică a ființei noastre m-a dezgustat toată viața; dar de cele mai multe ori, nu ai încotro: trebuie să întri în joc, adică în competiție.

Credința – biata de ea – nici măcar ea nu poate fi una și bună! Dar dacă se întâmplă să fie totuși una preponderentă, precum creștinismul, nici aceea nu poate exista nedezbinată, divizată fiind în: ritul catolic, greco-catolic, ortodox, protestant, luteran… Țăndări! Mintea cea neastâmpărată a omului vrea separatism, supremații, în loc să tindă către unitate. Toată existența noastră: educație, muncă, familie, distracție… menită-i parcă întru uitarea morții – a Nedoritei de oameni, cea pe care dorim să o dăm uitării, dar ea fiind cea care, orice am face, nu ne uită pe niciunul. (Ba da: se pare că l-a uitat pe: Mihai Șora!).

Încep să îmi dau seama că devin tot mai inapt pentru strânsoarea timpului și spațiului, aceste corsete asfixiante. Timp, spațiu, materie – ficțiune, vis, iluzie? De aici privită, viața de dincolo, cea din afara timpului și a spațiului, mi se pare și mai himerică; dar îmi place să cred că ea există. Eu zic că adevărata viață se află în afara timpului, precum și a spațiului, existența noastră de aici fiind un soi de pregătire pentru ceea ce va urma – adică, un fel de clasă zero!

26 oct. 2019, sâmbătă: Până la urmă, legile fizice rămân dovada cea mai fermă a existenței unei forțe supranaturale – a lui Dumnezeu.

România: o mai fi țară?!

„Dacă aș fi un om mare, aș interzice prin testament să mi se ridice și cel mai insignifiant bust. Niciodată nu am încercat o senzație

mai mare de zădărnicie, de inutilitate și de ireparabil ca în fața statuilor.” (Cioran)

Cu toate acestea Cioran „a pățit-o”: are nu statuie, ci statui, vreo trei sau patru, prin diverse locuri din țara.

27 oct. 2019, duminică: Zile însorite, cu temperaturi ca în lunile de vară, de mai bine de trei săptămâni; dar cum toate au un sfârșit, și acest deliciu se va încheia în curând.

Viața – o capcană? Dacă e așa, din ea poți ieși doar printr-o altă capcană și mai mare: una chiar cumplită!

Atunci când nimic nu va mai fi pe Pământ, nici măcar o gâză – soarele va lumina, impasibil, nimicul?.

Am vreo cincisprezece cărți „în așteptare” pentru a fi citite; până să le vină rândul multe dintre ele își vor pierde puterea lor de atracție, rămânând, ca atâtea alte cărți din biblioteca mea, necitite.

În scotocirile mele literare, persoana lui Cioran mă interesează mai mult decât scrierile acestuia, desigur cu excepția Caietelor care, indubitabil, sunt scrise la „două mâini”: Cioran și Simone B. Așadar, citesc și recitesc mereu cu aceeași plăcere aceste Caiete, interviurile și scrisorile lui Cioran.

Mă-ntreb: oare pentru un mort viața pierdută, cea lumească, este cu adevărat o pierdere ori un câștig?

A avea conștiința vieții în afara timpului și a spațiului, acolo unde se află viața adevărată.

28 oct. 2019, luni: De dimineață cu I. la piață. Deși e abia ora nouă, forfota pe drum, în prăvălii, în piețe este foarte mare. Lumea care se preumblă mai mult prin magazine, cumpărând (înhățând) totul, oamenii aceștia nici nu sunt în vârstă; mă-ntreb, oare la lucru cine mai este?! E totuși abia ora nouă! Ca să ieși dintr-o parcare trebuie să aștepți minute în șir până trec convoaiele de mașini, niciuna, firește, neîngăduindu-ți să ieși. Lumea toată este motorizată; ce nebunie, Doamne!

Avantaje ale bătrâneții: experiență vastă, potolirea voluptăților, uitarea, dar și o seamă de neajunsuri teribile, pe care nu le mai înșir

acum. Eu – ultima celulă șubredă a lui Dumnezeu. Trecutul începe să se estompeze în chip vădit; așadar, timpul ce mi s-a dat fuge, se diminuează, dispare. Simt tot mai mult că prezentul este atemporal.

Încă mai persistă vremea de toamnă caldă, aurie. Poate va mai dura o zi, două – apoi, adio toamnă a acestui an. Oricum va fi, ce-a fost, și încă mai este, se cheamă: o toamnă de basm!

29 oct. 2019, marți: Viața – o dură himeră: trecutul nu-i; viitorul încă nu e, iar prezentul: nu este, alunecă vertiginos, e o năzăreală!

Cel puțin de două ori pe zi îmi aduc aminte de o stare anume a mea, spirituală. Dar această aducere aminte e mai mult ca o temere și nu ca o bucurie – așa cum ar trebui să fie.

Egoismul omului din zilele noastre nu are margini: azi dacă animalul se numește om, acesta vrea cu orice preț bogăție, onoruri, glorie, plăceri cu ghiotura. Nu cunosc pe unul măcar care să-și dorească doar iubire fără bogăție. Ce oroare! Este evident că pentru ca să ai (bogăție) trebuie să iei cât mai mult de la alții; și grozăvenia aceasta nu are capăt, căci nesațul omului-animal este infinit. Vinovată pentru toată această stare este prea marea iubire de sine: iubirea corporală, mizerabilă, egoismul, uneori și egotismul, dezgustător.

Pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu am la îndemână trei căi: 1) credința, 2) rațiunea și 3) iubirea. Ar mai fi prin revelație, dar nici de această favoare nu am avut parte. Dacă mă gândesc la viața veșnică, viața de-acum, de-aici, mi se pare o butaforie, poate chiar o halucinație. Cu adevărat există doar ceea ce este în afara spațiului și a timpului: acela este Dumnezeu.

Trupul meu este învelișul corporal al sufletului meu, așa cum mărul este învelișul seminței pe care îl conține. Pentru ca această sămânță să poată da naștere la un alt exemplar trebuie ca învelișul să putrezească, tot așa și trupul omului trebuie să piară pentru ca sufletul să-și poată înfăptui menirea.

A avea un suflet strâmb, ciobit și complicat... (de reținut această formulare!).

30 oct. 2019, miercuri: Dimineață înnorată. După-amiază. Împreună cu I. ne-am propus să mergem la Sângeorgiu de Pădure pentru luminație la mormântul alor mei. Cu sufletul meu am fost de atâtea ori până acum! De data asta însă voi merge pentru materializarea acestei aduceri aminte a celor plecați într-o altă lume.

Trecutul și viitorul să nu le ai, iar prezentul să-ți fie zob: asta da viață!

Existența noastră ar trebui trăită cu bucurie, nu griji, frământări și închirciri (sufletești). Desigur. Pentru asta ar trebui ca omul să fie altfel croit, adică mai puțin hrăpăreț, mai iubitor în chip dezinteresat, necondiționat. Se afirmă că este posibil.

Luminația de la Sângeorgiu: încă un prilej de a constata, „la fața locului" deșertăciunea acestei existențe omenești. Da, totul este zădărnicie, și așa va rămâne în veacul vecilor.

31 oct. 2019, joi: Consacru, de când mă știu, timp îndelungat lecturii, îndeletnicirea aceasta fiind temelia sufletului meu. Am strâns în jurul meu – și încă mai adun – mii de cărți. Am crezut că la bătrânețe pasiunea aceasta mi se va mai ostoi, dar iată că faptul acesta nu s-a întâmplat așa; ba din contră, setea mea de lectură s-a accentuat, orice carte care se strecoară în intimitatea sufletului meu atrăgând după sine una sau două alte cărți pe care, cu o nebănuită și nepotolită osârdie le caut, pe Net, apoi le comand online. În continuare, după câteva zile, cartea râvnită este adusă la poarta mea, de către un curier, pentru a-mi stinge sau a-mi aprinde, în continuare, dorul pentru alte cărți.

Iubesc adevărul pur, așa cum este el, fără să fie mânjit, acel adevăr care descoperă și prețuiește *binele* – acolo unde se află acesta. Dar pentru ca această năzuință să mi se împlinească, nu ar trebui să fiu mohorât și cârcotaș, adeseori chiar și meschin, năzuros și mizantrop, mereu scârbit de aceste vremuri, pus pe gâlceavă; nu ar trebui să caut nod în papură, nu ar trebui să fiu bănuitor și mohorât mai tot timpul. ar trebui (hm!) să-mi alin melancoliile, să-mi ușurez inima grea, să privesc cu prietenie către oameni, să fiu binevoitor cu tot ce aud și văd.

Întredeschid ușa – este ora 9:20; afară e o vreme rece, de toamnă târzie cu arborii tot mai dezbrăcați, aproape de goliciune. Închid ușa cu repeziciune, apoi îmi continui repriza de lectură.

Zilnic, tac și fug cât mai departe, în sânul Naturii. Cutreier plaiuri silvestre cu poieni și pâraie păzite de arbori tăcuți și falnici. Port la piept aparatul de fotografiat și-un fluier: cu aparatul foto surprind imagini care le sunt plăcute ochilor și sufletului meu, în timp ce cu fluierul anunț, din când în când, „stăpânul codrului" (ursul) că mă aflu și eu pe teritoriul lui și, astfel, prevenit, să nu se repeadă la mine cucerit de emoția revederii spre a mă îmbrățișa (sau chiar pupa!).

1 noi. 2019, vineri: Despre „frăția" lui zero cu infinitul. *Sunt totul și nimic*: adică sunt zero (!) și infinit; pot fi *totul* când am conștiința că sunt o ființă spirituală : o *fărâmă de infinit,* inseparabilă de Marele Întreg. *Sunt zero* atunci când am conștiința că sunt (doar) corporal separat de M.Î., și îmi manifest conștiința iubirii numai față de eul meu corporal. Zero poate fi asociat cu: vidul, neantul, nimicul, neființa.

Cifrele – elemente de ficțiune; au semnificație doar atunci când sunt asociate cu obiecte, ființe (cinci mere, șapte cărți…). Zero („0"):

a) este o cifră;

b) nu poate fi „încărcată" cu nicio cantitate, specificul ei constând tocmai în faptul că exprimă o absență. (Abacul babilonian: între biluțe își imaginau cercuri goale – zerouri). Uimitor la cifra zero este faptul că aceasta este asociată *ombilical* cu *infinitul.* Acest fapt poate fi evidențiat prin împărțirea lui 1 la o cifră care se apropie de zero, fără să o atingă însă!

a) $\frac{1}{x}$, unde x = 0,1; 0, 01; 0,001;… 0,0000001…, valoarea fracției este crescătoare, tinzând către *infinit.*

(În fracția: $\frac{1}{x}$, în varianta de mai sus, dacă echivalăm numitorul cu felul de a fi al unei persoane, și dacă respectiva persoană este smerită și umilă, adică se reduce la cât mai mic și nesemnificativ, fapt concretizat prin valoarea lui „x" cât mai mică, atunci conștiința acestei persoane – valoarea fracției noastre! – are atributul divinității, fiind o ființă profund spirituală).

b) $\frac{1}{x}$; unde x = 10; 100; 1000… 1.000.000…, atunci valoarea fracției este descrescătoare, tinzând către *zero*.

(În fracția: $\frac{1}{x}$; în această variantă – a lui x crescătoare – poate fi exprimarea matematică a unei persoane grandomane, egoiste și egotiste, care își ignoră latura spirituală, fiind ancorată strict pe material, corporal)

Zero și infinit, adică: omul și Dumnezeu!

Atunci când dezertez în natură, fug de zgomotele exterioare, dar și de cele lăuntrice. Ajuns în sihăstrie, zarva lumii care m-a alungat din mediul meu domestic, devine armonie în timp ce savurez liniștit și cu încântare locurile, peisajele nespurcate de către om, căutând ca eu însumi să nu las urme evidente ale trecerii mele în aceste mirifice creații dumnezeiești. „Tăcerea eternă a spațiilor infinite” este spulberată de năstrușnicul om – acest *zero* –, materie iute pieritoare. Tăcerea aceasta eu o caut *aici,* deși știu prea bine că doar *acolo*, dincolo, o voi afla-o; poate!

2 noi. 2019, sâmbătă: Răsfoiesc Sfânta Scriptură (Eclesiast, Pildele); de reținut:

„… un câine viu este mai de preț decât un leu mort. Cei vii știu măcar atât, că vor muri cândva, însă cei morți nu știu nimic. Ei nu mai au de așteptat nicio răsplată, amintirea lor s-a irosit. Dragostea și zavistiile[10] lor – toate acestea de mult au pierit și niciodată nu vor mai avea parte de cele ce se petrec sub soare.”

Remarcă: a) sunt surprins de bogăția de sensuri, în semnificații a noțiunii de *zavistie*; b) existența unui pleonasm cras în traducerea Eclesiast 9:3-6, anume: „…ura lor, pizma și zavistiile lor.”).

Rețin, în continuare: „Omul crede că toate căile sale sunt curate și drepte, dar numai Domnul cunoaște cu adevărat sufletul omului.” Amin!

În continuare: „… noi nu ne pricepem rosturile, menirea, doar Dumnezeu este cel ce îndreaptă pașii omului.”

---

[10] Zavistie: invidie, gelozie, ură, intrigă, uneltire, ceartă, discordie, poznă, dușmănie, pâră.

Dacă aici, pe pământ, absolut totul este deșertăciune (*deșertăciunea deșertăciunilor*), atunci ce rost mai are ca în viața asta lumească omul să mai iubească, să mai creadă, să mai spere?!

(Este interesant faptul că Hristos nu pomenește niciodată de Adam, de omul vinovat de cădere!).

Sunt, iată, 10 ani de când socialmente sunt o entitate neglijabilă. Dacă îmi privesc postura din punct de vedere creștinesc atunci sunt *cineva,* anume: un umil umilit.

Clipe trecute, clipe prezente, clipe viitoare – un iureș înnebunitor; tropotul lor mă cutremură.

La tv – avalanșe de minciuni fetide rostite de doritori de glorie lumească, trecătoare, falsă: confruntarea candidaților la președinția României. Pe lângă că sunt hoți, iată că mai sunt și mincinoși, că doar așa e completă, rotundă, mascarada. Și sunt mulți, adunătură de nemernici; se îmbulzesc taman o duzină: 12 doritori, o întreagă bandă!

3 noi. 2019, duminică: La ora 10, împreună cu I. suntem la biserica ortodoxă „din deal" pentru a participa la slujba de pomenire a lui Mitu (șase săptămâni de la trecerea la cele veșnice.

Dumnezeu să-l ierte!

4 noi. 2019, duminică: Să ai senzația că vrei să dormi, neîntrerupt, o săptămână și să te descurajeze ideea că, la urmă, tot va trebui să te redeștepți.

Atunci când viitorul te apasă, în timp ce trecutul te doare: ciocan și nicovală.

Iubirea ar fi fundamentul a tot și toate; dar iubirea sinceră, adevărată, prin fapte, nu prin vorbe.

Să știi să alegi să faci ceea ce este original, profund, necesar: pot eu oare; mai pot?..

Viața toată înseamnă o sumedenie de renunțări trupești și spirituale; dar ca să îndeplinești condiția iubirii, ar trebui să renunți la toate cele care nu îndeplinesc cerințele conștiinței curate, legea Dumnezeului iubirii.

Mă gândesc la cât de relative – și chiar șubrede – sunt modalitățile noastre de cunoaștere a celor lumești, materiale, față de cunoașterea spirituală; și cu toate acestea, utilizăm atât de rar și de superficial acest mod de a ne apropia de cele *veșnice și adevărate*, crezând doar în ceea ce vedem ori auzim. Dacă imaterialul – spiritualul – există veșnic, atunci materialul (trecător) este o iluzie a ceva efemer în contrast cu eternitatea spirituală.

Utilitatea unor „capcane” în viața societății omenești este incontestabilă; mă gândesc la nevoia (!) de glorie lumească și la satisfacerea dorințelor sexuale, până la o anumită vârstă. Dar toate își au timpul lor. Dumnezeu ne-a aruncat în această existență, lăsându-ne cam de capul nostru. Iar roadele acestui adevăr se văd.

5 noi. 2019, marți: Dintr-o recomandare: „Cea mai rafinată desfătare spirituală este atitudinea iubitoare, bună, blândă, neprefăcută față de cel care te-a jignit; și mai rafinată e dacă reușești să-i faci un bine un bine fără știrea lui.” Ei, da: cine se înscrie, ia să-l văd?

Iubirea de tot e cea mai aducătoare de înțelegere, de pace – pe când iubirea de sine exclude iubirea față de tot. Așadar, nimic pentru sine ori foarte puțin, în schimb totul pentru alții.

Un scriitor clasic rus, dacă nu mă înșel, afirma: „Pentru a fi un artist al cuvântului trebuie ca sufletul să ți se înalțe foarte sus și, apoi, să cadă foarte jos. Atunci toate treptele intermediare îți sunt cunoscute și poți trăi în imaginație, poți trăi viața oamenilor aflați pe diferite trepte.”

Fără nicio legătură cu cele de sus: Doamne, câtă minciună în viața asta! Minciuni care de care mai pestrițe și mai gogonate. În tot acest timp, adevărul continuă să rămână, încă, unic.

Trăirea în prezent este esențială, dar din păcate nu prea este posibilă; poate doar în copilărie, atunci când încă nu te complici cu tot soiul de întrebări de felul: de unde vin, unde plec, de ce mă aflu aici și multe alte întrebări în fond fără de rost toate – ele mai mult îngreunând existența decât lămurind-o ori ușurând-o.

Gândindu-mă la mine. Mâhnirea și melancolia mi-au fost însoțitoare până acum, precum umbra, începând chiar din copilărie. Le-am acceptat considerându-le odrasle ale sufletului meu; apoi, mai târziu,

din odrasle au început să-mi devină stăpâne – și foarte adesea chiar mi-au devenit.

Înclinația pentru vulgar și pervers există la toți oamenii, diferă doar doza, care, la rândul ei, diferă de împrejurare și de permeabilitatea sufletească și morală a fiecăruia.

6 noi. 2019, miercuri: Din copilărie încă am căutat să-mi împlinesc viața interioară; de aceea, adesea am fost catalogat ca fiind un retractil mereu solitar și introvertit. Instinctiv, cred, mi-am dat seama că tot ce se află în sufletul meu este mai important decât ceea ce se află în exteriorul meu. altfel spus, încă de la o vârsta fragedă (opt-zece ani) eu „lucram” cu osârdie întru nutrirea sufletului meu, căutând a-l îmbogăți mereu cu noi lecturi, precum și cu minunatele priveliști ale naturii sângeorzene.

Omul – ființa mereu ahtiată după plăceri; or calea aceasta niciodată nu se întâlnește cu *binele,* nu are cum. De aici și veșnica nemulțumire, și nefericire a bietului om.

Să trăiești numai în prezent, pentru suflet, călăuzindu-te după *principiul iubirii*. Dacă s-ar putea înfăptui această aspirație – cunoscută bine de tot omul, dar prea puțin și sincer practicată, atunci viața noastră ar lua o altă turnură, posibilă fiind chiar schimbarea feței pământului. Dar pentru asta spiritul ar trebui să înfrângă materia.

Limba lui Dumnezeu este iubirea nu cuvântul: doar iubirea, mereu iubirea.

Lupta dintre corp și suflet: aceasta-i viața! Acum mă zbat să devin mai nevrednic precum am fost cândva, nu demult. Se pare că am reușite, din când în când, ajutat de pronia cerească, cea care îmi vede strădania și îmi mai retează din când din poftele oricum rărite!

7 noi. 2019, joi: Mereu conectați la viața materială, înțelegem foarte greu viața spirituală: atemporală și aspațială. Cu toate acestea, eu încerc măcar a o conștientiza (abia până aici am putut ajunge după o viață de om!), năzuință care deși pare elementară nu-i deloc lesnicioasă.

Azi voi face un drum la Tg.-Mureș, mai mult dintr-o obligație morală; altfel, nu am niciun chef de a călători în traficul acesta nebunesc.

Lumea aceasta, o lume complicată, încurcată și, ce-i mai rău este că e și rea.

Viața aceasta ne este dată parcă pentru a ne mânji de păcate, fel și fel, pentru ca mutându-ne de aici, dincolo să avem ce ispăși. Ce mai viață, ce mai trai!

Goana vieții pe calea cea greșită: aceea a lipsei de iubire; și ne mai mirăm că pe făgașul pe care hălăduim nu avem parte decât de rele: zădărnicii, vanități deșarte, boli. Da, căci credeam că bogăția, puterea și gloria ne pot aduce fericirea. Da, ne pot toate acestea induce o părelnică stare de fericire materială, însă această impresie nu este una adevărată, justă, deoarece toată această căutare a fericirii în bogăție, putere ș.a.m.d., nu numai că nu aduc binele, ci din contră – ne lipsesc de el.

Față de viața bezmetică din tinerețe, acum mi se pare că am o existență mai chibzuită. O fi, n-o fi?

Plouă mărunt, sâcâitor; frunzele căzute capătă o vagă strălucire bizară.

Muzica – un răspuns la o întrebare care nu a fost niciodată pusă. (Nietzsche)

8 noi. 2019, vineri: În scrierile contemporanilor mei constat absența adâncului tragic al existenței. De ce or fi fugind actualii scriitori de această realitate, tristă și profundă? Ori, poate, tocmai de aceea că este tristă se evită această temă!

Evoluția omului, în ultimele secole, este mai degrabă involuție. Pe plan spiritual, cel puțin, este clar vorba de involuție, chiar dacă pe tărâm științific, material, sunt aparente „dezvoltări și cuceriri."

Legea iubirii – care este, teoretic, atât de proprie omului – nu o prea vedem aplicată în traiul nostru cotidian; ba dimpotrivă. În schimb, vedem în orice clipă, la tot pasul, concurența, legea luptei pentru întâietate. O vedem și o practicăm – toată existența noastră bazată fiind pe concurență, rivalitate, întâietate. Ce eroare, ce oroare!

Odată cu vârsta pensionării, vin: boala, suferința, neputința; desigur, mai vine și pensia: cea abia simțită (nesimțită?).

Nu pe oameni îi servim, ci pe Dumnezeu; faptul acesta ar trebui să ne fie clar, să-l avem mereu în vedere, înainte de toate. Pentru asta ar trebui să sporim iubirea din noi tot timpul, încontinuu, spre binele nostru, al semenilor noștri și din respect față de Dumnezeu.

Mă gândesc adesea dacă toate *cuceririle științei* – rachete, avioane, Net, telefonia mobilă… – ne sunt cu adevărat de folos? Ori sunt numai niște provocări cărora am căzut victimă cu toții? Tare îmi este teamă că suntem doar biete victime. Dar ale cui victime oare: ale minții noastre? Dar mintea noastră-i robită cui?! Și, mai cu seamă, de ce, cu atâta râvnă și tenacitate? Această viteză năucitoare cu care năvălim pe calea obscură, uneori foarte dubioasă, a tehnologizării nu cred că ne poate fi benefică. Este mai mult ca sigur că ne aflăm pe o stradă înfundată. Bietul om!..

Notez aici de dragul splendorii relatării următoarea întâmplare istorisită de Al. Ștefănescu. Acesta, Al. Ș., ceruse de la Nichita Stănescu zece poeme pentru a le publica într-o revistă. „Chiar zece?”, întrebase Nichita…

În ziua în care mersese acasă la poet, ca să ridice comanda, Nichita îi dictase, pe rând, cele zece poeme. Apoi, în mod surprinzător, i-l dictase și pe cel de-al unsprezecelea, înafara comenzii, acest ultim poem, după părerea lui Al. Șt., fiind mai frumos decât toate celelalte zece. „Mai citește-l o dată”, îl rugase Nichita. Apoi, i-l ceruse înapoi și îi dădu foc într-o scrumieră, spunând: „Asta să rămână numai al nostru.”

Ce minunăție de istorioară!

9 noi. 2019, sâmbătă: Vecinul M. mă roagă să-l duc cu mașina astăzi la *Piața milei* unde se vor distribui pachete de ajutoare aduse din Olanda.

La ce bun să se mai aducă atâtea mizilicuri în țara când doar cu un leu (!) poți cumpăra un kg de astfel de nimicuri! Înțeleg ca cei care se îmbulzesc să capete astfel de ajutoare să fie doar niște neajutorați cu adevărat, nevoiți realmente de astfel de ajutoare, dar nu sunt, nicidecum. Ei se înghesuie să primească astfel de pomeni fiindcă le face plă-

cere pomana în sine, neuitându-se la urâțenia faptei. Îl voi duce deci pe vecinul M. ca să-și ia râvnita porție de *pomeană* olandeză.

Vreme deosebit de caldă, prea caldă; înfloresc pomii năuciți de astfel de temperaturi nefirești. Pe o astfel de vreme cum să nu fie și bietul om tot năuc?

Banditismul politic îmi stârnește dezgust. S-au adunat vreo 12 candidați la președinție: niște profitori, oameni de nimic, veniți din te miri ce tenebre. Niciunul nu mă convinge să ies ca să-l votez. Aș ieși însă cu o supremă plăcere dacă aș fi chemat să-i pălmuiesc: câte cinci scatoalce de fiecare obraz nerușinat – așa da; aș fi în stare să stau chiar la coadă pentru un astfel de *vot*.

(Vecinul M. nu a mai venit să mergem după coletul milei, în schimb aud urletul unui motoferăstrău tăind lemnele de foc în curtea lui. Clar: omul a optat să-și pregătească lemnele pentru la iarnă în locul ridicării *pomeanei.* Bine a făcut!

Așa stând lucrurile, cred că mă voi duce la Bezid, undeva prin preajma Lacului de baraj, mai cu seamă că vremea este în continuare deosebit frumoasă.

10 noi. 2019, duminică: Ieri, la Bezid, împreună cu I. Constat, iar și iar, similitudinea dintre specificul vieții vegetale și a celei animale (umane). În lumea vegetală: – Dacă se *rade* o pădure în chiar anul următor tăierii încep să se instaleze speciile invadatoare, speciile *pionier* precum: salcia, plopul, mesteacănul… În lumea noastră, a omului, dacă se întâmplă un cataclism, o tragedie, în urma căreia dispare o așezare, iute vine țiganul și repopulează așezarea, ignorând și înfruntând vitregiile așezării, neavând exigențe de felul: adăpost, muncă (asta de fapt nu-i… treaba lui!), hrană. Așa și pe malul Lacului de baraj din Bezid. Câteva familii de țigani „cutează” repopularea așezării, în pofida vitregiilor locului. E liniște, dealuri părăginite (pârloage), cu iarba bună de ținut niscaiva animale. Și, uite-așa, viața merge înainte.

Scurt istoric privind înființarea barajului: Pentru cei care au locuit în fostul sat Bezidul Nou, înființarea Lacului de baraj a însemnat o tragedie: gospodării (case, grădini, livezi) au fost acoperite de ape, oamenii fiind strămutați în marea lor parte, la Sângeorgiu de Pădure, plă-

tindu-li-se și o simbolică sumă drept despăgubire materială. Ideea tehnică era: se sacrifică un sătuc, dar se salvează un șir de localități situate pe malul Târnavei-Mici, de urmările dezastruoase ale unor posibile inundații ale apelor; nici într-un caz nu este vorba de exterminare, așa cum au *tradus-o* cei mai mulți implicați în fenomenul acesta, dureros, e drept, de transmutare; pe lângă acest considerent, la înființarea barajului s-au mai avut în vedere și: asigurarea unui debit de apă constant la obiectivele industriale, de-atunci, de la: Fântânele și Târnăveni.

Pe malul stâng al lacului au răsărit, ce-i drept, și foarte multe „specii nobile": oameni cu dare de mână, aceștia construindu-și case de vacanțe, mai cu seamă pe malul cu șoseaua alături al lacului. Aceste construcții ițite artificial, cu multe caracteristici care distonează cu ambientul, lipsite de simplitate și de utilitate practică imediată, sunt precum unele specii de arbori ornamentali care sunt introduse forțat în completarea regenerării naturale.

Omul – bizar animal! În loc să învețe iubirea și să se preocupe de desăvârșirea lui spirituală, el creează zgârie nori și agonisește valori materiale, cele repede pieritoare. Viața: lupta sufletului cu trupul; o luptă (zbatere) în care întotdeauna câștigă sufletul, trupul rămânând cu iluzia unei munci utile și a unei acumulări inutile. Aici, în această agonie (ca lucru, zbatere) dacă suntem atenți ne putem da seama că spiritualitatea noastră este atemporală și aspațială. Ne încrâncenăm însă, cu și mai multă îndârjire, să uităm zădărnicia a tot ce facem, adâncindu-ne în te miri ce activități.

Zi de vot. Nu particip, nu am pe cine vota. Sunt conștient că dacă în țara asta mai este o fărâmă de conștiință, de normalitate, altcineva decât Johannis nu poate ieși învingător, ceilalți 11 fiind niște măscărici având și ei niscaiva interese. Dacă cumva va fi nevoie de un alt tur, atunci voi merge să-mi aduc și eu aportul, decât să învingă un Diaconu M. ori un Cumpănașu!

Orice om, orice creație materială de pe acest pământ este o lucrare a lui Dumnezeu, plămezi ale Lui care servim (ar trebui!) exprimării iubirii Sale.

… Trupul, acest trup care ne presează parcă vrând a ne da de înțeles că trebuie în curând să ieșim, ca suflet, din el, căci *Contractul* a expirat!

Încerc, câteodată, să realizez că sunt independent de trup, că în definitiv, ceea ce se schimbă – îmbătrânește – este doar trupul meu, pe când sufletul meu doar se *luminează,* chiar dacă mai încet și mai anevoios.

Ieri, reîntorcându-ne de la Bezid, am trecut pe la Gară împinși fiind de un sentiment de nostalgie. Doamne, ce dezamăgire! Clădirea este devastată, fără uși și ferestre – o dărăpănătură ca și cum ar fi căzut o bombă pe ea. Cum este posibil să fie lăsată chiar într-un astfel de hal?! De fapt, linia ferată Blaj-Praid își trăiește, după o sută și ceva de ani, ultimii ani de existență. Un tren, cu un singur vagon, de parcă ar fi o fantomă într-un coșmar, se târăște – în fond degeaba, căci nu are călători – de două ori pe e zi pe acest traseu. Fantomei îi sunt numărate zilele… În tot acest timp, pe șoseaua îngustă aleargă nebune zeci de mii de draci din tablă, care de care mai iute, nici ele neștiind unde și de ce!

Ieri plimbându-ne pe dealul din Bezid pățesc o căzătură cum rar mi s-a mai întâmplat. Nu-mi iese din cap reacția Idei, sperietura ei, felul în care s-a prăbușit efectiv și ea lângă mine încercând să mă ridice, crezând că am pățit ceva rău, trudindu-se să mă salte, întrebându-mă disperată, necontenit, dacă am pățit ceva, și dacă mă pot scula. Am întârziat nițel, trântit în iarba păscută din jur, parcă vrând să prelungesc această stare copleșitoare de empatie din partea Idei.

Citesc despre *Creație și Evoluție*. Este atât de greu minții omenești să creadă careva dintre cele două teorii, spre a o accepta apoi ca fiind viabilă. Îmi pare că cea mai potrivită soluție ar fi să se afirme că problema (întrebarea) aceasta ne depășește pe noi oamenii; nu cred că ar putea fi o rușine să răspundem că nu suntem capabili să răspundem la această uriașă întrebare esențială.

(Mă irită prezența arivistului Rareș B. aciuat în stânga președintelui Johannis. Tipul este un nesuferit ahtiat de bani și de poziție socială selectă, un demagog viclean).

11 noi. 2019, luni: Plimbările mele cotidiene, pe lângă mișcarea în sine mai au ca efect și mizarea pe un rezultat benefic, relaxant, pe tărâm sufletesc. Cel mai adesea așteptările mele sunt îndeplinite. Schimbarea decorului, liniștea și aerul pur al muntelui îmi sunt binefăcătoare. Viața mi-ar fi de-a dreptul insuportabilă, dacă aș sta tot timpul acasă, atent mereu doar la șubreda-mi zidire trupească.

Ultimele cuvinte scrise de Lev Tolstoi: „Totul este spre binele celorlalți, și – *astfel* (n.m), mai ales spre binele meu.” (3 noiembrie 1910 – Gara Astapovo).

Trebuința mea de a scrie derivă și din absența dialogului din viața mea, precum și a nevoii de a-mi exersa limba română: cea pe care o utilizez atât de rar.

Atunci când plec undeva, plec, precum am amintit mai sus, pentru a mă mișca, mai puțin pentru ca să caut și să aflu ceva, căci știu prea bine că totul se află în mine: rău sau bun.

Clar lucru: civilizația este un progres material lipsit de morală (!). O să ajungă, oare, vreodată progresul moral la nivelul celui material? Greu de crezut.

12 noi. 2019, marți: Să crezi – excesiv – în doctori, ce *boală* cruntă, deși credința înseamnă lecuire pe jumătate! Supermarketurile noastre de toate zilele: nu 51%, cât se recomandă să fie produse autohtone (alimentare), dar nici măcar 5% nu cred că sunt pe rafturile acestora. Și, culmea, banii cu care te duci să-ți cumperi cele necesare traiului sunt banii străinilor, căpătați de noi prin împrumuturi. Iată, așadar, România capitalistă în pragului anului 2020!

Votul pentru alegerea feluriților candidați, la gospodărirea averilor țării, este o modalitate perfidă de a se putea cocoța viclenii în pozițiile cheie ale vieții noastre sociale. Cu alte cuvinte, o întreprindere de tras pe sfoară. În consecință, periodic gloata este adunată spre a fi păcălită. Poporul este chemat ca să aleagă niște hoți, mai vechi sau mai noi, deoarece alții nu avem! Odată aleși, aceștia se cocoață în posturi cheie care, ulterior vor jecmăni fără milă marea masă care i-a instalat. Și uite-așa, de treizeci de ani!..

Îmi propun să îmi dobândesc doar strictul necesar la capitolul material; mă străduiesc, în schimb, să încerc a-mi continua acumulările spirituale.

Femei aburcate în posturi deloc potrivite lor, dar atât de ahtiate de putere și de bani încât sunt în stare de a se comporta total nepotrivit firii lor: țânțari puși la plug. Cum de nu își dau seama că locul lor nu e mizerabila viață politică, că ele nu ar trebui să taie calea bărbatului folosindu-și toții nurii?! Degeaba, ele se vor puternice: *bărbate!* Ce păcat că nu rămân doar femei cinstite, cumsecade: ajutoare de nădejde ale bărbatului! Nici obligate nu ar trebui să umble pe aceste cărări alunecoase, nepotrivite menirii lor.

Mă gândesc, adeseori, ce bine ar fi să-i pot iubi sincer pe toți; dar nu pot, decât doar o infimă parte a semenilor mei. Dacă aș putea, sunt convins că aș fi mai liniștit sufletește, mai bucuros.

Bogăția, orgoliile, puterea – ce tâmpenii, ce năzuințe prisoselnice! Cu toate acestea, omenirea – existența ei se bazează pe aceste himere infecte.

Scriu cu plăcere, altfel nici nu aș putea scrie. Dacă de pildă ar trebui să scriu la comandă, pentru bani, fără nicio plăcere, consider că m-aș prostitua sufletește.

Fizic mă mișc, mă-ndrept către finiș. Spiritual însă, aș mai avea enorm de multe de făcut; abia acum îmi dau seama că aici, în zona aceasta, doar aici, se află frumusețea și rostul adevărat al vieții. Ca atare, mă bucur că în viața mea am acordat – și mai acord încă, atâta vreme cât voi mai putea – timp mult cititului și, în parte, scrisului. Nu am pregetat, de asemenea, a-mi delecta ochii și sufletul cu splendorile naturii – această din urmă pasiune devenindu-mi, din fericire, chiar meserie.

Doamne, viața-mi toată m-am ferit să fac ticăloșii; cred că acest capitol al existenței mele este îndeplinit prin nesăvârșire! Ajută-mă, Doamne, să mai înfăptuiesc câte ceva pe calea împlinirilor mele lăuntrice, întru liniștea și bucuria mea. Amin!

Combinarea, amestecarea cuvintelor cu muzica îmi pare a fi neavenite, deoarece, în definitiv, cele două moduri de exprimare ale sufletului omului nu suportă așa ceva. De aceea, dacă zic că îmi place poezia sau proza, ele mă atrag dintr-o mare dragoste de cuvinte. Atunci când

sunt încântat de muzică, niciun gângurit de voce umană nu vreau să aud, preferința mea într-ale muzicii fiind cea simfonică.

A mă împotrivi răului – nu pot: sunt o buturugă mult prea mică pentru a răsturna orice car. Atunci însă când zăresc acest rău caut să fac tot posibilul să-l evit.

Răsplătind răul cu binele, o să-mi rămână, oare, atâta bine încât și binele să-l pot răsplăti cu bine?! Vedea-vom.

Uneori mă-ntreb: – Oare oamenii chiar sunt ființe raționale (vezi: lăcomia fără saț, tehnologizarea excesivă, absurdă, fărâmițarea socială prin politică pluripartitism)?

13 noi. 2019, miercuri: Desigur, mintea mea este îmbibată de multe raționamente nu tocmai corecte, precum și de puzderii de prejudecăți; cu siguranță ar trebui să fiu mai *copilăros* în gândire și comportare.

Mă paște o întrebare: – Dacă aș fi rămas un analfabet, oare pe ce cărări aș hălădui acum? Cred că în această variantă modelarea mea lăuntrică petrecându-se altfel aș fi fost cu ceva mai simplu, ca spirit – spre binele meu și al celor din jur.

Doamne, e atâta rău în lume și atât de puțin bine! Oare acesta să fie omul, cu adevărat?! De ce nu am fost plămădiți sinceri și profund religioși, fără preocupări zadarnice, de prisos?

Pricini fel și fel mă macină; și fiindcă nu prea obișnuiesc a mă exterioriza, uzura mea lăuntrică este cu atât mai accentuată. Apoi, tot ce rămâne în urma acestui măciniș – acela sunt eu.

Omul având moartea mai tot timpul în minte, caută subterfugii, amăgiri prin intermediul cărora să înșele Nedorita de oameni. În final, tot ceea ce reușește este autoamăgirea. Gloria și bogăția sunt cele mai mari amăgiri ale minții umane. Ele mai complicând viața omului, nefolosindu-i cu nimic *dincolo.* La ce bun atunci?

Cam așa se întâmplă și cu erudiția. Apoi, progresele tehnologice: mai toate aduc după sine neajunsuri spirituale.

Citesc o recomandare pentru toți cei care practică arta: „Orice fel de artă trebuie să fie simplă, limpede, și să capteze sufletul.” Este de reținut. Omul acumulează cunoștințe fel și fel, cele mai multe dove-

dindu-se totalmente inutile, în loc să le dobândească doar pe acelea care să-i fie cu adevărat de folos pe parcursul vieții.

Internetul și televizorul. Două instrumente periculoase, având însă bine mascate adevăratele lor fețe. Dacă nu-ți funcționează spiritul de selecție, din cele două haznale mai sus pomenite lesne te poți alege cu cea mai neagră și fetidă mizerie a sufletului omenesc.

În acest moment I. îmi oferă spre citire notațiile ei săvârșite într-un carnet pe durata călătoriei ei americane (24 sept. – 22 oct. 2019). Consemnările sunt atractive, cu mult bun simț efectuate și, pe alocuri, cu un umor discret. Le citesc pe nerăsuflate – deci sunt bine scrise!

14 noi. 2019, joi: Nu mai știu care filozof afirma – și pe bună dreptate – că a-l judeca pe altul este ca și cum un câine și-ar lătra propria-i imagine dintr-o oglindă; mi se mai întâmplă și mie să mai fac, câteodată, pe câinele buclucaș privindu-mă în oglindă!

„Un om care are simțul datoriei, sentimentul că este obligat să facă ceva bun pentru comunitate, acela este deja un om religios.” Afirmația îi aparține lui Tolstoi și îl cred cu o condiție însă: actul lui benefic societății să nu fie în niciun fel remunerat; nici chiar prin pomenirea lui în vreun fel.

Tolstoi despre Dostoievski în *Frații Karamazov*: – Din punct de vedere artistic descrierile sunt bune, dar există o ironie nelalocul ei. Detestabil în conversațiile eroilor, însă vorbește Dostoievski însuși. Ah, nu e bine, nu e bine! Toate personajele folosesc același limbaj. Mă surprinde că Dostoievski este atât de prețuit… Inventează, exagerează – nu-i artistic. Este ciudat că se bucură de o asemenea glorie.

Să fie oare o invidie a titanului în fața rivalului?

Influențat de scrierile diaristice ale lui Tolstoi sunt înclinat să cred că moartea este întoarcerea (spirituală) la Dumnezeul Iubirii din care cu toții purcedem.

Cenobitism = specific anahoreților. Sufletul meu este unul de anahoret; am căutat, și mai caut, dintotdeauna sihăstria, evitând pe cât posibil omul.

Undeva, într-un psalm: „Întoarce ochii mei ca să nu văd deșertăciunea!” Or noi, oamenii de astăzi, nu ne mai săturăm, nu ne mai ajung cei doi ochi ca să ne zgâim la cele exterioare ca nu care cumva să ne scape vreun colțișor al lor.

Cu toată modestia: cred că destinul meu a fost sub natura și înzestrările mele; dar nimic nu este întâmplător.

Suntem pe-aici ca să plătim; sau: plătim pentru că existăm: cam asta-i esența trecerii noastre pe aici.

Din lecturi: Iisus niciodată nu s-a rugat într-un Templu, deși a intrat de foarte multe ori, fiind acolo ca să învețe mulțimea. În schimb, s-a rugat în Grădina Ghetsimani, pe țărmul Mării Galileei, la mormântul lui Lazăr.

Eres, erezie: practică religioasă neoficială. Eretici mulți și azi.

Ieri trecând prin pădurea din spatele autogării, la marginea ei, către pârâul Ghera, pe fosta Vilă a Pionerilor, în prezent dărăpănată, doi copii, având vreo 10-12 ani, cocoțați pe acoperișul clădirii cântă, de fapt urlă, de mama focului Imnul României în timp ce aruncă în toate direcțiile țigle de pe acoperișul vechii clădiri. Nu mă amestec, nu, fiindcă la nici zece metri sunt case ai căror proprietari îmi sunt cunoscuți.

O remarcă interesantă: Hristos a vindecat bolnavi, a înviat morți, dar nu a întinerit niciun bătrân; dovadă că bătrânețea este fără de leac!

15 noi. 2019, vineri: Cu 41 de ani în urmă se năștea Andreea; ce mult e de-atunci! Pe de altă parte, parcă a fost ieri. Astăzi, fiica mea, a noastră, se află incredibil de departe, parcă pe o altă planetă. Îi doresc să aibă bucurii și sănătate!

Din când în când revin la lectura Sfintei Scripturi. Astăzi: Predica de pe Munte și despre Milostenie și rugăciune (Matei, cap. 5 și 6). De reținut: – A nu mă împotrivi răului! Acelora care sunt vrăjmașii mei, celor care mă blestemă, să-i iubesc și să-i binecuvântez, să le fac bine celor care mă urăsc, apoi să mă rog pentru cei care asupresc și mă ponegresc. Să dau tot ce am, să sufăr, dar să nu mă împotrivesc răului și răilor! Parcă și Luca 14:26 este mai lesne de înțeles dacă pentru a deveni ucenic al lui Hristos trebuie să-ți iei crucea și să renunți la tot; căci

numai astfel poți fi pregătit pentru toate urmările ce decurg din îndeplinirea legii privind neîmpotrivirea la rău.

Așadar: să nu mă împotrivesc răului (Rabdă inimă și taci!).

La un magazin din localitate. După ce îmi aleg o sumedenie de produse alimentare, preponderent fructe, bucurându-mă că am găsit tot ceea ce am căutat, ajungând cu *tărăboanța* la casă, moment în care se produce o pană de curent. După ce așteptăm minute bune, peste treizeci de cumpărători, – suntem poftiți de un lucrător al magazinului să abandonăm în fața casieriei produsele alese și să părăsim prăvălia. Iată cum o pană de curent ne poate juca o festă lăsându-ne cu buzele umflate. Ies din unitate gândindu-mă cât de robi suntem curentului electric – acest dumnezeu-mic al zilelor noastre.

16 noi 2019, sâmbătă: Voi merge la piața săptămânală pentru a cumpăra porția de semințe de floarea soarelui menite păsărilor cerului pentru lunile de iarnă care urmează. Va fi anevoioasă intrarea cu mașina până la negustorii de cereale, dar nu am încotro, trebuie să intru până la tarabe.

După ora zece va veni un tâmplar pentru a-mi drege tâmplăriile din casă, obiecte care, în timp, au suferit deformări sau avarii; așa încât lecturile mele matinale de astăzi vor fi ciuntite drastic.

Adevărul (creștinesc) este – conform unui filozof francez – ceea ce va rezista înțelegerii, exprimării și împărtășirii; sau, altfel spus: „Adevărul nu poate fi cunoscut; și chiar cunoscut, el nu poate fi exprimat, iar exprimat – nu poate fi înțeles.”

De ce oare dintotdeauna omului i-a plăcut prostia?! „Până când, proștilor, veți iubi prostia!” (Pilde, I:22).

Mă gândesc adeseori că dacă la unii scrierile sunt fragmente, la mine sunt… cioburi amalgamate. Nu m-am aventurat nicicând la o dezvoltare detaliată a unor idei preferând variația, saltul de la o idee la alta, așa cum, de fapt, procedez și în viu grai: săltăreț în abordare, însă cam mohorât în conținut.

17 noi. 2019, duminică: Vizionez, consecutiv, două filme cu același conținut: viața lui Tolstoi. Primul, pe care abia l-am putut acce-

sa, virusându-mi computerul, este o producție americană din anul 2009 și se intitulează: *Ultima stație*. În schimb, al doilea film este o producție sovieto-slovenă din 1984, ușor accesibil, numindu-se simplu: *Tolstoi.*

Impresii. Primul film: mare tam-tam, culori, tehnică: mofturi – ioc sentimente. Acest film dovedește clar că într-un sfert de secol omenirea a progresat tehnic, în schimb a regresat, mult, spiritual.

Cel de-al doilea film: alb-negru, realizat cu mult bun-simț și sensibilitate, axat pe cele sufletești; m-a câștigat acesta din urmă, fără doar și poate.

… Problemele de fond ale vieții ar fi două:

1) Moartea.

2) Sensul vieții. (Aparenta lipsă de sens, sentimentul absurdului!). Dar în afară de acestea două, câte altele, mai puțin profunde, nu ar mai fi, anume: cele multe ascunse nouă, oamenilor.

Cu I. prin Ocna de Jos. Zi senină de toamnă târzie; ne preumblăm pe străzile rustice ale așezării secuiești cu oameni harnici și case arătoase. Ici-acolo întâlnim gospodării vechi (care ne evocă satele copilăriilor noastre), dar nelăsate în paragină, chiar dacă unele dintre ele par a fi nelocuite.

A fost o după-amiază deosebit de frumoasă.

18 noi. 2019, luni: Lecturi tolstoiene cu nuanță creștin-ortodoxă; pentru detalii consult și Sfânta Scriptură, combinarea celor două scrieri fiind de cele mai multe ori o modalitate mai concludentă de înțelegere a viziunii lui Tolstoi în ceea ce privește ortodoxismul. Ca să-l citez pe Tolstoi: „D.v.t” (adică: *dacă voi trăi*) va trebui să recitesc Sfânta Scriptură; se impune)

Urmăresc, pe Youtube, masacrarea ursului victimă a circulației nebunești de pe DN 13A, între Sovata și Praid. Cazul acesta dovedește limpede cine e omul și cum se comportă față de natură și viețuitoarele ei. Orice comentariu este de prisos. A fost un urs mare, de peste 300 de kg, acesta fiind prezent în zonă și pentru că în apropiere există un hrănitor prin intermediul căruia vânătorii atrag urșii cât mai aproape de drumurile de acces pentru ca, mai a apoi, să le fie mai la îndemână de vânat. Este de notat că în zona aceea în care, iată, sălășluia ditamai ursul

am trecut de zeci de ori, de vreo două ori chiar l-am văzut; este adevărat, am căutat să părăsesc iute locul, îndepărtându-mă în liniște de acea instalație vânătorească prost amplasată, anume la circa 500 de metri de drumul auto, obișnuind astfel, în mod periculos, animalele mari (urșii, mistreții, cerbii) cu zarva așezării omenești, momindu-le, în același timp, cu hrană (cereale și granule).

19 noi. 2019, marți: Sunt, oare, o victimă a bibliomaniei? Găsind, pe Net, autori și titluri de cărți, am ajuns să nu mă pot abține să nu le comand; și-așa, numărul cărților din biblioteca mea crește vertiginos. Nedumerirea mea derivă din faptul că pentru a le citi pe toate cele pe care le am în posesie, mi-ar trebui încă vreo două vieți. Ei bine, trebuie să mă potolesc cu achiziția de noi cărți.

În viață, găsirea acelui ceva care este *adevărul* și nu iluzia este de o importanță covârșitoare.

Citesc despre Înviere, anume că aceasta nu poate fi trupească și personală, ci doar o deșteptare a vieții, un fenomen conceput (divin) ca fiind unul colectiv.

Traiul doar pentru sine nu este înțelept; acest mod de viață fiind, de fapt, și un păcat. De aceea, oamenii caută pentru viața lor scopuri din afara sinelui: trăiesc pentru copii, pentru familie, pentru popor – pentru tot ceea ce nu moare odată cu viața personală.

20 noi. 2019, miercuri: Voi merge împreună cu I. La Odorhei pentru niscaiva cumpărături.

Zilele sunt încă frumoase, de toamnă târzie, răcoroase doar dimineața și seara (noaptea).

„Pentru că, după cum trupul fără suflet mort este, așa și credința fără fapte este moartă.” Singurul semn de credință este doar fapta!

Omenirea de când e lumea se află pe o cale greșită; ea dintotdeauna a căutat, și caută, pe tot parcursul vieții doar fericirea personală, pe când adevărata viață constă în slujirea altora, în umilirea în fața tuturor.

21 noi. 2019, joi: Nedumerire: Dacă principalele porunci ale lui Hristos sunt dragostea pentru aproapele și propovăduirea învățăturilor sale oamenilor, viața Lui toată petrecând-o în iureșul de păcătoși, prostituate, vameși și farisei –, atunci nu înțeleg cum se ajunge la a te îndepărta de toți, de lume adică, și a-ți trăi viața în chinovie? Desigur, va mai trebui să citesc; ceea ce și fac.

„Călugării sunt acei oameni care s-au despărțit (rupt de lume), totuși sunt conectați, în mod invizibil, cu totul și cu toți prin rugăciune și prin iubirea pentru Hristos. Ei sunt oamenii care și-au îndepărtat din minte lumea obiectelor materiale și, prin înfrânare, iubire, rugăciuni și cânturi de slavă, se concentrează în întregime asupra lui Dumnezeu.” (K. C. Markides)

S-a considerat, de către cei care renunță la viața lumească, că de vreme ce singura realitate a vieții – viață care, în fond, fiind o pregătire continuă pentru moarte – este divinitatea, în consecință, a mai trăi în lume nu mai are sens. Atașamentul față de persoană și de posesiune a dispărut, rămâne doar așteptarea clipei de trecere, de multe ori așteptată cu nerăbdare și bucurie (!).

A grăbi acest moment prin suicid nu este creștinesc; apoi, nici nu este sigur că schimbându-ți starea, în acest mod, vei da de una mai bună!

Hristos: – Nu alerga după toate femeile, ci unește-te cu una și trăiește, ție are să-ți fie mai bine.

Iată o învățătură valabilă oricărui bărbat, de oriunde și de oricând; și, de ce nu, și femeilor?).

22 noi. 2019, vineri: Îmi vine în minte un salut – pioneresc – pe care îl învățam prin anul 1959, ca proaspăt pionier: – Fiți gata! rostit de comandantul de detașament, la care detașamentul răspundea, în cor: – Sunt gata întotdeauna! Gata la orice. Ce vremuri! Da, ne-au dat gata: și ăia, și ăștia. Rău de tot.

Deși pe-atunci rostirea acestui salut avea o anume conotație patriotică, abia acum, la aproape 70 de ani, încerc să pricep sensul adevărat al acestui salut, anume: trebuie să fiu gata, în orice moment, pentru

suferință și moarte. Da, iată sensul – adevăratul sens al acestui salut care, acum 60 de ani, îmi semnifica cu totul altceva (!)

Adevărata fericire a omului constă în a-i servi pe alții, nu ca să fie el cel servit; omul însă încurcă înțelesurile… Acum, în vremurile acestea, *șmecheria* constă în a fi servit fără să clintești un deget, doar pentru că, vezi Doamne, cine ești tu! Asta se practică, asta se poate vedea în zilele noastre.

Duminică – al doilea tur pentru alegerea președintelui țării. M-am decis să mă duc să votez, dar, Doamne, cu câtă silă voi pune ștampila pentru unul dintre ei, asta numai eu pot să știu!

Cei 30 de ani de – ce o fi acest regim? – drăcovenie infectă care învrăjbește român contra român pentru ca, în tot acest timp, cei cocoțați la cârma țării să jefuiască în continuare țara cu nesaț. Da, voi merge la vot cu un enorm dezgust, alegându-l pe unul dintre cei doi care nu mă reprezintă. Apoi, după alegeri, veni-va învingătorul cu alaiul lui de hoțomani cu ochii strălucindu-le de viclenie și nesaț, dându-ne, nouă alegătorilor, cu tifla-n nas.

Oare dacă omul ar reuși să împlinească voia lui Dumnezeu, ar putea fi cu adevărat fericit! Se pare că suntem blestemați să nu putem fi în stare să respectăm cele zece porunci, fiind cu toții niște năuci în toată această învălmășeală numită viață. Creștinește gândit, la tot răul primit ar trebui să oferim prinosul nostru celor care ne mint și ne fură. Este greu, Doamne!.. Cum să răsplătești șleahta de oameni (?) legați între ei prin hoțomănii, înșelăciuni, înregimentați sub sigla anumitor partide politice – indiferent care or fi ele –, căci nu toate au dovedit, cu vârf și îndesat că au fost și sunt bande organizate de trădători, mincinoși și jefuitori?! Atunci când mulțimi de nemernici se vor repezi spre Iertăciune, aș vrea să aud un glas de tunet care să rostească: „Niciodată nu v-am cunoscut, depărtați-vă de la Mine, voi toți care săvârșiți fărădelegea!” Amin!

Plimbările mele cotidiene sunt cam pe aceleași trasee. De o vreme am niscaiva rezerve în a mă aventura în sihăstrii din pricina tevaturii ursești. Singura-mi armă într-o eventuală confruntare este un fluier „Pionier”, fluier care m-a însoțit peste trei decenii și în cariera mea silvică.

23 noi. 2019, sâmbătă: Citesc despre Noua Spiritualitate ca posibilă soluție de ieșire din impasul lumii contemporane. În acest sens, se promovează mai mult respect pentru viață, nevoia de schimbare a fiecăruia dintre noi, în acord cu Legea fundamentală a Universului, cea care postulează înfăptuirea binelui, a frumosului, a armoniei, și nu a urii și a dezbinării care copleșesc viețile.

Sunt pe cale de a citi un roman (!), fapt necomis de mine de câteva decenii. Scrierea se numește: *Ultima gară*, autor fiind Jay Parini. Desigur, pricina unei astfel de lecturi este Lev Tolstoi. Amân totuși citirea acestei cărți în favoarea unui interviu cu Octavian Soviany.

24 noi. 2019, duminică: Biet om – o entitate de manevră pentru câțiva perfizi (perverși) dornici de parvenire; aceștia astăzi ne cheamă să-i punem pe făgaș, vezi Doamne, spre binele țării. Voi merge și eu pentru a-i cocoța acolo unde zic ei că vor să ajungă.

Pe Net, tam-tam-ul Luizei Palanciuc (Șora) – păpușara filozofului matusalemic Mihai Șora; aceasta îi pune în cârca soțului atâtea „producții” filozofico-social-literare încât se vede de la o poștă că autorul acestora este o *autoare*, mai tânără cu o jumătate de secol decât afișatul ticluitor de fapte și idei./

…În tot acest timp, pe Facebook mai cu seamă, lumea exultă și-l preamăresc, uimiți, pe bătrânul filozof, mirați din cale-afară de capacitățile fizico-intelectuale ieșite din comun ale filozofului uitat de Dumnezeu. Oameni buni, uitați-vă în spatele paravanului pentru a vedea cum păpușara Palanciuc jubilează cu mânecile suflecate.

Postura mea, din 2008 încoace, este cea de pensionar în căutare de îndeletniciri menite a mă amăgi cu gândul că încă aș mai fi bun la/de ceva.

Ieri în pădurea din spatele livezii. Toate frunzele fagilor seculari se află la picioarele mele. Un covor vegetal, ruginiu, foșnitor constituit din frunze decăzute din semeția lor de odinioară. Măreții fagi se uită precum niște madone despuiate, pudic acoperindu-și goliciunea cu ramurile rare, vineții. În fața mea, pe un lujer, o singură frunză necăzută încă, tremură la gândul inevitabilei căderi. Încerc să o încurajez stând de vorbă cu ea, spunându-i că va fi bine, nu va simți nicio durere, va fi

doar o subită desprindere imperceptibilă, urmată de o lină plutire către celelalte frunze ale pădurii care o așteaptă spre a o îmbrățișa. Atunci când vor fi din nou împreună, îi vor povesti despre noul veșmânt al arborilor care va fi mult asemănător lor, frunzelor, doar că acesta va veni din ceruri sub forma unor petale plutitoare, albe și reci, pentru a plămădi straie de mireasă pădurii dornice de un nou anotimp cu flori și păsări, pe nume: Primăvara.

Mărul roșu de pe masă îmi aruncă o altă imagine, de demult, din copilăria-mi sângeorzeană.

Era o iarnă geroasă, cu zăpadă mare, așa cum numai pe-atunci se întâmpla să fie. După ce împreună cu alți câțiva fârtați de săniuș ne-am abandonat săniile pe derdeluș, ne-am apucat brusc să ne războim cu omătul rece, uscat, greu lăsându-se a se transforma în bulgări; cu toate acestea, răfuiala noastră cerea muniții, așa că nu ne-am lăsat până când ne-au înghețat mâinile înroșindu-se asemenea obrajilor. Văd și acum cum unul dintre amici, încet, metodic, scoase din buzunarul pantalonului un măr mare, roșu. În clipa aceea soarele se ascunse după un nor.

Soartă de păianjen surprins pe masa din foișor: M., vecinul meu, zărindu-l îl strivi cu palma, apoi, după ce îl mătură de pe tăblia mesei cu palma ucigașă, gâza făcută zob, cade sub bancă. M. perseverent, îl mai strivește o dată cu piciorul. Aceste ultime secunde ale bietului păianjen tare mai seamănă cu soarta bietului om aflat la cheremul sorții.

P.O. – tipul perfect al perfidului, încadrându-se perfect definiției termenului adjectival: „ … sub o înfățișare binevoitoare sau indiferentă, ascunde răutate, viclenie, necinste care vatămă pe cel care îi acordă încredere.”

Pentru mine între noțiunea amintită, cea de perfid, și personajul P.O. este o perfectă corespondență: zic P.O., văd cuvântul *perfid* din dicționar ; văd cuvântul respectiv, hop că apare imaginea personajului în toată splendoarea lui.

Seara, la vot, fără prea multă convingere, doar pentru a împiedica năvala infatuată a unui partid, însă fără ca partidul pe care îl votez să fie cu mult mai breaz decât celălalt. Poate doar mai „proaspăt!” În fine: același aluat; același popor.

<u>25 noi. 2019, luni:</u> În lecturile mele caut scrierile profunde și clare, scrise cu mult suflet și har scriitoricesc. În consecință, bântui, în continuare, în preajma lui Lev Tolstoi – nu romancierul, ci *omul;* de asemenea, îl caut, cu osârdie, pe Cioran – cu deosebire pe cel din Caiete, deși această scriere o consider a fi un mixtum compositum, scrisă fiind la *două mâini*, de către două suflete, anume: gânditorul rășinărean și discreta-i tovarășă de viață: Simone Boué.

Îmi place, de asemenea, să scotocesc prin scrierile budiste, nesofisticate, cele care încearcă să ducă la eliberarea de suferințe.

Ca în vreme de război (!), din când în când, seara mai ales, se aud sirenele mașinilor de poliție în încercarea lor de a alunga urșii prea coborâți printre oameni. Urșii ăștia! Prea vor să ne civilizeze!

Referitor la căutările mele într-ale lecturii, încerc să realizez o justă pricepere a realității, dimpreună cu eliberarea de mentalitățile-mi de neîncetatele-mi emoții perturbatoare (otrăvuri morale!) cu care nu știu de ce am fost atât de pricopsit. Mă întreb adesea: – De ce oare covârșitoarea majoritate a oamenilor, inclusiv eu, nu reușim să descoperim, cu claritate, sinceritate și convingere cum să putem fiecare dintre noi *să-i dăm un sens vieții noastre?!*

Cu toate că sunt nu conștient, ci prea conștient de natura trecătoare a tuturor lucrurilor și, în special, a vieții, tot nu reușesc să-mi folosesc cât mai bine puținul timp de care mai dispun în această viață; să ajung să înțeleg mecanismele fericirii și ale suferinței, acesta este scopul multelor mele lecturi de peste șase decenii. Așadar, mă aflu pe acest făgaș cam de multișor, dar din păcate am parcurs doar doi-trei pași!

Și chiar dacă aș fi mai *înaintat* pe această cale, la ce bun dacă majoritatea – mai toți – continuăm să zăcem în suferință? Prin urmare, pe drumul pe care hălăduiesc ar trebui să fim cu toții, altfel nimic nu are sens, întrucât bucuriile și suferințele noastre sunt inevitabil legate de ale altora!

După-amiaza. Umblu prin Canionul de sare de la Praid. Deși e considerat acest loc ca fiind rezervație naturală de interes național, pe cuprinsul întregii așa-zisei rezervații pasc, în tihnă, văcește, păzite de trei păstori, circa 100 de cornute! Vite aparținând, cu siguranță, te miri cărui șmecheraș înrolat politic într-un anumit partid politic specific

zonei. Precum un pârjol cele o sută de vite trec, păscând, de două ori pe zi prin toate amenajările rezervației, călcând și defecând, așa cum numai ele se pricep, peste tot ce înseamnă *Rezervație națională!*

26 noi. 2019, marți: Orice om are un scop în viață; până și cei care afirmă că nu au niciunul, cu siguranță chiar și aceia au măcar unul: anume acela de a fi fericiți. (Chiar și masochistul, care zice că îi place suferința, o face pentru că simte plăcere). O soluție de ieșire din impas ar fi altruismul și compasiunea.

Neliniștile noastre multe sunt o dovadă a sensibilității; de aici am putea extrage comori de energie pe care am putea-o folosi pentru a face ceva mai bun, ceva pe care indiferența cel mai adesea nu ne îngăduie a o face.

27 noi. 2019, miercuri: Bâjbâi, iată de mai bine de 60 de ani prin cărți; mă conving, tot mai mult, că totul a fost scris de, cine mai poate ști, de câte ori; nu mai departe decât și afirmația aceasta!

Scriind a acest jurnal, mă adâncesc în mine precum un fântânar în puțul în care a coborât. Găsi-voi, oare, izvorul cel mult căutat?

Citesc un interviu cu Octavian Soviany. Acesta mărturisește: „… Iată-mă la 60 de ani, interpretând perfect partitura ratatului din punct de vedere social: nu am casă, mașină, conturi în bancă (dar am datorii), mai nou – nu am nici măcar job, posed în schimb o solidă reputație de alcoolic."

Comentariul meu: – A fost alegerea ta! Oricum ai fi, încă, în stare de a-ți remedia starea socială, deși, la drept vorbind parcă totuși e nițel cam târziu. Cert lucru, puteai fi mai drămuit; sau ar trebui să fii, căci chiar tu afirmi că numai țigările te costă mai mult decât mâncarea și băutura la un loc. Ce ar mai fi de adăugat? Doar atât că, personal îmi pare că ți-ai cam îngroșat niște trăsături boeme, știut fiind că dă bine la poeți.

28 noi. 2019, joi: „Zdrobește mai bine, în spiritul tău, dușmanii,/ Care sunt chiar emoțiile negative./ (Minling Dorje: 1647 – 1714).

Despre scurtimea vieții și imprevizibilitatea morții: În Tibet, enoriașii consideră că au noroc dacă după fiecare expirație pot să inspire. (Viață, existență feliată la secundă!).

… Și uite-așa, din amăgire-n amăgire mă apropii tot mai mult de clipa adevărului: a Celui mai mare.

De cele mai multe ori, nefericiți și atașați de iluzii, considerăm ca fiind reală și statornică lumea aceasta de suferință.

Toate ființele încearcă să fie libere și fericite, fugind de suferință. Dar pentru a dobândi această stare, nu ne dăm seama că fericirea rezultă din fapte pozitive, și că majoritatea faptelor pe care le comitem sunt preponderent negative. Fugim de necazuri căutând plăcerile vieții drept remedii contra suferințelor; uităm însă că folosind plăcerile drept soluții contra suferințelor, noi de fapt ne sporim suferințele, căci orice plăcere, fie ea și infimă, ne aduce, în fond, dureri, necazuri și suferințe. Și uite-așa ne învârtim într-un continuu cerc doar-doar vom da de himera numită fericire – cea aducătoare de experiențe dureroase, de boli și alte insatisfacții. Atrași în capcană de obiectul dorinței noastre, devenim dependenți de aceasta. Avuția și puterea nu mulțumesc niciodată pe nimeni întrucât efortul de a le obține și a le tot spori sunt deja ele în sine o suferință. A fi plin de iubire pentru toate ființele și să-l consideri pe celălalt mai presus de tine – atitudinea aceasta constituie un uriaș pas spre înțelepciune.

(Sfârșitul caietului al șaptelea)

(Caietul al optulea)

29 noi. 2019, vineri: Propriul meu suflet – refugiul meu ultim; sau refugiul lăuntric. Toate refugiile mele conduc, încet-încet, la acesta din urmă: cel interior.

„Toate fericirile lumii vin
Din căutarea fericirii altuia.
Toate suferințele lumii vin
Din căutarea propriei fericiri.”

Prin urmare, *iubire și compasiune* către semeni, în chip total și dezinteresat. La drept vorbind, am tot auzit de acest precept, dar nicicând să-l văd aplicat: nici la mine, dar nici la alții. Conform învățăturilor budhiste, compasiunea este mare supapă a unui discipol autentic; ea este esența tuturor învățăturilor. Căci doar prin strădania noastră continuă de a-i face fericiți pe alții – chiar și pe cei care ne fac rău, putem dobândi fericirea proprie. A dori fericirea altuia mai mult decât fericirea proprie, în special pentru adversarii noștri și la cei care ne fac rău: iată calea! Și, mai cu seamă, nu mâniei, urii și geloziei.

Azi: zi urâtă, ploioasă și rece.

Viața mea exterioară este mai mult decât banală; mă străduiesc ca pe cea lăuntrică să mi-o fac pestriță (!), pentru a o compensa pe prima amintită.

30 noi. 2019, sâmbătă: Pe internet, pe un exemplar din „Lacrimi și sfinți", de Emil Cioran, găsesc următorul autograf – datat: Paris, 28 dec. 1937 – scris pentru Sorana Țopa, confidenta și iubita lui Cioran:

„Dragă Sorana, îți trimit această carte, fiindcă pare a semăna mult de tot cu ultima ta scrisoare. Suntem amândoi atât de singuri, că nu mai există spațiu între singurătățile noastre.

Emil"

M-a frapat formularea extraordinară a singurătății, a două persoane, sugerată în ultima propoziție a acestui autograf.

Tot de pe internet *culeg* următoarele rânduri dintr-o scrisoare, datată 3 august 1950, a lui Blaga adresată Elenei Daniello, pe care rânduri le transcriu aici pentru frumusețea lor: „,… Mitul biblic al creațiunii se confirmă totuși. În șase zile se poate crea o lume din nimic.

Aș vrea să știu ce se întâmplă în raiul care s-a izolat de mine printr-o cortină de verdeață. Vrăbiile mai fac dulcele zgomot prin scocurile de metal ale căsuței de basm printre strugurii pridvorului? Mai cad câteodată în iarbă merele, luându-se după călcâiele tale?

Lucian"

... Cărțile scrise, de mine, până acum. Acestea nu mi-au adus nici faimă, nici bani; ba din contră, adesea am cheltuit pentru ca aceste

cărți să apară. Tot folosul meu, care rezidă din aceste scrieri, constă în faptul că scrisul mă ajută să dau un rost zilelor nițel cam golite de sens; iar aceasta înseamnă pentru mine enorm.

1 Dec. 2019, duminică: Ziua Națională a țării – ca-n totdeauna sumbră meteorologic (măcar de-ar fi numai așa!).

Nu mi-au plăcut nicicând laudele. Este adevărat, motive reale de a mi se întâmpla nici nu îmi aduc aminte să fi avut. Flatările, atribuirile de calități pe care nu le am, deși mângâie orgoliul, prefer să nu mi se întâmple. Optez pentru critica sinceră în locul măgulirii prin laude pentru te miri ce calități pe care nu le am.

De avut în vedere prezența în minte, în mod continuu, a unui gând, anume: „Ce trebuie să fac pentru a nu avea nici un regret în ceasul morții?" Probabil cel mai important lucru este să te desprinzi de atașamente, ceea ce numai ușor nu este. Să reușești să abandonezi toate preocupările materiale (bine ar fi!). să poți avea echilibru și statornicie, liniște interioară – ce bucurie!

Afară: frig tăios, fără omăt.

2 dec. 2019, luni: „Praful de pe tobă" carte de memorii a poetului și scriitorului Ștefan Baciu. Am cumpărat-o la suprapreț dintr-un anticariat online mai mult pentru evocarea fostului „profesor" Cioran Emil. Citesc, pe sărite, alte secvențe interesante, despre alte persoane, dar în ciuda admirabilelor portrete – care, toate, concură la creionarea eului autorului – scrierea, în totalitatea ei, nu mă prinde. Cu toate astea, revin, din când în când, asupra acestei scrieri, această carte nefiind nicidecum una de abandonat, fie și pentru suma pe care am dat-o pentru ea! Citind în volumul anterior amintit portretul lui Eugen Jebeleanu, dau peste o șocantă relatare a lui Ștefan Baciu despre poetul cu un singur ciorap: Dimitrie Popescu-Stelian zis: Orfanul-Stelaru. Poetul-boem – Dimitrie Stelaru – relatează lui Baciu o stranie întâmplare despre mama lui vitregă care-l folosise drept… scândură de călcat, având obiceiul să calce rufele pe spinarea lui, care, asigură povestitorul, era plină din cauza aceasta de arsuri și cicatrice.

Aseară am vizionat, pe Net, interesantul interviu cu Florin Călinescu luat de Andreea Esca (Radio FM). Despre actorul Florin Călinescu doar atât: inteligent, spontan, plin de umor, adesea vulgar.

Citesc în scrierea *În apărarea lui Socrate* că judecătorii acestuia au fost în număr de: cinci sute doi! Asta da *complet* de judecată!

O sută unu ani de Românie. Soarta poporului român este, în continuare, duioasă și tristă; și dacă afirm că e o soartă „duioasă”, mă gândesc că poporul român întotdeauna dornic de o elementară stare de trai decent și demn, acesta este mereu lipsit de satisfacerea acestei năzuințe.

Adeseori civilizația „elevațiilor” este falsă, fandosită, în comparație cu viața naturală, plină de tumult, nefandosită a confraților noștri țigani. Deși de secole aceștia se află în mediul nostru românesc, valah sau unguresc, ei nu s-au contopit cu noi, ca majoritatea, păstrându-și cu naturalețe și perseverență obiceiurile și veșmintele lor în culori țipătoare.

A nins: ne-am înveșmântat în alb; anul este pe ducă; dar oare numai anul?

<u>3 dec. 2019, marți:</u> Înșir câteva obiecte care provin din casa copilăriei mele, lucruri care îmi dau senzația de continuitate cu acel cuib ocrotitor, liniștitor: tablourile cu Isus Hristos și Maica Domnului, Biblia mamei (cu trifoi cu patru foi uscați între filele ei), garoafele croșetate de mama, garoafe care au stat ca ornamente pe cheia dulapului ei cu haine, un scăunel cu spetează, pictat de Ida cu motive secuiești, desaga mamei și câțiva saci de cânepă țesute toate la războiul de țesut de către mama, o scrumieră din sticlă, șahul meu magnetic (cu piese lipsă), cumpărat de mama, cercul de cupru pe care îl rostogoleam pe străzile copilăriei mele sângeorzene, mierța tatei – transformată în ghiveci pentru flori, așezată sub fereastra de la dormitorul meu, ș.a.

Lecturi pestrițe; prin ele îmi nutresc iluziile pentru a putea merge înainte.

Citind, trăiesc mai multe vieți. Constat că în viața reală am pierdut, de mai bine de zece ani, gustul pentru social; trăiesc în lumea mea: prin, și printre, cărți, savurând Natura.

Din merele livezii am stors sucul, ca și în anii precedenți. Sucul poamelor zace acum în pivniță, în pungi argintii de cinci litri. Pomii mei fructiferi au așteptat – degeaba – să le dau mai mult de la mine (lucrări de întreținere și de combatere a dăunătorilor) pentru ca, la rândul lor, și ei să-mi ofere roade mai multe și mai sănătoase. Nu s-a întâmplat însă. Poate în primăvara viitoare voi fi mai atent față de ei.

Am învățat un nou cuvânt, anume: *răsbunare;* vorbim de ele atunci când gestul pe care îl faci pentru ca un lucru care a devenit rău să devină din nou bun, așa cum era la început – o punere în matcă a binelui, așadar.

După felul în care îți este dat să-ți înțelegi viața, asupra căreia influență determinantă o au: părinții, mediul înconjurător, așa îți va fi *soarta*. Anii mei de tinerețe au fost un șir de vanități, de „înfruptări" de tot soiul, unele devenind chiar vicii. Ce derapaj, Doamne!

Combustibilul vieții, după părerea mea, este să ai scopuri, ținte de atins; dar, mai cu seamă, să ai credința fermă în realizarea celor plănuite.

Iată-mă ajuns în etapa de bătrânețe; tot ceea ce mi-ar mai rămâne demn de înfăptuit ar fi dobândirea desăvârșirii spirituale. Dar oare unde mă aflu eu pe această cale? Or, mai bine zis, sunt eu măcar pe cale? Oricum, atenție la ceea ce gândesc și, în orice chip, să *comit* mai multă iubire. Atenție, așadar, la gândirea pozitivă și la iubirea necondiționată. Frântura de divinitate, care este sufletul omului, este, și așa va trebui să rămână, nădejdea întregii noastre vieți. Iubirea, bunătatea este manifestarea, în viața pământească, a conștiinței divinității mele, temeiul religios al vieții. Întru toate acestea, înfrânarea păcatelor, ispitelor și patimilor care stau în calea manifestării iubirii. Cred că dragostea fizică nu este iubire, ci doar instinct de perpetuare a speciei.

Sufletul, de fapt duhul, are menirea de a da un nou sens vieții noastre după etapa pământească. Fără puterea divină, viața noastră în clipa prezentă nu ar putea avea loc. Și prezentul nu poate să se manifeste decât prin Dumnezeu.

– Doamne, greu este să realizez viața în afara timpului și a spațiului. Ajută-mă!

Frig. Hoinăresc pe Valea Bucin, pe malul Târnavei. Omăt subțire de circa 15 cm, suficient ca peisajul să fie superb.

4 dec. 2019, miercuri: De mult nu am mai fost la un spectacol de teatru. În fond, la o mai atentă cumpănire, nici nu (mai) simt mare atracție către această artă despre care Eugen Ionescu afirma: „Autorul scrie o piesă, actorii joacă alta, iar spectatorii văd în ea o a treia."

Taman așa se și întâmplă.

„Adevărul ficțiunii" – în arta scrisului este mai încărcat de semnificații decât realitatea cotidiană. Interesant mi se pare faptul că nicicând nu am fost tentat de a scrie – și doar foarte puțin de a citi – ficțiune. Să însemne asta că nu aș avea nimic de ascuns?

Singurătățile mele înseamnă și multă izolare, prezențele omenești îmi creează disconfort.

Frunzăresc, din când în când, magnifica scriere a lui Thomas de Kempis: *Imitarea lui Hristos*. Câtă înțelepciune concentrată în acele propoziții scurte, strălucitoare și lesne inteligibile! Țin să pomenesc acum, aici, afirmația atât de plină de adevăr a unui abate Olivet (sec. VXIII): „Imitarea lui Hristos este cea mai frumoasă carte scrisă de mâna omenească, pentru că Evanghelia vine de la Dumnezeu." Nu pentru vorbirea frumoasă este prețioasă această carte, ci pentru multul adevăr pe care îl cuprinde. (Frunzărind, așadar, această splendoare de carte, îmi tot vine să repet Rugăciunea inimii)

Omul este mereu sub imperiul grijilor, a necazurilor, a neliniștilor deoarece este rob al patimilor și dorințelor nemăsurate.

Chiar o fi omul o ființă atemporală? Sunt înclinat să cred că da, întrucât: în trecut, ca și în viitor putem fi doar cu gândul, cu închipuirea; iar prezentul nu poate fi nicicum… înhățat, spre disecare; acesta alunecă, se strecoară, țâșnește, zbughește – dispare înainte de a fi fost!

Clar lucru, *desăvârșirea sufletească* înseamnă lepădarea, nimicirea păcatelor, căci la suflet nu ai ce mai lucra, acesta fiind, prin obârșie, de esență divină.

Dacă Dumnezeu este iubire, înseamnă că tot restul, în afara iubirii, este Aghiuță! Două imensități: una caldă, una rece; din păcate, mai mult rece.

Simt înrudiri sufletești cu – iertată-mi fie cutezanța comparației – cu Tolstoi, cu Cioran. Sunt copleșit de amândoi, ca mentalitate, ca stil, ca oameni. Un fluid nevăzut, inefabil, mă leagă de ei, peste spațiu, peste timp, peste viață și peste moarte.

În plimbările mele prin stațiune, precum și în alte localități, adeseori mă uit cu nostalgie la cutiile poștale părăginite, uitate pe marginea trotuarelor, pe care scrie: *Poșta Română,* acestea fiind „ucise" de către magicele modalități de transmitere de mesaje e-mail(late!). Apuse vremuri! Și, precum arată acele cutii poștale azi, așa arată și țărișoara noastră dragă.

Dar, oare, viitorul se întâlnește cu trecutul; ori există doar o continuă curgere de la dreapta la stânga a nimicului către nimic. Cu alte cuvinte, nu există decât prezentul – care țâșnește și dispare!

„Majoritatea oamenilor trăiesc de parcă ar merge cu spatele către prăpastie. Știu că au în spate hăul în care urmează să se prăbușească în orice clipă, dar nu se uită la el, deoarece îi preocupă doar ceea ce văd în fața ochilor." (L. Tolstoi). Da, acesta este omul, acesta îi este mersul – aceasta-i viața: nu ne convine să mergem cu fața către *prăpastie*.

5 dec. 2019, joi: Soare generos, dar cu dinți. Citesc și scriu.

Mă întreb adeseori unde poate ajunge o țară în care mai toți cetățenii săi manifestă aversiune, către popor și conducători, atât din interior, cât și din exterior (plecații)? Unde să ajungă?! Acolo unde am și ajuns de fapt. Dar, desigur, poate fi și mai rău. Biată țara, biet popor. Ce vremuri!

6 dec. 2019, vineri: Iscusința, harul de a ști să culegi clipele de fericire ale existenței tale, apoi de a iubi (și de a te lăsa iubit), iată două realități pe care ori le ignorăm ori le considerăm auxiliare. Păcat că cele două nuanțe le vedem așa, căci ele sunt chiar esențele vieții.

Cărțile constituite din idei principale, scoase mai apoi din contextul în care au apărut ele prin voia autorului, purtând titlul de *aforisme* ori *cugetări* sunt întotdeauna biete fraze ciopârțite, stâlcite, sânge-

rânde încă, de cele mai multe ori, în urma unor astfel de masacrări. Lectura lor mă îmbie la milă.

7 dec. 2019, sâmbătă: Minunea de a mă putea desfăta cu liniștea exterioară, în fiecare dimineață. Din păcate, nu același lucru pot afirma și despre liniștea-mi lăuntrică.

Omenirea toată e sufocată de reclame. Doamne, scapă-ne de ele de pe străzi, de pe tv. și de pe Net!

8 dec. 2019, duminică: O zi deosebit de închisă. S-a mai încălzit vremea, din zăpada puțină, căzută în zilele trecute, rămânând doar o spoială. Stau în pat, citesc și scriu. Din când în când ascult sporovăiala timidă a păsăretului. Ce-or fi clevetind?! Or fi spunând, poate: – *Leneșul acesta ne pune răbdarea la încercare tot amânând să ne aștearnă borcanul acela de semințe*! Oricum, cele mai pornite sunt pițigoii și, din când în când, mierlele.

Dacă, conform spuselor lui Goethe: – *Cel mai bun mijloc de a contribui la fericirea universală e ca fiecare să înceapă prin a și-o face pe a lui proprie*, atunci înseamnă că la această „zidărie" eu nu am contribuit cu nici măcar o jumătate de cărămidă, ocupat fiind cu celălalt șantier unde se lucra la edificarea dezamăgirii și a melancoliei.

Lenea și hoția, caracteristici care ne-au dus faima în lume; varianta completă:.. bărbații fiind lipsiți de onoare, iar femeile de pudoare. Mi se pare că prea suntem adânciți în această „notorietate" ca să mai putem vreodată scăpa de ea. Așa că, perseverăm: la trecutu-ți mare, și mai mare viitor!

9 dec. 2019, luni: Tânjesc după literatura care debordează de sinceritate și poezie. O caut cu înfiorare, găsind-o însă atât de rar.

După șase luni de așteptări, și de căutări, aflu, în sfârșit, că a apărut la I.C.R. cartea memorialistică: *Dragă Cioran. Cronica unei prietenii* de scriitoarea argentiniană Alina Diaconu. Apelând, telefonic, la această instituție, mi se aduce la cunoștință că, într-adevăr cartea a apărut, dar din păcate, ei nu fac comerț prin poștă; și nici prin curierat. Așadar, ar trebui ridicată personal de la sediu. Îmi trec în revistă cu-

noștințele și, spre regretul meu, nu aflu niciuna care să poată fi deranjată pentru un astfel de serviciu, anume: să traverseze Bucureștiul pentru o carte de 14 lei, apoi să-mi expedieze prin poștă completând și acolo formulare, apoi plătind costul expediției. Fir-ar!

Pornesc televizorul pentru câteva clipe; dezgustător și insuportabil aparat: reclame tembele și politică infectă. Îmi vine în minte o afirmație a lui Victor Eftimiu, anume: „M-am săturat de lichele, dați-mi o canalie!” De ce, și până când atâtea nemernicii și josnicii? Așa-zisul *politic* tot culege, acoperindu-se de minciuni, în timp ce gloata abia dacă crâcnește: vag și nehotărât.

Seara. Mă uit, pe Net, la un interviu cu Marga Barbu – soția jandarmului literat al cărui jurnal tocmai îl citesc acum; de fapt îl recitesc. Desigur, consoarta nu-și blamează soțul, deși cred că nu a avut o viață ușoară cu E.B. Actrița comite două greșeli, afirmând că părinții soțului ei au murit, amândoi, pe când acesta avea 15 ani. Fals: tatăl lui B. moare în decembrie 1943, pe când scriitorul avea 19 ani, fiind elev la Școala militară. Nu și-a iubit tatăl, E.B., participă impasibil la înmormântare, fără măcar să-i pice o lacrimă, pierderea părintelui nemarcându-l deloc.

10 dec. 2019, marți: De ani buni, în plimbările mele cotidiene în natură, umblu doar pe cărări deja știute, pe care am trecut în decursul anilor de atâtea ori… Îmi lipsește acel mister al *pădurilor neștiute*: pe ele le caut, pe acești codrii neumblați, neatinși de mâinile și picioarele omului care spurcă totul în calea lui.

11 dec. 2019, miercuri: K.O., persoana feminină cea mai atentă cu a ei coafură dintre toate câte am cunoscut. Manie, obsesie?

Citesc, de fapt recitesc, Jurnalul lui Eugen Barbu. Tip uns cu toate alifiile, niciunde nu pomenește că, în definitiv, s-a refugiat la Școala de Jandarmi pentru a scăpa de front. Nu uită însă să se tot plângă de această școală, dictată (impusă) de tatăl lui, școală care nu-i pria deloc, doritor fiind de un alt trai decât cel cazon. Oricum, cei trei ani de școală l-au scăpat de front: deci scopul a fost atins.

Stilul frumos: a nu spune nimic într-un mod frumos. (Excepție: Cioran!)

Întârzii mult – poate prea mult – în pat, citind și scriind. Perna care în timpul nopții îmi odihnește capul, ziua îmi slujește drept măsuță de scris și de citit.

… De la o vârstă începând, omul ar trebui să se retragă și să tacă; apoi, să se resemneze cu cele ce are ori nu are!

12 dec. 2019, joi: Îmi place să cred că există o parte a sufletului meu care nicicând, în nicio împrejurare, nu va putea fi mânjită cu prea multele mizerii ale vieții. Acest crâmpei de suflet este o parte prețioasă a ființei mele; de câte ori simt apropieri îndoielnice către el – mă neliniștesc. Mă îngrijorează persistența unui soi de sete nepotolită de tristețe a sufletului meu, prea marea-i permeabilitate către toate cele dureroase, nefericite. Încă nu am ajuns să mă închid în casă, dar am o persistentă nevoie de a nu vedea pe nimeni. Încerc, e adevărat mai mult în interioritatea mea, în sufletul și în mintea mea, o mai mare apropiere de Dumnezeu. Tot amân *scufundarea* (or, poate că sunt deja!) , oricum prin fapte sunt încă mult prea departe de ceea ce mi-ar plăcea să mi se întâmple. Sunt furat de lumesc, cu toate ale sale – sunt om. Aș putea recurge la un ajutor, dar îmi doresc ca totul să pornească și să se dezvolte din mine, în mine: să mă cuprindă, copleșindu-mă. În acest context îmi vine în minte o afirmație a lui Luther: – *Între om și Dumnezeu este tot atât de puțină nevoie de un mijlocitor ca între doi iubiți.* De-acord întrutotul.

Cercul meu de cupru adus din Sângeorgiu de Pădure, din îndepărtata-mi copilărie. Eram în clasa a III-a. Aveam obligația, toți elevii, ca în fiecare săptămână să predăm la DCA (depozit de colectare a deșeurilor) 25 de kg de fier vechi. În fiecare zi de sâmbătă trebuia să prezentăm la diriginte chitanța doveditoare că într-adevăr ne-am achitat de datoria patriotică. Cu un astfel de prilej, într-una din sâmbete, în curtea depozitului, pe un maldăr de metale, fel și fel, am descoperit un cerc de cupru, de aproximativ 60 de cm diametru, pe care, cu acceptul gestionarului l-am primit în dar. Vreo doi ani m-am jucat cu acest cerc, împingându-l în curte și pe stradă, prin intermediul unei sârme groase.

Apoi, cercul a intrat în uitare; ulterior, peste decenii, l-am adus la mine, la Sovata, ca pe un martor al copilăriei mele de odinioară. Îl țin și-acum, în pivniță, într-un loc vizibil, ca pe un obiect magic.

Neputința iernii de a fi iarnă, de a așterne omăt din belșug, de a fi ger precum odinioară. Cele patru anotimpuri se contopesc în două: vară și toamnă. Iarna are caracteristici mediteraneene, în definitiv fiind un fel de toamnă prelungită. Cu toate acestea, facturile de gaz sunt de-a dreptul ucigătoare!

Cunosc destui șnapani pe care nu-i interesează mijloacele de a dobândi, ci doar scopul mizer, material. Și, culmea: cred, ei, că această favoare este un dar divin pentru oamenii aleși de către Cel de Sus și, în consecință, aceștia devin bisericoși, însă nu și credincioși. Lucru clar: credința și bogăția nu sunt compatibile.

... Umplu paginile acestor caiete fără să știu nici eu prea bine cu ce scop: pentru cine, pentru ce?! Aproape sigur – pentru nimeni.

Citesc o carte în care vorbindu-se despre abdicarea regelui Mihai se pomenește de faptul că majoritatea oamenilor din acea vreme nu l-au regretat, fiind și vremurile foarte anevoioase, imediat după război. (Regelui i se spunea pe-atunci: Fonfăilă!).

13 dec. 2019, vineri: În lecturile mele (tărcate) am întâlnit adesea aprecieri la adresa mahomedanismului. Se consideră, de către unii, că religia islamistă este infinit *superioară* creștinismului, a dogmatismului, abundând, în mahomedanism, un bun simț demn de tot respectul.

Am să încerc să aprofundez principalele precepte ale islamismului, pentru a putea să am opinia mea proprie asupra acestei religii.

Zile decolorate, cu o spoială de omăt ferfenițită și ea. Meteorologii anunță temperaturi de miez de toamnă.

Seara. Pe boltă – o lună mare, rotund, impudică!

14 dec. 2019, sâmbătă: … A mai trecut o săptămână. Zboară timpul; unde?

Simulez munca stând în pat, citind și, din când în când, scriind; mai apoi, adaug la toate astea și o plimbare de o oră-două, cât mai

departe de om și de toate cele ale lui, undeva în natură, singur, doar eu cu gândurile mele, pe mal de apă, cu păsări ciripind vesele deasupra capului meu, cu șuierul vântului în urechi și cu gânduri multe în suflet.

Privesc un nor: ce formă bizară! Apoi, devin atent la locul unde voi face următorul pas, dar cel mai mult prețuiesc clipele, rare, în care nu mă gândesc la nimic: prețioase momente!

Cum fapte nu prea am de povestit, redau, pe cât pot, ceea ce mi se întâmplă pe plan lăuntric. Afară – încă o zi cu aer diafan, ca de primăvară. Mă-ntreb: oare câte decenii au trecut de când nu am râs din toată inima!

În jurul meu am un cerc de înaltă tensiune, precum în livadă un *paznic electric*. Mă izolez tot timpul ca să mă salvez de imixtiunile serbede ale unor eventuali doritori de a-mi răpi din timp. Nu umblu la cunoștințe, nu primesc vizite, nu vorbesc, devin tot mai posac odată cu trecerea vremii.

15 dec. 2019, duminică: Din apa Târnavei-Mici, din amonte de Praid, acolo unde poluarea râului este nulă, culeg din șuvoiul apei șuierânde, șapte pietre purtând în sine poate mii de ani de existență. Le aduc acasă, în cameră, clădind cu ele o mică formațiune, simbol, zen: o coloană. O așez într-un colț al camerei, lângă bibliotecă, pentru a o putea vedea din pat. Privind-o, văd și aud șuierul apei de unde am cules pietrele, zăresc poiana de pe malul stâng al apei, simt aroma florilor de câmp, aud trilurile păsărilor și zumzetul albinelor colindând din floare în floare, dimpreună cu fluturi multicolori.

Peretele din fața patului găzduiește un minitablou cu trei flori albe de Edelweis presate; în dreapta patului, tot pe perete, am un oshibana (tablou realizat din resturi vegetale presate și uscate) reprezentând o carte deschisă din care se *revarsă* un colț de natură: arbori, stânci și păsări. Având aceste trei repere în fața ochilor, mă simt împresurat de natură, mereu prezent în sânul ei, chiar și aici, în dormitorul meu.

Cineva afirmă, într-o butadă, că nu crede că toate păsările cântă, unele – presupune insul – ne mai și înjură! Ascultând mai atent, nu persoana cu vorbele-i de spirit, ci doar câteva păsări, am ajuns la con-

cluzia că niciuna nu ne înjură (deși ar avea pentru ce), ele doar ne ceartă. Și, spre știința lui V.G., autorul butadei, țin să-i amintesc că o pasăre care înjură își pierde imediat darul de a zbura.

„Sursa îngrijorării: a nu conștientiza faptul că tot ce ne este dat ca să trăim este efemeritate și, deci, lipsit de însemnătate.” Ieșirea din această stare se poate înfăptui prin nonatașament.

Otrăvurile existenței noastre: lăcomia, furia și ignoranța.

Din nou despre lumea păsărilor: Atunci când puiul de pasăre simte că a venit momentul să iasă din ou, acesta începe să ciocănească coaja oului; atunci, din exterior, pasărea-părinte lovește și ea cu ciocul pentru ca să ajute puiul să iasă din găoace. Situația este însă delicată: dacă părintele sparge oul înainte ca puiul să fie complet format, puiul va muri. Astfel, părintele trebuie să asculte cu atenție sunetul ciocănitului din interior și să decidă când să intervină din exterior, adică să intuiască *momentul perfect!*

16 dec. 2019, luni: Familia mea, dinspre mamă, dinspre tată – de ce nu a putut fi nicicând unită, ba nici măcar apropiată?! Bun, nu au putut ai mei să se apropie, frate cu soră, dar dacă îi exclud pe aceștia, pe mama, pe tata, și încerc să privesc relațiile între familiile celorlalți șase frați ai tatei, apoi între cei patru frați ai mamei – observ aceeași dezbinare și răceală. În viața lor au manifestat cu toții aceeași atitudine de respingere și răceală în sentimente: să fi fost oare blestem, neputință sau prostie? Or, poate, toate trei. Oricum, bune sau mai puțin bune acele relații, faptul că eu îmi bat capul acum cu natura acestora, o datorez tuturor acestor înaintași, căci dacă unul dintre ei nu ar fi existat, nici eu nu aveam cum să exist și să-mi pun astfel de întrebări acum.

Ziua de azi, ora de față, momentul prezent. Ce o fi, oare, dincolo de acest moment prezent, fără a păși însă pe tărâmul momentului viitor? Aici, cred, se naște comanda: – Clipă, stai! Iar dacă aceasta stă, se prăbușește toată șandramaua; așa că, mai bine mergi înainte, clipă: fie ce o fi! Oricum, știu că va veni o vreme – o clipă! – când aceasta obosită, sleită, va sta!

Mă gândesc la inerenta *trecere;* aceasta nu ar trebui să constituie o pricină de neliniște, de îngrijorare, dacă se moare în ordinea firească:

părinte, copil, nepot. Tragedia, dubla tragedie, este atunci când se moare peste rând – în ordine nefirească.

Zi de zi fac cam aceleași lucruri. Mi-am stabilit o rutină cumpătată, constantă și neîntreruptă; nu zic că acest mod de trai al meu este unul bun, dar nu afirm nici că ar fi rău. Pur și simplu trăiesc: inspir, expir. Și încerc să accept lucrurile așa cum sunt.

Mă consider *administrator* al vieții mele, nicidecum *proprietarul* ei. Dureze, ea, viața cât o dura: oricum, valoarea ei nu se măsoară în durata ei.

17 dec. 2019, marți: Marie-France Ionesco, fiica scriitorului Eugen Ionesco, povestește cum Simone Boué, tovarășa de viață a lui Emil Cioran, fiind lângă patul de suferință al lui Cioran, la Spitalul Broca din Paris, îi spuse că va merge în vizită la E. Ionescu, grav bolnav și el, spitalizat, și dacă dorește cu acest prilej să-i transmită prietenului său ceva. Acesta, bolnav de Alzheimer, s-a gândit, s-a tot gândit și, în final, a spus următoarele:— *Spune-i că ne-a făcut viața suportabilă. (Dintr-o mărturisire a Mariei France Ionesco.* (Această formulare, afirmă M. Fr. Ionesco, este cea mai frumoasă definiție a prieteniei). Simone B. venind la spitalul unde era internat Ionesco, alături de scriitor de față fiind soția și fiica acestuia, îi transmise mesajul lui Cioran; apoi, îl întrebă pe Ionesco ce să-i transmită lui Emil din partea lui? Dramaturgul, cu lacrimi în ochi, dar neavând geniul formulării superbe a lui Cioran, a spus – *Să-i spui că îl iubesc; este fratele meu!*

(În continuare, M.- Fr. Ionesco afirmă că cele mai vesele, cele mai euforice momente ale copilăriei și tinereții sale au fost mesele, ori la Ciorani, ori la Ionești – momente îmbibate cu vitalitatea exprimării disperărilor lui Cioran, cu extraordinara-i vitalitate și bucurie)

O nouă zi. Iarnă nevolnică, cu temperaturi de sfârșit de aprilie. De aici, din camera mea, ascult cum trece timpul; apoi, citesc și scriu (pentru cine oare?!). Aceste caiete ale mele – depozitare ale lumii mele lăuntrice, dar și a celei exterioare, pe care nu o văd deloc bine.

Transcriu pe computer destul de anevoios aceste consemnări. Alunec, mă strecor, mult prea adesea, spre felurite alte îndeletniciri oferite de această mașinărie. (Am până acum transcrise 94 000 de cu-

vinte din acest al treilea volum al Jurnalului, acestea echivalând cu circa 300 de pagini A5).

Jurnalele mele – sărace în fapte, abundente sunt în schimb în idei tărcate, amestecate de-a valma. În aceste consemnări sunt eu însumi, nu atât *eroul,* ci mai degrabă istorisitorul ideilor, povestitorul unor gânduri ale mele.

Lumea este copleșită de o imensă și dezgustătoare sete de bogății, de confort și de lipsă de chef de lucru. Mai izbucni-va oare iarna în acest an?

Groapa lui Eugen Barbu a fost rescrisă de autor, afirmă el, de 13 ori! Asta da șlefuire! Scrierea a fost finalizată în 1957.

Pornind de la o afirmație a lui Aldoux Huxley: un nevropat care reușește ca artist are de învins, mai întâi, acest uriaș neajuns (boala), fie și pentru un timp limitat, prin această puternică motivare, cea a creației. Tocmai datorită acestei lupte prin care încearcă să-și învingă starea pentru a-și atinge ținta, actul creator poate juca un rol salutar, fie și pe moment.

18 dec. 2019, miercuri: Apar unele cărți care nu se difuzează; acestea rămân la edituri și cine dorește să obțină vreun exemplar din aceste scrieri nu are decât să se obosească și să-și facă drum la editură pentru a-l procura. Așa am intrat eu, recent, în posesia unei cărți mult dorite, mobilizând cunoștințe care au mers la editură pentru a o cumpăra și, mai apoi, pentru a mi-o expedia prin (prea) leneșa Poșta Română. Oricum, savurez plăcerea de a deține o astfel de scriere, greu dobândită, întârziind bucuria lecturii acesteia.

Acest anotimp – al cincilea? – fără culoare, fără grai, încremenit ca un ceas vechi, stricat, cu amândouă limbile căzute din pricina gravitației pe aceeași verticală a cifrei 6.

Lecturi fel și fel. îndeletnicirea aceasta m-a adâncit într-un hățiș de întrebări fără răspunsuri. Realizez, tot mai limpede, că timpul meu a cam trecut și că, aidoma lui Socrate, am ajuns să știu că nu știu nimic.

Iarnă neiarnă. Cu cât mă îndepărtez de anii copilăriei mele sângeorzene, cu atât mai mult îmi amintesc, de fapt văd limpede, iernile de odinioară cu omătul înghețat, mare, strălucitor, năpădind strada

ograda, casa, grădina, livezile, dealul; spre bucuria noastră, a copiilor. Acum, zăpada s-a rătăcit pe undeva, cred că și din cauza faptului că nu se mai bucură îndeajuns copiii de venirea ei, având alte atracții (tehnice) sedentare.

19 dec. 2019, joi: Lecturi despre Cioran; mai toți care l-au cunoscut sunt de acord cu afirmația că Cioran nu a fost o ființă mohorâtă și dezgustată de viață, ci – dimpotrivă – era o persoană luminoasă și pasională. Era jovial, afectuos și plin de compasiune – , un militant plin însă de scepticism. Filozofic vorbind, credea că viața rămâne suportabilă doar datorită *ideii de sinucidere.* Conform opiniei sale, Occidentul este ros de complexe de inferioritate, fiind o lume care agonizează, o lume în care cultura și toleranța s-au epuizat. Într-adevăr, semne sunt destule.

Să mori în ultima clipă ori cu mulți ani, poate cu zeci de ani înainte. În fond, murim clipă de clipă, puțin câte puțin, începând din momentul nașterii; doar că viața, atunci, la naștere, are un ușor avantaj, fiind mai vivace în fața morții; apoi, cu timpul intervine oboseala, pierderea elanului vital, situație în care moartea își poate desăvârși lesne menirea.

Zile primăvăratice, neliniștitor de blânde. Voi merge și azi undeva în natură ca să admir, iar și iar aceleași peisaje, altădată vesele, forfotitoare – acum nude și mohorâte.

Un gând al lui Cioran, de prin anii '90, gând care tinde să se înfăptuiască, dar din păcate nu numai în Franța, ci în mai toată Europa, în special cea occidentală: „Puterea și fanatismul islamului sunt de neoprit. Am spus deja că peste 50 de ani Notre-Dames va fi moschee. Un prieten îmi spune că greșesc. Că asta se va întâmpla peste zece ani; da, cred că adevărul se află la mijloc."

Mă gândesc că nici incendiul de anul trecut, la Catedrala Notre-Dames, nu a fost doar o întâmplare, un accident.

România. După 45 de ani de abrutizare, apoi 30 de ani de jafuri neîntrerupte, țara aceasta se zbate să nu sucombe. Va răzbi oare?

20 dec. 2019, vineri: „Vânez" o carte (*Dragă Cioran*…), autoare: Alina Diaconu; o carte apărută într-o primă ediție încă în luna mai, anul acesta. Cartea a apărut, din păcate, într-un tiraj redus (150 de exemplare). Strădaniile mele de a obține un exemplar nu au dat roade până acum. Am aflat că, de curând, ICR a publicat o nouă ediție a acestei cărți, dar socotelile mele au rămas, și de astă dată, fără succes. Cauza: editura nu se interesează de difuzarea recentei ediții, ținând cărțile în depozit! În fine, prin intermediul unei cunoștințe bucureștene, intru în posesia unui exemplar din pomenita carte. Uf!

Dar, ca tot ce e prea mult așteptat, prea mult râvnit, atunci când, în sfârșit, reușești să posezi respectivul obiect, satisfacția îți este diminuată fie de oboseala așteptării, fie de niște așteptări mult peste ceea ce îți poate oferi obiectul mult dorit. Așa și eu cu cartea Alinei Diaconu.

Butadă: *E bine să locuiești într-un sătuc, căci dacă tu nu știi ce faci, știu în schimb toți consătenii tăi.*

21 dec. 2019, sâmbătă: Urmăresc pe Net diverse interviuri cu persoane care au jucat un rol esențial în răsturnarea regimului socialist din România; apoi, în exterminarea cuplului Ceaușescu (Gelu Voican Voiculescu, avocatul Lucescu, procurorul Dan Voinea, cei doi din urmă ajungând generali cu cine știe ce pensii *nesimțite.* Vizionez, apoi, declarațiile fostului căpitan Boeriu, acum mare colonel, un sadic evident, cu mutră de criminal; mai apoi, apare și generalul Pârcălăbescu. După 30 de ani de la Revoluție sunt, în fond au rămas, cu toții niște mizerabili criminali, lași și profitori, ipocriți și îmbuibați – se vede asta pe chipul lor!

După trei decenii de *capitalism putred* România continuă să rămână o țara degradată și abrutizată, vândută pentru trei parale; și acelea încasate de hoții de la putere. În tot acest timp, gloata este supusă, ca din totdeauna, de altfel, la injustiție, minciună și jaf. Neamul acesta continuă să trăiască fără un dram de iluzii, în silă și în cel mai negru scepticism, îndurând totul fără să crâcnească.

Subit, în timp ce citesc, îmi piere cheful de a mai continua lectura. Încep să-mi caut cheful de a persevera în plăcerea de a citi răsfoind mai multe cărți care își așteaptă rândul. Degeaba – niciuna nu mă prin-

de. Sper să fie trecătoare sațietatea, să nu-mi dispară *absorbanta pasiune a lecturii.*

Pe Net. Caut filme cu aniversarea a 30 de ani de la Dumnezeu mai știe ce o fi fost în decembrie ’89!

Roman Petre pășește voios și zâmbăreț, chiar dacă e fluierat și huiduit de bucureșteni. Într-o altă secvență, Gelu V. Voiculescu, flancat de câțiva *binevoitori,* huiduit și el și clamat „ucigaș”, întrebat de reporterii tv. dacă mai are curajul să iasă în lume, în loc să se ducă la închisoare pentru crimele săvârșite – tace încruntat, privind cu ură, pe sub sprâncene, către acuzatori, însă fără să scoată o vorbuliță. La un moment dat, o cârjă se ivește deasupra țestei *locotenentului* lui Iliescu și, poc: îi sparge capul din care începe să șiroiască sângele pe chelie și pe obraz. *Izbitul* merge fără a se sinchisi, într-o totală nepăsare, având privirea înnegurată și plină de ură. Asta da sânge rece!

Iată, după 30 de ani de la evenimente, nimic clar: nici de unde venim, cu așa-zisa democrație, nici încotro ne îndreptăm. Halal, națiune!

22 dec. 2019, duminică: Dimineața mă trezesc cu următoarea propoziție în cap: *Cu șarpele în pat.* Bizară însăilare, venită din cine știe ce cotlon al subconștientului. Caut argumente pentru justificarea ivirii acestei idei. Aflu că realitatea ascunde o sumedenie de pricini născătoare de astfel de gânduri. Într-o vreme, în tinerețe, mă îmbătam cu felurite licori; apoi, mai tot timpul, mă amăgeam cu îndeletniciri care îmi creau senzația de *beat de viață*. Acum, ieșit din ambele beții, mă pomenesc în crunta stare de clarviziune și trezie. Tot ce îmi mai doresc încă este: să-mi liniștesc, cumva, sufletul; să întâlnesc pacea – și pentru atingerea acestui țel să nu-mi precupețesc nici un efort.

Predominanta mea stare sufletească – posomoreala – derivă din conștiința faptului că, în ciuda tuturor strădaniilor mele, continui să rămân pe o cale greșită, ratându-mi, în consecință, adevărata-mi menire. Starea aceasta se numește: a fi mai prejos de tine însuți.

Gânduri la un priveghi. Capacele de sicrie la ceremoniile de înhumare. Cu defunctul întins în sicriu, tăcut, în veci, și solemn, această piesă discretă și ignorată, stă pânditoare într-un colț de odaie, gata în

orice clipă să închidă, pentru totdeauna, un trup inert, neînsuflețit, despărțind ferm două lumi: cea a viilor și cea a morților.

<u>23 dec. 2019, luni:</u> Memento: Prin tot ceea ce scriu, nu vreau să-mi dobândesc nicio faimă; îmi doresc doar ca sufletul să mi-l pot face înțeles mie, dar și altora: atât.

Din cugetările lui Ivan Ilici: „Moartea care se apropie, cumplită și hâdă, numai ea singură era realitatea, iar celelalte toate minciună."

Afară plouă; cum să-mi mai fac plimbarea?

<u>24 dec. 2019, marți:</u> Lecturi despre Tolstoi de pe foi volante scoase de pe Net. Mă atrag irezistibil scrierile lui Henry Troyat. Citesc, în prezent, câteva extrase despre ultimele zile ale lui L. Tolstoi, consemnate de biograful mai sus amintit.

Recitesc partea finală a nuvelei lui Tolstoi (Moartea lui Ivan Ilici) stârnit fiind de viața și de profunzimea gândirii tolstoiene; redau mai jos câteva rânduri finale ale nuvelei: „ …Își căută teama de moarte pe care o simțise înainte, și nu o mai găsi. Unde e?! Care moarte? Nu mai există nicio teamă, pentru că nu mai exista moartea. În locul morții era lumină.

—Va să zică asta e! exclamă deodată cu glas tare. Ce bucurie!

Toate acestea se petrecură pentru el într-o clipită, și înțelesul clipei rămase același până la sfârșit. Pentru cei din jurul lui însă, agonia mai dură două ore. În piept îi clocotea ceva: trupul slăbit tresărea. Pe urmă, clocotul și horcăitul deveniră tot mai rare.

— S-a sfârșit, spuse cineva la căpătâiul lui. Auzi cuvintele și le repetă în gând: *S-a sfârșit cu moartea, îi spuse. Nu mai există.*

Trase aer în piept, și apoi la jumătatea unui suspin, trupul i se destinse și muri.

Acum finalul marelui scriitor, în Gara Astapovo, în viziunea lui H. Troyat:

— Vai ce penibil! Mă voi duce undeva, nimeni să nu mă găsească. Lăsați-mă în pace!

Pe neașteptate, cu asprimea unui țăran furios, el rosti: — S-o ștergem! Trebuie s-o ștergem. Mâinile slăbite ale bătrânului se agățau de cuvertură, se urcau până la pieptul său, alungau umbrele invizibile.

Ațipi destins, ușurat. Camera era cufundată în penumbră. O singură lumânare ardea pe masa de veghe. Cu o mână ușoară, doctorul Makovicky îi închise ochii. Era ora 6;05, dimineața…"

Tot în acest context, biograful mai menționează că Lev Tolstoi scrisese în jurnal, la 29 noiembrie 1901, următoarele: „Când voi fi pe moarte, aș vrea să fiu întrebat *dacă mai continui să înțeleg viața așa cum am înțeles-o, că ea este o apropiere de Dumnezeu, o creștere a iubirii*. În cazul când nu voi avea puterea de a vorbi, și dacă va fi *da*, voi închide ochii; dacă va fi *nu*, îi voi lăsa deschiși."

Nimeni însă nu l-a întrebat, evitând să-i pună această întrebare, poate, afirmă biograful, pentru că tolstoienilor le era esențial ca Lev Tolstoi să nu-și contrazică opera într-o clipă de slăbiciune.

25 Dec. 2019, miercuri: Crăciun cu stropi de ploaie, în loc de fulgi de nea. Ne vor vizita, mai către prânz: Éva, cu fetele, familia nepotului L.Á.; apoi, mai târziu, atunci când la noi va fi seară, iar la Andreea va fi dimineață, ne vom vedea și cu ea, pe Skype.

Nepotul L.Á îi face Idei un cont pe Facebook – ea mi-a spus, dintotdeauna, că nu dorește așa ceva. De-acum, cu cont pe Facebook, Ida va fi întrată în rândul celor care *există cu adevărat!*

26 dec. 2019, joi: Îmi pun și eu întrebarea, ca mulți alții: – Reprezintă oare Biserica interesele lui Dumnezeu ori numai pe ale oamenilor care se pun în slujba ei?

Printre alții, întrebarea aceasta și-a pus-o și o somitate literară: Lev Tolstoi; și a ajuns la concluzia că instituția bisericească nu reprezintă interesele lui Dumnezeu. Pentru această atitudine, de critică vădită la adresa Bisericii Ortodoxe, fapta marelui scriitor este considerată și în prezent, în Rusia, un act de extremism, de incitare la ură față de moralul bisericesc. Așa încât, nici încercarea din anul 2010 a unui tribunal din Rostov de a împăca memoria scriitorului cu Biserica nu a avut sorți de izbândă. Decizia tribunalului a fost: „Scriitorul, decedat

cu 100 de ani în urmă, a fost un extremist, instigator în chip vădit la ură împotriva Bisericii.” La solicitarea expresă a primului-ministru al Federației, din anul 2010, Serghei Strepashin, o cerere adresată Bisericii Ortodoxe de a uita trecutul și de a-l ierta pe scriitor, aceasta a răspuns: „Bisericii *nu-i este posibil* să urmeze o asemenea dorință, anume de a-l ierta, deoarece nici Tolstoi însuși nu s-a împăcat niciodată cu Biserica.” Așadar, chiar dacă Dumnezeu iartă, iată că Biserica nu iartă. Atunci, în mod firesc se naște întrebarea: Biserica îl reprezintă pe Dumnezeu?! În fond, nici chiar statul rus nu l-a agreat pe Tolstoi, manifestându-se reticent față de evenimentele legate de comemorarea a 100 de ani de la decesul scriitorului, deoarece autorul a fost incomod pentru autorități, nesfiindu-se să critice statul și să acuze orice formă de violență.

Tolstoi respinge credința în Sfânta Treime; neagă dogma lui Isus ca Mântuitor al omenirii, învierea din morți, nașterea din fecioară, viața după moarte și Judecata de Apoi.

27 dec. 2019, vineri: La drept vorbind, nu știu sigur dacă instrucția mea – în cea mai mare parte autodidactică – este menită cultivării spiritului doar pentru sine ori pentru a îngroșa rândurile, cohortele celor care scriu. Oricum, e bine că se întâmplă, și că simt, încă, această trebuință. Sunt – mă simt – prea cerebral, impulsiv, câteodată greu de priceput ca om. Încerc totuși să fiu întrucâtva echilibrat psihic.

Nu mă consider un generos, nici prea iertător, ci mai degrabă mă văd a fi un egocentrist nutrind adeseori uri pârjolitoare. În plus, integrarea mea în realitatea lumii actuale este, și a fost, dintotdeauna anevoioasă, de cele mai multe ori imposibilă. Faptul că citesc și scriu, destul de mult, zilnic, aproape sistematic, sihăstrindu-mă de bună voie, ba chiar cu plăcere, în dormitorul meu sau în chilioară, renunțarea la alte îndeletniciri –, toate acestea nu înseamnă pentru mine o pierdere, ci o biruință. Preocupările amintite devenind, în definitiv, un rost al vieții mele. Caut, în frumosul literar, ceea ce nu am găsit în empiricul cotidian, apoi mă bucur ca un copil atunci când întâlnesc în scrieri frumuseți pe care în viața cea de toate zilele, în cele șapte decenii de trai, nu mi-au fost date a le întâlni. Puteam, poate, să le întâlnesc, chiar

să le dobândesc, dacă eram mai ferm, mai puțin comod, mai îndrăzneț; căci chiar dacă am încercat a-mi înfăptui anumite dorințe, prea lesne am renunțat la ele, neîndârjindu-mă a le obține.

… Privesc creionul care aleargă pe fila acestui caiet; mânat de valurile sufletului meu, mâna mea dreaptă imprimă acestui instrument de scris – devenit favorit – mișcări bizare, zvâcnitoare, unduitoare, desenând precum un seismograf, bizare semne pe hârtie, semne care vor a fi însăși reprezentarea sufletului meu.

Occidentul: pildă vie a ceea ce nu ar trebui să devenim; cu toate acestea, perseverăm să fim!

<u>28 dec. 2019, sâmbătă:</u> România, la finele celui de-al doilea deceniu al secolului al XXI-lea și la trei decenii de la lovitura de stat militară, traversează, târâș-grăpiș, o etapă de trecere la un capitalism primar (și primitiv), fază *garnisită* cu puzderii de minciuni și jafuri săvârșite de către bande organizate în partide politice, formațiuni sprijinite din umbră, din exteriorul țării, de către străini *binevoitori.* Gloata se simte neputincioasă, se complace în umilință, adeptă a sloganului: „Mai rău să nu fie” – știind însă, foarte bine, că va fi!

<u>29 dec. 2019, duminică:</u> „Ricoșez” de la o carte la alta – nu mă acaparează niciuna, deși am câteva titluri tentante care își așteaptă, răbdătoare, citirea. Ajung, până la urmă, la foile volante imprimate de pe Net, scrieri, care și ele, sunt în bună parte texte cândva citite, unele chiar de mai multe ori.

Ierni nevolnice, fără omăt. Așteptăm revelionarzii – un grup din București. Deocamdată este liniște de îmi țiuie urechile; deocamdată…

Mergând pe firul ideii lui Calderon de la Barca, Shakespeare, Eminescu…, mă întreb: — Cine oare mă visează, visul acestuia fiind însăși existența mea? În consecință, îmi cer iertare în gând, în fiecare zi, celui pe care îl chinui cu acest netrebnic vis.

Lectura unei cărți pe care încă nu am citit-o îmi creează emoții și așteptări. Din păcate, am deja repere formate, năzuințe bine conturate; așa încât, dacă respectiva scriere nu se încadrează așteptărilor sufletului meu, simt o mare dezamăgire, speranțele mele fiindu-mi deșarte.

Deoarece prea adesea întâmplându-mi-se acest soi de deziluzii, și pentru a le evita, recurg de la o vreme la recitiri – modalitate care este și ea văduvită de elementul surpriză; dar nu mă las: citesc…

30 dec. 2019, luni: B.N. este de ani de zile ramolit rău fără să moară. A.P. a murit de curând fără să fi fost ramolit deloc. – cel puțin aparent. Anomalii normale? Cu siguranță.

Visez la neobosita reîntoarcere a primăverilor pentru a-mi anihila frigul prezentului.

… Căci a fi înseamnă a îmbătrâni; mai sunt!

A sfârși prin a ține la *acel dar* pe care nicicând nu l-ai cerut, acel dar care, vrând-nevrând, ți se ia, căci altă cale nu-i.

Citesc adesea consemnări jurnaliere fără sare și piper – mofturi ale autorilor respectivelor jurnale, notații menite doar de a umple pagini fără să-ți transmită mai nimic în afară de găunoșenii, umpluturi anoste, fade.

31 dec. 2019, miercuri: „România”– țara de curve și lichele…” – o afirmație venită din secolul trecut, dar atât de valabilă și azi: în secolul acesta, probabil și în cele care vor urma; dacă va mai exista a noastră țărișoară. Afirmația de mai sus combinată cu opinia unui francez, din secolul al XVIII-lea, trecător prin România, omul un bun cunoscător al caracterului acestui neam, așadar la afirmația de mai sus se mai adaugă: „… țara în care femeile sunt lipsite de pudoare, iar bărbații de onoare.” Iată-ne, așadar, creionați se pare de cunoscători ai acestor plaiuri și năravuri ale vajnicilor ei viețuitori.

Canonada focurilor de artificii din aceste zile a culminat cu cea din preajma orei 24 (cred că nu a mai rămas picior de urs în pădurile din preajmă!).

Așadar, 2019 nu numai că a fost alungat, dar, sigur a fost și împușcat!

...Și în toată această tevatură s-a născut un An Nou: 2020!

De boala scrisului nu te poți lecui decât căzând într-adevăr bolnav: bolnav de moarte și murind.

(J. Renard)

2020

1 ian. 2020, miercuri: Ora 11,30; revelionarzii încep să se miște, sus, la etaj. Faptul că media lor de vârstă e peste 50 de ani îmi conferă o stare de confort, fiind foarte ponderați, față de felul în care se comportă alții mai tineri (mă gândesc la turiștii din alți ani).

Citesc un jurnal al unui „scriitoraș" căruia îi place să se supraestimeze. Scrierea lui, jurnalieră, este mai mult decât banală, fără nimic profund, fiind o îngrămădire de bălării greu suportabile, propunându-mi de câteva ori până acum să abandonez lectura, dar continuând totuși să-i citesc caleidoscopul. Mi-au mai rămas o sută de pagini de citit, din cele cinci sute ale acestui prim volum. Iau cu asalt ultima sută de pagini. Mai rămân, apoi, încă trei volume!

2 ian. 2020, joi: De ani buni, iernile au devenit văduvite de omăt. Natura își pierde oare cel de-al patrulea anotimp?

Îmi aduc aminte de zăpezile de altădată, de acele vremuri când ningea mirific, atunci – în trecutele ierni veritabile, nu fâstâcite, ca acum simulacre chinuite, caricaturi de toamnă târzie ori de iarnă sleită, în prag de Bobotează, cu faimoasele-i geruri de odinioară. Port în memorie imagini și senzații vechi, cu zăpezi mari, scârțâind sub talpa bocancilor cârpiți (anii '50), cu geruri mușcătoare, când mâna ți se lipea de clanța porții – de ierni cu fulgi mari, plutind alene: când pieziș, când în zigzag – fluturi albi purtați de viforul înțepător printre pomii livezilor copilăriei, cu ramurile îmbrățișate de albul pur, cotropitor.

Pleacă revelionarzii.

Am (avem) satisfacția de a se fi simțit bine, ceea ce face toți banii!

3 ian. 2020, vineri: Din lecturi cu și despre Cioran(i). Atunci când, într-un târziu, cei doi frați se reîntâlnesc, la Paris, Aurel – „fratele din leprozerie” îi mărturisește, printre altele, lui Emil că dacă ar fi știut ce soartă îl așteaptă, s-ar fi sinucis. Zguduitoare afirmație.

Ca și între cele două războaie mondiale, în România anului 2020 ar fi nevoie de o mișcare nouă, clocotind de energie proaspătă, necompromisă politic, nici moral. Din păcate, în prezent, în fond de 30 de ani, singura idee dătătoare de energii și pasiuni este cea a plecării, a abandonului de țara, totul văzut fiind, de către tineret, ca o imensă aventură, fără a le păsa de rosturile țării de baștină.

Sovata este „cotropită” de basarabenii veniți să serbeze Crăciunul și Revelionul după ritul vechi. Săraci, săraci – dar să-i vezi cu ce limuzine sosiră petrecăreții!

4 ian. 2020, sâmbătă: De la o vreme, faptele mele sunt atât de puține și de sărace în conținut încât ar putea să încapă într-o singură propoziție-șablon, valabilă pentru zile în șir, chiar și luni. De pildă: *Citesc și scriu, mă plimb, apoi, ore în șir stau în fața calculatorului pentru a-mi transcrie consemnările și a viziona felurite interviuri, pe Youtube mai cu seamă.* (Atât, de înmulțit cu 365!).

5 ian. 2020, duminică: Câte întrebări fără răspuns, câte nedumeriri într-ale existenței! Trăim în plin mister. Probabil Creatorul ne-a înzestrat doar cu atâta minte pentru a nu ne putea dumiri. Și dacă suntem copiii Lui, probabil că așa este bine să fie.

Cred, de fapt sunt convins, că și cel mai deștept om de pe pământ este, în definitiv, un neștiutor când este vorba de rosturile noastre în această viață; și că, orice ar face respectiva somitate tot nu va putea găsi răspunsurile corecte, adevărate, la ale noastre rosturi pe-aici: nici unde *plecăm* la final și ce se întâmplă după aceea. Presupuneri? Da, cu duiumul, dar nimic nu știm despre direcția în care ne îndreptăm, sub ce formă, și – mai ales – cu ce scop.

Pricini de neliniști prezente care planează asupra omenirii: creșterea prea rapidă a populației Pământului, scăderea alarmantă a resurselor, poluarea excesivă a mediului.

Forța, tentația banului a devenit țelul suprem al omenirii, fără ca aceasta să-și dea seama că alegându-și acest reper în ce mare eroare se află. Oare Istoria se va îndura până la urmă de omenirea debusolată?

<u>6 ian. 2020, luni:</u> Nu știu de ce îmi vine în minte o strofă a lui Bacovia:

„Și de-atâta vreme
Nu știe de mine
Nimeni, nimeni, nimeni…”
(*Rar*)

De mine ce să știe? Cine și de ce?!

Nedumeriri – lipsite de originalitate – cu răspunsuri incerte:

– Ce căutăm pe acest glob de glod?

– Suntem, oare, figuranții unui experiment divin?

– Și dacă totuși omul l-a făurit pe Dumnezeu („după chipul și asemănarea sa.”)!

– De ce există Universul?

Am citit undeva că Arborele cunoașterii deși fructifică în Paradis, își trage seva din Infern. Infernal!

Drumul nostru, al oamenilor, este vrând-nevrând mereu înspre înainte, către inevitabilul și neratabilul întotdeauna același unic și general valabil țel.

<u>7 ian. 2020, marți:</u> Lumea mea se rezumă la câțiva oameni pe care, zic eu, îi cunosc binișor. Însă, luând-o în totalitate, această lume se compune, în fapt, din păduri, din vietăți, din pâraie, din poieni cu flori – repere pe care le caut mereu, scufundându-mă și identificându-mă cu ele.

Un dialog la care, dacă am fi sinceri, am subscrie cu toți:

„A. :… Dar cu preoții, ce relații ai cu ei?

D: Nu știu! Preoții… Nu-i cunosc! Nu știu. Pe preoți nu-i frecventez deloc. Nu mă atrag. Nu am relații cu clerul ortodox și nici cu cel catolic.

D: Sunt prea mic pentru o problemă atât de mare. Acesta-i răspunsul standard pe care-l dau când sunt întrebat despre așa ceva.”

Iubirea mea, Natura! Am investit în ea o viață întreagă și, zic eu, a meritat. Față de acest reper dumnezeiesc, am avut dintotdeauna ochi și suflet. Eu nu am descoperit-o, ci m-am născut în ea, fiind eu însumi părticică infimă din ea. Dacă Natura exterioară ființei mele, m-a încântat înrobindu-mă cu splendorile ei, făurind din persoana mea un slujbaș al ei, pe viață, natura mea lăuntrică, în schimb, mi-a creat, de când mă știu, încurcături și disconforturi.

Tinerețea – inteligentă, bătrânețea – înțeleaptă; deși, la drept vorbind, la senectute, în mod foarte rar iese la suprafață înțelepciunea, chiar de-o fi, copleșită fiind de tot soiul de țicneli, de apucături bizare, de obsesii legate de starea biologică, de cele mai multe ori îngrijorătoare la această vârstă.

<u>8 ian. 2020, miercuri:</u> Nopți și dimineți foarte reci; zăpadă puțină, suficientă însă pentru ca decorul să fie alb, adică iernatic.

Factura la gaz – zdravănă, adică jumătate din pensie; plus celelalte facturi , taxe și impozite! Ne scoate însă la liman activitatea turistică din perioada estivală; roadele acesteia – salvarea noastră!

<u>9 ian. 2020, joi:</u> În chip bizar, deși sunt împresurat de cărți pe care am ținut să le am, procurându-le prin comenzi online ori din librării, mă pomenesc, adesea, că nu am ce citi – scrierile recent procurate nemaiatrăgându-mă. Și, culmea, nici măcar una! Le tot frunzăresc, nădăjduind că vreuna dintre ele mă va „prinde”, însă nici vorbă. Ce s-o fi întâmplat?! Cu patul ticsit de atâtea cărți interesante, mă pomenesc citind printuri de pe Net!

Am realizat performanța fizică de a transcrie pe ordinator 100 000 de cuvinte din acest Jurnal (III).

Diminețile mele, petrecute în pat, citind și scriind, se pot numi oare ore trăite? Oare viața trăită nu este cea în care te scoli și umbli, pentru tine și ai tăi? Cum s-ar zice, simulez viața? Foarte probabil.

Ceasul care cere consumarea acestor idei (… naivități, imperfecțiuni, discontinuități?). Acesta sunt eu, cel de-acum. Scriu fiindcă

simt un imbold de nepotolit altfel. Scriind aceste idei pestrițe, mă gândesc, adeseori, la cel care mă va citi, teamă fiindu-mi să nu-l dezamăgesc, nevrând să mă părăsească, să mă abandoneze, lăsându-mă în miezul singurătății mele. Cititorul meu? Deocamdată o iluzie. Mă consolează un gând: anume că oricum am un cititor de vază – anume pe Dumnezeu.

Mă preocupă, până la crispare, încordare, și chiar furie – nevoia de a stăpâni cuvintele (sensul lor), pentru ca o dată intrate în slujba mea acestea să-mi poată reprezenta simțămintele, dându-mi sens singurătăților mele. Un lucru este cert: dacă nu aș scrie, m-aș scufunda în rugăciuni. Paradisul acestei îndeletniciri: îmi aduce neliniștile în cuvinte spre a mi le exprima prin exteriorizare, încercând să compromit anumite stări de încordare prin modalitatea expresiei transpuse pe hârtie; apoi, prin transcriere, pe suportul virtual. Scrisul nu m-a vindecat nicicând de nimic, dar lucru cert, a putut umple goluri teribile, neocupate de credință, umplând spațiul acesteia, până când pioșenia mea va reveni nešovăitoare, pentru a disloca chiriașul și a-și ocupa definitiv spațiul menit dintotdeauna doar Ei.

10 ian. 2020, vineri: Dimineți cu abisul paginii albe și – adesea – cu sentimentul zădărniciei scrierii. Cu toate acestea, scriu în virtutea unei deprinderi căpătate încă din copilărie, dar și pentru că nu prea știu să fac altceva. Îndeletnicirea aceasta îmi alină sufletul, fapt care nu-i puțin. Așa încât, în felul acesta îmi alung anumite temeri, inclusiv cea de a nu mă plictisi; îmi scriu neputința, precum și cumplita fragilitate a alcătuirii ființei mele. Apoi, încet, coboară iară seara, din nou putându-mă ascunde-n somn, în meandrele sale misterioase. În tot acest timp, un aprig sentiment de fragilitate a tuturor lucrurilor mă copleșește: nu ne amăgim numai, oare, că există *o lume,* că ne adresăm cuiva?

Mă pomenesc învârtindu-mă într-un năucitor cerc al singurătății atroce, fără de speranță. (Somnul mă privește zâmbind ironic, apoi pleacă…).

Atent dacă privești lucrurile, poți lesne observa că, aidoma ființelor, ele toate au un chip tragic; mai cu seamă-n nopțile când totul amuțește cu desăvârșire.

11 ian. 2020, sâmbătă: Cineva – nu mai știu cine…, se întreba: – Dacă Dumnezeu există, de ce să faci literatură, iar dacă nu există, de ce să faci literatură! Ei bine, de ce?

Poezia, literatura în general, este un mod de a estompa umbra morții, de a „păcăli” moartea; la fel îmi pare a fi și dorința erotică: o vie năzuință de a uita moartea care ne așteaptă.

Încet-încet cuvintele se sting în mine împovărându-mă; mă afund… cobor, mă adâncesc în mine însumi lăsând în urmă vesela deșertăciune a tuturor lucrurilor.

În copilărie și în tinerețe am trăit, zice-se, în minciună, în era socialistă; n-a fost bine. Mai apoi, la maturitate și bătrânețe îmi este dat, iată, să gust democrația, adică: neadevărul și jaful; și nu e bine deloc!

Concepte care mă interesează și despre care caut detalii: bătrânețea, singurătatea, stângăcia în comunicare, sensul lumii, precaritatea vieții, existența (viața) fără Dumnezeu, uitarea, lenea.

Eu? Sunt străinul care se privește în oglindă; mai străin, tot mai străin, cu fiecare clipă care trece.

12 ian. 2020, duminică: Viața – singurul „bun” pe care îl avem; orice altceva, de care ne bucurăm ori ne întristăm, este o consecință a ei. Viața-i totul.

În sala de așteptare a unui medic. Odată intrat aici, empatizarea mea este atât de intensă încât, durerea mea fizică sau sufletească, pe care abia le pot purta, aici, în această sală, este amplificată cu durerea, apăsarea, temerea, frământarea, disperarea și sfâșierea fiecăruia dintre pacienți. Aflându-mă în această sală de așteptare, total nefastă, sunt asemenea unui burete aruncat într-o hazna: mă îmbib cu tot ce mă împresoară, apoi mă cufund.

Ca ins, persoană, am o *unicitate* a mea expusă, care poate fi văzută și prinsă de alții, dar inaccesibilă mie: îmi recunosc anevoie glasul când îl aud înregistrat, mă surprinde chipul meu reflectat într-o oglindă, nu îmi cunosc mersul…

În ce privește unicitatea mea lăuntrică (memoria mea, imaginația mea, simțămintele mele…), aceasta este cunoscută doar de mine,

fiind inaccesibilă celorlalți, dar prin aceste consemnări încerc să o fac cunoscută altora.

Nu-i adevărat că există doar două sexe: cel tare și cel slab; în realitate există trei sexe, anume: cele două deja enumerate și sexul… moale, precum în gramatică!

„Atunci când pe teritoriul vast al atracției sexuale survine iubirea, atracția devine din *generalizată, selectivă.*”

… Don Juan nu poate ieși din starea de atracție generalizată, el trăind numai dragostea vulgară, nefiind în stare de cea selectivă.”

(Echivalentul feminin al lui Don Juan este Messalina, cea de-a treia soție a lui Claudius).

Cel care îl caută pe Dumnezeu, l-a găsit deja („Nu m-ai căuta dacă nu m-ai fi găsit deja.”/Pascal).

Omul caută *ceva* despre care știe că există sau că a existat undeva, cândva.

13 ian. 2020, luni: A fost o vreme când m-au interesat oamenii. Înaintând în timp, m-au dezamăgit (crunt!). Dintotdeauna însă am îndrăgit copacii, florile – lumea vegetală –, această a lor iubire transformându-mi-o în profesie chiar. De la o vreme, curios, am început să îndrăgesc și mineralul. Să fie oare cauza timpul care mă apropie tot mai mult de pământ?

Cioran. În toată a lui viață nu a urmărit să ajungă sus pe te miri ce trepte sociale superioare; a perseverat însă, cât a putut de mult să progrese intelectual. Pe lângă aceste năzuințe a făcut tot ce i-a stat în putință ca să rămână toată viața liber social și familial.

Consemnările mele – defulări de amărăciuni și deznădejdi; atâta am, atâta dau…

Mi-a fost dat să văd mult prea adesea femei triste și perfide, precum niște pisici; așa încât, or fi având și ele, unele, necazurile lor, dar greu le mai cred.

Iernile din urmă ne-au dezvățat de spectacolul ninsorii; și ce urât anotimp ne mai rămâne fără acest eveniment: cel al cernerii, al plutirii fulgilor de nea! E ca o scenă fără decor în care un cabotin îl joacă pe Hamlet. (Îmi place comparația pe care am ticluit-o!).

Tinerii politicieni – șoricei care apar pe la diverse emisiuni tv., obraznici, tupeiști, lipsiți de modestie, de parcă ar fi cu toții copii ai lui Băsescu: *marele guzgan*, etalonul unei bune părți din populația României de azi. Toți acești juni șoricei de azi, vor deveni șobolanii de mâine care vor constitui prospătura viitorului Parlament al țării. Oricum, cu ei sau fără ei – România este mahalaua Europei; iar noi, gloata: mahalagii ei. România a ratat posibilitatea democrației, devenind, cum îi era felul, o țara de lichele, de hoți, de șnapani și resemnați.

Nu-mi plac pădurile *prostituate*, acelea la care vine toată lumea. De aceea, zilnic fac, în medie, 30 de km, dus-întors, ca să mă întâlnesc cu pădurile (nu, nu virgine – nici ele numai sunt!) greu accesibile.

Iar și iar: precaritatea vieții; ca ins, fac parte din *ceva* care îmi mereu scapă; o fi bine, o fi rău?

Trăitor, din totdeauna, într-un mediu unguresc, pot servi ca martor sincer al adevărului că apropierea geografică a două țări – desigur, mă gândesc la România și Ungaria – nu implică nicidecum afinități spirituale între membrii lor; ba din contră. (Aidoma *bunelor* relații între doi vecini!).

14 ian. 2020, marți: Dacă vreodată în România s-a trăit cu indiferență față de semeni, intensitatea la care s-a putut ajunge în prezent cu această atitudine pune însăși existența țării în pericol. Singura *revoltă* a românului față de această stare de fapt este tembela plecare în lume – fenomen care dovedește totala nepăsare față de țara și de părinți, a tuturor celor cinci milioane de concetățeni plecați brambura prin lume. Românul este excesiv de laș și de îngăduitor când este vorba de țara-i natală, de concetățeni. El confundă, în chip grav pentru țara, bunăstarea cu indolența, uitând că nepăsările sale imbecile urmează a fi plătite de către generațiile viitoare, absolut nevinovate pentru aceste răsplăți. Întristătoare țară, jalnic popor este acesta românesc: păcătos prin lașitate și, cel mai adesea, și prin absența onoarei, a cinstei, abundând în schimb lichelismul la orice pas.

Prudența noastră românească este, de fapt, lașitate rușinoasă, ceea ce nu scuză inacțiunea, impardonabila nepăsare, ci o adâncește, scoțând astfel în evidență și mai mult lipsa noastră de verticalitate.

15 ian. 2020, miercuri: La zi aniversară: „/Nu credeam să-nvăț a muri vreodată”/; /„Focul meu a-l stinge nu pot cu toate/Apele mării.”/

…

/„Ca să pot muri liniștit, pe mine/ Mie redă-mă!”/

— Trăiască nația!”, salutul preferat al lui Eminescu. (La care răspundea: — Sus cu ea!”

Aspir la spiritualitate; deci, învăț să mor. *(Cine moare înainte de a muri, nu mai moare atunci când moare, spune un proverb japonez*). Proverbul se referă la moartea egoului, a eului de suprafață, acesta permițând nașterea Eului profund, spiritual.

Suferință dureros de dulce – o suferință asemănătoare cu aceea pe care o simte o femeie care naște.

Tot de la Eminescu citire, de data aceasta, zi aniversară, masiv:

„Politică-politicianism: forme poleite învelind un trup putred.”

„… Această stare de lucruri devine și mai tristă, când vedem că ea în loc de a înceta, continuă mereu crescând încă prin vecinica emigrare a junimii studioase în străinătate, de unde ea, în locul culturii adevărate, aduce multă suficiență și pretenții cu asupră de măsură exagerate.”

„Vai și amar de noi, dacă în vremurile noastre mai avem parte de a fi conduși de *oameni mici,* al căror cap este prea strâmt, iar a căror inimă e prea searbădă spre a se încălzi de misiunea încredințată de către popor.

„Vezi la noi istorici ce nu cunosc istoria, literați și jurnaliști ce nu știu a scrie, actori ce nu știu a juca, miniștri ce nu știu a guverna, financiari ce nu știu a calcula; de aceea atâta hârtie mâzgălită fără niciun folos…”

„Niciodată nu am fost element stăpânitor, nici nu s-a manifestat în noi nici chiar cea mai mică tendință de a supune pe alții, ci totdeauna Românul s-a mulțumit a fi adăpostit și a se dezvolta pe pământul său.”

De mai bine de treizeci de ani, românii sunt doar de naștere, căci în inimă aproape toți sunt cosmopoliți. A dat molima în ei!

16 ian. 2020, joi: Sunt uluit, dar și îngrijorat de cât de irațional pot să devin fie și în situații doar de minim stres; nu mai departe decât ieri.

Din punct de vedere religios-creștinesc, moartea nu este un capăt de lume.

O anumită emisiune tv., găselniță a unei realizatoare a Televiziunii timișorene, mi-a reținut atenția, pe Net, pentru câteva seri. Această emisiune cuprinde scurte filme (reportaje) despre viața unor oameni din cătunele izolate din munții României. Întreaga „miză" a acestui serial constă din contrapunerea, timp de câte o jumătate de oră, a două aspecte: splendoarea Naturii, în orice anotimp, în contrast cu primitivismul, chiar mizeria, uneori, a unor semeni care au ales să-și ducă viața în acest mediu silvestru, plin de privațiuni. Ca o rezultantă a contrapunerii – Natură/om – din fiecare episod al serialului răzbate, ca un fir roșu, călăuzitor, sufletul pur, atât de apropiat „altitudinal" de Dumnezeu, al oamenilor trăitori în aceste sihăstrii. Așa încât, intruziunea reporterilor – dar, adeseori, și a unor curioși *deformați,* veniți cu reporterii din marile orașe, „mituind" acești locuitori ai munților și codrilor României, toată această năvălire pare a fi o pângărire a acestui mod de trai ales de unii semeni de-ai noștri, ca un sacrilegiu la un mod de viață a unor ființe omenești având o puritate sufletească atingând adeseori desăvârșirea. În consecință, venirea acestor „extratereștrii" pare a fi corupător; căci, deși aparent vizita orășenilor poartă o tentă binefăcătoare, prin aportul de ajutoare (cadouri) materiale uzuale contemporane, acești intruși, în fond, atentează demolator la un stil de viață propriu strămoșilor noștri îndepărtați.

Fatalismul la români: ei nu încearcă să schimbe cursul lucrurilor, al evenimentelor, deoarece consideră că toate încercările vor fi zadarnice. Paradoxul constă în afirmarea unui patriotism exaltat, dar în pofida acestuia, în loc să purceadă conform acestor sentimente, ei, ca ultimii lași, părăsesc masiv țara aciuindu-se prin țări străine, blamându-și de-acolo patria, defăimând-o, batjocorind-o, asigurându-și în felul acesta un confort moral pentru a-și acoperi fuga din patria-mumă.

Trecutul românesc – plin de compromisuri și umilințe. Ne mulțumim cu puțin, de cele mai multe ori fiind mândri pentru nimic! Gloria în nația română este absentă.

„România are nevoie de exaltare până la fanatism.” (Cioran, 1934). Au trecut 90 de ani de la această afirmație; exaltare: ioc, verticalitate – nici atât; moralitate – absentă, uitarea: uitată; în schimb, țara aceasta rămâne, în continuare*, un spațiu al irosirii, al ratării.*

Ore bune, pe Net. Desigur, nu întotdeauna cu folos. Apoi, transcriu conținutul prezentelor caiete.

17 ian. 2020, vineri: Un aforism dintr-o scriere despre Eminescu: „Proștii se însoară întotdeauna, nebunii câteodată, înțeleptul nicicând.”

Dacă, prin definiție, *roirea* înseamnă: zborul agitat al unui număr mare de albine sau de păsări, atunci plecarea aceasta grăbită și agitată a tineretului din România tot o roire vrea să fie, de data asta însă una umană. Așadar, definiția termenului trebuie lărgită (adăugită) și cu noțiunea de *om,* pe lângă cea de insecte, și păsări. Așa stând lucrurile, încep să pricep, și să accept, fenomenul.

Scrierile cioraniene: poeme (în proză), filozofie denigratoare, toate ticluite într-un stil aforistic încărcat de un lirism dureros.

Nicolae Manolescu despre Cioran: „…era curios să afle o mulțime de lucruri, chiar și din cele fără importanță, de pildă dacă statuia lui Barițiu din Parcul Astra mai poartă iarna cușmă de zăpadă, iar vara un guguștiuc?”

Dar asta nu e fără importanță: este un poem într-un vers!

18 ian. 2020, sâmbătă: Lecturi despre Cioran. Se afirmă (de către J.Fr.R) că Cioran realizează în proză – cu mijloace specifice prozei – echivalentul a ceea ce este perfecțiunea poetică.

Meticulozitățile și neliniștile mele devin tot mai obositoare: mie și celor de lângă mine.

Din nou despre Cioran: el este scepticul care nu a crezut niciodată în nimic; nu a luat nimic în serios, în afară de *conflictul lui cu*

lumea. Orice altceva, precum însuși gânditorul afirmă, a constituit pentru el doar un pretext în toate demersurile sale.

19 ian. 2020, duminică: Bătrânețea în care, iată, mă pomenesc picat este o stare stânjenitoare cu umilințe greu de acceptat; oricum, septuagenarul care am devenit nu mai are rost să-și afișeze o falsă imagine a unei masculinități întârziate…

Pe treptele suferinței am început coborâșul de mult; căci pe aceste trepte nu urci, ci mereu cobori pe scările durerii, la acel întuneric total și etern care te cuprinde făcându-te captiv.

De trei decenii, România vâslește vârtos ca să ajungă din urmă neantul *și uscăciunea occidentului putregăios.*

Pe îndelungatul drum al istoriei omul și-a pierdut, se pare, Sinele și Inspirația. A uitat care sunt adevăratele lucruri importante într-ale vieții; a uitat să se oprească și să admire, a uitat să respire și să trăiască. Tot ce face omul este – se pare – inerent firii acestuia. Cu toate acestea, noi ne simțim mereu păcătoși, mereu vinovați, ceea ce ne împovărează existența, traiul. Azi mai mult ca altădată, majoritatea dintre noi trăiesc din necinste și fărădelegi – ceea ce este cumplit de neliniștitor.

20 ian. 2020, luni: Neliniști pentru I., legate de starea ei de sănătate.

Revolta mea, insuficient manifestă, față de lașitatea românească a celei mai mari părți a populației acestui popor. Atitudinea de revoltă populară are ca grad maxim de manifestare: critica, îndoiala și – în special – ironia. Să fie oare și prea multă cumpănire? Nu știu, cert este că lașitatea dă pe dinafară.

Sunt cufundat în cărți; și fiind atât de adâncit în ele, cu ele și prin ceea ce îmi transmit feluritele scrieri – de aici îmi sorb cele ce îmi sunt de trebuință sufletului. Din păcate, în timp ce mă afund în cuprinsul mai multor scrieri, mă îndepărtez de realitatea care mă împresoară, aceasta părându-mi-se tot mai hâdă. De această afirmație este exceptată Natura – ea fiind singura care întotdeauna mă întâmpină salutar. Aplecarea aceasta a mea către astfel de preocupări, m-a împins, iată, către izolare și către revelațiile spiritului prin efectul singurătății. Desi-

gur, asemenea preocupări pe plan material înseamnă un minus consistent; dar acest efect este compensat prin acel plus spiritual care, din fericire, încă îmi face mult bine.

21 ian. 2020, marți: Despre regimuri (sociale): „Democrația te invită să fii cetățean, în timp ce dictatura începe te obligă. Dictatura începe printr-o răsturnare, așa încât nu poate sfârși decât prin prăbușire… ”

Căpitanul C.Z. Codreanu) afirma către Cioran: Nu mi-am petrecut viața prin biblioteci; nu îmi place să citesc: eu stau așa și mă gândesc.

Și *gândurile* sale au zguduit țara și unele conștiințe.

Entuziasmul legionar a intenționat să introducă absolutul în respirația zilnică a României. Entuziasmul legionar este o reacție în fața unu trecut lipsit de noroc. România s-a remarcat în lume doar prin consecvența ei în nefericire. Iar fenomenul continuă și în zilele noastre.

Mișcarea legionară și-a propus să fie un al doilea început al României. Dacă până atunci românul era un *material uman alcătuit din ațipiri și umilințe*, începând cu Mișcarea legionară românul trebuia să devină o vijelie umană infinit amenințătoare, legionarul fiind, totodată un om în care *mândria suferea de insomnie.* Pe Căpitan îl preocupa o mișcare în care problema mântuirii să meargă mână în mână cu gospodăria. Însă mișcarea s-a dovedit a fi mult prea mare, mult prea multă pentru rezistența, pentru putința românească. Se pare că nu Căpitanul a fost prea mare pentru noi, românii, ci noi am fost prea mici pentru o astfel de viziune. „El a introdus onoarea într-o nație de slugi, într-o turmă fără vertebre: orgoliul. Influența și-a făcut efectul nu numai la ucenici, ci și la dușmani; acești inamici au devenit din lichele monștri.”

A fi ruinat pe dinăuntru, de prea multă încordare – senzația aceasta o am și eu. Venind dinspre teritoriul limbii maghiare, toată existența mea, în privința scrisului meu, a fost trudnică, căci orice cuvânt scris „în limba mea maternă” a necesitat o permanentă veghe asupra lui; pricină pentru care scrisul meu – dar și graiul – pot introduce senzația de artificial.

22 ian. 2020, miercuri: Mă văd ca fiind: un om inhibat, dar și exuberant, uneori, rar, ce-i drept, taciturn, dar și vorbăreț, dar fără să agreez flecăreala, retractil, dar și sociabil, spontan, cu predispoziții pentru dialoguri familiale, anecdotice, apoi – orgolios, adeseori, dar și modest, capricios, un mereu iritat simpatic (?)

Timpul prețiosul Timp, acela care ne este dat pentru a fi *trăit*, mai puțin pentru a fi *cunoscut* – acesta din urmă fiind îndeobște numit: timp pierdut.

A iubi marea, dar a nu-i iubi valurile…. Personal, nu agreez nici marea, nici ale ei valuri; în schimb – ador izvorul cel din munți cel care, încet-încet, dă naștere la pârâu, prin unirea mai multor izvoare. În continuare, îmi place șuierul pârâului, vijelia apei, puritatea ei, repeziciunea cu care se năpustește către râul ce-l va purta în fluviul molcom, alunecând lin înspre mare.

Adio mare, rămân cu izvorul! Cel mult – cu pârâul!

23 ian. 2020, joi: 56 de ani de la plecarea bunicului matern… O viață de om!

Soare de ghenar

Îmi vin în minte iernile cu soare și ger de altădată.

În ograda bunicilor materni, văd și-acum grămada de bălegar aburind vârtos. Din grajdul vitelor, pe mica ferestruică, zboară din când în când câte o furcă de bălegar proaspăt, către grămada cea mare din ogradă, având marginile îmbrăcate în albul pur, dantelat, al omătului bogat, înghețat bocnă de câteva zile și nopți geroase. Din grajd, fără să-l văd îl aud pe bunicul dojenind vaca nemișcată, împiedicându-l să curețe grajdul. Apoi, brusc, ușa grajdului se deschide izbindu-se de perete, din încăperea fumegândă țâșnind o junincă năstrușnică învăluită în aburi. Juninca se năpustește năprasnic către poarta mare, apoi virează neașteptat spre casa văruită în albastru, având acum o imensă cușmă albă ca acoperiș. Se oprește uitându-se cu uimire (ca la… o poartă nouă!) la arătarea ciudată alb-albastră. Apoi, sărind în sus, dumirită parcă, zbughește nechemată înapoi în adăpostu-i călduros.

Ascult, acum, la tv., *Sunt vagabondul vieții mele* în interpretarea magnifică a lui Gheorghe Dinică. Cât de mult i se potrivește felului de a fi al actorului textul acestui cântec!

24 ian. 2020, vineri: Doamne, prea ne-ai umplut calendarul nostru de sărbători! Nimeni nu mai lucrează în țara asta. Lumea toată, românească, trage mâța de coadă, o duce-n petreceri și în călătorii, lăfăindu-se din nemuncă: din bani de împrumut. În felul acesta, încet, dar sigur, ne afundăm în hău, pare-se pe veci. A fost odată o țara!

Citesc despre Apocalipsă. Acest termen înseamnă *descoperire, revelație* (în limba greacă). „Ea descoperă cititorilor idei despre lupta dintre bine și rău – așa încât creștinii nu trebuie să se teamă de nimic apocaliptic; așadar, să reziste, fiindcă Dumnezeu este cu ei."

Se afirmă că cine studiază filozofia își pierde rațiunea, iar cine studiază teologia își pierde credința. În multe cazuri afirmația se confirmă.

Crezul. Aflu că există numeroase variante ale acestuia. îmi place, pentru concizie și concretețe, Crezul din Epistola apostolilor din secolul al II-lea, varianta cea mai veche. Iată-l: „Cred în Tatăl, Stăpânitorul(I) a toate, și în Iisus Hristos(II), Mântuitorul nostru, și în Duhul Sfânt(III), Apărătorul, și în Sfânta Biserică(IV), și în Iertarea păcatelor(V)." Cuprinzător și scurt, comparativ cu *înfloriturile* variantei Crezului niceno-constantinopolitan (secolul al IV-lea). Această variantă de crez îmi explică perfect *minunea înmulțirii pâinilor* (Marcu, 35-44), când Iisus a săturat cinci mii de oameni cu cinci pâini – în fond cele cinci pâini împărțite de Iisus fiind cele cinci articole (I – V) ale Crezului creștin, totul fiind înfățișat alegoric.

Notez aici variante de scriere preferate de anumite confesiuni creștine privind numele Mântuitorului:

1) Iisus Hristos (Biserica ortodoxă).
2) Isus Hristos (Biserica greco-catolică și Biserica protestantă).
3) Isus Cristos (Biserica romano-catolică).

25 ian. 2020, sâmbătă: Lecturi, plimbări, navigări pe Net – ca și ieri, și alaltăieri și, probabil, și mâine.

Cât despre cele lăuntrice, împovărătoare-s toate.

26 ian. 2020, duminică: Trecut-prezent-viitor. Oricum, criteriile traiului util, conform reperelor lui Goethe, mi le-am trăit; căci, un copil am, o casă mi-am zidit (prin strădanii proprii), pomi și arbori am plantat destui, aceasta fiindu-mi și meseria. Ce-ar mai fi de făcut? Să contemplu toate cele făcute, bucurându-mă de ele!

Departele cel mai departe: departele lăuntric.

După o viață fără nicio bucurie reală, profundă – gândul că ești un păcătos de neiertat și că, în consecință, te așteaptă Marea Judecată a cărei verdict o poți știi de pe acum, ei bine, altă pricină mai acătării mai poate fi altceva drept cauză a supremei tristeți a omului?

Ziua de naștere a lui Nicolae Ceaușescu – omul ucis atunci când nici porcii nu se ucid.

27 ian. 2020, luni: În lecturile mele caut nu atât literatura, cât mai cu seamă, substanța; această literatură mă obosește, obligându-mă la o atenție susținută pentru te miri ce acțiuni sau perorații găunoase ori chiar neghioabe, fie ele chiar bine scrise.

Măreție și mizerie existențiale – toate își au rădăcinile în conștiința morții care ne obsedează, după care…

Stilul meu în scris: specificul meu individual.

A mă determina acum, la (…) ani, să mai am spontaneitatea și flexibilitatea adaptării la ambianța socială actuală este ca și cum ai încerca să dresez elefantul să meargă pe frânghie: e absurd și de nerealizat.

Suprema realitate: libertatea de a fi eu însumi; aceasta este cea mai autentică formă de libertate posibilă.

Religia ne mângâie tristețea, fricile și disperările; doar ea, mai precis: Dumnezeu.

Sunt totuși un tip de om cu o mentalitate lucidă înnăscută; ceea ce înseamnă că îmi este foarte greu, aproape imposibil să pot fi optimist; cu toate astea, mă străduiesc, deși îmi este obositor să vegetez în „optimismul” care derivă din această stare, oricât ar fi de confortabilă nădejdea, încrederea mea.

Poezia, afirmă Paul Vallery, este muzicalitatea gândurilor. În ce mă privește, gânduri am puzderii, însă pe moment nu le prea aud muzica potrivită.

Omenirea de azi iubește oare mai mult lumea, viața, decât cea de altădată? Sunt convins că nu, cel puțin nu așa cum ar trebui; și lipsa de iubire derivă din neputința de a înțelege esența ei – a lumii și a vieții. Cei vechi, mai simpli și mai aproape de pământ, au fost incontestabil mai umili, mai smeriți: au iubit Natura și pe Dumnezeu, pe când cei de azi? Se pare că nu o înțeleg, nu o apreciază, ca atare nu o iubesc.

Automatismele vârstei mă țin captiv într-o lume greu de înțeles, deși îmi place să cred că știu cu mult mai multe decât știam pe când neîmpovărat zburdam, copil fiind, pe dealuri, prin păduri și mă bălăceam, vara, în apele Târnavei-Mici. Port în suflet, în chip nostalgic, acea bizară stare pe care o aveam pe atunci când liber fiind de poveri, zburătăceam în natura toată. De-atunci însă, aripile îmi pieriră, iar pașii deveniră neliniștitor de șovăitori.

Încerc, prin scris, să mă reintegrez în armonia universală, cutezând să-mi împlinesc dorința-mi cea mare: aceea de a mă împăca cu lumea.

Cedând poftelor trupului, ne-am sufocat mișcarea duhovnicească a sufletului; am devenit, astfel, demni de toată mila. (De mila cui!?).

<u>28 ian. 2020, marți:</u> Naștere-moarte: compunere-descompunere; apoi!.. Moartea – caracteristica esențială a materiei – este sfârșitul ființei în lume.

La Odorhei, cu I. Dimineața, devreme, la dus – vălătuci de ceață rostogolindu-se pe asfalt, cu vizibilitate doar la doi-trei metri. Noroc (!) cu axa drumului, detaliu vizibil pe banda de mers. Ajunși la destinație, colind tot orașul pentru o husă și o folie de protecție pentru telefonul meu mobil (Huawei 6). Degeaba, nu se poate găsi și basta. Când aud de Huawei, vânzătorii strâmbă din nas. (— Ce Huawei, domnule, Samsung, Nokia, astea sunt mărcile serioase, îmi spune unul dintre vânzători, vădit enervat de marca de care îi pomenesc). Mâine mă voi interesa la București, apelând niște numere pe care le am în agenda telefonului.

29 ian. 2020, miercuri: Lecturi din Levinas (Emanuel). Recunosc, „pălăria-i cam mare."

Mă îndoiesc tot mai mult de loialitatea celor care ne produc, apoi ne vând alimentele, mai cu seamă de acele produse pe care le tot procurăm de la supermarketuri. Am mari îndoieli privind până și legumele și fructele care se vând aici, toate procesate fiind în chip dubios și, cert lucru, insalubru. Când te uiți la fructe, te gândești la vitamine; însă, în realitate, totul este deformat genetic, iar pentru ca să placă ochiului, și să se mențină în galantar cât mai mult, sunt „înveșmântate" și „îmbălsămate" în te miri ce conservanți cu efecte nocive organismului.

Ontologia – ramură a filozofiei care studiază trăsăturile generale ale existenței. Tot uit definiția acestei noțiuni, probabil, de fapt sigur, pentru că nu este *treaba mea* a mă preocupa de așa ceva!

Scriitorii care prin arta lor, cea scriitoricească desigur, au reușit să mă tulbure (plăcut!) sunt mai cu seamă doi: Tolstoi și Cioran. Este adevărat, acești doi mari stiliști ai condeiului m-au captivat (mult!) și ca oameni, anume prin felul lor de a fi și de a vedea lumea, prin comportamentul lor.

Am primit chiar acum cele patru volume de jurnale ale lui G.G. Tomurile însumează circa 2000 de pagini. Mă vor „prinde" oare?

Cineva spunea cândva: „Câinii posedă toate calitățile omului, dar nu și viciile." Suficient ca să cucerească atâtea suflete dornice de astfel de rarități.

Nu comentez, dar adaug doar atât: Rău s-a mai câinit lumea; sau, poate, câinii s-au prea-omenit?! Oricum, numărul patrupezilor viețuind printre noi, oamenii, devine tot mai neliniștitor, mai cu seamă prin modul de a se manifesta, de data aceasta nu câinele, ci omul.

30 ian. 2020, joi: Am cumpărat, ieri, cele patru volume ale jurnalului unui poet și critic literar. Sunt, cu lectura, la pagina 90 a primului volum și încă nu m-a *convins* scrierea acestuia. ar mai fi încă… 1910 pagini de citit. Voi răzbi oare?

Mă îngrijorez că de câteva decenii bune omenirea nu mai vrea (nu mai poate?) acumula înțelepciune, doar știință. Vai de sufletele

noastre! Materialul câştigă tot mai mult teren în faţa spiritualului. Ameninţarea preconizată de Malraux pluteşte deasupra noastră gata-gata să se întâmple.

Durerile vieţii nu m-au călit, ci mai degrabă m-au ros fragilizându-mă; iar acest fenomen, de sleire, continuă.

… Şi iarna care nu mai vine – un anotimp constipat. (În curând va pleca fără să fi venit!).

Bătrâneţea: împuţinare la trup; şi nu arareori, şi la minte; nu şi la Şora –păpuşa Luizei.

Citesc într-o scriere despre găinaţ (!) ca fiind inferioritatea scării coprologice. Eu unul cred că se poate şi mai jos, deci mai rău – dar nu cercetez.

Scrisul meu, deopotrivă cu cititul, constituie pentru mine o gimnastică a minţii; căci, sincer, nu tânjesc nici după faimă, succes ori exhibare atunci când scriu. Mă preocupă aceste îndeletniciri doar pentru că îmi produc o mare plăcere spirituală şi intelectuală, devenind astfel dependent de ele.

31 ian. 2020, vineri: Încă de pe vremea lui Cehov se afirma că „publicitatea este chiar esenţa democraţiei.” Ce mai, acum e chintesenţa ei!

Citesc, cam pe diagonală, ce-i drept, Jurnalul lui G.G. neliniştindu-mă că am de parcurs 2000 de pagini dintr-o scriere deloc apetisantă. Mă întreb: dacă Jurnalul acestui autor ar fi fost constituit doar dintr-un singur volum, aş fi fost oare tot atât de superficial în lectura acestuia? Îmi pare rău, însă consemnările nu atrag, nu trezesc interesul: nici prin stil, nici prin conţinut – prin nimic.

Fără Dumnezeu viaţa devine un fenomen absurd, lipsit de sens; cu Dumnezeu, existenţa omului este oarecum argumentată, dar, oricum, greu de priceput. Cu alte cuvinte: „Doamne, fără Tine sunt nebun, iar cu Tine înnebunesc.” (Sfântul Augustin)

Ţara aceasta, România, abundă de ticăloşi inteligenţi. Dar ce folos dacă cu toţii sunt inteligenţi doar pentru sine, ticăloşi fiind în schimb faţă de toţi!

Întreruperea tabieturilor mele cotidiene îmi produce un pronunțat disconfort; înșir aici: orele mele de citit și de scris, orele de mâncare și de plimbare, de stat la Net (nu și la tv), apoi, desigur, întreruperea orelor de somn.

Textele scriptorului G.G. nu se *pliază* pe ființa, pe sufletul meu. Totuși, caut crâmpeie de consemnări din cuprinsul peltelei care să mă atragă în așa fel încât, mai pe urmă, să mă pot cufunda și în detaliile însemnărilor sale cu caracter intim, personal și, pe cât posibil, și profunde. Din păcate, caut, dar nu găsesc!

„Liberté, egalité, infidelité…” Ce mai libertate!

Țoapele intelectuale ale zilelor noastre îmi stârnesc furia și dezgustul, mai cu seamă prin lexicul lor distinctiv: de țoape!

Dacă bătrânețea începe în momentul în care îți dai seama de șubrezenia și efemeritatea vieții, atunci, în cazul meu, acest proces a început cam pe la șapte ani.

Erosul care se retrage. Ducă-se; oricum i-am acordat prea multă atenție nemeritată.

… Și mai scriu pentru:

– a mă confesa (lăuntricul);

– a evada din existențial și din mine însumi;

– a mă despovăra de neliniști;

– a încerca purificarea mea.

Îmi pare că însemnările mele de jurnal sunt asemenea muncii unei păsări care, primăvara, adună fire de paie, stropi de lut, bucățele de crengi sau pene pentru a-și face cuibul.

Umblă vorba, pe Net, cum că Ungaria este singura țara din lume care se învecinează, în toate cele patru puncte cardinale, cu ea însăși! Câtă autosuficiență și lipsă de modestie!

Mintea mea – schimonosită de atâta nedumerire.

Inevitabil, prin lectură multă cugetul meu împrumută, eul meu diminuându-se.

Citesc pe Net despre o paralelă interesantă: *Dacă Dumnezeu este asemenea unui cerc ale cărui margini nu sunt nicăieri și al cărui centru este pretutindeni, atunci omul este un cerc care are marginile peste tot și al cărui centru nu-i niciunde.*

… Desigur, sunt dezamăgit de oameni, deoarece dezamăgit sunt chiar și de mine însumi.

Vârstele omului, zice-se:

– până la 60 de ani: cuveniți;
– până la 70 : dăruiți;
– până la 80 : miluiți (dar divin)
– până la 90: : ani chinuiți.

Dar anii lui Șora?! (104!).

1 febr. 2020, sâmbătă: Între vanitate – ca glorie lumească – și dorința sexuală există o perfectă simetrie. Astfel, prin dorință sexuală se menține perpetuarea speciei (umane), iar prin nevoia de glorie, a unor minți cu adevărat valoroase, se asigură desăvârșirea vieții. Totuși, cel ahtiat de gloria deșartă să nu uite, nicio clipă, că este muritor!

Pentru ca eu să fiu cu adevărat spălat de păcate (mântuit), ar trebui să am *certitudini;* aceasta ar putea veni dinspre credință, cea care izvorăște din Iubire – acea iubire dătătoare de Înviere.

Tot căutând un oximoron, cred că am găsit unul: *Moș frumos!* Scrierea lui G.G. gâlgâie de citate. Atunci când acesta nu citează, stilul său de redare văduvește cuvintele de încărcătura lor emoțională. Scrierile acestuia nu sunt nicicând subtile, adânci, lipsite fiind, întotdeauna de puterea de fascinație, absente fiind nuanțele lingvistice; dar nu-i nimic: merg mai departe cu lectura, terminat fiind imediat volumul I al Jurnalului acestui autor.

Ca om care scrie am, cred, caracteristici care mă situează undeva între: veleitari, amatori și diletanți. Iată poteca pe care hălăduiesc: am un impuls deosebit de a scrie, dar imboldul acesta sunt convins că nu este grafomanie. Unele pagini ale mele sunt reușite (!); lipsindu-mi însă spiritul constructiv, ele au apariții sporadice.

A nu fi căsătorit pentru că poți iubi toată viața fără să fii încorsetat de principii și cadre preconcepute.

2 febr. 2020, duminică: Vremea – ca și vremurile: bizare și schimbătoare. Începutul acesta de făurar este asemenea unui sfârșit de

prier. Dar cui să te plângi că toate-s anormale, ciudate și greu de priceput, în țara și-n viața aceasta?

După o vreme, în viața de cuplu ambii parteneri dacă reușesc să devină paznicii solitudinii celuilalt – atunci relația dintre ei nu poate fi decât minunată. Căci vădit este: iubind, depărtarea dintre ei, această distanțare – sau privire continuă de la distanță – îngăduie fiecăruia să-l vadă pe celălalt integral și într-o lumină atotînvăluitoare.

Bunătate, inteligență, frumusețe: daruri atât de rare, chiar și atunci când le cauți separat, bucată cu bucată, la niscaiva ființe omenești. A le întâlni pe toate trei la una și aceeași persoană, înseamnă că te afli în fața lui Dumnezeu pe pământ!

Înseninarea – *promisă* de înțelepți – atunci când ajungi la bătrânețe, iacă-tă nu mi s-a întâmplat; or, nu sunt încă suficient de bătrân?!

Viața bietului om: o călătorie tragică spre nicăieri; având în vedere această realitate, nici nu este de mirare că lumea toată se zvârcolește în chip furibund, vrând parcă să-i facă în ciudă Morții care planează, hâtră și neagră, deasupra întregii firi.

Ca foamea, ca setea – hop și sexul! Ce mârșăvie în toată această imensă deșertăciune!

Cu „tinicheaua” proprie, fiecare fuge alungat parcă, fără să știe cu certitudine ce anume caută în această viață, în profunzimea sufletelor lor știind cu toții că toată vânzoleala este zadarnică, scăpare oricum nefiind. Personal, nu am apetență față de călătorii – acestea neputându-mă amăgi, ci doar obosi.

A fi sub auspiciul Sfântului Anton ca persoană care ai pierdut (ori nu le ai): credința, virtutea, nădejdea; apoi, să fii bătrân, bolnav – ca mai tot omul după o vreme –, însingurat, umilit, de oameni și de vremuri, copleșit de necazuri sâcâitoare, de boli care nu ucid, însă otrăvesc viața suferindului. Pe toate acestea, cică Sf. Andrei le poate face suportabile, ușoare precum un fulg de nea.

<u>**3 febr. 2020, luni:**</u> Viața toată învățăm să pierdem… viața! Clipă de clipă, zi de zi. Învățăm, știm, dar tot nu ne vine a crede.

Cel care crede că dobândește ceva, acela amarnic se înșală. În definitiv, nici măcar înțelepciune nu dobândim, din păcate, căci, până

la urmă, fapt dovedit, murim proști. (Un vag semn de înțelepciune ar fi dacă am învăța să știm să pierdem măcar, deoarece oricum nu avem încotro: pe toate cele le vom pierde..)

Fără nicio dificultate m-am dumirit, chiar lesne, cum a putut G.G. să scrie în doar cinci-șase ani peste 2000 de pagini de jurnal. Explicația este simplă, evidentă: criticul-diarist a utilizat în aceste consemnări, în proporție de mai bine de jumătate, citatele, în chip corect, sincer și minuțios delimitate; dar oare nu-i prea mult totuși această imensă cantitate de citate? Oricum, textele cele mai reușite ale consemnărilor acestuia rămân cele dintre ghilimele!

Mă întreb adeseori: Cum pot să concep că m-ar putea ierta Dumnezeu în foarte multe făptuiri ale mele, dacă nici măcar eu însumi nu mi le pot ierta? Așa încât, continui să rămân un păcătos de neiertat, cu păcatele asumate.

<u>4 febr. 2020, marți:</u> Inadaptat la mine însumi, mă mai mir că nu mă pot adapta la lumea aceasta bizară.

Omul, afirmă G.B. Shaw, este mormântul mișcător al animalelor omorâte de el. De aici ar deriva și caracterul său violent, războinic.

Cică în Grecia antică una din delicatesele culinare era: uterul de scroafă (!). Apoi, pe lângă acesta, fuduliile de mistreț – acest „deliciu" perpetuându-se până în zilele noastre, alături de sângeretele de porc. Ce porcării!

Fug de oamenii emotivi, inhibați, stângaci, timizi – fug de mine...

Dintr-o pastișă a lui G.G. în al lui jurnal: „În Japonia, un pretext pentru divorț îl poate constitui faptul că soția nu are o ținută corectă în timpul somnului. Japonezii socotesc poziția pe care o are omul când doarme drept dovadă a educației primite în familie."

Mi se întâmplă ca scriind să gem și să urlu tăcând, fără zgomot. Și în această variantă, eu urlu, eu mă aud.

<u>5 febr. 2020, miercuri:</u> Ce oameni ciudați: ei între ei se disprețuiesc, blamându-se, înjosindu-se chiar, toată iubirea lor, absentă către oameni, fiind metamorfozată într-o revărsare sentimentală înspre câini,

cărora le atribuie calități de ei închipuite, răpiți fiind de slugărnicia acestor patrupezi, instinctiv atașate de om, fiindu-le satisfăcute toate hatârurile, de cele mai multe ori mai acătării decât ale unui membru biped al familiei; și numărul acestor iubitori de animale este în progresie, mai cu seamă la bătrâni, bolnavi, persoane singure.

Iacă-tă, ninge! Cad, ezitând, fulgi mari, pufoși, parcă întârziind căderea pentru a putea căuta un loc potrivit unde să se așeze pe terenul înnegrit de atâta așteptare.

Dacă jurnalul este o operă a bătrâneții, atunci eu am îmbătrânit subit încă la 14 ani. A încercat biata mama să mă vindece de acest fenomen prematur, dar realitatea dovedește că nu a reușit.

– Afirmația lui Jerome K. Jerome privind superioritatea inteligenței pisicii față de cea a câinilor nu mi se pare a fi plauzibilă. (Este vorba de un câine, legat solid cu lanțul, câine care latră vârtos la o pisică, smucindu-se din răsputeri pentru a ajunge la ea. Pisica, de la o mică distanță față de câine, își privește calmă dușmanul și, culmea, pisica începe să se spele, „conștientă" fiind că lanțul nu va ceda smuciturilor, pe când câinele nu își dă seama de această realitate. Consider că pisica este o provocatoare inconștientă, căci în orice clipă poate ceda, în timp ce câinele este o ființă constantă în „convingeri" procedând cum îi dictează „conștiința" – câinească, desigur. (Vai de blana ei dacă totuși o verigă va ceda!).

<u>6 febr. 2020, joi:</u> G.G., în ale sale jurnale, citează vârtos din reviste precum: Click, Dilema, Cinema… Efectiv copiază articole sau fragmente de articole. Nu aș fi putut crede că ditamai G.G., criticul și poetul, poate fi robul unor astfel de scrieri din care să extragă – cu ghilimele, desigur – pagini de întregi de fapte diverse în fond.

Țara aceasta (și) a mea are o populație care este foarte obosită, epuizată, fiind o țara de la care nu mai ai nimic de așteptat. Mulțimi de secături, hoți, șmecheri avizi, cocoțați în posturi cheie, fură neîncetat fără a păți nimic grav. Rareori sunt „pedepsiți", și atunci aplicându-li-se simulacre de pedepse.

La tv. – emisiuni cretine pentru oameni asemenea. Ce ar mai fi de adăugat? Doar că viitorul oamenilor acestei țări nu poate fi decât

sumbru și dramatic. De ani de zile aștept revolte care să spulbere din temelie mișelia. Nimic însă. În această ipostază, nu mai am nimic de făcut decât să mă tembelizez și eu ori să dispar.

Lectura jurnalului lui G. este tot mai plicticoasă; mi-e teamă că citind această scriere mă voi dezvăța să mai citesc atent, captivat de text. Mă aflu la volumul al II al Jurnalului acestui autor care m-a dezamăgit teribil.

Oare lene și lipsă de curaj se numește nespovedirea mea în fața Domnului? Până una alta, mă spovedesc în fața paginii albe ale acestor caiete.

Văicăreala lui G.G., atunci când îi moare câinele Rocky, se desfășoară pe pagini întregi. Înțeleg atașamentul câine-om, am avut și eu câini de care, desigur, mă legasem și eu în mod intens. Însă a te cufunda sufletește în viața unui animal, fie el și câine, mai mult decât în existența persoanelor din proximitatea ta, îmi pare exagerat, maladiv. Mai suspomenitul autor recunoaște el însuși că și-a iubit mai mult animalul patruped decât pe cei mai mulți dintre oameni (!). Este, desigur, vorba de o deformație sentimentală evidentă: omul devine o victimă a unui animal care ajunge să îl domine prin supușenie instinctuală.

7 febr. 2020, vineri: M-am atașat de acest creion – intermediar între sufletul meu și fila albă a caietului, locul unde îi place să zburde, sub impulsul misterios, dornic de a lăsa urme pe hârtie, semne care să fie cât mai conforme cu meandrele sale.

A fi bun și binevoitor, sincer și necondiționat – iată cheia fericirii, cheie pe care eu nu o am. Dacă știu asta, atunci spune-mi Doamne, atunci de ce nu pot să fiu chiar dacă nu fericit, măcar un dezinvolt om bun și binevoitor? (Răspunsul nerostit al Celui întrebat: – Fiindcă ești un egoist!

Gând derivat din *Pariul lui Pascal*: În definitiv, nimic nu pierzi dacă crezi (în Dumnezeu); ai doar de câștigat.

Se afirmă că pânza de păianjen are o rezistență deosebită, fiind în fapt cea mai rezistentă din natură la grosimea pe care o are. Se spu-

ne că un fir de grosimea unui creion este capabil să oprească din zbor un Boeing 747.

A-ți propune să te spânzuri cu un fir de păianjen!

Lectură în diagonală a jurnalului lui G.G. Iată, am măturat aproape 1000 de pagini și încă nu m-a prins; cert lucru, faptul acesta nici nu se va întâmpla. Mai am încă o mie de pagini de digerat: nu mă las, voi continua considerând că, până la urmă, tot mă voi alege cu ceva.

8 febr. 2020, sâmbătă: Atunci când cumpăr cărți pe moment am senzația că odată cumpărate mi-am și însușit conținutul lor. Plăcută senzație, dar – vai! – cât de înșelătoare!

Citesc că versul ia naștere din tăcerea autorului; în timp ce aforismele se nasc din conversația autorului cu sine însuși. Consider însă că fără o conversație cu sinele, nici versul nu se poate naște, evitând, desigur, caracterul aforistic din acest gen de ticluire care este poezia.

Terminat (terminat?) volumul II al Jurnalului lui G.G. Dacă mai continui acest fel de lectură superficială, fugitivă, cu siguranță nu fac altceva decât să îmi pierd timpul, ore bune în fiecare dimineață. Pentru un timp voi întrerupe citirea următoarelor volume ale acestei scrieri diaristice ale lui G.G.

9 febr. 2020, duminică: Revin cu lecturile pe *tărâmul Tolstoi*. Chiar dacă umblu pe cărări cunoscute, itinerarul mă atrage. Mă gândesc la o lectură alternativă a însemnărilor soților Tolstoi, urmărind datarea consemnărilor. Păcat însă că ambele jurnale – al Sofiei, soția lui Tolstoi, precum și al marelui scriitor – cuprind însemnări sporadice, editorul ori traducătorul eliminând o sumedenie de consemnări din te miri ce considerente.

10 febr. 2020, luni: Despre păcatul închinării la „chipuri cioplite și icoane” (Exod 1, Levitic 1, Deuteronom 4, Judecători 3, Habacuc 1); cu toate acestea, în secolul al II-lea simbolul peștelui (ihtios, în greacă) devine emblema creștinismului.

Canonul 82 al Sinodului II (692) decreta că în viitor Isus Hristos să nu mai fie reprezentat iconografic în chip de miel, ci după chipul Său omenesc. În 787 Sinodul al VII-lea ecleziastic preciza: „Noi păstrăm toate predaniile, scrise sau orale, printre care și cea referitoare la sfintele icoane care stă în armonie cu vestirea Evangheliei, căci Logosul divin s-a întrupat în realitate și nu în aparență.

De atunci, precum semnul sfintei și de viață făcătoarei cruci, tot așa și sfintele icoane demne de cinstire, să fie pictate sau lucrate în mozaic sau alt material și să fie așezate în sfintele biserici ale lui Dumnezeu, pe sfintele vase și veșminte, ca fresce sau icoane portabile, în case sau la răspântii…”

(Definiții extrase din DEX: *Idol*: ființă sau lucru care reprezintă obiectul unui cult sau al unei mari iubiri. *Icoană*: imagine pictată reprezentând diferite divinități sau scene religioase care servesc ca obiect de cult; imagine, chip, reprezentare grafică)

În toate reprezentările imagistice Dumnezeu nu este reprezentat în natura Sa divină (Tatăl), ci doar în natura Sa umană, așa cum ni s-a arătat, noi nevânzându-L în Divinitatea Lui. În Vechiul Testament Dumnezeu apare într-un fel misterios, umbrit, vag, în timp ce în Noul Testament, este reprezentat prin Iisus, în acest fel Dumnezeu arătându-ni-se în chip vădit.

11 febr. 2020, marți: Cehov – un mare nostalgic și pesimist. Descopăr, pe Net, frumusețea, vraja, scrisorilor sale. Din păcate, din această corespondență a lui nu s-a publicat mai nimic în România. De ce?! Tot ce a apărut, până acum, sunt ultimele două volume – ultracenzurate! – dintr-o serie de 12, cuprinzând opera cehoviană. Este vorba de *Insula Sahalin și însemnări* și *Scrisori.* Cu toate că dorința de a citi un mare scriitor în scrierile sale subiective necenzurat nu decurge din nevoia de senzațional, ci din necesitatea de a descoperi adevărata față a scriitorului și impulsurile lui din spatele operei – cu toate acestea editurile nu au catadicsit să treacă la treabă. Despre felul în care au fost cenzurate scrisorile lui Cehov, menționez un exemplu despre cum l-au ciupit țânțarii de fund făcându-și nevoile în pădure, frază scoasă la lumină abia după căderea comunismului!).

Io – scriptorul minor! Mă amăgesc cum pot, fără însă a încerca să amăgesc în vreun fel pe cineva.

Să mă simt bine până în măduva oaselor: de ce oare nu mi se întâmplă, și nu mi s-a întâmplat, nicicând?!

După toate câte se întâmplă, de mai bine de trei decenii, în țara noastră, am impresia că doar un om din o sută mai este onest, ceilalți 99 fiind hoți, mincinoși și lipsiți de o minimă onoare; căci dacă ar fi altfel, nu am mai zace cu toții în haznaua asta fără nicio șansă de a mai ieși de aici.

Voi care jecmăniți un întreg popor, milioane multe de oameni, semeni de-ai voștri, ce le dați în schimb? Libertatea cuvântului?! Arză-vă focul Iadului nesătuilor!

Lumea – Natura – așa cum a fost creată de Dumnezeu este perfectă. Dar nu încetez a mă întreba: ce caută oare infama creatură numită om în această creațiune perfectă și pură?! El, omul, ființă arogantă, trândavă, neliniștitor lipsită de onoare, necinstită, vicleană, egoistă. Ce căutăm noi aici?

Sunt un ins nespovedit și nepocăit încă (!). Povara celor șapte decenii mă împinge spre săvârșirea și a acestui pas-eveniment.

Din când în când plouă, deși este iarnă, e drept, fără o fărâmă de omăt. Totul este gri, negru, nuanțe și anotimp nehotărâte. În schimb, este o liniște desăvârșită – pe care o savurez din plin.

12 febr. 2020, miercuri: Se porni, iată, o ninsoare măruntă, chinuită – un soi de măzăriche. Ceva mai târziu se așază un strat de circa trei centimetri de omăt, suficient, pe moment, ca să ne acopere mizeriile.

M-am pus, iarăși, pe comenzi de cărți, degeaba încerc a mă potoli, nu pot. Mai bine de jumătate din banii de pensie se duc pe astfel de năbădăi. Când oare le voi mai putea citi! Finalmente, oare cui vor folosi aceste cărți! Mă gândesc la utilitatea lor spirituală, căci la cea materială nu cutez a mă mai gândi.

13 febr. 2020, joi: Liniștea te-mbucură; o caut.

Toate pornesc de la suflet, mai cu seamă bolile. De aceea, medicul trebuie să fie, înainte de toate, un om plin de înțelegere și delicatețe.

Cel mai bun tratament se înfăptuiește atunci când, pe lângă cura terapeutică, pacientul își manifestă o încredere în medicul său: „ca într-o ființă cu totul singulară și de neînlocuit.”

<u>14 febr. 2020, vineri:</u> Am procurat, online, două cărți vechi: *A.P. Cehov, Opere, volumul XI*, ediția 1961, precum și: *Cehov în amintirea contemporanilor (1960),* respectiv: A.P. Cehov: *O viață în scrisori (1879 – 1890)*, apărută în 2018. Spre surprinderea mea, primele două cărți încă au pagini netăiate, după 60 de ani! Or fi zăcut undeva, nebăgate în seamă, uitate timp de șase decenii ca frunzele unei vechi păduri încremenite, urmare a cine știe cărui cataclism, pădure în care de-atunci nu a mai umblat nimeni.

O notație dintr-un caiet cehovian: „În cârciumile rusești miroase a fețe de masă curate.” Mă mir!…

De ce oare nu poate avea omul o dispoziție sufletească constant fericită, în astă-viață și-așa mai mult decât scurtă! Și dacă totuși este atâta zbucium în decursul existenței noastre, din care motiv nu ne reducem cauza esențială a frământărilor noastre: trebuințele exagerate! Să ai mereu griji este un păcat, iar păcatul împuținează viața. Toate aceste frământări ni se întâmplă fiindcă suntem robii simțurilor. Eliberându-ne de simțuri – nu și de bunul-simț! – și făcând saltul la duh, am putea, zice-se, scăpa de multe griji. Între psihic și sănătate există înrâuriri reciproce certe.

– Nevoia omului, în special cea a femeii, de a se simți atașat de cineva.

– A avea sufletul greu, a fi un nefericit.

– Eu, acum: un bătrân hirsut, cu părul tuns scurt, cu doi ochi negri, scotocitori.

– Plăcerile mele sunt în număr de trei: lectura, scrisul și Natura.

– „Păcatul” de a scrie, și de a publica, costă periodic consistent; noroc cu sponsorii.

– Preoții și actorii: cât de mult se aseamănă profesia lor!

– Îmi place vremea urâtă, înnorată; liniștea se așterne înlăuntrul meu atunci când aud ropotul ploii. De asemenea, îmi place amurgul, deopotrivă cu zorii…

În viață pare-se că adevărul este mai presus decât iubirea; cert lucru: e cu mult peste noianul de bani.

Oare de acum înainte existența mea să fie doar o umbră de viață cenușie și ștearsă! Acest înveliș, acest ambalaj al nostru atât de șubred, de pieritor. Oricum, i se acordă – îi acordăm – mult prea multă atenție, confundându-l cu ceea ce adăpostește acesta, anume: sufletul.

– Vremuri în care binele ți se plătește cu răul.

– Există, oare, în lumea aceasta bogății cinstite?

– Atunci când omul se simte singur născocește tot soiul de îndeletniciri bizare care arareori pot fi înțelese de semenii săi aflați în altă postură.

– Uriașa calitate de a putea stima oamenii; dar, oare, câți dintre ei merită cu adevărat această onoare!

În promenada mea de azi, pe Valea Bucin, un cățeluș de pripas, ivit din senin, m-a însoțit pe tot parcursul preumblării mele. Vădit fericit că nu mai este singur, m-a acompaniat pe unde m-au purtat pașii, alergând bucuros înaintea mea, uitându-se după mine, așteptându-mă atunci când mă depășea considerabil, apoi alergând înapoi, trecând vijelios pe lângă mine, îndepărtându-se, chiar dispărând o vreme, după care brusc revenea zbenguindu-se bucuros în fața mea, amușinând aerul, tufele, solul, urmele. Tandemul nostru s-a destrămat atunci când a trebuit să trec peste o punte alcătuită din două trunchiuri de anin învelite cu omăt și gheață. Aici, patrupedul nu a mai avut curajul să mă mai urmeze; iar ca să sară în apa pârâului, desigur nu i-a priit. În chip vădit despărțirea ne-a afectat pe amândoi.

15 febr. 2020, sâmbătă: Ce vremuri, ce anotimpuri! Iarna-i ca toamna și ca primăvara, iar aceasta din urmă e ca vara. Năuc e totul: fire și natură.

De o bună vreme, dimineața mănânc doar fructe, în bună parte exotice și struguri negrii, autohtone (poate basarabene). Din păcate, toate acestea sunt tratate (otrăvite!), nu numai în exterior, dar și în inte-

rior. Cu cât te informezi mai mult despre ele, și despre alimente în general, cu atât devii mai îngrozit, deci reticent în a le mai consuma. Nu ne rămân decât detașarea de toate cele.

Citit, nu mai știu unde, cică un bogătaș bătrân, simțind apropierea morții a luat un borcan cu miere și a mâncat înmuiate în miere toate bancnotele pe care le avea. Varianta modernă: scufunzi cardul în borcan, după care îl feliezi!

„Credința este o aptitudine a spiritului. Animalele nu o au, iar la sălbatici și la oameni cu intelect mai redus o descoperi sub formă de teamă și îndoială. Calea către credință este deschisă numai oamenilor de factură superioară.”

16 febr. 2020, duminică: Fiecare om ascunde ceva; și eu… câte ceva: una, alta!

Dintr-o notație a lui Cehov nu explicită, însă intuiesc că este vorba de Iasnaia Poliana și proprietarii de acolo. „La conac vezi peste tot inscripția: *Intrarea străinilor este oprită!* Apoi: *Nu călcați florile!* Etc. La moșie este o bibliotecă bogată despre care se discută mult, dar nu o folosește nimeni; se servește o cafea subțire, cu neputință de băut, grădina este cu totul lipsită de gust, fără flori…”

Invidie ori adevăr? Ori, poate, amândouă.

Dovada incontestabilă că nu am fost un tată blând și duios este faptul că fiica mea s-a îndepărtat de mine cu 11 000 de km.

– Cei care ne conduc ne privesc de la înălțimea ticăloșiei lor, toți! Cum de îi mai rabdă Dumnezeu!

Se tot pomenește de satisfacerea poftelor animalice, cu aluzie la cele sexuale. Se uită însă că la animale aceste pofte sunt „disciplinate”, din acest punct de vedere animalul dovedindu-se a fi superior omului, întrucât acesta pe plan sexual se manifestă instinctual, nicidecum cerebral.

17 febr. 2020, luni: Mintea – ochiul sufletului; oare acestui „ochi” i se pot aplica dioptrii?

În aceste vremuri îți este dat să întâlnești mult prea adesea: mediocritatea, prostia și stagnarea, nepăsarea. Să fie oare caracteristici ale acestui neam, al nostru?

De cele mai multe ori, omul, superficial și neștiutor, preamărește rolul științei, ignorând puzderia de neajunsuri și de năpaste care derivă din magia irezistibilă a invențiilor minții omenești.

Periodic, la intervale de câțiva ani, revedem, eu și I., arhiva-foto a familiei depozitată în lădița de stejar anume confecționată pentru aceste amintiri. Pasiunea mea pentru fotografiere datează de peste 45 de ani, în decursul anilor adunându-se în lădiță multe sute de imagini, acum evocatoare de clipe trăite parcă mai ieri.

Azi, din cutie s-a ivit o fotografie făcută într-o minunată ședere a noastră: I., Andreea și cu mine, respectiv cumnatul Á.A., soția acestuia și fiul lor Zs., departe, în munte, în zona Țigle, într-o cabană de vânătoare. În fotografia pomenită apar stând pe pragul ușii cabanei: I. și Andreea, Iboly (cumnata mea) și fiul lor Zs. Fotograf: A., cumnatul. Ceea ce m-a (ne-a) șocat, pe mine și pe Ida, este bluza Andreei pe care sta inscripționată (premonitoriu?): Boston! Într-adevăr, peste aproximativ trei decenii, iat-o pe Andreea locuind, lucrând taman acolo!

18 febr. 2020, marți: Citesc fragmente din Jurnalul lui Cehov. Notații vagi, mai mult cu referință la fenomene meteo: temperaturi, nori, precipitații; apoi, scurte notații privind diverse activități gospodărești, vizite... În fine, numai jurnal nu poate fi numit – nici măcar „fragmente din jurnal”, așa cum se intitulează cartea.

Vom merge, eu și I., după apă de izvor, pe Valea Bucin, la kilometrul 15. Ne-am obișnuit să aducem apă de aici, de mai bine de zece ani, optând să consumăm apă netratată, provenită din izvor de pădure fără poluare. Fiind departe de Sovata (26 de km), apoi având în vedere și faptul că de obicei fiind lume multă doritoare de această apă, statul la coadă devine stresant până când lumea toată își umple mașinile de flacoane cu apă. La aprovizionarea anterioară, prin noiembrie anul trecut, mi-am zis că nu mai vin, fiind prea departe, prea anevoios. Dar, iată, am venit, nerezistând tentației acestei ape.

19 febr. 2020, miercuri: Bine-i că măcar obiceiul lecturii nu l-am pierdut. Îmi prețuiesc această pasiune, fiindu-mi, realmente, un colac de salvare.

Citesc corespondența lui Cehov. („O viață în scrisori"). O seamă de scrisori foarte bine scrise, și bine traduse, însă conținutul lor nu mă prinde. Gândul deja îmi fuge la o altă carte pe care o voi „ataca", căci pe aceasta o voi pune deoparte.

20 febr. 2020, joi: Despre vremurile prezente: grosolane, triviale, oamenii de o fățărnicie greu tolerabilă; o nețărmurită silă din parte-mi se revarsă față de acești inși, de aceste vremuri.

Din păcate, previziunea unor optimiști de-acum 40-50 de ani, anume că oamenii deceniilor următoare vor fi mai buni, mai înțelepți și mai cinstiți (!) s-a dovedit a fi falsă. Acești „alți oameni" au devenit orice, numai înțelepți și mai buni decât odinioară nu…

Omul de azi – o fiară vicleană; societatea – o junglă plină de animale feroce și hămesite rău.

Mă întreb, adeseori, cum e posibil ca anotimpul „iarna" să fie doar cu numele, fără belșugul de omăt de odinioară și fără gerurile însoțitoare? Azi-mâine suntem în martie fără să fi fost încă iarnă.

Dacă nici vremea nu mai este ceea ce a fost odată, atunci la ce să te mai aștepți de la bietul om?

Dintr-o scrisoare a lui Cehov:„… dați-mi o soție care întocmai ca luna să nu apară chiar în fiecare zi pe cerul meu!"

Răzbate, clar, din aceste slove nevoia de singurătate a scriitorului.

21 febr. 2020, vineri: Lumea rămâne reprezentarea mea, a noastră, despre ea. Ce este ea cu adevărat, asta numai Cel care a creat-o poate să știe.

Admir simplitatea – atât de rară –, sinceritatea naturală, dezinteresată: fermecătoarea sinceritate!

Ticăloșie și murdărie, jeg uman peste tot, necinste, jaf...

Mucegaiul banalității, morbul omenirii; fuge fiecare cum poate de el, însă nu este prea sigur că și scapă.

Doamne, de ce ne-ai luat (confiscat) un anotimp? De ce în loc de patru, ne-ai lăsat doar trei anotimpuri, anulându-ne iarna, înlocuind-o cu lungi toamne, gri-negre, triste și apăsătoare?

O afirmație a lui Cehov: *Omul a făcut pământul bun de locuit și acum o să-l facă și plăcut. Și dând convins din cap, repetă: O să-l facă!*

Riposta mea: Pe naiba! Omul a stâlcit pământul cum nu se putea mai rău. Și faptele lui neghioabe continuă încât, în curând, pământul va deveni impropriu vieții. Viața devine, în pofida unui progres tehnic evident, tot mai complicată, în timp ce oamenii se pare că ajung să fie tot mai proști!

22 febr. 2020, sâmbătă: Mișcarea ca terapie fizică și spirituală – asta încerc să înfăptuiesc; însă la 70 de ani fac și eu ce pot, și cum pot. În fond, toată viața mea asta am făcut: mișcare în natură combinată cu terapie spirituală, așa cum m-am priceput eu. Urarea: – Să-ți dea Dumnezeu o bătrânețe liniștită! mi se pare acum cea mai potrivită, căci de ea, de liniște, de liniștea lăuntrică, mai cu seamă, apoi și de cea exterioară, de astea are nevoie orice om, mai ales unul în vârstă.

… Și iar îmi fuge mintea la lumea românească, de acum dintotdeauna, o lume care a colcăit și în trecut, ca și în prezentul acesta sumbru, de hoți și de ticăloși, sperjuri și farisei. Încerc să-mi înving dezgustul față de ei și să ies din noroaiele îmbâcsite de aceste canalii fetide.

Zilele Creației: deși încâlcite, ajungem la ziua a șasea; ei, ziua aceasta, ca și cele care au urmat, mai bine erau de odihnă, așa cum de fapt, și omul a cutezat să și-o transforme, de obosit ce era. Așadar, a șasea zi: aici e buba, căci, altfel, lumea aceasta, Natura, creată de Dumnezeu este deosebit de frumoasă. Un lucru însă nu este bun: omul – el urâțește totul, stricând, profanând fără frică.

23 febr. 2020, duminică: Să ai parte de teribile frământări, o viață întreagă: ce poate fi mai epuizant?

În lumea aceasta descătușată, mă simt stingher**.** Caut refugii într-o existență solitară în natură, departe de așezările omenești, unde

să pot medita în tihnă (exterioară), având în urechi doar șuierul păraielor și trilurile păsărilor cântătoare. Tânjesc după iernile de altădată. Unde sunt ele, unde au dispărut fulgii de odinioară, mari, roind în jurul felinarelor aprinse, purtate de vifornițe în fața geamurilor luminate de unde ochi de copii curioși priveau cu încântare baletul acestor albe și imponderabile balerine pierzându-se în bezna nopții! A doua zi, aceiași ochi candizi de copil vedeau prin ogradă, pe acoperișul caselor, pe blana câinilor, pe căciulile fârtaților bucuroși că neaua le va îmbrăca dealul creându-le pârtii pentru săniuțele lor de lemn, confecționate de tații și bunicii lor. Nimic nu mai e ca odinioară.

– Într-o viață de om mi-am putut stârpi doar un singur viciu: acela al consumului de alcool, câteodată, rar, peste măsură. Cât despre celelalte, puteam izgoni măcar unul în fiecare an, iar acum aș fi un om desăvârșit!

– A avea un trai tulburat, ispitit și chinuit de gânduri negre; din starea aceasta doar Dumnezeu te mai poate izbăvi. Oricum, pe lumea aceasta bizară numai liniște și siguranță nu mai există.

24 febr. 2020, luni: Am până și în dormitor șapte pietre-zen așezate una peste alta, lângă bibliotecă. Prezența lor, vederea acestora mă liniștește transpunându-mă pe mal de apă; privindu-le, aud șuierul apei pârâului de unde le-am cules, acolo unde ele s-au născut, cu cine știe câte milenii înainte, ajungând în apa cristalină care le-a rotunjit asperitățile în puzderii de secole. Păraiele de unde provin aceste pietre, sunt cărți fără cuvinte, cu toate acestea fiecare dintre cele șapte pietre îmi țin predici sfinte care nu pot fi auzite cu ajutorul urechilor, ci doar cu ochii!

Privesc, iarăși, aceste pietre și aud șuierul apelor reci, cristaline, ale pârâului. Ele îmi evocă mirifica Natură care înseamnă: puritate și pace, forță și continuitate. Aceste pietre trăiesc, căci ele îmi dau energie și putere, liniște și bucurie.

Corona-virus! Pandemie. Fierbe planeta. Acesta o fi pericolul galben pomenit, pare-mi-se și în Biblie? Dumnezeu, doar El le poate ști pe toate, doar El!

25 febr. 2020, marți: Paradisul înseamnă liniște sufletească într-un decor natural neatins de omul cel stricător de toate.

Toată viața noastră derulează în scopul satisfacerii unor plăceri lumești; în felul acesta noi, oamenii, rămânând înrobiți mereu derizoriului, ignorând esențele care zac întotdeauna înlăuntrul nostru.

Mintea: groapa de gunoi pentru praful, cenușa, zdrențele acestei lumi. Multe năluci, create de mine însumi, îmi înnegurează viața; știu, și cu toate astea…

Practica, obișnuința, caracterul, destinul. Primele două: practica și obișnuința trebuie să însămânțeze *optimismul* pentru ca acesta să nutrească, la rându-i, caracterul al cărui rod va fi, în final, destinul. Secretul a toate: mintea calmă și liniștită.

Se pare că se vrea a se introduce o stare de babilonie în omenirea acestei planete; mai întâi au fost emigrațiile imense, apoi, în prezent: pandemia, aruncarea în lume a unei boli planetare răvășitoare: virusul ucigaș. Am spus: *se vrea,* dar cine sunt acești voitori?! Cine vrea a ne virusa mințile pentru a stârni debandada generală! Or fi, oare, marii bogătași ai lumii, bătrâni și putred de bogați care simțindu-și pieirea, în virtutea anilor, și-n pofida banilor, și-ar fi zis: – După noi potopul?

Lectura, ca și scrisul, mă ajută să gândesc. Cele două îndeletniciri constituie bucuria mea de-acum și dintotdeauna, dimpreună cu mirifica Natură.

Din când în când, mă întorc către vechia-mi pasiune lirică: haiku-ul. De fiecare dată constat că tot ceea ce este doar sugerat are mai mult efect decât lucrurile elaborate. Cred că faptul de a nu mai putea citi romane mi se trage (și) de la acest superb gen liric.

În plimbarea mea de azi, pe Valea Bucin, în timp ce traversam o proprietate privată a cărei pază este asigurată de un *paznic electric*, am atins din neatenție, cu fruntea firul electric electrocutându-mă năprasnic. Șocul electric m-a speriat rău de tot, m-am alarmat, dar, slavă Domnului, faptul nu s-a lăsat cu urmări.

26 febr. 2020, miercuri: La Tg.-Mureș, cu mașina proprie, într-o circulație tot mai furibundă. Ajungând în oraș, mă bucur că gă-

sesc un biet loc de parcare într-un cartier nu prea îndepărtat de centru. Mă preumblu apoi prin oraș: librării, prăvălii fel și fel, intru și în Catedrală. După-amiază, înapoi; de data asta, până ies din oraș, cu mult mai greu decât la intrare. Ce nebunie!

27 febr. 2020, joi: Mi-aș fi dorit să fiu un bun vorbitor, dar n-a fost să fie: am devenit doar un bun cititor.

Limba aceasta, cea română, atât de magnifică și misterioasă, este născută, produsă de oameni simpli, în virtutea traiului lor cotidian apropiat de natură, oameni de pe ogoare, din munți și de prin codrii. Cuvintele – misterioasele – rămân, în definitiv, simboluri pentru amintirile comune: ale tale, ale mele…

A te afla în realitatea suferinței, împresurat de formele ei cele mai dureroase: bătrânețe, boală, moarte.

Sunt eu oare suficient de conștient de ceea ce se întâmplă cu adevărat în afară și, mai ales, înăuntrul meu! Nu aș crede. De multe ori îmi pare că trăiesc un vis în stare de veghe.

Mass-media vrea să ne îngrozească cu pandemia ivită în umanitate. De ce?

D'ale vieții: plăceri false și efemere. Mă întreb, iar și iar, de ce toată această tevatură, dacă toate sunt părelnicii: bunurile lumești, dimpreună cu realizările – toate zădărnicii se cheamă? Și parcă nu ar fi îndeajuns această realitate, mascată, lumea se grăbește să meargă constant din rău spre mai rău.

În fond, orice om conștient își dă seama că efemeritatea și nesiguranța sunt caracteristicile esențiale ale vieții noastre, acestea constituind obârșia întristărilor noastre dintotdeauna. (În context cu cele de mai sus: după o ploaie de câteva ore, a început să ningă vârtos, cu fulgi mari, apoși, fulgi mai efemeri decât fluturii. Dar bine-i ori că plouă, ori că ninge: toate sunt manifestări ale sezonului acestuia capricios). Revenind la nesiguranța vieții. Ce frumos ar fi ca în pofida efemerității ei să ți-o poți trăi într-o seninătate deplină!

… Afară ninge fără ca fulgii să aibă nicio șansă de izbândă. Stau în chilioară și privesc efemerii fulgi repeziți să îmbrățișeze pământul, deși îmbrățișarea le este fatală.

Citesc dintr-o carte, singur la lumina unui bec insuficient de luminos. Parcurg filele cărții cu o dulce plăcere îmbietoare împrietenindu-mă cu oameni pe care nu i-am întâlnit nicicând, și nu îi voi întâlni vreodată, dintr-un trecut îndepărtat, trecut pe care regret că nu l-am putut trăi și eu.

Privesc din nou ninsoarea prin fereastra cu perdelele trase. Fulgii s-au mărunțit devenind și mai iute pieritori la întâlnirea lor cu solul. Pe tufa de iasomie, ușor înălbită (grizonată?) „pițigoii mei” cu penele zburlite stau buluc pândind posibilul pericol în drumul lor către tainul lor de semințe de floarea-soarelui așternute pe soclul fundației gardului. Coboară prudente, își iau bobița, apoi se întorc pe ramurile tufei unde încep dezghiocarea acestora, ținute între gheruțele ambelor picioare, prin lovituri repetate și rapide, aplicate cu o îndemânare demnă de admirat. Și tot așa, până se termină rația. Dar și mâine va mai fi o zi, nu fiți nesățioși!

Singurul merit al vieții constă în ea însăși și nu în dobândirile înșelătoare cu care de fapt ne pierdem tot timpul existenței noastre. De ce o fi, oare, omul atât de nechibzuit?!

În fond și dobândirea de faimă și câștig sunt stârnitoare de amăgeli puternice; aceste preocupări aciuindu-se în mintea omului îi distrag atenția de la apropierea de *capătul drumului* – în definitiv acesta fiindu-le singurul lor merit.

28 febr. 2020, vineri: Mâniile mele scot la iveală tot ce am mai defectuos; ele, mâniile, vin la suprafață aduse fiind de vâltorile iritării. Apoi, se instalează calmul relativ, părându-mi rău de cele săvârșite sub imperiul furiei nestăpânite. E târziu însă: „cataclismul” s-a petrecut deja… Năvalnicele mele porniri instinctuale de cele mai multe ori îmi sunt stăpâne; mă las, prea adesea, învins de torentele de emoții care prea lesne se transformă în furie.

Câtă trudă zadarnică, prisoselnică, dacă ai în vedere că pentru traiul său potrivit, modest, are nevoie doar de hrana zilnică, îmbrăcăminte și adăpost; și, aproape mereu, mai are nevoie de leacuri, mai cu seamă la bătrânețe. De le ai pe toate, s-ar părea că ești bogat. În lumea

actuală e totuși prea mult lux și prea multă irosire. Greșeala (prostia) e atunci când pe toate astea le avem cu bani de împrumut!

Tinerețea – vremea (prielnică) nenorocirii de sine.

Osho: nu a scris nicicând măcar o singură carte. Totuși urmașii (negustorii!) au născocit sute de titluri, tipărind sute de milioane de cărți, în special pentru folosul lor!

În chip inevitabil, lumea se distruge prin îmbătrânire și moarte. Așa-zisul „progres” este doar aparent, căci, vrând-nevrând, se produce epuizarea. În fond, nu avem nimic de regretat, căci totul în viață este suferință: nașterea, îmbătrânirea, îmbolnăvirea, moarte.

Eliberarea de lăcomie: o cale înțeleaptă de ieșire din impas.

„Așa cum roțile urmează boul care trage căruța, la fel și suferința urmează mintea ce se înconjură cu gânduri vulgare și pasiuni lumești.”

Așadar, mintea: *boul* care trage căruța (trupul).

A-ți instrui mintea, rupând plasa gândurilor egoiste, impure și a dorințelor vulgare.

Totul se naște în minte: aici ar trebui *lucrat* mai mult.

29 febr. 2020, sâmbătă: Dacă aș ști, dacă aș putea să rămân mereu liniștit și impasibil, viața mea ar avea cu siguranță alt curs. Bine ar fi să nu fiu robul simțurilor și să evit toate atașamentele. Ar fi posibil, dacă mi-aș struni și controla cu mai multă atenție mintea. Dar, oare, care-i organul care controlează mintea aceasta năstrușnică! Bine ar fi să-mi pot lichida resentimentele.

Adevărata caritate (din învățăturile lui Budha):

1) – Să dai ceva cu toată inima mai înainte ca acel ceva să fie cerut.

2) – Adevărata caritate nu este ocazională, ci este permanentă.

3)– Nu poate fi adevărată caritatea dacă după înfăptuirea actului ești cuprins de regret sau de orgoliu.

4) – Adevărata caritate se face din plăcere, uitând că ești cel care dă, considerându-te a fi cel care primește darul.

5) – Adevărata caritate izvorăște spontan, fără niciun gând de a ți se returna.

Trupul, în budism, est privit ca un conglomerat de suferințe și surse de păcate. De aceea, se recomandă a nu te atașa de el.

În fiecare dimineață trăiesc bucuria „bucuriei" pițigoilor mei veniți la micul-dejun – mereu același! – oferit de mine, constând din semințe de floarea-soarelui. Zborul lor vioi, agitat, apoi aterizarea pe tufa de iasomie și cercetarea zonei, după care urmează executarea picajului spre grămăjoara de semințe și saltul lor iute, înapoi, pe tufă. În continuare, așezate pe ramuri, prind cu lăbuțele lor fragile micile semințe și lovesc cu ciocul coaja până se curăță, rămânând doar miezul dulce, uleios. Bucuria lor este și bucuria mea, de multe ori singura-mi bucurie de peste zi, exceptând zilele în care plec în Natură, aici având prilejul contemplării, în liniște și singurătate, ceea ce înseamnă singurătate și splendoare armonios împletite.

Plec zilnic pentru două-trei ore în codri în căutarea liniștii întru regăsirea sufletului, a entuziasmului, în măsura în care mai este posibil, a încrederii în mine însumi.

Afară, în curte, privesc un fir de iarbă strivită de o piatră; vrea să crească, nu să moară, caută soarele, lumina, dar teamă mi-e că nu va reuși. Tufa de iasomie a… „înverzit" de puzderia de pițigoi; zburdălnicia lor este precum o blândă adiere de zefir în plină lună a lui florar, atunci când iasomia este cu adevărat înverzită.

De ce oare orice întâmplare exterioară, dar mai cu seamă lăuntrică, mă îngrijorează, de multe ori chiar înspăimântându-mă! Ce resorturi sufletești ale mele sunt deteriorate într-atât încât ajung, mai mereu, a mă neliniști cumplit?!

Oricum, e bine să nu uit că este bine ca la această vârstă pe care o am să-mi asum „surprizele" pe care mi le rezervă trupul și sufletul, apoi, zi de zi, clipă de clipă, să fiu în stare să practic renunțarea.

1 mart. 2020, duminică: „Martie, martie, mărțișor/Ai dat drumul la izvor/Risipind și nori și ceață/Tu trezești din nou la viață/Iarbă, gâze, flori, albine…/Eu de aceea țin la tine." Versuri naive, nu știu ale cărui autor, învățate pe dinafară obligatoriu, la școală, cu vreo șaizeci și doi de ani în urmă. Acum, peste decenii, trăiesc aceleași sentimente

ca și atunci când, în iernile de odinioară, zăpezile și ghețurile începeau a se topi.

În toată viața mea cărțile, dimpreună cu fugile mele în Natură au constituit forme de dezertare dintr-o lume care nu prea era pe placul sufletului meu. Asta fac, iată, și acum, peste decenii…

Am găsit pe Net un pdf în limba franceză cuprinzând corespondența lui Cioran cu Armel Guerne. Pentru lejeritatea priceperii conținutului acestei corespondențe, încerc o traducere Google. Deși știam că o să iasă… varză întreaga poveste, am încercat totuși, modalitatea părându-mi a fi mai comodă decât să utilizez dicționarul. Fiasco! Traducerea prin Google ajută, dar nu poate reda farmecul stilistic de care a fost capabil Cioran inclusiv în epistolele sale. Se pierde, în felul acesta, tocmai strălucirea stilistică a scrierii lui Cioran.

Afară: frig gol, adică fără omăt. De altminteri, omăt nu a fost toată iarna, iar acum dacă s-ar întâmpla să vină, ar fi mult prea târziu.

Caut cărți al căror conținut să mă împace cu mine însumi și cu lumea. Nu aș putea spune că am găsit vreuna; poate doar Biblia!

În legătură cu traducerile: nu agreez nici măcar traducerile inteligente, literare, nonrobotice, și uite îmi pierd timpul cu traduceri robotice din scrieri epistolare cioraniene. Gata, voi renunța!

… În drumurile mele silvestre mi se întâmplă adesea să alunec și să cad din pricina noroiului ascuns sub frunze; măcar de-ar fi omăt ori gheață, dar nu: doar noroaie!

În ieșirile, mele aproape cotidiene, în Natură, îmi caut liniștea și seninătatea, atent fiind mereu la manifestările Naturii. Dacă este posibil, le și imortalizez.

Un citat dintr-o scriere a lui Romano Bataglia îmi tot revine în minte ori de câte ori intru și cutreier codrii: „Pădurea este o lume numai bună de respectat, de descoperit. De fiecare dată când trecem printre copaci, ar trebui să ne facem cruce în semn de respect. Pădurea este o mare catedrală verde, iar murmurul său este vocea lui Dumnezeu. Deseori, i-am auzit glasul de-a lungul ei și am îngenuncheat să mă rog."

Da, Biserica mea este pădurea!

Omul astăzi este orbit, în pădure nu mai vede decât mizerabilul ban atotdominator.

Văd norii ca pe niște uriașe stropitoare planetare lăsându-și apele acolo unde seceta e mai mare.

Las zilele să se scurgă precum apa unui râu, nemaiavând ce să mai aștept de la ele; le las, scurgă-se în voia lor!

2 mart. 2020, luni: Toată iarna a fost, de fapt, o lungă toamnă încremenită. Singura schimbare: două încercări de ninsori eșuate, pe tot parcursul a trei luni de așa-zisă iarnă. Acum, am intrat în anotimpul trezirii; măcar ploaia de-ar veni!

Seninătatea omului: *rara avis*. A fi capabil să te adaptezi schimbărilor și să te poți elibera de temeri și tensiuni, ar fi o mare izbândă în viața oricăruia. Frământările mele și eternitatea – cu ce îmi macin eu nervii, puținii mei nervi!

Peste tot, în jurul meu, deasupra mea, înăuntrul meu: o taină fără sfârșit.

Caut tot mai mult pădurea, singurătatea în natură pentru a-mi alunga melancoliile și îngrijorările, încercând să-mi eliberez mintea de temeri și de neliniști.

Se pare că nu aici, în această existență, care nu-i decât „o licărire de eternitate”, nu aici ne este *casa*, ci în infinitul de unde am venit, și către care ne îndreptăm vertiginos. Deosebit de important ar fi să trăim cu certitudinea că nu suntem singuri, că *cineva* ne îndrumă, oricând, oriunde: către lumină, către bine. În viața aceasta suntem totalmente rătăciți, comportându-ne ca atare. Este lucru mare ca să fii printre acei favorizați ai sorții care pot zări și recunoaște lumina călăuzitoare spre *adevăr*, în această clipă scurtă în care ochiul se deschide asupra lumii și, apoi, se închide, grabnic, peste eternitate.

În dimineața aceasta a plouat. Iasomia s-a umplut de stropi de ploaie precum niște minuscule mărgele cristaline. Primele vizitatoare venite a se înfrupta din semințele de floarea-soarelui, scutură podoaba de cristale a tufei. În curând, în locul stropilor rămân pițigoii – „boabe” verzui cu dungi negre, trepidante și năstrușnice.

Disperările mele, ale noastre, ale oamenilor, cum să nu fie firești, căci și Iisus pe cruce a disperat.

Important: să poți prelucra tot ce ai văzut, auzit, suferit și iubit în viață.

„Dumnezeul nostru este unul ascuns: ne-a lăsat însă libertatea de a reuși să-L intuim. Trebuie să acceptăm acest mister, nu avem altă cale de ales.

Dintr-o lectură de azi: *Dumnezeu nu trebuie căutat, El trebuie trăit! Căci Dumnezeu este dragoste, El găsindu-se în sufletul și în inima noastră.*

Dumnezeu îngăduindu-ne totală libertate de decizie, noi de cele mai multe ori, în virtutea liberului arbitru, decidem întru viața noastră în chip greșit; cel mai adesea, între bine și rău, noi alegem răul, și asta în chip conștient. Apoi, tot răul care ni se întâmplă, catastrofele – se nasc în consecință, ele fiind urmări ale alegerii noastre.

3 mart. 2020, marți: Universul văzut ca dragoste a lui Dumnezeu.

Singurătățile îmi sunt cea mai bună tovărășie în preumblările mele silvestre. Aceste scurte retrageri zilnice, în sânul naturii, atrag după sine, de fiecare dată bucurii, urmate de plăceri sufletești și trupești revigorante.

La Tolstoi, la fel ca și la Cioran, admir, sunt fascinat, înainte de arta lor scriitoricească, de „omul”, de personajul: Tolstoi, respectiv Cioran. M-au cucerit!

Nașterea ca limitare… Apoi, prin deținere și atașament, prin ceea ce dorește să aibă, prin ceea ce se teme că va pierde ș.a., bietul omul devine un rob. Înțeleptul nu are nimic: așadar, nu are ce pierde.

Trăim vremuri în care omul a devenit un individualist, un egoist disperat. Lecția supremă a lui Hristos rămâne: dragostea, altruismul. El le-a arătat oamenilor ce înseamnă sărăcia materială, dar, mai cu seamă, ce înseamnă smerenia și umilința, adică: nimicnicia și păcătoșenia noastră, calități atât de rare la bietul om, cel trăitor în aceste vremuri tulburi.

4 mart. 2020, miercuri: Sufletește mă simt foarte apropiat de un… bogomil-stâlpnic; deși în realitate n-a existat nici măcar unul care să întrunească specificul celor două categorii de călugări, fiecare trăind în epoci diferite: stâlpnicii: în secolul V, bogomilii: în secolul IX.

5 mart. 2020, joi: În pieptul oricărui om bat, zice-se, două inimi: una reprezintă „chemarea pământului"(simbol al stabilității, al înrădăcinării metafizice, cealaltă este: chemarea singurătății, nevoia de izolare, de interiorizare.

Adagioul: *N-a fost să fie* este cheia tuturor neizbutirilor noastre, ca români, adică punerea pe seama ursitei a parcursului unei vieți, a unor evenimente, de multe ori capitale, ratate adeseori din lașitate.

Notațiile mele: încercări de a fixa pe hârtie niscaiva pâlpâiri lăuntrice sub forma fragmentului, a ciobului mereu maculat de vârtejurile nu tocmai limpezi ale vieții. Fragmentul, scriitura fragmentară îmi conferă independență nelimitată, putându-mă plia oricând pe salturile năstrușnice ale gândirii intermitente, atât de specifice în fond minții omenești; întrucât, nu-i așa, om fiind, înseamnă a fi un… fragment, o infimă parte a Universului.

Bătrânețea se naște din temeri, din dureri și din supărări. Fiind mai tot timpul singur, îmi cunosc dușmanul: este vorba de *propriul meu eu*, cel care stă pitit în adâncul sinelui meu (pe „acesta" unii îl numesc: prieten!).

Deși nu ar trebui, ne târâm în viață nemulțumiți, rătăciți, copleșiți sau, cel puțin, nedumeriți. De ce oare ne complăcem în această situație?!

Transcriu pe computer prezentele consemnări. Sunt în urmă cu aproximativ zece luni față de notațiile din caiet. Nu mă grăbesc, neavând un termen când anume să termin transcrierea. Într-un fel, chiar îmi convine să am întotdeauna măcar un caiet de transcris, exercițiul acesta – al transferării notațiilor din caiet pe suport electronic – creându-mi iluzia unui soi de îndeletnicire serioasă, intelectuală. (Poate chiar este!).

6 mart. 2020, vineri: Săptămânile alunecă, zboară în grabă, din neant venind, în neant întorcându-se – noi, vremelnici actori, mai rămânând încă pe scenă, tot mai obosiți, mai îmbătrâniți și, cel mai adesea, nedumeriți.

Afirmațiile lui Cioran, de-acum aproape 100 de ani, privitoare la felul în care a fost, este și va fi viața în România sunt, încă, de mare actualitate: „… trecutul nostru este *sinistru*, prezentul – dezgustător, iar viitorul – oribil.” Din păcate, calificativele gânditorului, privitoare la prezentul și la viitorul țării noastre, au început să devină valabile și pe plan mondial.

Recomandări creștine*: Rugămintea voastră este îndeplinită după credința voastră. Orice veți cere atunci când vă rugați, să credeți că le-ați și primit și le veți avea! (Desigur, totul condiționat, anume: Să iubești, sincer, pe Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău, cu toată puterea ta și cu tot gândul tău) Așadar, dragoste și încredere în Dumnezeu, și toate rugăciunile noastre se vor împlini.*

7 mart. 2020, sâmbătă: Desprimăvărare timpurie. Trecerea la acest anotimp a fost lesne, nefiind iarnă: nici ca temperaturi, nici ca precipitații (omăt).

Caut, din când în când, oameni care să mă ajute la diverse lucrări; în prezent aș avea nevoie de un știutor într-ale toaletării pomilor fructiferi. Nici vorbă să poți găsi vreunul. Atunci când într-un târziu se ivește unul, hop și ploaia! Amânăm totul pe mâine. În curte voi face eu toaletarea arbuștilor (iasomie, weigela); ieri, de pildă, am tuns tufele de trandafiri.

Lecturi de pe foi volante: scrieri despre Tolstoi, imprimate de pe Net.

Lumea românească contemporană se miră de uriașa investiție în Catedrala Neamului. Este la mintea cocoșului: Biserica Ortodoxă fiind, în definitiv, o extensie mascată a însuși guvernului.

După-amiază: am toaletat arbuștii din curte: weigela, caprifoiul, iasomia. Atmosfera este de veritabilă primăvară; oare chiar a venit?

(**Sfârșitul caietului al optulea**)

CUPRINS

2017 7

2018 93

2019 287

2020 (parțial) 507

Vegetală

Sunt un gorun
rătăcit printre sălcii,
la mine cerbii nu vin
să-mi roadă scoarța
atunci când brândușele
răsar sfioase
printre frunzele moarte…

ISBN 978-606-062-790-6

Vară, luna lui Cuptor; îmi vin în minte amintiri de odinioară, vechi, însă incredibil de aproape fiindu-mi. Rulează pe a memoriei peliculă imagini cu: lanuri în pârgă, ciurdari cu turmele de vite pe dealul copilăriei, arbori bătrâni, străvechi, ai pădurii satului, flori și ierburi din livezi și de pe marginea viilor, Târnava cu apa-i limpede și adâncă (pe-atunci!), pe ale cărei maluri vrejuri lungi, înspinate, cu mure se pârguiau în soare, flori de săpunariță și de hamei, sălcii cu trunchiuri ciudate, scorburoase, cu frunzișul foșnitor, răcoros, albine, viespi, bondari leneși, moleșiți, fluturi și libelule, buburuze escaladând un deget – apoi luându-și zborul, purtând pe-ale lor aripi negru-punctate frânturi dintr-o copilărie mirifică.

(Mihail Bica)